

თოვრიეთ

თეხნი

თოვრი

K 234.838
3

GIL

ლაზა თაბუკაშვილი

ქართული
ნაციონალური
ბიბლიოთეკა

ლაშა თაბუკაშვილი

თოვლივით თეთრი თოვლი

მოთხრობები
ლექსები
პიესები

ჩემს მეუღლეს, „პატარა
მედეას“, ეძღვნება...

გაქურ სულაქაურის
გამომცემლობა

894 631-3 + 894.631-1 + 894.631-2

ქართული
ნაციონალური
ბიბლიოთეკა

ლაშა თაბუკაშვილი
თოვლივით თეთრი თოვლი
მოთხრობები, ლექსები, პიესები

პირველი გამოცემა, თბილისი, 2001

© ლაშა თაბუკაშვილი, 2001
ყველა უფლება დაცულია

ყდის დიზაინი:
ქეთი მატაბელი

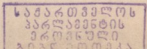
შპს „ბაკურ სულაკაურის გამომცემლობა“
აღმაშენებლის 150ა, 380012, თბილისი
ელ.ფოსტა: bakur@access.sanet.ge
www.sulakauri.ge

ISBN 99928-52-69-0

Lasha Tabukashvili
Stories. Poems. Plays.

© Lasha Tabukashvili, 2001

Published by Bakur Sulakauri Publishing,
Tbilisi, Georgia
www.sulakauri.ge

სარჩევი

მოსხრობები

კომოციო	5
მოკლეს ბიჭი	21
მშვიდობით, ქალბატონო!	26
სიყვარული ჩუმათელეთში	31
გასეირნება ვერის ბაზართან	37
ტერანგი	41
მამა-შვილი ზღვაზე	54

ლექსები	67
---------------	----

პიესები

დარაბებს მიღმა გაზაფხულია	81
ათვინიერებენ მიმინოს	125
შენკენ სავალი გზები	158
...მაგრამ უფლება არ მოუცია!	208
ნატაძრალზე	245
მერე რა, რომ სველია, სველი იასამანი?!	285
თოვლივით თეთრი თოვლი	340

K 234.838
3

საგვ-2000
შეიქმნა

კომოციო

ბევრი რამ ხდება, ჰორაციო, ამ ანთხლელულ თბილისში. ბოლო წამს სულ შავ-თეთრად აღვიქვამ საყვარელ ქალაქს... და ეს სითეთრეც ნაცრისფერში გადადის ხოლმე, მაგრამ იმ ლამაზ ლამეს, დამწვარი ფოთლების სუნიც უხდებოდა. მე და გეგი ხალისიანად მივშრაშუნობდით ხმელი ფოთლების მდინარეში და რალაც ამალღებულზე ვსაუბრობდით... რაზე, ბუნდოვნად მახსოვს, იმიტომ რომ კომოციო და ფილტვების ანთება არცთუ ხელს უწყობს მენსიერების აბობოქრებას. გეგი ცოტას რომ ჩაარტყამს, ნასვამობა არ ეტყობა, თუ არ ჩავთვლით ზოგადსაკაცობრიო სევდას თვალებში. ახლაც ამ განწყობაში იყო შეფუთული, მოკლედ, შეგვაყენეს...

და ზედ უნივერსიტეტის პირველი კორპუსის წინ. სამნი იყვნენ და ჩვენი კურტკები მოეწონათ.

მე ჯერ თავაზიანად მივმართე მათ, მაგრამ სამეულს, განსაკუთრებით ქერას, მტკიცედ ჰქონდა გადაწყვეტილი ჩვენი სტრიპტიზით დატკობა. ლაპარაკს აზრი დაეკარგა და სანამ მე მძიმე, ბლაგვი და მჭრელი საგნების თვალთვლება დავიწყე გარშემო, გეგიმ ქერას წყვიტა. ქერა კი წამოწვა მხართუძოზე, სამაგიეროდ დანარჩენი ორი გააქტიურდა, ერთი მალალი და ხმელი, მეორე კი, ჯუჯას ვერ ვიტყვი, მაგრამ რაც სიგრძეში იყო, სიგანეში ოდნავ აკლდა. მალალმა გეგის გაუფერადა თვალი, ჩემს მოქმეულ ფეხს კი ჯუჯამ ისე კობტად დაუხვედრა თავისი „ბათინკი“, რომ ამ ფეხზე ხელი ჩავიქნიე. ამასობაში ქერაც წამოდგა.

ასეთი ცემატყება სწრაფად თავდება ხოლმე. ეს კი უსაშველოდ გაინელა. ჯანსაღ ფეხს დავეყრდენი და ნახტომში მივუსაჯე ჯუჯას თავური, მაგრამ ის შობელძალლი ოდნავ გადაიხარა გვერდზე და ჭადარს შევედულე შუბლით. არის წამები ჩვენს ცხოვრებაში, როცა ყველაფერი სულერთი ხდება. სრულიად გულგრილად შევცქეროდი, როგორ ბზრიალებდა გეგი და ჩარევის სურვილიც არ დამბადებია. მხოლოდ მაშინ, როცა ქერას ხელში დანა დავინახე, გამოვფხიზლდი და ქერას ყურში ვთხლიშე, ამასობაში გეგიმ ნაიფორხილა და დარჩენილმა ორმა ლამის ალღუმი გამართა ნაქცეულზე.

ბორბლების წრიპინის ხმა... პოლიცია! ყველა ერთად გავრბოდით, ის სამი ვირიშვილიც ჩვენს გვერდიგვერდ მიჰქროდა ბალის ბოლოსკენ. ჯუჯამ ხელიც კი წამაშველა, როცა ნაიფორხილე. ქერამ ორიგი-

ნალური გადაწყვეტილება მიიღო, კორპუსის კუთხის ჩაჭრა მოინდო-
მა მანძილის მოსაგებად, მაგრამ დაბუქსავდა და იქვე განსვენდნენ...
დანის გადაგდებალა მოასწრო მხოლოდ.

ოთხმა გავალწიეთ... „Beepom“. გეგი ხუთიოდე წუთით დავეკარგე,
მაგრამ ნაცნობმა სტვენამ ბნელ სადარბაზოში შემეყვანა. ფეხი რუმ-
ბივით მქონდა გასიებული, გული ამოვარდნაზე.

— მგონი მონყინდათ შერიფებს ჩვენი დევნა. — თქვა გეგიმ.

— სახლში ვერ წავალთ ასე, სულ სისხლში გაქვს ცხვირ-პირი.

— შენ საკუთარ პორტრეტს შეხედე! — ჩაიციინა და ფერდზე წაივ-
ლო ხელი — ჩამინგრის ნეკნები... კენწლა რომ დაიწყეს, ძირს აღარ
დავუშვივართ. აქ ახლოს მაიკოს დისკოტეკაა...

— ასე როგორ შევიდეთ?

— სიბნელე, შუქ-ჩრდილები... ვინ დაგვინახავს?

— იმაზე ამბობ? — ხელი გავიშვირე აბრდღვიალებული რეკლა-
მისკენ.

— არა, იქ ცოტა განსხვავებული ორიენტაციის სიმონეთია. აქვეა
ას მეტრში, დამეყრდენი!

უეცრად თოვლი წამოვიდა, თოვლი კი არა, ფიფქების ზოლი, დალ-
ლილი ვარსკვლავების შუქივით მიმქრალი.

— თოვლი! — თთქვი და შევჩერდი.

გეგიმ გაიხედა-გამოიხედა და ყურადღებით ჩამაცქერდა.

— თოვლი! — გავიმეორე მე.

— ეს თოვლი არ არის! — რბილად მითხრა.

— აბა რა არის?

— შენი და ჭადრის კონტაქტია.

— აბა ჭადარი? — ფიფქების ზოლი გაქრა.

— შუბლით რომ შეენეპე — ისევე სიცხილი აუტყდა და კვლავ ფერ-
დზე წაივლო ხელი — კარგი რა, ნუ მაცინებ... მტკივა!

— შენც რა კისკისი აგიტყდა?

— არა უშავს, ვიპოვით!

— რას იპოვი, აქაურები არ იყვნენ!

— ზნაჩიტ ვერ ვიპოვით. რომელი რევანშისტები ჩვენა ვართ?!
სულ არა მაქვს ბოლმა?

— შენც თავში გდრუხეს? რამ გაგამხიარულა?

— არ ვიცი, ხოშინ ხასიათზე ვარ! — თვითონაც ჩაფიქრდა წამით

— რატომღაც! — შემდეგ ცხვირსახოცი ამოიღო და სისხლი მომწმინდა.

მაიკო ჩვენზე უფროსი იყო. საკმაოდ აწყვეტილ არსებად ითვლე-
ბოდა ამ პურიტანულ ქალაქში. შემდეგ უეცრად გათხოვდა, გათხოვ-
და კოტიტა, უღიმღამო კაცზე, რომელსაც რატომღაც ტრეზორს
ეძახდა. მისი წამდვილი სახელი არავენ იცოდა. ყველას გასაკვირად
მათი ურთიერთობა საკმაოდ მყარი აღმოჩნდა, ხოლო საბაზრო ეკო-

ნომიკამ საბოლოოდ განამტკიცა ეს კავშირი. ერთერთი პირველი დისკოტეკაც ამ წყვილმა გახსნა. ტრეზორი უხილავ ფრონტს ხელმძღვანელობდა, მაიკო ბართან იდგა, პლუს „სვეტო-მუზიკა“ და გამწვანებული დიჯეი, სახელად ბენო, რომელიც ერთ დროს მარტოდ-მარტო უდილობდა სექსუალური რევოლუციის მოხდენას ქალაქში, მაგრამ შემდეგ ყავლი გაუვიდა და მაიკო-ტრეზორს შეაფარა თავი.

დისკოტეკა რამდენჯერმე დაკეტეს... ხან ვილაცამ ვილაცა დაჭრა, ხან სროლა მოხდა, მაგრამ შემდეგ კონკურენციამ განმუხტა ეს „ვეს-ტერნული“ ვნებები.

ზორბა ბიჭმა, მაიკოს ბოდიგარდმა ძლივს გვიცნო. გეგიმ უთხრა ავარიში მოვყევით და მაიკოსთან გაგვიყვანე შეუმჩნეველადო. შიგნიდან დაგადუგი ისმოდა.

მაიკო სამზარეულოში საკუთარ ყავაზე მკითხაობდა.

— რას ელი კიდევ ბედისგან? — ლიმილით ვკითხე.

მაიკომ უაზროდ ამოგვხედა და უცებ ლოყებზე წაიშინა ხელი.

— უი, ჩემი სიკვდილი... ვინ გაკადრათ... ვინ გაბედა?

მის ყვირილზე დაფეთებული ტრეზორი შემოვარდა.

— ტრეზორ, ხომ იცნობ გეგის და ლადოს?

— ამათ ვინ არ იცნობს? — ჩაიღიმოდა ტრეზორმა და უეცრად შემოფოთდა — აქ მოგივიდათ?

— არა... ტაქსი... ავარია! — დამეზარა ახსნა.

— ტრეზორ, ჩემი მედწანთა! — დაბზრიალდა მაიკო — ესენი ის გოიმები არ გეგონოს, იქ რომ ცეკვავენ, ნაღდი ვერელები არიან, ჯიგრები, არც იზიზრავენ, არც... — მენტე დადებითი ველარ გაიხსენა მაიკომ და ხანმოკლე ჩაფიქრების შემდეგ დაამატა — მოიცა, ერთი ექიმი არის ზალაში! — შემდეგ ფორიანი ფარდა გადანია და იყვირა — ლამარა!

შემოვიდა ლამაზი, ქორფლიანი გოგონა და გაკვირვებით შეგვათვალეირა.

— ჩემი ახალი ბარმენშა, გაიცანით ბიჭებო!

ჩვენ თავაზიანად მივესალმეთ მაიკოს გუნდის ახალ წევრს.

— რას უყურებ, ამათზე გიჟდებიან გოგოები, ახლა არიან ასე...

— ავარიაში მოვყევით! — თქვა გეგიმ.

— ჰო, ავარიაში! — მაიკომ ტრეზორს ჩანთა გამოართვა და მთელი აფთიაქი ამოალაგა, ჩვენს გაკვირვებულ მზერას კი სიცილით უპასუხა.

— რას იზამ, Специфическое место, სულ დამაქვს სამსახურში, გოგო! — მიუბრუნდა ლამარას — იმ ექიმს დაუძახე, შენ რომ გეარშიყება. გოგონა განითლდა და უხმოდ გავიდა.

— ნი შტიაკ, ქორნილამდე გაგივლით! — დაგვამშვიდა მაიკომ და ბინტი გაშალა.

— ნეტა გამოცდებამდე... — დაიწყო გეგიმ, მაგრამ ტრეზორმა უეცრად შეანყვეტინა.

— ცხოვრება გამოცდაა!

ყველა გამრა. არავინ ელოდა ტრეზორისგან ასეთ სენტენციას.

— თქვენ, ლამარ, ჯოჯობეთშიც წამოგყვებით!.. — აქომინებულნი ექიმი ციკვა-ციკვით შემოჰყვა გოგონას. ახალგაზრდა კაცი იყო, ოდნავ შემელოტებული. ჩვენი დასისხლიანებული სიფათების დანახვა ესიამოვნაო, ვერ ვიტყვი.

მაიკომ ახლა ექიმს გაცნო ჩვენი თავი და საქმისკენ მოუნოდა.

— ვალიდოლი გაქვით? — იკითხა კაცმა.

— რად უნდათ ამით ვალიდოლი? — გაიკვირვა მაიკომ.

— მე მინდა! — სლოკინით თქვა ექიმმა და კოვზით გამოემართა ჩემკენ. ვალიდოლი ენის ქვეშ შეიგდო და წამით შეეყვამანდა — გულსრევა ხომ არ გიგრძენიათ?

— არა! — პატიოსნად ვუპასუხე მე.

— აბა აქეთ თვალები, მალლა, მარჯვენაც... დაა... აშკარა ნისტაგმია!

— ესე იგი? — ზრდილობიანად ჰკითხა მაიკომ.

— კომოციო! — ისევ დაასლოკინა ექიმმა და ხელი პირზე აიფარა.

— კომოციო და ბუასილი შენ! — ჩაილაპარაკა მაიკომ — თავისუფალი ხარო, ექიმო! ტრეზორჩიკ, ბიჭებს ორი ას-ასი ტეკილა დაუსხი, მე ვუმკურნალებ!

— ტეკილა არაა მანცდამანც რეკომენდებული ამ დროს!

გზადაგზა უხსნიდა ლამარას ექიმი. ტეკილა მცირე დალოცვის შემდეგ ვგლიჯეთ და მარილიც ავლოკეთ.

— განათდა! — თქვა გეგიმ.

— აბა რას ვამბობდი? — გაუხარდა მაიკოს, სპირტის ქილა გახსნა და ჭრილობები დაგვიმუშაყა — აბა, კენესა არ იყოს... იზოლატორში რომ მოხვდეთ, გნულოვკაში... მაშინ რას იზამთ, ხომ არ გაიღებთ ხმას? სხვათა შორის კობტად გააკეთა ყველაფერი.

მე კვლავ ტეკილა მოვითხოვე, გეგიც ამყვა.

— არა, ეს უკვე ზედმეტია! — სერიოზულად თქვა მაიკომ — შენ, მგონი მართლა ტვინის შერყევა გაქვს.

— ქორწილამდე?

— მოგირჩება! — გაეცინა ქალს და ისევ დაასხა.

გეგიმ ჩუმად ჩაუღო ფული ტრეზორს.

— ჩვენს შორის ასე? — სევდიანი საყვედურით იკითხა ტრეზორმა, მაგრამ ფული ჯიბეში ჩაიდო.

— ტრეზორ, ბინტი და სპირტი შენთვისაცა მაქვს სამყოფი! — წყნარად უთხრა მაიკომ. კაცმა უხმოდ დააბრუნა ფული.

— დეღარ მოვსულვართ შენთან! — გააპროტესტა გეგიმ.

— დღეს ჩემი სტუმრები ხართ!

— თუნდ ზღვა გემართოთ სისხლისა! — მოულოდნელად ბერტყა ტრეზორმა და მორიგი გაკვირვების ტალღა გამოინვია.

ტელეფონის ზარმა გაკვეთა დუმილი. მაიკო ჯერ ხმადაბლა ელაპარაკებოდა ვილას, შემდეგ აყვირდა.

— მაგას ვუჩვენებ „კრიშას“, მე თვითონა ვარ „კრიშაც“ და...

— ტრეზორი გლიჯავს! — ჩამჩურჩულა გეგიმ.

— ჰოდა მოვიდეს... რა ურჩხულებსაც დავახვედრებ აქ, იმასაც ნახავს.. რამდენს ვუხადო? — მაიკომ საკუთარი ხარჯების ჩამოთვლა დაიწყო, — მე შარვალი ავიკოტავე. — რა გასიებული გაქვს? არა, შენ არ გეუბნები... ჰოდა მოვიდეს! — ყურმილი დააგდო და მომიტრიალდა — გაიხადე ფეხზე! ყინულებს დაგადებ!

— არა! — მტკიცედ ვთქვი მე.

— რატომ?

— იმიტომ რომ ველარ ჩავიცვამ! — ტეკილა ოდნავ აყურებდა ტკივილს. მაიკო ჩვენს „დაპლასტირებას“ მორჩა და კმაყოფილმა შეგვეათვალიერა.

— მამაკაცს უხდება შრამები!

— ჩვენ „შრამიანები“ კი არ გვჭირდება, არამედ ის, ვინც ესენი „დაშრამა“ — „შესანიშნავი შვიდეული“ გაიხსენა ტრეზორმა.

მაიკო ყურადღებით ჩააცქერდა.

— შენ, რის ქვეშა ხარ?

— ოდნავ, მხოლოდ ორი ნაფაზი! — გულადად გამოტყდა ტრეზორი და სპანიელის თვალებით შეხედა ცოლს. მაიკო მძიმედ ნამოდგა. ტრეზორმა ლოყა მიუშვირა.

— მივიღოთ!

სილამაც არ დააყოვნა. სილის ტკაცანზე ლამარამ შემოიხედა.

— მეძახდით?

მაიკომ დონიჯი მოიყარა.

— აბა როდის დაგიძახე?

ექიმმაც შემოჰყო თავი ფოჩებში.

— აღარა ვარ საჭირო?

მაიკომ პასუხის ნაცვლად ვალიდოლი იტაკა პირში და ჩვენ მოგვიტრიალდა.

— აკეთე ახლა ამათთან ერთად ბიზნესი!

ორივემ სინანულით გავაქნიეთ თავი.

— Вильхи! — უთხრა გაჯგიმულ ტრეზორს გეგიმ.

— მაშ არ მეძახდით? — იკითხა ისევე ლამარამ.

— შეიძლება ლამარას ვეცეკო? — დაინტერესდა ფოჩებში თავგამოყოფილი ექიმი.

— ნამიყვანეთ რა აქედან! — შეგვეხვეწა მაიკო.

— რომ წაგიყვანო, სად წაგიყვანო,

სახლი არა მაქვს, სად მიგიყვანო... — დაამლერა ტრეზორმა და ბუტერბროდს ებღღვნა.

— აათობლავა პლანმა! — აგვიხსნა დიასახლისმა, შემდეგ ლამარას მიუბრუნდა — წაიღეს ბარი, წაიღეს!

ლამარამ გაგვიცინა და გაქრა.

— მაშ, შეიძლება? — ისევ შემოყო მელოტი თავი ექიმმა.

— მოვკლა კლიენტი? — შეგვეკითხა მაიკო.

ექიმი გაშპა. ტრეზორი ახლა ტკბილეულს ეცა.

— მთელი დღის მშვიერი ვარ! — გამოაცხადა გამოტენილი პირით.

— ვინ მოვკლა, ეს თუ ის? — ისევ იკითხა მაიკომ. მერე მე მომიტრიალდა — ფეხი სკამზე შემოდე!

რაც სიამოვნებით აუფსრულე.

დიჯეი ბენომ წამით შეწყვიტა საქმიანობა და ახალი, უფრო მძაფრი რიტმი შესთავაზა გასავათებულ მოცეკვავეებს.

მაიკომ ფოჩები გადასწია და დარბაზს გახედა.

ლამარა და ექიმი თავდავინწყებით ცეკვავენ.

— მაინც დაითრია! — პირქუშად ჩაილაპარაკა მაიკომ. — Вот козел!!

— ექიმი ვიბრაციაში მოხვდა! — აღნიშნა გეგიმ და ტრეზორს თვალი ჩაუკრა.

— მაგას ნაკოლკა ექნება. „Умру на танцплошадке!“ — თქვა ტრეზორმა და უეცრად სიცილი აუტყდა. გეგისაც გაეცინა და ფერდზე წაივლო ხელი.

— ტრეზორ, დღეს შენი დღეა!

ტრეზორს სიცილი ნელ-ნელა ისტერიკაში გადაუვიდა, მაგრამ მაიკოს სილამ უშველა.

— აბა, ვის რად უნდა მოწყენილი ტრეზორი?! — ჩაილაპარაკა გეგიმ და წამოდგა — მაი, აღარ შეგანწყენთ თავს, ნავალთ!

— მოიცა, გაგაცილებთ... დარბაზიდან გაგიყვანთ! ტაქსი ხომ არ გამოვიძახო?

— არა, არ ღირს.

ადგომა გამიჭირდა, მაგრამ არ შევიმჩნიე, ტრეზორს მაგრად ჩამოვართვი ხელი და მაიკოს გავეყევი. დარბაზი თითქმის ჩაბნელებული იყო. ყველა ცეკვაავდა.

— კოკაინის ველია! — თქვა ჩვენს ზურგსუკან ტრეზორმა — როგორ არ ილღებიან?

— ჰა, ექსტაზს ხომ არ ყიდი? — ჰკითხა გეგიმ.

— აბა სად ექსტაზი, სად ჩვენ?.. — სასმელით იგლიჯებიან.

სინანულით თავი გააქნია ტრეზორმა. ბენომ დაგვინახა და ხელი დაგვიქნია.

— ბართან დაბრუნდი! — წაუსისინა ლამარას მაიკომ.

— რა იყო, ცუნცულ, გშურს ახალგაზრდების? — იკითხა ტრეზორმა და ენაზე იკენიტა.

მაიკოს უეცრად გაელიმა.

— დღეს მართლაც დიდი დღე აქვს ჩემს ქმარს.

დღევანდელი ტრეზორი დაიძაბა და ცოტა გამოფხიზლდა კიდევ.

ექიმი ცარიელ მაგიდას დაუბრუნდა, სული მოითქვა და სევდიანად ჩაილაპარაკა:

— კომოციო... ოცდაერთი დღე გაუნძრევლად ნოლა. არა ტელევიზორი, არა კითხვა... კომოციო! რა ლამაზად ჟღერს და ამავე დროს უბრალო ტვინის შერყევას ნიშნავს! — შემდეგ ყოვლად ულოგიკოდ დაამატა — ცეკვა ახალგაზრდობაა... სურვილიც კი, რომ იცეკვო, უკვე რალაცას ნიშნავს...

შემდეგ ადგა და სანამ ფეხათრევით ნაეიდოდა ტუალეტისკენ, ჩვენ გაგვილიმა — ახალი ფეხსაცმელი მაცვია. ყოფა მიტირა!

— არ არის ცუდი კაცი! — გული აუჩუყდა მაიკოს.

ბენომ რალაცა შეჰყვირა და კვლავ შეცვალა რიტმი. ლამარა უეცრად ტუალეტიდან დაბრუნებულ ექიმს სწვდა ხელში, შემდეგ მაიკოს და ტრეზორს... მათ სხვებიც შეუერთდნენ და მხიარული კავალკადა მაგიდეებს შორის ლავირებით დარბაზს მოედო.

— აჰ, ჩემი საქმე არ არის ეს ზილინა! — ვთქვი მე და სკამზე ჩამოვჯექი. რამდენჯერმე დამქაჩეს საცეკვაოდ, მაგრამ ხელები გავასავსავე, სამაგიეროდ, გეგი დაითრიეს და ისიც სიამოვნებით ჩაება ფერხულში.

ისე გემრიელად აცეკვდნენ, რომ მეც ავკუნტრუსდი.

ლამარა გამოეყო მოცეკვავეთა ჯგუფს და ჩემს მაგიდასთან ჩამოჯდა.

— რატომ არ ცეკვავთ?

— ფეხი მტკივა! — გულწრფელად ვუპასუხე, თან შევამჩნიე, რომ ცალი თვალი გეგისკენ გაურბოდა.

ბოლოს ბენომ ინამუსა და რალაც ნყნარი და მდორე დაუკრა.

აქოშინებული ექიმი ლამარასკენ გაეშურა, მაგრამ მაიკო დროზე ჩაერია და მონყენილი გოგონა ბარს დაუბრუნდა.

— ნაეიდეთ? — გეგი იყო.

— რა ვიცი, იქნებ ნაიკვინტრიშო ცოტაც?!

— უკაცრავად, რომ მიგატოვეთ! — ექიმი ხმაურით დაეხეთქა სკამს — რამეს ხომ დაღევთ?

— თქვენ არ აგვიკრძალებთ?

— ეს თქვენ აგვიკრძალებთ და არა გეგის.

— მამ გეგი პრივილეგირებული პერსონა ყოფილა! — დავიბოღმე მე და გეგის ჯანსაღი ფეხი მოვუქნიე.

— ასეთი შურიანია, რას იზამ? — გეგი მხარში შემიდგა.

— რა კარგია ასეთი ძმაკაცობა, მე კი სულ მარტო დავდივარ ამ ბოსელში! — დასევდიანდა ექიმი. სანამ გეგი აქვითინდებოდა მისი საცოდაობით, კარისკენ ვუბიძგე და გზად მაიკოს ვაკოცე.

— მე არ მაკოცებთ? — მოფრთხილდა საიდანლაც ლამარა.

დიდი კოცნაობა ატყდა. ბოლოს რატომღაც ტრეზორს და ბენოს
ვკოცნიდი.

ბოლოს გეგი დეპრესიულ ექიმს ჩაეხუტა. აფტირებული მაიკო კი
ბენოს.

— ბენოს დავჭრი! — თქვა ტრეზორმა და ხანმოკლე დაფიქრების
შემდეგ დაამატა — ბაყვში დავჭრი.

— არ გინდა, ტრეზორ! — ვუთხარი მე.

— რატომ?

— ბენო უბადლოა დანაში!

მაიკომ რალაც მითითებები გასცა და ყველა საკუთარ ადგილს და-
უბრუნდა.

— ხანდახან უნდა გაახალისო ეს მოგოიშო პუბლიკა! — აგვიხსნა
მაიკომ და გასასვლელამდე მიგვაცილა.

და ჰოი, ხილვა უცნაური... რის თოვლი? რის ვარსკვლავები... ეს
უკვე ფაიზალი ჰალუცინაცია იყო.

დისკოტეკაში მონაზონი შემოგოგმანდა. წელში ლამაზად გაზნექი-
ლი და ტურქებმოკუმული უცნაურად დაძაბული მზერით ათვალღერებ-
და მოცეკვავე წყვილებს, შემდეგ მსუბუქი ნაბიჯით გამოემართა ჩვენ-
კენ.

— შეიძლება, სულ ცოტა ხნით შუქი ჩართოთ?

— რა ბრძანეთ? — დაიბნა მაიკო.

— ადამიანს ვეძებ... ვის ვთხოვო სინათლის ჩართვა?

დაბალი, სასიამოვნო ხმით ლაპარაკობდა.

— მე! — თქვა მაიკომ.

— შეიძლება? — რბილად იკითხა მონაზონმა. მაიკო გამოერკვა
და ბენოს გასძახა — შუქი ჩართე!

— გმადლობთ! — მონაზონმა კვლავ დაკვირვებით შეათვალღერა
განათებული დარბაზი, აღარავინ ცეკვავდა.

— ვის ეძებთ, იქნებ მე დაგეხმაროთ? — ჰკითხა მაიკომ.

— ჩემს ქალიშვილს, მაგრამ ის იქ არ არის! — ჩაილაპარაკა მონა-
ზონმა და უეცრად უღონოდ დაეშვა სკამზე — ტაქსიც არ დამელო-
და... მთელი ღამეა ვეძებ!

ახლალა დავინახეთ, რომ ახალგაზრდა ქალი იყო, გრძელი, მოდი-
ლიანისებური, მარილიანი სახე და თვალეები... ვერაფრით გამოვიცანი
რა ფერისა ჰქონდა ეს დიდრონი, წყლიანი თვალეები.

— მერე და რატომ ეძებთ, რაო, გრეხია, ბავშვი ცოტა გაერთოს?

— ტაქტიანად იკითხა ტრეზორმა.

— წვენს ხომ არ მიირთმევთ? — მაიკო ანურული იდგა მონაზონის
წინაშე.

— არა... წყალი, თუ არ შეგანუხებთ!

- პატარ-პატარა ყლუპებით შესვა მოტანილი წყალი. დაძაბული იჯდა, სკამის ზურგს არც კი მიყრდნობია.
- მე ხომ არა ვარ საჭირო? — ექიმი მოვიდა მაგიდასთან.
- ცუდად ხომ არა ხართ? — ჰკითხა მაიკომაც.
- არა. ახლა ნაეალ. ცოტა მოვითქვი სული!
- არ მომერიდოთ! — თქვა ექიმმა.
- მონაზონმა გაკვირვებით ახედა მას.
- ექიმია! — აუხსნა ტრეზორმა.
- შუქი კვლავ ჩაქრა და ცეკვა გაგრძელდა.
- დედა სოფიო! — თქვა მონაზონმა.
- ვისი დედა? — ვერ გაიგო ტრეზორმა.
- მე მქვია დედა სოფიო!
- ლამარა დაბნეულად ატრიალებდა ხელში დაცლილ ჭიქას.
- ნავალ, უკაცრავად, რომ შეგანუხებთ! — დედა სოფიო წამოდგა.
- ექიმმა რატომღაც ხელზე აკოცა.
- დამლოცეთ, დედაო!
- ან ექიმს მოვეკლავ, ან ტრეზორს! — ჩამწურჩულა მაიკომ.
- კიდევ არის ასეთი... ადგილები? — იკითხა მონაზონმა.
- როგორ არა! — მაიკომ მისამართების ჩამოთვლა დაიწყო.
- ჩვენ გააცვილებთ! — თქვა გეგიმ.
- დედა სოფიომ ჩვენს დაპლასტირებულ სახეებს შეხედა და დანდობილად გამოგვეყვა.
- ექიმო, მანქანა არ გყავთ? — ჰკითხა მაიკომ.
- არა! — აინურა უხერხულობისგან ექიმი — ამას წინათ გავყიდე!
- ჩვენი კი გაფუჭდა. „იგლა“ ჭედავს! — დააყოლა ტრეზორმა.
- რა ჭედავს? — მექანიკურად იკითხა მონაზონმა.
- იგლა!
- არა უშავს, ტაქსს დავიჭერთ! მობრძანდით დედაო! — გეგი გვერდზე გაჰყვა ქალს.
- არ იღელვოთ, ხომ ხედავთ, არაფერი ხდება აქ ცუდი! თავი იმართლა მაიკომ.
- ლამის ქუჩას გავყევით სამივე. გრილოდა, მაგრამ მომერიდა კურტკის შეთავაზება მონაზვნისთვის. ქალაქი მკვდარი იყო.
- არა უშავს, გამოჩნდება! — რიხიანად თქვა გეგიმ.
- ვინ?
- მანქანა... უფრო სწორად, თქვენი ქალიშვილი.
- მონაზონმა კვლავ შეგვათვალიერა და გვეკითხა:
- გტკივათ?
- რა? აჰა, ესა... არაფერია, პატარა ავტოკატასტროფაში მოვეყვივით. ვცდილობდი კოჭლობით არ მევლო.
- აქ მოვიცადოთ!

— უკაცრავად, განუხებთ, მაგრამ მარტოს მიჭირს! — ჩაილაპარაკა მონაზონმა.

— რას ბრძანებთ, ჩვენ ღამის ფრინველებივით ვართ!

— ბუ! — ვთქვი მე.

— ბატონო?

— ბუ, ჭოტი... - ახსნა გეგიმ.

— სწავლობთ?

— დიახ, უნივერსიტეტის სტუდენტები ვართ.

სიჩუმე უკვე აუტანელი ხდებოდა. მანქანის ჭაჭანებაც არ იყო.

— არ გაგიკვირდეთ... — დაიწყო ქალმა.

— არა, რას ბრძანებთ! — აფორიაქდა გეგვი.

— მე ხომ არ დამიმითავერებია? — რბილად უთხრა მონაზონმა.

— კმ, დიახ...

— ჩემი შვილი მორჩილია, მაგრამ გამოიქცა!

— ვერ გაუძლო? — კვლავ უაზროდ იკითხა გეგვი.

— არა, საქმე უფრო რთულადაა...

კვლავ სიჩუმე. და უეცრად დედა სოფიო ალაპარაკდა.

— მე ადრე დავქვერივდი... ჩვიდმეტი წლის ასაკში. ჩემმა მეუღლემ გოგონა გადაარჩინა დახრჩობას. თვითონ კი გული გაუსკდა.

— ბატონო?

— გოგონა გადახტა წყალში, თავს იკლავდა და ჩემმა მეუღლემ გადაარჩინა... მაგრამ თვითონ ვეღარ... მე მონაზვნად აღვიკვეცე, ბავშვი კი ჩემმა დეიდამ გაზარდა. დიდ დროს ვერ ვუთმობდი მის აღზრდას, მაგრამ ვმეგობრობდით... ძალიან ალერსიანი ბავშვი იყო.

ქალი ჩაფიქრდა. შხუილით ჩაგვიქროლა „BMW“-მ და მთელი ხმით ჩართული მუსიკის შლე-იფი დაგვიტოვა.

— ეს ტაქსი არ იყო! — ვთქვი მე.

— ვიცი! — ქალი კანკალმა აიტანა.

— მოგახურავთ ჩემს...

— არა, არ მცивა... ახლა გამივლის.

დამწვარი ფოთლების სუნი ახლა უფრო იგრძნობოდა.

რამდენიმე მანქანა გამოჩნდა კანტი-კუნტად, მაგრამ არავინ გაგვიჩერა.

— თქვენი ქალიშვილი რა ხნისაა?

— თექვსმეტის! — მერე რატომღაც დააყოლა — ჩვენთან, პროვინციაში ადრე თხოვდებოდნენ.

— და უკვე მონაზვნობა მოინდომა? — ვკითხე მე — თქვენს კვალს დაადგა?

— იცით, აქ სხვა რამე მოხდა... ბიჭი შეუყვარდა!

დედა სოფიო კვლავ ჩაფიქრდა.

— მეგონა, იმასაც უყვარდა...

— თქვენს ქალიშვილსაც ასე ეგონა? — გეგიმ უცებ მოსხიპა სიტყვა და მოიბოდიშა — ხომ არ გალიზიანებთ ამდენი შეკითხვით?

— მე ხომ თვითონ მოგიყევით — წყნარად გვიპასუხა ქალმა — ახ, მასაც ასე ეგონა, იმ ყმანვილმა კი მოულოდნელად სხვა შეირთო.

კვლავ ჩაფიქრდა, შემდეგ თითქოს საკუთარ თავს ესაუბრებო, დაამატა — ერთი თვე კედლისკენ შეტრიალებული იწვა ჩემი გოგონა...

სიგარეტს მოუუკიდე და ჩავიმუხლე.

— გტკივთ ფეხი? — მკითხა რბილად.

— ცოტა არ იყოს! — გამეცინა მე.

— და ეს მონაზვნობაც...

— ჰო, ამის შემდეგ გადაწყვიტა... მე არ დავუჭირე მხარი...

— რატომ? — იკითხა გეგიმ. მისი ცნობისმოყვარეობა უკვე მალიზიანებდა.

მონაზვნმა ჯერ არ უპასუხა, შემდეგ კი თითქოს გამოერკვაო, სწრაფად ალაპარაკდა.

— არა მჯეროდა. ეს უფრო პროტესტი იყო... ვიდრე...

— ტაქსი! — ვიყვირე მე. ქალი შეერთა. მძლოლმა მანქანა ჯერ გააჩერა, მაგრამ უცნაური სამეულის დანახვისას სწრაფად მონწყვიტა ადგილიდან. კინალამ შევიგინე, მაგრამ დროზე შევიკავე თავი.

— მაინც ალიკვეცა, რამდენჯერმე ჩავედი და ვესაუბრე ილუმენიას, თითქოს ყველაფერი რიგზე იყო, მაგრამ ამ ორი კვირის წინ გამოიქცა. ფოკაში ძნელია.

კვლავ ჩავიმუხლე. გული მიმდიოდა ტკივილისაგან. ფეხსაცმლის ზონარი შევიხსენი და ცოტა ამომასუნთქა.

— თან რალაც აგრესია გაუჩნდა ჩემს მიმართ, თითქოს მე მადანაშაულებდა... და არა მარტო ჩემს მიმართ... ხატს შეაქცია ზურგი. სულ ჩამოხსნა დეიდაჩემთან ხატები და ლოცვასაც კი გვიკრძალავს, როცა ერთად ვართ.

ზედ ცხვირწინ დაამუხრუჭა მანქანამ. კერძო ტაქსი იყო, საკმაოდ შელახული „ფიგული“. მძლოლმა გაკვირვებით შეგვათვალიერა.

— საით?

— აბა, რომელი ერთი გითხრათ? — ჩაილაპარაკა გეგიმ და მონაზონს კარი გაუღო.

— მე უკან დავჯდები! — თქვა მან, მოხდენილად აიკეცა ანაფორა და მანქანაში ჩაჯდა. ორიოდ დისკოტეკის ნახვამ გაგვანბილა. გოგონა არსად ჩანდა. მონაზვნის დანახვაზე ყველგან გოგოლის „რევიზორის“ მუნჯი სცენა თამაშდებოდა.

— რატომ გგონიათ, რომ მაინცდამაინც დისკოტეკაშია?

— სულ იქ დარბის ღამ-ღამობით... ეს გუშინ მითხრეს. ხომ არ დაგლალეთ?

— არა. ნუ ლელავთ, ვიპოვით! — მტკიცედ თქვა გეგიმ.
ქალმა მადლიერად შეანათა თვალები.

— მესმის, რომ ბუნებრივია, მე სხვა რამე მალეღვებს! მისი დამო-
კიდებულება... — აღარ გააგრძელა და გაჩუმდა.

— კიდევ ბევრი უნდა ვიაროთ? — ჩაიბუზღუნა მძლოლმა.

— შენ რა პარალელური პროფესიებიც გაქვს, ძმაო? — სუსხიანად
ჰკითხა გეგიმ. მძლოლმა არაფერი უპასუხა და კვლავ აგრიხინა დრო-
მოჭმული „ფიგული“.

ბოლოს მაინც მივალნიეთ სანადელს.

— აქ არის! — ჩაიჩურჩულა მონაზონმა მორიგ დარბაზში შესე-
ლისთანავე. ეს დისკოტეკაც არ იყო, მხოლოდ ორი წყვილი ცეკვავედა.
ფანჯარასთან კი გოგო-ბიჭები ისხდნენ და შამპანურს შეექცეოდნენ.
სუფრის თავში ალიკო თამადაობდა.

— რომელია?

— აი, ის... ყვითელ კაბაში.

— სახელი?

— გვანცა!

საკმაოდ ლამაზი გოგონა იყო, მაგრამ დედამისს არ ჰგავდა. იჯდა
გაბუსუნებული, თავჩაქინდრული და იქ მყოფი გოგონების გაკვირვე-
ბულ მზერას იმსახურებდა.

— გეგი, ძმაო! აი, ვისი ნახვა გამეხარდებოდა... ე, პორტრეტზე ვინ
იმუშაუა? — ჩაეხატუ ალიკო და ჭიქა შეაჩეჩა ხელში.

გეგიმ სუფრა ადღეგრძელა და შემდეგ ღიმილით მიუბრუნდა გო-
გონას.

— გვანცა, უნდა მოგიტაცო, გარეთ დედა გელოდება!

გვანცამ გაკვირვებით შეხედა გეგის, შემდეგ უხმოდ წამოდგა,
ნახვამდისო, ჩაილაპარაკა და კარისკენ გაემართა.

შეშფოთებული ალიკოც გეგის გამოყვა.

— გეფიცები, რამე არ იფიქრო, არც ვიცნობთ.. თვითონ დაგვიჯ-
და სუფრასთან და მთელი ღამე ხმა არ გაუღია... არც კი გვიცეკვია!

— მერე ვინ რას გეუბნება-რო?!

დედა-შვილი მდუმარედ შეხედა ერთმანეთს. მძლოლმა მანქანა ვე-
ლარ დაქოქა და ხომ ვამბობდიო, ჩაიბურღლუნა.

— რას ამბობდი?.. შენი დრანდულეტით ქალაქს წამლავ და აქეთ
რას იმადლები? — ჩაუსისინა გეგიმ და ფული დაუყარა სკამზე.

— არა, მე გადავიხდი!

— დანუნარდით, დედაო, მაგის უფლებას ვერ მოგცემთ.

— მე წაგიყვანთ ჩემი მანქანით! — გამოცოცხლდა ალიკო.

— შეიძლება, დაგემგზავროთ! — გაისმა ზანტი, განელილი ხმა. ამ
ხმის პატრონს დაბალ, თხელ ბიჭს საიდანაც ვიცნობდი, მაგრამ ვერ
გავიხსენე.

— როგორ არა, ჯუბიკო, ყველა ჩავეტევიტ, „ჯიბ-ჩეროკია“ რაც არ უნდა იყოს!
დედა-შვილი წინ დავსვით, ჩვენც ხალვათად მოვენყვეთ და ფეხიც უკვე ნაკლებად მანუხებდა.

მონაზონმა გვანცას ხელი მოხვია, მაგრამ მან მხრის ერთი მოძრაობით გაითავისუფლა თავი.

— მარშრუტები! — ბრძანა ალიკომ.

— ჩვენ სადგურზე დავრჩებით, ეს ხომ ახლოა? — გაუბედავად ჩაილაპარაკა დედა სოფიომ.

— აკი, დეიდაო? — იკითხა გეგიმ.

— იცით, ხნიერი ქალია, ავადმყოფი... ახლა ვერ გავალვძებ!

— აბა, სადგურში რას აპირებთ?

— გათენებას დაველოდებით!

— ფროსია! — თქვა გეგიმ.

— უკაცრავად?

— ფროსია გვყავს ერთი მეგობარი ქალი, აქვე ცხოვრობს... მარტო. იქ შეიძლება ლამის ვათევა.

მონაზონმა გაუბედავად გაულიმა შეილს, მაგრამ მას წარბიც არ შეუხრია.

— თუ ძალიან უხერხული არ არის?

— საუხერხულოს ვინ გაკადრებთ, დედაო! — ჩაერთო მატრაკვეცა ალიკო.

— ყველაფერი რიგზე იქნება, დილით კი დეიდასთან მიგიყვანთ!

— გმადლობთ! — უბრალოდ თქვა ქალმა და მხოლოდ ახლა შეემაჩნე, რა ფასად დაუჯდა ეს ლამე.

— ჯუბიკო, შენ საით? — წამლერებით იკითხა ალიკომ.

— მეც გზაზე ჩამოვალ! — ისევ ისე ზანტად და განელილად უპასუხა ბიჭმა.

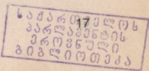
— სხვათა შორის, დედაო, ერთხელ სულ პატარა ბიჭი დილით შატალოზე წავედი და რალაც ძალამ თავისით მიმიყვანა წმიდა გიორგის ხატთან, ეს ქაშვეთში იყო! — განაგრძო აჭიტირებულმა ალიკომ.

— კარგი, ახლა, ალიკო, შენგან „ცერკოვნი“ მრავალჯამიერი თუ მოგვისმენია! — გაეცინა გეგის.

— რატომ, ძმაო, იქნებ საეკლესიო კანონებით ცხოვრობდა, ოღონდ ფარულად! — ისევ განელა გარმონი ჯუბიკომ და დაამატა — აქ ჩამოვხტები.

— აბა, კარგად, ჯუბიკო! — ალიკომ ხელი გაუნოდა, მაგრამ ბიჭმა თითქოს ვერ დაინახაო მისი განუდილი მარჯვენა, კარი გააღო.

— ისე, მგ ზავრების საყურადღებოდ, მე ჯუბიკო კი არა, სულ სხვა სახელი მქვია. ხოლო რა მქვია, ამას არავითარი მნიშვნელობა არა აქვს. — თქვა და ფეხთრევით აუყვა ქუჩას.

— ეცი ახლა ამათ პატივი! — ჩაილაპარაკა ნირნამხდარმა ალიკომ
 — აბა, საიდან დამესიზმრებოდა მაგის სახელი?
 — მაინცდამაინც უუბიკო რატომ შეურჩიე? — სიცილით უკმაშტქქ

— არ ვიცი, მოფერებით ალბათ! — გაეცინა ალიკოსაც.
 ფროსია ჩვენზე უფროსი იყო და რესტორანში ცეკვავდა. გეგიმ
 ერთხელ დაიცვა ის სექსუალურად ალტყვინებული ორი ტიპისგან და
 მას შემდეგ დამეგობრდნენ. სხვა სამსახურიც უშოვა, ხანდახან ლო-
 გინიც ჰქონდათ, მაგრამ ეს უფრო მეგობრობას ნააგავდა, ვიდრე რა-
 იმე სერიოზულს. ჩვენი ლამის ვიზიტები მას უკვე აღარ უკვირდა, მაგ-
 რამ აქ მონაზვნისა და მისი ქალიშვილის დანახვაზე ყველაფრის მნახ-
 ველი ფროსიაც კი დაიბნა.

ალიკო კიდევ შამპანურების ამოტანას აპირებდა, მაგრამ ზრდი-
 ლობიანად დავითხოვეთ.

— შენ რა, Опять дрался? — იკითხა ფროსიამ. ჩვენი მოკლე ახს-
 ნა-განმარტების შემდეგ, დედა-შვილი მეზობელ ოთახში გავეამნესეთ.
 ორივე გაუხდელად მინვა ტახტზე.

— Монахиня красавица и светлая, გოგო კი მე მგონი много дури
 в голове. А так ისიც არა უშავს. — ქალური დიაგნოზი დასვა ფროსი-
 ამ.

— ვინ არა უშავს?
 — ის გოგოც არა უშავს! — თქვა ფროსიამ — Но мать жалко. მე
 სად დავიძინო?

— ნელისთან არ გამოვა?
 — თუ მართო არის და если этот პირუტყვი არ მოვიდა.
 ფროსია დედა-შვილთან შევიდა.

— Располагайтесь поудобнее, თუ რამე დაგჩირდათ... ბიჩებმა
 იციან. კველაპერი კომპაქტურადაა... найдете если что!
 მონაზონმა სუსტი ღიმილით უპასუხა.

ჩვენც გაუხდელად მივნიქით, გაზეთები დავიფინეთ ფეხქვეშ. ცო-
 ტა ხნის შემდეგ ფროსიას ხმა მოგვესმა, ნელის ეუბნებოდა კარში.

— შენთან დამადზინე, тут такое რა ამბავია...
 — ფროსია კი ნაღდად დამავიწყებს ქართულს! — ჩაილაპარაკა
 გეგიმ და მკლავები თავქვეშ ამოიღო.

ცოტა ხნით ჩამთვლიმა, მაგრამ რალაც ხმაურმა გამაღვიძა. დედა-
 შვილი ოთახში ჩურჩულით კამათობდა.

— არა, გვანცა, გთხოვ, არ შეიძლება ასე...
 — დამანებე თავი! — პირველად გავიგონე გოგონას ხმა. ღია კა-
 რის ქრილში გამოჩნდა გვანცა. ისტერიული სისწრაფით ხსნიდა
 ფროსიას ხატებს კედლიდან და მაგიდაზე ახვავებდა — დილით დაკი-
 დე შენ თვითონ.

ძილ-ბურანში ვიყავი, მეზობელი ოთახის კარი ოდნავი ქრიალით

გაიღო და გვანცა შემოვიდა. შემოვიცა და პირდაპირ გეგის ლოგინთან მიიჭრა.

- რა გინდა, გვანცა?
- შემომიშვი, მცივა!
- აბა, მოუსვი შენს ოთახში!
- მცივა!
- გაიტყვიპები!

გოგონა უხმოდ შეტრიალდა.

მე თავი მოვიმკვდარუნე უხერხულობისგან. თან კარში ასვეტილი დედა სოფიო დავინახე. შემდეგ, როგორც იქნა ჩამეძინა. ჩამეძინა და მე-სიზმრა ბავშვობის ერთი მკაფიო მოგონება, თუ შეიძლება მოგონების დასიზმრება. სულ პატარა ვიყავი, სიზმარში ვარსკვლავებს რომ დავცი-ნე და მას შემდეგ ძილის წინ ჩემებურად ვლოცულობდი, არ დაესაჯათ ვარსკვლავებს ჩემი დედ-მამა. ჰო, ასეც ხდება, სიზმარი სიზმარში...

- უკაცრავად, უკაცრავად, გაიღვიძეთ, გემუდარებით!
- დედა სოფიო შეშლილი სახით დაგვედგომოდა მე და გეგის.
- გაიქცა!
- ვინ? სად?
- გვანცა გაიქცა!

გულში შევივინე, სწრაფად წამოვხტი და კურტკა ჩავეიცვი. კინა-ლამ ჩამეცვა ფეხის ტკივილმა. ამასობაში, გეგიმ ნელის მანქანის გასაღები გამოართვა და სწრაფად დაეშვა კიბეზე. მელნისფერი გარიჟრაჟი იდგა. ჩვენ გიჟური სისწრაფით მივქროდით უგზოუკვლოდ.

- სულ წამით ჩამთვლიმა! — დაიკენესა მონაზონმა.
- საით გაიქცა?
- არ ვიცი!

სანაპიროზე ჩაუხვებით და ცოტა ხანში რალაც ყვითელი გაკრთა მოშორებით.

- გვანცა, აი, გვანცა! — შეჰყვირა ქალმა.

მუხრუჭების ღრჭიალის ხმაზე გოგონამ მოიხედა და ჩვენ რომ დაგვინახა, მოულოდნელად მოაჯირზე შეხტა.

— გვანცა, მოიცა, დავილაპარაკოთ! — დაშაქრული ხმით მიმართა გეგიმ და მისკენ დაიძრა. ვერ მოასწრო. გოგონა მტკვარში გადახტა. წამით ყველა სახტად დავრჩით, ბუნდოვნად მახსოვს მონაზუნის შეკივლება... გვანცა უკვე დინებას მიჰქონდა.

გეგიმ კურტკა გაიძრო და ისიც გადაეშვა ამღვრეულ მდინარეში. ლევიათანივით ცურავდა, ამიტომ გული მშვიდად მქონდა, მაგრამ დილის თუ ღამის სიურპრიზები ამით არ დამთავრდა. დედა სოფიო უეცრად ქურციკივით შეხტა მოაჯირზე და მტკვარში გაადინა ტყაპანი. სხვა რა დამრჩენოდა, მეც გადავყევი, რამდენიმე ხელის მოსმით დავენიე და კაბაში ჩავებლაუჭე. მივხვდი, რომ ცურვა არ იცოდა, მაგ-

რამ არ ვუნვალებივარ.

იღბალზე კიბე ახლოს იყო. ჯერ გეგვიმ აიტაცა გვანცა და მძლავრად აუყვა კიბეს. ცოტა ხანში მეც ხელთ მეპყრა აკანკალებული, მსუბუქი ქალი და კოჭლობით მიუწყებოდი კიბეს. უნებლიეთ, მის გრძელ კაბას დაეაბიჯე ფეხი და კინალამ უკან გადავვარდი, მაგრამ როგორც ფროსია ამბობს „Бог милостив“.

გეგვიმ ძირს დაუშვა გვანცა, ცოტა ხანს უყურა გალუმპულ გოგონას და მერე სილა სთხლიშა.

გოგონას ტირილი წასკდა.

— დედა! — იყვირა და მონაზვნისკენ გაექანა. მას ამ დროს თავი მოჰყავდა წესრიგში და ამ შეტყევას არ ელოდა. საბოლოო ჯამში ორივე ასფალტზე აღმოჩნდა. მონაზონმა გვანცას თავი მუხლებში ჩაიდო. ჩვენ განუწულები, დაბნეულები შევეყურებდით მათ. გვანცამ ცრემლიანი, უსამართლოდ დასჯილი კნუტის თვალებით ამოგვხედა და შეშინებული, უფრო მაგრად ჩაეკრა დედას.

მე ჩვენი კურტკები მოვანახე და მათ მოვახურე. გეგი უშედეგოდ ცდილობდა დასველებული სიგარეტის მოკიდებას.

უეცრად, დედა სოფიომ თავი მალლა ასნია, ლმობიერი თვალები შემოგვანათა და წყნარად, მაგრამ საოცარი ზემოურობითა და სიმტკიცით თქვა:

— არ ცემოთ, ჩემი შვილია!

გეგის რომ შევხედე, მგონი ისევ აპირებდა მტკვარში გადახტომას. ოდნავ ამოწერილი მზის პირველმა სხივმა ღონიერად დაარტყა მღვრიე წყალს და იქიდან ასხლეტილმა, ოქროს ბურუსში გაგვხვია ყველა.

მონაზონმა ჩუმად დაიწყო ლოცვა, შვილი ჯერ არ უსმენდა, მაგრამ შემდეგ ისიც აპყვა ლოცვაში დედას.

ჩვენ კი ვიდექით და სველი სიგარეტები გვეფშენებოდა ტუჩებში.

.....

ფეხი უკვე დამიცხრა, მაგრამ კომოციო და ფილტვების ანთება ვერაა მაინცდამაინც სახალისო საქმე. გეგი ხშირად მნახულობს, მაგრამ ორივე რატომღაც ვერიდებით იმ გიჟური ღამის გახსენებას. ერთხელ ჩაილაპარაკა მხოლოდ ჩემმა ძმაკაცმა:

— გახსოვს, რა მოყვა გვანცას მამაზე დედა სოფიომ, გოგონა გადაარჩინაო, წყალში...

— მერე, ზიგმუნდ?

— მერე არაფერი!

მე კი სულ ვცდილობ ჩემი შელახვებული მებსიერებით აღვიდგინო მონაზვნის თვალების ფერი. რატომ მეცნაურა ასე და ერთ ღამეს ძილის წინ მკაფიოდ გამახსენდა, თუ როგორ ვეძებდი სულ პატარა ბავშვი ბიჭვინთის სანაპიროზე კენჭებში ნატვრისთვალს. სწორედ ასეთი ფერის წარმომედგინა იგი. ბეჯითად, გულმოდგინედ ვეძებდი, რადგან ვიცოდი, რომ მეპოვა, ყველა ნატვრა ამისრულდებოდა.

მოკლეს ბიჭი

ბიჭები დაბნეულები იდგნენ კუბოს გარშემო და უკვირდათ, მათი ქედმაღალი და შფოთიანი ძმაკაცის უსიციოცხლო ტანი ასე უნამუსოდ რომ გაეჭედა სიკვდილს ყავისფერ ფიცრებში.

ნანილი სადარბაზოში ეწეოდა. სადარბაზო ზაზას მოკვლამდე ჩაბნელებული იყო. ხშირად დაცემულან ნასვამი ბიჭები ამ კიბეებზე, ზაზა ამ დროს იცინოდა და ამშვიდებდა დამტვრეულ მეგობრებს, გინებითა და სიცილით რომ იფერთხავდნენ დასვრილ ტანისამოსს.

ზაზა მოკლეს, ახლა სადარბაზო ყვითლად და მკაფიოდ იყო განათებული — აღარავინ ეცემოდა. ხის კიბეებზე მოლუშული მამაკაცები და სევდიანი ქალები ადიოდნენ. ზღვა ხალხი მიდიოდა ზაზას სანახავად. ზოგს ტკივილი ანუხებდა, ზოგს ცნობისმოყვარეობა.

დადგა გამოსვენების დღე.

ყველა ეზოში ჩავიდა, ოთახში მხოლოდ ზაზას ბიძა და შეშინებული ბიჭები დარჩნენ.

— კუბოს ნათესავები გაიტანენ ოჯახიდან, — თქვა მოხუცმა და ჯოხს დაეყრდნო.

ექვსი ბიჭი გამოვიდა წინ.

— ანიეთ... აი, ასე... ახლა სამჯერ დაატრიალეთ ოთახში!

— რა? — იკითხა ერთ-ერთმა ნათესავმა.

— კუბო! — ხრინწიანად თქვა მოხუცმა. — კუბო!

ბიჭები გაოგნებულები იდგნენ, მათ ჯერ არ ენახათ გამოსვენების რიტუალი, შემდეგ ბორძიკ-ბორძიკით დაინყეს ბრუნვა ერთ ადგილზე.

კოკას ერთი დაამახსოვრდა მკაფიოდ; ბავშვურად პირდაღებული, უაზრო სახით რომ ტრიალებდა ოთახში.

— ახლა სამჯერ მიარტყით კარს! — ბრძანა ისევ მოხუცმა.

— რამდენჯერ? — საქმიანად იკითხა ერთ-ერთმა ნათესავმა ბიჭმა.

— სამჯერ — უთხრა ჯაბამ.

კუბო ნელა დაიძრა და მალალმუშინ კარს დაეტაკა.

მოხუცი უძრავად იდგა ჯოხზე დაყრდნობილი.

კუბო მეორედ დაეტაკა კარს. შუშა ზრიალით დაიფშენა.

ჯაბამ ფანჯრიდან გაიხედა და უამრავი ხალხი დაინახა ეზოში.

ზაზას პატარა ძმას ქუდი მოეხადა და სერიოზული სახით აკვირ-
დებოდა საკუთარ სახლში მომხდარ ცვლილებებს, თან თვალდახვეწი-
ბულ ჯარჯის აძლევდა გულუბრყვილო და საშინელ კითხვებს.

ცალკე ჯგუფად ტიროდნენ ზაზას სკოლის მასწავლებლები.

კუბო ისევ დაეტაკა შუშაჩამტვრეულ კარებს.

— სამი იყო, არა? — იკითხა ჩამწყდარი ხმით ვილაცამ.

არავინ უპასუხა. ბიჭებმა ფრთხილად გაიარეს დამტვრეულ შუ-
შებზე და კუბო ეზოში ჩაიტანეს.

ხალხი გახევდა. ბიჭებმა ფრთხილად გაიარეს დამტვრეულ შუშებ-
ზე და კუბო ეზოში ჩაიტანეს.

ხალხი გახევდა, შემდეგ ზღაზენით დაიძრა ჭიშკრისაკენ.

ბოლშიანი დღე იყო, წვიმდა.

ნათესაეები ზაზას მეგობრებმა შეცვალეს.

— შეხედე, — გადაულაპარაკა ვილაცა ბიჭმა მეგობარს. — ძველი
ბიჭებისა და ხულიგნების „სვეტი“ სულ აქ შეკრებილა. ყველას რალაც
ანგარიში აქვს ერთმანეთთან.

თბილად და მომთენთავად წვიმდა. კუბო მანქანაზე დადეს. ზედ
ოთხი ნათესავი ახტა. ძარა სავსე იყო ყვავილებით და ნათესაეები
უხერხულად იდგნენ ყვავილების გულისამრევ სუნში. „ალბათ ასე
ხდება ყვავილების შეზიზლება“ — გაიფიქრა ჯაბამ და კოკას გახედა.
კოკა გაფითრებული შეჰყურებდა ნელა მიმავალ მანქანას, შემდეგ მი-
იღრინა და ძირს გადმოვარდნილი მიხაკი ისევ ძარაზე შეავადო.

მას სხვებმაც მიბაძეს. მანქანის გვერდით მირბოდნენ ბიჭები და
გადმოვარდნილ ყვავილებს უკანვე ყრიდნენ.

ჯაბას ბავშვობაში ნანახი გასვენება გაახსენდა. მაშინაც ნელა მი-
დიოდნენ მანქანები.

— მამა, რატომ მიდიან ასე ნელა?

— მიცვალებულს რომ არ გაელევიძოს, ჯაბიკო.

— რა არის მიცვალებული?

გავიდა დრო, მაგრამ სიკვდილი მაინც რჩებოდა შორეული და უჩი-
ნო. ახლა კი შორეულის უეცარი დაახლოება აშინებდა ჯაბას.

აშინებდა თავზეხელაღებულ, ლამაზ ბიჭებს.

გელამ მოჰკიდა მკლავში ხელი.

— ნავიდეთ, ჯდება იან უკვე, — გელა და ჯაბა კოკას მანქანაში ჩას-
ხდნენ. რამდენიმე ბიჭი დაემატათ.

უცებ ჯარჯი მოვარდა მანქანასთან.

— კოკა, სასაფლაოს გზა რომ გამოჩნდება, საყვირი ჩართე. ყველა
ასე გააკეთებს.

— საყვირი რა საჭიროა, — გაბრაზდა ჯაბა. — შოფერს ხომ არ
ვასვენებთ.

— რა ვიცი, ასე თქვეს, — მხრები აიჩეჩა ჯარჯიმ. — არის ჩემთვის

ადგილი?

— როგორმე ჩაეტიე.

ჯარჯი მანქანაში შემოძვრა და გაშრა. გასულ კვირას გელასთან მოუვიდა ჩხუბი. გელაც დაიბნა.

ორივემ ცივად ჩამოართვა ხელი ერთმანეთს. მანქანა დაიძრა და ჯარჯი იძულებული იყო მუხლებში ჩაჯდომოდა გელას. ჯარჯი განითლებული იჯდა და სველ თმებს იმშრალებდა ცხვირსახოცით.

სასაფლაოს გზა გამოჩნდა და ერთბაშად ჩაირთო საყვირები, აბლავლდნენ მანქანები.

და იყო ამ ყვირილში ბიჭების საყვედური, უმისამართო საყვედური. ბიჭებმა არ იცოდნენ ვის და რატომ საყვედურობდნენ თავის უცნაურ ტკივილებს.

კოკა გააფთრებით აწვებოდა საყვირს და ცრემლებს იწმენდა, რადგანაც ცრემლი ხელს უშლიდა მართვაში.

მალლიდან მომავალი უცხო მანქანები სვლას ანელებდნენ და ყვირილით გამოხატავდნენ თავის თანაგრძნობას.

სასაფლაო ატალახებული და თეთრი იყო. ერთ-ერთი მანქანიდან სამი თოფიანი ბიჭი გადმოვიდა. ბიჭებს მოლუშულად ეჭირათ თოფები ლუღით მალლა და ახლად გათხრილ სამარისკენ მიიწეოდნენ.

— ვინ არიან? - იკითხა გელამ.

— არ ვიცი, — თქვა ჯაბამ და ბიჭებისაკენ გაემართა.

— გამარჯობათ!

ბიჭებმა თავშეკავებული სალამი მისცეს.

— რად გინდათ თოფები?

— უნდა გავისროლოთ საფლავზე. — თქვა ქერამ და უცებ გაბრაზდა:

— შენ რა, დაკითხვას გვინყოფ?

— არ შეიძლება, ბიჭებო. — რბილად თქვა ჯაბამ. — აქ სალუტის უფლებას არავენ მოგცემთ.

— ვინ არ მოგვცემს, შენ?

— თუნდაც მე.

ქერა სიბრაზისაგან აკანკალდა.

— მერე მოგელაპარაკებით, ჯაბა!

— ამ თოფებით აპირებთ ლაპარაკს?

— ეს უკვე ჩვენი საქმეა.

— დაჩუტეთ ნესტოები და დადევით თოფები ადგილზე!

ბიჭები ყოყმანობდნენ. უცებ ქალის ისტერიული კივილი გაისმა.

— მხეცებო, აქაც თოფები მოიტანეთ?.. რად გინდათ თოფები, ამნუთში.. ამნუთში გადააგდეთ თოფები, მკვლელეებო!

ქალი საზიზღრად კიოდა. მას სხვა ქალები ამშვიდებდნენ და ბიჭებს ლანძლავდნენ.

ჯაბა შენუხებული იდგა. მას ეცოდებოდა სამი თოფიანი ბიჭი. ბიჭებმა თოფები მანქანაში შეყარეს და თავჩაქინდრულები გაჰყვინენ პროცესიას.

ბიჭები

გატენილი თოფები მანქანაში დარჩა.

იქვე ვილაც ახოვანი ქალი იდგა და ხელის კვრით ავდებდა ყველას, ვინც კი მის საჭირისუფლო საფლაგზე შემთხვევით შეაბიჯებდა. ეს მისი სამფლობელი იყო. გაცოფებული ბიჭები ილრინებოდნენ.

— გადახადეთ. — გაისმა ზაზას ბიძის ბრძანება.

თავი ახადეს კუბოს და მშობლებმა დაიჩოქეს შვილის ცხედართან. ბიჭები ჯერ თავს იკავებდნენ, რადგან რცხვენოდათ თავისი შედარებით პატარა დარდის გამომჟღავნებისა.

— ზაზა, — მკვდარი ტუჩებით ჩაიჩურჩულა დედამ და ნყნარად, სევდიანად ნაიმღერა — ზაზა, ზაზუნა, ზაზა, ზაზუნა.

ბიჭები მორიდებული ტირილით აძლევდნენ ბანს ამ დარდით ამღერებულ სიტყვებს.

ჯაბას ერთი ლექსი აეკვიატა, ცდილობდა გაეჩუმებინა, მაგრამ ლექსი არ ჩუმდებოდა და გულის ბაგაბუგის რიტმში მიჰყვებოდა დედის სიტყვებს:

ნუხელი სიზმარი ვნახე,
ნეტავ, დედავ, რაო?
აღვის ხე რომ ნაქცეულა,

.....
შვილო, შენი ტანი არის,
ვაპ შენ დედასაო!

შფოთიანი ცხოვრება გიყვარდა... ერთხელ იხუმრე: იქნება ვკვდები მალე და მაცალეთ ყველაფერი მოვასწროო...

ლურჯი წყალი მოდიოდა,

.....
შვილო, შენი ცრემლი არის,
ვაპ შენ დედასაო.

გელა საფლავის ქვაზე ჩამოჯდა და ატირდა, გვერდით ვილაცის ხრინიანი ტირილი გაისმა, გელამ მოიხედა და ბებერი პლატონი დანახა, ზაზა მას აპრიალეზინებდა ხოლმე ფეხსაცმელს.

— იყურე, ზაზიკო, და არ გენყინოს მამისაგან, არაფერს რომ გეუბნება... ნანყენია შენზე: ჩემდა უკითხავად სად მიდისო. გახსოვს, მაშინაც გაგიბრაზდა, შენ და ჯაბა რომ გაიპარეთ მოსკოვში.

ზაზა ამაყად იწვა კუბოში და თითქოს უკვირდა, როგორ გამიბედა მოკვლა ამ მაიმუნმაო.

— სამი დღე იყო გათოკილი მამაშენი, გვაპატიე, რომ ვერ მიგყვე-
ბით საფლავში... შენს პატარა ძამიკოს ვერ დავტოვებთ ჯერ მარტო
შენი ძამიკოს ხათრით გვაპატიე, ზაზა...

კოკამ უკნიდან მოხვია მკლავები ჯაბას და დაეყრდნო.

— ნუ გეშინია, ზაზუნა, ბავშვობაში სიბნელის გეშინოდა, მალე
მოვალთ შენთან მე და მამაშენი... აბა, რა ვაკეთოთ უშენოდ მიწაზე.
ასე მეგონება შენ გაბიჯებ მკერდზე ფეხს...

— პირველი ტყვია რომ მოარტყა ფეხში, ზაზამ უყვირა, რას მიბე-
დავ, შე მათხოვარო! — ჩუმად ყვებოდა ვილაც ბიჭი, — მეორე ტყვი-
ამ წამოაჩოქა. მაშინ უთხრა: მეტი აღარ მესროლო და შეგარჩენო, სი-
ცოცხლე მინდაო, — ბიჭს ხმა გაეზარა და გაჩუმდა.

— მალე დაემშვიდობეთ, ბიჭებო, — თქვა ვილაც აქტიურმა ნათე-
სავმა ქალმა. — თორემ სველდება წვიმაში ზაზა.

ჯარჯიმ ველურად შეხედა ქალს.

— თქვენ იცით ვინ ხართ. — ჩახლეჩილი ხმით უთხრა ჯარჯიმ, —
იცით ვინ?

მაგრამ საჭირო სიტყვა ვერ იპოვა და გაჩუმდა. ქალმა არ შეიმჩ-
ნია.

დედა წამოდგა. ცოტა ხანს იბარბაცა და მოცელილივით მოეშვა.

გელამ მოასწრო და ხელში აიტაცა ქალი, მაგრამ ორი ნაბიჯის
შემდეგ მუხლი მოეკვეთა ღამენათევ და თვალეზდასიებულ ბიჭს. ახ-
ლა კოკამ აიტაცა ზაზას დედა ხელში, ბიჭებიც წამოეშველნენ და წა-
იყვანეს მეგობრის ახალგაზრდა დედა მანქანისაკენ. გზად ყოველმხ-
რივ ფრთხილობდნენ, რომ ქარს მისი კაბა არ წამოეფრიალებინა.

სამგლოვიარო წრეში ახლა მოხუცი ბიძა შემოვიდა, ჯოხი გადააგ-
დო და დაიჩოქა ტალახში.

ბინდი ჩამონვა საფლავზე.

— ლამაზო, დარჩეული ბიჭებო! — ამოიხრიალა მოხუცმა. — რამ
გაგამწარათ ასე?! რას დარევიხართ ერთმანეთს?!

დაჭრილი ბოკვერებივით აბლავლდნენ ბიჭები, ერთმანეთს გადა-
ეხვივნენ და წრე შეჰკრეს კუბოს გარშემო.

მათ შემხედვარე მოხუცს თითქოს იმედით აუესო თვალეზი, მაგ-
რამ ის უცებ მიხვდა ამ წამიერ ალტკინებას.

მოხუცი შიშობდა, რომ ხვალ ყველაფერი ძველებურად გაგრძელ-
დებოდა, ეეჭვებოდა, რომ რაიმე შეიცვლებოდა ამ ცრემლებით.

საჭირო იყო ალბათ რალაც სხვა, მაგრამ რა იყო საჭირო, არ
იცოდნენ არც ტალახში დაჩოქილმა მოხუცმა და არც ატირებულმა,
დაბნეულმა ბიჭებმა.

მშვიდობით, ქალბატონო!

თვალუნვდენელი მინდორი. დიდი კოპიტის ქვეშ გაშლილია სუფრა. ნვეულებზე შეკრებილ შავჩოხიან ყმანვილებსა და გრძელკაბიან ქალებს შორის განსაკუთრებული სილამაზით გამოირჩევა ერთი ყელშეღერებული გოგონა, თავმოდრეკილ კორნეტს რომ შეჰყურებს ღიმილით.

ეს გოგონა მე მიყვარდა.

ფოტოსურათი ძველი და გაცრეცილი იყო. პირველად ბებიას არქივში წავაწყდი ამ სურათს და ქალის ვინაობით დავინტერესდი. მას ერქვა სალომე და ბებიას ყმანვილქალობის მეგობარი იყო.

ექვსი წლის ბიჭი, უგონოდ შეყვარებული ფოტოსურათზე, საშინლად ვეჭვიანობდი გრძელულვაშა კორნეტზე.

*

სუფთად და მხიარულად თოვდა.

ბებია მისი მეგობრის სახლამდე მივააცილე და წასვლა დავაპირე.

— გია, თუ შეგიძლია, ორი საათის შემდეგ გამომიარე. ახალ წელს შეეხვდები და წამოვალ. თუ, არ შეგიძლია?..

— არა, გამოგივლი, მაგრამ...

— თუმცა... მოდი, დარჩი ჩემთან ერთად.

— მაღლა ამოგყვე?

— ჰო, რა მოხდა ასეთი, ორი საათი არ გაგიძნელდება ჩემს ბებრუცანებთან.

ბებია მუდარით შემყურებდა.

— კარგი, ამოვალ.

ბებიას ძალიან გაუხარდა და შუბლზე მაკოცა.

— წარმომიდგენია, როგორ გაუკვირდებათ... სხვათა შორის, იცი, ვინ იქნება დღეს წინოსთან?

— ვინ?

— ქალბატონი სალომე... შენ რომ გიყვარდა.

— რაა?

— გახსოვს, ფოტოსურათზე...

გამელიმა, ისეთი გრძნობა დამეუფლა, ბავშვობაში გაგონილ მელოდიას, მივიწყებულს და თითქოს ხავსით დაფარულს, ხელმეორედ რომ მოისმენ.

პატარა მაგიდას სამი მოხუცი ქალი მისხდომოდა. ისევ ის გრძელი კაბები, ისევ გოგონები, ასე მობერებულნი... აღარსად იყო კოპიტა ულვაშებიანი კორნეტი...

„კორნეტი მე ვიქნები...“ — გადავწყვიტე და სათითაოდ ვეამბორე ხელზე მოხუცებს.

ქალები ძალიან გაახარა ჩემმა მოსვლამ, გაახარა და გააოცა.

ბებია ამაყად და ბედნიერად იღიმებოდა.

სათუთად გაშლილ სუფრას მივუსხედით. ოთახი პატარა და იისფერი იყო.

— სალომე სად არის? — იკითხა ტანიტმა.

— სარკის წინ კეკლუცობს ალბათ.

— ოხ, სალომკა, სალომკა, осталась такой же взыблмошенной, — წამოილულუნა ქალბატონმა ელენემ.

— მან არც კი იცის, რომ აქ ძველი თაყვანისმცემელი ელოდება.

„როგორ?“ — გაიკვირვეს ქალებმა.

ბებიამ ფოტოსურათის ამბავი მოუყვა.

ყველა გამზიარულდა.

ზარის ხმა გაისმა და ოთახში ყრიაშული ატყვდა.

— სალომკა, სალომე!

ამ დროს ერთი ბუტიერბროდი ავნაპნე. მგელივით ვიყავი მოშიებული, ქალები კი ვახშამს არ ეკარებოდნენ.

ოთახში მინიატურული, ამაყი გარეგნობის მოხუცი შემოვიდა. თაფლისფერი თვალები მოავლო ოთახს და მეც შემომხედა.

დაუშთაერებელი ბუტიერბროდი მაგიდაზე დავედე და გამოტენილი პირით ვეამბორე ხელზე. სევდა ვიგრძენი: „ეს არის, ის ყელშელერილი გოგონა, მე რომ მიყვარდა?“

სალომე მოხდენილად ჩამოჯდა სკამზე და მოხუცების საუბარს შეუერთდა. სკამის ზურგს არც კი ეხებოდა, ნელგამართული იჯდა დედოფალივით.

„დიდხანს გაძლებს, ნეტავ?“ — გავიფიქრე და წელში გავსწორდი. მაგრამ მალე ისევ მოვეშვი და სკამის ზურგს მივეყრდენი.

წინომ ფოტოსურათის ამბავი გაიხსენა.

ქალმა გაიღიმა.

— წარმომიდგენია, როგორ მოეწყინა...

— გაიას! — დაეასწარი.

— მე ვიცოდი თქვენი სახელი.

— მე არა ვარ მოწყენილი.

— ძალიანაც კარგი, თუკი არ მოგეწყინათ.

წინომ გიტარა მოიტანა. სალომემ ორიოდ აკორდი აიღო და გაჩერდა.

— გთხოვთ, სალომკა, იმღერე რამე...

— თუ ეს ახლგაზრდა რაინდი არ იქნება ნინაალმდეგი...

— როგორ გვაკადრებათ, მე...

— ხომ არ დაგველია ჯერ ცოტა...

— ღმერთო, სულ დამაფინყდა! — წამოხტა მასპინძელი. კინალამ ფრუოლამ ამიტანა, ერთი ბოთლი ლიქიორი რომ შემოიტანეს.

— გიას არ ველოდით და მხოლოდ ეს გვაქვს... თუმცა, კონიაკიცა მაქვს, მაგრამ, ალბათ, გია არ სვამს კონიაკს, თანაც ნახევარი ბოთლია, უკვე გახსნილი და ვერ ვაკადრებ სტუმარს.

„მაკადრეთ, მაკადრეთ-მეთქი“, — ამოვიგმინე კინალამ, მაგრამ ბებიამ გამომიყვანა ამ მდგომარეობიდან.

— არა უშავს, ახალი წლის ხათრით დღეს შეიძლება დალიოს.

კონიაკის დანახვაზე გავმხიარულდი. სალომემ უცებ მძლავრად ჩამოკრა ხელი სიმებს და ჩემკენ შემოტრიალდა.

— Мальчик, ты мой, дерзкий.

მას წერილი, მინაბული ხმით აჰყვა ქალბატონი ტანიტი, მშვენიერად მღეროდნენ.

ბებია თვალელებში შემომციცინებდა, ლელავდა, კმაყოფილი ვიყავი, თუ არა.

სალომემ დაკვრა ისევე უეცრად შეწყვიტა, როგორც დაიწყო და გაიცინა.

— გრიფი დგას ძალიან მალა, ძნელია... თითები მეტკინა, გია, გვითხარი რამე!

— მომისმინე, თამრიკო, — მიუბრუნდა ბებიას ელენე — ჭთორსკთ კრკეინმთეი ყ ივრმს ვნუკრს.

ბებიას გაეცინა.

— და შენ გახსოვს, როგორ აწვალებდა ლევან ციციშვილს?

— სულაც არ ვანვალებდი, — იწყინა სალომემ.

— Нет мучила! — დაასკვნა ელენემ.

სალომე გაფითრდა.

— მე კი მახსოვს, მისი დალუპვის ამბავი რომ გაიგე, წარბიც არ შეგიხრია.

— არ გრცხვენია, ლენიკო, — უსაყვედურა ბებიამ, — სალომკა ძალიან განიცდიდა.

— ის კი გიჟდებოდა! — დაიჟინა ქალმა. ეტყობა, თვითონაც მოსწონდა ის ლევან ციციშვილი.

— მე სალომეს ვეთანხმები, — სუსტი ხმით წარმოთქვა ტანიტმა.

— როგორ ამბობ ამას, ნიტიკო! — აღშფოთდა ელენე.

„ვაიმე, ახლა საუკუნის წინანდელი ანგარიშების სწორება რომ დაიწყონ“ ... — გავიფიქრე და წამოვდექი.

— ქალბატონებო, სანამ ახალ წელს მოგილოცავდეთ, მე თქვენი სადღეგრძელო მინდა შევსვა.

მშვიერი ვიყავი და სასმელმა ძალიან იმოქმედა.

— Сядьте около голубой чашки, она вам так идет! — მითხრა საკამთან ლომემ.

მე სხვა სკამზე გადავბარგდი.

— იცით, რას მეძახის ვია? — თქვა ბებია.

— რას?

— „Осколок ренесанса!“

სალომე დაღონდა. ვიტარა გვერდზე გადადო და ლიქიორი მოსვა. ისევ ნელგამართული იჯდა.

— თქვენის ნებართვით, სიგარეტს მოვწვე.

თამბაქოს ნისლში ატივტივდნენ დაღლილი, დაღარული სახეები.

ერთხელ, ბებიას ზანდუკი გავხსენი და ძველი, უსარგებლო ნივთებიდან შორეული, იდუმალი სურნელი ვიგრძენი. მას შემდეგ ეს სურნელი კეთილ სევდას მგვრის.

ახლაც ასეთი რაღაც განვიცაადე.

მოხუცები, ცოტა არ იყოს, დამნაშავედ გრძნობდნენ ჩემს წინაშე თავს. განსაკუთრებით ბებია. მე სადღეგრძელოებს მოვუხშირე. ქალები შეთვრნენ და მოიწყინეს.

წამოვდექი, პატივფონი ჩავრთე და ერთ-ერთი ფირფიტა დავდე.

ხრიალით გაისმა ამ ქალებივით მოხუცი ვალსის მელოდია.

რიგრიგობით ვაცეკვებდი სუყველას. ფრთხილად დავატარებდი ოღრო-ჩოღრო პარკეტზე და სულ მემინოდა, ღმერთო, ფეხი არ დაეაბიჯო უცაბედად-მეთქი.

შემდეგ ბებია მივიწვიე.

— ხომ არ მოგწყინდა? - ჩამჩურჩულა.

— არა, პირიქით.

ვალსმა გააახალგაზრდავა ქალები. ბებიაც სხვანაირი იყო, არასოდეს მინახავს ასეთი.

„ბებია, ბებია!“ — გავიფიქრე და ხელზე ვაკოცე, შემდეგ საკამთან მივაცილე და ქალბატონ სალომეს წინ იმ კორნეტივით მოვიდრიკე კისერი.

აქომინებული, აბრდღვიალებული მოხუცები მაგიდას მიუსხდნენ და ჩვენ მოგვაჩერდნენ.

ოთახში მივიწყებულმა, წარმტაცმა სურნელმა შემოიყონა.

მსუბუქად წამომყვა. მართლაცდა მშვენივრად ცეკვავდა, ოდნავ ატორტმანებდა მხოლოდ მოხუცებულობა და დაღეული ლიქიორი.

— ჩქარა, ჩქარა, — დაფაცურდა მასპინძელი და ახალი წლის გონგამაც ჩამოჰკრა. ატყდა ჭიქების წკარუნი, ხვევნა-კოცნა და სურვილების გამოხატვა.

ქალებს ცრემლიც მოერიათ.

მოხუცები სათითაოდ გადავკოცნე და ჭიქა დავცალე. ქუჩიდან

სროლის ხმა ისმოდა.

— ახალი წლის კანონადაა, აქ ყოველთვის ისვრიან, — გააღიზიანებინა ნომ.

მე ჩემი მთვრალი ჭკუით გადავწყვიტე სიურპრიზით გამემხიარულეებინა ქალები, რათა უმამაკაცობა არ ეგრძნოთ.

სპორტული „სტარტის“ პისტოლეტი ამოვიღე და მთელი ჯერი მივუშვი ჭერში. თან შტერულად ვილიმებოდი.

მოხუცები კინალამ სკამებიდან გადმოცვივდნენ.

ბებია ძლივს ითქვამდა სულს შიშისა და უხერხულობისაგან.

— როგორ შეიძლებოდა ასე მოულოდნელად, გია? — ენის ბორძიკით მითხრა და გალიმება სცადა.

მხოლოდ სალომე დარჩა კმაყოფილი, კარგი მოგონებები აღმიძრა ამ სროლამო.

მალე ყველანი სახლებში დავარიგე და ჩემს მეგობრებთან გავაგრძელე ქეიფი.

სუფთად და მხიარულად თოვდა.

*

გავიდა ზამთარი, ასე უჩვეულოდ თოვლიანი თბილისისათვის. გაზაფხულის თავბრუდამხვევმა სურნელმა მძაფრად ააჩქეფა სისხლი მოდუნებულ ძარღვებში.

მე შემეყვარდა ერთი გოგონა, მაგრამ გაცნობას ჯერ ვერ ვბედავდი.

არცა ვჩქარობდი, მინდოდა გამეგრძელებინა უცნობობის ნარმტაცი პერიოდი.

გაზაფხულის ერთ-ერთ სალამოს სასაფლაოზე მომიხდა წასვლა ამხანაგებთან ერთად.

მარმარილოს ლაბირინთების გავლით ის-ის იყო გარეთ უნდა გავსულიყავით, როცა თვალი მოვკარი გათლილ ლოდში ჩასმულ ნარმტაცი ქალის სურათს.

ლოდზე დაბადებისა და სიკვდილის წლები არ ამოეკვეთათ. და ეს გასაგებიცაა, ქალბატონ სალომეს არ უყვარდა, როცა მის წლოვანებას გებულობდნენ.

სიყვარული ჩუმათელეთში

საბურავების წრიპინით მიჰქროდა მანქანა. უკან რჩებოდნენ მწვანეში ჩაძირული სახლები და ბალები, ჭორფლიანი ბიჭები, ყვავილგამონვდილნი რომ ცდილობდნენ მანქანების შეჩერებას, მოხუცი კაცი, გზის პირას რომ ჩამომჯდარიყო, თიხის ქოთნებითა და დოქებით გარშემორტყმული.

ლენიკომ სათვალე მოიხსნა და მკვახე ბიის ღრღინას შეუდგა.

გია გაღიზიანებული შემოტრიალდა.

— გინდა, გადავიჩეხოთ ორივე?! — მშვიდად ჰკითხა გიამ.

— მინდა!

— ლენიკო, იცოდე, ერთი ისტერიკაც და...

— ეინ დაინყო?

— ამას არა ქვს მნიშვნელობა!

— ჩემთვის აქვს.

— გაიგე, რომ რულზე ვზივარ!

— რულზე კი არა რულთან, უფრო სწორად, საჭესთან.

მანქანა გზის პირას მდგომ კოხტა რესტორნის წინ გაჩერდა.

გიამ ძრავა გამორთო და დაბოლმილი გადმოვიდა მანქანიდან.

რესტორანი თითქმის ცარიელი დახვდათ.

აივნის მაგიდას მოუსხდნენ. გიამ მენიუ გაუნოდა ლენიკოს.

— არ მინდა!

— აბა, დაღრღინი ეგ ბია და დაიმტვრიე კბილები!

— ჩემი კბილებია, მინდა დავიმტვრე, მინდა არა! — გია ბოლმით

მიაჩერდა ოდნავ მოციცქნილ ბიას.

მომტანმა სწრაფად გაშალა სუფრა.

აივანზე პატარა ბიჭი შემობაჯბაჯდა და პირდაპირ გიას მიაკითხა.

გამზიარულელულმა გიამ მუხლებზე დაისვა და ცხვირზე დააჭირა

თითი.

— პი, პი!

ბავშვმა უეცრად სახეში სთხლიშა გიას და მუხლებიდან ჩამობოძლდა.

დარეტიანებული გია გაღიმებას ცდილობდა.

ლენიკოს არ შეუმჩნევია ეს ინციდენტი. უცნაური სევდა ჩაგუბებოდა თვალებში და გაზაფხულის მინდორს გაპყურებდა.

სალამოს ბინდი ჩამოწვა გზაზე. ნისლი ხელს უშლიდა გიას მართლაც ვაში. მანქანა ფრთხილად მიიწეოდა ჩამუქებულ სივრცეში. თვლემდა. გიამ ლენიკოს პომადა წაუსვა ფარებს. მანქანა ახლა ისაგნისფრად შებოლილ გზაზე მიჰქროდა.

— ნელა ატარე!

— რატომ, ახლა უკვე კარგად მოჩანს.

სოფელში წყნარი და ციციანათელებიანი ღამე დახვდათ. გაზაფხულის თავბრუდამხვევი სურნელი იდგა.

— ლენიკო, გაიღვიძე, ჩამოვედით.

— სადა ვართ?

— ჩუმათელეთში.

— აქ უნდა გავათიოთ ღამე?

— ხო, ბიცოლაჩემთან.

— უიმე, მოსულელო ბიჭი რომ ჰყავს?!

— სულ არ არის მოსულელო, — გიას ხმაში წყენა მოისმა — უბრალოდ, ვერ განვითარდა.

— ჰოდა, მაგას ვამბობ მე!

— ლენიკო!

— ნუ მიყვირი!

მანქანა ორსართულიანი სახლის წინ შეჩერდა.

— დათუნა!

— რა კარგი სახელია ჩუმათელეთი, ჩუმათელეთი! — ნაიმღერა ლენიკომ.

— დათუნა!

— ვინ არის, დათუნას რომ უძახის? — მოისმა გაკვირვებული ლაპარაკი და კიბეზე მსუქანი ქალი ჩამოკოტრიალდა.

— რომელი ხარ?

— გია ვარ, ანეტა ბიცოლა!

ცრემლმორეულმა ანეტამ კინალამ დაახრჩო კოცნით გია, მერე მომღიმარ ლენიკოს მიუბრუნდა, ჩააცქერდა და ყოველმხრივ კმაყოფილმა გოგონას წარმტაცი გარეგნობითა და კეთილი ღიმილით, მკერდზე მიიკრა გიას ცოლი.

— იცოცხლეთ, იბედნიერეთ, შვილებო, თქვენი ქორწილის მონაწილე ვერ გავხდით, მაგრამ... გმადლობთ, გია, რძალი რომ ჩამომიყვანე. აქაც ისეთი ამბები დაგახვედრეთ, რომ... — არ დაამთავრა ანეტამ და სახლისაკენ მიმავალ გზაზე გაუძღვა ახლგაზრდებს.

— დათუნა, მანო!

მაგრამ დაძახება საჭირო აღარ აღმოჩნდა, კიბეზე ტანადი, კეთილთვალეობა ბიჭი ჩამორბოდა, ხოლო მის უკან მორცხვად მოქუნძულეობდა ელამი და დაბალი არსება, რომელსაც დათუნა კიბის ბოლოში

დაელოდა.

— დათუნა, ბიჭო, როგორ ხარ?!

მაგრამ დათუნა ძალიან უცნაურად მოიქცა, ჩვეულებრივი შეძახი-
ლისა და მოხვევის მაგივრად, აზრიანი თვალებით შეხედა ბიძაშვილს,
მერე ლენიკოს, შემდეგ წინ წამოაყენა თავისი ელამი ამხანაგი და
თქვა:

— ჩემი მეორე ნახევარი!

— რაა?!

— ჰო, შვილო, ცოლი შეირთო დავითმა.

დათუნა მტკიცედ იდგა მანოს გვერდით.

— ახლა არ გამაგიჟოთ!

ლენიკო პირველი გამოერკვა. ინსტიქტური შიში გადაძლია და
ფრთხილად აკოცა უცნაურ ცოლ-ქმარს.

— დათუნა, გამაცნი შენი მეუღლე!

— მანო! — ნაილულულა გოგომ და ხელები ზურგსუკან დამალა...

*

გემრიელი ვახშმის შემდეგ, ხის სურნელოვან აივანზე ჩაი მოიტანეს
და ოდნავ შემთვრალმა გაიამ უფრო მძაფრად დაიწყო ამ უცნაური სი-
ტუაციის აღქმა. დათუნა მზრძანებლობდა, მაგრამ ძალიან თავშეკავე-
ბულად და პატივისცემით ეპყრობოდა მანოს, რომელმაც ზედმეტი აღ-
ფრთვანებისაგან ნახევარი ქიქა ჩაი მუხლებში ჩაულევარა ლენიკოს.

მანო ოთახიდან გავიდა. ლენიკო უკან მიჰყვა და კიბის ძირში იპო-
ვა. გოგოს ელამი თვალები ცრემლს დაებინდა.

ცოტა ხნის შემდეგ, დანყნარებული მანო და კაბგამოცვლილი ლე-
ნიკო მაგიდას მიუსხდნენ.

გაიამ კინალამ სიგარეტი შესთავაზა ცოლს, მაგრამ დროზე გადაი-
ფიქრა.

— ნადი, დავით, ბარგი გადმოზიდე!

— მე თვითონ, ანეტა ბიცოლა, მე თვითონ!

მაგრამ ანეტამ ანიშნა გაიას, საქმე მაქვს შენთანო და გააჩუმა.

მანო და ლენიკო ბაღში გავიდნენ.

— ახლა მაინც მითხარი, ბიცოლაჩემო, რა მოხდა, თორემ ლამისაა
ჭკუას გადავცდე.

— რა მოხდა, შვილო, და გადავწყვიტე, ცოლი შემერთო დათუნა-
სათვის, ვიფიქრე, მეც ნამეხმარება პატარაზე და ბიჭსაც გამიხალი-
სებს-თქვა. უბედური ოჯახის შვილია ეს მანო. კაბა რომ კაბაა, ის არ
ჰქონდა, როცა მოვიყვანეთ, ჩემი ყმანვილქალობის ყვავილებიანი კაბ
გადავუკეთე და კინალამ გაგიყდა სიხარულისგან, შენ წარმოიდგინე,
ქორნილიც კი გადავუხადე.

— ახლა კი მართლა გავგიჟდები!

ანეტას ეწყინა, მაგრამ არ შეიმჩნია.

— ბევრმა გამამტყუნა და გამლანძლა, მაგრამ ერთი დღესასწაუ-
ლი ჩემს დათუნასაც ეკუთვნოდა ამ ცხოვრებიდან. დამნაშავედ
ვგრძნობ მაგის წინაშე თავს... სამი დღე ვერ... ვერ მოეფერა მანოს
მერე კი... მოკლედ, არ შევცხვით. თქვენებისთვის არ შემიტყობინე-
ბია, მომერიდა მაინც...

დათუნა ამოვიდა თუ არა აივანზე, გიას უსაყვედურა, ქორნილზე
რატომ არ ჩამოხვედიო.

— არ ვიცოდი, დათუნა, დედა მომიკვდეს.

— იცი, რამდენი ხალხი იყო, ყველა იმდენს იცინოდა, მე მეტი მინ-
დოდა, მაგრამ არ გვყავს აქ მეტი ნაცნობები.

დათუნა გაჩუმდა, შემდეგ მორცხვად მიმართა გიას:

— გია!

— რა იყო, დათუნა?

— რა და, ქორნილის შემდეგ ყველა დავითს მეძახის და... მე შენ-
გან არ მენწყინება, მარა სხვას რომ ეწყინოს?

— რა ეწყინოს, ბიჭო?

— რა და პატივს არ სცემს თავის ბიძაშვილსო. დავითი დამიძახე,
კარგი?!

გია და ლენიკო საპატიო ოთახში შეაცილეს. გაქათქათებული ზენ-
რების სურნელმა და დალღამ წამსვე ლოგინში შეაცურებინა სხეული
გიას.

— იცი, რა მითხრა მანომ?

— რაო? — ნაბლეტელი თვალეები გაახილა გიამ.

— უკვე შემიყვარდა და შევეჩვიე დავითსო, ძალიან კარგად მეუყ-
რობაო.

— კარგად მოეპყრობა, აბა, თავურს ხომ არ დაარტყამს.

— სულელურად ხუმრობ!

— ლენიკო, მოდი ჩემთან.

— არ მინდა.

— როგორც გინდოდეს, — მოჩვენებითი გულგრილობით თქვა გი-
ამ და გვერდზე გადაბრუნდა.

კედლის საათმა სამი დარეკა.

მანომ დაიჩოქა და თმა მაგიდაზე გადააქენტა. დათუნამ უთო მოი-
მარჯვა და ბეჯითად შეუდგა მანოს თმების დაუთოებას.

— კიდევ, მანო?

— სულ ცოტაც, დავით.

— მე შლაპას დავიხურავ, — თქვა დათუნამ და დაამატა, — რა
გრძელი თმა გაქვს, მე კი მცვივა.

ჭრიალით გაიღო ეზოს კარი. წყნარი, მთვარიანი ღამე იყო.

დათუნას შლაპა ეხურა თავზე, მანოს ყვავილებიანი კაბა ეცვა და თითქოს გრძნობდა ყვავილებს ტანზე.

ლენიკომ უცნაური სიზმარი ნახა. თითქოს პატარა კუნძულზე იმყოფებოდა და მისკენ მიცურავდა ლურჯიალქნიანი გემი. გემზე პრინცის სამოსელში გამონწყობილი დათუნა იდგა.

ლენიკომ გამოიღვიძა, შიშით მიმოიხედა და გიას შეუნვა ლოგინში.

დილით სულ უმიზეზოდ ატყდა ჩხუბი, როგორც ყოველთვის ისე. გიამ უხეშად შეუსვირა ლენიკოს.

ეზოდან მანოს ნაზი მოძახილი ისმოდა — ჭუკი, ჭუკი...

გია წვერს იპარსავდა, ლენიკო ბუზლუნებდა, შემდეგ სარკესთან მივიდა, გვერდზე გასწია გია და დიდხანს, სადისტური სიამოვნებით ივარცხნიდა თმას. გია ამოდ ცდილობდა საკუთარი გამოსახულების დანახვას სარკეში, ყველგან ლენიკოს ფაქიზ კისერს აწყდებოდა. შემდეგ პატარა სარკე აიღო და ფანჯარასთან განაგრძო პარსვა.

— ჭუკი, ჭუკი, ჭუკი... — ისმოდა მანოს ხმა.

— „შანელი“ კი არა, წყალია ნახევარი, — აბუზლუნდა ლენიკო.

გიამ ხელი სტაცა ტანჯვით ნაშოვნ ფლაკონს და ფანჯარაში გადაუძახა.

მანქანა გაპრიალებული დახვდა. უკანასკნელ წყლის წვეთებს ამპრალეზდნენ მანო და დათუნა.

გია მიხვდა, რომ მანქანა ქვემოდან არ იქნებოდა გარეცხილი, მაგრამ აღარ აწყენინა ბეჯით წყვილს და დიდი მადლობა გადაუხადა.

გარშემო ფრანგული სუნამოს მათრობელა სურნელი ტრიალებდა. გატეხილი ფლაკონი იქვე ეგდო, მას ნეტარებისგან დაელმებული ძალლი დასტრიალებდა და ნაზად ლოკავდა.

დათუნამ დაიქსუტუნა და გაოცებით თქვა:

— რა კაი სუნია?!

— მოაშორეთ ძალლი, თორემ დათვრება, — თქვა გიამ.

— რას იზამს? — იკითხა დათუნამ.

— დათვრება!

— გესმის, მანო, ძალლი დათვრებაო!

დათუნა აცეკვდა, თან წამლერებით იცინოდა, — ძალლი დათვრებაო!

დათუნას უცებ გაახსენდა, რომ ის დავითია და სწრაფად მოსხიპა სიცილი.

ლენიკომ ნაძალადევი ღიმილით ჩამოსძახა ფანჯრიდან:

— გია, ამოდი ერთი წუთით!

— დამანებე თავი! — დაიღრინა გიამ და წამსვე ინანა.

მანო და დათუნა დაუფარავი გაოცებით მისჩერებოდნენ მას.

ლენიკომ და გიამ საქორწინო საჩუქრები მიართვეს ახლად შექმნილ ლეზბულებს და წასვლის თადარიგს შეუდგინენ.

ავარდნილ მტვერში გაჰქრა ჩუმათელეთი.

ულელტეხილი ისე გადაიარეს, არც ერთს ხმა არ ამოუღია.

ლენიკო ბიის ღრღნას განაგრძობდა. გიას სულ უფრო და უფრო სწრაფად მიჰყავდა მანქანა დახვეულ გზაზე.

თავსხმა წვიმა დაინყო. შემზარავად დაიქუხა. გიამ საკინძე ჩაიხსნა და სისწრაფეს უმატა.

— არ დაკეტო ფანჯარა! — მიაძახა დამფრთხალ ლენიკოს.

ლენიკომ თვალები დახუჭა და ბიის ღრღნა განაგრძო. წვიმა უმონყალოდ სცემდა ორივეს და უცნაურ ჟინს აყოლილნი საშინელი სისწრაფით მიჰქროდნენ ფანტასტიურად ჩამუქებულ გზაზე.

ისევ დაიქუხა, ელვამ ცისფრად გაანათა აღმაცერად დასერილი სივრცე.

ლენიკოს ბია გაუვარდა ხელიდან.

— გია, არ გინდა, შეშინია!

გიამ ყურადღება არ მიაქცია, გააფთრებული მართავდა მანქანას.

— სწორია, ასე აჯობებს, უნდა გადავიჩეხოთ, არაფრის ღირსები არა ვართ, ნეტა არ მენახა ის მანო და დათუნა, არც ერთი არა ვართ სასიცოცხლო, გადაჩეხე, გია, გადაჩეხე მანქანა!

მოსახვევიდან საბარგო ავტომობილი გამოვარდა. გიამ სწრაფად აიღო მარჯვნივ, მაგრამ საჭის გასწორება ვერ მოასწრო და მანქანა ხევის ციცაბო დაღმართზე დაეშვა.

გია სასონარკვეთით ჩაეჭიდა საჭეს, მაგრამ უეცრად ცალი ხელი მოწყვიტა მას და ლენიკოს გადაფარა. მთელი ძალით აწვებოდა მუხრუჭს, მანქანა მაინც მისრიალებდა ხევისკენ. ერთადერთი შიში რომლის შეგრძნებაც გიამ მოასწრო, ეს იყო შიში — ლენიკოს პარპრიზმა სახე არ დაუზიანოსო. ის აზრი, რომ შეიძლებოდა ორივე დაღუპულიყო, ვერც წარმოედგინა, და მაშინაც კი როცა მთელი ძალით აწვებოდა მუხრუჭს, მხოლოდ ლენიკოზე ფიქრობდა.

გიამ ხეებს შორის გააძვრინა მანქანა და უცბად დაღმართზე გაიკაკა.

წვიმას გადაეღო. გარშემო საოცარი სიწყნარე სუფევდა. წყაროს ჩუხჩუხი და ჩიტების ჭიკჭიკი არღვევდა ამ გარინდებას.

გიამ სიგარეტი გააბოლა და თავი ულონოდ გადაუვარდა უკან. ლენიკო გადაიხარა და ხელისგულზე აკოცა ბიჭს.

გია ლენიკოს სიტყვებზე ფიქრობდა.

ბასეირნება ვერის ბაზართან

— ნუდისტები გვეჭირდებოდნენ ახლა ჩვენ?! — გადაულაპარაკა ნასვამმა კაცმა ტაქსის მძღოლს.

— ნუდისტები რა არის?

— ისინი რა, ტიტვლები რომ დადიან.

— რატომ დადიან?

— ასეა საჭიროო! — დაეზარა ბევრი ახსნა-განმარტების მიცემა კაცს.

— აუ, რამხელა „პრობკაა!“ — ჩაილაპარაკა მძღოლმა და ფანჯარაში გაიხედა.

ვერის ბაზრის წინ უამრავ ხალხს მოეყარა თავი. გვიანი შემოდგომა იდგა და ქარი სახეში ახლიდა ადამიანებს ფოთლებსა და მანქანების გამონაბოლქვს.

ქვაფენილზე დინჯად მიაბიჯებდა ბრგე, უზადო აღნაგობის მამაკაცი, შიშველი და ამაყი, გრძელ თითებში ჩამქრალი სიგარეტი დარჩენოდა, ტიტველ ტანზე სანთლის ნალენთი ლოლუები ეკიდა.

ადამიანები მზიარული და ცნობისმოყვარე შეძახილებით მიაცილებდნენ მის მეფურ სვლას, მაგრამ ის ყურადღებას არ აქცევდა მათ და გაქვავებული მზერა სივრცისთვის გაეშტერებინა.

კიკინებიან, გრძელთვალა გოგონას სკოლის ჩანთა მკერდზე მიეკრა და თითის ნვერებზე შემდგარი ცდილობდა არაფერი გამორჩენოდა ამ უჩვეულო სანახაობიდან.

დედამისს თხელი, ნერვიული სახე ჰქონდა, სევდიანი და ფერმკრთალი, იგი დედაკაცის შემფასებლური მზერით აკვირდებოდა შეშლილის ძლიერ სხეულს და ცხვირსახოცს აწვალებდა ხელში.

ნუდისტებზე მოსაუბრე კაცმა ვერ დაინახა თავისი ცოლი და შვილი. იგი განუზომელ ნეტარებას აღევსო, ყველა მისი კომპლექსი უკვალოდ გამქრალიყო და რატომღაც დიდ კმაყოფილებას გრძნობდა იმის გამო, რომ ხალხმრავალ ქუჩაზე ვილაც მიაბიჯებდა ტიტველი და გასანთლული, ხოლო თვითონ ნებივრად გადაწოლილი მანქანის საზურგეზე, ნუდისტებზე ესაუბრებოდა ხელებმოსვირინგებულ მძღოლს.

მან არ იცოდა, რომ თვითონაც მიაბიჯებდა სამარცხვინოდ გამიშ-

ვლებული ვერის ბაზრის წინ, დაბალი ღიპითა და დონდლო საჯდომის რხევით. მისი ერთგული, ლამაზი მეუღლე ქვეშეცნეულად ადარებდა ქმრის უნებისყოფო სხეულს გიჟის ღვთაებრივ ტანს და უტანაურ რბები უტრიალებდა თავში.

კიკინებიან გოგონას ჩანთა ხელიდან გაუსხლტა, მაგრამ არც კი დახრილა მის ასაღებად, ადგილი შეინაცვლა და კოხტად ატორტიმანდა თითის ნვერებზე შემდგარი.

დედამ, ქალმა, ახლა-ლა შეამჩნია შვილის ცნობისმოყვარეობით ანთებული თვალები და მთელი მისი გალიზიანება და უკმაყოფილება ერთ გაუბედავად განწულ სილაში გამოიხატა.

ქალს მდუმარედ მიჰყავდა აქვითინებული შვილი სახლში და თვითონაც ტიროდა, თვალებზე დახატული საღებავი ჭუჭყიან ზოლებად ჩამოსდიოდა მოგრძო სახეზე და ახსენებოდა ცხრა თვის გაურკვეველი მოლოდინის, არაადამიანური ტანჯვის შემდეგ როგორ დაანახეს მოლურჯო უსიამო არსება, მწივანი და უმწეო და იქვე მყოფი პრაქტიკანტი ბიჭის სიტყვები — „კინალამ გაიგუდა“. შემდეგ მოხუცი სანიტრის ხმა — „რა თეთრი ბავშვია“ და საკუთარი, გულგრილად ნათქვამი — „თეთრი კი არა ლურჯია“!

იხსენებდა იმ საშინელ ათ დღეს, სიცხიანი და დაცარიელებული, მწვავე მასტიტით ტანჯული, როგორ ისმენდა თმაგაცეენილი შინაბერა მულისაგან, რომ ქმარი სრულებითაც არ უწყრება მას გოგოს გაჩენისათვის.

ქალმა დიდხანს ვერ შეიყვარა საკუთარი გოგონა და, ამავე დროს, ეჭვიანობდა ძუძუებდატენილ მეზობელზე, მის შვილს რძეს რომ აძლევდა და არ იცოდა, რა არის მასტიტი.

ყველაფერი ეს გიჟის ლამაზმა სხეულმა გაახსენა და მისმა საოცრად მიმზიდველმა, სევდიანმა სახემ, დიდებულობის იერი რომ დაჰკრავდა. ეს სახე ქალს რატომღაც მომღიმარი და ალერსიანი წარმოედგინა.

უნდოდა კბილებით დაეგლიჯა საკუთარი ხელი, გოგონას ბაგეს რომ შეეხო... მისი საყვარელი გოგონას ბაგეს.

მეტი შვილი აღარც გასჩენიათ... „მეუღლემ ველარ მოახერხა“, — ცინიკურად აღნიშნა ქალმა, „თუმცა რატომ ცინიკურად, ეს ფაქტის კონსტატირებაა, სხვა არაფერი, თავს ნუ იმართლებ, — გაიფიქრა დედამ, — როცა ქალი ასეთ რამეს ამბობს, ეს უკვე...“

თავი დავენებოთ ამაზე ფიქრს...

რატომ შეაშინა ასე შვილის დაქალებამ?! იმიტომ რომ განსაკუთრებით უყვარს? არა, ყველა დედას უყვარს შვილი, მის ადგილას სხვა ქალი ეშმაკურად, ოდნავ სევდიანად გაიღიმებდა და მომავალი ბებიობის სურნელს იგრძნობდა, მას რალა დაემართა?!

არა, მისი გოგონა ბედნიერი უნდა იყოს, დედა ყველაფერს გააკე-

თებს მისი ბედნიერებისათვის.

„აი, რატომ ყოფილან სიდედრები აუტანელნი, მეც აუტანელი სიდედრი ვიქნები!“

ქალი გაძლიერდა, შეშლილი მოედანზე გავიდა, კაფე „გაზაფხულს“ ანგრევდნენ, ფილარმონიის დაუმთავრებელ შენობასთან მუშები ირეოდნენ.

კაცი არ გრძნობდა სირცხვილს საკუთარი სიტყვების გამო, მაგრამ არც ბუნებრივად მიაჩნდა უტანსაცემლობა, თუმცა არც სიცივე ანუხებდა და არც ბოლმიანი ქარი, ერთადერთი რაც ანვალებდა, იყო გაურკვეველი მდგომარეობა სულისა, მან არ იცოდა სიზმარია ეს თუ ცხადი, მაგრამ დარწმუნებული იყო, რომ თავისუფლად შეეძლო ტიტველს ესეირნა ქუჩაში, ხოლო სანთლის ლოლუები, აჯაგრულ მკერდს რომ უნინკნიდნენ, მეტ სხივოსნებასა და დამაჯერებლობას შემატებდნენ მის წმიდა მისიას — გამოუფხიზლებინა დაღლილი და საქმიანი ადამიანები.

საბურავების წრიპინით გაჩერდა მანქანა. შეშლილი არ გადაღლიანებია მასავით ზორბა, თეთრხალათიან კაცებს და მორჩილად ჩაჯდა მანქანაში.

ქალს უეცრად საოცარი აზრი მოუვიდა, კვლავ წარმოუდგა გიჟის მოხდენილი, ნატიფი სახის ნაკვთები და თავისდა მოულოდნელად გაიფიქრა, რომ ისინი მშვენიერი წყვილი იქნებოდნენ. „უცნაურია, როგორ მოკუხდებოდით ერთმანეთს, თითქოს ერთმანეთისთვის ვიყოთ დაბადებულნი“.

ქალი განითლდა, გადაიხარა და კისერში აკოცა გაბუტულ შვილს.

სადარბაზოს წინ კლასობანას თამაშობდნენ ეზოს ბავშვები. სამი გოგო იყო, ერთი ბიჭი. ბიჭს თავზე ქვა ედო, თვალდახუჭული მიაბიჯებდა დახაზულ ოთხკუთხედებში და შიშით კითხულობდა — მაკ?!

— მაკ! — ერთხმად პასუხობდნენ გოგონები.

ქალმა თვალი ჩაუკრა შვილს და კობტად გადახტა რამდენიმე კვადრატზე.

დილით ქალი ქმრის ყვირილმა გააღვიძა:

— ნანა, ბორჯომი!

დიდხანს, ხარბად სვამდა ბოთლიდან, შემდეგ დამსკდარი ტუჩები მოილოკა და დარცხვენით შეეკითხა ცოლს:

— ძალიან მთვრალი მოვედი გუშინ?

— ძალიან.

— არც ისე ძალიან, შენ რომ ფიქრობ! — ჩაიბურღლუნა ნაბახუ-

სევმა. უეცრად გამოცოცხლდა:

— რა უნდა მოგიყვე, საოცარ ამბავს შევესწარი გუშინ, ~~გერის ბაღში~~
ზართან ტიტველი კაცი მოაბიჯებდა, მთლიანად გასანთლულად.
— ვიცი! — თქვა ქალმა, — ვიცი!

გოგონას ჯერ კიდევ ეძინა და დილის ფერად სიზმრებს ხედავდა.
გაზაფხულის თვალუნვედნელ მინდორზე თეთრ კოსტუმში გა-
მონყობილი გიჟი და დედა მოდიოდნენ. დედასაც თეთრი კაბა ეცვა.
ორივენი უღიმოდნენ მას და წარმტაც თაიგულს უნნავდნენ თმა-
ში.

ძალიან ლამაზები იყვნენ გიჟი და დედა. ძალიან უხდებოდნენ ერ-
თმანეთს.

1972

ტირანგი

ეს ვეებერთელა, მრავალფანჯრიანი სახლი გზატკეცილს კარგა გვარიანად იყო დაცილებული. ჯერ ვრცელი მინდორი უნდა გადაგვევითათ, შემდეგ მეჩხერ ტყეში ვინრო ბილიკს გაჰყოლოდით და ბოლოს გრძელ, ქვიან აღმართს რომ გაივაკებდით, მაღალ მესერს მიღმა, მაჯლაჯუნასავით თავს წამოგადგებოდათ ეს უშნოდ აწონილი სახახლე.

გზატკეცილს გვერდზე რკინიგზის ლიანდაგი მიჰყვებოდა, მოშორებით პატარა სადგური იყო, სადაც სულ ორიოდე მატარებელი თუ იკადრებდა ხოლმე გაჩერებას, თბილისამდე ადვილად ჩააღწევდით საათნახევარში, მინდვრიდან სახლამდე კი (ზომიერი ნაბიჯით), ათიოდე წუთს მოანდომებდით.

ეს აგარაკად შერაცხული სახლი საბანაძეების ოჯახს ეკუთვნოდა და ჯერ კიდევ ორმოცდაათიან წლებში ააშენა გვარის სიამაყემ და ბერმუხამ, კონსტანტინე საბანაძემ, მკლავი მისთვის არავის მოუჭრია, რატომ კარგი ააშენო და ბატონი კონსტანტინე უდრტვიწველად მიიცვალა, შვილებითა და მრავალრიცხოვანი ნათესაობით გარშემორტყმული.

მისი მემკვიდრეები დიდად არ სწყალობდნენ ამ ახირებული კაცის ნაანდერძევს, ვერც აგარაკის გაყიდვა მოახერხეს და, ბოლოს სოფლიდან შორეული ნათესავი ქალი გამოიხმეს და სახლის მოვლა-პატრონობა მიანდევს, ქალს სახელად ანა ერქვა, შინაბერა გახლდათ. ერთადერთი სულიერი არსება, რომელიც მის მარტოობას იზიარებდა, ანას უსინათლო დისშვილი იყო, ჩვიდმეტ წელს მიტანებული მოხდენილი ყმანვილი, სახელად ტერანგი. ამ უცნაური სახელის ისტორია მოკლედ მოიყოლება: იყო ერთი სოფელი და ცხოვრობდა ამ სოფელში ორი და, უფროსი — კეთილი და ულამაზო ანიკო, უმცროსი — კეთილი და ლამაზი ცინარა. დადიოდა ამ სოფელში კობტაულვაშა ფოსტალიონი, სახელად ბესარიონი. ცინარას და ბესარიონს მოეწონათ ერთმანეთი, დაქორწინდნენ და შვილიც გაუჩნდათ, რომელსაც ბესარიონმა, ქალაქში ცნობილი ამერიკული ფილმის ნახვის შემდეგ, ტერანგი დაარქვა. ეს იყო და ეს, თუ არ ჩავთვლით იმ ამბავს, რომ მოკლე ხანში ყველა მიხვდა, ბავშვი ბრმა რომ დაიბადა.

ამას ბესარიონის გალოთება მოჰყვა, გალოთებას კი — თვითდარ-

ნმუნება, რომ დასარიგებელი პენსიები მას უფრო დასჭირდებოდა, ვიდრე გადაყრუებული სოფლის გადაყრუებულ მოხუცებს. და დაიწყო ჩირეს ბესარიონი.

ბიბლიოთეკა

მომთინებით ელოდა მის დაბრუნებას ცინარა, მაგრამ დაუდგეარმა ბესარიონმა, გათავისუფლების შემდეგ, დაჰკრა ფეხი და შუა ზიამი ამოყო თავი, საიდანაც ცოლ-შვილს ასეთი შინაარსის ბარათი უწყალობა: აქ უფრო კარგია, ახალი ოჯახობაც გავიჩინე და თუ რამე დაგჭირდეთ, არ მომერიდოთ, შემატყობინეთო.

და ავად გახდა ცინარა, დაიღია, დაჭკნა, ჩავარდა ლოგინად. სიკვდილის წინ, ხუთი წლის ტერანგი რომ მიუყვანეს, ბავშვს არც კი შეხედა, კედლისკენ იბრუნა პირი და მოკვდა.

ანამ ბავშვის აღზრდა ითავა, შემდეგ საბანადეების აგარაკის მეთვალყურეობა და... ქატო იქა, ფქვილი აქა...

კონია საბანადის შვილიშვილი გივი, თავის ამხანაგებთან ერთად, ხანდახან კონკისტადორივით დაატყდებოდა ხოლმე მივიწყებულ აგარაკს და ტერანგის საოცნებო მოგონებად რჩებოდა — ღრიალის, სიცილის, ჭურჭლის მტვრევისა და ჩამოტანილი მაგნიტოფონის ამაფორიაქებელი სიმღერების ჰანგები და კიდევ ხუთი ბგერა — „ოდესა“, სადაც ეშუქებოდა წაყვანას და თვალის ახელას მთვრალი გივიკო.

არსებობს ასეთი წარმტაცი, ზღვისპირა ქალაქი ოდესა, სადაც ბრძემბს თვალეშში სინათლეს უბრუნებენ და სადაც, გივის სიმღერის არ იყო: „Бокалы всем налиты и женщины танцуют до утра!“

ტერანგიმ დიდხანს ირბინა მინდორზე, წინ და უკან, წინ და უკან, შემდეგ გულამოვარდნილი შედგა, მკლავები გაშალა და სიცილით ჩაემხო მალალ ბალახში. ცოტა ხანს უძრავად იწვა მინდვრის სურნელით გაბრუებული. უყვარდა ასე მოწყვეტით დამხობა სირბილის შემდეგ. ამ დროს კუნაპეტ ღამეში რალაცა აციმციმდებოდა ხოლმე და ბიჭიც ხარბად იწოვდა ამ ციმციმს.

— ტერანგი! — მოესმა შორი ძახილი, წამოდგა, ტანსაცმელი დაიბერტყა (გივის ნაჩუქარი გადახუნებული ჯინსები და ყავისფერი „ბატენის“ პერანგი ეცვა) და შეუცდომლად დაადგა ტყეში მიმავალ ვინრო ბილიკს, მალე დაღმართიც ჩაირბინა და ჭრიალა რკინის ჭიშკარი შეაღო.

— ტერანგი!

— აქა ვარ, ანიკო დედა! — ხმა მიანვდინა ბიჭმა და ხტუნვა-ხტუნვით აუყვა კიბეს.

— აქა ვარ, ანიკო დედა! — გაიმეორა ოთახში შესვლისას, მაგრამ სუნზე მიხვდა, რომ დეიდამისი იქ არ იყო; სწრაფად გაიარა რამდენიმე ოთახი და სასადილოში შეაბიჯა.

— ისევ ირბინე, ხომ? დედა, რა გაოფლილი ხარ, ბიჭო!

— გივი ჩამოდის დღეს და მიხარია.

ანიკოს გაეცინა, შემდეგ მსუბუქი მოძრაობით მივიდა ბიჭთან და თმაზე გადაუსვა ხელი.

— წყალი გაეცხელე, რომ შეშრები, გადაივლე და კოსტუმი ჩაიცვი, პალსტუხი სკამზეა...

— კაი...

— კაი კი არა, კარგი, — ანა ბევრს კითხულობდა და არ უყვარდა დისშვილს სოფლურ კილოკავს თუ შეატყობდა.

— კარგი! — მორჩილად თქვა ტერანგიმ და სივრცეს გაუღიმა.

ქალს უეცრად ცრემლი მოერიდა, მაგრამ დროზე შეიკავა თავი და მოზრდილ ჩანთაში დაიწყო ბურჯგნა.

— რა გატირებს? — წყნარად იკითხა ბიჭმა, — რატომ ტირი ასე ხშირად?

ანა გაოგნდა.

— მე არასოდეს არ მიტირია, არასოდეს. — მტკიცედ თქვა ტერანგიმ.

— დედაშენს მიგამსგავსე ძალიან. შენც ძალიან ლამაზი ხარ!

ტერანგის გაეცინა.

— მახინჯი რომ გავხდე, აღარ იტირებ?

— კარგი, გეყოფა ახლა! — ჩაილაპარაკა ქალმა — ჰო, მართლა, ხუთის ნახევარზე რადიოში „ყბაჩამ დაიგვიანა“ იქნება.

ტერანგი ისრებზე თითების შეხებით ხვდებოდა დროს, ხოლო „ყბაჩა“ მისი საყვარელი მოსასმენი მოთხრობა იყო.

— აბა, ნავედი მე ქალაქში, ხვალ დილით ჩამოვალ და...

— რატომ მიდიხარ?

— საბანაძეებს ქეიფი აქვთ და უნდა მივეხმარო. აბა შენ იცი, დროზე დაიძინე, არ აჰყვე გივის ამხანაგებს, იმ დღეებანდელივით არ დაგაღლეინონ...

— კაი... კარგი! — სწრაფად შეუსწორა საკუთარ თავს ბიჭმა და ქალის ჩანთას მოუფათურა ხელი. — წამოდი, გაგაცილებ.

ტერანგიმ თბილი წყალი გადაივლო და წვერი გაიპარსა, შემდეგ სადღესასწაულო კოსტუმში გამოეწყო და უმიზნოდ დაიწყო ბორიანი ოთახების ლაბირინთებში. გარეშე თვალი ვერც კი შეატყობდა უსინათლობას. რადიოში „ყბაჩას“ გადმოსცემდნენ. ტერანგიმ ყურადღებით მოისმინა თითქმის ზეპირად ნასწავლი მოთხრობა, შემდეგ ტკბილად დაიკვნესა და დამარცვლით წარმოთქვა — „ო-დე-სა“.

მოსალამოვდა და გაზაფხულის თბილმა ნიავმა დაუბერა მინდვრიდან. ბიჭი ეზოში ჩავიდა, ჭიშკარი ფართოდ გააღო, ცხვირსაბოცი გაიფინა ჯირკზე და ფრთხილად ჩამოჯდა. ხეთა წყნარი შრიალი და შორეული მატარებლების დიგდიგი აფრთხობდა გარინდებას.

ბიჭი სმენად იქცა. სულ მალე ტყიდან გვიის ველური ყიფინა და ხმამალალი გადაძახილები მოისმა, ტერანგის ნეტარებით გააჩქარებულა და წამოდგა.

— ესეც გვიეკოს სრა-სასახლე!

— შე კაი კაცო, ამხელა ქარვასლა რომ მოხია ბაბუაშენმა, გზა ვერ გაიყვანა სახლამდე? უპატრონოდ რომ დაგვაყრევინე მანქანები მინდორში...

— დღეს აქანე ვიქეიფებთ,

ხვალე იქინეო...

— ნანი, დისკები შენ მოგაქვს?

— გამომართვით ეს ოხერი ჩანთა, ჩამომწყდა ხელები.

— შამპანურები ჭაში ჩაუშვათ...

— აბა, დატრიალდით, ემანსიპაციით გადაღლილო ქალბატონებო!

— ტერანგი, რავა ხარ, ბიჭო! — გვიეკო ტერანგისთან საუბარში რატომღაც სოფლურ კილოზე გადადიოდა.

— კარგად. ყველაფერი მზადაა!

— დეიდაშენი ანიკო?

— თქვენთან წამოვიდა დასახმარებლად.

— გივი, მორჩი ლაილაის, გვითხარი, რა გავაკეთოთ!

— გაიცანით, ჩემი ნათესავი ტერანგი!

— ვიცნობთ.

— ძალიან სასიამოვნო! — ტერანგის რამდენიმე გოგო-ბიჭმა ჩამოართვა ხელი, — თქვენზე ბევრი გვსმენია გვიისგან.

— თან საქმე... თან საქმე!

*

სულ მალე, რალაც ორიოდე საათში, დარბაზში გაშლილი სუფრა ნომარ ველს დაემსგავსა.

ნაწილი ცეკვავდა, ნაწილი სვამდა. ნაწილი სავარძელში ჩამჯდარ გოგონას შემოხვეოდა, ყავის ჭიქა რომ ეპყრა ხელთ და სრული სერიოზულობით უმკითხავებდა სახედაძაბულ ქალიშვილებს.

— შენ მკითხაობ, გვიეკო?

— ვმკითხაობ.

— კარტზე თუ ყავაზე?

— კარტს ვანებ ყავაში და ისე...

— მე მინდა ერთი სადღეგრძელო...

— კაი, დაგვანებე, ცოტა ხნით თავი, ახალს შენ არაფერს იტყვი და...

— არა, მე მინდა მამაკაცის ცრემლის სადღეგრძელო დაელიო...

— ბატონო, ბატონო?!

— მამაკაცის ცრემლის, რომელიც იშვიათად გადმოგორდება.

— დაუსტვინა შენმა ქმარმა, თინიკო!

— ოქროზე ძვირფასია ეს ცრემლი, ძალიან დიდი რალაც უნდა მოხდეს, რომ...

— შენ თუ არ გაბლავლო დღეს ღამით, ქალი არ ვიყო, ერთბაშად გავმდიდრდებით...

— თინიკო, მორჩი...

— გაუმარჯოს საქართველოს, ჩვენს მშობლიურ მიწა-წყალს...

— ხმა არ გაიღო საქართველოზე. შე მათხოვარო, რა შენი სახსენებელია საქართველო, შენი ბარიგა დედა ვატირე!

ხმები: გელა, გელა, რა დაგემართა, დათვერი?.. (ქალის კივილი, ბიჭების აფორიაქებული შეძახილები) დანა წაართვით, დანა!..

— გამომიჩნდა ესეც პატრიოტი, ერთ „ჯინსოვკაში“ გაყიდის სამშობლოს.

— ჰო, კარგი, გეყოფა, არც შენ მყავხარ ცოტნე დადიანი...

ამ სიტყვებს რალაც ლანალუნი და გინების კორიანტელი მოჰყვა. ტერანგი დაბნეულად იდგა ოთახის კუთხეში.

— გელა, გელა, მე დამარტყი, ოღონდ გაჩერდი...

— შენც დაგარტყამ, რა გგონია...

გივის ხმა: გელა, გეყოფა... მართლა არ გამალახინო თავი...

შემდეგ ყველაფერი დანყნარდა, შერიგების უგრძესი სადღეგრძელო შეისვა, რასაც დიდი ხვევნა-კოცნა მოჰყვა.

გივი ბარბაცით ნამოიმართა და სამარისებური სიჩუმე მოითხოვა, მერე უზარმაზრი თასი შეავსო და ტერანგის გადახვია ხელი.

— მე მინდა, ჩემი საყვარელი კრისტალური ბიჭის, ჩემი ძმისა და სისხლ-ხორცის, ჩემი ტერანგის სადღეგრძელო შემოგთავაზოთ...

გივიმ ცაში აიყვანა თავისი ნათესავი და ბოლოს სუფრის ნევრებს დაემუქრა, მალე ტერანგის ოდესაში წავიყვან და თვალების ოპერაციას გავუკეთებო. გულაჩუყებულ გივიკოს იმწუთას გულწრფელად სჯეროდა თავისი ნალაპარაკევის, თვალს მომდგარი ცრემლი სახელოთი შეიშრო და ტერანგი ჩაბუბნა. გივის მეგობრები ფეხზე წამოდგომითა და არანაკლებ მგრძნობიარე სიტყვებით მიესალმნენ უსინათლო ბიჭს და შეჰპირდნენ, არავის დაეჩაგვრინებთ შენს თავსო. ერთ-ერთმა გოგონამ, დედა, რა ლამაზიაო და ტურჩებში აკოცა დარეტიანებულ ტერანგის. გივიმ ვეება სასმისი გამოცალა და უცებ მოსტყდა კისერი, სკამზე მონყვევით დაჯდა და თვალები შუშის გაუხდა.

— დიდი მადლობა! — თქვა ტერანგიმ და მონოდებული თასიდან ოდნავ მოსვა.

— ოჰ, ოჰ, ოჰ! მასე არ შეიძლება, სამადლობელი ბოლომდე უნდა შეისვას.

ტერანგიმ თასი მოიყუდა და დაცალა. სუფრის ნევრები გამამხნე-

ვებელი ყიფინით შეეგებნენ მის გამირობას.

ამ დროს კარი გაიღო და დარბაზში მშვენიერი, გრძელთმიანი გონა შემოვიდა, მას ჩაფსკენილი, საქმიანი გამომეტყველების ბიჭი შემოჰყვა.

— მერი, მერი, რა კარგია, რომ მოხვედი...

— სად დაგვეკარგე, გოგო?

— ძლივს მოგაგენით. გაიცანი, ჩემი ახლად გაცნობილი მეგობარი... შენი სახელი, გენაცვალე...

— ვალტერი! — ღირსეულად წარმოთქვა ბიჭმა და სუფრა დაიარა, ყველას უკლებლივ ჩამოართვა ხელი, — ვალტერი! ვალტერი! ძალიან სასიამოვნოა... — ჩაფსკენილი ახლა თვალგამტერებულ გივის ეახლა და მძლავრად შეაჯანჯღარა მარჯვენა, — ვალტერი!

— პარაბელუმი! — წაილულულა გივიმ და თავი თეფშში ჩადო.

— გზაში გავიცანით ერთმანეთი! — თქვა მერიმ.

ვალტერს საჯარიმო თასი გაუპიპინეს, ბიჭმა ჯერ მოიბოდიშა, საქვსთან ვარო, მერე-კი სულმოუთქმელად გამოყლურნა სასმისი.

ტერანგი ოთახიდან გავიდა. ამდენმა ყაყანმა, თამბაქოს ბოლმა და ვება ღვინის თასმა, ძალით რომ შეასვეს სუფრაზე, თავი ატკინა სიჩუმესა და სუფთა ჰაერს ნაჩვევ ბიჭს. ტერანგიმ საძინებლის კარი შეაღო.

— ვაიმე! — გოგონას ხმა იყო.

— ნუ გეშინია, ბრმა! — ხრინწიანი ჩურჩულით უპასუხა ბიჭის ხმამ.

ტერანგიმ კარი გამოიხურა, ანიკოს ოთახში შევიდა და ტახტზე წამოწვა. დარბაზიდან რიტმული მუსიკის ხმები და ყრუ გუგუნი მოისმოდა. ბიჭს შეუმჩნეველად ჩასთვლიმა... შავი კუნაპეტი ღამე, შორეული ციმციმი...

— ტერანგი! — მოისმა ვილაცის ღრიალი. ბიჭი სწრაფად წამოჯდა, კოსტუმი მოიცვა და დარბაზისკენ გაიქცა.

— ლოთიანად, ერთი ასანთი მოგვეცი, ყველას გაგვითავდა და...

— ამწუთას მოგართმევთ! — ტერანგი სამზარეულოში გაიქცა და ორი ასანთი მოიტანა, — ესლა დარჩა, მეტი არ იყო!

— გაიზარდე! — უპასუხა ხმამ და ბეჭზე დაარტყა ხელი.

— გელა, უნდა ნავიდე, მართლა გეუბნები!

— არსადაც არ ნახვალ!

— გელა, გეხვეწები, გაგიყვება დედაჩემი...

— როდის ყოფილა ნორმალური, ახლა რომ გაგიყვდეს...

— გელა!

— არ ნახვალ!

სკრა, აგარა, ლენინგრადი,
მორალურად არ ვარ მდგრადი...

— ტერანგი, ერთი წუთით გამოწყევი, რა! — ბიჭის ხავერდოვანი ფხიზელი ხმა იყო.

ეზოში გავიდნენ. უცნობმა მხარზე დაადო ხელი.

— მე უნდა ნავიდე და არ მინდა, ვინმემ შემამჩნიოს, არა მაქვს მაგათი თავი... გივი რომ გამოფხიზლდება, უთხარი, აჩიკომ ველარ მოგიცადა-თქო. კარგი?

— აუცილებლად.

— ჰო, რა მინდოდა კიდევ მეთქვა... შენ მაგათ არ აპყვე, ყველაზე გულისამრევი პულკაა ქალაქში. არ გეგონოს, ყველა ასეთები ვართ. არც მე უნდა მოვსულიყავი, მაგრამ გივი ჩამაცივდა... გივი გულიანი ბიჭია, მაგრამ მაგანაც დაკარგა კაცობა. შენ ხომ არ გწყინს, გივიზე ასე რომ ვლაპარაკობ?

— მწყინს.

— ეჰ, რას იზამ! — ამოიოხრა ხმამ. — მეც ჭორიკანასავით გადმოვაგდე ენა... კაცმა რომ თქვას, არც მე ვარ მაგათზე უკეთესი... აბა, მშვიდობით.

— კარგად ბრძანდებოდეთ.

— ჰო, მართლა, რალა ოდესაში მიდიხარ, თბილისში დაილია თვალის ექიმები?

— გვიმ თქვა, ოდესაში უკეთესიაო!

— გივის ხვალ მაგ ამბავი დაავინყდება... შენ არ მოგერიდოს, გაახსენე სიფხიზლეში. მატარებელი აღარ ჩამოდგება?

— ახლა უკვე აღარ...

— კარგი, არ არის ეს პრობლემა, დავიჭერ რამე მანქანას.

ტერანგის დარბაზში შედარებითი სიწყნარე დახვდა. ერთმანეთს ჩახვეული წყვილები ნელა დაზოზინებდნენ ოთახში.

— დაანებეთ მაგ ჭიპახუნა ცეკვას თავი. დავლიოთ! — ამოილულულა ვილაცამ.

— გივის არ გაულვიძია? — იკითხა ტერანგიმ სივრცეში.

— მაგას დილამდე ვერ გაალვიძებ.

ტერანგიმ კარი გაიხურა და ეზოში ჩავიდა. გრილოდა. ბიჭმა მაჯის შუშამოხსნილ საათს შეავლო თითები. ლამის სამი საათი იყო.

დარბაზიდან წამოსული ხმაური წამით შეწყდა, შემდეგ კი ყველა ერთხმად აყაყანდა.

— რა მოხდა? ვინ გამოართო... ასანთი აქვს ვინმეს?.. ფუი, ამის დედა ვატირე... არაფერი ჩანს! სინათლე გადაინვა! სინათლე გადაინვა! ეტყობა, მთელ სახლში... ვაიმე, დედიკო! არაფერი ჩანს! ე, მართლა არაფერი ჩანს! არც მთვარეა, არც ვარსკვლავები... შენ მალე ლექს-საც დაწერ... ხალხო, რა ხდება, გაალვიძეთ გივი! გაალვიძებ მაგას... აბა, რა ვქნათ? ვაიმე, რას მეჯახები? ვაი, შუბლი!.. ვინ მოიქნია ფხვი,

ფეხი ვინ მომარტყა?! გაჩერდით, ადგილებზე დარჩით, თორემ და-
ლენავთ ერთმანეთს... იმ ბრმას დაუძახეთ, რა ჰქვია მაგის ოხერი...
ალბათ ზეპირად იცის სახლი... რალაცა მაზალო სახელი ჰქვია... ტე-
რანგი! ჰო, ტერანგი... ტერანგი!!! ტერანგი!!! ტერანგი!!!

ტერანგიმ კიბე აირბინა და ოთახში შევიდა.

— რა მოხდა? — იკითხა შემფოთებით.

— რალა რა მოხდა, შე კაი კაცო, სინათლე გადაინვა!

— მაგისტვის სულ ერთი არაა?..

— შენ ხომ არ გვირჩევ რამეს?

— ჩვენ ქარხანასთან ვართ შეერთებული, იქ თუ გადაინვა. დი-
ლამდე არ იქნება სინათლე.

— სად არის ეგ ოხერი ქარხანა?

— შორსა...

— ვაიმე, დედიკო, ვაიმე, დედიკო!!!

— აბა მორჩით ქალები მოთქმას!

— როგორ გავალწვეთ აქედან?

— მაინც რა უბედური სიბნელეა!

— ვაიმე!

ვილაცა მაგიდას დაეჯახა და ზრიალით დაფშენა თეფშები. ვილა-
ცა ბოთლებს ნამოედო და წაიქცა.

კვენესითა და გინებით გაივსო სიბნელე.

ტერანგი სწრაფად დატრიალდა უსუსურად აწრიალებულ ბრბო-
ში.

— აქეთ არ მოხვიდეთ, დაბალი ფანჯარაა, გადავარდებით... ადგი-
ლებზე დარჩით და ყველას ერთად დაგსვამთ... ხელი მომეცით, ასე...
დამეყრდენით... თქვენ გაინიეთ... ნუ გეშინიათ, კედელია მანდ. დაბრ-
ძანდით... დაბრძანდით, გრძელი ტახტია, ყველანი დაეტყვეით. სავარ-
ძლებია კიდევ.. იქით ნუ მიდინართ, დაბალი ფანჯარაა...

— ტერანგი, ჩვენც დაგვსვი, ჩვენც...

— ამწუთას, ამწუთას, არ გაინძრეთ ოლონდ და ყველას გიპოვით.

ზემო სართულის ოთახებიდან შემფოთებული ხმები ისმოდა.

— ახლავე! - ხმა მიანვდინა ბიჭმა.

— ჯერ ჩვენ მოგვხედე, ლოთიანად, მოიცდიან ისინი.

ტერანგი ჯარასავით ტრიალებდა ოთახში და რალაც ისტერიულ
ბედნიერებას გრძნობდა.

— მოვდივარ! — ასძახა მალლიდან ნამოსულ ხმებს.

— სად მიდინარ, ბიჭო, გვტოვებ ამდენ ხალხს უპატრონოდ?

— იმათაც უნდა მივხედო.

— ტერანგი, ტერანგი, მალე ჩამოდი, რა!

ბიჭი ახლა ზემო სართულზე ავარდა.

— რომელი ხარ?

— ტერანგი?
— რა მოხდა?
— სინათლე გადაიწვა!
— მერე, რა ვქნათ ახლა, როგორ ჩავიდეთ?
— მე ჩავიყვანთ!
— შეენ?! შენ როგორ?.. ჰო, თუმცა... ჰო, მართალი ხარ, მართალი.
— ხელი მომიკიდეთ!
— სადა ხარ?
— აქ... მომეცით ხელი... აი, ასე... (გოგონას სუსტი და ბიჭის ძლიერი თითები ჩაეჭიდნენ.) ახლავე თქვენთანაც მოვალ!.. — გასძახა დერეფნის ბოლოდან ნამოსულ ხმებს.

მალე ყველა ტახტის გარშემო შემოიკრიბა.
— რა ვქნათ ახლა, იქნებ ტერანგიმ გაგვიყვანოს მანქანამდე?
— თხუთმეტი კაცი?
— გივიც რამ მიასიკვდილა ასე?!
— დაველოდოთ გათენებას...
— სინათლე რომ აინთოს, გავაგნებთ ტყეში, იქით კი მინდორია და სულ ადვილად ვიპოვით მანქანებს.

— თუ აინთო, კი...
უცნაურმა სიჩუმემ დაიბუდა ოთახში.
— ვაიმე. არ შემიძლია... არ შემიძლია... სული მეხუთება! — ისტერიულად შეჰყვირა ვიღაც გოგონამ, — მიშველეთ, ველარ ვსუნთქავ!.. ააა!!!

გაისმა ჭურჭლის მტვრევისა და სხეულის ვარდნის ხმა. ტერანგი უმალ დაიძრა ხმის მიმართულებით, მაგრამ თვითონაც გამოედო ბოთლებს და ნაიფორხილა.

— აა!
— ხომ არ გაიჭერით რამე?.. დანყნარდით, დანყნარდით!!!
— სული მეხუთება სიბნელეში, ვაი, ვაი, ვაი... — გოგონა დაჭრილი ფრინველივით აფართხალდა ტერანგის მკლავებში.

— ტერანგი, ლენე მაგას ყბაში და ერთბაშად დაგვიწყნარდება! — გაისმა ვიღაცის ზანტი ხმა.

— აა, წყალი, წყალი, ვიხრჩობი!
— ტახტთან მობრძანდით და მოგართმევთ წყალს.
— ისტერიკა ნესჩასტნაია!

ტერანგიმ ძალით დასვა გოგონა ტახტზე.
— ეი, ეი, ხელები გააჩერე, არ დაგვპორტყნა სუყველა?!
ტერანგი სამზარეულოში გაიქცა და მალე წყლით სავსე დოქებით ხელში ეახლა გუნებანამხდარ მოქეიფებებს.

ცოტა ხნის შემდეგ გოგონა დანყნარდა და ახლა მხოლოდ მისი სუსტი ფშხუკუნინა ისმოდა.

— ტერანგი! — მოისმა გოგონას გაუბედავი ხმა.

— დიახ!

— ტუალეტამდე ვერ მიმაცილებ?

— კი, ბატონო! — დაიბნა ბიჭი.

— სადა ხარ?

— აქ... ხელი მომეცით... დამეყრდენით!

— შენ ოღონდ აქ მომიცადე, არსად ნახვიდე, თორემ გული გამისკდება! — დამუქრა გოგონა მისვლისას.

— რას ამბობთ. არსადაც არ ნავალ!

მაგრამ მიუხედავად ტერანგის დაპირებისა, გოგონა ყოველ ათ წამში ერთხელ შეეხმიანებოდა ხოლმე, ხომ არ დამტოვეო.

დარბაზიდან კი კვლავ უხმობდნენ ბიჭს. ტერანგიმ სამზარეულოში ცოცხი იპოვა და შეძლებისდაგვარად დაგავა თეფშებისა და ბოთლების ნამსხვრევებით მოფენილი იატაკი.

— სიგარეტი არსებობს? — იკითხა ვილაცამჭ

— ცეცხლი არ ჰრსებობს, ცეცხლი.

— მაგნიტოფონი მაინც ჩაერთოთ.

— რამ გაგაჩინა ასეთი უტყინო, დენის გარეშე როგორ იმუშავებს?

— მე მეგონა ბატარეებზე იყო! — თავის მართლებით ჩაილაპარაკა ბიჭმა.

— ახლა უცებ სინათლე რომ აინთოს და ერთ-ერთი ჩვენგანი მკვდარი აღმოჩნდეს, ნაღდი ინგლისური დეტექტივი იქნება.

— კარგი რა, გელა, მეშინია!

ისევ სიჩუმე. ყველაფერი მინყნარდა. უმრავლესობამ ჩათვლიმა.

— ბუხ! — ხაფი ხმით იღრიალა უცებ გელამ. ამას გოგონების (და არა მარტო გოგონების) შეკივლება და გულის შეღონება მოჰყვა. ცოტა ხნის შემდეგ გელამაც ამოუშვა ხერინვა.

ტერანგი წამოდგა, კარი გააღო და უეცრად რაღაც სუსტ, შორეულ ხმას მოჰკრა ყური. სწრაფად აირბინა კიბე, მიაყურადა, ხმა მისი ოთახიდან მოდიოდა.

— ეი, რა ხდება?

ბიჭმა ოთახში შეაბიჯა.

— რომელი ხარ? — გოგონას ნამძინარევი ხმა იყო.

— ტერანგი ვარ.

— აბა ტერანგი?

— გივიკოს ნათესავი, ტერანგი.

— ჰოოო, ვიცი, გნახე დაბლა (ჰაუზა). რა ხდება, სინათლე გადაინვა?

— დიახ.

— გივი სად არის?

— ჩაეძინა.

— მეც ჩამეძინა! — მოქნარებ-მოქნარებით ჩაილაპარაკა გოგონამ. — ნარმომიდგენია, რა პანიკაა დაბლა, ჰო, მართლა, მე მტრის მტეხია.

— ძალიან სასიამოვნოა ჩემთვის.

— უყურე ერთი შენ? — გაეცინა მერის. — რომელი საათია?

— ოთხის ნახევარი.

— აჰა... — კიდევ დაამთქნარა გოგონამ, მერე რალაცამ გაიშრია-ლა ლოგინთან, — სადა ხარ, ბიჭო?

— აქ.

— სად აქ?

— კართან ვდგავარ.

— მერედა, რას დგახარ? მოდი, ჩამოჯექი.

— დაბლა უნდა ჩავიდე, მელოდებიან.

— არაფერი მოუვათ. შენ, როგორც მახსოვს, საკმაოდ სიმპათიური ბიჭი უნდა იყო... მოდი, წამომამყენე!

ტერანგი ლოგინთან მივიდა და ხელი გაუნოდა წარმტაც სურნელს. მერის თითები ნაზად მოეჭიდნენ და მოულოდნელად, მძლავრად დაქაჩეს ბიჭის მარჯვენა. ტერანგი ლოგინზე გადაკოტრიალდა. მერიმ სიცილით მოხვია მკლავები და ბიჭის ტუჩები იპოვა.

— ტერანგი, ტერანგი, — აჟღურტულდა გოგო. — გინდა, შენი მერამა გაეხდე... მერი — მერამა?! გაიხადე ეგ კოსტუმი, რას მანვალეებ? შენ ხომ დიდი ბიჭი ხარ, თუ ჯერ კიდევ საკუთარ თავს ეთამაშები?! გაიხადე! პირველად ხომ არა ხარ ქალთან?

— არა! - იცრუა ტერანგიმ. გვი სიმთვრალეში ქალის ამოყვანასაც პირდებოდა ბიჭს, მაგრამ ესეც, ოდესის არ იყოს, წამსვე ავიწყდებოდა.

მერი შრაშაშრუშით იხდიდა კაბას.

— მოდი... — თქვა ბოლოს და მძლავრად შემოეჭდო ბიჭს, — ნუ გეშინია, მიდი...

ცოტა ხნის შემდეგ ორივენი უძრავად იწვნენ ლოგინზე და მკლავებით ოდნავ ეხებოდნენ ერთმანეთს.

— კარგი ბიჭი ხარ, ტერანგი... და არც მერამაა ცუდი გოგო, რას იტყვი? — სევდიანად იკითხა მერიმ.

ტერანგიმ ყელი ჩაინმინდა.

— მე თქვენ მიყვარხართ!

გოგონას წყნარად გაეცინა სიბნელეში.

— ძალიან სასიამოვნოა. რა იცი, იქნება მეც შემოყვარდე ოდესმე?! — და ფაქიზად შეულიტინა ნეკნებში ბიჭს. ტერანგის ნერვიული სიცილი წასკდა.

დაბლიდან კვლავ გაისმა შეძახილები.

— ტერანგი! ტერანგი! ტერანგი! სად დაიკარგე... ეი, ტერანგი!!!
— გაანყალეს გული! — უკმაყოფილოდ ჩაილაპარაკა გოგონამ და ისევ მოეხვია, — კარგი ბიჭი ხარ, კარგი.

გოგონა

— ტერანგი! სადა ხარ, ეეეი!!!

— ნავალ, მეძახიან.

— კარგი, ჩავიდეთ! — ამოიოხრა მერიმ და სწრაფად ჩაიცვა. კიბეზე ჩასვლისას გოგონამ რამდენჯერმე აკოცა ბიჭს.

— თქვენ კიდევ ჩამოხვალთ?

— არ ვიცი, ჩემო ტერანგი, შეიძლება ჩამოვიდე კიდევ... იცი, რატომ? თქვენობით რომ მომმართავ ყველაფრის შემდეგ. სწორედ, მაგიტომ!

ტერანგიმ მერი ტახტთან მიიყვანა, შემდეგ ნყალზე გაეგზავნა ვილაცას და ბოლოს თვითონაც ტახტზე ჩამოჯდა. სურნელით მიაგნო მერის და თმაზე მოეფერა.

— ეი, რომელი ხარ? — მოისმა უცხო ხმა. ტერანგი დამდულრულივით გახტა უკან: — ვის აუტყდა არშიყობა ამ სიბნელეში?

დარბაზში სიცილი გაისმა.

— ტერანგი, საათს ცნობ?

— ამწუთას! — კვლავ შეახო თითები საათის ისრებს. — ოთხს უკლია ოცი წუთი.

დარბაზში უეცრად ყიჟინა ატყდა. ყველა ერთდროულად წამოხტა, სახლი მხიარული შეძახილებით აივსო. და ტერანგი მიხვდა, რომ სინათლე აინთო.

— აბა ნავედით, დროზე... ისევ არ ჩაქრეს...

— გივის რა ვუყოთ?

გელას ხმა, — მე მოვიკიდებ ზურგზე (ხვნეშა). უ, რა მძიმეა, ოხერი...

უკლებლივ ყველა ოთახში ქალები გააჩირალდნენ და ეზოში გაეფინენ. ტერანგი უაზროდ დაბოდიხლობდა და ფეხებში ებლანდებოდა აჩქარებულ ახლგაზრდებს.

— აბა, კარგად, ტერანგი! — უთხრა ვილაცამ.

— მე გაგაცილებთ! — უპასუხა ბიჭმა და მერის სურნელს გაეკიდა, მაგრამ როგორც აღმოჩნდა, კიდევ რამდენიმე გოგონა ხმარობდა იგივე სუნამოს და ვერაფრით გაარკვია საყვარელი ქალის ადგილსამყოფელი.

სწრაფად გადაჭრეს ტყე, შემდეგ — მინდორი. გელას ვალტერი შეენაცვლა და ბეჭზე გადაიკიდა გივის მომჩვარული სხეული.

— აი, ჩვენი მანქანებიც! — მხიარულად შესძახა ვილაცამ და ორიოდ წუთის შემდეგ კარების ჯახა-ჯუხი ატყდა. ნაქეიფარი არმია სწრაფად შეცვივდა „ფიატებში" და აი, უკვე ღმუილით გაქრა ერთი მანქანა, მას მეორე მიჰყვა.

ტერანგი შლეგივით დარბოდა აქეთ-იქით და ცდილობდა ყაყანაში და ხმაურში მერის ხმა ამოეცნო, ბოლოს ველარ შეიკავა თავი და ერთი დაქოქილი მანქანისკენ ისროლა ტანი, გაისმა მუხტუნუნის ღრჭიალი და ხმამალალი გინება.

— გაგიჟდი, კინალამ გაგიტანე!.. აჰ, შენა ხარ, ტერანგი? — გაღმობიერდა ხმა.

— მერი...

— აბა, მერი?

— მერი, სად არის?

— რა ვიცი, რომელიმე მანქანაში ჩაჯდებოდა! — უპასუხა მძღოლის ხმამ. — აბა, კარგად, ჯიგარო!

ტერანგი კიდევ ორ მანქანას მივარდა, მაგრამ მერი ვერ იპოვა. სივრცეში გაუჩინარდა მხიარული კავალკადა და მარტო დარჩა ბიჭი გზის პირას. ცოტა ხანს უძრავად იდგა გაქვავებული, შემდეგ მკლავები გაშალა და საშინელი ხმით დაიღრიალა:

— მერი!!!

— მერი,.. მერი... მერი! — თანდათან მიჩუმდა ექოს ხმა და ტერანგიც ნელი ნაბიჯით დაუყვა მინდორს. შემდეგ ტყეში შეაბიჯა. ტოტმა შუბლი გაუკანრა, მაგრამ ვერ იგრძნო, დაღმართზე ფეხი გადაიბრუნა და შარვალი გაიფხრინა, მექანიკურად დაიბერტყა და ეზოში შევიდა. მარტომარტომ შეაბიჯა უკან ღამეში უცნაურად გაჩირალდნებულ სასახლეში, ნელა აუყვა კიბეს, საძინებლის კარი შეაღო და ტახტზე წამოწვა. ქვეშაგებს ოდნავ დაჰკრავდა მერის სურნელი. ამოტივტივდა სანუკვარი სიტყვა — ოდესა, მაგრამ რატომღაც ტკბილი ჟრუანტილის ნაცვლად, უნდობლად გაკანრა გულში.

ტერანგიმ ხელი მოისვა სახეზე, ლოყები სველი ჰქონდა და ბიჭი მიხვდა, რომ ტიროდა.

ინვა გულალმა ტერანგი და მწარედ უღიმოდა მარადიულ ღამეს, სადაც აღარაფერი ციმციმებდა.

მამა-შვილი ზღვაზე

ტბასავეთ გარინდებული ზღვიდან ნელ-ნელა წამოიშართა უზარ-მაზარი, ლურჯად ჩამუქებული ტალღა, თავზე თეთრი ქაფის ზოლი გაიკეთა და მზე დაფარა, შემდეგ გაიყინა და ყველამ დაინახა, რომ ეს იყო მთა, უყვავილო, ბრტყელი მთა, მხოლოდ ქაფის ზოლი განაგრძობდა შიშინს. ხოლო სულ ბოლოს, თითქოს მზემ ამოტეხაო ამ გაუვალ სილურჯეში, ტალღა — მთის მკერდზე კაშკაშა მკაცრი ჯვარი გამოკიაფდა.

გაღვიძა. სიზმარი ჯერ კიდევ თბილი და ხელშესახები იყო. საღამოედებოდა. ზღვის ხმაური და ტყის შრიალი შემოდიოდა ფანჯარაში.

ვაჟა სიგარეტის კოლოფს გადასწვდა და უეცრად დაინახა სავარძელში მოკალათებული ჭალარა კაცი, მოთმინებით რომ ელოდა მის გაღვიძებას.

— გამარჯობათ! — თქვა კაცმა, — მე მაქაცარია ვარ, მილიციის სამძებროს უფროსი. გახსოვართ?

— როგორ არა! — ზრდილობიანად უპასუხა ვაჟამ, ლოგინზე წამოჯდა და სახე მოიფშვნიტა.

— უკაცრავად, ასე მძინარეს რომ დაგადექით თავს, რამდენიმე შეკითხვა მაქვს თქვენთან.

— ბრძანეთ!

მაქაცარიამ ყურადღებით შეათვალიერა ნვიმისაგან დამსკდარი ჭერი, შემდეგ მზერა აივანზე გადაიტანა და თითქოს თავისთვის ჩაილაპარაკა.

— მამათქვენმა ამ სახლის მშენებლობა რომ დაიწყო, მეც თქვენ-ხელა გახლდით. ეჰ, კარგი დრო იყო მაშინ...

„მოეშვი ახლა ლირიულ წიაღსვლებს...“ გალიზიანებით გაიფიქრა ვაჟამ, სწრაფად ჩაიცვა ხალათი და თვითონაც სავარძელში გადაინაცვლა.

კაცმა თითქოს რაღაც იგრძნო, აჩქარდა.

— ახლა რაშია საქმე! მოგეხსენებათ, ჩვენ რამდენჯერმე ანგარიში გავუწიეთ თქვენს ოჯახს... ცოტა აცვენილი პერიოდი რომ გქონდათ, ასე ვთქვათ... ახლა მესმის ხოლმე თქვენი ქება, ნარმატებები...

— რაღაც საქმეო... — შეახსენა ვაჟამ.

— მოკლედ, თქვენი პატარა დახმარება გვჭირდება. დღეს დილით

ჩვენი ოპერმუშაკმა პლაჟზე ეოლოგოგრაფის ციხიდან გამოქცეული პატიმარი დააკავა. აქაური ბიჭია, ზურია ჰქვია. თქვენ, თუ არცხელები ბი, შეესწარით მაგ ამბავს.

— დიას!

— იმ ზურია ჩვენი ოპერმუშაკის დანახვაზე ჯინსის „კურტკას“ სტაცა ხელი და ზღვაში გადახტა. ეტყობა რალაც-რალაცები მოიცილა წყალში.

— მერე?

— ჩვენ ვიცოდით, რომ მას თან ორი ათასი მანეთი ჰქონდა, მაგრამ დაკავებისას ვერაფერი ვუპოვეთ.

„სამას ორმოცდაათი. 350 მანეთი“.

— ალბათ წყალში ჩაყარა!

— არა. როგორც ჩვენ გვაცნობეს, მას ნაპირზე დაუყარა ფული. წყალში მან, ჩემი ვარაუდით, ნარკოტიკი მოიცილა.

— მე რით შემიძლია დაგეხმაროთ?

— ჩვენ ისიც გვაცნობეს, რომ თქვენს გვერდით მჯდომმა ყმანვილმა აიღო ის ფული! თქვენმა ამხანაგმა, ასე ვთქვათ...

— აქ რალაც შეცდომაა, იქ მარტო მე და ჩემი შვილი გახლდით.

— დარწმუნებული ხართ ამაში?

— ბატონო?

— ნუ ბრაზობთ! ჩვენთვის ძალზე მნიშვნელოვანია იმ ორი ათასის პოვნა, საბუთად გვჭირდება!

„სამას ორმოცდაათის. საიდან მოიტანა ეს ორი ათასი?!“

— ციხიდან თუ გამოიქცა, ისედაც დაუმატებენ სასჯელს, რალა საბუთი გჭირდებათ?

— ვერ გავიგე? — ცივად იკითხა კაცმა.

ვაჟა სიგარეტს გადასწვდა და მაქაცარიასაც შესთავაზა. მან თავი გააქნია უარის ნიშნად.

— ორი თვეა თავი დავანებე.

— რომელი საათია?

— ექვსი ხდება.

კაცმა მუხლზე დადებული პორტფელი გადახსნა, ცოტა ხანს ქექა უნესრიგოდ ჩაყრილი ხელნაწერები, შემდეგ ერთ-ერთი დაკეცა, პერანგის ჯიბეში ჩაიდო და ვაჟას მიაჩერდა. ბიჭის დაინტერესებულ მზერას რომ წააწყდა, გაიცინა.

— არა, ეს ისე, საჩვენებლად არ ამომიღია.

— კი მაგრამ, იმდენი ფულის დაყრა ნუთუ ვერავინ შეამჩნია.

— შეამჩნიეს და გვაცნობეს კიდეც.

— რომ ჩემმა მეგობარმა აკრიფა?

— არ ვიცი, მეგობარია, ძმაკაცი თუ ნაცნობი... ჩვენ ვიცით, რომ ფულის ამლები თქვენ გახლდით პლაჟზე.

— იცით, ნაცნობ-მეგობრები მე აქ ბლომად მყავს, მაგრამ იმ დღეს ჩემთან ერთად არავინ ყოფილა. ასე რომ, ვერაფრით დაგვეხმარებოდნენ.

მაქაცარია ჩაფიქრდა, კვლავ წვიმისაგან დახეთქილ და დალაქავე-ბულ ქერს მიაპყრო მზერა და ბოლოს ჩაილაპარაკა:

— თქვენი შვილი რა ხნისა?

— შვიდი წლის.

— ღმერთმა გაგიზარდოთ! ბიჭია?

— დიახ. კახა ჰქვია!

— ახლა სად არის?

ვაჟამ მხრები აიჩეჩა.

— არ ვიცი, ალბათ თამაშობს ახლო-მახლო...

— თქვენი მეუღლე არ ჩამოსულა?

— არა. ზეგ ჩამოდის. გენებავთ რამე ჰკითხოთ კახას?

— თუ თქვენ წინააღმდეგი არ იქნებით...

— კი ბატონო, ჰკითხეთ, რახან ეჭვი გეპარებათ ჩემს სიტყვებში.

— არა, რა ეჭვი?! ისე, უბრალოდ... იქნებ რაიმე ახალი გვითხრას.

— ბავშვი ნახევარ სათში უნდა გამოჩნდეს წესით.

— ნახევარ საათში გამოგივლით.

— შევთანხმდით.

მაქაცარიამ პორტფელი ილღის ქვეშ ამოიღო და ეზოში გავიდა. ვაჟამ თვალი გააყოლა, შემდეგ პირსაბანის წყალი შეისხა ძილისაგან შემუშუპებულ სახეზე და მეზობელ ეზოში გადავიდა.

— რა იყო, ვაჟა? — მალალი, ტანსრული ქალი გამოვიდა აივანზე.

— ჩემს ბიჭს ვეძებ.

— ხეზეა გასული, ვერაფრით ჩამოვიყვანეთ! — გაიცინა ქალმა, — შენს თავზეა სწორედ.

ვაჟამ აიხედა და გული გაუსკდა. კახა ცალი ხელით სქელ ტოტს ჩახვეოდა, მეორეთი კი გამწარებით ცდილობდა მოშორებით მოქანავე ვაშლს მისწვდომოდა.

— კახა, ჩამოდი!

ბიჭი მაინც მისწვდა ვაშლს, მოწყვიტა, ისედაც გვარიანად გამობერილ პერანგში ჩაიგდო და უხმოდ ჩამოსრიალდა ხიდან.

— ვაშლი გინდა?

— მინდა! — ვაჟამ ვაშლი ჩაკბიჩა, მოტრიალდა და სახლისაკენ წავიდა. კახა ფეხათრევით გაჰყვა მამას.

— საბანაოდ მივდივართ?

— არა, მაგრამ მალე წავალთ.

— დათო ბიძია წავიდა?

— ჰო.

— სად?

- სოხუმში.
- მალე ჩამოვა?
- ალბათ.
- დედა როდის ჩამოდის?
- ზეგ. ახლა გაჩუმდი და მე მომისმინე. ჰო, მართლა, კიდევ მებუ-

ტები?

კახამ არაფერი უპასუხა.

— მებუტები-მეთქი?

— არა! — უხალისოდ ჩაილაპარაკა ბიჭმა.

— კარგი, მაგაზე მერე ვილაპარაკოთ. კახა, მე შენ ყოველთვის გასწავლიდი, რომ ტყუილი არ უნდა თქვა!

— მერე, როდის ვთქვი ტყუილი?!

— არა, არ გითქვამს, მაგრამ... მაგრამ ახლა უნდა თქვა!

— რა უნდა ვთქვა?

— ღმერთო ჩემო! — დაიკვნესა ვაჟამ, სავარძელში ჩაეშვა და სახე მოისრისა. — ნადი, სიგარეტი მომიტანე!

— ჯიბეში გაქვს. — ნაიბურტყუნა კახამ.

— ჰო, ვერც შევამჩნიე.

— კახა, შენ ერთი ბიძია გკითხავს, თუ რა ნახე დღეს დილით პლაჟზე. აი, ის ბიჭი რომ დაიჭირეს... შენ კი უნდა უთხრა...

— რა?

— მაცალე, ტვინი ამებნა!

ვაჟამ სიგარეტს მოუკიდა და ბოლთის ცემას მოყვა აივანზე. კახა მოთმინებით ელოდა საუბრის გაგრძელებას. ზღვისა და ტყის ხმაშენ-ყობილი ხმაური ყვავის ჩხავილმა გასერა. ვაჟამ სამჯერ გადააფურთხა და დამნაშავესავით შეხედა შვილს.

— კახა, შენ არ უნდა თქვა, რომ დათო ბიძია ჩემს გვერდით იჯდა. შენ არ უნდა თქვა, რომ დაინახე, თუ როგორ აკკრიფეთ ჩვენ იმ ბიჭის მიერ დაყრილი ფული. ეს რომ ნამოგცდეს, ჩვენ დიდი უსიამოვნება შეგვხვდება.

— ვინ უნდა მკითხოს, მილიციელმა?

— ჰო, მილიციელმა. ოღონდ ფორმა არ ეცმევა.

ბავშვი ჩაფიქრდა.

— კარგი, არ ვიტყვი.

ქუჩიდან მანქანის ხმა მოისმა. ვაჟა დაიძაბა, მაგრამ მანქანამ სახლს სწრაფად ჩაუქროლა და კვლავ ყვავმა დაიჩხავლა საზიზღრად. ვაჟა გადასაფურთხებლად მოემზადა, მაგრამ შვილის დაინტერესებულ მზერას რომ წაანყდა, თავი შეიკავა და გვერდზე ჩამოუჯდა ბიჭს.

— შენ ხომ გჯერა, რომ მე და დათო უკადრისს არაფერს ჩავიდენტო.

— მჯერა! — მტკიცედ თქვა კახამ. მაგრამ სწორედ ეს სიმტკიცე არ მოეწონა ვაჟას.

— ის ბიჭი მართლა დამნაშავეა, ტყუილად კი არ დაიჭირეს. მაგრამ როგორ და რატომ გახდა დამნაშავე, ჩვენ ხომ არ ვიცით. თავიდანვე დამნაშავედ ხომ არ დაიბადებოდა. ისიც ხომ იყო შენსავით ბავშვი?

— ჰო, — ხანმოკლე დაფიქრების შემდეგ დაეთანხმა კახა.

— მისი გაჩენაც ხომ ისევე გაეხარდათ მშობლებს, როგორც გაგვეხარდა შენი გაჩენა.

— ჩამოფრენა! — დააზუსტა ბიჭმა.

— რა?

— ჩამოფრენა.

— ჰო, შენი ჩამოფრენა რომ გაგვეხარდა მე და დედაშენს. ეტყობა, სანყალს მაგრად მოენატრა თავისი მშობლები, მეგობრები, ზღვა... თორემ ციხიდან გამოქცეული სახლში ხომ არ დაბრუნდებოდა. ეს ხომ სისულელეა?!

კახამ დინჯად დაუკრა თავი თანხმობის ნიშნად. ვაჟამ სული მოითქვა და ახლა უფრო სწრაფად განაგრძო საკუთარი ადაპტირებული მონოლოგი.

— ახლა მთავარი მინდა ვითხრა. იმ ბიჭმა, წყლიდან რომ ამოვიდა, თვალთ გვანიშნა, ფულს აქა ვყრიო. ესე იგი, გვენდო მისთვის უცხო ადამიანებს. გვენდო მაშინ, როცა ასეთ ცუდ დღეში აღმოჩნდა და ისევე ის დანყველილი ციხე ელოდა. რა მოხდებოდა, ჩვენ ეს ფული რომ აგველო და მილიციისათვის ჩაგვებარებინა?

— რა მოხდებოდა?

— ის მოხდებოდა, რომ ბიჭი ადამიანების ნდობას კიდევ უფრო დაკარგავდა. უფრო გაბოროტდებოდა და შეიძლება საბოლოოდ ჩაექნია ხელი ცხოვრებაზე. ახლა კი, წლების განმავლობაში, მას ის აზრი გაათბობს, რომ უცხო ადამიანებმა არ გაუმტყუნეს ნდობა.

— და გამოსწორდება?

— ალბათ. ალბათ კი არა, აუცილებლად გამოსწორდება. მაშ დაიმასხოვრე რაც გთხოვე?

— კი... დიახ!

— ესე იგი, შენ არ ახსენებ დათოს იქ ყოფნის ამბავს და...

— მე მხოლოდ იმას ვიტყვი, რაც ყველამ დაინახა.

ვაჟამ წამით პირი დაალო.

— მამა, ეს ტყუილი დათო ბიძიას სჭირდება?

ვაჟამ კინალამ დაიკვნესა.

— ჰო!

— დაიჭერენ?

— არა, მაგრამ კარგი დღე არ დაადგება.

— არც შენ?

— რა, მე?

— არც შენ დაგადგება კარგი დღე?

— რასაკვირველია! — გაეცინა ვაჟას. — ისე, შენ არაფრის შეგე-
შინდეს, მე გვერდზე გეყოლები!

— მე არ მეშინია! — ჩაილაპარაკა კახამ და ვაშლი ჩაკბიჩა.

ეს დილაც ჩვეულებრივად დაიწყო. დათო ყველაზე ადრე ადგა,
გასტრონომიდან სურსათი მოიტანა და მამა-შვილიც გააღვიძა.

— ვაჟკაცების კომუნა, ფეხზე! საუზმე მზადაა.

ვაჟამ მძინარე შვილს აკოცა. მერე შეულიტინა...

— კარგი რა, მამა, ხუთი ნუთი...

— ნამოხტი, საბანაოდ მივდივართ!

კახა დენნაკრავივით ნამოხტა.

ვაჟამ ანაზღად საბეჭდ მანქანას მოკრა თვალი და გუნება მოეშხა-
მა.

სიგარეტს მოუკიდა და უმიზნოდ გაბოდილდა აივანზე.

— დედამ რომ გთხოვა, უზმოზე ნუ მოსწევო?!

— არ არის ეგ შენი საქმე! - უპასუხა შვილს. ცოტა ხნის შემდეგ
პირდაბანილი და საბანაოდ გამოწყობილი „კომუნა“ პატარა მაგიდას
შემოუსხდა.

— კბილები გაიფერე?

— კი, მამა!

— კი, კი არა, დიახ!

— დიახ!

— მამა, არაყანი არ მინდა, რა!

— ვერ ვიტან ნუნუნს!

— მე არ ვნუნუნებ! — სახეზე ნამოანათა კახას.

— კახუნა! შეჭამე ეგ არაყანი! — ჩაერია დათო — თორემ ჩამოვა
ზეგ დედაშენი და გაჩხინკულს რომ დაგინახავს, სამივეს გაგვიჯავრ-
დება.

უხმოდ შეუდგნენ საუზმეს. ვაჟა უგემურად ილუკებოდა, ისევ
მტვრიანი საბეჭდი მანქანა ედგა თვალწინ.

— რა მოხდა, ვერც გუშინ იმუშავე? — რბილად ჰკითხა დათომ.

— ვერა, მაგის ოხერი... — ვაჟამ დროზე მოსხიპა გინება და ყურ-
დაცქოვეტილ შვილს რომ შეხედა, სულ გადაირია. — ლოკატორები-
ვით რომ ნამოგებრდება ხოლმე ყურები ჩვენი საუბრის დროს, გატ-
ყეპვა ხომ არ მოგენატრა?

— მე მერევი? — ნყნარად ჰკითხა ბავშვმა.

დათოს სახეზე ნამოანითლა და თავი თეფშში ჩარგო.

— გადი, სამზარეულოში დაამთავრე ჭამა!

კახა უხმოდ წამოდგა, საკუთარ დანა-ჩანგალს და თქვეს ხელი ჩასჭიდა, გაუბედავად გაულიმა დათოს და აივნიდან სამზარეულოში გავიდა. ვაჟამ თვალი გააყოლა შეილს და გული შეეკუმშა.

— პესტალოცი! — გინებასავით წარმოთქვა დათომ — ეგ ბიჭი მუტრუკი არ არის, არ შეიძლება მისი დამცირება. შენ თუ ვერ მუშაობ და „კერასინკა“ ავიბოლდა, ბავშვი რა შუაშია!

— თავი დამანებე, რა!

— არ დაგანებებ!

— არ ვიცი, დათო, რა მემართება. დედამისს ვუკრძალავ კახას დატუქსვას თავმოყვარეობა არ შეულახხო-მეთქი. თვითონ კი, მარტო როგორც დავრჩი, კაპას დედაკაცად ვიქეცი.

— ზედმეტად ახალგაზრდა ხარ! — გაეცინა დათოს.

— ჰო, ოცი წლის ვიყავი, ეგ ყმანვილი რომ მოგვევლინა მე და ირინკას.

გაახსენდა: კახა სულ რამდენიმე თვის იყო, პირველად რომ გაბედა მისი ხელში ატატება... შემდეგ საკუთარი სიმამაცით გათავზედებულმა სასწრაფოდ შეფუთა ბავშვი და ბებიასთან გააქანა. ახალგაზრდა მამის ბრიყვული სიამაყით მიაბიჯებდა ქუჩაზე, ქალაქში ფოთლებს წვავდნენ, გვიანი შემოდგომა იდგა.

და უეცრად ჩამობნელდა, სადღაც ელვამ გაკვეთა კაბადონი, ყრუდ დაიგრგვინა. ვაჟამ თავისდაგასაკვირად დაინახა, რომ ქუჩა სულ დაცარიელდა, არც ადამიანები, არც მანქანები... რამდენიმე პირქუში, თვალუბრამქრალი სახლი წამოდგომოდა თავს და რატომღაც ენით აუნერელი შიში და უმწეობა იგრძნო, თითქოს რაღაც უხილავი და საზარელი დაემუქრა მის თოთო შეილს, თვითონ კი უსუსურს და ულონოს ძალა არ შესწევდა შესკდომოდა ბოროტ სტიქიონს. ვაჟამ მკერდში ჩაიკრა პატარა სიცოცხლე და ჩვილის განუმეორებელი სურნელით გაბრუებულმა ჩაილაპარაკა: მე შენს თავს არავის დავუთმობ!

რაღაც წამებში მოხდა ეს. შემდეგ თვითონაც ეცინებოდა თავის უცნაურ ქცევაზე...

— არ იცი, როგორ ლადაობდნენ შენზე ბიჭები? — გაეცინა დათოს.

— როდის?

— კახა რომ დაიბადა!

— რას ლადაობდნენ?

— გაიგე, ვაჟა რატომს ბიჭი შეეძინა და უკვე პასტერნაკს კითხულობსო. შენ იმდენს ტრაბახობდი...

— კინტოები ხართ, რა უნდა გელაპარაკოთ! — გაიცინა ვაჟამაც, მაგრამ სადღაც, გულის სიღრმეში, არ ესიამოვნა ეს ხუმრობა.

— არ ნავიდეთ?

— კახა შენ წამოიყვანე, გაბუტული იქნება ჩემზე!

მზე უმონყალოდ აცხუნებდა, პლაცს ორთქლი ასდიოდა, ხალხმრავლობა იყო. სიცხისაგან დაელმებული დამსვენებლები შვებას ზღვაში ეძებდნენ.

ვაჟა შურით უყურებდა წყალში მოთამაშე დათოს და კახას. აკი თვითონ აიკრძალა დღეს დილით ყველაზე დიდი ნეტარება: შვილთან ერთად წყალში ჩადგაფუნება და კახას გამხდარი მკლავების მოჭერა კისერზე.

— ვაჟა, როგორა ხარ? — მის გვერდით მოხდენილი, ქერა გოგონა ჩამოჯდა.

— რა მიშავს. მაგრად გაშავებულხარ, ნელი!

— ჰო, კანი მძვრება უკვე. სიგარეტი გაქვს?

— მაქვს!

ნელიმ სიგარეტს მოუკიდა და ზღვას გახედა.

— არსებობს სადმე ასეთი ზღვა?

— ალბათ არა!

— ირინე როდის ჩამოდის?

— ზეგ.

— არ მოენატრა კახას?

— ძალიან, მაგრამ არ იმჩინევს.

— ჰო, ამ ასაკში, ბიჭებს უფრო დედები უყვართ! — ავტორიტეტულად დაასკვნა ნელიმ — არ გენყინოს!

— არა მწყინს.

— სასტიკ შეკითხვებს არ გისვამს შვილი?

— რა შეკითხვებს?

— მაგალითად, თუ როგორ და საიდან გაჩნდა ამ ქვეყანაზე!

— ამასთან დაკავშირებით თვითონ მოიგონა მშვენიერი ვერსია. ცაში დაფრინავდი და მშვილდისარი მეჭირა ხელშიო. მერე ფრთები მომტყდა და ძირს ჩამოვევარდიო. კუპიდონის სურათი ნახა მუზეუმში.

— ისე, მართლა ჰგავს კუპიდონს!

კახა წყლიდან ამოხტა, მათთან მოირბინა და პირსახოცზე წამონვა შორიახლოს.

— აი, ასე მყარაულობს! — ჩუმად გადაულაპარაკა ვაჟამ გოგონას.

— ეჭვიანობს! — გაიღიმა ნელიმ, შემდეგ კახას მოუტრიალდა — რა ლამაზი ბიჭია!

— მე ლამაზი არა ვარ! — ჩაიბურტყუნა კახამ.

— შეურაცხყოფად თვლის! — კმაყოფილი მამის სიამაყით ახსნა ვაჟამ, შვილს ქუდი ჩამოაფხატა თავზე და წამოდგა — არ მოიხადო, არ შეიძლება მზეზე უქუდოდ.

გოგონა მეგობრების ჯგუფს შეუერთდა. ვაჟამ მთვარეულივით გადადგა რამდენიმე ნაბიჯი, შემდეგ ადგილიდან მონყდა და წყალში გადაეშვა. უზომო ნეტარება იგრძნო, ამღვრეული ცისფერი შიშველი გახელილ თვალებს, შემდეგ თანდათანობით გამოუქდა ყველაფერი და ამოყვინთვისას მზემ დააბრმავა.

ნაპირს ხრინწიანი, მოძველებული შლაგერის ბლავილით სასეირნო კატერი მოადგა. ნაბახუსევი ბიჭების ჯგუფი გემბანზე აცვივდა, მაგრამ კატერის კაპიტანმა მათ იმედებს ცივი წყალი გადაასხა, როცა გამოაცხადა, გემზე ჩეხური ლუდი გათავდაო.

ვაჟა ნაპირზე ამოვიდა და სიამოვნებით განვა ცხელ ქვებზე.

— კახა, ქუდი დაიხურე, ძალიან ცუდი მზეა! — მოესმა დათოს ხმა. ნამოჯდა, ხელი მოაფათურა და სიგარეტს მოუკიდა. კატერი უმალ გაივსო დამსვენებლებით და ნაპირს გასცილდა.

— კახა, ჩრდილში ადი.

— ერთსაც დავსველდები! — ჩაიბურტყუნა კახამ, მამის თანხმობას აღარ დაელოდა და წყალში ჩახტა.

„მებუტება, ვერ მაპატია“.

უეცრად ვაჟას ყურადღება ერთმა უცნაურმა ჯგუფმა მიიპყრო. სამი ბიჭი ნაპირთან ჩაცუცქულიყო, სამივეს ძალზე სერიოზული გამომეტყველება აღბეჭდვოდა სახეზე, ხმადაბლა საუბრობდნენ და დანისლული მზერით დროდრო თვალს შეავლებდნენ ხოლმე პლაჟის შემოსასვლელს. უცნაური კი ის იყო, რომ ამ სიცხეში ბიჭები ჯინსის შარვლებში, ბათინკებში და კურტაკებში გამოწყობილები ისხდნენ ნაპირზე.

დათო და კახა წყლიდან ამოვიდნენ და ვაჟას გვერდით ჩამოსხდნენ. დათომ თვალი გააყოლა მეგობრის მზერას.

— რას იკლავენ თავს ამ სიცხეში?! — ჩაილაპარაკა. თითქოს მისი ნათქვამი გაიგონაო, ერთ-ერთმა ბიჭმა, ქერამ და ჩაფსკვნილმა, სრულიად მოულოდნელად იქვე დაგდებულ კურტაკს ხელი სტაცა და ტანსაცმლიანად გადაეშვა წყალში.

ვაჟა გაოგნდა. ქერამ გაჭირვებით გაცურა ორიოდ მეტრი, რამდენჯერმე ჩაყვინთა და შემდეგ ნაპირის გასწვრივ განაგრძო ცურვა. კურტაკი, შარვალი და ბათინკები გვარიანდ უშლიდნენ ხელს, მაგრამ ის სასოწარკვეთით, მაინც ცდილობდა არ მოახლოებოდა ნაპირს. მის ორ მეგობარს სამი ფორმიანი მილიციელი დადგომოდა თავს. ვაჟამ მოიხედა და დაინახა, მაღალი, თმაშეთხელებული ჯანიანი კაცი, გამაძლარი ვეფხვის მოძრაობებით რომ მიუყვებოდა ნაპირს და თვალს არ აცილებდა წყალში მოფართხალე ბიჭს. პერანგი გაღებოდა, საქამრეში ტიტველი იარაღი ჰქონდა გარჭობილი. ბიჭმა შეწყვიტა წყალთან ბრძოლა და ვაჟას და დათოს შორიახლო ამოვიდა წყლიდან. ფერი ნასვლოდა, ღრმად სუნთქავდა, ტანსაცმლიდან ნურნურით ჩა-

მოსდიოდა მოლურჯო წყალი.

კაცი დინჯად დაიძრა მისკენ. ქერა წამით მოტრიალდა, ვეფხისტყაოსნის და დათოს შეავლო გამწარებული მზერა, შემდეგ თვალით რაღაც ანიშნა და შეუმჩნეველად ამოყარა ჯიბიდან დასველებული ფულის დასტა. ვაჟა ზანტი მოძრაობით გადაიხარა და პირსახოცი დააგდო ფულის ბლუჯაზე. იარაღიანი კაცი მივიდა ქერასთან და მსუბუქად ნაჰკრა ხელი ბეჭზე?

— ნამოხვალ, თუ იფაფხურებ კიდევ?

ბიჭმა არაფერი უპასუხა. თვალი შეავლო მილიციელებს, შემდეგ ოდნავ დაიხარა, სარმა გამოსდო კაცს და ფართხუნით გაიქცა გასასვლელისკენ. კაცი შეტორტმანდა, მაგრამ არ ნაიქცა, შემდეგ, ზამბარასავით შეკუმშული სხეული ორჯერ მოისროლა ბიჭის მიმართულებით, გზად იარაღის ამოღებაც მოასწრო და მონყვევით ჩაარტყა ქერას ფერდში. ბიჭმა დაიკვნესა და ნელა დაეშვა ქვებზე.

ყველაფერი ეს წამებში მოხდა, გონმოსულმა ხალხმა იხუვლა, ქალის კივილმა გააპო გარინდება და აღშფოთებული ახალგაზრდების დიდი ჯგუფი გარს შემოერთა კაცსა და ქერას. ვაჟამ რამდენიმე ბიჭის დახმარებით ხელიდან გამოგლიჯა ქერა იარაღიანს, მაგრამ ის გააფთრებით ჩააფრინდა ბიჭს საქამრეში და რაღაც იყვირა.

— რას შერებით, ეს ორგანოს თანამშრომელია! — აყვირდნენ თანამშრომლებიც და გზა გაიკაფეს მისკენ.

ქერა კვნესით წამოდგა. კაცი დაეხმარა წამოდგომაში, იარაღი კვლავ ქამარში გაირჭო და ცოტა ხანს ასე გაშეშებული იყვნენ. სულს ითქვამდნენ. პიჯამოიანი დამსვენებელი ქერასთან მივიდა, ხელი უბიძგა და კბილებს შუა გამოსცრა:

— Ложись!

ბიჭმა უკანასკნელი ძალა მოიკრიბა, შეიგინა და ფეხი ამოსცხო არამკითხვ მოხალისეს. პიჯამოიანმა უეცრად ქალის ხმით მორთო კივილი.

ქერა ორგანოს თანამშრომელს მოუტრიალდა.

— სიგარეტი მომეცი!

კაცმა უხმოდ მიანოდა კოლოფი. ბიჭმა აცახცახებული ხელით მოუკიდა ვილაცის მიერ შეთავაზებულ სანთებელაზე სიგარეტს და მორჩილად გაჰყვა კაცსა და მილიციელებს. გასასვლელში შემოტრიალდა და იყვირა:

— ვისაც ჩემი დახმარება გინდოდათ, დიდი მადლობა, ვისაც არა და... — ამას მოკლე გინება მოაყოლა, — შემდეგ იქვე მდგარ სასწორზე აინონა და თავჩაქინდრული წალასლასდა გასასვლელისკენ.

ვაჟა უკან დაბრუნდა. დათოს და კახას პირსახოცები და ტანსაცმელი აეკრიფათ და მას უცდიდნენ.

— რა მოხდა, მამა? — ბორძიკ-ბორძიკით ჰკითხა კახამ.

— ბოროტმოქმედი დაიჭირეს, ბიჭიკო! — კმაყოფილი სახით ავბ-
სნა მელოტმა, ჩასუქებულმა კაცმა.

— ფული მე ავიღე! ნავიდეთ! — ხმადაბლა თქვა დათომეხაძე.
საათის შემდეგ ვაჟამ დათო ავტობუსის გაჩერებამდე მიაცილა. და-
თო ორი დღით უნდა ჩასულიყო სოხუმში, თვითონ კი პლაჟზე დაბ-
რუნდა. სასწორთან ხუთიოდე ბიჭი ირეოდა. ერთ-ერთი ვაჟას ნაცნო-
ბი იყო. დანარჩენი ოთხი ქერას მეგობრები აღმოჩნდნენ.

— ფული დაყარა ზურამ პლაჟზე... ვილაცხას აულია!

— მე ავიღე! — თქვა ვაჟამ, მკლავი გამოსდო ერთ-ერთს და და-
ნარჩენების თანხლებით შეფარებულ ადგილს მიადგა.

— შენ ვაჟა ხარ, რატიანი? — ჰკითხა შავტუხა, თხელმა ბიჭმა —
ჩვენ გიცნობთ. — ვაჟამ სველი ფულის ბლუჯა ამოიღო ჯიბიდან და
დაბაღ, პირმრგვალ ბიჭს გაუნოდა.

— ეს არის თქვენი მეგობრის ფული, სამას ორმოცდაათი მანეთია.

— ეგ ფული ჩვენ შევეუგროვეთ ზურიას! — გაულიმა შავტუხამ.

— აქ მგონი სამოცდაათი მანეთი აკლია! — ჩაილაპარაკა ფულის
დათვლით გართულმა დაბაღმა. ვაჟას სისხლი აუვარდა თავში, საყე-
ლოში მოკიდა ბიჭს ხელი და თავისკენ მოქაჩა, მაგრამ შავტუხა და ის
ნაცნობი ყმანვილი ჩადგნენ შუაში.

— ჩვენ გვაპატიე, ვაჟა! შენზე არც უფიქრია!

— გეფიცები, მეგობარო, ეს ისე ვთქვი! — ჩაერია დაბაღიც და სა-
ყელო გაისწორა — მასეთ რამეს არც გაკადრებდი, პირიქით, მადლო-
ბელი ვართ შენი.

— თითო ჭიქა დავილოცოთ! — თქვა შავტუხამ, მაგრამ ვაჟამ საქ-
მები მოიმიზეზა და მალე დაშორდა ბიჭებს.

ქუჩიდან სიგნალის ხმა მოისმა.

— შენ ჯერ აქ იყავი, კახა, მე რომ დაგიძახებ, მაშინ გამოდი!

— კარგი! — ჩუმად თქვა ბიჭმა. ვაჟამ იჭვნეულად შეავლო შვილს
თვალი და გარეთ გავიდა.

მანქანაში ოთხნი ისხდნენ. მძღოლის გვერდით ის თმაშეთხელე-
ბული კაცი გაშხლართულიყო, ვეება ტორი მანქანის საზურგეზე გა-
დაედო და თვალეზმით მთელი ლილინებდა რალაც მოტივს. უკან სამ-
ძებროს უფროსი მაქაცარია და მილიციელი ისხდნენ. ვაჟამ კარი გა-
მოაღო და მაქცარიას გვერდზე მიუჯდა.

— გამარჯობათ!

ორგანოს თანამშრომელი მოტრიალდა.

— თქვენც იყავით დღეს დილით იქ? — ჰკითხა ღიმილით ოპერმუ-
შაკმა — თქვენი სახე მეცნობა!

— დიახ, იქ გახლდით!

— ის ორიც ავიყვანეთ! — მიახარა ვაჟას მაქაცარიამ.

— კიდევ კარგი, ზურიას იარალი რომ არ ჰქონდა თან! - თქვა აქამდე ჩუმად მყოფმა მილიციელმა.

— ჰო, ცუდი ამბები დატრიალდებოდა, სავსე იყო პლაჟი ბავშვებით და ქალებით! — ფიქრიანი თვალები გაუხდა ოპერმუსაკს — ბოლო-ბოლო დავაჭედავდი ოთხ ტყვიას და ამით გათავდებოდა ყველაფერი!

— რატომ მაინცდამაინც ოთხს?! — ჰკითხა ვაჟამ. ოპერმუსაკი ყურადღებით ჩააკვირდა ვაჟას და უხმოდ შეტრიალდა.

— თქვენი ბიჭი მოვიდა? — ჰკითხა მაქაცარიამ.

— დიახ, ახლავე დავუძახებ! კახა!

კახამ ჭიშკარი გამოაღო და მანქანისაკენ წამოვიდა. ფერი დაკარგოდა, ფეხები უკან რჩებოდა. ვაჟამ გამამხნევებლად გაულიმა. სხვებიც ღიმილით მიესალმნენ.

— გაუმარჯოს ვაჟკაცს, რა გქვია?

— კახა!

— მშვენიერი სახელია! — მოუნონა მაქაცარიამ — სკოლაში დადიხარ?

— დიახ, პირველ კლასში გადავედი!

— პირველ კლასში როგორ გადახვედი?

— ნოლ ჯგუფში ვიყავი!

— აჰ, ეს ნოლი ჯგუფები... სულ დამავინწყდა. ფეხბურთი გიყვარს?

— მიყვარს!

— ფეხბურთელებიდან ყველაზე მეტად ვინ გიყვარს?

— ყიფიანი! — თქვა კახამ, მერე რატომღაც დაამატა — მამა იცნობს ყიფიანს!

— ჰო, მეც ყიფიანის თამაში მომწონს ყველაზე მეტად! ერთი ეს მითხარი, დღეს დილით, პლაჟზე ქურდი რომ დაიჭირეს, იქ იყავი შენც?

— დიახ!

— იმ ბიჭმა ფული რომ დაყარა, ხომ გახსოვს?

— არა.

— როგორ, ვერ დაინახე იმ ქურდმა ფული რომ დაყარა და...

— ვერ დავინახე! ის ბიჭი წყლიდან რომ ამოვიდა, აი, ამ ბიჭიამ დაიჭირა.

— კახა, ვინ იყო შენთან და მამიკოსთან ერთად?

— არავინ!

— კახა, შენ რალაცას გვიმალავ მგონი. ეს კი არ არის კარგი. დაგავინწყდა ვინ იჯდა მამასთან?

— პლაჟზე ბევრი ხალხი იჯდა მამას გვერდით. მაგრამ ჩვენთან ერთად არავინ ყოფილა.

— მდაა... — მაქაცარიამ ვაჟას შეხედა და უეცრად გაეცინა. ვაჟა

კი შვილის გაფითრებულ, განწირულ სახეს უყურებდა, ჩამავალი მზის სხივი რომ სცემდა ირიბად.

მანქანაში მსხდომნიც კახას უყურებდნენ.

მაქაცარია გადმოვიდა მანქანიდან, ვაჟას მკლავი გამოსდო და გვერდზე გაიყვანა.

— იცით, ერთი რამე მინდა ვითხრათ...

— ბრძანეთ!

— ძალიან კარგი ვაჟი გყავთ!

— გმადლობთ!

— ნუ იჩქარებთ მაფლობის თქმას. მე შვილი შეგიქვით და არა თქვენნი საქციელი. რატომ არ იფიქრეთ, რომ ეს სამას ორმოცდაათი მანეთი იმ სალახანამ ვინმე წესიერ და კეთილშობილ კაცს მოჰპარა. ჩვენ გავიგეთ, რომ ის ორი ათასი მანეთი სხვას მოუპარავს. ისიც გავიგეთ, ამ ნახევარ-საათში, რომ სამას ორმოცდაათი მანეთი მეგობრებმა შეუგროვეს, მაგრამ თქვენ დასაწყისში ხომ არ იცოდით ყოველივე ეს. იცით, ძალიან ადვილია სხვის ხარჯზე ჰუმანისტობა. ვერ დაგეთანხმებით, ვერ დაგეთანხმებით!

მაქაცარია მანქანაში ჩაჯდა და იქიდან დაუქნია ხელი კახას. ბორბლების წრიპინით გაუჩინარდნენ მოსახვევში.

— ნამო, სახლში შევიდეთ! — მიუბრუნდა ვაჟა შვილს.

— ნამო! — ჩაილაპარაკა კაჭამ.

ლამით ძლიერი ქარი ამოვარდა და ორჯერ შემოგლიჯა აივნის კარი. ვაჭამ რის ვაივავლახით დაამაგრა კარი და შვილს მიუწვა გვერდით. მესამედ უკვე გარიყრაჟზე გაეღვიძა.

კახა ლოგინზე წამომჯდარიყო და კედელს უყურებდა.

— რა დაგემართა?

— რალაც მესიზმრა!

— რა?

— არ ვიცი, მგონი დიდი ტალღა იყო. დედა ხვალ ჩამოდის?

— ჰო, ხვალ!

— კარგია! — ჩაილაპარაკა ბიჭმა, ბალიშზე გადაწვა და დაიძინა. მამას კი თვალი აღარ მოუხუჭავს. საფიქრალი ბევრი ჰქონდა.

ქართული
ნაციონალური
ბიბლიოთეკა

ლექსები

ვუძღვნი ნოდარ ბოზუას

ნუ დამიმალავ, რა არის — დროშა?
 თუ გასისხლული ნაჭრის ნახევი...
 თუ ნიშანია შემუსრულ დროში,
 მხურვალე ლოცვით ნაკარნახევი.
 რად მიმკითხავენ საძირკვლის მოშლას
 რაღას დამაკლებ ცოდვამხელილს,
 ჩემს ხელისგულზე მკითხაობს ბოშა
 ძუნწი ღიმილით თანამზრახველის,
 რაღაც დაიწყო და რაღაც მორჩა...
 გეუცხოვება შენი სახელი,
 სამიზნე შენი სარკეში მოჩანს,
 მესროლე ტყვია თვალებგახელილს.
 აბა მითხარი, რა სათქმელია!..
 კაენი აბელს, კაენს აბელი,
 „გამარჯვებული“ კვლავ ქართველია,
 კვლავ მოერია ქართველს ქართველი!
 მაშ დროშაა თუ ნაჭრის ნახევი?
 ვინ შემიყვარებს ცოდვამხელილს
 მხურვალე ლოცვით ნაკარნახევი,
 შემომასკდება თვალებახელილს
 ნათელი აზრი, შენი სახელი,
 სახეს გამითბობს წმინდა სანთელი,
 და გამოჩნდება თანამზრახველიც,
 როცა შეუნდობს ქართველს ქართველი.
 მაშინ დალბება მკერდში იარა
 და მაშინ გეტყვი იმ მთავარ სათქმელს,
 როცა დამინდობს ბედი კი არა,
 როცა ქართველი დაინდობს ქართველს.

მე ვარ კვაზიმოდო, მე ვარ კვაზიმოდო,
მე მთელი სიცოცხლე ბეჭებით დავატრევე,
უხეშ ტომარაში ჩაგდებულ ლოდვივით კუხს.
თქვენ მე შეგიძლიათ მახინჯი მიწოდოთ,
მაგრამ მოუსმინეთ ნუთით კვაზიმოდოს
მას ერთი რამის თქმა სურს.

ო, ნუ გაიკვირვებს ამაყი ბიჭი და
ნუ გაელიმება იმ ცისფერ გოგონას,
თეთრი მიხაკებით თმებში,
ჩემი სიყვარული ზვავევით მოგორავს,
ნუ გაელიმება იმ ცისფერ გოგონას,
რომ თქვა, რომ ყველაზე
უფრო ლამაზი ვარ თქვენში.

მე არ ვარ რომეო და გრძნობა უზიარს,
არვინ მოუნამლა ტრფობის ამულეტი,
ჩემი სიმახინჯე და აი, ეს კუზია
ჩემი მონტეგი და ჩემი კაპულეტი.

ფოფხვით და კანკალით, სულამოუთქმელად,
ტაძრის სამრეკლოზე ავალ აღტკინებით,
მიჯნურის ლამაზი სიტყვების უთქმელად
და შეასკდებიან ერთმანეთს რკინები.
მაშინ ვერ შემბოჭავს ტკივილის თარეში
და თქვენ შეგეძლებათ ლამაზი მიწოდოთ,
როდესაც ღვთიშობლის ტაძრის სამრეკლოდან,
ვაბლავლებ სიყვარულს ჟანგიან ზარებში,
კოჭლი, კუზიანი, ნაზი კვაზიმოდო!

1967 წ.

მე ვიკოდები ტკივილების მუნჯი ალაგმვით.
და მამაკაცთა პაპიროსის ლურჯი ბოლიდან,
მოსჩანს ქალაქი, ნაცრისფერი, მოსჩანს ქალაქი,
ყველა მაღალი ილუზიის გილიოტინა.
ყველამ თითქოსდა, ერთდროულად დაადო ხელი,
ბედნიერების, სიყვარულის მთლიან აღკვეთას
და როგორც დანით გადაჭრილი მაღალი ყელი,
სასონარკვეთას ყმუის კაცთა სასონარკვეთა!
ჩახმახებისკენ მიიწვევენ მათი ხელები,
და თავს იკლავენ ცხოვრებისგან უღვთოდ ნაცემნი,
სევდიანი და ფეხშიშველი დგანან ხეები,
როგორც ტყვეობას ჩავარდნილი ჯარისკაცები,
ეძებენ იმედს, ჩახლეჩილი ხმით უძახიან
და ახრჩობთ ბოლი ამ სახლების საკვამურების,
თითქოს სახლებსაც თვითმკვლევლობა განუზრახიათ,
და შავ კბილებში ჩაუდიათ თოფის ლულები,
ყველა შეჰყურებს სიძულვილით, უტყვი მუდარით,
მე კი სიცოცხლის სილამაზის განახელები,
გავხდები დიდი ხომალდების ნავსაყუდარი,
მოხეტიალე, სევდიანი კარაველების.

ყვითელი კუბო

გადანაცრისფრდა ლურჯი მინდორი,
და აღარავინ არ გამიკეთებს
იმ თაიგულებს, მე რომ მინდოდა
დამედო ვინრო, ყვითელ კუბოზე.
მე შემოვედი დაულალავი
და მხიარული კვიციის ჭიხვინით,
და უცებ ყველას რალაც გახადეს
და უხალისო გარდაცვალება,

უსწორმასწორო ყვითელი მარშით,
ორკესტრის სქელი ლოყების ბერვით,
გამოეფინა მოთენთილ ქარში,
ჩემს შესახვედრად გამოეფინა.
ძვირფასო, ველზე კვიცებს დაღავენ,
დაუდაღავენს ქამანდს ესვრიან,
ყელგამოლადრულ ირმის ლალადით
დააგუგუნებს ზარს ეკლესია,
აქ დავინერე უშენოდ ჯვარი,
შენ არც გექნება ეს გაგებული,
და მონაზვნების ნალანდი ჯარი
შემომეხია გაკვირვებული...
„უცნაურო, ჭირნახულო, ჭინჭრიანო ბიჭო,
ბედს ნუ ეჭირვეულები,
თუკი რამე გიჭირს,
ღმერთს მიმართე ასე გიჯობს,
ველში ნათარეშო,
რატომა გაქვს მაგოდენა
სევდა შავ თვალებში“.
ყვითელი კუბო, ჩემი სავანე,
კვიცი შემაბებს მძიმე ურემში,
ვათრევედი დამჭკნარ იასამანებს
ხარებთან ერთად გულგრილ ქუჩებში.
შემდეგ შემომხვდა პატარა ქუჩა,
მინა დამსკდარი, მშარლი ტუჩებით,
ქუჩის ბოლოში მარხავდნენ ჯუჯას
მოხეტიალე ქუჩის ჯუჯები.

1966 წ.

ცა უმზეობამ დაასნეულა
და ცისარტყელებს უხმობს ვედრებით,
დღეს თითქოს ყველა ხე წაქცეულა
და მისაყრდნობად დამრჩა კედლები...

უმზეობაში მზე თუ ჩავთესე,
მე მას ღრუბლიან მკერდში ჩავიდებ,
და დავუძახებ როსინანტებზე
კვლავ ამხედრებულ გამხდარ რაინდებს,
ვეტყვი, დაშნები რატომ ჩააგეთ,
არ შეუშინდეთ დღეს ქარ-წვიმიანს,
თქვენ წისქვილებთან ბრძოლა წააგეთ,
თქვენი სახელით მე დამცინიან.
დე, სევდიანი ლამანჩელები
კვლავ წარსულიდან გახდნენ საჩვენო,
რომ ყველა დროში შენაჩვენები
ჩვენმა თაობამ არ შეაჩვენოს.
სიმართლის გზები ეკლით გებული,
ხან ლხენით ვთელოთ, ხან კი გოდებით,
როსინანტებზე ამხედრებული,
ოლონდ ვიდოდნენ დონ-კიხოტები.

შალვა თაბუკაშვილს

ცას სიყვარულს უხსნიდნენ
შემოდგომის ქარები,
ქვეყნად მარად მოდიან
რუხი შემოდგომები.
მდინარეზე ტივები,
ტივზე მიუკარები,
მიცურავენ ბებერი,

დაქანცული ლომები.
მეც ბოკვერმა ლომების
ჩუმში სევდა გავლექსე,
ვხედავ მათი თვალები,
რალაც ნისლმა დაბოლა.
ტივი გადიჩეხება
პირდორბლიან ჩანჩქერზე,
შემდეგ ტივთა ახალი
ქარავენები წამოვა,
იკარგება ნაპირი
ნისლით ნაფერმკრთალები
და ლომებმაც დატორეს
ტივის შავი ფიცარი.
უკვე აღარ სტირიან
გადამწვარი თვალები
უკან დარჩა ყოველი
წმინდად დასაფიცარი.
ასეთია ცხოვრება,
ლამაზი და უხეში,
შენმა ფართო ბეჭებმა,
ბევრი დარდი ატარა,
კიდევ მოვა ზაფხული
შენს დაზამთრულ ბუდეში,
კიდევ დაიბუხუნებ
ჩემო ლომის ფაფარავ.

1965.

გადამწყვეტი მოგზაურობა

ხუან რამონ ხიმენესის მიხედვით.

მეც მალე წავალ, ფრინველი კი კვლავ იგალობებს,
დარჩება ბალი, მარტოსული, თეთრი ჭა და ხე.
მკვდრის მზე შელებავს კანტიკუნტად შემდგარ მაღლობებს

და ხსოვნას ჩემსას საბოლოოდ გააპარტახებს.
 ვემახსოვრები მხოლოდ ზარებს გლოვით დარეკილს
 და ნაცნობ ქუჩას ფერს შეუცვლის წელთა დინება,
 სიყვარულს ჩემსას საფლავების ქვებზე არეკლილს
 უიმედობის მრუმე ბადე დაეფინება.
 ნავა სუყველა, ვინც მიყვარდა, სუყველა ნავა,
 გაირინდება ტალღოვანი შრიალი ხეთა
 და ეულ ბალში ვერ იპოვის ჭრილობის ნამალს,
 აჩრდილი ჩემი მონატრებით თუ შეიხედავს.
 მეც ნავალ! ჩემმა გაზაფხულმაც ჩაიცვა თალხი,
 უსიცოცხლო გზა ცეცხლოვანი ენით გალოკეს,
 ჭა ამოშრება, აღიგვება მიწიდან ბალი,
 ხოლო ფრინველი... ფრინველი კი კვლავ იგალობებს.

1994 წ.

ალავერდოვა

გურამ რჩეულიშვილს.

გაუხედნავი კვიცი გავხედნე,
 მე კი ვერავინ ველარ გამხედნა,
 როცა ირინკას მკერდში ჩავხედე,
 ჩემი თვირთვილა მაშინ გახელდა.
 თუშთა ღრეობას მოვტაცე ცხენი,
 ვერ ვაკავებდი შლეგფეხებიანს,
 ჩემი სიცოცხლე არ იყო გრძელი,
 მაგრამ სიკვდილი არ შეხებია.
 ლუდსა სვამდნენ და ორნახად არაყს,
 შემდეგ კი სისხლი მოსწყურდათ კაცებს,
 ხელი აუსვეს ხანჯლების ვარაყს,
 მარცხენა ცხენთა აღვირებს სტაცეს.
 თითქოს ნახმლევი მკერდზე მატყვია,
 მზეზე ტიტველი ბრწყინავს ხანჯალი,
 თითქოს გადმოსკდა გულ-მკერდს ნატყვიარს

სისხლი აქამდე დაუხარჯავი...
უცებ ვიგრძენი წამის ცვლილება
კვლავ მომენატრა მოკლული რაში,
ისევ გავხიე ჩემი ჭრილობა
და გუმბათიდან გადავხტი ზღვაში.
ზღვა ოცნებობდა მოთენთილ მზეზე
და ასკდებოდა ჯებირებს ხველით,
ჩემი ცხოვრების პატარა ლექსზე,
ზღვამ მოაწერა წყლიანი ხელი.

მე არ მეგონა, რომ მალე წავა,
ჩემი ლამაზი, ვაჟკაცი მამა,
არა მჯეროდა ლალსა და თამამს,
რომ ვერ ვპოვებდი საჭირო წამალს.
და აი, როგორც დაცინვა ბედის
უკანასკნელი ალერსი დედის.
ბაცი ხაზია, არა წყვეტილი,
აქ დაბადება, ათვლის წერტილი,
იქ კი სიკვდილით გადაწყვეტილი,
კვლავ ბედისწერის რაშს რომ აოთხებს,
მე კი ოცნებას გავისამოთხებ.
დიახ, მე ახალ ოცნებას ვბედავ,
დამიბრუნდება მამა და დედა,
ზაფხულის წვიმად, თოვლის ფიფქებად,
არ უწერია გადაფიქრება
რწმენას, რომ ცაში არიან ახლა
და უხილავი მფარველი მხედავს.

1995 წ.

გახელებული ხარი აბლავლდა,
 თითქოს ვილაცას უხდიდა ბოდიშს,
 ნატყვიარევი ვერ შებლალავდა
 უალდის კეთილ და ამაყ პროფილს.
 გაოცებული გაქრა ნუგეში,
 ლაგამს ლოლნიდა უფეხო რაში;
 კაცები ფოთლებს წვავენენ ქუჩებში
 და პასტერნაკი ტიროდა ბალში.
 მარტორქებს სუსტი, სიმართლის შველი,
 რქაზე აეგოთ, იყო ტალახი,
 როცა პაოლომ ნატიფი ხელით,
 დასხლიტა თოფის ყველა ჩახმახი.
 და კოლომბინას წითელი პალტო,
 მიტოვებული, ფერსევედიანი,
 თქვენს საკიდელზე ეკიდა მარტო
 და შემოდგომა იდგა გვიანი.
 თავს იმართლებდნენ, სჭირდება მიზანს,
 მსხვერპლი და გველი ღმერთის ლოგინში,
 დიდი ბოდიში, შეტს აღარ ვიზამთ,
 მოხდა შეცდომა, დიდი ბოდიში.
 ცავ ულმობელო, შენც განგიცდია,
 როცა მზეები წითლად დაბინდე,
 როცა დაარქვეს ჯვარცმას — ტიციან!
 როცა დაბრმავდა ტანიტ ტაბიძე.
 დაბრმავდა, მზეს ველარ შეხედა,
 მაშინ ზეცაში მზეც დაეხვრიტათ
 და თამუნიას ლამაზ ფეხებთან,
 ეგდო მიხაკი დანამეხიდან.
 მაგრამ ლექსები ველარ დარაზეს,
 ვერ დააჭედეს მონური ნალი,
 შენ ყაჩაღებმა მოგკლეს არაგვზე —
 და შენ სიკვდილში მე მიდევეს ბრალი!

1966 წ.

ბობოქარ ტალღებს ვახალე მკერდი,
დავტოვე სიყრმე პირსველ მინაზე,
დღეს შემომაკვდა პატარა ღმერთი
და უფრო დიდი ღმერთი ვინამე.
როგორ მასველებს უცხო ქარწვიმა,
ნეტავ ამ წვიმას რა გრძნობა ნაშლის,
დღეს მე ლამაზმა, მამა არწივმა,
ფრენის სასწავლად შემავდო ცაში.

1965 წ.

მე არ მჯეროდა სიბერის,
მე არა მწამდა სიკვდილის,
სიკვდილმა ისე იბევრა,
სიბერეს ვინლა მისტირის.

Никогда не верил в старость,
Никогда не верил в смерть,
Смерть такую юной стала,
Что ж, о старость жалеть!

...

გაზაფხულის ქარია,
გულო, დარდთან ნაფიცო!
რა კარგი სიზმარია,
დედა არ გამალვიძო!
გაზაფხულია ქარია, ქვეყანას უხარია,
რა კარგი სიზმარია, დედა არ გამალვიძო!

1995 წ.

ქართული
ნაციონალური
ბიბლიოთეკა

პიესები

დარაგებს მიღმა გაზაფხულია

დრამა ორ მოქმედებად და ათ სურათად

მოქმედი პირნი:

კოკა მხეიძე — მეხუთე კურსის სტუდენტი, ფილოლოგი

ნინიკო — მეორე კურსის სტუდენტი, არქიტექტორი

ელენე — კოკას ბებია

ბადრი

გელა — კოკას მეგობრები

კირილე

ლენა — კოკას მეზობლები

დედა — სიზმრის პერსონაჟი

მოქმედება პირველი

სურათი პირველი

დილის მკრთალი შუქით განათებული ოთახი, მაგიდა, რამდენიმე სკამი, ტახტი, ტახტზე ოციოდე წლის ყმანვილს ძინავს. ოთახში ქალაქის ხმაური შემოდის.

ტელეფონის ზარი. ბიჭი შეიშმუშნება. ტელეფონის გულისგამანვრილებელი ზარი. ყმანვილი ტახტზე წამოჯდება და ცოტახანს უაზროდ უყურებს გამძვინვარებულ ტელეფონს. საფეთქლებს ისრესს, შემდეგ დგება, კოჭლობით მიდის და ყურმილს იღებს.

კოკა — გისმენთ! ვის? ლუიზას? არა, შეცდით, აქ არ ცხოვრობს მეგობარო, აბა საიდან უნდა ვიცოდე, სად ცხოვრობს ლუიზა!.. არაფერს! (კიდებს ყურმილს. ნატკენ ფეხს გააქნევს, ტკივილისგან ესერება სახე, შემდეგ კოჭლობით გადის, ისმის შხაპის ხმა.

ტელეფონის ზარი. პირსახოცშემოხვეული კოკა ოთახში შემოკონნიალდება და ყურმილს იღებს).

კოკა — დიახ... ლუიზა აქ არ ცხოვრობს და ლოთიანად, დააზუსტე რა მისი ტელეფონი... რა შუაშია სოფელი? შორიდან ჩამოხვედი? მოსავალი როგორია? აგაშენა ლმერთმა!

(კიდებს ყურმილს, ტახტზე ჩამოჯდება და სივარეტს უკიდებს, კვლავ ტელეფონის ზარი).

კოკა — (მოშლილი) გისმენთ! შენა ხარ, ბადრი? კინალამ შეგიკურთხე. ამიკლო ვილაცამ დილიდან! ვერ მოვედი, გელას ვებმარებოდი, რემონტი წამოიწყო. შენ რა, არ იცოდი, ჰო, ორი დღეა... ფეხი ვილრძე... კიბიდან ჩამოვევარდი. კარგი, ხვალ! აუცილებლად! შევთანხმდით!

(კიდებს ყურმილს და ჩაცმას იწყებს, შემდის ქალბატონი ელენე, კოკას ბებიას, მოხუცი, ლამაზი ქალი)

ელენე — (შუბლზე კოცნის შვილიშვილს) გტკივა კიდევ?

კოკა — არა.

ელენე — გასიებული რომ გაქვს?

კოკა — არაუშავს. დაცხრება მალე.

ელენე — კოკა, მართალი მითხარი, ხომ არ იჩხუბე?

კოკა — დანყნარდით, ქალბატონო ელენე, თქვენი შვილიშვილი უკვე გამოვიდა მაგ ასაკიდან.

ელენე — საშინელი წვიმაა გარეთ.

კოკა — ჰო, წვიმს.

ელენე — საფენს გამოგიცვლი!

კოკა — ბებიას, არაფერია სერიოზული.

ელენე — (ამოიოხრებს).

(საწვიმარს იცვამს და ქოლგას გაშლის).

კოკა — სად მიდიხარ ასეთ წვიმაში?

ელენე — სანთლები უნდა დაეუნთო შენს მშობლებს.

კოკა — დაელოდე, გადაიღოს ჯერ.

კოკა — ჰო, მართლა, რა უნდა მეთქვა. გუშინ ისევ მკერავი ლენა ამოვარდა, წყალი ჩასვლიათ.

ელენე — (შენუხებულად) ალბათ მოშვებული დამრჩა.

კოკა — მალე მოხვალ?

ელენე — შევეცდები. ხომ არ დამაბარებ რამეს?

კოკა — კუთხეში რომ კიოსკია, იქ მიდი, რაფიკა ჰქვია გამყიდველს და უთხარი კოკასთვის „კოლხეთი“ მომეცი-თქო!

ელენე — კარგი. საუზმე არ გააცხო.

(გადის. კოკა მაგნიტოფონს ჩართავს. ზარის ხმა კარზე და კარს აღებს).

კოკა — (ცოტა არ იყოს გაკვირვებული) მობრძანდით!

(შემოდის გრძელთმიანი, ლამაზი გოგონა ჩანთით ხელში).

ნინიკო — გამარჯობათ!

კოკა — გამარჯობათ!

ნინიკო — ქალბატონი ელენე სახლშია?

კოკა — არა, ეს ნუთია გავიდა.

ნინიკო — ამ დროისთვის დამიბარა...

კოკა — დაელოდეთ.

ნინიკო — (საათზე დაიხედავს) არა, მერე მოვალ.

კოკა — არ ნახვიდეთ! მალე მოვა.

ნინიკო — (ჩაფიქრდება) დავიცდი ათ წუთს.

კოკა — რასაკვირველია, ასე აჯობებს. დაბრძანდით. (სანვიმარს გახდის).

ნინიკო — გმადლობთ.

კოკა — ნვიმაში მოხვდით?

ნინიკო — დიახ... ქოლგა არ წამოვიღე და უცებ განვიმდა.

კოკა — ჰო, თითქოს არ აპირებდა ნვიმას...

ნინიკო — დიახ.

კოკა — (გადის და ბრონეული და ორი ჩურჩხელა შემოაქვს). მიირთვით.

ნინიკო — გმადლობთ, ნუ წუხდებით!

კოკა — რა შეწუხებაა?!

ნინიკო — დარწმუნებული ხართ, რომ მალე მოვა?

კოკა — ასი პროცენტით. (პაუზის შემდეგ) კოკა!

ნინიკო — ბოდიში.

კოკა — მე კოკა მქვია.

ნინიკო — (გაიღიმებს) ნინიკო.

კოკა — ძალიან სასიამოვნოა. (პაუზა).

კოკა — თქვენ სწავლობთ?

ნინიკო — დიახ.

კოკა — სად?

ნინიკო — არქიტექტურულზე.

კოკა — პირველ კურსზე თუ...

ნინიკო — მეორე კურსზე ვარ.

კოკა — იმედია, ფრიადოსანი ბრძანდებით.

ნინიკო — არა, ორი ოთხიანი მყავს.

კოკა — ერთი პოლიტიკონომიაში, ხომ?

ნინიკო — (გაკვირვებული) დიახ, როგორ მიხვდით?

კოკა — ტიპიური შემთხვევა. გეპეიში ხართ თუ სამხატვრო აკადემიაში?

ნინიკო — აკადემიაში.

კოკა — და იქვე ახლოს ცხოვრობთ, არა?

ნინიკო — არა, ვაკეში ვცხოვრობ.

კოკა — ვაკეში ყველა ტელეფონი 22-ზე იწყება.

ნინიკო — დიახ.

კოკა — ალბათ თქვენიც.

ნინიკო — რასაკვირველია.

კოკა — შემდეგ?

ნინიკო — რა შემდეგ?

კოკა — შემდეგ რა ციფრები მოჰყვება ოცდაორს?

ნინიკო — (საათზე დაიხედავს) იცით, მე მგონი აღარ ღირს მეტი დაცდა.

კოკა — რატომ, ხომ გითხარით, ბებია წუთი წუთზე გაჩნდება-მეთქი?

ნინიკო — ვისი ბებია?

კოკა — როგორ თუ ვისი, ჩემი.

ნინიკო — (განცვიფრებული) ქალბატონი ელენე თქვენი ბებიაა?

კოკა — დიახ. რამ გაგაკვირვათ?

ნინიკო — მე მითხრეს ორმოცს მიტანებული ქალიაო.

კოკა — (იცინის) ბებია სამოცდაათი წლისაა.

ნინიკო — უცნაური ამბავია.

კოკა — თქვენ წვიმიდან მოხვედით!

ნინიკო — (გაოცებული) რისი თქმა გინდათ?

კოკა — როცა ადამიანი წვიმიდან მოვა, ეს ყოველთვის რალაცას ნიშნავს.

ნინიკო — რას?

კოკა — არ ვიცი, მაგრამ რალაცას ნიშნავს.

ნინიკო — (დაინტერესებული) თქვენ სად სწავლობთ?

კოკა — მე დაახლოებით ბებიაჩემის პროფესიის გახლავართ.

ნინიკო — (ცოტა არ იყოს დაბნეული) თქვენ რა, კერავთ?

კოკა — რას ვშვრები?

ნინიკო — მკერავი ხართ?

კოკა — ბატონო?

ნინიკო — თქვენ არა თქვით, ქალბატონი ელენეს პროფესიააო...

კოკა — დიახ, მეც ფილოლოგი ვარ, ოღონდ ბებიაჩემი ენათმეცნიერი, მე კი უახლეს ქართულზე ვარ.

ნინიკო — (განცვიფრებული) ენათმეცნიერი?

(უეცრად სიცილი წასკდება, დიდხანს იცინის).

კოკა — (ცოტა არ იყოს ნაწყენი) რა ვთქვი სასაცილო?

ნინიკო — (თვალებს იმშრალებს) არაფერი, გაუგებრობა მოხდა.

კოკა — მომითმინეთ, მომითმინეთ... თქვენ მკერავი ლენა გინდოდათ?

ნინიკო — (იცინის) დიახ.

კოკა — კი, მაგრამ კარზე ხომ ეწერა — მხეიძე.

ნინიკო — მე მისი გვარი არ ვიცოდი.

(ორივეს სიცილი აუტყყდება და ეს თითქოს აახლოებს მათ).

ნინიკო — (ამჩნევს მის კოჭლობას) ფეხზე რა დაგემართათ?

კოკა — გაზაფხულის მზიანი დილა იყო. ბავშვები ნასახლართან

თამაშობდნენ. უეცრად ერთ-ერთმა ნანგრევების ქვეშ ნაღმი აღმოაჩინა. ჯერ კიდევ მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ დარჩენილი, ამ დროს გამოვჩნდი მე, ახალგაზრდა, ლამაზი კომკავშირელი, ხელში იწიბის კონა მეჭირა და გაზაფხულს შეეხაროდი, ჩემმა გამჭრიახმა მზერამ წამსვე შეამჩნია ნაღმი, ფიცხლად მივეჭერ ბაშვს: ნაღმი შორს მოვისროლე და... ბუჰ! კიბიდან ჩამოვვარდი!

(ნინიკო იცინის და ტაპით აჯილდოებს კოკას).

კოკა — ამასწინათ, ჩემს ლექტორს ვესტუმრე. საგანი მქონდა ჩასათვლელი. კარი მისმა მეუღლემ გამიღო, შემაქო, რა სწრაფად მოხვედით, აივანზე გამიყვანა და მთელი საათნახევარი ბუხრის შეშა მახერხინა. თურმე მისი ქმარი მუშას შესთანხმებია და იმას ელოდა. ბოლოს ხუთმანეთიანი რომ გამომინოდა, ძლივს ამოვღერლე, ქალბატონო, თქვენი მეუღლის სტუდენტი ვარ-მეთქი!

ნინიკო — (სიცხლით) მერე რა თქვა?

კოკა — რა უნდა ეთქვა, უი, ჩემი სიკვდილიო!! ამ დროს ჩვენი მრისხანე ლექტორიც მობრძანდა და სიტუაციაში გარკვევის შემდეგ ისე დაირცხვინა, რომ ულაპარაკოდ ჩამითვალა საგანი. ტყუილად ხომ არ ჩაივლიდა ეს განწირული სულისკვეთება!

ნინიკო — გამორთეთ მაგნიტოფონი, ვათავდა სიმღერა.

კოკა — გნებავთ, ღიზა მინელი მოგასმენინოთ. „ნიუ-იორკ-ნიუ-იორკი“. ახალი მიუზიკლი გამოვიდა.

ნინიკო — არა, გმადლობთ, ინსტიტუტში უნდა გავიქცე.

კოკა — რა აუცილებლობას წარმოადგენს თქვენი მისვლა, ლექტორებს ხანდახან უნდა მოანატროთ კიდევ თავი.

ნინიკო — (იცინის) არა, სამწუხაროდ.

კოკა — რა გაენყობა... (სანვიმარს აცმევს გოგონას) მე კი ისე მინდოდა ცოტა ხანს კიდევ მესაუბრა თქვენთან... თქვენ ხომ წვიმიდან მოხვედით, ეს კი რალაცას ნიშნავს!

(მოულოდნელად მოატრიალებს ნინიკოს და ნაზად კოცნის ტუჩებში. გაოგნებული გოგონა ადგილზე გაშეშდება).

არაფერი მითხრათ! დამნაშავე ვარ, ვალიარებ! მე თვითონ არ ვიცი, როგორ მოხდა ეს?! რატომღაც გადავწყვიტე, რომ წვიმიდან მოსულ ადამიანს მოფერება და სულიერი სითბო სჭირდება. შევცდი, მაგრამ მე თვითონ გამოვუტან საკუთარ თავს განაჩენს!

(ხელმეორედ კოცნის გოგონას, ახლა უფრო ხანგრძლივად. ნინიკო სახეზე აიფარებს ხელებს და შეტორტმანდება).

კოკა — არ გრცხვენიათ, რა გატირებთ? აი, ახლა ცხვირი დაგინითლდებათ და აღარ იქნებით ისეთი ლამაზი! შემომხედეთ, რატომ მე არ ვტირი; მოუხედავად იმისა, რომ მკლავი ამომიტრიალეთ და ძალით მაკოცეთ, რისი საბაბიც მე თქვენთვის არ მომიცია!

ნინიკო — (გაოგნებული მისი თავხედობით) მე გააკოცეთ?

კოკა — დიახ, მკლავი ამომიტრიალეთ და მაკოცეთ! ვეღლაფერს ვეტიყვი მკერავ ლენას!
(ნინიკო ჩანთას დაავლებს ხელს და გარბის. კოკა კოჭლობით მიხედევს მას). მომიცადეთ, გაგაცილებთ!

(შედგება)

სად გდიო, ჩემო ნინუცა, ნატკენი ფეხით!

(ხელს ჩაიქნევს. ტელეფონის ზარი).

კოკა — გისმენთ! ლუიზა აბაზანას იღებს, გენაცვალე!

სურათი მეორე

აფანსცენაზე მკერავი ლენა ზომას უღებს ნინიკოს. ფამიფამ შე-
მობოდილდება ხოლმე ლენას ქმარი კირილე, ორმოცდაათს
მიტანებული მსუქანი კაცი, უღვაშის პრეხით ათვალეფრებს
გოგონას და კელავ გადის.

ლენა — ესეც ასე გენაცვალე... მართალი ვითხრა, ისე ვიღლები
ხოლმე, რომ უარს გეტყოდი აუცილებლად, მაგრამ ვიოლას გამოგ-
ზანნილი რავა გვევისტუმრო ასე?

ნინიკო — დიდი მადლობა!

ლენა — რისი მადლობა, გენაცვალე... ანგელოზივით გოგო ხარ.
შენზე უკეთესს ვის შევუკერავ?!

(საიდანდაც გაისმის რიტმული მუსიკის ხმა).

ა, ბატონო, ისევე ჩართო იმ გადარეულმა!

ნინიკო — ვინ?

ლენა — მეზობლის ბიჭმა. სულ სტუმრები ჰყავს, სულ ბრაგაბრუ-
ვი და ალიაქოთია... ხულიგანი, შფოთისთავი... ისე კეთილი გულის ბი-
ჭია, სანყალი.

ნინიკო — რატომ სანყალი?

ლენა — ობოლია, შვილო, დედამისი მაგის მშობიარობას გადაყვა,
შენ რამდენი წლისა ხარ?

ნინიკო — თვრამეტის.

ლენა — ჰო, ზუსტად შენხელა იყო ცხოვრებული. შენ ჯვარი გწე-
რია. მამა კოჯრის გზაზე დაიღუპა ოთხი წლის შემდეგ და ასე... ამონ-
ყდა ოჯახი! ბებია მ გაზარდა.

ნინიკო — თქვენ კოკაზე ბრძანებთ?

ლენა — რავა, იცნობ თუ?

ნინიკო — შორიდან.

ლენა — კირილე, ნუ დაბოდიხლობ აქ, ხელს მიშლი.

კირილე — გაზეთებს ვეძებ.

ლენა — შენს ოთახშია.

(ზარის ხმა კარზე. კირილე კარს აღებს. შემოდის კოკასთან ერ-

თად).

კოკა — გამარჯობათ თქვენი. აბა, მაჩვენეთ სად ჩამოვიდა წყალი?

კირილე — (აქეთ-იქით დაატარებს) აგერ ა, აქაც, აქაც...

კოკა — (ზურგზე ხელდანყობილი ყურადღებით ათვალიერებს ჭერს) მდაა... ბლომად ჩამოსულა...

ლენა — აბა, რა გეგონა, ვტყუოდი თუ?

კოკა — ტყუილს ვინ გაკადრებთ, ქალბატონო ლენა, ხვალვე მოვიყვან მღებავს (თითქოს ახლა შეამჩნიაო, გამშრალ ნინიკოს მიუტრიალდება).

ნინიკო, საიდან სადაო? მთელი სამი დღეა არ მინახიხარ. სად დაიკარგე? აკადემიაშიც ვიყავი...

ნინიკო — (უხერხულად ანრიალდება) მე... მე...

ლენა — როდის მოიყვან მღებავს!

კოკა — ხვალ ან ზეგ.

ლენა — იქნებ მაზეგ იყოს?

კოკა — როგორც იტყვი. თუ არა და, თვითონ შევღებავ. ოღონდ ჯერ უნდა გამოშრეს კარგად.

ლენა — (გაკაპასდა) შო, მთლად დაგალუპინებ ჭერს, მაგ ჭკუაზე ვარ სწორედ.

კირილე — მაგ ჭერს რა გამოაშრობს?!

კოკა — აბა რა ვქნათ, იყოს ასე?

ლენა — მე შენ გიჩვენებ, იყოს ასე!

კოკა — ნინიკო, არ გაგაკვირდეს, ჩვენს კეთილმეზობლობაში შეხუმრებულები ვართ ერთმანეთს...

ნინიკო — (ძლივს იკავებს სიცილს) ქალბატონო ლენა, კარგად ბრძანდებოდეთ... ესე იგი, გამოგივლით ამ დღეებში.

ლენა — აჯობებს ტელეფონის ნომერი დამიტოვო, ჩემო კარგო, მე თვითონ დაგირეკავ.

ნინიკო — კი, ბატონო... ოცდაორი... (შეცბება და ყურებდაცქვეტილ კოკოას შეხედავს) ქალაღდი და ფანქარი მომეცით, ჩაგინერთ.

კოკა (სწრაფად იღებს ბლოკნოტიდან ფურცელს და კალამს მოიმარჯვებს). მე ჩავინერ, ნინიკო, სადღაც დაეკარგე შენი ტელეფონი.

ნინიკო — (არ პასუხობს) ინებეთ! (ლენას ანვდის ქალაღდის ნაგლეჯს).

კოკა — არაუშავს, მაინც საქმეები მაქვს აკადემიაში, კირილე ბატონო!

კირილე — რა თქვი?

კოკა — სამხატვრო აკადემიაში ვარ მისასვლელი-მეთქი.

კირილე — მერე ჩემთან რა გინდა?

კოკა — არაფერი, იქ ვიშოვი მღებავს.

ნინიკო — ნახვამდის.

კოკა — ნახვამდის, ქალბატონო ლენა, არ ინერვიულო, მე გავაქე
ცილებ ნინიკოს.

ნინიკო — არ მინდა.

კოკა — ნახვამდის, ბატონო კირილე!

(ხელკავს გაუყრის დაბნეულ გოგონას და მასთან ერთად გადის).

კირილე — (შურით) უყურე ახლა ამას?! ამ შემოდგომამ ხომ წაი-
ლო ტვინი, წვიმს და წვიმს გაუთავებლად.

სურათი მესამე

კოკას ოთახი. მაგიდას ოთხნი უსხედან, კოკა, ნინიკო, ბადრი
და გელა. კოკას ხელში გიტარა უჭირავს.

კოკა — (მღერის)

ყველა სნეულდებაზე

სიყვარული ძნელია...

(კოკა გიტარას გადმოაბრუნებს და დოლივით ააბაგუნებს. გელა
წამოხტება და ნინიკოს გაინვევს საცეკვაოდ. ნინიკოც მოხდენილად
ატოკდება ადგილზე. მშვენივრად ცეკვავს, გელას ახლა ბადრი შეე-
ნაცვლება. ცეკვა მთავრდება და ყველა მაგიდას უბრუნდება. ნინიკოს
ცნობა ძნელია. ის ბავშვურ, ალტაცებულ მზერას არ აშორებს კოკას).

ბადრი — ნინიკო, შენ გაგიმარჯოს, ორი თვეა რაც კოკამ შენი თა-
ვი გაგვაცნო და დასავით შეგვიყვარდი მე და გელას. ბედნიერ ცხოვ-
რებას გისურვებ!

ნინიკო — გმადლობთ, ბადრი!

გელა — და დააყოლე გმადლობთ, გელა! იმიტომ, რომ მთელი სუ-
ლითა და გულით ვსვამ შენს სადღეგრძელოს. ხანდახან ბადრიც იტყ-
ვის ხოლმე ჭკვიანურ სიტყვას!

კოკა — გაგიმარჯოს! მართლაც ორი თვე გავიდა.

გელა — (ფანჯარასთან მიდის) აუ, რამხელა თოვლი დადო.

ბადრი — ვერ ვიტან ზამთარს. ერთი სურვილი მაქვს დათვივით
ჩავიდო თათი პირში და მეძინოს და მეძინოს.

კოკა — იმღერე რა, ნინიკო!

ნინიკო — რა ვიმღერო?

კოკა — ინოლას სიმღერა, რომელიმე!

(ნინიკო მღერის, კოკა გიტარის აკომპანიმენტს უკეთებს. ოთახში
შემოსული ელენე სიმღერის შემდეგ ნინიკოსთან მიდის და შუბლზე
კოცნის გოგონას).

ბადრი — დაბრძანდით, ელენე ბებია!

ელენე — არა, არა, არ შეგიშლით ხელს, მე ჩვენი მშვენიერი ნინი-
კოს მოსასამენად შემოვედი (ნასვლას აპირებს, მაგრამ კოკა ხელში აი-

ტაცებს, სკამთან მიყავს და ფრთხილად დასვამს ზედ).

ელენე — (სიცილით) გადარეულო!

კოკა — ბატონებო, გაუმარჯოს ჩვენს სათაყვანებელ ქალბატონ ელენეს!

(ბიჭები ფეხზე წამოიჭრებიან).

ელენე — კოკა, აღარ დალიო!

ბადრი — (ხელზე ემთხვევა ელენეს) ჯანმრთელობას და სულიერ სიმშვიდეს გისურვებთ, ელენე ბებია, და თქვენი არანორმალური შვილიშვილის ნორმალური შვილების გაზრდას!

ელენე — (ხელებს გაასაყვავებს) რას ამბობ, ბადრი?

ბადრი — პროტესტს არ ვღებულობ!

(ბიჭები ფიალას დაცლიან, ელენე გადის).

კოკა — (თვლებს მოჭუტავს) გინდა მფრინავი თეფში გაჩვენო?

(ხელს სტაცებს ერთ-ერთ თეფშს და გელას გადაუგდებს, გელა ძლივს მოასწრებს დაჭერას).

გელა — შე კაცო, ერთად არ ვსვამთ, რამ დაგათრო ასე სწრაფად?

კოკა — სიყვარულმა, ბატონო ოფიცრებო, სიყვარულმა!

ბადრი — მფრინავ თეფშებზე გამახსენდა, გივი მიმტკიცებდა, კუს ტბაზე წამომყევი, ყოველ ღამე სამ საათზე მკაფიოდ მოჩანსო.

გელა — მთელი ქალაქი ერთმანეთს უმტკიცებს, დავინახეო.

ნინიკო — ძალიანაც კარგი, არ სჯობია ადამიანებმა ისევე დაიწყონ ცაში ყურება?!

ბადრი — ისე რა იცი, იქნებ იმ თეფშებში კაი გულის ბიჭები სხედან.

გელა — ქართველები თუ უყვართ?

კოკა — კი, განსაკუთრებით ზემოიმერლებზე გიყვებიან თურმე. (ტელეფონის ზარი).

ბადრი — გისმენთ... ლუიზას? (კოკას შეხედავს).

კოკა — მომკლა მაგ კაცის საცოდაობამ!

გელა — (ჭიქას იღებს ხელში) გაუმარჯოს ჩვენს წასულ მეგობრებს. გაეუფზავნოთ გია აბაშიძეს ერთი სადღეგრძელო...

ბადრი — თქვენ შეცდით!

(კიდებს ყურმილს).

კოკა — (ჩაფიქრებული) ფოტო ვნახე ძველი, სკოლის დამთავრების შემდეგაა გადაღებული... კიროვის პარკში ვდგავართ ათიოდე ბიჭი, მაგარი ქარია და თმები განენილი გვაქვს ქარში... ყველა ბედნიერად იცინის, მხოლოდ გია და ალიკო იღიმებიან ოდნავ მორცხვად და ნაღვლიანად...

ბადრი — შე კი ნელ-ნელა მავინყდება მათი სახეები. საოცრად გამიფერმკრთალდა მათი სიცილი, სიმღერა...

გელა — კარგი, გვეყოფა... დავლიოთ! (სვამენ).

ელენე — (შემოდის) კარტოფილი ხუთ ნუთში შეინვება.

ბადრი — აღარაფერი გვინდა, სჯობს ჩვენთან ერთად დაბრძანდეთ.

ელენე — ცოტა ხანში...

(ნინიკო დგება და ცარიელი ბოთლები გააქვს. ტელეფონის ზარი).

კოკა — ვისმენტ... დიახ, აქ არის, ნელი დეიდა... ვსადილობთ. დავუძახო? არა? კარგით... ნახვამდის. დედაშენი იყო ბადრი, არ დაავიანოსო.

ბადრი — მომკლა ამ შემონმებებმა... სამი წლის ვგონივარ კიდე.

კოკა — დააფასე, ძამიკო, დააფასე! ისე კი, მართლაც უცნაური ხალხია დედები... მე და ბოჩიას ჩხუბი მოგვივიდა გლდანელებთან, ჰოდა, გაგვეკვანჩეს და მილიციასში მიგვაბრძანეს... ზუსტად ერთ საათში დედამისი მოვიდა და მაიორს ეუბნება, ჩემი ბავშვი დააკავეს და ნახვა მინდაო! გამოაბუნძულეს ჩვენი ბოჩია სამორიგეოში... მაიორმა ეს ორმეტრიანი მუტრუკი რომ დაინახა, დაიკვნესა, ეგაა, ქალბატონო, თქვენი ბავშვიო? გაუშვით, გაუშვით, აქ მაინც ვერ დავატყვთ მაგხელა სპილოსო.

გელა — მერე, გაუშვეს?

კოკა — (სიცილით) უშვებდნენ, მაგრამ ბოჩიამ ქვა ააგდო და თავი შეუშვირა, სანამ კოკასაც არ გაუშვებთ, ფეხს არ მოვიცვლი აქედანო! ამ განცხადებაზე მაიორს ლურჯი ფერი დაედო, შეაგდეთ ეს ახმახი უკან და ათ ნუთში ოქმი გაუფორმეთო. მერე დედამისს მიუტრიალდა და ეუბნება, ხომ ხედავთ, ქალბატონო, რა ტუტუცი შვილი გყავთ, ძალით მაფუჭებინებს თავსო. ტუტუცი კი არა, რაინდია, დედა ენაცვალოს, მეგობარი არ მიატოვა გასაჭირშიო... აქ კი იღმუვლა მაიორმა, დანის და იარაღის არ მეშინია, ისე როგორც დედებისო, გაუშვით ორივე, მაგათი ყოფაც ვატირეო! ასე, რომ, დააფასეთ, ძამიებო... (დასვედიანდება).

ბადრი — რა კარგია, როცა მილიციის მაიორს იუმორის გრძნობა აქვს.

კოკა — ჩვენს მეგობრობას გაუმარჯოს, ღმერთმა დიდხანს გვიცოცხლოს მეგობრების თავი! მაშინ ნაგველოს წერილი, როცა ერთმანეთი აღარ გვემახსოვრება ღრმა სკლეროზის გამო.

(სვამენ. შემოდის ნინიკო და ტაფა შემოაქვს).

კოკა — სად დაგვეკარგეთ ქალები, ბებია სად არის?

ნინიკო — ახლავე მოვა (საათზე დაიხედავს), ვაიმე, უნდა გავიქცე!

კოკა — რა გეჩქარება?

ბადრი — დარჩი, ნინიკო, უშენოდ ჩვენს სუფრას ფასი არა აქვს.

ნინიკო — სამწუხაროდ, უნდა გავიქცე!

კოკა — ტაქსში ჩავსვამ და ამოვალ.

კოკა — ნინიკო ვაკელია, არისტოკრატების უბნიდან.

ბადრი — მართალია, ვაკეში ყავამ ამოხეთქაო?

(იციინიან, ნინიკო ემშვიდობება ბიჭებს და ელენეს, იცვამს და კოკა კასთან ერთად გამოდის ავანსცენაზე).

ნინიკო — კოკა, ადი, გაცივდები!

კოკა — არაუშავს.

(მანქანების მოძრაობის ხმები. კოკა ხელს უწევს, მაგრამ არაეინ აჩერებს. დანარჩენი დიალოგი ამ შესტიკულაციის ფონზე მიმდინარეობს. კოკა თან ნინიკოს ესაუბრება, თან მანქანის გაჩერებას ცდილობს).

კოკა — ნინიკო, ერთი რამე უნდა გითხრა... ხვალ ბებია მთელი დღე არ იქნება სახლში... ეი! არ გააჩერა! ჰო, რას ვამბობდი?! მოკლედ, მარტო ვიქნები... მოხვალ?

ნინიკო — (თავს ჩაქინდრავს) არ ვიცი.

კოკა — რას ნიშნავს არ ვიცი... ნინიკო, გაიგე, რომ მე შენ მიყვარხარ!

(უეცრად ორ თითს პირში ჩაიდებს და უსტვენს) არ გააჩერა ოხერმა! ალარავის უნდა ჩემი მანეთიანი?!

ნინიკო — კოკა, ადი სახლში, ძალიან ნასვამი ხარ!

კოკა — ნინიკო, აუცილებლად უნდა მოხვიდე ხვალ, მე გთხოვ, აღარ შემიძლია ასე! ორი თვეა სული ამომხადე!

ნინიკო — კოკა, გაჩუმდი!

კოკა — რა დაგემართა? ჟანა დ' არკი შენხელა იყო, ომებს რომ იგებდა, შენ კი ელემენტარული, ბუნებრივი რალაციის გეშინია?!

(ხელს აიქნევს, ბორბლების წრიპინის ხმა. უხილავი მანქანისკენ ნაეღენ).

ნინიკო — კიდევ ერთხელ მითხარი!

კოკა — რა?

ნინიკო — რომ გიყვარვარ!

კოკა — მიყვარხარ! მიყვარხარ!

ნინიკო — მოვალ!

(კოკა ხელს მოხვევს, კოცნის და მანქანისკენ მიყავს, ცოტა ხანში ბრუნდება).

ბადრი — გააცილე?

კოკა — ჰო!

გელა — არ გაიყინე ასე?

კოკა — არა!

(ცოტა ხანს უმიზნოდ სცემს ბოლთას ოთახში. ამხანაგები გაკვირვებით შესცქერიან).

ბადრი — ახალგაზრდავ, იქნებ მოგვაქციოთ ყურადღება?!

კოკა — (გამოერკვევა) რა თქვი?

გელა — არაფერი, ნუ გამოშტერდებით!

(კოკა მაგიდასთან მივა, მოზრდილ თასს გაავსებს ღვინით)7

ბადრი — სულ გადაირია ეს კაცი!

გელა — სწრაფად გინდა გაგვისტუმრო?

კოკა — (ოდნაჲ ქანაოზს ადგილზე) მე მინდა იმ მშვენიერებას უმარჯოს, როცა ყველაფერი იცვლის ფერსა და სურნელს...

გელა — როცა დაღტონიკი ხდები...

კოკა — დიახ, სწორი ბრძანდებით, ყმანვილო! და როცა რალაც უზარმაზარი, ნათელი და ლმობიერი შემოდის სულში...

გელა — დაუსტვინა ნიკოლოზმა!

ბადრი — არა, სიყვარულის სადღეგრძელოს სვამს.

კოკა — ბიჭებო, თქვენ რომ იცოდეთ... ეჰ!

(მოიყუდებს და სულმოუთქმელად დაცლის თასს).

ბადრი — შეყვარებულია ლომი!

გელა — ვინ არის ის ბედნიერი ქალწული?

(კოკა პასუხის მაგიერ მაგნიტოფონს ჩართავს, ნაზად მოხვევს ხელს მკლავებს უხილავ გოგონას და ნელა დაიწყებს ტრიალს ოთახში. ბიჭები ღიმილით გადახედავენ ერთმანეთს, სამზარეულოდან გამოსულ ელენეს ტუჩზე თითის დადებით ანიშნებენ არ შეანყვეტინოთო და ჩუმად მოუჭახუნებენ ერთმანეთს ჭიქებს. ელენე გადის).

ბადრი — მაშ, გაუმარჯოს ნინიკოს!

გელა — გაუმარჯოს, ბრწყინვალე გოგოა!

კოკა — არა, არა, ძალიან კარგი გოგოა, დიდ პატივს ვსცემ, გარკვეული სიმპათიაცა მაქვს, მაგრამ ეს არ არის ის, რასაც მე ვამბობ! მე მინდა იმ იდუმალი ფანტომის, იმ შორეული იდეალის სადღეგრძელო დავლიო, იმ გოგონასი, რომელსაც მართლა შევიყვარებ. მე პიროვნებას ვეძებ, ჩემო გელა, პიროვნებას!

ბადრი — შენ ტვინი გაქვს ამღვრეული, ძამიკო, და აქვე გაფრთხილებთ, მეც და გელაც, მაგ გოგოს მოუარე და არ აწყენინო, ბავშვს გულწრფელად უყვარხარ!

კოკა — არ გესმით ჩემი, მეც ხომ მშვენივრად ვეპყრობი? მეც ჩემებურად მიყვარს!

გელა — მე კი არ მიყვარს, როცა თვითკმაყოფილი იდიოტის შთაბეჭდილებას სტოვებ.

კოკა — (სახე აენტება) გელა, წინათ მაგ სიტყვების გამო მეგობრებიც კი დუელში იწვევდნენ ერთმანეთს.

გელა — რომელი ლერმონტოვი მნახე, კავალერგარდო მხეიძე?

ბადრი — მორჩით ბაზარს, ელენე ბებიას არ გააგონოთ!

კოკა — (მთვრალი ადგილზე ქანაოზს, უეცრად მკლავებს გაშლის და...)

როგორც ხმალი, ძმებო, ტამერლანისა,

სიყვარული ისე დამჯახებია!

მე მივტირი ღამესზამბახებიანს

და სიყვარულს ათაბაგის ქალისას.

ბადრი — (შემპარავად) ტრამალ და ტრამალ გამოგედევნე

კოკა — (თვალდახუჭული)

ტრამალ და ტრამალ გამოგედევნე,

შემოვამტვრიე გზები ტიალი,

მცხეთას ვუმტვრიე საკეტურები,

ვლენე ტაძრები კელაპტრიანი!

მაგრამ თვითონაც გადილენება,

დაბადებულა ვინც კი ყივჩაღად...

გელა — დავილუპეთ!

კოკა — (ამღვრეული თვალებით მიაჩერდება) შენ რა, მთვრალი გკონივარ?!

გელა — ნუ მიყურებ ასეთი მომაკვდინებელი ირონიით. გაიარე აბა სწორ ხაზზე!

კოკა — კი ბატონო!

(მკლავებს გაშლის და ძალიან ცდილობს სწორად გაიაროს, მაგრამ ღვინო აქეთ-იქიათ აქანავებს. ბიჭები სიცილით იგუდებიან, ელენეც ნაწყენი ღიმილით მისჩერებია მთვრალ შვილიშვილს. ბოლოს კოკასაც გაეცინება, ხელს ჩაიქნევს, ნაბარბაცდება, ტახტზე დაეცემა და მოხერხებულად ეწყობა ზედ).

კოკა — თქვენ გააგრძელეთ, მე ორიოდე ნუთს ნავთვლემ და შემოგიერთდებით.

(მაშინვე იძინებს).

ბადრი — მოდი გავხადოთ!

(სამივე მიდის კოკასთან და ფრთხილად იწყებენ მის გახდას).

გელა — (ფეხსაცმელს გააძრობს) პირველად ვხედავ კოკას ასეთ მთვრალს.

ბადრი — (ღიმილით) სიყვარულმა დაცადა.

(შარვალს გააძრობენ)

კოკა — (უეცრად ტრუსების ამარა ნამოვარდება)

მიყვარდა მაშინ, მათრობდა მაშინ

მშვიდი დღეების თეთრი ბროლევა,

მინდვრის ფოთლები შენს დაშლილ თმაში

და თმების ქარით გამოქროლება.

მომწყურდი ახლა, ისე მომწყურდი

ვით უბინაოს ყოფნა ბინაში...

თეთრი ტყეების მიმყვება გუნდი...

(პაუზა) მერე აღარ მახსოვს... (ნამოწვება და საბანს გადაიხურავს).

ბადრი — დაიძინე, მიჯნურო, დაიძინე!

გელა — ნახვამდის, ელენე ბებია, დიდი მადლობა!

ელენე — კარგად იყავით, ბიჭებო.

(შუბლზე კოცნის ორივეს).

კოკა — (კვლავ წამოვარდება)

დედოფალო! ლურჯი რაში

მიჰქერის საშიშ ჩქარი

და ბილიკით ლურჯ ქვიშაში

მიაქვს მძაფრი ქარი!

მიჰქერის დალალ-გადაყრილი

დოვინ, დოვენ, დოვლი...

თოვლი, ფიფქი და აპრილი,

ვარდისფერი თოვლი.

(ბიჭები ხარხარით ეცემიან და ლოგინს მიაჯაჭვებენ).

იდიოტებო! გავიგუდე!

(ბიჭები ხელს უშვებენ. კოკა წამოჯდება და სწრაფად ჩაიცვამს).

ბადრი — რას შვრები?

კოკა — რა და, გრძელდება ქეიფი! ქალბატონო ელენე, განვაახლოთ სუფრა!

(გიტარას იღებს ხელში და მღერის).

ყველა სწეულებაზე სიყვარული ძნელია...

გელა — (ამოიოხრებს) დაეილუპეთ! ეს ახლა დილამდე აღარ გაგვიშვებს!

(აპყვებიან მის სიმღერას).

სურათი მეოთხე

კოკა საწერ მაგიდასთან ზის, სქელტანიანი წიგნებით გარშემორტყმული, შემოდის ელენე, ჩაის და ბუტერბროდს დადებს მაგიდაზე და ფეხაკრეფით გადის.

კოკა — (ფურცელს იღებს ხელში და კითხულობს).

ყველაზე ტრაგიკულ მომენტში ისინი გაივლიან ღრმა ზნეობრივი კრიზისის მიჯნას, ერთგვარ კათარზისს და ახალი, მანამდე უცნობი მორალით გამდიდრებულნი აღარ უბრუნდებიან ადრინდელ შინაგანად უშფოთველ ცხოვრებას... ისინი წამიერი პროტესტანტები კი არ არიან, არამედ ზნეობრივად ახლადშობილნი...

(ტელეფონის ზარი)

გისმენთ... ლუიზა ორი თვით წავიდა მოსკოვში (შეეცოდება) არა, გეზუმრე შე კაცო, ნუ ჩაგივარდა ხმა... ჰო, ისევე ჩემთან მოხვდი... რას იზამ, არ იცი ჩვენი ტელეფონების ამბავი? აბა მე რა გიშველო, ძამია! კარგად! (კიდებს ყურმილს. კვლავ ტელეფონის ზარი). გისმენთ... ჰო, გელა, რას შვები, მორჩი რემონტს? მოგილოცავ! გვიქეფია და ეგ არის, რამდენს? ოც კაცამდე? მერე და სად ატევე ამდენ ხალხს? (იცი-ნის) მე ვის ჩამიჯენ მუხლებში? აბა, ლია? აჰ, ის შენი ფაშფაშა მეზო-

ბელი? დიდი მადლობა, მაგრამ მე აღმოსავლური გემოვნების კაცი არ ვახლავარ! დიპლომზე ვმუშაობ; ვაჭა-ფშაველას „აღუდა ქეთელარი“. ლიტერატურა? გრიგოლ კიკნაძე, აკაკი განერელია, თამაზ ჩხენკელი, ბენაშვილი, ზანდუკელი, კიტა აბაშიძე, კალანდარიშვილი... ასე რომ, მაგარი გაჭედილი ვარ! კარგი, შევთანხმდით! (კიდეებს ყურმილს. ზარის ხმა კარზე).

ბები, გააღე რა!

(ელენე კარს აღებს და შემოდის ნინიკოსთან ერთად)

ელენე — ჩვენი მშვენიერი ნინიკო მოვიდა... სად დაგვეკარგე, მთელი თვეა აღარ მინახიხარ!

ნინიკო — სესიები მქონდა.

ელენე — ხომ ყველაფერი რიგზეა?

ნინიკო — დიახ!

ელენე — ეჭვიც არ მეპარებოდა!

კოკა — მობრძანდით აქ, ქალბატონო ხუთოსანო!

(ელენე გადის. კოკა თმაზე მოეფერება გოგონას და სავარძელში ჩასვამს).

კოკა — ძალიან მომენატრე!

ნინიკო — მეც!

კოკა — მესიზმრებოდი ხოლმე...

ნინიკო — მეც!

კოკა — რა „მეც“, „მეც“ აგიტყდა, მომიყუვი შენი ამბები. რა არის ახალი შენს ცხოვრებაში.

ნინიკო — (ჩაფიქრდება) მოგიყვები!

კოკა — (შეაგულიანებს) აბა, ჰე!

ნინიკო — რას მეცადინეობ?

კოკა — დიპლომს ვაკეთებ!

ნინიკო — გაცდენ!

კოკა — არაფერსაც არ მაცდენ, პირიქით... მონატრებულზე მიჭირდა კიდეც ჩაჯდომა... (ეფერება) სულ შენი სახე მედგა თვალწინ. (შემოდის ელენე, ტახტს მიალაგებს და გადის).

კოკა — (ჩურჩულით) ბებია ამ დღეებში სოფელში მიდის ერთი კვირით...

(ნინიკო დგება, მკლავებს გადაიჯვარედინებს და ჩაფიქრებული ბოლთას სცემს ოთახში).

კოკა — (გაკვირვებული) რა დაგემართა?

ნინიკო — დედა გახსოვს? (რალაც ფოტოსურათს ათვალიერებს).

კოკა — რა თქმა უნდა, არა.

ნინიკო — ლამაზი გოგოა, მაგრამ შენ არა გგავს. არც მამა გახსოვს?

კოკა — ბუნდოვნად. ნინიკო, რა მინორულ განწყობაზე ხარ, სხვა

თემა ვერ აირჩიე სასაუბროდ?

ნინიკო — მაპატიე, კოკა, წყალი მომიტანე რა!

კოკა — კოკა ყოველთვის წყალს ვერ მოიტანს!

(გადის. ნინიკო ცოტა ხანს ხელებში ჩარგავს სახეს. შემდეგ მაგიდას მიუჯდება და ჭიქას აბზრიალებს ჩიკორივით).

კოკა — (შემოდის წყლით სავსე ჭიქით ხელში) ინებეთ, ქალბატონო, მურაბიანია.

ნინიკო — გმადლობთ.

კოკა — (ყურადღებით ჩააკვირდება) აღარ მეტყვი, რა მოხდა?

ნინიკო — გამოთიშე რა...

(კოკა გამორთავს მაგნიტოფონს და გვერდზე ჩამოუჯდება ნინიკოს).

ნინიკო — კოკა, მაპატიე, რომ გეკითხები...

კოკა — გისმენ.

ნინიკო — გიყვარვარ?

კოკა — არა.

ნინიკო — (შეკრთება) რა სთქვი?

კოკა — (გაიღიმებს) მე შენ არ გეტყვი, ვეტრფი, ვით სხვანი გეტყვიან...

ნინიკო — (მოეხვევა და შუბლზე აკოცებს) კარგი ბიჭი ხარ!

კოკა — იდეალური.

ნინიკო — იცი... (კვლავ პაუზა).

კოკა — (სიცილით) ე, ბოშო!

ნინიკო — მე მგონი რაღაც ხდება ჩემს თავს.

კოკა — ნუ დამილიე სული!

ნინიკო — კოკა, ბავშვი მეყოლება.

კოკა — (კიდევ ვერ მოსულა აზრზე) აბა, ბავშვი?!

ნინიკო — კოკა!

(მოეხვევა და მის მკერდში ჩარგავს თავს. ბიჭს ნელ-ნელა ეყინება სახეზე ღიმილი, ის მხოლოდ ახლა მიხვდა ნათქვამს).

კოკა — (ჩახლეჩილი ხმით) ხუმრობ თუ მცდი?

ნინიკო — კოკა!

კოკა — (რატომღაც ჰგონია, რომ სცდიან) მერე და ამას რა სჯობია, ძვირფასო, ეს ხომ გენიალური ამბავია!

ნინიკო — მე კი ისე მეშინოდა შენთვის ამის გამხელა, თითქოს ლოდი მომწყდა გულიდან.

კოკა — (ნამოხტება) შენ რა, სერიოზულად ამბობ?

ნინიკო — ჰო, ძალიან მეშინოდა, მე ხომ არ ვიცოდი, როგორ შეხვედებოდი ამ ამბავს.

კოკა — მაგას არ გეკითხები! ბავშვის ამბავი მართალია?

ნინიკო — (გაოცებული) შენ ხომ გაგიხარდა?!

კოკა — (ყვირის) მე მეგონა მცდიდი! (ცდილობს მშვიდად ილაპა-

რაკოს) იქნებ მოგეჩვენა, ხომ შეიძლება რომ ცდებოდე?

ნინიკო — (ჩამწყდარი ხმით) არა.

კოკა — დედაშენისთვის ხომ არ ვითქვამს?

ნინიკო — შე დედა არა მყავს, დაგავინყდა?

კოკა — დამავინყდა. არავისთვის ვითქვამს?

ნინიკო — ვისთვის უნდა მეთქვა, მამას ხომ არ ვეტყვოდი?

კოკა — (გეჟივით დადის აქეთ-იქით) რასაკვირველია...

ნინიკო — რა ვქნათ, კოკა?

კოკა — რა უნდა ვქნათ! შენ თვრამეტი წლისა ხარ, მე ოცდაერთის, რა დროს ჩვენი ბავშვებია.

ნინიკო — (სასონარკვეთილი) რა მოგდის?

კოკა — როგორ თუ რა მომდის, შენ გესმის რა მითხარი?! რატომ არ გაფრთხილდი?

ნინიკო — (სახეზე აიფარებს ხელებს) გაჩუმდი!

(ტელეფონის ზარი)

კოკა — (ყურმილს იღებს) დიახ... მეტი აღარ დარეკო, შე კრეტი-ნო, თორემ...

ნინიკო — არ შეიგინო! (ყურებზე ნაივლებს ხელებს).

კოკა — (მონყვევით დააგდებს ყურმილს) რა მშვენიერი დილა გამითენდა! რას აპირებ ახლა?

ნინიკო — (პაუზის შემდეგ) რას უნდა ვაპირებდე?

კოკა — (უეცრად დანყნარდება და გალიმებასაც მოახერხებს) რამეს მოვიფიქრებთ... ხომ არა გშია?

(ნინიკო გოცებით შეხედავს და არაფერს პასუხობს).

ელენე — (შემოდის) ნინიკო, მოდი ერთად ვისადილოთ!

ნინიკო — გმადლობთ, არ მინდა, ელენე დეიდა!

(ელენე გადის)

ნინიკო — (ჩურჩულზე გადადის) რა ვქნათ, კოკა?

კოკა — პრინციპში არაფერი ისეთი არ მომხდარა... შენ უკვე დიდი გოგო ხარ და იცი... ხვდები, რას გეუბნები?

ნინიკო — (თავს გააქნევს) ვერა.

კოკა — მოკლედ... არსებობს საშუალებები, რომ... რომ თავი დავაღწიოთ ამ უსიამოვნებას.

ნინიკო — (გაოგნებული) შენ რას მთავაზობ, მე ხომ შენ მიყვარხარ?

კოკა — (კბილებში გამოსცრის) მე არ მიყვარხარ, მე!

ნინიკო — (გაფითრებული) დაგავინყდა, რა სიტყვებს მეუბნებოდი?

კოკა — როდის გეუბნებოდი?

ნინიკო — (უმწეოდ) მეუბნებოდი!

კოკა — (სწრაფად) ლოგინში არ ითვლება! არ იტირო! არ იტირო-მეთქი!

(ნინიკო სახეს ხელეში ჩარგავს და ტირის. კოკა ცდილობს დაამშ-
შვიდოს, თავზე ხელს გადაუსვამს).

კოკა — კარგი, დანყნარდი, რას არ იტყვის გამნარებულოცოცხაქა
ისე მოულოდნელად დამატაკე ეგ ამბავი, რომ...

ნინიკო — შენ მე არ გიყვარვარ!

კოკა — ვინ გითხრა, სულელო?

ნინიკო — (ტირილს უმატებს) შენ... შენ მითხარი და მიყვირე კი-
დეც. ჩემთვის მამასაც კი არ უყვირია.

კოკა — (მოშლილი) უნდა ეყვირა, ქამრითაც უნდა ეცემე... (ყალბი
ლიმილით) ასეთი მტირალა გოგო!

ნინიკო — (თავს სწევს და განცვიფრებით შეჰყურებს კოკას) არა,
შენ ვილაც სხვა ხარ, მე შენ ვერა გცნობ.

კოკა — გაემდიდრდები!

ელენე — (შემოდის) კოკა, გეძახიან!

(კოკა გადის)

სად აპირებ წასვლას არდადეგებზე, ბიჭები ბაკურიანში აპირებენ.

ნინიკო — არ ვიცი, ალბათ არსად.

კოკა — (შემოდის და კურტკას იცვამს) მე უნდა გავიდე ცოტა
ხნით, ამხანაგი მეძახის.

ელენე — კი, მაგრამ, ნინიკოს არ უხდი ზოდის!

კოკა — ნინიკო შემინდობს, შინაურია!

(გადის)

ელენე — ყოველი მისი გასვლა ლახვარივით მცემს გულში. ისეთი
ფათურაკიანია. შენ ხომ გესმის, ნინიკო, მის გარდა არავინ მყავს ქვე-
ყანაზე.

ნინიკო — დიახ.

ელენე — რალაც სევდიანი მეჩვენები!

ნინიკო — (მკრთალი ლიმილით) დავიღალე!

ელენე — ჰო, თუმცა გამოცდები... მოდი, ჩაი დავლიოთ!

(ნინიკო ულონოდ დაიქნევს თავს თანხმობის ნიშნად. ელენე ყუ-
რადლებით ჩახედავს, მაგრამ აღარას კითხავს და გადის. ცოტა ხანში
კვლავ შემოდის და სუფრას აწყობს).

ნინიკო — (წამოიწევს) დაგეხმარებით!

ელენე — დაჯექი! აბა, რა დახმარება მჭირდება?!

ნინიკო — ნუ ნუხდებით!

ელენე — ნინიკო, ნუ შემანუხე შენი კარგი აღზრდილობით, რა შე-
ზუხებაა, პირიქით, მიხარია, შენთან ერთად ყოფნა. ვინ იცის, იქნებ
არც მოგენყინოს ჩემთან.

ნინიკო — რას ბრძანებთ?

ელენე — (პაუზის შემდეგ) ნინიკო, კოკა როგორი ბიჭია.

ნინიკო — (ჩაფიქრების შემდეგ) რთული!

ელენე — რთული?

ნინიკო — ძალიან მრავალნახნაგოვანია... ერთბაშად ვერ გაუგებ

ელენე — (ცოტა არ იყოს ნაწყენი) მეგობრებს ძალიან უყვართ!

ნინიკო — (გაულიმებს) მეც მიყვარს!

ელენე — (ჩაფიქრდება) ძალიან ნათელი ბავშვი იყო. ცოტა სევდიანიც გახლდათ... შემდეგ მამლაყინნობა დაიწყო. ქუჩა, ჩხუბები, უიმედო სიყვარულები, რომლებსაც თვითონვე იგონებდა, მოსწონდა რომანტიული კაეშანი... (იციინის) ლექსებს ნერდა, სხვათაშორის არც-თუ ისე ცუდად... შემდეგ გატლანქდა, რალაც ნილას ეძებს აქამდე... მაგრამ მე მჯერა, რომ მობეზრდება ეს ძებნა და ისევე ისეთი ნათელი ბიჭი დამიბრუნდება... (ხაზგასმით) უფრო სწორად, დაგვიბრუნდება, ნინიკო, შენ, მე, თავის მეგობრებს. ამიტომაც, რომ არ ვანუხებ ზედმეტი ჭკუის სწავლებით.

ნინიკო — (არ პასუხობს. რალაცაზე ჩაფიქრებულია. შემდეგ გამოერკვევა) კოკას ლექსები ხომ არა გაქვთ?

ელენე — სამწუხაროდ არა. უნივერსიტეტში პირველ კურსზე მისი ლექსების განხილვა მოეწყო. ძალიან საინტერესოდ ჩაიარა დისპუტმა, მაგრამ ხომ იცით მისი ხასიათი... მინიმალური კრიტიკა და სახლში დაბრუნებისთანავე ყველა ლექსი დაწვა, ერთიც არ დაიტოვა.

ნინიკო — (საათზე დაიხედავს, დეიდა ელენე... დიდი მადლობა...)

ელენე — (სერიოზულად) ნინიკო, არ მინდა ასეთი განწყობით ნახვიდე აქედან. დაელოდე კოკას. მე ხელს აღარ შეგიშლი... (საათზე დაიხედავს) ახლა მონაფე უნდა მოვიდეს ჩემთან... შენ ჩამოჯექი, მუსიკა ჩართე... მეც მალე შემოგიერთდები.

(გადის)

ნინიკო — (მარტო რჩება, ნიკაპს მუჭზე ჩამოსდებს და სევდიანად ჩაილაპარაკებს).

ვაიმე, ჩემო დედიკო... გაცოცხლდი რა!!!

(მუსიკას ჩართავს, მკლავებს კეფაზე შემოიჭდობს და ცოტახანს ასე ტრიალებს ადგილზე. შემდეგ ჩაიცვამს და ჩუმად მიდის).

სურათი მეხუთე

ავანსცენაზე კოკა და ნინიკო. ეტყობა ორივეს სცივა. თბილად არიან ჩაცმულნი.

ნინიკო — (უიმედოდ) რა ვქნათ, კოკა?

კოკა — შენამდე ვე შეკითხვა ჩერნიშევსკიმ დასვა.

ნინიკო — კოკა!

კოკა — ჰო, თუმცა... მე ხომ პოტენციური მამა ვარ, რა დროს ხუმრობაა! (აცემინებს)

ნინიკო — (მექანიკურად) სიცოცხლე.

კოკა — გმადლობთ!

ნინიკო — როგორ ცივა!

კოკა — შენ აირჩიე ეს ადგილი!

ნინიკო — ავირჩიე, იმიტომ, რომ დეიდა ელენეს ვერ ვუყურებ
თვალებში.

კოკა — ნინიკო... უნდა დამიჯერო, სხვა გამოსავალი არა გვაქვს...
მე ყველაფერს მოვაგვარებ! ჩემი ნაცნობის დეიდა სახლში ღებუ-
ლობს... ავადმყოფებს. არ შემანყვეტინო!

ნინიკო — კოკა, კოკა, რა მოგდის?

კოკა — მაგას კითხვა უნდა!

(აცემინებს).

ნინიკო — (ნერვიულობს) სიცოცხლე!

კოკა — (ასევე ნერვიულად) გმადლობთ! მოკლედ, ხვალ უნდა მი-
ვიდეთ!

ნინიკო — კოკა, რამ გამოგცვალა ასე?! შენ ხომ ლექსებს წერდი?

კოკა — მერე და ახლა რა ვქნა, აბორტების საწინააღმდეგო ტრაქ-
ტატი დავწერო?

ნინიკო — ნუთუ ეს შენა ხარ?!

კოკა — ნინიკო, მელოდრამატიზმის გარეშე, გთხოვ! (დაცემინე-
ბას აპირებს).

ნინიკო — (ისტერიულად) აღარ დაამცხიკვო!

კოკა — (გაოცებული) რა არ ვქნა?

ნინიკო — ნუთუ შენთვის გაუგებარია, რომ მიყვარხარ, რომ არ
შემიძლია ასეთს გიყურო.

კოკა — როგორს, გრიპიანს?

ნინიკო — მე შენ მიყვარხარ, გესმის?!

კოკა — შექსპირრრ!

ნინიკო — (სახე ეყინება) იცი, დეიდა ელენე ცდება! შენ ნილაბს არ
ეძებ, შენ ნილაბს არ ეძებ, შენ სწორედ ასეთი ხარ! (კოკა აცემინებს)

ნინიკო — სიცოცხლე!

კოკა — დამანებე რა თავი, შენი სიცოცხლის ძახილით!

ნინიკო — კოკა!

კოკა — (მოშლილი) თავმოყვარეობა არა გაქვს?!

ნინიკო — თავმოყვარეობა? რა დროს თავმოყვარეობაა, როცა
გიყვარს!

(კოკა აცემინებს, ნინიკო გარბის)

კოკა — (ამოიოხრებს) ეს რა ხათაბალაში გავებო!

(აცემინებს და გადის).

სურათი მეექვსე

კოკას ოთახი. კოკა კვლავ სანერ მაგიდასთან ზის სქელტანია-
ნი წიგნებით გარშემორტყმული. ხელში ქალაღდის საქრელი

(ტელეფონის ხარი)

კოკა — მეექვსე რაიმილიცია გისმენთ!

(ლიმილით ატრიალებს ხელში ყურმილს) რა მოსხლეტით დაკიდა ლუიზას სატრფომი?!

(განაგრძობს ქალაღდების ჭრას. ხარის ხმა კარზე. კოკა კარს აღებს და ხასიათნამხდარი ბრუნდება უკან ნინიკოსთან ერთად. ნინიკო საცოდავად მობუზულა სიცივისგან, გათოშილ ხელებს ითბობს და სველ თმას იმშრალეხს).

კოკა — მაგრად თოვს?

ნინიკო — ძალიან.

კოკა — (პირსახოცს აწვდის) გაიმშრალე თმა... ქოლგა არ გქონდა?

ნინიკო — (გათიშული გამომეტყველებით) ტროლეიბუსში დამრჩა.

კოკა — ხომ არ გშია?

ნინიკო — ძალიან სტუმართმოყვარე ხარ, ყოველ მოსვლაზე ერთი და იგივე შეკითხვას მაძლევ!

კოკა — მოდი, ვისადილოთ!

ნინიკო — არ მინდა, მეცადინეობდი, ხელი შეგიშალე!

კოკა — ვებოდიშოთ ერთმანეთს და ვატაროთ ასე დრო!

ნინიკო — გიხარია, სწავლას რომ ამთავრებ?

კოკა — არ ვიცი.

ნინიკო — გამოთიშე რა! (მაგნიტოფონზე მიუთითებს).

კოკა — კი, ბატონო, წინათ ძალიან გიყვარდა?

ნინიკო — შეიძლება დაერეკო?

კოკა — (ეცინება) არა, არ შეიძლება. იცი, მკლავს შენი ზრდილობიანობა!

ნინიკო — (რეკავს) მამა, მიხვედი სახლში?

კოკა — არა, ჯერ არ მისულა!

ნინიკო — მამა, გადანყდა ჩვენი პრაქტიკის ამბავი... ჰო, ორი თვით, ტალინში! მთელი ჯგუფი უკლებლივ... როგორი ხმა? ჩვეულებრივი ხმა მაქვს! კი, მიხარია! მართლა მიხარია, რატომ არ გჯერა! ამხანაგთან... შენ არ იცნობ! სადილი აივანზეა... მალე მოვალ.

(კიდებს ყურმილს და მოულოდნელად ატირდება)

კოკა — (გაკვირვებული) რა გატირებს?

ნინიკო — მიყვარს მამა...

კოკა — შენ ხომ არ აურიე ამ ბოლო ხანებში?

ნინიკო — წესიერად მელაპარაკე!

კოკა — ძველი ბიჭიც გახდი, ტონალობას მიკონტროლებ!

ნინიკო — (თავისთვის) სახლში შესვლა არ მინდა, არაფერი დამიმაღლავს მამისთვის... ახლა კი...

(ტელეფონის ზარი).

კოკა — გისმენთ! 22-23-55? ჩვენ საერთოდ არა გვაქვს ტელეფონი!

ნინიკო — იცი რა მომენონა პირველად შენში?

კოკა — რა?

ნინიკო — შენს წინანდელ რომანებზე რომ არ მიყვებოდი!

კოკა — რა გაგაკვირდა, დედაკაცი ხომ არა ვარ?

ნინიკო — კიდეც რა მახსოვს იცი?..

კოკა — (გალიზიანებით) ნინიკო, დავანებოთ ამ ლირიკულ წიაღს-
ვლებს თავი! დარწმუნებული ვარ, რომ მშვენიერი მეხსიერება გაქვს!

ნინიკო — (ჩამწყდარი ხმით) კარგი!

კოკა — (რბილად) მაპატიე, გამანამა ამ დიპლომმა. ადვილად ვლი-
ზიანდები!

ნინიკო — გასაგებია, ბებია სად არის?

კოკა — სასაფლაოზე!

ნინიკო — დედა და მამა ერთად არიან დაკრძალული?

კოკა — ჰო.

ნინიკო — დედა გახსოვს?

კოკა — რამდენჯერ უნდა მკითხო? და საერთოდ რა „გახსოვს“,
„გახსოვს“ აგიტყდა?.. საიდან უნდა მახსოვდეს, როცა ჩემს დაბადე-
ბას შეენირა.

ნინიკო — მაპატიე.

კოკა — გპატობ, ბატონო!

(მოუთმენლად ცემს ბოლთას ოთახში და საათზე იხედება).

ნინიკო — (ნალღლიანად) გეჩქარება სადმე?

კოკა — (ჩაიბურტყუნებს) ისე რა... ნახევარ საათში უნდა გამომი-
არონ.

ნინიკო — ნავალ მე...

კოკა — მოიცა. მე მგონი, მთავარზე არ გვილაპარაკია.

ნინიკო — მე არ ვიცი, კოკა...

კოკა — სამაგიეროდ, მე ვიცი! ზეგისთვის მყავს შეთანხმებული
ის ქალი.

ნინიკო — მე არ ნამოგყვები.

კოკა — ნინიკო, გონს მოდი, გირჩევნია!

ნინიკო — მე არ ნამოგყვები.

კოკა — აბა რას აპირებ?

ნინიკო — ვიტოვებ.

(მოულოდნელად კვლავ ატირდება, მაგრამ სწრაფად მოსხიპავს
ცრემლს).

კოკა — (გაოგნებული) და მე არც მეკითხები, ხომ?

ნინიკო — მე შენ გკითხე!

კოკა — (ყვირის) ხომ არ გავინყდება, რომ ჩემს შვილზეა ლაპარა-

კი?!

ნინიკო — (მწარედ) მე არ მავინყდება!

კოკა — (გვერდულად ჩამოუჯდება) ნინიკო, მომისმინე, ბავშვები ხომ არა ვართ?!

ნინიკო — შენ არა თქვი, ჯერ თვითონ ბავშვები ვართ, რა დროს ჩვენი ბავშვებიანო?!

კოკა — ნინიკო, ჭკუას არ გადამაცდინო!

ნინიკო — იცი, ერთი მშვენიერი აზრი მომივიდა თავში. მოდი ხელი მოვანეროთ, გადავიხადოთ მშვენიერი ქორწილი, ბადრი და გელა შენი მეჯვარეები იქნებიან, ნანა და ლიკა ჩემი. ნავიდეთ საქორწილო მოგზაურობაში გემით, მერე პატარა ც გაჩნდება...

კოკა — აი, თურმე რა იდეები განუხებს; პრინციპში მე ველოდი, რომ ადრე თუ გვიან ჩამოაგდებდი ამ თემაზე საუბარს. იცი, რას გეტყვი, ჩემო კარგო, ქორწინების სახლი ჩემთვის თბილისის გეოგრაფიაში არ არსებობს.

ნინიკო — მაშ არ გინდა, რომ შენი ცოლი გავხდე?

კოკა — შენ წარმოიდგინე, არა.

ნინიკო — მე კარგი ცოლი ვიქნები, ერთგული, მოსიყვარულე.

კოკა — (უეცარი დაეჭვებით) შენ ხომ არ დამცინი?

ნინიკო — არა, დასაცინი რა გჭირს. ერთი ეს მითხარი, რომ გიჩვილო რა მოხდება?

კოკა — (გაოგნებული) რომ მიჩვილო?

ნინიკო — ჰო, მილიციაში. შემაცდინა და ახლა ბავშვის მამობა არ სურს-მეთქი. მაშინ ალბათ ან ციხეში წახვალ, ან ცოლად შემირთავ, არა?

კოკა — (მწარედ ჩაიცინებს) გაიყიდე ბოლოს და ბოლოს, ახლა სინდისიც აღარ შემანუხებს. დიდი ლოდი მომხსენი გულიდან. შენ რა იფიქრე, შანტაჟით შემამინებდი? ციხეში წავალ, მაგრამ შენ არ შეგირთავ...

ნინიკო — (ყრუდ) კარგი, გაჩუმდი!

კოკა — არა, მომისმინე. შენ გგონია, იმას ვათქმევინებ, კოკა მხეიძემ მიქარა და ქალი შეეტენაო, გამორიცხულია! გამოჭერაზე რომ ხარტ ყველა, მაგიტომ ვერ გიტანთ ახლანდელ გოგოებს. შენ იცი, რომ ამდენ ბიჭურ ორომტრიალებში შიში არ მიგრძენია და მხოლოდ ახლა გავიგე, რა არის ცხოველური შიში, მას შემდეგ, რაც შენ გამომიცხადე, ბავშვი მეყოლებაო. ყოველ შენს მოსვლაზე გული მისკდება და მიცივდება. ციხეში წავალ და შენ არ შეგირთავ, იმიტომ რომ მძულხარ. იმიტომ რომ ხაფანგი ხარ, გესმის, ხაფანგი!

ნინიკო — გაჩუმდი, გაჩუმდი!

(წამოხტება, ხელს სტაცებს ქალაღდის საჭრელ დანას და მთელი ძალით ჩაარტყამს მკერდში კოკას).

კოკა — მაგ საქმისთვის უფრო წვეტიანი დანა უნდა შეგერჩია, ვა ქალაქის საჭრელი!

ნინიკო — (თითს გაიშვერს მისკენ) სისხლი!

კოკა — არაფერია, გაკანრა მხოლოდ.

(ცხირსახოცით ინმუნდს სისხლს და ძირს დავარდნილ დანას იღებს) ასე რომ გზა ხსნილი გაქვს... (უცებ ამჩნევს, რომ გოგონას ცი-
ვბიანივით აკანკალებს) რა გემართება?

ნინიკო — (კბილები უკანკალებს) ააარ ვევიცი!

კოკა — მოდი, აქ დანეჭი!

(ტახტზე დანაწვენს ნინიკოს, გარბის და წყალი მოაქვს).

დალიე! (იციინის) რა ნკაპანკუპი აუტეხე ჭიქას? (ნინიკო ცოტა ხანს უძრავად წევს, შემდეგ ტახტზე ჩამოჯდება და თმას ისწორებს).

კოკა — ტალინში მიდიხარ?

ნინიკო — ჰო, პრაქტიკაზე.

კოკა — რა ხნით?

ნინიკო — შენ რა, მართლა დაიჯერე რაც გითხარი?

კოკა — მხოლოდ პირველ წუთებში, რომელი მომჩივანი შენა ხარ! მომისმინე, ჯანდაბას ჩემი თავი, მოვანეროთ ხელი და ორ თვეში და-
ცილდეთ, ვითომ ხასიათებით ვერ შევეწყვეთ, მადლობა ღმერთს,
არავის გაუკვირდება, პანტა-პუნტით ცილდებიან დღეს ერთმანეთს.
ოღონდ ბავშვის მოცილება მაინც საჭირო იქნება, ასე გავაკეთოთ. ჩა-
მოხვალ თუ არა, ხელს მოვანერო. ბევრი ხმაურის გარეშე...

ნინიკო — არა...

კოკა — რაო?

ნინიკო — ეს არ მოხდება, კოკა!

კოკა — (სასონარკვეთით) აბა, მეტი რა ვქნა, გამაგებინე!

ნინიკო — დამშვიდდი. ალბათ არ უნდა მენვალებინე ამდენ ხანს.

კოკა, მე ახლა ერთი ადგილიდან მოვდივარ. ეს ერთი თვე, რაც შენ ეს
ამბავი გაიგე, მე ბევრს ვყოყმანობდი... მოკლედ, მე თვითონ გავაკეთე
ყველაფერი.

კოკა — (გაოგნებული) რა გააკეთე?

ნინიკო — რაც ასე ძალიან გინდოდა. მოვიცილე!

კოკა — მართალს ამბობ?

ნინიკო — (წამოდგება) ჰო, (შეტორტმანდება, კოკა ხელს შეაშვე-
ლებს) მე უნდა ნავიდე!

კოკა — მოიცა, ერთი რამე ამიხსენი, რაში დაგჭირდა ეს გათამა-
შება?

ნინიკო — დამჭირდა. ახლა ბევრად უფრო ადვილი გახდა ყველა-
ფერი.

(სანვიმარს იცვამს).

კოკა — (დარეტიანებული) გაგაცილებ!

ნინიკო — (ისტერიულად) არა! არა! არა!

კოკა — (შეშინებული) ჰო, კარგი, კარგი.

(ნინიკო გადის. კოკა ცოტა ხანს უმიზნოდ დაბორიალებს, შემდეგ სავარძელში ჩაეშვება, ცხვირსახოცს მკერდში ჩაიფენს და დაბნეულად გაშლის მკლავებს).

პირველი მოქმედების დასასრული

მოქმედება მეორე

სურათი მეშვიდე

ოთახი, კოკა და ბებია საუზმოზე. ბიჭი რალაცაზე ძალიან ჩაფიქრებულია, ხანდახან ლუკმაც უჭერდება პირში.

ელენე — რა გემართება?

კოკა — (გამოერკვევა) არაფერი.

(სიგარეტს უკიდებს).

ელენე — დაამთავრე საუზმე.

კოკა — აღარ მინდა.

ელენე — ბოლო ხანებში რალაც აფორიაქებული ხარ.

კოკა — გეჩვენება.

ელენე — (პაუზის შემდეგ) კოკა, სად გაქრა ნინიკო?!

კოკა — (მხრებს აიჩეჩავს) აბა, მე რა ვიცი?!

ელენე — რატომ არ იცი?

კოკა — რატომ უნდა ვიცოდე?!

ელენე — რამე მოხდა თქვენს შორის?

კოკა — ბები, შენ წინათ არ იცოდი ასეთი ჩაცმება!

ელენე — ნუ გიკვირს, არც ისე დიდი დრო დამრჩა შენს გვერდით სამყოფად, რომ შენს საქმეებში არ ჩავერიო!

კოკა — არც მასეთ ლაპარაკს ვარ შენგან ჩვეული.

ელენე — როგორ ლაპარაკს?

კოკა — ნუნუნა ბებიების...

ელენე — (იცინის) იცი, რას გეტყვი, შენ მაგ კონტრშეტივებს თავი დაანებე. პასუხი გამეცი შეკითხვაზე.

კოკა — რა გინდა, ბები, ამიხსენი!

ელენე — შენ ხომ გიყვარს ნინიკო!

კოკა — ცდები!

ელენე — იქნებ შენ ცდები? იქნებ ის იდუმალი ფანტომი, რომელსაც დაეძებ, გვერდზე გყავს და შენ კი ვერ ხვდები ამას!

კოკა — (მოშლილი) ბები, დამანებე თავი!

ელენე — (მკაცრად) როგორ მელაპარაკები!

კოკა — ბოდში, (პაუზის შემდეგ) მე თვითონ ვერ გავრკვეულვარ

რალაც-რალაცებში ჯერ რიგიანად!

(ელენე მაგიდას ალაგებს)

კოკა — (ეხმარება) ხომ მაპატიე?

ელენე — ნუ გამგუდე სიგარეტით!

(გადის. კოკა ცოტა ხანს უმიზნოდ სცემს ბოლთას ოთახში. შემდეგ ჯდება, დანას მოიმარჯვებს და ფანქრების გათლას შეუდგება. თამი-თამ ჩაფიქრდება და თვალი უშტერდება. ბოლოს დგება, გაუბედავად მიდის ტელეფონთან. ცოტა ხანს ხელში ატრიალებს ყურმილს. მერე კი თითქოს რალაც გადაწყვეტილება მიიღო, რიცხვს კრეფს).

კოკა — (ხმადაბლა) ნინიკოს სთხოვეთ! (სახე ეცვლება) ნაეიდა! სად ნაეიდა?... ტალინში? გუშინ? მე ამხანაგი ვარ! ბოდიში... კარგად ბრძანდებოდეთ!

(უძრავად დგას ოთახში, შემდეგ სწრაფად კრეფს ნომერს).

ბადრი, კოკა ვარ!-მომისმინე, სასწრაფოდ მჭირდება ფული! ტალინში მივდივარ! გელასაც დაურეკე! რამდენსაც იშოვით! რა დროს ხუმრობაა, ხომ არ გაგიჟდი! მართლა, მართლა... კარგი, გადმომირეკე! (კიდებს ყურმილს, მაგიდის უჯრას გამოალებს და ფულს ითვლის) ბები!

(შემოდის ელენე, ძველმოდური, გრძელი თეთრი კაბა აცვია, თითქოს ოცი წლით გაახალგაზრდავდა კიდეც).

კოკა — (გაკვირვებული) რა ამბავია, ქალბატონო, ამხელა სილამაზე რომ დაგვატყუებთ თავზე?!

ელენე — (სიცლით) უეცრად ძალიან მომინდა ჩემი ყმანვილქალობისდროინდელი კაბის ჩაცმა... ამ კაბასთან ხომ დიდი მოგონებები მაკავშირებს. მხეიძეები ყველა ნარჩევი ვაჟკაცები იყვნენ, მაგრამ ბაბუაშენი მათშიც კი მარგალიტით გამოირჩეოდა, ჭკუას ვკარგავდით მის გამო გოგოები... და უეცრად, ვამჩნევ, რომ ბოლო დროს რალაც უხშირა ვიზიტებს ჩვენს სახლში. ზის ქანდაკებასავით მაგიდასთან, თვალს არ მამორებს და აბდაუბდად პასუხობს მამაჩემს შეკითხვებზე... ერთხელაც ბზობაზე წამიყვანა ეტლით... მაშინ ჯერ კიდევ იყო ეტლები. დედაჩემს ვერხუბე, რა წესია, ქალიშვილ ქალს მარტო რომ მატანთ მაგ კაცს-მეთქი, მიპასუხა: ელიზბარ მხეიძე ჭეშმარიტი რაინდია და უმნიკვლო რეპუტაციის პატრონიო, უხერხული იქნება დაუსაბუთებელი უარი ვუთხრათ და თავმოყვარეობა შევუღაბოთო... ძალიან ამაყი კაცი იყო ბაბუაშენი, კოკა! სხვა რა დამრჩენოდა, ნაყვევი ბზობაზე... ეტლიში ასასვლელად ხელი რომ გამომინოდა, კინალამ ფეხები წამერთვა... (იციინის) ნავედით ასე ჩაქჩაქით სიონისაკენ... გაბუტულებივით ჩუმად ვსხედვართ, ხმას არ ვიღებთ... არც ერთი... მალულად თვალი შევაველე და ვხედავ, კაცის ფერი არ ადევს... სიონს რომ მიუახლოვდით, ეტლი გაჩერებინა, გადავიდა და რევოლვერი საფეთქელზე მიიღო... დგას ასე ფერდაკარგული ეს მშვენიერი ვაჟკაცი და მუზნება — ელენე, მრავალსიტყვიანობით არ შეგანუხებთ, ჩემი სიცოცხლე თქვენს ხელშია, ან ეხლავე

ნმინდა გიორგის ხატთან სიყვარულს შემომფიცავთ, ანდა, ჩემი სიკვდილის ნახვით აქ არ შეგანუხებთ, ისე კი თავს არ ვიცოცხლებო.

კოკა — (სიცილით) უყურე ერთი, რა ოპერატიულად მოქმედებდა ბაბუაჩემი! შენ რალა უპასუხე, ცოტა მაინც არ გაიკეკლუცე?

ელენე — სად იყო, ბიჭო, ამის დრო?! ვინ მაცალა განაზება, გული გამისკდა, რამე ისეთი არ ვთქვა და არ დაიგრიალოს საფეთქელში ტყვია-მეთქი... შენნაირი გადარეული იყო ისიც! სხვათაშორის, გარეგნულადაც და ხასიათითაც გაჭრილი ვაშლივით გავხარ ელიზბარს... პოდა, სხვა რა დამარჩენოდა, დავიფიცეთ ხატის წინ. ორი კელაპტარი დავენთეთ და დიდხანს ვიდექით გალობითა და საკმეველის სუნით გაბრუებულნი... საკმაოდ ლამაზი წყვილი ვიყავით მაშინ! დაბრუნებისას, სახლს რომ მივუახლოვდით, ელიზბარმა ბზა გამომართვა და ხელზე მეამბორა, და უეცრად ღია ფანჯრიდან გაისმა „რიორიტას“ ჰანგები... (სადღაც ყრუდ შემოდის „რიორიტას“ მელოდია).

კოკა — რიორიტა რა არის?

ელენე — სიმღერა იყო ასეთი. საცეკვაო... და მას შემდეგ ეს კაბა და „რიორიტა“ იმ ბზობას, იმ საღამოს მაგონებს.

კოკა — ბები, მაპატიე, ცოტა პროზაულ საქმეზე რომ დაგელაპარაკო, შენი მშვენიერი მონაყოლის შემდეგ. ფული მჭირდება სასწრაფოდ!

ელენე — რამდენი?

კოკა — აი, ჩემი კოსტუმისთვის რომ გაქვს გადადებული, ზუსტად ის თანხა მჭირდება.

ელენე — (ნალვლიანად) მერე და კოსტუმი?

კოკა — ბები, ვერ წარმოიდგენ როგორ მჭირდება, ტალინში მივდივარ ორი დღით, ნინიკოსთან.

ელენე — ნინიკოსთან? (გაიღიმებს) კარგი. (გადის ფულის მოსატანად. ზარის ხმა, კოკა კარს აღებს).

ლენა — (შემოიჭრება ოთახში ყვირილით) რამდენჯერ გაგაფრთხილეთ, წყალი ნუ გრჩებათ მოშვებული-მეთქი. ახლა ჩამოდი და შენი ხელით მონმინდე იატაკი!

კოკა — (ვედრებით) ჩუმად! ჩუმად! გთხოვთ! ხვალვე მოვიყვან მუშას და...

ლენა — ხვალისა ხვალ იყოს, ბატონო, ახლა კი ჩამობრძანდი, მათავადიშვილობა მოიძალე და შენი ხელით მონმინდე იატაკი!

კირილე — (რომელიც უძრავად დგას მის გვერდით) დამშვიდდი, ლენა!

ლენა — ჩამოხვალ თუ არა?

კოკა — (მოთმინებადაკარგული, ვედრებით) ჩამოვალ, ყველაფერს გავაკეთებ, ოღონდ ნუ ყვირით და ბებიას ნუ გააგონებთ! მაცალეთ, წყალს გადავკეტავ.

(გარბის და წამსვე შემორბის).

ლენა — რა ვქნათ, აბა, კალოშებით ვიაროთ საკუთარ სახლში?

კირილე — დამშვიდდი, ლენა, გენაცვალე!

კოკა — (მოშლილი) გავიდეთ. მე გავამშრალე თქვენს იატაკს, ოღონდ დროზე გავიდეთ აქედან.

ლენა — მხეიძეობა და კნიაზობა მეფის დროს იყო, ახლა ყველა ერთნი ვართ...

კირილე — ნუ აიშლი ნერვებს, გენაცვალე!

ლენა — დამანებე ერთი თავი, თუ ღმერთი გნამს!

(გადიან. ცოტა ხანში შემოდის ელენე, ფულის შეკვრით ხელში და დაბნეულად ათვალეურებს ოთახს).

ელენე — კოკა, კოკა!

(გადის სამზარეულოში. იქიდან ისმის მისი ძახილი) კოკა! ნეტა, რა იქნა ეს ბიჭი?

(ჩამოჯდება სკამზე და დაბნეულად იწყებს ფულის თვლას, შემდეგ ფულს გვერდზე გადასდებს, ნიკაპს ხელისგულზე ჩამოაყრდნობს და ჩაფიქრდება. სადღაც შორს გაისმის „რიორიტას“ მელოდია. ტელეფონის ზარი. ელენე ფიქრებიდან გამოერკვევა და ყურმილს იღებს).

ელენე — ალო... ოჰ, ბადრი, გამარჯობა!.. გმადლობთ, მშვენიერად... არ ვიცი, ხუთი წუთის წინ ოთახში იყო და უცებ სადღაც გაქრა... შეიძლება მეზობლებთანაა... პალტო არ ჩაუცვამს... კარგი, ვეტყვი...

(ყურმილს კიდებს და დგება, რამდენიმე ნაბიჯს გააკეთებს და უეცრად შეტორტმანდება, ძლივს შეინარჩუნებს წონასწორობას, მაგრამ ადგილიდან ვერ იძვრის).

ღმერთო, რა მემართება (შეშინებული) კოკა, მიშველე, კოკა! (ულწონოდ ქანაობს აქეთ-იქით. შემოდის კოკა, ვერ ამჩნევს ბებიას და მთელი ძალით ხეთქავს კედელს მუშტს).

ელენე — (სუსტად) კოკა!

კოკა — (ახლალა შეამჩნევს ბებიას არაბუნებრივ პოზას) რა დაგემართა?

ელენე — არ დამძრა ადგილიდან, საშინელი ტკივილია, კოკა!

კოკა — (შეშინებული) რა მოგდის, ბები?

ელენე — (ნაწყვეტ-ნაწყვეტ) მაგრად ჩამიკარი, მივიღივარ, კოკა, მგონი გტოვებ მარტო, ჩემო ბიჭო!

კოკა — ბები!

ელენე — (თვალდახუჭული) მინდოდა სიკვდილის წინ ღმერთი და-მეტოვებინა შენთვის, მაგრამ რა ვქნა, არ შემიძლია გაღიმება...

კოკა — (ღრიალებს) ექიმი, ექიმი სწრაფად! სასწრაფოში დავრეკავ!

ელენე — არა, არა, არ გამოშვა ხელი... არ დაუთმო ჩემი თავი, იქ სიცივეა, სიბნელე... არ გამოშვა კოკა, არ მინდა! ტახტამდე ვერ მშენებ... ვალ, მოდი, აქვე დამანვინე...

(ბებია-შვილიშვილი იატაკზე ეშვება. კოკა მუხლებში ჩაიდებს ბებიას თავს) კოკა, მივდივარ... არ დაანებო ჩემი თავი, მეშინია... მეშინია... (ხმა უწყდება და გაირინდება).

კოკა — (მკერდში ჩაიკრავს მის სახეს და დაჭრილივით ბლავის). არააააა!

(მძლავრად და მზიარულად შემოიჭრება „რიორიტას“ მელოდია).

სურათი მერვე

კოკას ოთახი. აულაგებელი მაგიდა, აულაგებელი ტახტი, უნესრიგოდ მიყრილ-მოყრილი სკამები. შემოდის კოკა, ხელში გაზეთში გახვეული კონსერვები და პური უჭირავს. პალტოს საყელო ანუელი აქვს, ნვერი კარგა ხნის გაუპარსავი და, საერთოდ, ძნელი საცნობია, ისეა მოტეხილი და მოშვებული. პალტოს იქვე სკამზე მიაგდება, დაიფურთხავს და მტვერილ პიჯაკს, გადის და ცოტა ხანში უკან ბრუნდება, ხელში პირსახოცი უჭირავს, შეიმშრალებს ხელებს და პირსახოცსაც იქვე მიაგდება. ჯაყვა დანით კონსერვს ხსნის და პურს ჭრის. ტელეფონის ზარი.

კოკა — გისმენთ... ჰო, გელა... სასაფლაოზე ვიყავი, ეს ნუთია შემოვდი... ალბათ ორ კვირაში მოვრჩები საფლავს... არა, რა დახმარება, ისიც ზედმეტი იყო, რაც გააკეთეთ... არა, გელა, არ მინდა წასვლა... სახლში მირჩენია ყოფნა... არა, არ გენყინოს და მარტო მინდა დავრჩე... ნუ ამოხვალ! კარგი... ნახვამდის!

(კიდებს ყურმილს. მაგიდას უბრუნდება, დანას კონსერვის ქილაში ჩაყოფს და უხალისოდ, მექანიკურად ინყებს ჭამას. ტელეფონის ზარი).

კოკა — გისმენთ... ისევ ლუიზას ეძებ, ძმობილო? რა გიყო, რითი დაგეხმარო, არ იცი ჩვენი ტელეფონების ამბავი?! რას ამბობ, სრულებით არ მანუხებ, პირიქით, ორი დღე რომ არ დარეკავ, თითქოს მაკლიაო რაღაცა გულზე... ასე რომ, არ მოგერიდოს!

(კიდებს ყურმილს და კვლავ მაგიდასთან ჩამოჯდება. ცოტა ხანს უძრავად ზის რაღაცაზე ჩაფიქრებული, შემდეგ გამოერკვევა, უხალისოდ მოციცქნის პურს და ჭამას განაგრძობს. კვლავ ზარის ხმა, ამჯერად კარზე რეკავენ. კოკა ნამოიზღაზნება და გადის).

კოკა — (გაკვირვებული) მობრძანდით!

კირილე — (შემოდის. ხელში კონიაკის ბოთლი უჭირავს) აქა მშვიდობა!

კოკა — დაბრძანდით.

კირილე — (ჯდება, კონიაკის ბოთლს მაგიდაზე დებს) არ გაგიკვირდეს, ჩემო კოკა... უცებ მომინდა მეზობელთან ერთი ჭიქა-სასმელი ამენია! ხომ იცი, კარგი მეზობლობა... (შეცბება) შენ გულში ხომ არ ჩაიდე იმდღევანდელი?.. ლენა კაი გულის ქალია, მაგრამ ხანდახან რო გაბრაზდება...

(ნამოდგება, ჯიბეებს მოიჩხრეკავს და სიგარეტს იღებს) შენც შეირთავ ცოლს და ნახავ, რა ჯურის არიან ქალები... მაგრამ (კირილე თითს აწევს გამაფრთხილებლად) ლენაზე ვინმეს გადაბრუნებული რომ ნამოცდეს, სისხლს დავღვრი, იცოდე!

კოკა — (ცივად) მე რატომ მეუბნებით ამას?

კირილე — შენ მოგიკვდა ჩემი თავი, მაგი რავა იფიქრე, შენ არ გგულისხმობდი... (კონიაკს გახსნის) არაა წესი საკუთარი სასმელით მოსვლა, მარა... (კოკას ჭიქები მოაქვს, კირილე ჩამოასხამს) ბიძაშვილი გავაცილე ახლა... ერთი ბოთლი კონიაკი იმასთან ერთად გავჭყლიტე... კაი ადგილას მუშაობს, ასეა! (თითს მიიტანს ყელთან) ჰო, ვუთხარი შენი ამბავი... გაგაფორმებს მუშად. თვეში სამას მანეთამდე გექნება, კვირაში ორჯერ დაგჭირდება მისვლა, ისიც ფასონად... სამასი მანეთი გექნება პენსიასავით!

კოკა — გმადლობთ, მაგრამ...

კირილე — რა მაგრამ?

კოკა — მე სხვა პროფესია მაქვს.

კირილე — მუშის სახელს თუ თაკილობ, არ ვიცი და... თითის თითზე დარტყმა არ დაგჭირდება.

კოკა — რატომ ვთაკილობ? მე უკვე ვმუშაობ მეტროში, ღამის ცვლაში.

კირილე — (რატომღაც შეშინებული) რავა, ბურღავ?

კოკა — (იცინის) არა, იქ პროფესიონალები მუშაობენ... მე მხოლოდ ბიგელებს და ვაგონებს ვრეცხავ შლანგით... ესაა და ეს.

კირილე — მერე მაგ კაპიკების გამო იქცევ ჭაჭებს?

კოკა — ბატონო კირილე, მოდით დავანებოთ თავი ამ თემას. თუ გამიჭირდა, აუცილებლად მოგმართავთ.

კირილე — (ცოტა ნაწყენიც) კი, ბატონო...

კოკა — ისე კი, ძალიან მადლობელი ვარ თქვენი...

კირილე — (გამოცოცხლდება) შე კაცო, ერთმანეთს თუ არ გამოვადექით, რაღა აბა ეს ცხოვრება? ამ ჭიქით, ჩემო კოკა, ქალბატონი ელენეს სადღეგრძელო-შესანდობარი უნდა დავლიო, თუმცა არ გვინდა შესანდობარი, როგორც ცოცხალს, ისე გაუმარჯოს!

(ფეხზე ნამოიჭრება, კოკაც დგება).

დიდებული ქალი იყო ცხოვრებული ბებიაშენი, ჩემო კოკა, გაუმარჯოს და იქ გახარებოდეს შენი წარმატებები.

კოკა — (ჩუმად) გმადლობთ, ბატონო კირილე! დაბრძანდით რა!

(სხდებიან)

კირილე — მდაა. ესე იგი, შენ სულ მარტო ცხოვრობ, ახლა კოკა — დიახ! ხანდახან ჩემი მეგობრები ათევენ ხოლმე ლამაზს...

კირილე — (თვალს ჩაუკრავს) მეგობარი გოგონები?

კოკა — (ზრდილობიანად იცინის) ბატონო კირილე, ერთი წამით თუ მომიცდით, კარტოფილს შევენვავ.

კირილე — ესეც საკმარისია მისატანებლად... შენ ერთი ეს მითხარ...

კოკა — ბრძანეთ!

კირილე — შენ ახლა... ისა... ბლომად გოგოებს იცნობ, არა?

კოკა — (გაკვირვებული) გოგოებს? კი, საკმარისად.

კირილე — (სუფრის გადასაფარებელს აწვალებს) ჰოდა, ისა... ახლა მარტო რომ ცხოვრობ შენ... ისა... ახლა მარტო რომ ცხოვრობ შენ... ისა... (ნაძალადევად იცინის) ალბათ ძაან მამაძალლობ, ხომ?

კოკა — (ცივად) ვერ გავიგე...

კირილე — იცი, ეს ცხოვრება ისე მურდლადაა მონყობილი, რომ ბოლო-ბოლო დავასკვენი, მაგაზე დიდი სიამოვნება არაა... ჰოდა, ისა... ახლა, გამოჩნდება ხოლმე კაი ვარიანტი, ბინა კი არ არის. აი, ამასწინათ ერთი ცხენივით ქალი დაეპატიჟე რესტორანში, ხუთი თუმანი დავხარჯე, ნაყვანით კი ვერსად ნაფიყვანე...

კოკა — (მიხვდა რაშიცაა საქმე) ხავერა არა გაქვთ?

კირილე — ხავერა? (მიხვდა) ჰო, ჰო, სწორედ ხავერაზე ვამბობდი, ახლა მამაკაცები ვართ და რა გვაქვს ერთმანეთთან საპირფარეშო?! ჰა, ჰა, ჰა...

კოკა — საპირფარეშო მშვენიერი კალამბურია, ბატონო კირილე!

კირილე — (გამხიარულებული) ჰოდა, იმას გეუბნებოდი, რო ტყვილა ნუ გავაცდენთ დროს... შენ შენი გოგოები მოიყვანე... ხარჯებს კი მე გავიღებ... ისა... შამპანურის... პურმარილის... მანქანასაც დაგიტომობ ხოლმე... და ასე კონსპირაციულად ვატაროთ ეს დრო. მეტი რა შეგვრჩება?

კოკა — მშვენიერი წინადადებაა, ბატონო კირილე, მოვიყვანოთ შხვართა-შხვართა გოგოები და გვაჯავროთ გრუპენ სექსები მთელი ამბებით... ოღონდ (უეცრად მოინყენს) ერთი დაბრკოლებაა.

კირილე — (დამფრთხალი) რა დაბრკოლებაა, შე კაცო?

კოკა — (თავს ჩაქინდრავს) ქალბატონ ლენას როგორღა შევხედოთ თვალბში?

კირილე — რაო?

კოკა — მეუხერხულეა რალაც...

კირილე — კაცო, შენ არ გამაგიფო? ვინ ეკითხება ლენას ამ ამბავს?

კოკა — მაინც მეუღლეა და...

კირილე — (განცვიფრებული) მერე რა?

კოკა — რა და როგორ შევხედო თვალებში?

კირილე — კაცო, ნუ შეხედავ ამ თვალებში!

კოკა — (ჩაფიქრდება) არ შევხედო?

კირილე — ჰო, აბა რას გეუბნები?! გამაკვირვე ახლა შენ ძალიან, ჩემო კოკა!

კოკა — თუმცა ეს პრობლემა არ არის. ესე იგი, სუფრის ხარჯებს თქვენ გაიღებთ?

კირილე — მაგი რა საკითხავია.

კოკა — ძალიან კი მეუხერხულება, მაგრამ ფირმა სიგარეტების ყიდვაც თქვენ უნდა ითავოთ. ბარიგებში ბლოკი სამი თუმანი ღირს, მე კი, მოგეხსენებათ, მაინც სტუდენტი კაცი ვარ...

კირილე — (გათავხედებული) ახლა მთლადაც ნუ გადავყვებით იმ კახპებს, „კოლხეთზეც“ იოლადა გადაივილიან.

კოკა — სწორი ბრძანებაა. ზედმეტი არაფერი ვარგა.

კირილე — ხო, თორემ ხომ იცი მაგათი ამბავი... (კონიაკს დაისხამს) შენ მე დამიჯერე და არ ნააგებ (ფეხს ფეხზე გადაიდებს და ოთახს შეათვალაიერებს) ახლა შენ მიალაგე აქაურობა, მთლად საღორეს ნუ დაამგვანებ...

კოკა — ახლა დავინყო, თუ თქვენი ნასვლის შემდეგ, ბატონო კირილე?

კირილე — მოესწრება. აბა, გაგვიმარჯოს! ჰო, მართლა, შენი ძმაკაცებიც არ აბორიალო ახლა ზედმეტად!

კოკა — დღეს საღამოთი შემიძლია მოვიყვანო ორი...

კირილე — ჰმ, კარგი იქნება...

კოკა — (შეიშმუშნება) ჰოდა... ისა... მერიდება კი...

კირილე — რა გერიდება ბიჭო, ფული? აჰა... რაც გადაგრჩეს შენთვის გამოიყენე.

კოკა — (ფულს გამოართმევს) სულ მინდოდა თქვენთვის შეკითხვა, რამდენი წლის ბრძანდებით?

კირილე — ორმოცდახუთის, რა იყო?

კოკა — არაფერი, ესე იგი, არ იქნება მთლად უსინდისობა ჩემი მხრიდან... (არ ამთავრებს სათქმელს, მიდის კირილესთან, ნიკაპში მოკიდებს ხელს და ფულის დასტას მიართყავს ცხვირში) ნუ ზმუი, ეს ერთი, ეს ორი! ეს სამი, ოთხი, ხუთი... აუჰ, ორმოცდახუთამდე რა ავა, ხელი დამეღალა!

(ხელს უშვებს. კირილე დამდულრულივით ნამოვარდება).

კირილე — დავაჭერიწებ! დავაჭერიწებ შენს თავს, კაცი არ ვიყო!

კოკა — (მშვიდად) ცხვირის ექსპერტიზა გააკეთებინე!

(ხელში ჩაჩრის კონიაკის ბოთლს და ფულს. კირილე გადის, კოკა მაგიდას ალაგებს)

კირილე — (უეცრად ისევ შემოაბოტებს) კარი ვერ გავაღე!

კოკა — რაო?

(აცილებს კარამდე, შემდეგ ბრუნდება, ჯიბიდან სიგარეტს ამოიღებს, უკიდებს და ტახტზე ჩამოჯდება, ზის ასე უძრავად, რალაცაზე მწარედ ჩაფიქრებული. ტელეფონის ზარი).

კოკა — (ყურმილს იღებს) გისმენთ... დიახ! (სახე ეცვლება) ნინიკო, შენა ხარ?... გამარჯობა! როდის ჩამოხვედი? ბებია აღარ არის... უკვე გაიგივ? მოხვალ? როდის მოხვალ?... ახლავე? (ყვირის) გელი! გელი!

(კიდებს ყურმილს და ცოტა ხანს გიჟივით დარბის ოთახში. არ იცის საიდან დაიწყოს მილაგება, ხან რას წაეტანება, ხან რას... შემდეგ სახეზე მოისვამს ხელს და ხვდება, რომ გაუპარსავია. სწრაფად დაიბერტყავს დამტვერილ პიჯაკს და პერანგს, ნელზემით ტიტვლდება და აბაზანისკენ გარბის... სირბილით ბრუნდება უკან, ერთი ხელის მოსმით მოხვეტავს ჭურჭელს, საჭმლის ნარჩენებს და გააქვს. კვლავ გარბის აბაზანისკენ და ცოტა ხანში გაპარსული სახით შემობრბის პირსახოცის ასაღებად. რამოდენიმე წუთის შემდეგ გაპარსული და სადღესასწაულოდ გამონყობილი შემოდის ოთახში და უმიზნოდ სცემს ბოლთას. უეცრად მუსიკა წყდება და ყველაფერი ბნელდება).

კოკა — ოჰ, თქვენი დედა ვატირე! რა დროს გადაიწვა ეს ოხერი?!

(უჯრიდან სანთლების შეკვრას იღებს, გაანაწილებს ოთახის სხვადასხვა კუთხეში. ალაგებულ ტახტზე ჩამოჯდება და სიგარეტს უკიდებს. კაკუნის ხმა კარზე).

კოკა — (ნამოვარდება და კარისკენ გარბის) ახლავე!

(შემოდის ნინიკოსთან ერთად. ნინიკოს კვლავ სანვიმარი აცვია, მას ნვიმის მონოტონური ხმაური შემოჰყვება და მთელი მოქმედების მანძილზე თან გასდევს მათ საუბარს).

კოკა — გამარჯობა!

(უხერხულად ართმევენ ერთმანეთს ხელს)

ბოლო ხანებში სულ წვიმაში მოდიხარ! ქოლგა აღარ გრჩება ხოლმე?

ნინიკო — რა ქოლგა?

კოკა — ტროლეიბუსში რომ დაგრჩა მაშინ.

ნინიკო — ჰო...

კოკა — არ გაგიკვირდეს ეს სანთლები, სინათლე გადაიწვა. (ხდის პალტოს).

ნინიკო — კოკა, არ ვიცოდი დეიდა ელენეს ამბავი...

კოკა — ტალინში როგორ გაიგებდი!

ნინიკო — საოცრად დამწყდა გული!

კოკა — ბებიას ძალიან უყვარდი!

ნინიკო — ვიცი.

კოკა — (შუბლზე შემოიკრავს ხელს) სულ დამავინწყდა... (გარბის და შამპანურის ბოთლი შემოაქვს. მაგიდასთან სხდებიან).
კოკა — (შამპანურის ბოთლს ხსნის) გაუმარჯოს შენს დაბრუნებას.

ნინიკო — გაუმარჯოს.

კოკა — კმაყოფილი ხარ?

ნინიკო — მშვენიერი ქალაქია, პატარა, მყუდრო...

კოკა — მე ჩამოსვლას ვაპირებდი...

ნინიკო — სად?

კოკა — ტალინში, შენს სანახავად.

ნინიკო — ბებიაშ დიდხანს იწვალა?

კოკა — არა. ჩემს ხელზე გარდაიცვალა. ყმანვილქალობის დრო-ინდელ კაბაში დავასაფლავეთ. საშინელი ქარი იყო!

ნინიკო — სიგარეტი მომეცი!

კოკა — შენ რა, ენევი?

ნინიკო — ხანდახან...

კოკა — მამა როგორ არის?

ნინიკო — კარგად.

კოკა — ალბათ ძალიან მოენატრე!

ნინიკო — ჰო, ძალიან.

კოკა — მეც მომენატრე!

(პაუზა)

ნინიკო — მეც ბევრს ვფიქრობდი შენზე, კოკა! ძალიან ბევრს!

კოკა — გუშინ სასაფლაოზე შებინდებამდე დავრჩი. წამოსვლა რომ დავაპირე, შორს, სასაფლაოს სიღრმეში თვალი მოვკარი თეთრ სანვიმარს, შენ რომ გაქვს ისეთს. იქით გავექანდი და გვარიანად დავაფეთე ვილაც ვოგო... მერე უკანასკნელი ავტობუსი ჩამოდგა. სულ მარტო აღმოვჩნდი შავოსანი ქალებით გარშემორტყმული. იცი, ისინი ძალიან სხვანაირები არიან, ადამიანები, რომლებიც შებინდებამდე რჩებიან საჭირისუფლო საფლავებთან, ძალზე განსხვავებიან ჩვენგან. ჰოდა, ვიჯექი იმ გადაშავებულ ავტობუსში და უეცრად საზარელმა, ენით აუხსნელმა შიშმა ამიტანა. დავინახე, რომ ყოველი მათგანი მე მომჩერებოდა... მიყურებდნენ შავოსანი ქალები და თითქოს მილიმოდნენ კიდეც... უცნაური იყო ის მზერა... ბრძნული, ალერსიანი, მაგრამ თითქოს... როგორ აგისხნა... იქიდან მიყურებდნენ... იმ ქვეყნიდან. თითქოს გარდაცვლილთა ლანდებს შორის აღმოვჩნდი. თვალები დავხუჭე და შევეცადე შენზე მეფიქრა... და როგორც კი შენი სახე დავხატე, წამსვე დავენყნარდი... რალაც საოცრად კარგად ვიგრძენი თავი: ვიცი რა ტკივილი და შეურაცხყოფა მოგაყენე, მაგრამ არ შემიძლია უშენოდ. მიყვარხარ!

ნინიკო — მეც მიყვარხარ. მე შენ არ მიგატოვებ. ოღონდ ნუ გა-

მახსენებ იმ ძველს.

(აქეთ-იქით იხედება), მოდი, მივალაგებ ოთახს.)

კოკა — (ლიმილით შეხედავს) ამ ოთახის მილაგება ალბათ მთელი ცხოვრების მანძილზე მოვინევს. (მკერდში ჩაიკრავს) გიყვარვარ?

ნინიკო — მიყვარხარ!

(კოკა ნაზად კოცნის)

კოკა — (უეცრად უკან დაიხვეს) რა გემართება?

ნინიკო — არაფერი.

კოკა — ქანდაკებასავით ხარ...

ნინიკო — (უეცრად გამოცოცხლდება) იცი, მე მაინც მივალაგებ აქაურობას. სად არის ცოცხი?

კოკა — რა დროსია!

ნინიკო — რა იცი, (სიცილით) იქნებ დიასახლისად მინდა ვიგრძნო თავი!

კოკა — (გაიზადრება) მაგ შემთხვევისთვის ცოცხი თქვენს განკარგულებაშია, ქალბატონო!

(მოაქვს ცოცხი და აქანდაზი. ნინიკო ასუფთავებს და ალაგებს ოთახს, რალაც ნერვიული სისწრაფე იგრძნობა მის მოქმედებაში. კოკა ცდილობს დაეხმაროს მას).

ნინიკო — ხელს მიშლი! (ამთავრებს მილაგებას) ხელებს გადავიბან და მოვალ (გადის).

კოკა — (მკლავებს გაშლის და ყირას ქიშავს).

ნინიკო — (ბრუნდება) ხომ არ გშია? გინდა რამე მოგიმზადო?

კოკა — არა. ნულარ გახვალ!

(მკლავებს მოხვევს კვლავ და კოცნის).

ნინიკო, რალაცაშია საქმე, რა გემართება?

ნინიკო — არაფერი, გეჩვენება!

კოკა — არა. რამდენჯერ ხელი მოგხვიე, იმდენჯერ მოიბუზე და აკანკალდი!

ნინიკო — მომენატრე ალბათ და იმიტომ. ხომ გითხარი მიყვარხარ-მეთქი.

(ახლა თვითონ მოხვევს მკლავებს, მაგრამ უეცრად ხელს კრავს, სახეზე აიფარებს ხელებს და ტახტზე დაემხობა).

ნინიკო — (ტირის ისტერიულად) არ შემიძლია, არ შემიძლია!

კოკა — (დაბნეულად) ნინიკო, ნინიკო!

ნინიკო — ვაიმე, არ შემიძლია!

(ტახტზე იკრუნჩხება და ტირის).

კოკა — (გაოგნებული) რა არ შეგიძლია?

ნინიკო — არ ვიცი.

კოკა — ნინიკო, რა მოგდის?

ნინიკო — არ შემიძლია!

კოკა — რას აიკვიატე ეს სიტყვა, რა არ შეგიძლია?

ნინიკო — მოვდიოდი და ვფიქრობდი, ყველაფერს დავეიფნებოდა, რა ახლა მარტოა, მას მე ვჭირდები...

კოკა — ვინ არის მარტო?

ნინიკო — შენ. შენ ხარ მარტო... ვფიქრობდი. ის ყველაფერს მიხვდა, მე ის მიყვარს, მიყვარს, მიყვარს... მაგრამ არ შემიძლია დავეიფნებო. მე შენ მიყვარდი! შენი ღიმილი, თავის შემობრუნება თუ ხმის გაგონება ჩემთვის დღესასწაული იყო. მიყვარდი! მაგიტომ დავთანხმდი ბავშვის მოცილებაზე. ველარ გიყურებდი დამფრთხალს, ყალბს, უხეშს... სახედაკარგულს! შენ ხომ არ იცი, რა გრძნობაა, ნვიმაში რომ მიდიხარ მარტო, აკანკალებული, გათელილი... როცა ექიმის მოსაცდელში ზიხარ და ექიმის ვაჟი დამცინავი ღიმილით პაემანზე გითანხმდება!

კოკა — მე იმას მოვკლავ!

ნინიკო — მე ბევრი ვიფიქრე იქ, იმ ქალაქში, მაგრამ გადანყვით ვერაფერი გადავწყვიტე... ვიფიქრე, ჩავალ და ყველაფერი გაირკვევა-მეთქი და აი, გაირკვა კიდეც.

კოკა — რა გაირკვა?

ნინიკო — არ შემიძლია შენთან ყოფნა.

კოკა — ვერ მაპატიე?

ნინიკო — არა, აქ რალაც სხვაა... შენ რალაც იდეალს ეძებდი, მე კი ვერ დამინახე!

(წამოჯდება, ცრემლებს იმშრალებს).

კოკა — რა უნდა დამენახა, როგორ უნდა დამენახე. შენ ხომ არ მომეცი ამის საშუალება, წამითაც არ მაგრძნობინე, რომ შიროვნება ხარ, რომ საკუთარი რამე გაგაჩნია!

ნინიკო — იმიტომ, რომ შემიყვარდი, გესმის, შემიყვარდი! წამსვე აგყვეი, მორჩილად, უხმოდ, ანგარიშმიუცემლად. იმიტომ, რომ კლდეს მეგონა ვიყავი შეფარებული. მე ხომ შენამდე ბიჭისთვისაც არ მიკოცნია... მეგონა, თუ გიყვარს, ქვესკნელშიც უნდა გადაყვე-მეთქი! თურმე არა, თურმე უნდა მენვალებინე! ფხიზლად და შუუცდომლად, დროის მონაკვეთებზე უნდა გამენაწილებინა ჩემი მონყალება! სვალ კინოში წასვლაზე დავთანხმდები, ერთი კვირის შემდეგ კოცნის უფლებას მივცემ... ერთი თვის შემდეგ ცოტას ვაეჭვიანებ, ორი თვის შემდეგ... და ასე შემდეგ, და ასე შემდეგ. ეგ გინდოდა აუცილებლად?!

კოკა — მე მაშინაც მიყვარდი, მაგრამ ვერ ვხვდებოდი ამას. ვილაცას ველოდი და შენი მოსვლა ვერ შევამჩნიე. ზედმეტად ჩვეულებრივად მოხდა ყველაფერი. შენ რომ იცოდე, ერთი ორჯერ სიამაყეც კი ვიგრძენი, საკუთარი მამობის გამო, მაგრამ წამითაც არ მივეცი თავს ამაზე ფიქრის უფლებას...

ნინიკო — ნუთუ შეიძლება ვერ მიხვდე ამას?

კოკა — შეიძლება. ბებიამ იცოდა ეს და მაგრძნობინა კიდეც!..

ნინიკო — როგორც კი რალაც ნათელი გაგიჩნდებოდა თვალში, ნამსვე ამოტივტივდებოდა სიტყვა „ხაფანგი“ და აღარ იცოდი, როგორ მოგეცილებინა თავიდან. სულ ეგ ხაფანგი გელანდებოდა.

კოკა — იქ, ტალინში ხომ არ მოხდა რამე?

ნინიკო — რა უნდა მომხდარიყო?

კოკა — იქნებ ვინმე შეგხვდა ჩემზე უფრო მიხვედრილი!

ნინიკო — კოკა, კოკა, მე რას გეუბნები, შენ კი რაზე ფიქრობ! შენ, რომელიც ხუთი თითივით მიცნობ, როგორ იფიქრე, რომ მე... შემეძლო ასე სწრაფად...

კოკა — სწრაფად, არასწრაფად, მე არ ვიცი. მერე რას აპირებ?

ნინიკო — ვერ გავიგე, რას მეკითხები?

კოკა — საერთოდ რას აპირებ?

ნინიკო — (უღიმილამოდ) რას უნდა ვაპირებდე, ვიცხოვრებ!

(კარზე კაკუნის ხმა გაისმის. კაკუნი მეორდება. შემდეგ კირილე შემოდის, ნინიკოს დანახვაზე შედგება).

კირილე — კარი ღია დაგრჩენია, კოკა!

კოკა — რა გნებაეთ?

კირილე — ბოდიშს კი მოვიხდი ქალიშვილთან... შეიძლება, ერთი ნუთით!

(გვერდზე გაყავს კოკა)

ახლა შენ წყენას ნუ ჩაიდებ გულში, არც მე ჩავიტოვებ. მართლა კი არ გიპირებ რალაცას!

კოკა — მასე იყოს.

კირილე — ჰოდა ახლა... ისა... ლენას კი ნუ ეტყვი ამ ამბავს, არ დამლუპო, ბიჭო!

კოკა — (გაკვირვებული) მაგ რამ გაფიქრებინა, შე კაი კაცო!

კირილე — (შვებით ამოისუნთქავს) ხუმრობით გითხარი, თორე მაგას რავა იზამდი!

კოკა — კარგი, მერე ვეხუმროთ ერთმანეთს, ახლა დაკავებული ვარ!

კირილე — (თან მესაიდუმლის ღიმილით) ვხედავ, ვხედავ და მივიღივარ!

კოკა — (უეცარი გაღიზიანებით) რას ხედავ, ჩემი მეგობარია.

კირილე — ჰო, მეგობარია, აბა რა!

კოკა — კირილე, ნერვები ნუ დამანყვიტე. ერთი და იგივე ნუ გიტრიალებს ტვინში!

კირილე — (შემფრთხალი) კაცო, მე რამე ვთქვი? ვთქვი რამე? მეგობარია და ღმერთმა შეგარგოს!

კოკა — ოჰ, კირილე, კირილე, დიდი არასერიოზული კაცი ხარ, კირილე!

კირილე — (გადის და ბურტყუნებს) რა უნდა ამ კაცს ჩემგან, გი-
თია ნაღდად! (გადის).

კოკა — (პაუზის შემდეგ) იქნებ ვცადოთ... იქნებ დავიწყობთ თავი-
დან! შენ ხომ გჯერა, რომ ახლა სულ სხვანაირად იქნება ყველაფერი.

ნინიკო — არ შეიძლება, კოკა, შენ არ გეგონოს აქ პატიება-არაპა-
ტიების ამბავი იყოს. ბოლოს და ბოლოს, ყველა ქალს ძალაუნებურად
უხდება იმის გაკეთება, რაც შენ მაიძულე. ეგ არ არის მთავარი! მე არ
შემიძლია დავივიწყო შენი შეშინებული, ყალბი სახე. მე არ შემიძლია
დავივიწყო ის, რომ შენ, ჩემმა სათაყვანებელმა ბიჭმა, როგორც კი ხი-
ფათი იგრძნე, სანგრის თხრა დაიწყე, შიგ ჩაწევი და მიწაც დაიყარე
ზემოდან, არავინ დამინახოსო!

კოკა — საინტერესო ლიტერატურული შედარებაა! კარგია ყვე-
ლაფერი რომ მითხარი, ახლა მეც ველარ გაპატიებ მაგ სიტყვებს!

ნინიკო — ვანვალეთ, ვანვალეთ ერთმანეთი და ორივე გადავიწ-
ვით!

კოკა — ცდები, მე ჯერ არ გადავმწვარვარ!

ნინიკო — (დგება) ნავალ მე, კოკა!

კოკა — გაიხადე!

ნინიკო — რა თქვი?

კოკა — გაიხადე!

(მიდის მასთან და პერანგს ჩამოახედვს).

ნინიკო — (ცოტა ხანს უძრავად დგას და ნახევს გულდასმით ათ-
ვალეირებს) ნემსი და ძაფი მომეცი!

კოკა — ნემსი და ძაფი?

ნინიკო — (მშვიდად) ჰო, ნემსი და ძაფი! ასე ხომ არ ნავალ?

კოკა — (მოულოდნელად, მორჩილად) კარგი!

(მიდის უჯრასთან)

რა ფერის ძაფი გინდა?

ნინიკო — ლურჯი!

კოკა — შავი მაქვს.

ნინიკო — სულერთია!

(კოკა აწვდის ძაფს და ნემსს. ნინიკო ცდილობს ძაფი ნემსში გაუ-
ყაროს, მაგრამ ვერაფრით ახერხებს ამას).

კოკა — ძალიან ძლიერი გახდი. ველარ გცნობ.

ნინიკო — მართლა, სულ მინდოდა მეკითხა, ბიჭები როგორ არიან?

კოკა — კარგად.

ნინიკო — ძალიან კარგი მეგობრები გყავს.

კოკა — ერთი მე ვარ ცუდი.

ნინიკო — არა, შენც კარგი ხარ, ყველას უყვარხარ!

კოკა — პირდაპირ ბურძგლავთ ტანში ჩემი სიყვარულით!

ნინიკო — მართლა, მართლა, შენ ბევრს უყვარხარ. ეს უნდა იცოდე.

კოკა — ვატყობ შავი სანთლები უნდა დამენთო, უფრო შეეფერებოდეს სიტუაციას.

ნინიკო — გადაინვა სინათლე?

კოკა — არა. გადაუხდელი მაქვს მთელი თვის და გადამიჭრეს ეტყობა!

ნინიკო — დიპლომი დაამთავრე?

კოკა — თითქმის.

ნინიკო — ახლა რას აპირებ?

კოკა — ზუსტად არ ვიცი... ასპირანტურას მთავაზობენ. მე მთათუშეთში ვაპირებდი წასვლას ორი წლით.

ნინიკო — (ოდნავ ირონიულად) მეცხვარედ?

კოკა — არა, მასწავლებლად. ძმადნაფიცები მყავს მთაში... თუმცა ახლა ველარ შევძლებ!

ნინიკო — რატომ?

კოკა — გამიჭირდება შენ რომ ვერ გნახავ.

ნინიკო — იცი, ძალიან მსიამოვნებს ამას რომ მეუბნები. მართლა, მართლა! და იცი, რა მგონია?

კოკა — რა?

ნინიკო — რომ ის გოგონა, რომელიც მომავალში შეგიყვარდება, ძალიან ბედნიერი იქნება შენთან, ამ ისტორიის შემდეგ შენ სხვანაირად მოეპყრობი მას.

კოკა — რას ნიშნავს სხვანაირად?

ნინიკო — უკეთესად, ვიდრე მე მომექეცი.

კოკა — არ იქნება ის სხვა...

ნინიკო — შეტრიალდი, უნდა დავაკერო.

(კოკა ზურგით შეტრიალდება)

კოკა — იცი, რა გამახსენდა?

ნინიკო — (აკერებს პერანგს) რა?

კოკა — მეთათე კლასში ერთი გოგო მომეწონა...

ნინიკო — ვინ გოგო?

კოკა — შენ არ იცნობ. ჰოდა, საიდან არ მიუფდექი, ვერაფერი გავანყე, ახლოსაც არ გამიკარა, ერთი კვირა გავატარე ამგვარ წვალებაში, მერე კი ხელი ჩავიქინე და უმტკივნეულოდ დავივიწყე ეს ამბავი... გავიდა ერთი წელიწადი და სრულიად მოულოდნელად, მისმა მეგობარმა გოგომ გამომიცხადა, რომ ლიას ძალიანაც მოსწონდი, მაგრამ თვლიდა, რომ ზედმეტად თავდაჯერებული ხარ და ზედმეტად ჩქარობო, ამიტომაც გადანიყვიტა ცოტა გაუნვალეზინეო. ხომ წარმოიდგენ როგორ ამადულეზდა ეს ამბავი?! არ გასულა ამის შემდეგ ორი დღე და კონსერვატორიაში ვხვდები ლიას, მეგობრებთან ერთად იყო. იქვე დავაბზრიალე ბადრი და გელა და ისე მოვახერხე, რომ მარტო მე გამეცილებინა სახლში. იმ საღამოს დიდი თოვლი დადო თბილისნი. ფეხით წამოვედით და უეცრად, რა-

ტომლაც გადავწყვიტე შური მეძია მასზე და დამცინავად, ქედმაღლო-
რად, კლარკ გეიბლის ღიმილით დაეუნყე ლაპარაკი... გაოგნდა საწყველო
გოგო, მე კი დარწმუნებული, რომ ხელში სამი ტუზი მიჭირავს, სულ უფ-
რო და უფრო ვუმატებდი დოზებს. და უცებ, როცა ხელი გაეუნოდე, აქ
ფეხი არ დაგისხლტეს გენაცვალე-მეთქი, თვითონ დამისხლტა და ტყა-
პანი მოვადინე თოვლში. თანაც ხომ შეიძლებოდა მოხდენილად, სპორ-
ტულად ნაიქცე, არა, მოჭრილი მორივით გავადინე ბრაგვანი. ვწევარ ასე
თოვლში, მეყინება ცხვირი და ვფიქრობ, რა საშუალებით მოვიკლა თა-
ვი... მერე აედექი ნირნამხდარი, გაბითურებული...

ნინიკო — (სიცილით) გოგომ რა თქვა?

კოკა — ხომ არ იტკინე რამეო? მოკლედ, სანამ სახლამდე მივაცი-
ლე, ექვსჯერ ნავიქეცი. არ ვიცი რატომ მისხლტებოდა ასე უსაშვე-
ლოდ ფეხი... სახლთან რომ მივიყვანე, გვარიანი ნაცემი ვიყავი, და-
ლილავებული, თოვლტყაპში ამოგანგლული! ლიამ მითხრა, ამოდი
ერთი ნუთითო, არა-მეთქი! მაშინ ეზოდან ნუ ჩახვალ, დიდი დაქანე-
ბაა, ქუჩით დაბრუნდიო, შენ ნუ ლელავ, არაფერი მომივა-მეთქი, შეე-
დგი ფეხი დაქანებაზე და თურმე ნუ იტყვი, ბავშვებს წყალი დაესხათ
სასრიალოდ... მოკლედ, ბოლო კადრი ის გახლდათ, თუ როგორ მის-
რიალებდა კოკა მხეიძე სამარცხივნოდ ფეხგაჩაჩხული ყინულზე.

(ორივე გულიანად იცინის).

სამი წელი ვემალებოდი მას შემდეგ, სადაც კი დავინახავდი, მეო-
რე ქუჩაზე გადავდიოდი. გუშინ შემხვდა, გათხოვილა, ბავშვი მოყავ-
და ბაგადან... გავიხსენეთ ეს ამბავი და ბევრი ვიცინეთ.

ნინიკო — შეგიძლია მოტრიალდე!

კოკა — მორჩი?

ნინიკო — კი.

(სანვიმარს დანვდა. კოკა ეხმარება ჩაცმაში).

კოკა — იქნებ მოიცადო, გადაილოს წვიმამ.

ნინიკო — არა, უნდა ნავიდე.

კოკა — წვიმაში მოხვედი და წვიმაში მიდიხარ.

ნინიკო — ჰო, (სევედიანად) მშვიდობით, კოკა მხეიძე!

კოკა — გაგაცილებ!

ნინიკო — არა (უყვრად შეაცქერდება) შენ რა, ტირი?

კოკა — ჰო, ვტირი.

ნინიკო — ნეტა მომეტყუებინე მაშინ და ყველაფერი ისევ ისე და-
მეტოვებინა.

კოკა — (ექოსავით) ნეტა მოგეტყუებინე!

(ნინიკო სწრაფად შეტრიალდება და გადის. კოკა გაქვავებული-
ვით დგას, შემდეგ სანთლებს აქრობს. ბარბაცით მიდის ტახტთან და
გულალმა ეცემა ზედ. თანდათან ბნელდება და სიზმარისეული შუქი
შემოდის სახლში).

(სცენის სიღრმიდან გამოჩნდება თეთრ კაბაში გამოწყობილი თვრამეტიოდე წლის გოგონა. კოკას ოთახში შემოდის და ინტერესით ათვალეერებას იქაურობას. კოკა ტახტზე წამოჯდება, საფეხებზე ისრესს და ცოტა ხანს უაზროდ შესცქერის გოგონას).

კოკა — (ყოყმანი) დედა?

დედა — (სწრაფად შემოტრიალდება მხიარულად) კოკა, გაგაღვიძე?

კოკა — დედა!

დედა — რად გძინავს ჩაცმულს?

კოკა — პირველად გხედავ სიზმარში, მაგრამ წამსვე გიცანი!

დედა — რამხელა ბიჭი გახდი! ოთახი კი თითქმის არ შეცვლილა, ყველაფერი ძველებურადაა. ეგ ტახტი კი ამ კუთხეში იდგა. სამშობიაროში რომ მიყვავდი, ყველა მაგ ტახტზე ჩამოვეჯექით, როგორც ხანგრძლივი მოგზაურობის წინ იციან ხოლმე... მოგზაურობა კი მართლაც ხანგრძლივი აღმოჩნდა.

კოკა — მე ბავშვობაში ვიმუქრებოდი, რომ უკვდავების წყალს ვიპოვიდი და ყველას გავაცოცხლებდი... უპირველეს ყოვლისა, შენ და მამას.

დედა — გახსოვს მამაშენი?

კოკა — ბუნდოვნად, სურნელი მახსოვს მხოლოდ მისი... და კიდეც მახსოვს ლურჯი გარიჟრაჟი და დიდ ოთახში ზღაპრული ლანდებივით აბორიალებული თოფიანი და პატრონაჟიანი კაცები... თურმე სანადიროდ მიდიოდნენ, მე კი დარწმუნებული ვიყავი, რომ საომრად ემზადებოდნენ და ტირილით ვეხვეწებოდი, მეც წამიყვანეთ-მეთქი.

დედა — ჩვენ ისე ვოცნებობდით შენზე. შენ კი აბაგუნებდი, აბაგუნებდი ფეხებს... უკანასკნელად ამ სარკეში ჩავიხედე და წარმოვიდგინე, თუ რა ლამაზები ვიქნებით სულ მალე, მე და ჩემი შვილი, როცა ამ სარკეში ჩავიხედავთ. ჩვენ რატომღაც გვეგონა, რომ გოგონა გაჩნდებოდა... და მერე არაადამიანური ტკივილებისა და ტანჯვის შემდეგ დამანახეს შენი თავი... ლურჯი, მწივანა, უსიამო არსების. ვილაცამ თქვა, რა თეთრი ბავშვიაო, მე კი ვუპასუხე, თეთრი კი არა ლურჯია-მეთქი... მეტი აღარაფერი მახსოვს... ექიმების ბრალი არ იყო. ვერც კი მივხვდი, რომ მივდიოდი. მერე გამოჩნდა უზარმაზარი შავი გვირაბი და ძალიან ძნელი იყო გზის გაღწევა, შორს, გვირაბის ბოლოში, თეთრი სხივი ციმციმებდა და ნაცნობი, გარდაცვლილი ადამიანების ხმები იქით მიხმობდნენ, იმ შუქისაკენ. ორმოცი დღე და ორმოცი ღამე მივდიოდი გვირაბის ბოლოსკენ, თანდათან ფართოვდებოდა თვალისმომჭრელი სინათლის ნაკადი და ენით აუნერგელი ნეტარება დამეუფლა, ვიგრძენი, როგორ გათავდა სიბნელე და უსაზღვრო სითეთრეში შეიტყორცნა ჩემი სული... (იციინის) რა პირდაღებული მისმენ, დაგავინყდა, რომ ეს სიზმარია?!

კოკა — ბებიას კი ისე ეშინოდა სიბნელის, მარტოობის, სიცივის...

(უცებ ამჩნევს, რომ დედა ნელ-ნელა სცილდება მას და ნისლში იშრება), არ ნახვიდე, გთხოვ, ნუ დამტოვებ, მარტო, ან მეც წამოვიხვენი სითეთრეში...

დედა — (შორიდან) რა სისულელეს ამბობ, კოკა, როგორ შეიძლება?... ყველაზე დიდი სითეთრე ხომ სიცოცხლეა, არაფერი შეედრება მას!

კოკა — (მუდარით) არ ნახვიდე, არ დამტოვო მარტო!

დედა — (ნისლიდან) მე არც გტოვებ... ჩვენ სულ შენთან ვართ... შენ ვერ გვხედავ მხოლოდ! სიყვარული არ ქრება, კოკა, ჩვენი სიყვარულიც არ გამქრალა, იგი უხილავი მოსასხამივით გვევლება სხეულზე... ჩვენ ხომ შენი უხილავი მფარველები ვართ! სიყვარული არ კვდება, არასოდეს, ის თქვენს გარშემოა, ის თქვენს გარშემოა! (ხმა თანდათან მისუსტდა და გაქრა. სიზმრისეული შუქი ნელ-ნელა იფანტება. დღის სინათლე და ქალაქის ხმაური შემოიჭრება ოთახში. კოკა უძრავად წევს ტახტზე. იატაკზე წყლით ნახევრად სავეს სურა დევს. მაგიდაზე და ოთახის კუთხეებში ჩამქრალი სანთლების ნაღვენთია. უეცრად მძლავრი ზათქანი არღვევს გარინდებას. ვილაცა მთელი ძალით ანგრევს კარს. დარტყმა რამდენჯერმე მეორდება. კოკა ტახტზე შეიშმუშნება. დარტყმები გრძელდება და უცებ ლანანით და ზრიალით გადმოვარდება კარი და ოთახში დაფეთებული, შეშინებული ბადრი და გელა შემოიჭრებიან. გელა ცდილობს სინათლე ჩართოს.

გელა — გადამწვარია.

ბადრი — (ტახტთან ჩაიჩოქებს) კოკა! კოკა!

გელა — (მის გვერდით ჩაჯდება) რა დაგემართა, ბიჭო!

ბადრი — (შეშფოთებული) კოკა! კოკა!

კოკა — (სუსტად) რა იყო?

ბადრი — (შვებით ამოისუნთქავს) უჰ, შენ რა გითხარი ჩვენი დაფეთებისთვის!

გელა — რამ მიასავათა ასე?!

(უეცრად ოთახში კირილე და ლენა შემოიჭრებიან. ლენას ხელში რკინის ქაფჩა უჭირავს, კირილეს ორლულიანი თოფი).

ლენა — გვიშველეთ! ქურდები! გვიშველეთ!

კირილე — ხელები მალლა!

(განცვიფრებული ბიჭები ხელებს მალლა ასწევენ).

ბადრი — ბატონო ჩემო...

ლენა — (კვილით) მოკლეს, მოკლეს, ეს უბედური!

(ქაფჩას მოუქნევს გელას, გელა აიცდენს და უკან გახტება, ლენა მთელ ოთახში დასდევს მას ქაფჩით ხელში).

ბადრი — დანიე ეგ თოფი, შე კაი კაცო, არავინ მოგვიკლავს, მე-გობრები ვართ კოკასი!

გელა — (სიცილით) კოკა, შე უღმერთო, ამოილე ხმა!

კოკა — (ტახტზე წამომჯდარი) ქალბატონო ლენა, ესენი ჩემი მე-

გობრები არიან.

(კირილე და ლენა გაშრებიან).

კირილე — კი, მარა, ეს კარის შემონგრევა რალა იყო? არ გამიგია მე ასეთი მეგობრობა.

ბადრი — ახლავე ავიხსნით: სამი დღის განმავლობაში არც ტელეფონი პასუხობდა, არც კარს გვიღებდა ვინმე... ჰოდა, შეგვეშინდა...

კირილე — ბოდიში, ბატონო!

კოკა — (სუსტად) რას ბრძანებთ, ბატონო კირილე, პირიქით, დიდი მადლობა, ჩემი გულისთვის ამხელა ხლავოროთში რომ ჩავიდეთ თავი.

კირილე — ჰო, კაი ახლა... (ნასიამოვნება) წავიდეთ, ლენა!
(გადიან)

ბადრი — (სიცილით) მაგარი შიში გვაჭამეს, ძმაო!

კოკა — (თავს გააქნევს, ცდილობს გონს მოვიდეს) რა მოხდა მაინც?!

გელა — რა მოხდა და, ნინიკო მივიდა ბადრისთან, ყველაფერი მოუყვა და სთხოვა, მარტო არ დატოვოთო. ჩვენც ვაგვახსენდა, რომ სამი დღეა არ გვინახიხარ... ესე იგი, იმ დღიდან, რაც ნინიკო წავიდა... გავიკითხეთ ინსტიტუტში, მეგობრებში, არავის ენახე... ტელეფონი არ პასუხობს, სინათლე გადამწვარია, დარაბები დახურული, კარს არავინ აღებს, რა უნდა გვეფიქრა, ხომ ვერ მეტყვი?!

კოკა — ნინიკომ ვითხრა?

ბადრი — ჰო, ნინიკომ.

კოკა — რა რიცხვია დღეს?

ბადრი — ოცდასამი.

კოკა — ესე იგი სამი დღეა...

გელა — ზუსტად სამი დღე!

(კოკა წამოდგება, რამდენიმე ნაბიჯს გააკეთებს, მაგრამ წაბარბაცდება, ბიჭები ხელს შეაშველებენ).

გელა — რა გემართება?

კოკა — მგონი არაფერი მიჭამია ეს სამი დღე!

გელა — (წყლის სავსე გრაფინს იღებს იატაკიდან) პოლ ბრეგის დიეტაზე გადახვედით, ვასია?!

(ბადრი სამზარეულოში გადის და საქმლის ნარჩენები შემოაქვს. კოკას მაგიდასთან დასვამენ).

გელა — ჭამე!

კოკა — არ შემიძლია!

ბადრი — ცოტა უნდა შეჭამო, დასუსტებული ხარ!

(საკუთარი ხელით აჭმევს, როგორც ბავშვს).

ეს მასწავლებლის ხატორით... აი, ასე! ეს დედიკოს ხატორით! ეს მამიკოს ხატორით! ეს ამ იდიოტის ხატორით, რომ დაყუდებულა და ვერ მოიფიქრებს დარაბები გაალოს!

გელა — მართლა დამდნარი სანთლის ბოლია დაგუბებული!

(ხსნის დარაბებს და ხარბად ჩაისუნთქავს ჰაერს).

გაზაფხული დამდგარა! სამი დღე წვიმდა, მხოლოდ ახლა გადარ-
ლო! კოკა, მოდი ფანჯარასთან, ერთი ჩაისუნთქე მხოლოდ!

კოკა — (ყრუდ) არ მინდა გაზაფხული! არაფერი არ მინდა.

ბადრი — რას ამბობ, კოკა!

კოკა — ბებიაჩემი ისე წავიდა, ეგონა ნათელი ბიჭი დამტოვა. ცოდვიანი დავიბადე ამ ქვეყანაზე, ჩემს სიცოცხლეს დედაჩემის სიკვდილი დასჭირდა. თვითონ კი ჩემს შვილს განაჩენი გამოვუტანე და საყვარელ გოგონას სული დავუსახიჩრე! შენ კი მეუბნები, გაზაფხულიო! როდის ხდება ეს, ბადრი, როდის ხდება, ერთ მშვენიერ დღეს საკუთარ თავში ღორს რომ აღმოაჩენ? როდის ვხდებით პირუტყვები?! მილიონობით ნიღაბს ვიზომავთ და ბოლოს ყველაზე ყალბს, ყველაზე მახინჯსა და უცხოს ამოვირჩევთ ხოლმე და ისე გენეკება ეგ ოხერი, რომ კანიანად გინდა აიდლოხო სახიდან, მაგრამ აღარ შეგნევს ამისი ძალა და ღონე! ადამიანს ხომ სინაზის და სიყვარულის უზარმაზარი მარაგი აქვს დაგუბებული მკერდში. სად მოვახერხებ მისი ჩატკეპნა, რომელ სარდაფებში გამოვამწყვდიეთ!

(ბიჭები ერთმანეთს გადახედავენ).

გელა — მოდი რა ფანჯარასთან!

კოკა — არ მინდა ეგ თქვენი გაზაფხული, მე მინდა მოკვდე!

ბადრი — მშვენიერი სურვილია, გეყოფა, ნუ აგვაქვითინებ ახლა! მე პირადად, ყაბულს ვარ, ერთხელაც გაილახო ასე, ოღონდ ამდენს მიხვდე! ადექი, წავიდე, საცოდაობაა ახლა სახლში ყოფნა!

გელა — შეხედეთ, ხალხო, სასულე ორკესტრი მოაბიჯებს!

(ფანჯარაში ყვირის).

მაესტრო, ტუში!

(უეცრად უხილავი ორკესტრი „რიორიტას“ დასცხებს).

გელა — მგონი, მართლა შემისრულეს თხოვნა.

კოკა — (თავს სწევს) „რიორიტა“ ჰქვია მაგას. (ტელეფონის ზარი.

კოკა ნელა დგება და ყურმილს იღებს).

გისმენთ! ალო? ვინ? ვინ იპოვე?! (უეცრად სიცილი უტყდება). შენი ლუიზა იპოვე?! მოგილოცავ, მოგილოცავ ძმაო! აღარ დაკარგო!

მის დანარჩენ სიტყვებს ორკესტრის გაძლიერებული ჰანგები ახშობენ. კოკა რაღაცას ყვირის ტელეფონში, მაგრამ ჩვენ აღარ გვესმის, რადგანაც ყველაფერს ავსებს გაზაფხულის მარში.

ათჳინიერებან მიმინოს

პიესა ორ მოქმედებად და შვიდ სურათად

მოქმედი პირები:

გიო

ანი

პატრონი

იონა

მერი

მელოტი

ცალთვალა ბაზიერი

პირველი ბაზიერი

ყრუ-მუნჯი ბაზიერი ქალები

ბაზიერი ქალები და კაცები

სურათი პირველი

ყვითლად ჩამუქებული, ოვალური ფორმის ბუნგალო, გრძელი მაგიდა. კანტიკუნტად გარშემოწობილი სკამებით. კუთხეში მაღალი ბუხარია, ტაბლა და სკამებად გამოწყენებული ჯორკოე-ბი. გრძელ მაგიდაზე დიდი, თეთრი ბოთლი დგას, ნახევრამდე შინდისფერი ღვინით სავსე. ბოთლის გვერდით მოზრდილი პურის ნატეხია, შლაპასა და ძველმანებში გამოწყობილ მანანწალას თავი გვერდზე გადაუხრია და მაგიდის კიდეზე რაღაც ყრუ რიტმი გამოჰყავს. მაგიდაზე, ბოთლის გარშემო ზორბა მელოტი კაცი ცეკვავს, მუცელზე განასკვული შინდისფერი პერანგი და გრძელი ჩექმები აცვია. კაცი უხმოდ ცეკვავს ბოთლის გარშემო. ბუხართან გრძელკაბიანი ქალი ზის, კაბა მუხლებამდე აუნევიდა და შიშველი ფეხები ბუხრის ქვაზე მიუფიცხებია. კუთხეში ჩვიდმეტოდე წლის ქორორა ბიჭი ზის.

მერი. (შეშას შეაგდებს ბუხარში. გაღიზიანებით) აღარ მოგბეზრდა მაგიდაზე ძუნძული, ბაზიერო!?

(კაცი ჯიუტად განაგრძობს როკვას)

(ფეხებს ჩამოუშვებს ბუხრიდან)

ოჰ, როგორ ჩაგაფარებ მაგ მოტვლეპილ თავში!

(დაიხრება და ქოშს ესერის კაცს, ის ჰაერშივე დაიჭერს, მერე მონ-
ყვეტით ჩამოჯდება მაგიდის კიდეზე და დაკვირვებით ათვალიერებს
ფეხსაცმელს.)

მელოტი. (ბოთლს წაატანს ხელს) შენი ქოშით უნდა დავლიო პატ-
რონის სადღეგრძელო, მერი!

(ღვინის ჩასხმას აპირებს, მაგრამ მერი დგება და ხელიდან გლეჯს
იმპროვიზებულ სასმისს)

იონა. (შლაპას მოიხდის და მაგიდის ძგიდეს ჩამოეყრდნობა იდაყ-
ვით) აცალე, გალალე ბავშვს, ძლივს გამხიარულდა!

მერი. კარგი გალალეაა, ვირს დაემსგავსა ამხელა კაცი.

იონა. ვირს რას ერჩი, შე ქალო!?

მელოტი. ჩემზე ლაპარაკობთ?

იონა. (ღვინოს ისხამს) არა, ვირზე!

მელოტი. ნუ მაბრაზებთ, ნუ მაბრაზებთ!

მერი. მელოტო, ნადი, შეშა დაჩეხე!

მელოტი. ახლავე!

(მაგიდაზე წამოგორდება და იძინებს)

მერი. შვიდ ხმაში ხვრინავს, ოხერი!

იონა. მოდი, დავლიოთ, მერი!

(გარედან წვიმის ხმაური ძლიერდება)

მერი. მთელი დღეა წვიმს, წვიმს... გამომაშტერა ამ წვიმამ (პაუ-
ზის შემდეგ) ნადი, იონა! პატრონმა არ მოგისწროს, თორემ მოგკლა-
ვენ ბაზიერები! ხომ იცი, როგორ სძულხართ!?

იონა. შენც გძულვარ?

მერი. ისე, რა...

იონა. (ღვინოს სვამს) წვიმს... წვიმს...

მერი. (ბიჭს) შენ მას ელი...

გიო. პატრონს!

მერი. ის კაცი რა იქნა, შენ რომ მოგიყვანა?

გიო. დამტოვა და წავიდა.

მერი. ბაბუაა შენი?

გიო. არა. მამა!

მერი. სახელი რა ექვია?

გიო. გიო!

მერი. რაო. ურევ?

გიო. შიგადაშიგ, ისე ცუდი ბიჭი არა ვარ...

მერი. ქალაქში ცხოვრობ?

გიო. დიახ. ისე ცუდი ბიჭი არა ვარ...

მელოტი. (თავს წამოყოფს, ზანტად გადაწვდება რალაც
საქალაქდეს, ქალაქდს ამოიღებს და კითხულობს).

პოტენციურად საშიში. თამამად აზროვნებს.

გიო. მამაჩემს ურჩიეს პატრონისათვის მიემართა, ახალი აღმზრდელი სისტემა შეიმუშავა.

მერი. წინათ კაცთმოძულეს და ყალბაბანდს უწოდებდნენ პატრონს ქალაქში.

იონა. ახლა პატრონის ავტორიტეტი ძალზე ამალღდა. ვაი, თქვენს პატრონს!

მერი. მერე და, დაგიყოლიეს აქ წამოსვლაზე?

გიო. ახლა ჩემთვის ყველაფერი სულერთია.

მერი. რატომ?

მელოტი. (განაგრძობს კითხვას) ბავშვობიდან უყვარდა ერთი ქალიშვილი, შემდეგ ის გოგო მშობლებმა პოლიციის უფროსის ვაჟიშვილზე გაათხოვეს. გიო მაშინ ქალაქში არ იყო. დანგრეული საყდრის შესაკეთებლად იყვნენ წასულეები ეგ და მისი მეგობრები. დაბრუნებისას გიომ გოგონას გათხოვების ამბავი რომ შეიტყო...

მერი. რა ჰქვია გოგონას?

გიო. ანი! (გამოერკვევა) რა მკითხეთ?

მერი. შენ უკვე მიპასუხე!

მელოტი. როგორც კი ანის გათხოვების ამბავი გაიგო, თოფით შეუვარდა საქორწილო სუფრაზე პოლიციის უფროსს და მის ვაჟიშვილს.

იონა. წარმოუდგენელია, პოლიციის უფროსს?

მელოტი. ჰო!

იონა. პოლიციის უფროსს!

მელოტი. ჰო-მეთქი და მის ვაჟიშვილს!

იონა. პოლიციის უფროსის ვაჟიშვილს?

მერი. იონა, ნუ მაიმუნობ!

მელოტი. განაიარაღეს და სცემეს. ორჯერ დაკარგა გონება! ლოგინად ჩაეარდა და მთელი სამი დღე აბოდებდა... გათხოვდა, გათხოვდა.

მერი. ვინ გათხოვდა?

გიო. რა მკითხეთ?

მერი. არაფერი...

მელოტი. მერე ისევ მიუვარდა და...

მერი. და ისევ სცემეს, არა?

გიო. დიახ, ამჯერად უფრო საფუძვლიანად!

მერი. პატრონი მოგივლის, სულ ამოგიგდებს მაგ სიყვარულობიას თავიდან და ისეთ კაცს გაგზდის...

იონა. ხომ შეიძლება სულ მალე თვითონ გახდეს პოლიციის უფროსი...

გიო. ვინ, მე?!

იონა. ჰო, შენ!

გიო. აბა, კარგად იყავით!

მერი. სად მიდიხარ?

გიო. სტუმრად!

მერი. ვისთან?

გიო. პოლიციის უფროსთან...

იონა. და მის ვაჟიშვილთან?

გიო. და მის ვაჟიშვილთან.

მერი. შენ აქედან ველარსად ნახვალ!

გიო. რატომ?

მერი. იმიტომ, რომ აქ მოსული თავის ჭკუაზე ველარ იელის...

გიო. ვინა ხართ თქვენ?

მერი. ბაზიერები, აქ მიმინოებს გეშავენ, ათვინიერებენ.. შენც მოთვინიერდები, პატრონი მალე მოვა.

(გადის)

იონა. აქ ათვინიერებენ!

გიო. გავიგე, მიმინოებს!

იონა. არა მარტო მიმინოებს, შენნაირებსაც. ეს ბაზიერთა სექტაა, რომელიც მიმინოების მოთვინიერების ხერხებს ახალგაზრდებზე იყენებს. შენ იცი, როგორ ათვინიერებენ მიმინოს?

გიო. არა.

იონა. საშინელი პროცესია, გამოთავყვანების პროცესი, შელოცვას ეძახიან ესენი.

გიო. მერე რა მოხდება, რომ შემილოცონ?

იონა. რა და თოფით შევარდნის მაგივრად საქორწილო საჩუქარს მიაართმევ პოლიციის უფროსის ვაჟიშვილს!

გიო. მე? მე მივართმევ?

იონა. მე დაგეხმარები გაქცევაში, თორემ დაბრუნდებიან ნადირობიდან ბაზიერნი...

გიო. ჩემთვის სულ ერთია! კისერი უმტვრევიათ ბაზიერებსაც და მიმინოებსაც.

იონა. შენ არ იცი, როგორი გახდები შელოცვის შემდეგ, შენში ყველაფერს მოკლავენ ლამაზს, კეთილს, სიყვარულს მოკლავენ.

გიო. (ჩაფიქრდება) სიყვარულს მოკლავენ?

იონა. მოკლავენ.

გიო. მაშინ დავრჩები!

იონა. რას იზამ?

გიო. დავრჩები!

(სიღრმეში ბაზიერები რიტუალურ ცეკვას იწყებენ, სცენის სიღრმიდან კოჭლობით შემოდის ორმოციოდე წლის კაცი, მას მელოტი ეხმარება. ვიღაც შესძახებს „პატრონი“. ბაზიერები ცეკვას წყვეტენ და მას მიეჭრებიან)

პატრონი. (ტკივილისაგან იმანჭება) არაფერია, არაფერი. ნაღობია მხოლოდ.

(მერი ჩაიჩოქებს და ჩექმას ხდის კაცს)
არაფერია-მეთქი, დამანებე, მერი, თავი!

(გიოს შეხედავს)

ეს არის ის ბიჭი?

(მერი დაიხრება და ყურში უჩურჩულებს რალაცას)

მამამისმა ორი ოქრო დატოვა?

მერი. დიახ.

პატრონი. იონა, შენ რატომ მოხვედი?

იონა. სოკოს ეკრეფდი და წვიმამ მომიხსნო.

პატრონი. თუ მერის სიყვარულმა გაგახსენა? (ბაზიერები იცინი-
ან) სულ ჩვენს ლანძღვა-გინებაში ამოგდის სული და ახლა მოგენატ-
რეთ?! მწყერი აჭამეთ და შავი ღვინო არ მოაკლოთ, თორემ ნავა და
სტუმარ-მასპინძლობას შეგვიგინებს. იონა! ხედავთ, როგორ გართუ-
ლა სოკოს კრეფით. ჩემი დაღესილი ბიჭებისაც აღარ ეშინია. მომით-
მინეთ, იქნებ ჩვენს რაზმში გადაწყვიტა შესვლა, პა?

(საერთო ხორხოცი)

მე მგონი, მისგან კარგი ბაზიერი დადგება. განვრთნა სჭირდება
მხოლოდ!

(სახემოცინარი ბაზიერები გარს შემოეხვევიან იონას და პატრონს
აპყვებიან თამაშში).

I ბაზიერი ბიჭი. უპირველეს ყოვლისა, თეთრი ლაყოა საჭირო მი-
მინოს მოსატყუებლად და კედით ნაქსოვი დიდრონთვალეზა ბადე...

მიმინოს დანახვაზე ვშლით ჩიტ-ბადეს და ბურჯს ვეფარებით.
გრძელ ჯოხზე გამობმულ ლაყოს კი ფეთქვას ვანყებინებთ. მიმინო
ლაყოს ჩამოუქროლებს კლანჭებში ჩასაგდებად და ბადეში ებმება...
ბადეში გაბმული მიმინოს ფეხზე ზონარებს ვაბამთ და თვალებს ძა-
ფით ვუხვევთ... გარდა ამისა, სამხრე სალტეს ვუკეთებთ, რომ ხელი-
დან გადავარდნისას წელი არ გადატყდეს... პირველ მწყერს რომ მოი-
ნადირებს, თავი უნდა გაუტეხო მწყერს და ტვინი ამოაქენკინო მიმი-
ნოს... მაგრამ მანამდე სახლში მიყვანილ ტყვეს კანაფს შევხსნით და
ლამეს ვუთევთ... ვაშიმშილებთ... მერე ვაძლობთ... გაუთავებლად ჩაე-
ყვირით რალაცას ყურში და ვაჯანჯლარებთ, ვათაყვანებთ.

პატრონი. (იცინის. ამჩნევს გიოს). მოდი, ბიჭო, აქ! (გიო ადგილი-
დან არ იძვრება). მოდი-მეთქი!

გიო. (წელი ნაბიჯით მიდის მასთან) გამარჯობათ!

პატრონი. გაგიმარჯოს! რა გქვია?

გიო. გიო!

პატრონი. რამდენი წლის ხარ?

გიო. თქვენ?

პატრონი. რა, მე?!

გიო. რამდენი წლის ბრძანდებით?

პატრონი. (იცინის) ორმოცდახუთის გავხდები მალე, მოხვალ ჩემს დაბადების დღეზე?

გიო. (მხრებს იჩეჩავს) თუ დამპატიყდებით!

პატრონი. რატომ გაუსრე მამაშენს სისხლი, ბიჭო?!

გიო. სახელი მისთვის მკითხეთ, რომ ბიჭო მეძახოთ!

პატრონი. (გაკვირვებული) უყურე ამას შენ?!

ცალთვალა ბაზიერი. როგორ ელაპარაკები პატრონს?

პატრონი. დაანებე თავი! (ინტერესით შეჰყურებს). შენ იცი, რატომ მოგიყვანეს ჩემთან?

გიო. ვიცი.

პატრონი. რატომ?

გიო. ვიცი-მეთქი!

პატრონი. მერე, თანახმა ხარ?

გიო. ჩემთვის სულერთია!

პატრონი. რომ არ გავხარ სულერთია კაცს?!

გიო. ჩემთვის სულერთია!

| ბაზიერი. ძალზე შეგითამამდათ, პატრონო!

პატრონი. შენ ჩემზე უფრო თავმოყვარე ხარ?!

| ბაზიერი. მაპატიეთ.

პატრონი. (გიოს) მოგწონს აქაურობა?

გიო. ისე რა...

პატრონი. შეყვარებული ხარ?

გიო. ნახვამდის!

(ტრიალდება და მიდის, მაგრამ ბაზიერები მკლავში ნაატანენ ხელს და შეაჩერებენ)

პატრონი. გინდა დაისვენო და ლალი კაცი გახდე? გინდა ამოგათალო ეგ სიყვარული?!

გიო. (მოუტრიალდება) მინდა! (პაუზა) მინდა!

პატრონი. (დგება. კოჭლობით მიდის მასთან და მხარზე ადებს ხელს)

შენ კარგი ბიჭი ხარ, მე შენ ნაღდ ბაზიერს გავხდი. ბაზიერნო, აბა, დააკვირდით, რალაცით არ გაგონებთ ჩემს ახლგაზრდობას?

(ბაზიერები ჩუმად არიან).

ნუთუ ვერც ერთი ვერ ამჩნევთ მსგავსებას?

მერი. ჰო, რალაცით თითქოს გგავს!

პატრონი. (ხელს ჩაიქნევს) დაბრმავებულხართ ყველა! (გიოს) მოდი, სიბნელეში დაჯექი და რაც არ უნდა დაინახო, ხმა არ გაილო! ის გოგო შემოიყვანეთ.

გიო. (მხრებს იჩეჩავს და სიბნელეში გადის) კი, ბატონო!

პატრონი. მართლა საოცრად მაგონებს ჩემს ახლგაზრდობას. (მერი გადის და ანი შემოჰყავს).

- პატრონი. გამარჯობა!
ანი. გამარჯობათ!
პატრონი. დაწყნარდი. მოისვენე ცოტა?
ანი. დიახ!
პატრონი. ხომ კარგად გეპყრობოდნენ?
ანი. დიახ.
პატრონი. რა გქვია?
ანი. ანი.
პატრონი. რატომ მოხვედი ჩვენთან, ანი?
ანი. მე არ მოვსულვარ?
პატრონი. აბა?
ანი. მომიყვანეს.
პატრონი. ვინ მოგიყვანა?
ანი. არ ვიცი. ვილაც კაცებმა.
პატრონი. ქმარმა რატომ გამოგადგო სახლიდან?
ანი. ვტიროდი.
პატრონი. რაო, რაო!
ანი. ვტიროდი ბევრს.
პატრონი. რატომ ტიროდი?
ანი. ისე... მეტირებოდა!
პატრონი. მტირალა გოგო ხარ?
ანი. ალბათ.
პატრონი. მკლავები მიჩვენე! (მაჯებს უსინჯავს) რატომ დაისვი
მკლავზე სამართებელი?
ანი. ცუდ გუნებაზე ვიყავი!
პატრონი. ყოველ უგუნებობაზე იჭრი ძარღვებს?
ანი. არა. მაშინ ძალიან ცუდ გუნებაზე ვიყავი.
პატრონი. იმიტომ, რომ ქმარი უნდა შემოგნოლოდა ლოგინში?
მშვენიერია, არა, ქორწილის პირველ ღამეს პატარძალი სისხლში რომ
ცურავს! მაგიტომ გამოგადგეს სახლიდან?
ანი. დიახ.
პატრონი. და კიდევ ტირილის გულისთვის?
ანი. დიახ, მობეზრდათ.
პატრონი. რა მობეზრდათ?
ანი. ჩემი ტირილი მობეზრდათ.
პატრონი. მოკლედ, სხვა გიყვარს და ძალით გაგათხოვეს, არა?
ანი. დიახ.
პატრონი. რა ჰქვია იმ ბიჭს, შენ რომ გიყვარს? (ანი ჩუმად დგას)
არ გინდა მიპასუხო?
ანი. არა.
პატრონი. გინდა იმ ბიჭის ნახვა?

ანი. არა.

პატრონი. რატომ?

ანი. იმიტომ, რომ ციხეში წაიყვანენ.

პატრონი. ასე გითხრა მამამთილმა?

ანი. დიახ, თვალიც რომ მოკრა, ციხეში ამოვალპობო!

პატრონი. ღირსია ის ბიჭი შენი სიყვარულის?

ანი. შე ვარ მისი უღირსი, ბატონო!

პატრონი. მაშ ასეთი კარგი ბიჭია გიო?!

გიო. ანი! (მორბის მისკენ, მაგრამ ბაზიერები უყელავენ გზას, შე-
ბოჭავენ და გაჰყავთ)

ანი. გიო! (ტირილი აუფარდება)

პატრონი. საკმარისად ავიჩუყეთ გული. ხვალ ჩაუტარებთ შე-
ლოცვას. მანამდე კი... ერთმანეთს არ შეახვედროთ. მელოტო! შენ
უდარაჯებ გოგოს. ახლა კი წადით. მიმინოები ჩააპურეთ! მერი, ტაშ-
ტი მომიტანე თბილი წყლით, თორემ გამათავა ტკივილმა.

(ბაზიერები გადაიან. ანი მელოტს გაყავს)

პატრონი. (წასასვლელად გამზადებულ იონას) მტოვებ, სიყრმის
მეგობარო? დარჩი რამდენიმე დღე, იქნებ მოგენონოს აქაურობა.

იონა. დავრჩები.

პატრონი. ბაზიერების არ შეგეშინდეს. ხელს არ გახლებს არავინ!

იონა. აბა, როდის ვიყავი მშიშარა?

პატრონი. ჰო, მაგას ვერ დაგაბრალებს კაცი. ისე კი, დღეს შეიძლე-
ბა რომელიმეს აღერსიანად გამოეჭრა შენთვის ყელი. მე გადაგარჩინე.

იონა. გმადლობთ.

პატრონი. არაფერს. ახლა რამდენიც გინდა იტლიკინე ჩემზე ქა-
ლაქში, ველარაფერს დამიშავებ.

იონა. ვიცი. ძალიან მომძლავრდი!

პატრონი. წადი ახლა და დაისვენე. ხვალ ვილაპარაკოთ, ბავშვობა
გავიხსენოთ.

იონა. გავიხსენოთ! (გადის. შემოდის მერი ტაშტით ხელში და
ფერხთით უდგამს პატრონს).

პატრონი. (კენესის) უჰ, ცოტა დამიამა, ეს რა ბალახ-ბულახი ჩა-
გყრია?

მერი. სამკურნალო ბალახია.

პატრონი. საქმეზე ვილაპარაკოთ, ქალაქთან ვაჭრობა როგორ მი-
დის?

მერი. ყველა დუქანი ჩვენი ნანადირევითაა სავსე.

პატრონი. პოლიციის უფროსს თუ გაუგზავნეთ ოცი ოქრო?

მერი. დიახ, დღეს დილით.

პატრონი. გაგვატყავა ოხერმა! ახლა რძალიც რომ გამომიგზავნა!

მერი. ასეთი რთული წყვილი ჯერ არ შეგვხვედრია.

პატრონი. რთული, არა, რთული მე არ ვიცი. ბიჭი ისე მგავს, თითქოს ჩემი შვილი იყოს. კარგი ბიჭია! მე და ეგ ბიჭი დიდ საქმეებს ვაკეთებთ. ძალა ვიგრძენი მასში, ჩემეული ძალა! იონა არ გაუშვან, ან ლა ჩვენთვის საშიში აღარ არის. ბევრი ასე, რაც უფრო გაიბითურებს თავს სიმთვრალეში, მით უკეთესი, ბაზიერების მასხარად უნდა ვაქციოთ იონა, ჩემი სიყრმის მეგობარი!

მერი. იყოს ნება შენი!

პატრონი. ისე, კინალამ შევეწირე თქვენს სიყვარულს. ახლაც მტკივა სინესტეში ნატყვიარი მხარი!

მელოტი. (კენესა-კენესით შემოდის, თავზე ქალივით ნამოუხურავს თავსაფარი). ვაიმე, პატრონო, მტკივა, მტკივა...

პატრონი. რა გტკივა?

მელოტი. (კენესის) თავი, პატრონო, თავი!

პატრონი. ეგ შენ დიდი ხანია გტკივა!

მელოტი. არა, არა. ახლა სხვანაირად მტკივა. ქვა ჩამარტყა იმ ბიჭმა!

პატრონი. ვინ ბიჭმა?!

მელოტი. იმ გიომ, იმ გიომ გამაბრაზა!

პატრონი. (შეაჯანჯლარებს) თქვი, რა მოხდა, რეგვენო?!

მელოტი. ნუ მაჯანჯლარებ, ნუ მაჯანჯლარებ, პატრონო!

პატრონი. თქვი!

მელოტი. ის გოგო გაიტაცა გიომ, შენ რომ მითხარი, უდარაჯეო! მე დანით გავეკიდე, იმან კი ქვა ჩამარტყა გამაბრაზა, გამაბრაზა!

პატრონი. როდის მოხდა ეს?

მელოტი. არ მახსოვს.

პატრონი. (მერის) სასწრაფოდ დაადევნე ბაზიერები. იპოვონ და ადგილზე შეულოცონ, იონა ასწავლიდა მაგათ გზას. შორს ვერ წავლენ ამ წვიმაში.

მერი. ახლავე! (გარბის)

მელოტი. (კალთაში თავს ჩაუდებს პატრონს) მაბრაზებენ, ყველა მე მაბრაზებს, პატრონო!

სურათი მეორე

წვიმის ხმაური. სიბნელე. სინათლის მკრთალი შუქი აენაცინაზე შეგროვილ წინეის გროვებზე წამოწოლილ გიოს და ანის ეცემა. გიოს ნელზევით გაუხდია და პერანგით თმას უმშრალებს გოგონას.

ანი. გაცივდები, გიო, ჩაიცვი, გთხოვ! (იცინის). დამანებე თავი! (უცებ ჩაცქერდება გიოს შიშველ მკერდს) რა დალურჯებული გაქვს ტანი... როგორ გცემეს ასე უმონყალოდ? აქ... აქ, აქ კი თეფშისხელა სილურჯეა! (კოცნის ნაიარევ ადგილებში ბიჭს)

ღმერთო, ნეტა ეს სიზმარი არ იყოს, ჩემს გვერდით რომ ხარ, რომ შემოძლია შეგეხო, გაკოცო, თვალებში ჩაგხედო!

(თავზე მოკიდებს ხელებს და დიდხანს უყურებს თვალებში). მე აღარ მჯეროდა... აღარ მჯეროდა, თუკი ოდესმე გნახავდი.. აღარც მესიზმრებოდი! შენ? გესიზმრებოდი?

გიო. არ მახსოვს!

ანი. თითქოს საზარელი სიზმარი იყო, არა?

გიო. კარგი ადგილი გვასწავლა იონამ. სიმშრალეა, წინვიც ბლომად არის. სამწუხაროდ, ცეცხლს ვერ დაევანთებთ, მოგვაგნებენ ბაზიერები.

ანი. რატომ გეშინია მათი, განა ასეთი ცუდი ხალხია? მე მგონია, ის იონა რალაცას აჭარბებს, ვერაფერი გავიგე, ვერც შელოცვა-მოთვინიერების, ვერც სიყვარულის მოკვლის. როგორ უნდა მომიკლან ის, რაც ჩემშია და რამაც ყველაფერს გაუძლო?!

გიო. რასაკვირველია, მაგრამ იქ ჩვენი დარჩენა აღარ შეიძლებოდა. ისევ მოგაკითხავდა პოლიციის უფროსი და ის... (უჭირს სიტყვა ქმარი თქვას) მისი შვილი.

ანი. (მოეხვევა) სულელო, სულელო ბიჭო! ნუთუ არ გესმის, რომ მე იმ ვაჟბატონის ხელი არ შემხებია. შეხედე! (ხელებს ამოატრიალებს და ნაიარევს უჩქვენებს გიოს) ახლა აღარ მაქვს ისეთი ლამაზი ხელები. სამაგიეროდ, შენ ასე უფრო მოგეწონები... გახსოვს, თითის გადაჭრაზეც გული რომ მიმდიოდა?! მაშინ კი, იმ ღამეს, სულ არ შემშინებია სამართებლის დასმა. ნახე, რა ღრმა ნაიარევია!

გიო. (იციინის) მოკლედ, დიდი ნაომარი წყვილი ვართ, ნაიარევებით დამშვენებულნი.

ანი. (შეაცქერდება) შენ ტირი, ტირი... (ხელებს ზურგსუკან მალავს) აღარ გაგიფუჭებ გუნებას... (ეხვევიან ერთმანეთს. შორიდან, წვიმის ხმაურში შემოიჭრება მგლებისა და ტურების ყმუილი, ღამეული ტყის ხმაური და ეფვნების წყნარი წკარუნის ხმა).

ანი. (შემკრთალი) მეშინია!

გიო. რისი?

ანი. ღამის, ყმუილის, წვიმის, ტყის ამ ეფვნების წკარუნის... თითქოს ეფვნებიაო, არა?

გიო. ჩემი არ გეშინია?

ანი. (სერიოზულად) არა (უღიმიან ერთმანეთს. უცებ, ანი კვლავ შეკრთება).

გიო. რა მოგდის?

ანი. ისევ ეფვნების წკარუნი მომესმა!

გიო. გეჩვენება, ტყის ხმებია!

ანი. ჰოო... იცი, რატომ მეშინია ეფვნების?

გიო. რატომ?

ანი. ბაზიერებს აქვთ შებმული ჩექმებზე!

გიო. ეუვნები?

ანი. პო.

გიო. დაგტოვებ ცოტა ხნით, დაუზვერაე აქაურობას!

ანი. არ წახვიდე, მეშინია!

გიო. მხოლოდ ორი ნუთით.

(გადის. ანი მარტო რჩება. მოიბუზება და თავს ჩაკიდებს. უცებ სა-
იდანლაც წყნარად და შემპარავად შემოდის გიოსა და ანის სიყვარუ-
ლის მუსიკალური თემა. მელოდია ძლიერდება. ანი თავს მაღლა სწევს
და ნათელი ეფინება სახეზე).

გიო. (ბრუნდება) არაეინაა! მოგეჩვენა!

(წეება მის გვერდით. ანი მუხლებში ჩაიდებს მის თავს)

ანი. რა უხეში ქოჩორი გაქვს, გიო?!

(ეფერება თმაზე) იცი, რა მითხრა მერიმ? მიმინოებს, საერთოდ,
ოქროსნინკლებიანი თვალები აქვთო. მაგრამ არის მეორე, ძალიან
იშვიათი ჯიშის მიმინოცო, მისმენ?!

გიო. პო!

ანი. ამ იშვიათი ჯიშის მიმინოს შავი თვალები აქვსო, ამ მიმინოს
თითქმის ვერასდროს ვერ იჩქერენ ბაზიერები, მაგრამ თუ დაიჭირეს,
მაშინვე კლავენო.

გიო. ვიცი! შავთვალა მიმინო არ თვინიერდება. ამიტომაც კლავენ.

ანი. მართლა რა უხეში თმა გაქვს, გიო?!

გიო. (თვალდახუჭული) მიყვარხარ!

ანი. (დაიხრება, კოცნის) ხვალ რას ვაპირებთ?

გიო. ცოტა ხნით ქალაქში შევივლით, მერე უბიანეთის საზღვარ-
თან მივალთ და მეტყვევებთან გავათევეთ ღამეს. ზეგ კი უკვე სხვა ქვე-
ყანაში ვიქნებით.

ანი. მაგრამ ოდესმე ხომ დავბრუნდებით აქ?

გიო. რასაკვირველია.

ანი. სანყალი მელოტი. როგორ გაიმეტე ასე, მე ვიფიქრე მოკლა-
მეთქი!

გიო. ნუ გეშინია, მელოტის შტერ თავს არაფერი მოუვა.

ანი. რამხელა დანით გამოგვეკიდა...

(გიო თავს ასწევს, ეხვევიან ერთმანეთს და თივაზე წვებიან. სულ
უფრო მატულობს აქამდე ყრუდ მჟღერი ეფვნების წკარუნის ხმა. ფე-
ხაკრფით შემოდინ ბაზიერნი, თავზე დადგებიან გატრუნულ
წყვილს და უზარმაზარ ჩიტ-ბადეს გადააფარებენ).

სიბნელე.

სურათი მესამე

ბუნგალო. ბუხართან თავშეხვეული მელიოტი, მერი და იონა ჩამოსხდარან, სიღრმეში პატრონი სცემს ბოლთას. სამი ბაზიერი გოგონა ჩიტ-ბადეს ქსოვს.

მელიოტი. (უეცრად აღრიალდება)

გაბედული ნაბიჯით,

ბაზიერო, იარ,

ჩემს მიმინოს სად წაუხვალ,

შტერო ჩიტუნია!

(წყენით) რატომ არავენ ამყვა?

იონა. ხელი არ შეგიშალეთ!

მელიოტი. შენ გგონია, ჩემზე უკეთ მღერი?

იონა. არა, ღმერთმა დამიფაროს!

მელიოტი. (ნიშნისმოგებით)

გაბედული ნაბიჯით

ბაზიერო, იარ,

ჩემს მიმინოს სად წაუხვალ,

შტერო ჩიტუნია!

მერი. დავყრუვდით, მელიოტო!

მელიოტი. ნუ მაბრაზებთ! ნუ მაბრაზებთ!

მერი. დაიგვიანეს ბაზიერებმა!

მელიოტი. იპოვიან, ნუ გეშინია!

მერი. პატრონი ისე ღელავს! შენც რამ გამოგაშტერა, იმ ღლაპს როგორ გაალხვინე თავი?!

მელიოტი. (წყენით) ე, იმას ქვა პქონდა და... (თავზე ნაივლებს ხელებს) აი, ისევე ამტკივდა.

იონა. ეს იმიტომ, რომ მელიოტი ხარ!

მელიოტი. ჰო, თმა რომ მქონოდა, ასე არ მეტკინებოდა!

იონა. გინდა თმის ამოყვანის უებარი ხერხი გასწავლო?

მელიოტი. (გახარებული) მასწავლე, რა!

(იონა გადაიხრება და უჩურჩულებს ყურში)

მელიოტი. (ჩაფიქრდება) კი, მაგრამ თავზე ვის დავაფსმევიწინო?!

იონა. ეგ უკვე გადასაწყვეტი პრობლემაა, მელიოტო!

მელიოტი. საკუთარი არ შეიძლება?

იონა. როგორ არა, მაგრამ სხვისი სჯობია!

მელიოტი. რამდენ ხანში ამომივა?

იონა. შარდს გააჩნია!

მელიოტი. (დაეჭვებით) მატყუებ შენ რაღაცასა?!

იონა. ღრუტ, ღრუტ, ღრუტ!

მელიოტი. ნუ მაბრაზებ, ნუ მაბრაზებ!

იონა. მაინც საკვირველია, როგორ გაგხადეს ასეთი იდიოტი, შენ მშვენიერი ყმანვილი იყავი, მე ხომ მახსოვხარ!

მერი. (მკვახედ) ჰოდა, შენთვის შეინახე ეგ მოგონებები, ტვინს ნუ ურევ მელოტს!

იონა. რაც აღარ აქვს, რა უნდა აუფიქრო, ისე, შენც მახსოვხარ, ჩემო მერი... ისიც მახსოვს, როგორ მიყვარდი!

მერი. მეც მშვენიერ ქალწულად გახსოვარ?

იონა. არა, შენ თავიდანვე კახპას გული გქონდა!

მერი. ყველა ქალწული პოტენციური კახპაა, ჩემო იონა!

მელოტი. (წყენით) მე არ მოვწონვარ კახპებს! სანამ ერთ გემრიელ თავურს არ ვგლიჯავ, არავინ მომყვება!

პატრონი. (რალაც განკარგულებას აძლევს ბაზიერ გოგონებს, შემდეგ ბუხართან მიდის და ჯორკოზე ჩამოჯდება) დამალევინეთ ერთი ჭიქა!

(ფეხზე წამომდგარი მელოტი და მერი სწრაფად უვსებენ სასმისს) გაგიმარჯოთ!

მერი. ლელავ, პატრონო!?

პატრონი. არა, შორს ვერ წავიდოდნენ. ჰა, იონა ბატონო, გააპარე ბავშვები და გიხარია, არა?!

იონა. მე გზა ვასწავლე მხოლოდ!

პატრონი. (მკლავებს შლის გაკვირვებისაგან) განა ეს ცოტაა?

იონა. სამწუხაროდ, ცოტაა!

პატრონი. აღარ დაიღალე ჩემთან ბრძოლით?

იონა. დავიღალე, სამწუხაროდ! (ღვინოს სვამს)

მერი. ნუთუ იპოვიან?

იონა. გაბედული ნაბიჯით, ბაზიერო იარ...

მელოტი. (წამსვე აყვება) ჩემს მიმინოს სად ნაუხვალ, შტერო ჩიტუნია?

პატრონი. შენი ნასროლი ტყვია ახლაც მხარში მაქვს ჩარჩენილი. სინესტეში მახსენებს ხოლმე თავს, წვიმები კი ხშირი იცის ამ დალოცვილ ტბიანეთში!

იონა. იქ ვერ მოგარტყი, სადაც გიმიზნებდი...

მერი. რა სამწუხაროდ, სამწუხაროდს გაიძახი მთელი დღე! რას აიკვიატე ეგ სიტყვა!

იონა. ბევრ რამეზე ვწუხვარ, ჩემო მერი!

პატრონი. რა ბოროტები ხართ სიკეთეზე თავგადადებული კაცები!

იონა. ეგ პარადოქსები შენი გამოშტერებული ბაზიერებისათვის შეინახე.

მელოტი. როგორ ელაპარაკები პატრონს?!

იონა. ღრუტ, ღრუტ, ღრუტ!

მელოტი. მამბრაზებს, პატრონო!

პატრონი. მეც მაბრაზებს, მაგრამ რა ვქნა, სტუმარს ხომ არ დაგსჯი?! სტუმარი ღეთისაა!

მერი. სადილს გავანწყობ, პატრონო, დღეს ლუკმა არ წაგსვლია პირში!

პატრონი. დაეგდე მანდ!

იონა. ვერ დაენევიან ბავშვებს შენი ბაზიერები, დევნილი ყოველთვის უფრო სწრაფად გარბის, ვიდრე მდევარი!

პატრონი. (მშვიდად) ვერ დაენევიან და შენზე ვიყრი ჯავრს, ჩემო იონა, წამებაში ამოგხდი სულს!

იონა. (გაკვირვებული იცინის) მე მაშინებ წამებით და სიკვდილით? მე ხომ ისედაც ვიცი, რომ ადრე თუ გვიან მომკლავ!

მელოტი. გამოვჭრა ყელი?

იონა. გაბედული ნიბიჯით, ბაზიერო, იარ!

მელოტი. (წამსვე აყვება) ჩემს მიმინოს სად წაუხვალ, შტერო ჩიტუნია!

პატრონი. მარტო დაგეტოვებ მე და იონა!

(მერი და მელოტი გადიან. სასმელს ჩამოასხამს)

ეს ჩვენს ბავშვობას გაუმარჯოს, ჩემო იონა! მე მართლა მიყვარდი მაშინ, მაგრამ რა მომიტანა ამ სიყვარულმა ტკივილების გარდა?

იონა. მეც მიყვარდი!

პატრონი. და მაგიტომ მესროლე ტყვია? ბოზანდარა მერის გულსთვის?!

იონა. გიკვირს?

პატრონი. მიკვირს, მიკვირს! შენ, ჭკვიანმა კაცმა, რატომ არ მოინდომე გაგერკვია, როგორ და რატომ მოხდა ეს ამბავი?

იონა. უნდა მომეკალი მაშინ!

პატრონი. სიკეთის ყველა მქადაგებელი ბოროტმოქმედზე უარესია!

იონა. უმალლესი სიკეთე სამართლიანობაა!

პატრონი. კარგი, მასე იყოს, ჩემო სამართლიანო და კეთილო იონა! ახლა ისიც მითხარი, რატომ მოხვედი ჩემთან?

იონა. არ ვიცი!

პატრონი. არ იცი?

იონა. მართლა არ ვიცი! ერთ მშვენიერ დღეს გამეღვიძა ჩემს თევზითა და ნაარყლით აშშორებულ სარდაფში, გარეთ გამოვედი, შებინდებამდე ვიბოდიალე მტვრიან ქალაქში და ისეთი სიმარტოვე ვიგრძენი, რომ კინალამ ყმუილი მოვრთე. თქვენი სიძულვილი მიჩვენია ქალაქელთა გულგრილობას. შენთან ბრძოლითაც დავიღალე, უფრო სწორად, დავინვი. გადამწვარი კაცი კი მალე უნდა მოკვდეს.

პატრონი. მოკლედ, მარტო არ გინდოდა სიკვდილი, არა?

იონა. ჰო, ეგეც არის! შენ ისიც არ იცი, შენი იარაღის საწყობიც რომ ვიპოვე, ერთი ამბავი ავტეხე ქალაქში, მაგრამ კაცმა ყური არ შე-

იბერტყა!

პატრონი. ქალაქი დიდი ხანია ჩემია!

იონა. ჰო, ვიცი!

პატრონი. მამ იარალის საწყობსაც მიაგენი? ეს უკვე ჩემი შეცდო-
მა! ეჰ, ჯანდაბას ყველაფერი, მოდი, დავლიოთ! გაგვიმარჯოს!

იონა. გაგვიმარჯოს!

პატრონი. მგლების ჯოგები დარბიან გარშემო, ჩემო იონა, ამი-
ტომაა მგლებად რომ ვზრდი ჩემს გოგო-ბიჭებს, უფრო მარდ, უფრო
ბასრკბილებიან, დაუნდობელ მგლებად, ვერაფერ რომ ვერ მიაყენოს
მათ ის ქრილობები, აქამდე რომ ვილოკავ ტანზე!

იონა. რა ქრილობები გქონდა ასეთი?! შენ ერთი გამწარებული პა-
ტარა კაცი ხარ!

პატრონი. სტყუი! პატარები ვერაფერს აღწევენ

(სვამენ. უცებ თითქოს რალაცამ იფეთქაო, ყიჟინით და სტვენით
შემორბიან ბაზიერნი და რიტუალურ ცეკვას იწყებენ. ფეხზე წამოჭ-
რილი პატრონი აღელვებით შესცქერის მათ).

ცალთვალ ბაზიერი. (გამოეყოფა მოცეკვავეთა ჯგუფს) ვიპოვეთ,
პატრონო, შევიპყარიო! ძალიან გაგვიჭირდა, მაგრამ მაინც მიაგე-
ნით კვალს, იქვე ჩაუტარეთ შელოცვა!

პატრონი. (მკერდში ჩაიკრავს მას) გმადლობთ, ბაზიერნო, გმად-
ლობთ!

ცალთვალა. ძალიან რთული წყვილი აღმოჩნდა, ჯვარს გვაცვეს!
საბოლოო ჯამში გოგონა მოთვინიერდა!

პატრონი. ბიჭი? (უეცრად სიჩუმე დაიბუდებს ბუნგალოში) ბიჭი-
მეთქი?!

ცალთვალა. ბიჭი არ დაემორჩილა შელოცვის წესს!

პატრონი. რაო?

ცალთვალა. ბიჭი შავთვალაა, პატრონო!

პატრონი. (ნაძალდევი სიცილით) შეუძლებელია, ბაზიერო!

ცალთვალა. (ჯიუტად) რატომ? ჩვენ ხომ გვქონდა ასეთი შემთხ-
ვევა ამ ათიოდე წლის წინ.

პატრონი. (შეკავებული რისხვით) შეუძლებელია-მეთქი!

ცალთვალა. ეს გიო ნამდვილი შავთვალაა, მისი მოთვინიერება
შეუძლებელია! ჩემი თუ არ გჯერათ, სხვა ბაზიერებს ჰკითხეთ!

(ბაზიერთა ჯგუფი დუმს)

პატრონი. მე კი დაგიმტკიცებთ, რომ თქვენ ცდებით. (შეშფოთე-
ბით) სად არის გიო? ახლავე მოიყვანეთ!

ცალთვალა. უგონოდაა, პატრონო!

პატრონი. სად არის-მეთქი?

ცალთვალა. მიმინოების დარბაზშია! სიკვდილისთვის ამზადებენ
ბაზიერები!

პატრონი. მელოტიო! ახლავე ჩემს ოთახში დაანვინე და გვერდში დან არ მოცილდე!

ცალთვალა. (გააფთრებით) რატომ? შავთვალას ხომ კლავენ?! მე ყოველთვის ვკლავედი შავთვალა მიმინოს, ასე მასწავლე შენ! რა გემართება, პატრონო, ველარ გცნობ! ჩვენ ერთს გვიქადაგებ, თვითონ კი პირველი არღვევ ურყევ კანონს?

პატრონი. (რბილად) კარგი, ნუ ღელავ, ბაზიერო, ნადი, დაისვენე, გადაღლილი ჩანხარ! ხვალ გავარკვევთ ამ საკითხს!

(ცალთვალა მოღუშულად აკოცებს გამონვდილ ხელზე და გადის. პატრონის ნარბის ანევა და მელოტი ორი ბაზიერის თანხლებით უკან გაყვება მას).

პატრონი. (გასამხნეველად გაუღიმებს გასულ ბაზიერებს) ყველაფერი რიგზე იქნება. მას შემდეგ, რაც ბიჭი მესაუბრა, ის შინაგანად მხოლოდ მე მემორჩილება! მე თვითონ ჩავუტარებ შელოცვას და ჩვენს რაზმს მამაცი და ძლიერი ბაზიერი შეემატება. ხომ გჯერათ ჩემი!

ბაზიერთა რაზმი. (არეულ-დარეულად) გვეჯერა!

(შემოდინ ორი ბაზიერი და მელოტი, მელოტი დანას იმშრალებს ქურთუკის კალთაზე).

ბაზიერი. უბედურება მოხდა, პატრონო, ცალთვალა ნაიქცა და საკუთარ დანას წამოეგო!

მელოტი. უკვე მოკვდა!

პატრონი. საკუთარმა გაუფრთხილებლობამ დალუპა!

მელოტი. ჰო, ეგრეა!

იონა. (პატრონს ჩუმად) დროზე გადაიყვანე შენს ოთახში გიო, თორემ შეიძლება ვინმემ ჩუმად მოკლას!

პატრონი. (გალიზიანებით) არაა ეგ შენი საქმე! (მელოტს) ჩემს ოთახში გადაიყვანე ბიჭი და უდარაჯე!

(ხელს აიქნევს და თვითონ იწყებს რიტუალურ ცეკვას. სხვა ბაზიერები აპყვებიან).

სურათი მეოთხე

სისხლისფრად ჩამუქებული, დაცარიელებული ბუნგალო. სიღრმეში ბოძზე გაკრული გიოა. თავი უღონოდ ჩამოუგდია მკერდზე და მიძიმედ სუნთქავს. წელზევით ტიტველი, გაოფლილი მელოტი ტანს იმშრალებს პირსახოცით, შემდეგ ნეკოს გაახვევს და ნაზად გააბოლებს. შემოდის პატრონი.

პატრონი. (ცოტა ხანს უყურებს გონდაკარგულ გიოს) ახსენი!

მელოტი. (წამოხტება) საკმარისად დამუშავებულია პატრონო! მე მგონი, მეტი აღარ უნდა!

პატრონი. (მიდის და თვალის უპეს აუნევს გიოს) ძალიან გიცემია!

მელოტი. ჰო, ცოტა ზედმეტი მომივიდა!

პატრონი. ახსენი-მეთქი!

მელოტი. ახლავე! გამოვაფხიზლებ ჯერ!

(გვერდზე გადის, წყლიანი კასრი შემოაქვს და სახეში შეასხამს ბიჭს. გიო ძლივძლივობით წევს თავს, მელოტი თავის შინდისფერ პერანგს იცვამს და თოკებიდან ახსნის გიოს. ის ბარბაცით გადადგამს რამდენიმე ნაბიჯს და მაგიდის კიდეს დაეყრდნობა).

პატრონი. რამდენი დღე აშომშილე?

მელოტი. სამი, პატრონო! როგორც თქვენა ბრძანეთ, მეტს ველარ გაუძლებდა წინა შელოცვიდან დასუსტებული!

(გიოს სკამზე დაჯდომა უნდა, მაგრამ ფეხს გამოკრავს სკამს მელოტი და ბიჭი ეცემა)

პატრონი. (წამოაყენებს გიოს და მსუბუქად გაკრავს სილას მელოტს) რაებს სჩადი?

მელოტი. აბა, ის კარგი იყო, ქვა რომ მკეკვა თავში!

პატრონი. (რისხვით) გაეთრიე აქედან!

(მელოტი ბურტყუნ-ბურტყუნით იქვე შორიახლოს ჩამოჯდება და კვლავ ნეკოს შეახვევს)

პატრონი. (დაყვავებით გიოს) არ უნდა გენყინოს მაგ მუტრუკი-საგნ, ვირის წიხლი, აბა, რა საწყენია? რას დაუმსგავსებიხარ, ბიჭო, მაგ ოხერს?! ისარგებლა არა, ჩემი აქ არყოფნით?! არაფერია! სამაგლითოდ დავსჯი ამისთვის. რა იყო? ვერ დგახარ ფეხზე. (დაიხრება) აუჰ, როგორ დავსიებია! არ მოგცა, ხომ, ფეხსაცმლის გახდის უფლება?! გაიხადე, გაიხადე ფეხზე, თორემ მოკვდები, შე საწყალო! (ეხმა-რება ფეხსაცმლის გახდაში) ამოისუნთქე ცოტა? (წყალს ასმევს)

გიო. (ძლივ-ძლივობით ამოღერღავს) ჰო, ცოტა დამიაშდა!

პატრონი. მაგრად დავსიებია! ეს იმიტომ, რომ ამდენ ხანს ფეხზე მოგინია ყოფნა. ცოტა გაიარ-გამოიარე ჩემთან ერთად და სულ დაგიცხრება ტკივილი, ახლა, რაც უფრო გასივდება ფეხი, მით უფრო ნაკლებად გეტკინება.

(აქეთ-იქით გაატარებს გიოს. ბიჭი კვნესის)

ჩემი ბრალია, როგორ ჩაგაგდე მაგ პირუტყვის ხელში, მაგრამ რა მექნა? სანადიროდ ვიყავი ახლად დაგეშილი მიმინოს გამოსაცდელად და სულ ამომვარდა შენი ამბავი თავიდან. შენ მშიერიც იქნები. რა გიყო მაინც ასეთი, მაგ ოხერმა? გაშიმშილა, ალბათ, გაჯანჯლარა...

გიო. ყურში ჩამძახოდა რალაცას განუნყვეტლივ! ოთხი ბაზიერი ენაცვლებოდა!

პატრონი. კარგი, დანყნარდი, დამშვიდდი, ჩემო ბიჭო! (თმაზე ეფერება გიოს აღერსიანად)

ეჰე, შენი საქმე ვერაა მთლად კარგად! რა დღეში გაქვს, ბიჭო, ნერვები. ჩემს მოფერებაზე ცრემლი რომ მოგდის?! ასეთი რა განამეს

მაგ ძალიშვილებმა? დამშვიდდი, მოინმინდე ეგ სიმნრის ცრემლი!
ახლა უკვე ველარაჟინ გაგიბედავს მასეთ რამეებს, რახან მე ვარ!
(მაგიდასთან მიჰყავს)

ბიჭოს, რამხელაზე გაგისივდა ფეხები! ჩამოჯექი აქ! (დასვამს
ჯორკოზე. ცოტა ხანს უხმოდ უყურებს, შემდეგ შეცვლილი ხმით
ეუბნება)

ახლა კი ადექი, შე ლანირაკო, და ეგ ფეხსაცმელი ისევ ჩაიცვი!
გიო. (გაოგნებული) რა ვქნა?

პატრონი. რა და, ეგ ფეხსაცმელი ჩაიცვი-მეთქი! რა იყო? გინდა
შემაფურთხო? მაგას ვერ მოახერხებ, ნერწყვი გაგიშრა პირში. მე-
ლოტო, მოდი, დაეხმარე, თორემ გაგვიზარმაცდა სანყალი!

მელოტი. (მოირბენს) გისმენ!

პატრონი. ფეხსაცმლის ჩაცმაში მოეხმარე გიოს!

მელოტი. (დაიხრება და ცდილობს რამენაირად ჩატენოს ბიჭის გა-
სიებული ტერფი ფეხსაცმელში) არ ეტევა, პატრონო!

პატრონი. ჩააცვი-მეთქი! (პაუზის შემდეგ) რატომ არ კენესის?

მელოტი. (ხენეშის) თავს იკაავებს, პატრონო!

პატრონი. ჩემს ჯინაზე, არა?! სჯობია, ცოტა ინრუნუნო, შეგიმ-
სუბუქებს ტკივილს! (გიო სკამიდან ვარდება) რა დაემართა?

მელოტი. გონება დაკარგა! რა ვქნა, აღარ ეტევა, პატრონო!

პატრონი. კარგი, დაანებე თავი და სავარძელი შემოიტანე!

(მელოტი გადის და უმალ შემოაგორებს თეთრ, მაღალზურგიან
სავარძელს)

მელოტი. მონყობილობები შევუერთო?

პატრონი. არა, აღარ არის საჭირო! მეტს ველარ გაუძღვებს!

მელოტი. მეც ასე მგონია! ამდენი არასოდეს გვინვალია. ოთხ ბა-
ზიერს გაძვრა სიქა. სხვები დაილაღნენ, ტირიან, გვემუდარებიან.

ამას კრინტი ვერ დავაძვრევიანეთ. ცოტას კენესოდა მხოლოდ!

პატრონი. (კმაყოფილებით) ასეთი ბიჭი მჭირდება სწორედ, შავი
ღვინო და უმი ხორცი მომიტანე!

(მელოტს პატარა კალათა და კვარტიანი ბოთლი მოაქვს. პატრონი
ჯიბიდან რალაც შეკვრას იღებს და მელოტს უწვდის).

პატრონი. აჰა, აიღე, შეპირებული სათამაშოა!

მელოტი. (ბავშვივით გახარებული) საპნის ბუშტების გასაშვებია?

პატრონი. ჰო, ქალაქიდან ჩამოვატანინე!

მელოტი. (ხელზე კოცნის მას) გმადლობთ, პატრონო! გმადლობთ!
ახლა ისეთ ბუშტებს გავუშვებ!

(სცენის სიღრმეში გადის. პატრონი ბოთლს გადმოაპირქვეავებს,
პეშვს გაივსებს და სახეში შეასხურებს ღვინოს ბიჭს. გიო ნელა ახელს
თვალებს)

პატრონი. (მხიარულად) ახლა ცოტა წაისადილე, გიო! ხორცი,

მართალია, უმია, მაგრამ ტრადიციას ვერ ვუღალატებ, მიმიჩნეობს ჩაპურება ასე ხდება!

(ძალით ატენის პირში უმი ხორცის ნაჭრებს, შემდეგ ბოთლსაც მი-
აყუდებს ტურჩებზე)

დალიე, დალიე, გიო! გიჭირს ყლაპვა? ცოტა დაისვენე! ახლა ხორ-
ცი შეჭამე! ნუ მენინალმდეგები! ღვინო მიატანე... აი, ასე! მელოტო,
კასრი! გული ერევა!

(მელოტი კასრს მოარბენინებს, ბიჭი ზედ გადაეყუდება, პატრონს
შუბლით უჭირავს გიო)

ეს იმიტომ, რომ ნაშიმშილარი ხარ ჩემო ბიჭო!

(ნაშობაყენებს, ხელსახოცით უნმენდს ბაგეს)

ახლა მოხერხებულად მოუნყვე მაგ სავარძელში და ყურადღებით
მომისმინე! ძალზე საინტერესო ამბავი უნდა გიამბო. მერწმუნე, ამ-
ჯერად გულწრფელი ვარ!

(სიგარეტს მოუკიდებს და ტურჩებში ჩაუდებს გიოს, ის უღონოდ
ურტყამს რამდენიმე ნაფაზს)

ვფიცავ, ვილაპარაკო სიმართლე და მხოლოდ სიმართლე.

ტბიანეთში ცხოვრობდა ერთი ყმანვილი კაცი. ნინასწარ რომ არ
დაგაბნო, გეტყვი, რომ ის ყმანვილი მე გახლავარ! უბრალოდ, მესა-
მე პირში უფრო ადვილია მოყოლა, ვიდრე საკუთარ თავზე.

ლამაზი და ღონიერი იყო ის ყმანვილი, უბადლო ბაზიერი და და-
ულღელი მოქიფე, ხელგამლილი და მზიარული მეგობარი. ჰყავდა ერ-
თი ძმასავით შეზრდილი ამხანაგი, სახელად იონა. და ჰყავდა იმ იონას
საცოლე, სახელად მერი, მშვენიერი მერი. ბედნიერი და უდარდელი
ეგონა ყველას. და არავინ უწყოდა, რამხელა ჭრილობას ატრებდა იგი
მკერდში. ეჰ, ჩემო გიო, საუბედუროდ, მას საკუთარი ძმაცაცის საცო-
ლე შეუყვარდა, შეუჩნდა მას, თავიც შეაყვარა, მაგრამ საქმე საქმეზე
რომ მიდგა, ჩვენი ყოჩალი ბაზიერი უძღური აღმოჩნდა საყვარელ
ქალთან აღერსში. გვიან მიხვდა, რომ ღმერთს მისთვის მამაკაცობაზე
უარი ეთქვა, იცი, რა ძნელია, გიყვარდეს ქალი, მასაც უყვარდე, მთა-
ვარი კი აკრძალული გქონდეს. ჰოდა, დასცინა მას მერიმ, მწარედ დას-
ცინა, თუ არაფრის თავი არ გქონდა, რალას შემომიჩნდიო. დაცინვას
კი, ჩვენი ბაზიერი ვერავის აპატიებდა და მანაც, მიმიწოს მოთვინიე-
რების წესის თანახმად, ბნელში ჩაკეტა ერთ დროს საყვარელი გოგო-
ნა, აშიმშილა, ჩააპურა, გამოათაყვანა, და რამდენიმე უფროს ბაზიერს
მიუგდო საჯიჯგნად. შემდეგ, იონამ იძია შური მეგობარზე და მხარში
დაკოდა ის... დაჭრილმა ბაზიერმა ტყეს მისცა თავი, იონა ციხეში ჩაა-
ყუდეს, მერი კი გაბოზდა.. რა იყო, ისევე გული გერევა?.. (კვლავ გადა-
აყუდებს ბიჭს კასრზე და შუბლს უჭერს ხელით)

აი, ასე მინდა აგერიოს გული, სიყვარულის ხსენებაზე, რა არის,
ბოლოს და ბოლოს, ეს სიყვარული? ხაფანგი ნაბიჭვრებისათვის! აი,

ის საპნის ბუშტია, მელოტი რომ უშვებს! რა მოგიტანა ამ სიყვარულ-
მა თვითგვემის გარდა. სიყვარულის ყველა ცნება ჭკვიანმა ადამიან-
ნებმა მოიგონეს სხვების გასაბრეყვებლად.

უნდა გესმინა, როგორ წყევლა-კრულვას უთვლიდა ის შენი ანი
სიყვარულს, მოთვინიერების შემდეგ, სიყვარული ხომ ბინძური ლა-
ლატია, შხამიანი ქრილობა!

შეხედე მელოტს. ის დიდხანს არ დაემორჩილა შელოცვის ხერხებს
და სრულყოფილ იდიოტად იქცა. შენ კი უფრო ფაქიზი სულის ბიჭი
ხარ და მე არ მინდა, რომ შენც ტვინგამოლაყვებულ ლაქიად გაქციო.
მე არასოდეს მეყოლება შვილი და გადავწყვიტე შენ გიშვილო, ჩემო
გიო. მე და შენ დიდ საქმეებს გავაკეთებთ! სულ მალე მე ტბიანეთის
მეზობელი ქვეყნებიც დამემორჩილებიან. მე შენ გაჩვენებ ჩემი იარა-
ლის უზარმაზრ საწყობს, მე შენ სხვა საიდუმლოებებსაც გავანდობ,
მაგრამ მანამდე ისე უნდა ამოვნვა შენს სულში სიყვარული, რომ
ფერფლიც არ დარჩეს მასში, ფერფლიც არ დარჩეს!

(სადღაც იქუხებს და ქარიშხლის ღრიალი შემოვარდება ბუნგა-
ლოში, ქრება და ინთება სინათლეები, მელოტი საპნის ბუშტებს უშ-
ვებს, პატრონი ბეჭებში ჩაფრენია გიოს და რალაცას ჩაყვირის ყურში,
ცოტა ხანში ქარიშხლის ხმაური წყდება და მისავათებული პატრონიც
თავს ანებებს გიოს)

პატრონი. (მელოტს) ანი შემოიყვანე!

(მერის ანი შემოჰყავს, პატრონი გიოს წამოაყენებს და ოდნავ
უბიძგებს ხელს).

ანი. გამარჯობა!

გიო. გამარჯობა, ანი!

ანი. სულ ნაცემმა უნდა იარო, ბიჭო!

გიო. (მხრებს იჩეჩავს) რას იზამ, უიღბლო ვარ! მაგრამ დღეიდან
იშვიათად მნახავ გალხულს!

ანი. აბა, შენ იცი!

გიო. რა გადაწყვიტე!

ანი. რისი? დარჩენის? ჰო, ასე აჯობებს, დავრჩები!

გიო. მეც იგივე გადაწყვიტე! (პაუზა)

ალარაფერი დამრჩა მკერდში, ანი!

ანი. რა აღარ დავრჩა? ჰოო, მივხვდი, შენ ნუ მიაქცევ ყურადღე-
ბას!

გიო. ფერფლიც არ დარჩა!

ანი. ჰო, ფერფლიც არ დარჩა!

გიო. (პატრონს) მე მჯერა შენი!

ანი. (მერის) მე მჯერა შენი!

პირველი ნაწილის დასასრული

ბუნგალო. მერი ბუხართან ზის და ქსოვს, მის გვერდით ანი ჩამოშვდარა. ისიც ქსოვითაა გართული. სამი ბაზიერი გოგონა ბადეს ლამბავს. მაგიდას მელოტი და ოთხი ბაზიერი შემოსხდომიან და ბანქოს თამაშობენ. ყოველი ნაგებული ხელის შემდეგ მელოტი კბილებს აღრჭიალებს და მუშტს ურტყამს მაგიდას. სცენის სიღრმეში გიო და პატრონი სხედან. რალაცაზე საუბრობენ.

მერი. ძალიან დაიახლოვა პატრონმა გიო, გვერდიდან აღარ იცილებს!

ანი. ჰო, მეც შევამჩნიე!

მერი. (ჩაფიქრდება) უცნაურია, მაინც როგორ შეცდა ასე ცალთვალა?

ანი. მიტომაც ჩაყვინთა ორმოში! ისე, მართალი ვითხრა, არც მე მჯეროდა გიოს მოთვინიერების, მაგისი ამბავი რომ ვიცი!

მერი. რაო, ლელავდი?

ანი. არა, ჩემთვის უკვე სულერთი იყო!

მერი. (მკაცრად) არ უნდა იყოს შენთვის სულერთი. ყოველი ახალი ნევრის შემომატება ძალზე საჭიროა ჩვენთვის!

ანი. ჭკუას ნუ მასწავლი, მერი! მე ხომ მივხვდი, რატომ დაინტერესდი ჩემი მღელვარებით?!

მერი. მე დედაშვილურად.

ანი. არ მაინტერესებს შენთან დედაშვილობა! საკმარისად დავუმტკიცე ჩემი ერთგულება პატრონს. ასე რომ, გამოცდები აღარ მჭირდება!

მერი. კარგი, დამშვიდდი! (პაუზა)

ანი. შენ ერთი ეს ამიხსენი! წელიწადია აქ ვარ და კაცმა ვერ გამიბედა ხელის ხლება. თქვენ ხომ ამ ამბებში თავისუფლება გაქვთ!

მერი. პატრონი პირველი ღამის უფლებას ყველაზე ღირსეულს აძლევს.

ანი. მერე და ვინ არის ის ყველაზე ღირსეული?

მერი. ვნახოთ! ძალიან გეჩქარება?

ანი. (მხრებს იჩეჩავს) არა, საჩქარო რა მაქვს? უბრალოდ, მაინტერესებს.

(გარედან ხმაური შემოიჭრება. კვენესა-კვენესით შემოვრბის | ბაზიერი, მას მათრახით მოსდევს გიო და გამეტებით ურტყამს).

გიო. ღორივით დაგკლავ, შე მათხოვარო!

| ბაზიერი. მაპტიე, მაპატიე, გიო!

გიო. მაგ ენას ამოგაძრობ, ბაზიერო!

| ბაზიერი. ნამომცდა, ნამომცდა!

(მელოტი წამოხტება და ისიც ხეთქავს ბაზიერს)
გიო. დაანებე, მელოტო, თავი! ნუ ერევი ჩემს საქმეებში, ეს მართალია მე მეხება! (დანას ხსნის)
| ბაზიერი. არ მომკლა! (უჩოქებს) შემინდე, შემინდე!
გიო. (დანას ინახავს) დაიმახსოვრეთ შენ და შენისთანებმა! **პატრონი.** (შემოდის ხმაურზე) რა ხდება, გიო!
გიო. არაფერი.
პატრონი. როგორ თუ არაფერი!
გიო. არაფერი-მეთქი!
მელოტი. ბაზიერმა გააბრაზა გიო! პატრონმა თავისი ნაბიჭვარი რატომ დაგვასვა ყველას თავზეო?
პატრონი. ნადი აქედან! (გიოს მოხვევს მკლავს) დანყნარდი! ზედმეტად ფიცხი გახდი!
გიო. შენი დამსახურებაა!
პატრონი. სად იყავი მთელი ღამე!
გიო. ბოზებში.
პატრონი. (გაეცინება) თავი დაანებე მაიმუნობას და მიპასუხე!
გიო. ქალაქში!
პატრონი. რატომ არ მკითხე?
გიო. არ ჩავთვალე საჭიროდ!
პატრონი. რაზე წახვედი?
გიო. ისე, გავისეირნე!
მელოტი. საქმე არა გვქონდა და დიდხანს ვიბოდიალეთ ქალაქში. მერე გადავწყვიტეთ, პოლიციის უფროსის სახლი გადაგვეწვა!
პატრონი. რაო?
მელოტი. გიომ თქვა, ბარემ რახან საქმე არა გვაქვს, პოლიციის უფროსის სახლი გადავწვათო!
პატრონი. მერე?
მელოტი. მერე გადავწვით, დედა ვუტირეთ! თვითონ პოლიციის უფროსიც გიომ ვირზე შესვა უკულმა და ასე ატარა ქალაქში! გახარებული ხალხი სულ კუდში დაგვდევდა, გვლოცავდა!
პატრონი. მართალია, რასაც ეს იდიოტი ამბობს?
გიო. მართალია.
პატრონი. (გააფთრებით) როგორ გაბედე ჩემთან შეუთანხმებლად?! პოლიციელები რალას აკეთებდნენ?
გიო. მელოტს ჰყავდა შეყენებული ორი იარაღით! ნუ ლელავ, ნილებები გვეკეთა, ვერაფინ გვიცნო!
პატრონი. რომ ეცნეთ?
გიო. მერე რა, ქალაქი მაინც შენია. პოლიციის უფროსი ჩვენ უკვე კარგა ხანია აღარ გვჭირდება!
პატრონი. საიდან იცი, გვჭირდება თუ არა?

გიო. თუ არ ვიცი, ეგეც შენი ბრალია!

პატრონი. რა არის ჩემი ბრალი?

გიო. ყველა საქმეს რომ მარიდებ!

პატრონი. იმიტომ, რომ გიფრთხილდები!

გიო. არ მჭირდება მე შენი მოფრთხილება!

პატრონი. ვაი, რომ ძალიანაც გჭირდება და საერთოდ, არ იფიქრო ყველაფერი გაპატიო! წადი, მიმინოები ჩააპურე!

გიო. გული მერევა უკვე იმ დასკლინტული დარბაზისგან!

პატრონი. ძალიან ადვილად გერევა გული, წადი! (გიო ყოყმანობს, შემოდის მთვრალი იონა).

იონა. მეც რომ ეგ მინდა.

იონა. რაო, პატრონის შვილობილო, ვერ მორიგდი მამიკოსთან? დაუჯერე, დაუჯერე, ხომ იცი, შენთვის კარგი უნდა!

გიო. დამანებე, იონა, თავი!

იონა. როგორც ატყობ, მე დიდი ხანია უკვე თავი დაგანებე! (პატრონს) შენ კი რა ადვილი გეგონა კაცის გაზრდა!

პატრონი. რას დაბოდილობ აქ, იონა? ვერ ხედავ, რომ ყველას ნერვებს უშლი? ერთხელაც იქნება, მოგკლავს რომელიმე ბაზიერი!

იონა. მეც რომ ეგ მინდა.

პატრონი. რა გინდა?

იონა. რომ მომკლან და წარწერა ჩამომკიდონ „იონა, რომელიც ყველას ნერვებს უშლიდა“, გადამწვარი კაცი ვიცი, რომ უნდა მოკვდეს, მაგრამ თავის მოკვლის თავიც რომ აღარა მაქვს?

პატრონი. მართლა ძალიან დამალაღე, იონა, კისერი გიმტვრევია, რაც გინდა, ის ქენი!

იონა. რაც მინდა? დალევა მინდა!

პატრონი. მაინც არ მესმის, რას დაეძებ აქ?

იონა. (თავს დახრის) სულ ორი ადამიანი დამრჩით, ვისთანაც რაღაცა მაკავშირებს, შენ და მერი!

პატრონი. კიდევ გიყვარს მერი?

იონა. რასაკვირველია!

პატრონი. არა, შენ ნამდვილად გიყი ხარ!

იონა. (სევდიანად) რატომ, იმიტომ, რომ მიყვარს? შენ, შენ განა ნორმალური ხარ? შენ ხომ არასოდეს გყვარებია!

პატრონი. შენ მიყვარდი!

იონა. ხომ კი?!

პატრონი. მართლა, მართლა და ვერ ავიტანე, კახპას გამო რომ შემიძულე!

იონა. ნეტა მომეკალი მაშინ!

პატრონი. ნანობ?

იონა. ვნანობ რომელია?!

(პატრონი ხელს გაარტყამს, იონა ეცემა)
იონა. (სტუმართმოყვარე კილოთი) გვერდზე მომიჯექი, პატრონო,
ნო, ვისაუბროთ!

მერი. რა იყო, რაზე იჩხუბეთ?

იონა. ვერაფრით ვერ გადავწყვიტეთ, მელოტის თავზე დაფსმის
პრობლემა

მელოტი. რაც პატრონმა დაგაკლო, მე დაგიმატებ!

იონა. ღრუტ, ღრუტ, ღრუტ!

მელოტი. აი, ასე მამბრაზებს სულ! (იონა დგება, კასრთან მიდის და
ღვინით ავსებს ჭიქას)

იონა. (გიოს) იცი, რატომ მიყვარდი, გიო?

გიო. რატომ, იონა?

იონა. მე შენ შავთვალა მეგონე! მე დიდი ხანია ველოდი, რომ მო-
ვიდოდა ბიჭი, ვისაც ვერ მოათვინიერებდნენ, ვერ მოკლავდნენ მასში
ადამიანს!

გიო. ახლა აღარ გიყვარვარ?

იონა. ახლა? (ჩაფიქრდება, შემდეგ ღვინოს შეასხამს სახეში გიოს)

გიო. ხელი არ გაანძრიო, მელოტო! (იონას) იცი, იონა, ტბისპი-
რეთში ნადრევად დანგრეული საყდრის კედელზე ფრესკა ვნახე!

იონა. (ფლეგმატურად) არ მაინტერესებს!

გიო. მისმინე! თვალეზბრიალა, ხარისკისერა ბიჭი იყო იმ ფრესკა-
ზე, თავზე ეკლის გვირგვინი ჰქონდა...

იონა. არ მაინტერესებს!

გიო. მისმინე-მეთქი! იმ ბიჭს ყოველთვის მიბნედილს და სევდიანს
ხატავდნენ, ხოლო ფრესკაზე მებრძოლი და ძლიერი იყო, როგორც
მაშინ, ფარისევლები რომ გაყარა საყდრიდან!

იონა. არ მაინტერესებს!

გიო. (უკან მიჰყვება) ნუთუ, ვერაფერს ხვდები?

იონა. (მერის) როგორ ხარ, ტურფა ასულო?

მერი. დავბერდი, იონა!

იონა. (მიდის მასთან და თმაზე ეფერება) არა, მერი, შენ დღეს ისე-
თივე ლამაზი ხარ, როგორც მაშინ, ოცდახუთი წლის წინათ!

მერი. რატომ დღეს?

იონა. სწორედ დღეს, სწორედ დღეს!

ანი. (სიცილით) ხვალ აღარ იქნება, იონა?

იონა. აღარაფერი იქნება ხვალ!

ანი. ნუ გვატირებ, გთხოვთ!

იონა. შენც შავთვალა მეგონე, ანი!

ანი. სისულელეების ლაპარაკს ვერ ვიტან!

იონა. მე კი შენ ვერ ვიტან! რა გიყოთ მაინც ასეთი პატრონმა? რი-
თი დაგიკოდათ სული (ყვირის) ხელები მაჩვენე! ეს ნაიარევეები მაინც
არ გახსოვს, მისი გულსათვის რომ დაიფატრე ვენები.

ანი. (გულგრილი ღიმილით) მერე რა, რომ მახსოვს!

შენ ცოტა სისულელე ჩაგიდენია?

იონა. თქვენი დედა ვატირე მე... ყველასი!

მელოტი. ჩემიც?

იონა. შენი არა! შენი არა, მელოტო!

მელოტი. (ნასიამოვნები) მოდი დაველიოთ!

იონა. მოიცა! (მერის) გახსოვს ზღვისპირა სახლზე რომ ვოცნე-ბობდით!

მერი. მახსოვს. (იონა უეცრად მიდის მასთან, წელში გადაზნექს და ტუჩებში კოცნის)

მერი. რა გემართება, იონა!

(იონა ცეკვას იწყებს, რაღაც უცნაურ, ალტიკინებულ ცეკვას. ყველა გაოგნებული უყურებს, იონა ასევე უეცრად შეჩერდება და დიდხანს უყურებს ყველას)

ანი. რა იყო იონა, გვიმახსოვრებ?!

იონა. ჰო, ალბათ!

ანი. რა დაგემართა?

მერი. არ ვიცი!

ანი. (გიოს) როდემდე ვიქნები ასე?

გიო. რა გინდა?

ანი. სთხოვე პატრონს მოგცეს პირველი ღამის უფლება, თორემ შენი შიშით კაცი ვერ გამკარებია.

გიო. შენთვის ხომ სულერთია?

ანი. არა, რატომ? შენთან მაინც უფრო მიჩვეული ვარ. აბა, რომელიმე ბინძურ ბაზიერს გინდა დაეუნვე?

გიო. ვინა ხარ შენ, იქნებ არც გიცნობდი?

ანი. არ მიცნობდი?

გიო. კარგი, მერე ვილაპარაკოთ!

იონა. მელოტო, საქმე მაქვს შენთან!

მელოტი. რა საქმე გაქვს, იონა? (იონას გვერდით გაჰყავს, მერიმ რომ არ გაიგონოს)

იონა. თავი მინდა ჩამოვიხრჩო!

მელოტი. რატომ?

იონა. ასე მომინდა უცებ!

მელოტი. მერე?

იონა. მერე ის, რომ ყულფის გაკეთება არ ვიცი.

მელოტი. ყულფის გაკეთებას რა უნდა.

იონა. გამიკეთე.

მელოტი. თოკი გაქვს?

იონა. მაქვს! (ანვდის ჩუმად თოკს) მაინცდამაინც ნუ გამოაჩენ!

მელოტი. კი, მაგრამ თავს თუ ჩამოიხრჩობ, ხომ მოკვდები?

იონა. რასაკვირველია.

მელოტი. არ გაგიკეთებ!

იონა. მე შენ გთხოვ!

მელოტი. (გაკვირვებული) რას შერები?

იონა. მე შენ ძალიან გთხოვ, გამიკეთე ყულფი!

მელოტი. იცი, ჩემთვის არავის არასოდეს არაფერი უთხოვია.

მხოლოდ მიბრძანებენ ხოლმე.

იონა. მე კი გთხოვ, გეხვეწები!

მელოტი. შენ პირველი ხარ, ვინც არ მიბრძანა და შემეხვეწა! კარ-

გი, გაგიკეთებ!

(მელოტი და იონა გადიან)

მერი. დასაღვევად ნაეიდნენ!

ანი. ალბათ!

მერი. მე უცნაურად მიყურებდა!

ანი. უყვარხარ!

მერი. რაო?

ანი. უყვარხარ-მეთქი!

მერი. ერთხელ და სამუდამოდ დაიმახსოვრე, რომ სიყვარული არ არსებობს, არ არსებობს! აბა, გაიმეორე!

ანი. არ არსებობს!

მერი. რა?

ანი. სიყვარული.

მერი. აბა, ახლა ერთად ვთქვათ!

ანი. მერი. სიყვარული არ არსებობს!

(შემოდის მელოტი)

მელოტი. სანყალი იონა, არ უნდა დამეჯერებინა მისთვის, რა კარგად მღეროდა! სანყალი!

ანი. რა მოხდა?

მელოტი. არ უნდა დავთანხმებოდი იონას!

მერი. რა მოხდა-მეთქი, მელოტო?

მელოტი. იონა მეცოდება!

ანი. რატომ? რა სჭირს შენი შესაცოდი?

მელოტი. განა ცოდო არ არის? ქანაობს სანყალი ქარში.

მერი. მოიცა, კაცო, აგვიხსენი, ვინ ქანაობს, სად ქანაობს?

მელოტი. ხეზე ქანაობს იონა.

ანი. რატომ?

მელოტი. თქვენ გადამრევთ მე! თავი ჩამოიხრჩო და ქანაობს ახლა სანყლად-მეთქი, რაა ამაში გაუგებარი?!

პატრონი. (კვლავ შემოდის გიოსთან ერთად) კიდევ მოხდა რამე?

ანი. იონამ თავი ჩამოიხრჩო!

გიო. რაო?

მერი. თავი ჩამოიხრჩო იონამ!

პატრონი. ეჰ, იონა, იონა...

მელოტი. მე ვკითხე, სიკვდილის წინ რამე ხომ არ გინდა მითხრა მეთქი?

გიო. (სწრაფად) მერე, გითხრა რამე?

მელოტი. კი.

გიო. რა გითხრა?

მელოტი. ღრუტ, ღრუტ, ღრუტ; ისევე გამაბრაზა სანყალმა! ღრუტ, ღრუტ, ღრუტო, მითხრა!

სურათი მექვსე

ბუნგალო. გახვითქული მელოტი ბუხარს შეშას უკეთებს. ანი და მერი გიოს ემსახურებიან.

გიო გრძელი მაგიდის თავში ზის და უგემურად ილუკმება. ჟამი-ჟამ რალაცაზე ჩაფიქრდება ხოლმე და დანით კანრავს მაგიდას. ანის ღვინით საეხე დოქი შემოაქვს, მაგრამ გიო ანიშნებს, არ მინდაო და ისიც მორჩილად შეტრიალდება. მერის ყვავილების კონა მოაქვს და ცალ-ცალკე შემოუნყოფს გიოს თეფშს.

გიო. (კუშტად) რა უბედურებაა ეს?

მერი. (დამფრთხალი) მინდვრის ყვავილებია, თვითონ დავკრიფე!

გიო. მოაშორე აქედან!

| ბაზიერი. (მონინებით ეკითხება გიოს) რას მიბრძანებ, გიო?

გიო. (გაკვირვებით) რა უნდა გიბრძანო, ხომ არ შეიშალებთ დღეს სუყველა?!

| ბაზიერი. ნება მომეცი, ერთი საიდუმლო გაგანდო!

გიო. ჩემი მემკვიდრედ შერაცხვის საიდუმლო?

| ბაზიერი. (ნირნამხდარი) პატრონმა მე დამავალა დღევანდელი დღესასწაულის მომზადება!

გიო. აბა, შენ იცი!

| ბაზიერი. მოხარული ვარ, ასეთი ღირსეული მემკვიდრე რომ ეყოლება პატრონს! იმედია, არ დამივიწყებ, გიო!

გიო. მელოტს დაუძახე!

(პირველი ბაზიერი მელოტს უხმობს)

მელოტი. (ტანსაცმლის ფერთხვით მიდის გიოსთან) რას მიბრძანებ, გიო?

გიო. დაჯექი და ჩემთან ერთად ივახშმე!

მელოტი. გმადლობთ (ჩამოჯდება)

გიო. ჭამე! (მელოტი ილუკმება) რას გელაპარაკებოდა იონა თავის ჩამოხრჩობის წინ?

მელოტი. (პირგამოტენილი) ყულფი გამიკეთეო!

გიო. კიდევ?

მელოტი. (ჩაფიქრდა) ძალიან გთხოვო!

გიო. სხვა არაფერი გითხრა?

მელოტი. სხვა არაფერი.

გიო. კარგად გაიხსენე!

მელოტი. კიდევ ის მითხრა... ღრუტ-ღრუტო!

გიო. გადი რა, მელოტო, სანამ რამე არ გდრუზე თავში!

(მელოტი ბუხარს უბრუნდება. გიო ცოტა ხანს უძრავად ზის და მაგიდის ზედაპირს ჩაშტერებია, შემდეგ გამოერკვევა და თუთუნის ქიხას დაიბერტყავს ხელზე)

ანი. (მაგიდასთან შეჩერდება) მომეცი, გაგიხვევ!

გიო. დაჯექი, ანი!

ანი. (ჩამოჯდება) გახსოვს, ჩემი გულისთვის მეთევზებებთან ჩხუბი რომ მოგივიდა და ხელი მოგტყდა, მაშინ ვისწავლე, შენ გიჭირდა ცალი ხელით გახვევა!

გიო. (ჩაახველებს) მახსოვს!

ანი. დღეს შენ მემკვიდრე ხდები და ჩვენი მომავალი პატრონი!

გიო. ვიცი.

ანი. პატრონმა ჩემთან პირველი ღამის უფლება შენ მოგცა!

გიო. ეგეც ვიცი.

ანი. შენთვის მინახავდა თურმე ამდენ ხანს!

გიო. (პაუზის შემდეგ) თმები შეგიჭრია, ანი!

ანი. პო, ცხელა! თუ არ მოგწონს, ისევ გავიზრდი!

გიო. არა, ასეც კარგია! (მთელ მათ საუბარს თან სდევს მათი სიყვარულის მუსიკალური თემა)

ანი. (ანედის წეკოს) სწრაფად მეზრდება!

გიო. (გააბოლებს) გმადლობთ!

ანი. მომისმინე, ჩვენ მაინც ბევრი რამ გვაკავშირებს!

გიო. (დაძაბულად) რად მეუბნები მაგას!

ანი. იმედია, მე გამხდი მთავარ ბაზიერ ქალად. მერი დაბერდა და გამოშტერდა! შენი მხარდაჭერა მჭირდება! გიო, მერი ძალიან მაინტერესებს!

გიო. (პაუზის შემდეგ) კარგი, მე ვიფიქრებ ამაზე, სხვათა შორის, სად არის შენი შინდისფერი კაბა? მახსოვს, ერთ დღილას შენმა სიცილიმა გამაღვიძა, თვალი გავახილე და შენ დაგინახე იმ შინდისფერ კაბში, ყურებზე ბლის კუნწულები გექეთა საყურებობად... ძალიან კარგი იყავი!

ანი. ახლა არ ვარ კარგი?

გიო. შენ ახლა ძალიან ავად ხარ, ანი, მაგრამ მე მჯერა, მალე გავივლის ეგ დაწყევლილი...

ანი. (განცვიფრებით) სულაც არა, მშვენივრად ვგრძნობ თავს. რატომ მითხარი, ავად ხარო!

გიო. ალბათ, მომეჩვენა!

ანი. შენს ოთახში დავაგო ლოგინი?

გიო. ამაზე მერე ვილაპარაკოთ!

(ანი გადის, შემორბის მერი)

მერი. ყველაფერი მზად არის, გიო! ახლავე გაგპარსავე და გაგალა-
მაზებ! ტანინამოსი საკუთარი ხელით გაგკუთოვე, არაფის ვანდე!
მობრძანდი, ზეიმი უკვე იწყება!

სურათი მეშვიდე

ბუნგალო საესეა ბაზიერებით. პატრონი შემადლებულზე შემ-
დგარა, უკან მერი, მელოტი, ანი და პირველი ბაზიერი დგანან.
ბაზიერთა რაზმი სულგანაბული უსმენს პირველ ბაზიერს

ბაზიერი. ბაზიერნო, ამაყო ტომო, ვინ გაგმინდათ, ვინ შეგილო-
ცათ პირველმა?! ვინ მოვიდა, ვინ აგიხვიათ თვალები კანაფით, ვინ
გაშიმშილათ და შიმშილის შემდეგ ვინ დაგაპურათ უმი ხორცითა და
შავი ღვინით?! ვინ ჩაგჭურჭულებდათ უზენაეს აზრებს, ვინ გაგწვრთ-
ნათ და გიჩვენათ ერთადერთი სწორი გზა?! ვინ აგიხილათ თვალები
ცხოვრების მკაცრ, ჟანგიან ფერებზე, ვინ შთაგინერგათ არსებობის
წარუშლელი ჟინი, ვინ გაგხადათ მონადირენი?! და რომელი ზეკაცის
დაბადების დღეს ვზეიმობთ გაზაფხულის ამ საღამოს?!

ბაზიერთა რაზმი. პატრონის!!! პატრონის!

(პატრონი ხელს მალლა სწევს)

პატრონი. ბაზიერნო! ამას დიდი მადლიერების გრძნობით ვისმენ.

ჩემი შეგნებული ცხოვრება, მთელი ჩემი ენერგია და სულისკვე-
თება მე მოვახმარე გზას აცდენილი ყმანვილებისა და მიმინოების მო-
შინაურება-მოთვინიერების საქმეს. თვალს რომ გადავაველებ გაფრე-
ნილი წლების ქარიშხლიან დღეებს, კანონიერი სიამაყე მეუფლება,
არც ერთი წუთით, არც ერთი წამით არ შეგყოყმანებულვარ არჩეული
გზის სისწორეში.

დადგა დრო დიდი ცვლილებებისა, კაცობრიობა უნდა გათავი-
სუფლდეს მოგონილი და უაზრო ტვირთად ქცეული გრძნობებისაგან.
ამიტომაც გამოვლიტეთ იმ მატყუარა ლიბრგადაფარებული ხილვე-
ბის სამყაროს...

თქვენ მე ზეკაცს მიწოდებთ! ეს არ არის სწორი. მე ერთი რიგითი
ჯარისკაცი ვარ ჩვენი დიადი საქმისა.

(საპროტესტო ღრიანცელი)

ბაზიერნო, გულწრფელად გეტყვით, ცხოვრებამ უხვად დამაჯილ-
დოვა, არაფერი მაქვს სანუნუნო, მხოლოდ ერთი რამ მიკოდავს
გულს; წლები გარბიან. ორმოცდამეათე შემოდგომას ვეზიარე, ხოლო
მემკვიდრე შვილი, ძე არა მყავს.

მე ვერ დავტოვებ ჩვენს საქმეს ობლად, ყველანი სიკვდილის შვი-

ლები ვართ და ერთადერთი თხოვნა მაქვს თქვენთან. დამასაფლავეთ ტრიალ მინდორში. არ არის საჭირო ქანდაკებები, ერთი ლუდი დაფლადე და საფლავს და თან ჩამაყოლეთ ჩემი ერთგული, ოქროსფერ მთხარე მამონო მენამულა!

მერი. (დაუჩოქებს პატრონს) უბრძანე, თუ ცოცხალი ვიქნ, მეც მომკლან და საფლავში ჩამატონ შენთან და მენამულასთან ერთად.

| ბაზიერი. (წინ წამოვარდება) მეც, მეც!

პატრონი. (ჩაფიქრდება) კარგი, მერიც ჩამატანეთ!

(მერი ხელზე კოცნის პატრონს, შეშინებული ბაზიერი სასწრაფოდ მიიმალება)

პატრონი. (ღიმილით) ახლა ყველა თუ დავიხოცეთ, ვინლა გააგრძელებს ჩვენს საქმეს? გვეყოფა სევდა, სიკვდილი შორსაა. დღეს ჩემი დაბადების დღეა, ვიმზიარულოთ. გაიღიმეთ.

(ბაზიერები უაზროდ იღიმებიან)

დღეს მინდა გაგანდოთ ის დიდი საიდუმლო, მე და მერიმ წლების განმავლობაში რომ ვინახეთ და თქვენც კი არ გაგიმზილეთ. ეს იყო ჩემი ყველაზე მნიშვნელოვანი ცდა. ბოლო თექვსმეტი წლის განმავლობაში ჩვენს რაზმში სამოცამდე ბავშვი დაიბადა. არც ერთმა თქვენგანმა არ იცოდა რომელი რომლის შვილი იყო. ბავშვები ქრებოდნენ. მერისა და ექვს ყრუ-მუნჯ ბაზიერ ქალს სადღაც მიჰყავდათ ისინი და საიდუმლოდ მალავდნენ. ბავშვები ცალ-ცალკე იზრდებოდნენ. ჩემი უკანასკნელი ცდაც ის იყო, რომ აქ გაჩენილ ბავშვებს აღარ დასჭირებოდათ გამოლოცვის მძიმე დღეები და მიმინოს მოთვინიერებისებური ხერხები, მათ ჩემი მოსაზრებით, სისხლით უნდა გადაცემოდათ მშობლებისაგან ის თვისებები, რაც მე ჩაგინერგეთ, ბაზიერნო!

ისინი მოგვევლინებიან პირველ სრულყოფილ თაობად, რომელიც დაუდებს სათავეს თავისუფალი კაცობრიობის ბედნიერ მომავალს. დღეს ამ სამოცი ბავშვიდან ათი თექვსმეტი წლის ხდება. ბოლო წელიწადს მათზე მზრუნველობა და აღზრდა დაევალა თქვენს მეგობარს გიოს და იგი ჩემგან ამ საიდუმლოს ეზიარა!

დღეს ათი გოგო-ბიჭი მინდორზე გავა, ისინი პირველად შეხვედებიან ერთმანეთს, ნდობით აღჭურვილი ბაზიერები თვალყურს ადევნებენ მათ და ბოლოს უნდა მოგახსენოთ მთავარი სათქმელი, დღეს არჩეული უნდა იყოს ჩემი მემკვიდრე, ჩემი შვილობილი!

მე ჩემს ძედ და მემკვიდრედ ვრაცხ ჩვენს რიგებში ყველაზე უფრო გვიან შემოსულ ნევრს გიოს!

(და უცებ თითქოს რაღაცამ იფეთქაო, გაისმის სულის ამაფორიანებელი ბაგუნის, მგრგვინავი მუსიკის ჰანგებს თან ერთვის ზარების მძლავრი რეკვის ხმა.)

შემაღლებაზე გამოჩნდება გიო. ბაზიერები მწკრივდებიან და ორი მხრიდან მიემართებიან მისკენ. გიო ოდნავ ზიზლიანი გამომეტყვე-

ლებით, ორივე ხელს უწვდის საამბოროდ მოწინებისაგნ წელში მოხრილ, რიგში ჩამდგარ ქალებს და კაცებს.

ბაზიერები იწყებენ რიტუალურ ცეკვას, სადღესასწაულოდ მორთულ გიოს შუაში ჩაიყენებენ და ალტკინებული შეძახილებით, დანაგაშიშვლებულიები როკავენ მის გარშემო. გიოც იშიშვლებს სატევარს და მათთან ერთად იწყებს ცეკვას წრეში. პატრონი ბედნიერი ლიმილით შესცქერის ამ სურათს. ბაზიერნი ველური შეძახილებით ტოკავენ ადგილზე)

პატრონი. გამოავორეთ ღვინის კასრები. გაშალეთ სუფრა, დღეს ჩაპურების დღეა. იმზიარულეთ.

(ბაზიერი ქალები და კაცები სასწრაფოდ შლიან სუფრას. მოავორებენ მუხის კასრებს. მზიარული შეძახილებით დარბიან წინ და უკან. ისმის ლანძღვა-გინება, სიცილი. გრძელ სუფრას შემოუხსდებიან. იწყება ღრეობა).

ანი. (მერის) ჩემთან პირველი ღამის უფლება გიოს აქვს!

მერი. ვიცი, გილოცავ!

ბაზიერი. (მელოტს) მელოტო, მოდი, შერიგებისა დავლიოთ!

მელოტი. დავლიოთ, ოღონდ, გიო აღარ გააბრაზო!

(ანის პირველი ბაზიერი მოუჯდება გვერდით და რალაცაზე უწყებს ჩუმად საუბარს. ანი გულგრილად უსმენს, ქალადის ჩიტებს აკეთებს და მაღლა ისერის. პირველი ბაზიერი გალიზიანებით შეჰყურებს მას).

ბაზიერი. როგორ მოგეწონა ჩემი დღევანდელი გამოსვლა?

ანი. კარგი იყო!

ბაზიერი. (მოშლილი) დაანებე მაგ ჩიტებს თავი და მე მისმინე!

(ყურში ჩასჩურჩულებს რალაცას)

ანი. (მოუტრიალდება) განა არ იცი, ბაზიერო, გიოს რომ მისცა პირველი ღამის უფლება პატრონმა?! წერას აუტანიხარ, უბედურო!

ბაზიერი. მაპატიე, ნუ გამამხელ!

ანი. (იცინის) ამ ერთხელ მიპატიებია!

(პირველი ბაზიერი შვებით ამოისუნთქავს და იქაურობას გაეცლება)

პატრონი. ახლა ჩვენს უფლისწულს მოვუსმინოთ!

(გიო ფეხზე დგება, მაგრამ ამ დროს ყველას ყურადღებას დარბაზში შემოვარდნილი ყრუ-მუნჯი ბაზიერი ქალი მიიპყრობს. ყრუ-მუნჯი მერის მიეჭრება და თითების მოძრაობით უხსნის რალაცას).

მერი. (თვითონაც თითებით ეკითხება ქალს, შემდეგ პატრონს მოუტრიალდება) უცნაურ ამბებს ჰყვება ეს ყრუ-მუნჯი, პატრონო... ის ათი ბავშვი, მინდორზე რომ გაიყვანეს...

პატრონი. თქვი, ნუ დამილიე სული!

მერი. მე არაფერი ვიცი, ბოლო წელი გიო ზრდიდა მათ!

გიო. მე გეტყვი, პატრონო! შენ მიერ მონამლული ლეგენდები ნელინადში ადამიანებად ვაქციე. ყოველამ ვახვედრებდი ტყეში, ვამეგობრებდი და ვაყვარებდი ერთმანეთს!

პატრონი. (ზარდაცემული) გიო!

გიო. ერთი სიბნელეს ჩააკვირდი, პატრონო! მოკლული ბაზიერის აჩრდილი ხომ არ გიპაჭუნებს თვალს?! ის მართალი იყო, შავთვალა მიმინოს კლავენ! შენც დროზე უნდა მოგეკალი!

ბაზიერი. (დანას იძრობს) არც ახლავა გვიან!

გიო. გვიან არის, ბაზიერო, გვიან!

პატრონი. (მკლავებს შლის და ბარბაცით მიდის მისკენ) გიო!

გიო. ბაზიერნო! თქვენ, ვინც დაივინყეთ და ფეხქვეშ გაითელეთ ყველაზე წმინდა, სიყვარული, მეგობრობა, სიკეთე, თავგანწირვა, ვინც გაივრანეთ საკუთარი სულის მინდვრები, მძულხართ და მეცოდებით! არ გაპატიებთ საყვარელი გოგონას სულის დასახიჩრებას, არ გაპატიებთ იონას თვითმკვლელობას და არც თქვენს მოკლულ კაცობას ვაპტიებ მას, ვისაც თქვენ პატრონს უწოდებთ! მე თქვენთან დავრჩი, რათა შური მეძია და მე ვიძიე შური! შავთვალა არ თვინიერდება, ბაზიერნო!

თუ გაიგონე, პატრონო, შორი აფეთქების ხმა?! ეს შენი იარაღის სანყოფი აფეთქდა! სუნი თუ გცემს კვამლის? ეს შენი მიმინოების დარბაზი იწვის! ყვირილი თუ გესმის ბებერი მენამულასი?! ყველა მიმინოს თოკი გადაჭრილია. გესმის მათი ფრთების შხუილი? არ გიკვირს, რა უეცრად დაბნელდა ამ გამთენიისას. შენი მიმინოების ჯარმა დაფარა მზე! ცნობ მენამულას ფრთების სიმღერას?! შენი საპანაშვიდო ზარია, პატრონო! დღეს მე მომკლავენ, მაგრამ გლოვის ზარი შენზე რეკავს, შენზე, უდღეურო ტირანო! ჩემმა გამოზრდილმა ბავშვებმა გააკეთეს ეს, იმ ბავშვებმა, შენ რომ მანდე და ჩამაბრე!

ბაზიერებო, ბაზიერებო, მე თქვენ მძულხართ, მიყვარხართ და მეცოდებით!

პატრონი. (წინ გამოვარდება) არ მომიკლათ შვილი! არ მოკლათ! არ მოკლათ ჩემი შვილი!

(ბაზიერები დანებს იშიშვლებენ)

ბაზიერი. აქედან მოაშორეთ ეგ ბებერი მძორი!

პატრონი. (ბოდვასავით) ჩემი შვილი! ჩემი შვილი!

(კრუნჩხვაქცეულ პატრონს მკლავებს უტრიალებენ)

გიო. ანი, ანი, მოდი ჩემთან!

(ხელს იწვდის მისკენ, მაგრამ ადგილიდან მოსხლეტილი ბაზიერი დანას ურტყამს ფერდში. ბაზიერი გოგო-ბიჭები ორი მხრიდან მიემართებიან გიოსკენ და სათითაოდ ურტყამენ დანას. დაჩეხილი გიო ადგილზე ქანაობს, მაგრამ არ ეცემა)

გიო. მე თქვენ მიყვარხართ და მეცოდებით!

(ბოლოს ანი რჩება მარტო. ის ნელი ნაბიჯით მიდის გიოსკენ და უკანასკნელ, სასიკვდილო დარტყმას აყენებს ბიჭს) ანი!

(შემდეგ თვალეები ეხუჭება, საყვარელი გოგონას მხრებზე ჩამოცურდება და ძირს ეცემა. ანი მოტრიალდება და რალაც სომნამბულურ ცეკვას იწყებს. ბაზიერები უკან-უკან იხევენ და ბოლოს მხოლოდ გიოს გვაძინან ჩაჩოქილი პატრონი და მერი, იქვე მდგარი მელოტი და მოცეკვავე ანი რჩებიან)

პატრონი. გიო, გიო!

გიო. (თვალს ახელს) ანი.. ანი სად არის!

მელოტი. ანი ცეკვავს!

გიო. ცეკვავს? რა ალერსიანი ყოფილა.

მერი. ვინ, გიო?

გიო. რა ალერსიანი ყოფილა სიკვდილი!

(თავი გადაუფარდება)

პატრონი. (ბლავის) გიო!

მელოტი. (თვალს უხუჭავს გიოს) დაანებე თავი, გიო მოკვდა.

პატრონი. (ზედ დაემხოზა, შემდეგ თავს მალლა სწევს) მარტო მე და შენ დავრჩით, მერი, აღარც იონაა, აღარც გიო! ეჰ, დროზე უნდა მომეკლა გიო! დროზე უნდა მომეკლა, სანამ შევიყვარებდი!

მერი. სანამ შევიყვარებდი?

პატრონი. ჰო, სანამ შევიყვარებდი!

მერი. (ჩაფიქრებით) შენ მთელი ცხოვრება მატყუებდი!

პატრონი. შევთვალა გოგო-ბიჭები დარბიან მინდორზე. თითოეულში გიოს სულის ნაწილია, მერი! ჩვენ დავმარცხდით!

მერი. შენ მთელი ცხოვრება მატყუებდი!

პატრონი. (დიდხანს უყურებს მერის, შემდეგ დანას უწვდის). გამომართვი და აქვე გამათავე!

(მერი დანას იღებს და შემართავს)

მელოტი. (რბილად ჩამოართმევს დანას) რალა აზრი აქვს, ნავიდეთ, მერი!

(ფაქიზად წამოაყენებს და მიჰყავს)

პატრონი. მე შენ მინდორზე წაგიყვან, შვილო, შენ შავთვალა გოგო-ბიჭებთან!

(ხელში აიტაცებს გიოს და ნელი ნაბიჯით მიდის)

ანი. (წამით წყვეტს ცეკვას, პატრონთან მიდის და თავგადაგდებულ გიოს თმაზე გადაუსვამს ხელს) რა უხეში ქოჩორი გაქვს, გიო!

(პატრონი გადის. ანი ცეკვას განაგრძობს, მაგრამ უეცრად საიდანღაც შემოიჭრება მიმინოების ფრთების შხუილის ხმა, რომელიც ნელ-ნელა ძლიერდება და თანდათან ფარავს ყველას და ყველაფერს!)

დასასრული

შენკენ სავალი გზები

დრამა ორ მოქმედებად

1. მარიამი — 50 წლის.
2. კახა — 20 წლის.
3. ირინე — 18 წლის.
4. თენგიზი — 55 წლის.

პირველი მოქმედება

სურათი პირველი

სიბნელეში წყნარად შემოდის კლავესინის მელოდია. ბინდში თანდათან გამოიკვეთება ოთახის კონტურები... შემდეგ ტახტი, მაგიდა, სკამები, ნიგნებით საესე კარადა და გრძელი, ოვალური ფორმის ფანჯარა.

მელოდია წყდება და ოთახი ქუჩიდან შემოჭრილი ხმაურით ივსება. შემოდინ მარიამი და კახა. მარიამი მკლავზე ექაჩება ბიჭს და სკამზე სვამს.

მარიამი — (აქოშინებული) მგონი... მგონი დაჭრილი ხართ!

კახა — არაფერია, გამკანრა მხოლოდ!

მარიამი — მაჩვენეთ, მკლავი!

(გახდის ტყავის კურტაკს, კახას მარცხენა ხელი სისხლში აქვს მოთხვრილი).

მარიამი — (სახეზე აიფარებს ხელს) ვაიმე!

(გარბის ოთახიდან. კახა დგება და ფანჯარასთან მიდის, შემდეგ არცთუ დიდი ინტერესით შეათვალიერებს საკუთარ ჭრილობას. მარიამს ბინტი, პირსახოცი და წყლიანი ტაშტი შემოაქვს).

მარიამი — დაჯექით!

კახა — (კურტაკს ნაატანს ხელს) ნუ ნუხდებით, ქალბატონო, მე ნავალ!

მარიამი — (ძალით სვამს სკამზე) გარეთ მაინც ვერ გახვალთ, დაგიჭერენ!

(ძალით სვამს ბიჭს სკამზე. მკლავს ჩამობანს და შეხვევას იწყებს,

კახა რალაც თავისას ფიქრობს და ნაკლებ ყურადღებას აქცევს ამ პროცედურას, ერთი-ორჯერ შეიჭმუხნება მხოლოდ ტკივილისაგან.
მარიამი — (აფორიაქებული) არც კი ვიცი... იქნებ იოდია საჭირო... ახლავე სისხლს შეგიჩერებთ და სასწრაფოს გამოვუძახებ!

კახა — (სასწრაფოს ხსენებაზე გამოერკვევა და ფეხზე წამოხტება) არავითარი სასწრაფო, ქალბატონო, ესეც საკმარისია!

მარიამი — (ოდნავ დაბნეული მისი რეაქციით) კი, მაგრამ რა მოხდება, რომ გამოვიძახო!

კახა — (რბილად) არ არის საჭირო!

მარიამი — (თანდათან ხვდება) თქვენ ფიქრობთ, რომ მილიციას შეატყობინებენ?

კახა — მიმიხვდით!

მარიამი — (კვლავ დასვამს სკამზე) ხომ არ გატკინეთ?

კახა — არა!

მარიამი — (მისუსტებული ხმით) რამხელა ჭრილობაა?

კახა — ჰო, ღრმად შესულა!

(მარიამი უეცრად შებარბაცდება და ტახტზე ეშვება).

კახა — რა გემართებათ, ქალბატონო?

მარიამი — (ძლივს პასუხობს) არ ვიცი, ალბათ, მალე გამივლის!

კახა — (დგება) წამლებს სად ინახავთ?

მარიამი — სამზარეულოში... თაროზე... ვალოკორდინი!

კახა — რამდენი წვეთი?

მარიამი — ოცი.

(კახა გადის, ჭიქით ხელში ბრუნდება და თვალდახუჭულ ქალს ნამალს ასშევს).

მარიამი — გმადლობთ!

კახა — ახლავე უკეთ ვახდებით!

მარიამი — (სუსტი ღიმილით) რა სწრაფად შეიცვალა როლები?

კახა — (პაუზის შემდეგ) უკაცრავად, მაგრამ თქვენ ყოველთვის ასე იქცევით?

მარიამი — როგორ?

კახა — აი, შუა ჩხუბში რომ შემოვარდით გასაშველებლად?

მარიამი — მესმის, ხელი შეგიშალეთ, მაგრამ ის ბიჭი ისე ბრმად იქნევდა დანას... თქვენ რომ არ ამფარებოდით, დანა მე მომხვდებოდა! ასე რომ, დახმარების ნაცვლად...

კახა — (ფანჯარასთან მიდის) შეიძლება მოვნიო?

მარიამი — აი, ის სურა გამოიყენეთ საფერფლედ!

(პაუზის შემდეგ)

ისე რა ვაჟკაცობაა, ისინი ორნი იყვნენ, თქვენ ერთი, რას გეროდნენ?

კახა — (მხრებს იჩეჩავს) აბა, რა ვიცი... ალბათ ვილაცაში შევეშალე!

მარიამი — (დაეჭვებით) არც ერთს არ იცნობდით?

კახა — (ქალის გამჭრიახობით ოდნავ გაღიზიანებული) არა.

მარიამი — ბოდიში!

კახა — აი, ფერიც დაგიბრუნდათ!

მარიამი — საერთოდ, არა ვარ ასეთი გულსუსტი... სახელიც ვერ გკითხეთ ამ ფორიაქში!

კახა — კახა!

მარიამი — მე მარიამი ვარ.

კახა — გმადლობთ, ქალბატონო მარიამ, მაგრამ ნულარასოდეს ჩაერევით ჩხუბში, ამტვირიონ კაცებმა ერთმანეთს თავები, თქვენ რა გენალღლებათ?

მარიამი — (დაბნეულად) აბა, ასე როგორ შეიძლება?

კახა — (კვლავ გაღიზიანებით) შეიძლება, შეიძლება!

მარიამი — თქვენ ასე მიჩვევთ?

კახა — (მკვირცხლად მოტრიალდება და შემცბარი შეხედავს ქალს) ღმერთმა დამიფაროს, მე ჭკუის დარიგებას კი არ გიბედავთ...

მარიამი — (გაიციინებს) მიბედავთ, მიბედავთ, მაგრამ გაქვთ ამის უფლება, ჩემს გამო დაიჭერით... (კვლავ დასერიოზულდება) ძალიან მადარდებს ეგ ჭრილობა, მე მხოლოდ გადაგიხვიეთ და...

კახა — არაფერია!

(კვლავ ფანჯარასთან მიდის).

რას დაქრიან აქეთ-იქით?! ტყუილად აფეთებენ ხალხს!

მარიამი — მილიციელები?

კახა — დიახ!

მარიამი — ის ორი ბიჭი გაიქცა?

კახა — კიდევ კარგი მოასწრეს, ქალბატონო მარიამ. თქვენი მეზობლები...

მარიამი — მე მგონი არავის დაუნახავს ჩვენი აქ შემოსვლა, თუმცა რაზე ვიმარჩიელოთ, ჩავალ და გავიგებ, რა ხდება!

(გადის)

კახა — (სწრაფად მოისხამს კურტაკს და ტელეფონზე რეკავს).
ლექსო, მანქანას დაახტი და სასწრაფოდ მოდი... ნუგზარის სახელოსნო გახსოვს? იმის მოპირდაპირე სადრბაზოსთან! მოიტანა ფული იმ ხვადაგმა, ავიღე, მაგრამ მერე დაინყო უშნო ლაპარაკი და მოკლედ, ერთმა ღვთისნიერმა ქალმა შემიკედლა, დაბლა კი ჩვენი ძმები წრიალებენ და ველარ გავალწიე აქედან... ზედ სადარბაზოსთან მოაყენე მანქანა, ბევრმა დამინახა!

(კიდებს ყურმილს, სიგარეტს უკიდებს და ბოლთას სცემს ოთახში, შემდეგ კარადასთან მიდის და წიგნებსა და ნახატებს ათვალიერებს).

მარიამი — (შემოდის, სულს ითქვამს) ყველაფერი რიგზეა. ნავიდნენ უკვე! (სახვევს უსწორებს)

განუხებთ ტკივილი?

კახა — არა, დამიბუჟდა მხოლოდ!

მარიამი — ახლავე ჩაის დაგაღვინებთ!

კახა — გმადლობთ, მაგრამ მეგობარმა უნდა გამომიაროს ხუთ ნუთში!

მარიამი — ჰოდა, ხუთ ნუთში მშვენიერად მოასწრებთ დალევას! (ყვავილებიან სურას შეავლებს თვალს) დამჭქნარან, მე კი ვერც შევამჩნიე!

(გააქვს სურა, ცოტა ხანში ბრუნდება და სუფრას აწყობს).

მარიამი — აბა, გთხოვთ!

კახა — (ერთხელაც შეათვალიერებს ოთახს) მარტო ცხოვრობთ?!

მარიამი — დიახ, მარტო!

(პაუზა. კახა ჩაის სვამს).

მარიამი — გასადილებდით, მაგრამ თქვენ ისე ჩქარობთ!.. (პაუზის შემდეგ) სწავლობთ?

კახა — (მოტრიალდება) რა ბრძანეთ?

მარიამი — სწავლობთ-მეთქი?

კახა — დიახ, უნივერსიტეტში! (ფანჯარაში გაიხედავს და ვილაცას უქნევს ხელს) აი, მოვიდა კიდეც!

მარიამი — სთხოვეთ თქვენს მეგობარს!

კახა — არა, სამწუხაროდ, ვჩქარობთ ორივე! ამ დღეებში გინახულვობთ. დიდი მადლობა ყველაფრისთვის! (გადის. მარიამი მარტო რჩება ოთახში).

სურათი მეორე

კვლავ კლავესინის მელოდია. მარიამი მაგიდასთან ზის და უკირკიტებს საბეჭდ მანქანას. ღია ფანჯარაში წვიმის ხმაური შემოდის. ზარის ხმა. მარიამი სათვალეს იხსნის, დგება და კარს აღებს. ოთახში ქარმაგი, წარმოსადეგი კაცი შემოდის.

მარიამი — მობრძანდით, ბატონო თენგიზ!

თენგიზი — სამუშაოს ხომ არ მოგწყვიტეთ?

მარიამი — არა, მოვრჩი უკვე!

თენგიზი — ისევ ტექნიკური თარგმანია?

მარიამი — დიახ!

თენგიზი — რატომ მხატვრულ თარგმანს არ მოკიდებთ ხელს?

მარიამი — არასოდეს მიცდია, თანაც სულ სხვა სპეციფიკაა, ჩვენ ხომ უკვე ვისაუბრეთ ამის შესახებ?!

თენგიზი — უცნაურია, არც კი მახსოვდა... მაგრამ მიუხედავად ამისა, თქვენი განათლებისა და ნიჭიერების პატრონს არ უნდა გაუჭირდეს ნესით...

მარიამი — (სიცილით) როგორ მიხვედით ასეთ დასკვნამდე?

თენგიზი — (ჩუმად) მე ვგრძნობ თქვენს პიროვნებას!

მარიამი — (დაბნეული მისი ინტონაციით) ჩაი დავლირთ!

თენგიზი — დიახ, დიახ, ვგრძნობ! თორემ არიან ადამიანები, რომლებსაც საერთოდ ვერა ვგრძნობ, ვერ ვხედავ, რალაც ნაცრისფერი ლაქაა, სხვა არაფერი!

მარიამი — დაბრძანდით, ბატონო თენგიზ!

თენგიზი — (გამოერკვევა) ჩემი ტელეფონი ისევ გაფუჭდა და თქვენის ნებართვით...

მარიამი — დარეკეთ, მე კი მანამდე ჩაის მოვადულებ! (გადის, თენგიზი უხალისოდ მიდის ტელეფონთან, მექანიკურად კრეფს რიცხვს შემდეგ კიდებს ყურმილს და კვლავ რეკავს. ბოლოს თავს ანებებს ამ უაზრო მანიპულაციებს და სკამზე ჩამოჯდება).

თენგიზი — (შემოსულ მარიამს) სულ დაკავებულია!

მარიამი — არა უშავს, ცოტა ხანში კიდევ სცადეთ!

თენგიზი — ეს ჩემი უსინდისო ტელეფონი წამდაუნუმ ფუჭდება!

მარიამი — (ოდნავი ღიმილით) დიახ, მე შევამჩნიე ეს!

თენგიზი — (შეშფოთებული) თქვენი ხომ კარგად მუშაობს?

მარიამი — (ძლივს იკავებს სიცილს) არ ვუჩივი!

თენგიზი — (დაბნეული ღიმილით) თქვენ რალაცაზე გეცინებათ.

მარიამი — თუ მომაქცევთ ყურადღებას. ხანდახან მომდის ასე... გამახსენდება რომელიღაც სასაცილო ისტორია და მთელი დღე ამეკვიატება ხოლმე!

თენგიზი — (დაეჭვებით) დიახ, დიახ, გასაგებია!

(მარიამი სუფრას აწყობს).

მარიამი — სამსახურში ხომ ყველაფერი რიგზე გაქვთ?!

თენგიზი — (მხრებს იჩეჩავს) ვაშენებთ!

მარიამი — (ფანჯარში გაყოფს თავს) რა გაუთავებელი წვიმაა?

თენგიზი — დილიდან წვიმს!

მარიამი — (ჩაფიქრებით) ზოგს აწყნარებს წვიმის ხმა. (ზარის ხმა. მარიამი კარს აღებს. შემოდის თავიდან ფეხებამდე გალუმპული კახა, ხელში ვარდების უზარმაზრი კონა უჭირავს).

მარიამი — (გამოართმევს ყვავილებს კახას) კარგი ბიჭი ხარ, რომ მოხვედი! შეხედეთ, რამხელა კონაა, ბატონო თენგიზ! ეტყობა კახას ჩემი დამჭკნარი ყვავილები შეეცოდა!

თენგიზი — (მოლუშული დგება) თენგიზი, ბატონო ჩემო!

კახა — (ხელს ჩამოართმევს) კახა!

მარიამი — რა არის ეს, როგორ გაილუმპე?

კახა — დღეს უკვე მესამედ ვსველდები და ვშრები! ნამდვილი წარღვნაა გარეთ!

მარიამი — (პირსახოცი შემოაქვს და ძალით უმშრალებს თმას

ბიჭს) როგორ შეიძლება ასე?!

თენგიზი — ახლალა მივხვდი, თქვენ ის ყმანვილი ხართ, ქალბატონ მარიამს რომ აეფარეთ დანაზე, არა?

კახა — პრინციპში, პირიქით მოხდა, ჯერ ქალბატონი მარიამი ამეფარა, მერე მე ავეფარე...

მარიამი — (ლიმილით) მოკლედ, ერთმანეთს გადავეფარეთ! ხოლო გუშინ კახამ მთელი დღე მატარა ტაქსით ჩემს საქმეებზე! ქუჩაში დამინახა უცაბედად!

(ენერგიულად უმშრალებს თავს).

კახა — (თავის დაღწევას ცდილობს) შემინყალეთ, ქალბატონო მარიამ!

მარიამი — (თავს გაანებებს) აი, ასე არა სჯობია?

(თმააბურძგნული ბიჭის დანახვაზე ეცინება და სავარცხელს აწვდის).

მარიამი — მაინც რამდენი მატარა გუშინ ტაქსით, არაფრით არ დამტოვა! თქვენ კი არ მოგწონთ ჩვენი ახალგაზრდობა, ბატონო თენგიზ!

თენგიზი — (შემცბარი) მე ეს არ მითქვამს!

მარიამი — კონიაკი მაქვს! (გადის).

თენგიზი — (პაუზის შემდეგ) ის კი არა, ერთ ჩემს მეგობარს ვუთხარი, ამას წინათ, ძალიან რომ გამოთათხა თქვენი თაობა, ახალგაზრდების ლანძღვა-გინება მოახლოებული კლიმაქსის ნიშანია-მეთქი!

კახა — (იციინის, შემდეგ შეაფრფოლებს და ხელებს მოიფშენეტს) არ ათბობენ?

თენგიზი — როგორ არა! გცივათ?

კახა — (კვლავ შეაფრფოლებს) ჰო, ცოტა, თითქოს...

თენგიზი — არცაა გასაკვირი, სამჯერ თუ დასველდით და სამჯერ გაშრით, კონიაკი გიშველით!

(მარიამი შემოდის და სუფრას აწყობს, შემდეგ ყვავილების კონას იღებს და ქალურად ჩაფიქრდება).

მარიამი — რომელ სურაში ჩავდო ამხელა კონა?

(კვლავ გადის. კახა სკამზე წრიალებს და სახეს ისრესს).

თენგიზი — თქვენ ტაქსზე მუშაობთ?

კახა — (გაკვირვებით) არა!

თენგიზი — ჰო, მე კი ქალბატონ მარიამის სიტყვების შემდეგ გადაწყვიტე, რომ ტაქსზე მუშაობთ!

კახა — არა, მეც მგზავრი გახლდით!

თენგიზი — სწავლობთ?

კახა — რა ბრძანეთ?

თენგიზი — სწავლობთ-მეთქი?

კახა — დიახ, უნივერსიტეტში (სახეზე იფარებს ხელებს).

- თენგიზი** — რა მოგდით?
- კახა** — რა ბრძანეთ?
- თენგიზი** — კიდევ გაცივებთ?
- კახა** — არა, გავთბი უკვე!
- მარიამი** — (შემოდის, ამჩნევს ღია ფანჯარას) უიმე, ფანჯარა ღია დამრჩენია, გაგყინეთ, ალბათ?!
- (მიხურავს ფანჯარას და თვითონაც მაგიდას მიუჯდება).
- აბა**, შევუდგეთ!
- თენგიზი** — ქალბატონ მარიამს გაუმარჯოს!
- კახა** - კარგად ბრძანდებოდეთ, ქალბატონო მარიამ! (სვამს, ცოტა ხანს თვალებს დახუჭავს და სახეს ისრესს).
- მარიამი** — დარეკვა რომ გინდოდათ, ბატონო თენგიზ?!
- თენგიზი** — ჰო, მართლაც...
- (მიდის ტელეფონთან, კვლავ უყურადღებოდ კრეფს რიცხვს და უმაღვე კიდებს ყურმილს).
- არ არიან სახლში!**
- მარიამი** — ახლა კახას გაუმარჯოს, ძალიან კარგ ბიჭს!
- კახა** — (თვალდახუჭული) გაუმარჯოს!
- მარიამი** — (შეშფოთებით) რა გემართება, კახა?
- კახა** — (გამოერკვევა) რა ბრძანეთ?
- მარიამი** — ცუდად ხომ არა ხარ?
- კახა** — (კვლავ ისრესს სახეს) არა, მე მგონი არა!
- თენგიზი** — თქვენი სადღეგრძელო ითქვა, კახა!
- კახა** — გმადლობთ!
- თენგიზი** — გაგიმარჯოთ. მიხარია, თქვენნაირ ახალგაზრდას რომ შეხვდები, თორემ მართალი გითხრათ, ცოტა გული მაქვს გატეხილი თქვენს თაობაზე!
- კახა** — (თვალებს ისრესს) კლიმაქსიო?
- მარიამი** — რა თქვი, კახა?
- თენგიზი** — (მკაცრად) ქალბატონ მარიამს მაინც მოერიდეთ!
- კახა** — (არეულ-დარეულად) არა, მე ვერიდები... უფრო სწორად, მე მერიდება... მაგრამ თქვენ არა ბრძანეთ რალაცა მოახლოებული კლიმაქსის შესახებ... აღარ მახსოვს... რალაცას ამბობდით...
- მარიამი** — რა გემართება კახა? (შეშინებული).
- კახა** — (ნამოდგება და შებარბაცდება) ვერა ვარ კარგად... მცირა!
- მარიამი** — (მიდის მასთან და შუბლზე ადებს ხელს) ღმერთო, თურმე იწვის ბავშვი! (თენგიზს) ძალიან მაღალი სიციხე აქვს!
- კახა** — (თვალდახუჭული) მე ნავალ!
- მარიამი** — სად ნახვალ სიციხიანი, რას ამბობ?
- კახა** — (უნიათოდ უძალიანდება ქალს) არა... არა, ცოტა მცირა მხოლოდ... ნავალ... გამიშვით, რა!

(ხელს გააშვებინებს, მაგრამ კვლავ შებარბაცდება და თენგიზი ძლივს ასწრებს ხელის შეშველებას)

უკეთ ვარ, გეფიცებით! ნავალ... ძალიან გთხოვთ! (ძალაგამოღებული ბიჭი ველარ ეწინააღმდეგება მარიამსა და თენგიზს)

მარიამი — ტახტზე დავანვინოთ!

კახა — არ მინდა ტახტი...

(თენგიზსა და მარიამს ტახტთან მიყავთ კახა და ზედ აწვენენ) არ მინდა ტახტი!

მარიამი — (თენგიზს) სასწრაფო გამოიძახეთ, გავარვარებულია ბავშვი!

თენგიზი — (ტელეფონს ეცემა) გამოითიშა, მართლა გაფუჭდა!

მარიამი — მეზობლისგან დარეკეთ, სწრაფად!

(თენგიზი გარბის)

კახა — (კბილების კანკანით) მციიი... ვა... ააა!

მარიამი — გარბის და რაც კი პლედები და საბნები აქვს, ზედ ახურავს ბიჭს) ახლავე გათბები, კახა, ახლავე! აბა, თერმომეტრი ჩაიდებ!

კახა — არ მინდა ტახტი... თერმომეტრი... არც თერმომეტრი მინდა...

მარიამი — შენ ხომ ჭკვიანი ბიჭი ხარ, დამიჯერე, გთხოვ! (ძალით უხსნის საკინძეს და თერმომეტრს ილღიაში უტენის ბიჭს).

კახა — (ბოდავს) ირინკა, გემები შემოდიან ნავსადგურში.

მარიამი — რა თქვი?

კახა — (წამოიწევს) გემები... გემები შემოდიან ნავსადგურში.. ყურეში.. მაგრამ... მაგრამ ძალიან ბევრი მეჩეჩია!

თენგიზი — (შემოვრბის) ახლავე აქ გაჩნდებიან!

მარიამი — ბავშვს აბოდეებს უკვე!

კახა — (კვლავ წამოიწევს) არ ესროლო, არ ესროლო, გოჩა!

(ტახტიდან წამოიჭრება და სადღაც მიიწევს, მარიამი და თენგიზი აკავებენ, მაგრამ ბიჭი ცოტა ხანს მაინც თან დაათრევს ორივეს ოთახში).

მარიამი — კახა, კახა!

თენგიზი — (აქოშინებული) აბა, რას ჰგავს ეს, დაწყნარდი.

კახა — (უეცრად, მკაცრად) ხელი არ გაატოკოთ არც ერთმა, თორემ დაგაცვივებთ სამივეს ადგილზე!

თენგიზი — რაო, რას იძახის?

მარიამი — არ გამაგიჟოთ, რა დროს ეგაა?! ბოდავს ბიჭი!

კახა — (უეცრად, წყნარად) ირინკა, მაპატიე, ვერ მოვედი გუშინ! ძალიან დავივალე, ირინ... აი, ახლა წამოვწვები, ცოტას წავთვლემ და ყველაფერს მოგიყვები! ხომ არ გენყინება, ორი წუთით რომ წამოვწვე!

თენგიზი — არა, არ გვენყინება!

კახა — (მთვარეულივით მიდის ტახტთან და მშვიდად წვება)

მგლოვიარე ბინდებით,
იბურება ყვარელი,
ვაზით და სიმინდებით
მიდის გზა საყვარელი!

თენგიზი — (სულს ითქვამს) ასე ლირიულად არა სჯობია?!

მარიამი — (ჩაყვირის ყურში ბიჭს) კახა, კახა, შენი მშობლების
ტელეფონი მითხარი!

კახა — (უეცრად წამოჯდება, მკაცრად) მე მამა მომიკვდა!

თენგიზი — დედა?!

კახა — დედა არა მყავს! ცოცხალია, მაგრამ არა მყავს! მამა
მყავს!

თენგიზი — მაშინ მამას ტელეფონი გვითხარი!

კახა — (სევდიანად) მე მამა მომიკვდა!

თენგიზი — აზრი არა ქვს გამოკითხვას!

მარიამი — რა ვქნა, ვის შევატყობინო? (თერმომეტრს ამოუღებს
ილლიდან) ღმერთო ჩემო, ორმოცდაერთი!

თენგიზი — ორმოცდაერთი?

მარიამი — (სასონარკვეთით) რა წყალს ვეცე! სად არიან ამდენ
ხანს, ცოცხლად იწვის ბავშვი!

თენგიზი — (ოპტიმისტურად) ნუთი ნუთზე აქ გაჩნდებიან!

კახა — რამდენი გემია, ირინ! დიდი, ხავსმოდებული კარაველები!
არასოდეს მინახავს ამდენი გემი ერთად! ბურთი კი დახტის, დახტის,
ალარ ჩერდება, ნერვები წაილო! ირინკა, სად მიდიხარ! ველარ გხედავ...
ირინკა! (მოულოდნელად, მშვიდად) ნისლში გაქრა... ნისლში გაქრა...
ნისლში! (თვალეებს დახუჭავს და უღონოდ გადავარდება ბალიშებზე).

მარიამი — რა ვქნა, რა წამალი მივცე? მოდით მაგრად შევფუთ-
ნოთ და ოფლი მოვადინოთ!

თენგიზი — დეკას ჩაი მაქვს, თუშეთიდან ჩამოტანილი!

კახა — ლექსო, ხვალ საკონტროლო გვაქვს გეომეტრიაში! ხომ
იცი, რა ტიპია ქოთქოთა?!

თენგიზი — (უეცრად გაეცინება) ქოთქოთა ვინ არის?

კახა — (კვლავ წამოჯდება) ქოთქოთა ჩვენი გეომეტრიის მასწავ-
ლებელია!

(მარიამი და თენგიზი ცოტა ხანს გაოგნებული შეჰყურებენ აბსო-
ლუტურად ფხიზლად მომზირალ ბიჭს).

თენგიზი — მადლობა ღმერთს, გონს მოვიდა!

მარიამი — (იმედით) ახლა მაინც მითხარი, კახა, თქვენების ტე-
ლეფონი!

კახა — მგლოვიარე ბინდებით
იბურება ყვარელი...

კლავესინის მელოდია. მარიამი ფეხისწვერებზე დადის ოთახში, კახა ტახტზე წევს, თავზე მარიამის ნაქსოვი ქუდი ახურავს, გვერდზე სკამი უდგას, სკამზე ნამლები და ჭიქაა. ტახტთან „სუდნო“ დგას. კახას სძინავს. მარიამი ბალიშს გაუსწორებს და ამ დროს, გარინდებას ტელეფონის მჭახე ზარი გაჰკვეთს.

მარიამი — (სწრაფად იღებს ყურმილს, ბიჭს რომ არ გაელეიძოს) გისმენთ... გამარჯობათ, ბატონო თენგიზ... სძინავს... მთელი ღამე იზორგა... ახლა დაიძინა, მხოლოდ... არა, ერთი კვირით გავეითავისუფლე თავი... სახლში წამოვიღე სამუშაო!.. ახლა თითქმის აღარა აქვს სიცხე... აღარც აბოდებს! აღარაფერია საჭირო... ყველა ნამალი ვუშოვე... თანამშრომელმა მომიტანა! ექიმიც გამოძახებული მყავს! გამადლობთ, კარგად ბრძანდებოდეთ!

(ყურმილს კიდებს და მოტრიალდება. თვალგახელილი კახა უხმოდ უყურებს მას).

გაიღვიძე?

კახა — დიახ (პაუზის შემდეგ) მოკლედ თქვენს სახლადფორთოდ გავეჩნილვარ ამ ქვეყანაზე! რა ჭირი მეტაკა მაინც, ვერ გამიგია!

მარიამი — ფილტვების ანთება გაქვს!

კახა — (გაკვირვებით) ცხოვრებაში არ გავმხდარვარ ავად! ბუნდოვნად მახსოვს, მთელი ღამე ჩემს სასთუმალთან გაატარეთ... თვალელებიც უძილო გაქვთ? რატომ გეცინებათ?..

მარიამი — ძალიან გიხდება ჩემი ჩეფრიკი!

კახა — (თავზე მოივლებს ხელს) კარგი სანახავი ვარ?!

მარიამი — არ გაბედო მოძრაობა!

კახა — გემორჩილებით, მაგრამ ქუჩაში ასე ხომ არ გავალ?

მარიამი — (გაოცებული) ქუჩაში რა გინდა?

კახა — მიიხედეთ რა, უნდა ჩავიცვა!

მარიამი — კახა, არ გადამრიო, რას აპირებ?

კახა — უნდა ნავიდე, ქალბატონო მარიამ, აბა აქ ხომ არ დავრჩები?

მარიამი — რატომ ვერ დარჩები?

კახა — უკვე კარგად ვგრძნობ თავს!

მარიამი — ყმანვილო, თქვენ ფილტვების ანთება გაქვთ, გესმით ამ სიტყვების მნიშვნელობა?

კახა — ძალიან გთხოვთ, გამიშვით, რა!

მარიამი — გუშინაც მთხოვდი წვიმაში გაშვებას, ორმოცდაერთი რომ გქონდა სიცხე!

კახა — ახლა ხომ აღარა მაქვს, თქვენ თვითონ არა თქვით?

მარიამი — კახა, ეს ტონა ნამლის წყალობით და საერთოდ, რა

ხდება, გერიდება?

კახა — ხომ შეიძლება თქვენთან სტუმრები მოვიდნენ! **მარიამი** — ჩემთან თითქმის არავინ დადის! მოკლედ, ვეჭმობი!

გორც იტყვის, ისე მოვიქცევი!

კახა — (დაიხედავს და „სუდნოს“ დაინახავს, გულგახეთქილი) ეს რა არის?

მარიამი — (ირონიულად) აბა, როგორ აგიხსნა?

კახა - და თქვენ...

მარიამი — (მშვიდად) რა მოხდა მერე, ყოველ მონყალების დასუნევს ამის გაკეთება. (იცინის) სხვათა შორის, ჩემი პირველი წერილი ამასთან დაკავშირებით მივწერე მთავრობას. შეიძინე ნლის ვიყავი მაშინ. ომში ვითხოვდი გაშვებას, მონყალების დად!

კახა — მონყალო ქალბატონო მარიამ, ხომ არ გახსოვთ, რას ებოდავდი გუშინ?

მარიამი — (ღიმილით) ვინ არის ქოთქოთა?

კახა — (გაკვირვებული) ქოთქოთა? (სიცხილი აუტყდება) ჩვენი მასწავლებლის მეტსახელი იყო სკოლაში. ერთხელ ბებიჩემი გამოიძახა, რომელიც, სულ ცოდელო, ცოტა მსუბუქად არის ქართულზე!

მარიამი — რატომ?

კახა — თვითონ როგორც ამტკიცებს, პეტერბურგში მიღებული სწავლა-განათლების გამო! ჰოდა, ჩემმა თერგდალეულმა ბებიამ, არც აცია, არც აცხელა და პატივცემულო ქოთქოთაო, ასე მიმართა ჩემს მასწავლებელს!

მარიამი — (იცინის) ბატონმა ქოთქოთამ რა უპასუხა?

კახა — თქვენც გადაგრიეს ამ ბავშვებმა ქალბატონო (უეცრად საბანს შემოიხვევს ტანზე და ტახტიდან წამოხტება) ნავალ რა, ძალიან გთხოვთ!

მარიამი — არ გაბედო! (ხელს კრავს და ტახტზე წამოაქცევს) ახლა ისე ხარ დასუსტებული, რომ მეც მოგერევი! აბა, რა გიყო, კახა?! მართლა ხომ არ გაგიშვებ ქუჩაში სიციხიანს, ფილტვების ანთებით? ერთ შეღავათს გაგიწევ მხოლოდ, ჩემს ხალათს და ფლოსტებს დაგიტოვებ და ხანდახან ადგომის უფლებასაც მოგცემ. რაბან ასე შეგზარა ამ ქოთის დანახვამ! („სუდნოზე“ ანიშნებს).

კახა — გმადლობთ, მაგრამ...

მარიამი — (შეაწყვეტინებს) ერთი გამოსავალი გაქვს, დაურეკე თქვენებს და როგორც ისინი გადაწყვეტენ, ისე მოვიქცეთ! ძალიან უხერხულად ვგრძნობ თავს დედაშენთან, რატომ არ მეტყვი ტელეფონის ნომერს?

კახა — (ჩუმად) მე დედა არა მყავს!

მარიამი — მამა?

კახა — ხუთი წლის წინ დამელუპა!

მარიამი — (პაუზის შემდეგ) დედა გახსოვს?

კახა — (ნერვიულად) დედაჩემი ცოცხალია!

მარიამი — (დაბნეულად) მაპტიე, ვერ გავიგე...

კახა — (მოშლილად) თუ არ გენყინებათ, სხვა თემაზე ვისაუბროთ!

მარიამი — კი მაგრამ, შენ სად ცხოვრობ?

კახა — ბებიასთან!

მარიამი — ჰოდა, ბებიას დაურეკოთ!

კახა — იცით, რა...

მარიამი — რა?

კახა — თუ მართლა არ განუხებთ, დავრჩები!

მარიამი — (რალაცას ხედება) კარგი, დარჩი! შენ მე არ შემუნახებ! მოდი ახლა, სიცხე გავიზომოთ!

კახა — (ძალაგამოცლილი მიესვენება ბალიშზე) გავიზომოთ.

მარიამი — (დაბერტყავს თერმომეტრს) შენ თვითონ როგორ გრძნობ თავს?

კახა — (მიმქრალი ხმით) უკეთესად! ქალბატონო მარიამ, ვინ იყო ის კაცი, გუშინ რომ...

მარიამი — თენგიზი, ჩემი მეზობელი!

კახა — რამე ხომ არ ვანყენინე!

მარიამი — არა, არაფერი!

კახა — რალაც მომენტში გავითიშე...

მარიამი — ჩემი ბრალია, ფანჯრის დახურვა რომ დამავინყდა! იცი, მართო ვცხოვრობ და გადავეჩვიე სხვაზე ზრუნვას, უყურადღებო გავხდი!

კახა — თქვენ სად მუშაობთ?

მარიამი — ერთ-ერთ კვლევით ინსტიტუტში, ინგლისურის სპეციალისტი გახლავარ! შენ იცი ინგლისური?

კახა — ინგლისურს მასწავლიდნენ სკოლაში, ბათ მაი ინგლიშ იზქვაით ფუარ!

მარიამი — გადაგავინყდა?

კახა — თითქმის, სიმღერა მახსოვს მხოლოდ... მაი ბონი!

მარიამი — (გაიღიმებს და ჩუმი ხმით ინყებს:

my boniy is over ocean

my bony is over the sea.

(კახა აყვება მას. ქალი და ბიჭი მღერიან)

მარიამი — მშვენიერი პრონონსი გაქვთ, ყმანვილო! უნივერსიტეტში სხვა ენას სწავლობ?

კახა — (უხალისოდ) არა, იგივეს. (პაუზის შემდეგ) მე თქვენ მოგატყუეთ, ქალბატონო მარიამ!

მარიამი — არ მესმის!

კახა — მე მართლა ჩავაბარე უნივერსიტეტში, ცოტა ხანს ვისწავლე კიდეც, მაგრამ მერე დამიჭირეს, ზედიზედ ორჯერ და სწულაწამი დენიშე თვეა, რაც ციხიდან გამოვედი!

მარიამი — თუ არ გსურს, ნურაფერს მომიყვები!

კახა — არა, სამარცხვინო არაფერი ჩამიდენია! პირველად ჩხუბზე დამიჭირეს, მეორედაც რალაც ამდაგვარზე... ასე რომ, დიდხანს არ მაყურყუტეს!

მარიამი — კი მაგრამ, ახლა ხომ შეგიძლია აღიდგინო თავი უნივერსიტეტში?

კახა — რასაკვირველია!

მარიამი — (გულუბრყვილო გამომცდელობით) თუ ეს შენთვის არ შეიძლება?

კახა — (გაკვირვებული) რატომ არ შეიძლება?

მარიამი — იქნებ არ მოგცენ მაგის უფლება?

კახა — ვინ?

მარიამი — აი, იმ შენმა ამხანაგებმა?

კახა — (განცვიფრებით) ჩემმა ამხანაგებმა? (უეცრად ყველაფერს ხვდება და სიცილი აუტყდება) არა, ქალბატონო მარიამ, მე კანონიერი ქურდი არ ვახლავართ, ასე რომ, ჩემი სწავლა-განათლება არავისში გამოიწვევს პროტესტს! თქვენ გადანივციტეთ, რახან ციხეში ვიჯექი.. (ისევ სიცილი აუტყდება, შემდეგ დასერიოზულდება) მე არც ქურდი ვარ, არც ბოროტმოქმედი, ისე მივედ-მოვედები რალაცას. მოკლედ, ცოტა აწენილად ვცხოვრობ, სხვა არაფერი!

მარიამი — ბოდიში!

კახა — რა გჭირთ საბოდიშო?

მარიამი — (გადის და ხალათი და ფლოსტები შემოაქვს) რასაკვირველია, ცოტა პატარა გექნება, მაგრამ რას იზამ?

კახა — თქვენ სამსახურში არ მიბრძანდებით?

მარიამი — არა, სახლში წამოვიღე სამუშაო!

კახა — ქალბატონო მარიამ, შეიძლება ჩემს ამხანაგს დაუურეკო?

მარიამი — ამას რა კითხვა უნდა?! მე გვერდით ოთახში ვიქნები. თუ რამე დაგჭირდა, დამიძახე! ტელეფონს ლოგინთან ჩაგირთავ! (ტელეფონი კახას ტახტთან მიაქვს და გადის).

კახა — (ყურმილს აიღებს და რიცხვს კრეფს, ხმადაბლა) გამარჯობათ, მისს აირინ! მე ერთი უიმედოდ შეყვარებული, ზნეობითა და კეთილშობილი ზრახვებით აღსავსე ახალგაზრდა ვახლავართ!.. სულ ტყუილად მეჩხუბები, ირინკა, ფილტვების ანთება დამემართა... არა, რა სავადმყოფო, (უფრო ჩუმად) იმ დღეს რომ გიყვებოდი იმ ქალზე, მარიამზე... სწორედ მასთან სახლში დამარტყა მალალმა სიცხემ და ახლა უსინდისოდ ვარ წამოკოტრილებული ტახტზე... ისე, ზრდილობისათვის გადავწყვიტე ვიზიტი გამეკეთებინა... რაც არ უნდა იყოს,

ჩემი გულისთვის დანის ტრიალში შემოვარდა! (იცინის) რას სულ-
ლობ? სულ სხვა ტიპის ქალია.. და საერთოდ, ნუ გაქვს გადანწყვეტი-
ლი, რომ მთელი საქალეთი ჩემზე ნადირობს! მოდი და თვითონ წაწაე!
საოცრად კარგი ადამიანია, ლექსო მოგიყვანს, მისამართი იცის! პო,
მართლა, ბებიაჩემთან გაიარე და საპარსი, კბილის ჯაგრისი და პირ-
სახოცი წამომიღე! გელოდები!

(კიდებს ყურმილს, კურტაკს გადანვდება, პისტოლეტს იღებს გუ-
ლის ჯიბიდან და ლეიბის ქვეშ ინახავს, შემდეგ სიგარეტის კოლოფს
ხსნის და ასანთს იღებს ჯიბიდან).

მარიამი — (შემოდის) როგორ შეიძლება ახლა სიგარეტი?

კახა — გემორჩილებით! ქალბატონო მარიამ, გავკადნიერდი და
ერთ გოგონას აქ ვთხოვე მოსვლა, რაღაც უნდა მომიტანოს!

მარიამი — შენ მართლა გადამღალე ბოდიშებით! მოდი, შევთანხ-
მდეთ, თუ ვმეგობრობთ, მორიდება არ იყოს!

კახა — ნუ გიკვირთ, ცოტა უჩვეულო სიტუაციაში აღმოვჩნდი!

მარიამი — ერთ საათში გასადილებ!

კახა — ნამცეცსაც არ დავტოვებ!

მარიამი — ყოჩაღ, ახლა მომწონხარ!

(გადის. კახა გვერდს იცვლის და კვლავ ჩასთვლემს. მარიამი მოუ-
ლოდნელად უკან ბრუნდება, ჩაძინებულ ბიჭს რომ დაინახავს, წამით
შეჩერდება, შემდეგ მიდის მასთან და საბანსა და ლეიბს უსწორებს.
უცებ, თავისდაუნებურად, იარაღს წაატანს ხელს. დაბნეული ატრია-
ლებს ხელში, შემდეგ მოუხერხებლად წიგნების კარადაში ინახავს. კა-
ხა ამ დროს თვალს გაახელს, დაინახავს ამ მომენტს და ჩაახველებს).

მარიამი — (მოიხედავს) გაიღვიძე?

კახა — დიახ.

მარიამი — უცაბედად წაეანყდი შენს რევოლვერს!

კახა — (ღიმილით) ეგ რევოლვერი არაა.

მარიამი — აბა რა არის?

კახა — პისტოლეტია!

მარიამი — ძალიან მნიშვნელოვანი დაზუსტებაა! სამწუხაროდ,
უფლება არა მაქვს გკითხო..

კახა — თქვენ ყველაფრის უფლება გაქვთ, ქალბატონო მარიამ,
მაგრამ...

მარიამი — რა მაგრამ?

კახა — დამიბრუნეთ ეგ რკინის ნაჭერი, უმაგისოდ ავადმყოფი
მონყენილად იგრძნობს თავს!

მარიამი — დაბლა მალაზიაში სათამაშო ტანკი იყიდება!

კახა — მართლა ჩემი არ გეგონოთ, შესანახად მომაბარეს!

მარიამი — (ნალვლიანად) კახა, რად გინდა ეს რე... პისტოლეტი?

კახა — ისე, მიყვარს იარაღი!

მარიამი — რას იზამ, განიარაღებით პრობლემა ჩემზე უფრო
ქკვიანმა ხალხმა ვერ გადაჭრა! დროებით მაინც იყოს აქ!

კახა — კი, ბატონო!

(ზარის ხმა კარზე).

კახა — (წამოჯდება) ეს ალბათ ირინკაა!

(მარიამი კარს აღებს. შემოდის ლამაზი, კიკინებოიანი გოგონა,
მხარზე გადაკიდებული ჩანთით).

მარიამი — მობრძანდით!

ირინე — გმადლობთ! (კახას) თქვენი საპარსი და პირსახოცი ინე-
ბეთ, მილორდ! კბილის ჯაგრისი და საპონიც მანდვე ეძებეთ!

(ლოგინში ჩაუგდება ჩანთიდან ამოღებულ ტოპრაკს)

კახა — ერთი წამით მიიხედეთ, უნდა ჩავიცვა!

ირინე — (ცივად) მე შემიძლია არც მივიხედო!

(მარიამი ჩაიცინებს და გვერდით ოთახში გადის).

კახა — (ხალათს იცვამს) როგორ იქცევი? რა დღეში მაგდება.

ირინე — (ტაშს შემოკრავს) როგორ ვიხდება?! ბეჭებში გაქვს
ოღონდ ცოტა განიერი!

კახა — ქალმა შემიკედლა, შვილივით მივლის, შენ კი...

ირინე — (მოულოდნელად მორჩილად) მაპატიე, მაგრამ ისეთი
განწყობით მოვდიოდი... ეტყობა, მართლა ნორმალური ქალია!

კახა — მადლობა ღმერთს, რომ მიხვდი!

ირინე — ნეტა ჩემს სახლში დაგმართოდა ეგ ფილტვების ანთება!
რამდენიმე დღე მაინც დაგამწყვდევდი, მოგივლიდი, მოგეფერებო-
დი... შენ ხომ სულ გაქცევაზე ხარ, ერთხელ არ შეარგებ ადამიანს
თავს!

კახა — (რბილად) ძალიან გთხოვ, მოეფერე და ბოდიში მოუხადე
მარიამს, მე შხაპს მივიღებ და გავიპარსავ მანამდე!

ირინე — გაგიჟდი? რა დროს შხაპია, ფილტვების ანთება გაქვს!

კახა — რაც გთხოვე, ის გააკეთე!

(გადის)

მარიამი — (შემოდის) რატომ დგახართ ფეხზე, დაბრძანდით!

ირინე — ჯერ კახას დავალება უნდა შევასრულო!

მარიამი — რა დავალება?

ირინე — ბოდიში უნდა მოგიხადოთ!

მარიამი — (ცივად) არ არის საჭირო!

ირინე — იცით, აქ რომ მოვდიოდი, მილიონი სულელური აზრი
მიტრიალებდა თავში! მაგრამ ერთი გამართლება მაქვს, მე ხომ არ
გიცნობდით!

მარიამი — მარიამი!

ირინე — (კნიქსენს უკეთებს) ირინე!

მარიამი — ახლა მაინც დაბრძანდით!

ირინე — არა! მე კიდევ ერთი დავალება მაქვს შესასრულებელი!

მარიამი — რა დავალება?

ირინე — კახამ მითხრა, მოეფერე ქალბატონ მარიამსო, მაგრამ...

მარიამი — მაგრამ?

ირინე — მაგრამ მე, რატომღაც მისი დავალების გარეშეც გამიჩნდა ასეთი სურვილი!

მარიამი — (ოდნავი ირონიით) ასე სწრაფად?

ირინე — დიახ, ასე სწრაფად!

(მკლავებს გაშლის, მარიამს ჩაეხუტება და აკოცებს. შემდეგ მოტრიალდება და გრაციოზულად ეშვება სავარძელში)

ახლა დაჯდომაც შეიძლება!

მარიამი — ვისადილოთ!

ირინე — გმადლობთ, მე ლექსოსთან ვისადილე!

მარიამი — ლექსო ვინ არის?

ირინე — კახას ერთადერთი ნორმალური მეგობარი! თუმცა მთლად ნორმალური არც ლექსოა, ეგეც გვარიანად უფშვიტინებს!

მარიამი - (სიცილით) ამომწურავი დახასიათება!

ირინე — არა, ისე კარგი ბიჭები არიან! ლამაზები, დახვეწილები, ნაკითხები, ოჯახიშვილები და ასე შემდეგ. მაგრამ ყველას... არ ვიცი რა სიტყვა ვიხმარო!

მარიამი — უფშვიტინებს?

ირინე — არა, ეგ თავისთავად! მოკლედ რომელი როდის და სად მოიტებს კისერს, ალაჰმა უწყის! მე მგონი, უბრალოდ ინფანტილურები არიან!

მარიამი — ირინე, ერთი რამე უნდა გკითხო!

ირინე — ბრძანეთ!

მარიამი — კახას მშობლები ჰყავს?

ირინე — მამა მოუკვდა ინფარქტით. სულ ახლგაზრდა კაცი...

მარიამი — დედა?

ირინე — ჰოო, ეგ რთული საკითხია! დედამისი ცოცხალია, მაგრამ კახა უკვე ოთხი წელია, რაც ბებიასთან გადასახლდა...

მარიამი — რატომ?

ირინე — იმიტომ, რომ ქალბატონი, ქვრივი ნინო ჭავჭავაძისაგან განსხვავებით, ერთი წლის თავზე გათხოვდა კახას მამის საუკეთესო მეგობარზე. შექსპირის არ იყოს, ჯერ ის ფეხსაცმელი არ გაცვეთოდა, რომლითაც ქმრის კუბოს მიყვებოდა... და ასე შემდეგ! კახა მაშინ თოკიდან ჩამოხსნეს!

მარიამი — თავს იკლავდა?

ირინე — დიახ! თხუთმეტი წლის ბიჭი უკეთესს რას მოიფიქრებდა? მერე ბებიასთან გადასახლდა და სულ აენწა ცხოვრება!

მარიამი — კი მაგრამ, ბებია?

ირინე — ო, ეს ტიპიური, სათნო და შვილიშვილზე გადაფოფორილი ბებია არ გეგონოთ! დღეში ასი გრამი „რემმარტინი“, სხვას არაფერს და პასიანსი გონების დაკარგვამდე, ეგოიზმის ფორმულა! ისე, ფულს აძლევს ხოლმე... ძუნწი არ არის. მოკლედ, არსაიდან ხმა, არსით ძახილი, მშობელი შობილს არრას ეტყოდა!

მარიამი — (ჩაფიქრდება) გასაგებია!

(ოთახში გაუბედავად შემოდის გაპარსული და ხალათში შეფუთული კახა).

მარიამი — (მკაცრად) ახლავე ჩამოიცვი თავზე ჩემი საყვარელი ჩეფჩიკი!

(კახა დაუყოვნებლივ ასრულებს მარიამის ბრძანებას).

ირინე — (ასევე მკაცრად) და ულაპარაკოდ, ლოგინში! (კახა თავს ჩაქინდრავს, პატიმარივით დაიწყობს ზურგსუკან ხელებს და ლოგინისკენ წავა).

კახა — გემორჩილებით, ოღონდ წუთით მიიხედეთ, თუ შეიძლება! (მარიამი და ირინე შეტრიალდებიან. კახა სწრაფად გაიძრობს ხალათს და წვება).

მარიამი — მე უნდა წავიდე ცოტა ხნით, სადილი მაცივარშია. ირინე, იდიასახლისე! (ლაბადას მოიცვამს და ქოლგას აიღებს) მგონი, წვიმას აპირებს ისევე (გადის).

კახა — (პაუზის შემდეგ) ხომ გითხარი?!

ირინე — მართლაც კარგი ქალია!

კახა — გუშინ მესიზმრე!

ირინე — (ინტერესით) როგორ?

კახა — ბუნდოვნად მახსოვს, რალაც კატასტროფულად სექსუალური სიზმარი იყო!

ირინე — (ნაზად) გაიტყიპებით, მილორდ!

კახა — ლექსო რატომ არ მოვიდა?

ირინე — მოერიდა, ყველა ხომ არ შევესევით იმ ქალსო!

კახა — (ამოიოხრებს) სწორია, მეც საკმაოდ თავხედურად გავშინაურდი!

ირინე — როგორც გატყობ, ძალიან მოგწონს აქ!

კახა — იცი, მართლა კარგად ვგრძნობ თავს, დავისვენე!

ირინე — (მოულოდნელად) ამას წინათ სიყვარული ამიხსნეს!

კახა — (ხმას გაინაზებს) დედა, რა ბედნიერი ხარ?! ვინ?

ირინე — მაღალი, ქერა და ცისფერთვალეა ბიჭია! (სიგარეტს უკიდებს და ბოლთას სცემს აქეთ-იქით).

კახა — ნუ ენევით ავადმყოფის ოთახში! ან ავადმყოფსაც მოანევენით!

ირინე — როგორი თვითდაჯერებული ხარ, ეჭვიანობასაც არ კადრულობ!

კახა — ღმერთმა დამიფაროს! მე შენი მჯერა, ირინ!

ირინე — მე კი არა მჯერა!

კახა — (ნაძალადევი განცვიფრებით) ვისი, საკუთარი თავის?

ირინე — მორჩი! შენი არა მჯერა!

კახა — ბატონო, ბატონო?!

ირინე — ვინ იყო ის მწვანე ყირაფი, რვაჯერ რომ ეცეკვე ლელას-თან!

კახა — რა კარგია, ფერებით რომ აზროვნებ!.. მწვანე ყირაფი... ცისფერთმიანი, ქერთვალემა მიჯნური...

ირინე — ცისფერთვალემა, ქერთმიანი!

კახა — ბოდიში, შემეშალა. სასწრაფოდ გადავიღებავ თმას და თვალებსაც, მაგრამ მწვანე ყირაფს მაინც ვერ ვახსენებ!

ირინე — რა ვიცი, ვერაფრით აგანინკნეს ერთმანეთს!

კახა — (დალლილად) რა სისულელეებს იგონებ, ირინ?!

ირინე — ჰო, მილიციამ ვერ გამოგტყუა ვერც ერთხელ და მე რას მოგერევი?!

კახა — (ხმას აუნევეს) მართლა არ ვიცი, ვისზე მეუბნები!

ირინე — არ ვიცის დედა იცინოდა, ვიცის დედა ტიროდა — ძველ-თბილისური ანდაზა.

კახა — (ალერსიანად) მოდი ჩემთან, ჩემო პატარა ძველო ბიჭო, მართლა საოცრად მომენატრე!

ირინე — (ცრემლიანი ღიმილით) მეც მომენატრე!

(ისკუპებს და თავზე დააცხრება ბიჭს).

კახა — ირინკა, ფრთხილად, გადაგედება!

ირინე — გადამედოს, იქნებ მეც მინდა ფილტვების ანთება მქონდეს?! მარიამი ორივეს შეგვიკედლებს!

კახა — (თავს გაითავისუფლებს) ვინ არის ის ქერთვალემა, ცის-ფერთმიანი ახალგაზრდა?

ირინე — ცისფერთვალემა, ქერთმიანი..

კახა — ვინ არის-მეთქი?

ირინე — ჰო, მეტი საქმე არა მაქვს, მაგასაც ვაგალახინებ!

კახა — (განცვიფრებით) ვინ უპირებს ვალახვას?

ირინე — (თავზე წაივლებს ხელებს) დედა, რა თაღლითია?! კაცი ველარ მიბედავს შეხედვას ამ ველურის შიშით.. თუმცა, იმ ქერა ბიჭს შენ ვერ მოერევი! კარატისტია!

კახა — თუ კარატისტია, უნდა დავუთმო შენი თავი, სხვა რა გზაა?

ირინე — რატომ არ მეკითხები, მე რა ვუპასუხე?

კახა — რა უპასუხე!

ირინე — შენი ფოტოსურათი ამოვიღე ჩანთიდან და ვაჩვენე! სხვათა შორის, ღირსეულად მოიქცა, შეტრიალდა და წავიდა, ცოტა შემეცოდა კიდევ!

კახა — ირინკა, მართლა ადექი რა, სულ არ გჭირდება ფილტვების ანთება!

ირინე — ოჰ, შე უსინდისო, არც ეჭვიანობ და ლოგინიდანაც თავ დებ! მე შენ გიჩვენებ სეირს!

(ხელებს შეუყოფს ილღიებში)

კახა — (ისტერიული სიცილით) ირინ, გეხვენები... არ შემიძლია ლაჭუნის ატანა!

ირინე — აჰა, ვერ იტან? აკი არა ვარო ეჭვიანი?

კახა — ვარ! ვარ!

(ირინე თავს გაანებებს ბიჭს, წამოდგება და საეარძელში ეშვება)

ირინე — (დიდხანს უყურებს კახას) შენ მართლა არ იცი... არ გესმის...

კახა — რა?

ირინე — როგორ მიყვარხარ!

კახა — (პაუზის შემდეგ) თუ არ შენუხდები, კურტაკის ჯიბეში ჩაყავი ხელი!

ირინე — (გაკვირვებული) რა ვქნა?

კახა — გულის ჯიბეში ჩაყავი-მეთქი ხელი!

ირინე — (ამოიოხრებს) მშვენიერი გადასვლაა... მე სიყვარულს ვუხსნი, ეს კი... მუტრუკო!

(ხელს ჩაყოფს კურტაკის გულის ჯიბეში და მთელი დასტა ფული ამოაქვს).

ირინე — (გაოგნებული) კახა, რა არის ეს?

კახა — რა უნდა იყოს, ფულია. სამი ათასი მანეთი!

ირინე — (სუსხიანად) ვისია ეს ფული?

კახა — ჩვენი! ჩემი და შენი!

ირინე — კახა, საიდან ეს ფული?!

კახა — (ნაუმღერებს) ხილი ჭამე, მებაღეს რას კითხულობ...!

ირინე — (ისტერიულად) საიდან-მეთქი?

კახა — (მოშლილად) რა გაყვირებს?

ირინე — აბა, საიდან ამხელა ფული?! ახლავე მითხარი, რა ჩაიდინე?

კახა — (უკმაყოფილოდ) ოოჰ, კარგი, გეტყვი... მოვიგე!

ირინე — შენ წინათაც გითამაშია, მაგრამ ამდენი...

კახა — სიმართლე გინდა?

ირინე — მინდა!

კახა — ერთმა ნაძირალამ ეს თანხა მოუგო მეორე ნაძირალას, მეორე ნაძირალამ არ გადაუხადა ვალი პირველს. მაშინ პირველი ნაძირალა ჩემთან მოვიდა და მითხრა, ეს ვალი შენთვის გადმომიბარებიაო! თუ აიღებ, მთლიანად შენი იყოს, მე იმ ოხერის გამწარებაც მეყოფაო!

ირინე — მერე, შენ რა ქენი?

კახა — მივედი იმ მეორე ნაძირალასთან და ვუთხარი, ეგ ფული მე შენთვისაა, მეკუთვნის-მეთქი, პირველმაც დამიმონმა. ჰოდა, ავიღე!

ირინე — მაინც ჭუჭყიანი ისტორიაა!

კახა — არავითარ შემთხვევაში, და იცი რატომ? იმიტომ, რომ ეგ თანხა ერთ საქმეს უნდა მოხმარდეს!

ირინე — საბავშვო ბაღს უნდა აჩუქო?

კახა — ნუ გადაიღლი თავს ირონიით! ეს ფული ტალინში დამჭირდება!

ირინე — ტალინში რა გინდა?

კახა — რა ვიცი, ვიფიქრე, რომ შენც ასე გადანყვეტდი!

ირინე — რას? ნუ დამანყვიტე ნერვები!

კახა — რას და თაფლობის თვის ტალინში გატარებას!

ირინე — რაო, რაო?

კახა — კოტე ჯვარს იწერსო!

ირინე — კახა!

კახა — ერთხელ ხომ წამოგცდა, საქორწილო მოგზაურობა ტალინით დავინყოთო! დედა ვუტიროთ ამ სამი ათას მანეთს!

ირინე — შენ, მგონი, მართლა ამბობ!

კახა — შორს ლირიკა! საქმიანად ვისაუბროთ! უნივერსიტეტში საღამოს დასწრებულზე აღვიდგენ თავს! პარალელურად ვიმუშავებ! ბინის პრობლემა არა გვაქვს, ბებიჩემი მოხუცდა და შიშები დაენყო, აქედან გამომდინარე, დედაჩემთან გადადის საცხოვრებლად! გარდა ამისა, ჩემს მშობელს კეთილშობილი ქესტი გაუკეთებია და მამაჩემის დატოვებული საკმაოდ დიდი თანხა და პენსია ჩემს სახელზე გადაურიცხავს სალაროში! ასე რომ, დასაწყისში რამენაირად გავიტანთ თავს, მერე კი...

ირინე — მერე კი?..

კახა — ხომ იცი, რა საქმესაც არ უნდა მოვკიდო ხელი, რამე სერიოზულს მივალწე!

(პაუზა)

ამდენი რომ მაქაქანე, ახლა შენც თქვი, რას ფიქრობ ყოველივე ამის შესახებ?!

ირინე — ბედნიერი ვარ!

(მიდის ლოგინთან)

კახა — არ მომეკარო, გადაგედება-მეთქი!

ირინე — ნუ გაანყალე გული შენი ფილტვების ანთებით! (ეხვევა კახას. ზარის ხმა კარზე) გავალ, თავს მოვიყვან წესრიგში, თორემ დავაბნეე მარიამს! კარი შენ გააღე!

(გადის. კახა დგება, ხალათს იცვამს და კარს უღებს მარიამს. მარიამი შემოსვლისთანავე მონყვეტით ჯდება სკამზე და სახზე აიფა-

რებს ხელებს).

კახა — (გაკვირვებით) რა მოხდა, ქალბატონო მარიამ?

მარიამი — (სუსტი ხმით) ირინე წავიდა?

კახა — არა, აქ არის! რა დაგემართათ?

მარიამი — ღმერთო, რა შიში ვჭამე! ვალოკორდინი...

კახა — ოცი წვეთი?

(მარიამი ულონოდ დაუქნევს თავს. კახა სამზარეულოში გარბის)

კახა — (შემორბის ჭიქით ხელში) ინებეთ!

მარიამი — მოკლედ, სულ ერთმანეთის მოვლაში ვართ მე და შენ!

(სვამს. გაეცინება. მერე ცრემლი ერევა).

კახა — (დაბნეული) ვერ გავიგე, იცინით თუ სტირით?

მარიამი — (ულონოდ გაასავსავებს ხელებს) მაცალე!

კახა — რა დაგემართათ ასეთი?

მარიამი — გამჭურდეს!

კახა — რაა?

მარიამი — ღმერთო, რა შიში ვჭამე!

კახა — სად გაჭურდეს?

მარიამი — ვაკეში, ნაცნობის სადარბაზოში... ორი ბიჭი დამხვდა. ფული მთხოვეს, ერთი თუმნიანი მქონდა და მივეცი, მაგრამ იმ კურდ-
ღლისტურამ ბეჭედიც შენიშნა...

კახა — კურდღლისტურამ?

მარიამი — ჰო, უსაშველოდ ანონილი ბიჭი იყო. თქვენს თლილ
თითებს სამკაული არ სჭირდებაო და ბეჭედიც მომთხოვეს! (უეცრად
გაეცინება და თითებზე დაიხედავს) რომელი თლილი თითები მე
მაქვს?!

კახა — მერე?

მარიამი — შევებვენე, ბეჭედს ნუ წამართმევთ, დედაჩემის სახ-
სოვარია-მეთქი! მაღალმა კი მიპასუხა, ნუ იქნებით ასეთი სენტიმენ-
ტალურიო და ბეჭედიც წაიღო! მგონი ნარკოტიკი ჰქონდათ მიღებუ-
ლი!

კახა — (საქმიანად) კაეფში იყვნენ?

მარიამი — სად იყვნენ?

კახა — ბეჭედი ძვირფასია?

მარიამი — არცთუ ისე, ვერცხლის ბეჭედი იყო, ძველებური, დე-
დამ მაჩუქა, ინსტიტუტი რომ დავამთავრე! (ხელს ჩაიქნევს) კარგი,
გვეყოფა ამაზე, აღარაფერი ეშველება! შენ რატომ დგახარ ფეხზე,
ახლავე დანექი!

(კახა წეება. მარიამი ლაბადას იხდის და სამზარეულოში გადის.
შემოდის ირინე).

ირინე — სად არის მარიამი?

კახა — სამზარეულოშია?

მარიამი — (სამზარეულოდან) აქ ვარ, ირინე! (შემოდის) სასაყვე-
დურო მაქვს შენთან, რატომ არ ასადილე ავადმყოფი?
ირინე — რალაცნაირად საუბარს შევყევით და...
მარიამი — აბა, ახლა სამივემ ერთად ვისადილოთ!

სურათი მეოთხე

მარიამი ბოლთას ცემს ოთახში და ნერვულად იმტვრევს თი-
თებს. ფანჯარში წვიმის ხმაური შემოდის. კახას ტახტი ცარი-
ელთა. ზარის ხმა კარზე. მარიამი გარბის და კარს აღებს.

მარიამი — (ოდნავ გაკვირვებული) მობრძანდით, ბატონო თენგიზ!
თენგიზი — (შესამჩნევად ნასევამია. ხელში შამპანურის ბოთლი და
ყვავილები უჭირავს) კადნიერებაში ნუ ჩამომართმევთ... იცით, უცებ
ძალიან მომინდა... უფრო სწორად, გადავწყვიტე ეგრეთნოდებული
მეზობლური ვიზიტის გაკეთება! უდროოდ დროს ხომ არ მოვედი?

მარიამი — არა, მობრძანდით!

თენგიზი — მაშინ, თქვენის ნებართვით გავიხდი!

მარიამი — მომეცით, დავეკიდებ!

თენგიზი — მე თვითონ, მე თვითონ!

(კიდებს სანვიმარს და მაგიდასთან ჯდება).

მარიამი — მშვენიერი ყვავილებია, ბატონო თენგიზ!

(სურათი აწყობს)

თენგიზი — (მიმოიხედავს) კახა სად არის?

მარიამი — ეგ მალეღებებს მეც. ნახევარი საათით გავედი და დაბ-
რუნებისას აღარ დამხვდა. არ ვიცი, რა ვიფიქრო... დღეს დილით ისევ
პქონდა სიცხე!

თენგიზი — კი მაგრამ, სად წავიდოდა ამ წვიმაში?

მარიამი — ლექსოსაც დავურეკე, ირინესაც...

თენგიზი — მე მგონი, არ უნდა იყოს უმადური ბიჭი, საბოლოოდ
რომ ნასულიყო, დაგემშვიდობებოდათ მაინც (უეცრად ეცინება)

მარიამი — (გაკვირვებით) რა გაცინებთ?

თენგიზი — გამახსენდა რალაც...

მარიამი — (გალიზიანებით) მაინც?

თენგიზი — პირველად რომ ვნახე თქვენთან, ცოტა ვიქვიანე მე
სულელმა!

მარიამი — (პაუზის შემდეგ) ხომ არ ისადილებთ?

თენგიზი — უცნაური ჩვევა გაქვთ, როგორც კი რალაც მნიშვნე-
ლოვანის თქმას დავაპირებ, წამსვე ან სადილს, ან ჩაის მთავაზობთ!

მარიამი — (უმნეოდ) ტელეფონზე ხომ არა გასურთ დარეკვა?

თენგიზი — თქვენ მშვენივრად იცით, რომ ჩემი ტელეფონი არა-
სოდეს ფუჭდება!

მარიამი — მაშ, ჩაი...

თენგიზი — აჰა, ახლა ჩაი!

მარიამი — (დაღლილად) ნუ მანვალებთ, ბატონო თენგიზ!

თენგიზი — (გამოფხიზლდება. შეშფოთებით) მაპატიეთ, ცოტა
ნასვამი ვარ!

მარიამი — ხილს მოვიტან!

თენგიზი — სიამოვნებით გეახლებით! შეიძლება შამპანური გავხ-
სნა?

მარიამი — გახსენით!

(გადის და ხილით სავსე ლანგარი შემოაქვს)

თენგიზი — თქვენ არ ინებებთ?

მარიამი — არა; მე არ მინდა!

თენგიზი — აბა, მარტო ხომ არ დაეღევ?

მარიამი — (ჭიქას უწვდის) დამისხით! ოღონდ სადღეგრძელოე-
ბის გარეშე, კარგით?

თენგიზი — (ოდნავი წყენით) არც ვაპირებდი ქადაგად დავარდ-
ნას!

მარიამი — სად არის ნეტა ეს ბიჭი?

თენგიზი — თქვენ ძალიან შეიცვალეთ ამ ბოლო ხანში!

მარიამი — არ მესმის!

თენგიზი — საზრუნავი რომ გაგიჩნდათ, თითქოს გამოხვედით
მუდმივი აპათიიდან!

მარიამი — რა აპათიაზე ბრძანებთ?

თენგიზი — იცით, მე რას გეძახდით წინათ, სანამ გაგიცნობდით?

მარიამი — ბატონო?

თენგიზი — ქალი ფანჯარასთან... სულ ფანჯარასთან გხედავდით
ქუჩიდან! იცით, არიან ქალები, რომლებიც მთელი ცხოვრება რალა-
ცას ელიან! აი, თქვენც...

მარიამი — (ცივად) მე კახას ველი!

თენგიზი — ნუ იქნებით ასეთი მკაცრი!

(პაუზა)

მე ნავალ! (ნამოდგება)

მარიამი — (თბილად) ბატონო თენგიზ, ძალიან კარგს იზამთ, თუ
დაჯდებათ!

თენგიზი — გმადლობთ, რომ არ გამიშვით! (ჯდება)

მარიამი — ხილი მიირთვით!

თენგიზი — (ჭიქას იღებს) თუ ნებას დამრთავთ, მე მინდა...

მარიამი — ხომ შევთანხმდით, სადღეგრძელოს არ ვიტყვითო.

თენგიზი — (ემშაკური ღიმილით) კი, ბატონო, მე კახა მინდოდა
მედღეგრძელებინა!

მარიამი — (სწრაფად დასწვდება ჭიქას) არა, არა, დავლიოთ!

(თენგიზს ეცინება. ორივე სვამს).

მარიამი — (ფიქრიანად) სიცხიანი, ამ წვიმაში...

თენგიზი — ნუ ლელავთ, ყველაფერი რიგზე იქნება! (სახეს მოსრესს) ახლა მომეკიდა სასმელი!

მარიამი — ნულარ დაღვეთ მეტს!

თენგიზი — არა, მინდა დავლიო! (პაუზა) იცით, დღეს რესტორანში ვიყავი! ერთ ჩემს ყოფილ კურსელს შევხვდი, ერთად ვსწავლობდით პოლიტიკენიკურში. საკმაოდ დიდი ობიექტი ჩააბარეს და მასთან შემომთავაზა გადასვლა!

მარიამი — თუ სახარბიელოა თქვენთვის, რა გაფიქრებთ!

თენგიზი — იცოცხლეთ, კარგი კია, მაგრამ ძალიან საყაჩაღო ადგილია! ფული კი ბევრი მექნება...

მარიამი — თქვენც ნუ იყაჩაღებთ!

თენგიზი — ეგ გამორიცხულია, სხვანაირად არც საქმე გაკეთდება და იმ ჩემს მოპატიჟესაც უხერხულ მდგომარეობაში ჩავაგდებ!

მარიამი — რა უპასუხეთ იმ თქვენს მეგობარს?

თენგიზი — ვუთხარი, ვიფიქრებ-მეთქი! როგორც გიყს, ისე შემომხედა! სხვები მეხვეწებიან მაგ ადგილსო... ალბათ, დავთანხმდები!

მარიამი — ჰო, პრინციპში სინდისზე ხელის აღება არასოდეს არაა გვიან!

თენგიზი — ნუ იქნებით ასეთი კატეგორიული! თქვენ ბევრი რამ არ იცით... არ იცით, რას ნიშნავს... თავმოყვარე კაცისთვის უცხო სხეულად ყოფნა... ბოლოს და ბოლოს, ხომ უნდა გავუგო ამ ცხოვრებას, როგორც ჩემი ყოფილი მეუღლე მიკიჟინებდა!

მარიამი — ხვალ სხვანაირად იფიქრებთ!

თენგიზი — არ ვიცი... ღმერთმა არ ქნას!

მარიამი — თქვენ მე მაკვირვებთ!

თენგიზი — კარგი, შევცვალოთ თემა!

(პაუზა)

მარიამი — თქვენ მგონი მოზრდილი ვაჟი უნდა გყავდეთ!

თენგიზი — დიახ, ოცდაექვსის ხდება მალე! დიდი ბიჭია, მაგრამ... მაგრამ ერთმანეთის არ გვესმის!

მარიამი — ო, ეს ხშირად ხდება!

თენგიზი — არა, აქ სულ სხვა რალაცაა, სასაყვედურო არაფერი მეთქმის: სკოლაც და ინსტიტუტიც ფრიადზე დაამთავრა! არასოდეს უჩხუბია, არც სიგარეტი მოუწევია, თითქმის არ სვამს... ღმერთო, რამდენჯერ მინატრია, რამე სისულელე გაეკეთებინა!

მარიამი — (ღიმილით) მამის გულს ვერაფრით მოიგებ!

თენგიზი — (პაუზის შემდეგ მოულოდნელად, სევდიანად) ჩვენს ყმანვილკაცობაში ასეთ დადებით ბიჭებს გამოქლიავებულებს ვეძახდით!

მარიამი — (შეკავებული ღიმილით) რა ბრძანეთ?
თენგიზი — არა, ისე კარგი ბიჭია, კეთილი... თუმცა რაზე ვსაუბრობთ?
თქვენთან, კეთილი არ არის!

მარიამი — (რბილად) ნუ ლაპარაკობთ საკუთარ შვილზე ასე! ეს ცოტა არ იყოს... არაბუნებრივია!

თენგიზი — (მწარედ) ვიცი, საქმეც მაგაშია, რომ საოცრად მიყვარს, ჩემი სისხლი და ხორცია, ბოლოს და ბოლოს!

მარიამი — იქნებ თქვენ დააკელით სითბო?

თენგიზი — არა, ბევრი ვეცადე გვეამხანაგა! თუმცა, ალბათ, არც არის აუცილებელი შვილისა და მამის მეგობრობა, ევროპაში ხომ ასეა?

მარიამი — ევროპისა აბა რა მოგახსენოთ!

თენგიზი — ერთხელ რაღაც საკვანძო მომენტის გადაჭრისას, ცოლმა მომახლა, რამ გამოგფიტა, საკუთარი შვილისგან მაინც აიღე მაგალითო! თვითონაც იქ გახლდათ, მაგრამ ხმა არ გაუღია, დედამისის გვერდზე იდგა და უშფოთველად მომჩერებოდა სკოლის დირექტორივით! შეეხედე ორივეს და მივხვდი, რომ ისინი უცხონი იყვნენ ჩემთვის...

(კვლავ პაუზა)

და ნამოვედი! ახლა ნორმალური ურთიერთობა გვაქვს. მეუღლემ, ბოლოს და ბოლოს, მომცა განქორწინების უფლება! უცნაურია, სკოლაშიც და ინსტიტუტშიც დიდი ავტორიტეტი მქონდა თანატოლებში... გოგონებსაც მოვწონდი... მერე კი გაირკვა, რომ თუ მთლად ხელმოცარული არაა, არიერგარდში მაინც ვიმყოფები! პუნქტი ა აკვანი, პუნქტი ბ ორი მეტრი მინა სასაფლაოზე და სულ ფიქრობ, რომ ხვალ, ხვალ, ხვალ და არ არის ეს ხვალ. არის მარტო დღეს, დღეს, დღეს... და ეს დღეს არის ნაცრისფერი და რიგითი...

მარიამი — მაგრამ რამდენი ბედნიერი წუთი...

თენგიზი — დიახ, სწორედ წუთი... ერთად რომ აკინძოთ ეს ბედნიერი წუთები, ერთ სამსახურებრივ შესვენებას ძლივს ეყოფა!

მარიამი — სამოცი ბედნიერი წუთი ძალიან ბევრია, ბატონო თენგიზ!

თენგიზი — თქვენ ხუმრობთ, მე კი მაინტერესებს, რატომ არის ადამიანი ასე მარტო! ერთი სული მაქვს წერილი ჩავაგდო ბოთლში, კარგად დავხუფო და ზღვაში გადავუძახო.. მეძებეთ, უკაცრიელ კუნძულზე ვარ! ამა და ამ განედზე, ამა და ამ სიგრძედზე... (პაუზა) უსინდისოდ ავწუნუნდი, მაპატიეთ!

მარიამი — მოდით ერთიც დავლიოთ!

თენგიზი — არა, (დგება, ცოტას შეაბარბაცებს სიმთვრალე) მე ახლა წავალ და კახას ვიპოვი!

მარიამი — აბა, სად იპოვით?

თენგიზი — (რიხიანად) სადმე!

მარიამი — ბატონო თენგიზ, სახლში წაბრძანდით, კახა ალბათ უკვე მალე მოვა!

თენგიზი — (უეცრად მოეშვება) ჰო, თუმცა თქვენ მართალი ხართ! ისედაც შეგანყინეთ თავი!

მარიამი — არა, რას ბრძანებთ?

თენგიზი — (ხელზე კოცნის მარიამს. შემდეგ საწვიმარს დასწვდება და ნელი ნაბიჯით მიდის გასასვლელისკენ)

რად გავჩნდი ადამიანად,
რატომ არ მოველ წვიმადა!

(გადის. მარიამი ცოტა ხანს უძრავად დგას, შემდეგ სუფრას ალაგებს. ყველაფერი სამზარეულოში გააქვს. ცოტა ხნის შემდეგ ბრუნდება, ოთახს შეათვალიერებს და სკამზე ჯდება).

მარიამი — მგონი მეც მომწონხართ, ბატონო თენგიზ!

(ზარის ხმა. მარიამი კარისკენ გარბის. შემოდის კახა).

მარიამი — (შვებით) მადლობა ღმერთს! რატომ გამიხეთქე გული?

კახა — ნებართვა რომ მეთხოვა, ხომ არ გამიშვებდით?!

მარიამი — სასწრაფოდ გაიხადე და დაწექი! ხომ არ დასველდი?

(ქოჩორზე მოუსვამს ხელს)

კახა — არა!

მარიამი — (თერმომეტრს აწვდის) ჩაიდე!

კახა — ირინკა ხომ არ მოსულა?

მარიამი — აპირებდა მოსვლას! ახლა ალბათ ის და ლექსო მთელ ქალაქში დაგეძებენ!

კახა — არა უშავს, დაფურეკავ! (კარადასთან მიდის და რალაცას ეძებს) ქალბატონო მარიამ, სად არის ჩემი სათამაშო, წასვლის წინაც ვეძებე და ვერ ვიპოვე!

მარიამი — (პაუზის შემდეგ. დამნაშავედ) კახა, უნდა მაპტიო!

კახა — რა მოხდა?

მარიამი — შენი იარაღი ჩვარში გავახვიე და მკტვარში გადავაგდე!

კახა — (გამშრალი) თქვენ ხუმრობთ!

მარიამი — არ შემეძლო სხვანაირად, ყოველ ღამე კოშმარები მკლავდა... იცი, წინათგრძნობასავით მქონდა, რომ ეგ პისტოლეტი რალაც უბედურებას გადაგყრიდა!

კახა — თქვენ რა, მართლა გადააგდეთ?

მარიამი — ჰო, კახა!

კახა — (ყვირის) რატომ? რატომ მიეცით თქვენს თავს ამდენის უფლება?!

(მარიამი კახას ყვირილზე უნებურად სახეზე აიფარებს ხელებს, უკან დაიხევს და სკამზე ეცემა მონყვევით).

კახა — რა დაგემართათ? (დაბნეული)

მარიამი — შემეშინდა!

- კახა — ჩამოიღეთ ხელები, მართლა არ გამაგიჟოთ!
 მარიამი — (მკლავებს ჩამოუშვებს) შენ მე მიყვირე!
 კახა — (ჩუმად) ძალიან გავმწარდი!
 მარიამი — (ჩუმად) იმ რკინის ნაჭრისთვის?!
 კახა — ხომ გითხარით, უნებლიეთ მომივიდა-მეთქი!
 (მარიამი არ პასუხობს)
 მაპატიეთ!
 (მარიამი არ პასუხობს. კახა კურტაკს მოიცვამს, რალაცას მოიჩხ-
 რეკს ჯიბეში და ლოგინთან მდგარ სკამზე დასდებს).
 მარიამი — გაიხადე და ლოგინში ჩაწექი!
 კახა — არა, მე წავალ!
 მარიამი — გაიხადე-მეთქი!
 (კახა ყოყმანობს. მარიამი დგება, მიდის მასთან და კურტაკს ხდის).
 მარიამი — არ ვიცოდი, ასე თუ დაგწყვეტდა გულს!
 კახა — თქვენ არ იღელვოთ, მასეთ იარაღს ათს ვიშოვი.
 მარიამი — უჰ, რა დამანყნარე? ახლა მართლა აღარ ვიღელვებ!
 კახა — (ეცინება) არა, მე მინდოდა მეთქვა...
 მარიამი — სიცხე გაიზომე?
 კახა — დამავეინყდა!
 (თერმომეტრს ჩაიდებს)
 მარიამი — გაიზომე და ჩაწექი, ცოტა ხანში გასადილებ!
 კახა — (სანყლად) არა მშია!
 მარიამი — იცი რას გეტყვი...
 კახა — გნებდებით!
 (მარიამი მოტრიალდება და გასვლას აპირებს)
 კახა — ერთი წამით, ქალბატონო მარიამ!
 (მარიამი შეჩერდება)
 თვალები დახუჭეთ და ხელი გამომიწოდეთ!
 (მარიამი ოდნავ იჩეჩავს მხრებს და თხოვნას უსრულებს, კახა გა-
 მონვდილ ხელზე ბეჭედს უკეთებს მარიამს).
 მარიამი — (თვალს ახელს, გაოგნებული) ჩემი ბეჭედი!
 კახა — დიახ, ნასვლა რომ დავაპირე, აქვე დავედი სკამზე, მაგრამ
 თქვენ ვერ შეამჩნიეთ!
 მარიამი — როდის?
 კახა — ორიოდე წუთის წინ!
 მარიამი — (მოეხვევა ბიჭს) რა კარგი ბიჭი ხარ!
 (უეცრად შიშით)
 იმ ბანდიტებს წაართვი?
 კახა — არა, ვთხოვე და მომცეს.
 მარიამი — კი, მაგრამ როგორ მიხვდი?
 კახა — თქვენი აღწერილობით... კურდღლისტუჩა, ანონილი, კაფე

ერთი მეგულებოდა იმ მიდამოებში!

მარიაში — შენი ამხანაგია?

კახა — (ოდნავ წყენით) თქვენ როგორ ფიქრობთ?

მარიაში — ბოდიში!

კახა — დღეს ურთიერთბოდიშობის დღე გვაქვს!

მარიაში — ვერ წარმოიდგენ, როგორ გამახარე, ჩემო პატარა რობინ ჰუდო, მაგრამ მეცა მაქვს შენთვის სიურპრიზი!

კახა — მაინც ვერ გამოვიცნობ, ასე რომ, პირდაპირ მითხარით!

მარიაში — ჩემი ძველი ნაცნობობა ჩაერთე და ეს დღეები შენი უნივერსიტეტში აღდგენის საქმეზე დავრობდი! მგონი მალე სასიკეთოდ გადაწყდება ეს საკითხიც!

კახა — (აღფრთოვანებით) ქალბატონო მარიაში!

მარიაში — უიმე, ჩაიდან ამიფეთქდება! (გარბის სამზარეულოში. დარეტიანებული, ილიაში თერმომეტრამოჩრილი კახა უკან მისდევს მას).

სურათი მეხუთე

მარიამის სახლი. კახა ფიქრიანად ცემს ბოლთას ოთახში. ზარის ხმა კარზე. კახა ცოტა ხანს ყოყმანობს, შემდეგ თითქოს რალაცა გადაწყვიტაო. სწრაფი ნაბიჯით მიდის კარისკენ და აღებს. შემოდის ირინე, მხარზე ჩანთა აქვს გადაკიდებული.

ირინე — (ნაზად კოცნის ბიჭს) სად ხარ მთელი დღე? ჩამოვილე ტელეფონი!

კახა — საქმეზე გავედი!

ირინე — მერე რას დაძურძუკობ სიცხიანი? მოიშუშე რა ბოლომდე ეგ ანთება, სულ არ მინდა სწეული ქმარი საქორწინო მოგ ზაურობაში! მარიაში სად არის?

კახა — სამსახურში წავიდა! ძალიან გავანაწყენე!

ირინე — რით?

კახა - მე სულელმა გადაწყვიტე ფული შემეთავაზებინა. თუ ასეთ ახლობლად მთელით, ნება მომეცით, სადილის თანხა მე გადავიხადო-მეთქი! და ეწყინა!

ირინე — მართლა სისულელე მოგსვლია!

კახა — ბა, რა მექნა, ამხელა მუტრუკი დავანექი კისერზე!

ირინე — არა უშავს, მარიაში ოქროა, შეგირიგებს! ამიტომ ვერა ხარ ხასიათზე, თუ, ჩემი მოსვლა გენწყინა?

კახა — შენი მოსვლა მენწყინა!

(მკერდზე მიიხუტებს გოგონას და დიდხანს დგას ასე, რალაცაზე ჩაფიქრებული).

ირინე — გამიშვი! (თავს გაითავისუფლებს და თმას ისწორებს)

თვითმფრინავის ბილეთები აილე?

კახა — ავილე!

ირინე — სად არის?

კახა — სკამზე. პასპორტებში!

ირინე — (კოცნის ბილეთებს და რამდენიმე საცეკვაო პას აკეთებს ოთახში) სამ დღეში მიეფრინავთ, შენ კი ცხვირ-პირი ჩამოგტორის. რამ მიგაპანაშვიდა ასე?

კახა — გეჩვენება!

ირინე — მამაში მოელაპარაკე?

კახა — მოველაპარაკე!

ირინე — ყველაფერი რიგზეა?

კახა — რიგზეა!

ირინე — კიდევ კარგი, თორემ ახლა, ამ მდგომარეობაში ერთი თვე ვერაფრით ვერ მოვიცდიდი! არა, რალაცა ხდება შენს თავს, რა დაგემართა?

კახა — ხომ გითხარი, გეჩვენება-მეთქი!

(ირინე ცოტა ხანს ყურადღებით აკვირდება ბიჭს, შემდეგ ჩანთას დაავლებს ხელს და მეზობელ ოთახში გადის).

ირინეს ხმა — არ შემოხვიდე!

(კახა სიგარეტს უკიდებს და ფანჯარასთან მიდის).

ირინე — (შემოდის საქორწილო, გრძელ თეთრ კაბაში გამონყოფილი) შეგიძლია მოტრიალდე!

კახა — (მოტრიალდება) ირინკა!

ირინე — (ღრმა რევერანსს უკეთებს) გისმენთ, ჩემო მბრძანებლო!

კახა — (გაბრწყინებული სახით) ირინკა!

ირინე — (პოზას არ იცვლის) მე თვრამეტი წელია, ირინკას მეძახიან, თქვი რამე პოეტური, შე სქელკანიანო!

კახა — საოცრად გიხდება, ირინ!

ირინე — მოდი ერთი წუთით სარკესთან მივიდეთ!

(ავანსცენაზე გადიან)

მშვენიერი წყვილი ვართ, არა?

კახა — რის პრინც ჩარლზი და რის ლედი დიანა!

ირინე — (სერიოზულად) გეთანხმები! ახლა სკამზე დაჯექი და ყურადღებით მისმინე!

(ზურგსუკან დაიწყობს ხელებს და ბოლთას ცემს ოთახში) ტალინში ჩასვლისთანავე, უფრო სწორად, პირველ საღამოს, მივდივართ მიუნდი ბარში...

კახა — ირინ...

ირინე — არ შემანყვეტინო... ჰო, მართლა, შენ არც იცი! სასტუმროს ამბავი გარკვეულია, ვირუში გვექნება ნომერი! მაგრამ სჯობს თავიდან დავინყო! მამ ასე... ჩვენებს საქმის კურსში წასვლის წინა

დღეს ვაყენებთ! ბრრრ, ცოტა მეშინია, მაგრამ არაუშავს, შეუძლებელია არ მოხიბლო! პრინციპში შეგვიძლია გავიპაროთ, მაგრამ ეს არ ივარგებს, იმიტომ, რომ უკვე ბანალური გახდა, თანაც ჩვენები მეცოდებიან!

კახა — ახლა მე მომისმინე, ირინკა!

ირინე — (მუხლებში ჩაუფდება ბიჭს) გისმენთ, პატივცემულო საქმროვ!

კახა — გაიხადე ეგ კახა!

ირინე — (შეშფოთებით) რა, არ მოგწონს?

კახა — მომწონს კი არა, ჭკუაზე არა ვარ!

ირინე — აბა, რატომ გავიხადო?

კახა — ერთი ნუთით წამოდექი!

(გაკვირვებული ირინე დგება).

ირინე — რა უნდა მითხრა ასეთი?

კახა — (დგება, სიგარეტს უკიდებს და ცოტა ხანს დაჟინებით უყურებს გოგონას) შენ ხომ ხარ ჩემი ვაჟკაცი გოგო?!

ირინე — (შეშფოთებით) კახა, რისთვის მამზადებ?

კახა — ჩვენ ვერ წავალთ ტალინში, ირინ, ვერც ტალინში, ვერც სადმე სხვაგან!

(ირინე უღონოდ ეშვება სკამზე).

დაწყნარდი, მე არ მითქვამს, საერთოდ, ვერ წავალთ-მეთქი! უბრალოდ, გვიან გაზაფხულამდე მოგვიწევს აქ მოგზაურობის გადადება!

ირინე — (უსიცოცხლო ხმით) რატომ?

კახა — მიზეზების მთელი კომპლექსია! ერთი ის არის, რომ ბები-აჩემი გაზაფხულამდე არ აპირებს გადასვლას!

ირინე — ეგ არ არის მიზეზი, შენ მთავარი მითხარი!

კახა — ირინ, ვიცი, როგორც გატკინე გული, მაგრამ დამიჯერე, სხვა გამოსავალი არა მაქვს!

ირინე — (მშვიდად) მითხარი მიზეზი!

კახა — ძალიან გთხოვ, მენდე ახსნა-განმარტებების გარეშე!

ირინე — მიზეზი-მეთქი, თორემ ფანჯრიდან გადავხტები!

კახა — (უხალისოდ) ერთი ჩემი მეგობარი პატიმრობიდან გაიქცა, გუშინ ჩამოვიდა თბილისში... საკავშირო ძებნაა გამოცხადებული!

ირინე — (უსიცოცხლო ხმით) მე ვიცოდი... ვიცოდი, რომ რაღაც ამდაგვარი...

კახა — მისმინე! პირველად რომ დამიჭირეს, ერთ საკანში მოვხვდი, მაგან მიპატრონა, ძმობა გამინია, საოცრად საყვარელი და უბედური ბიჭია!

ირინე — ეგრეც ვიცოდი!

კახა — ნუ დაიჩემე ეგ სიტყვა! დამამთავრებინე! ის სამი ათასი მა-

ნეთიც მაგას მივეცი, არ იღებდა, მაგრამ დავაძალე! პრინციპში ეგ არ არის პრობლემა და ფულზე ნუ გადატეხავ ჯოხს! მთავარი ისაა, რომ ჩემს მეტი პატრონი ახლა მაგას არ ჰყავს. ლექსოც არ იცნობს... გოჩა ქვია, ერთხელ გაგაცანი კიდეც რუსთაველზე, გახსოვს?

(ირინე არ პასუხობს)

ჰო, აბა საიდან გემახსოვრება?! მოკლედ, ერთი ორი თვე უნდა დავმალო და ვუპატრონო, სანამ არ ჩაცხრება აუიოტაჟი!.. მანამდე, გოჩა ქუჩაშიც ვერ გავა! მერე კი რამენაირად გავაპარებ სადმე! წესით არ უნდა გამამტყუნო, ირინკა!

ირინე — (მშვიდად) მე ვიცოდი... ვიცოდი, რომ რალაც ამდაგვარი მოხდებოდა! მე ვიცოდი...

კახა — რა გემართება, ირინ!

ირინე — მე ვიცოდი... რომ რალაც ამდაგვარი...

კახა — ირინკა!

(გარბის და წყალი მოაქვს გოგონასათვის, ძალით ასმევს).

ირინე — მიუნდი ბარი... კახა... ბილეთები..

(ისტერიული სიცილი უტყდება. დამფრთხალი კახა ცდილობს კიდე დააღვეინოს წყალი, მაგრამ ირინე ხელით იშორებს მას).

კახა — ირინკა, რა მოგდის?!

ირინე — (უეცრად წყნარდება) არაფერი! ძალიან კარგი, ასე რომ მოხდა... დღეს თუ არა ხვალ მაინც მოხდებოდა რალაცა...

კახა — გაიგე, რომ სხვანაირად მე ვერ მოვიქცევი! ჩემს მეტი პატრონი არა ჰყავს, გესმის?! შენ რომ იმის თვალეში ჩაგახედა, აღარ გამამტყუნებდი?!

ირინე — თვალეში? (დგება და ახლოს მიაქვს სახე კახასთან) აბა, მე ჩამხედე თვალეში? ხედავ რამეს? ვერაფერს დაინახავ! ველარასოდეს!

კახა — (ცივად) ნუ მაშინებ!

ირინე — (წყნარად) მე არ გაშინებ, რომელი მშიშარა ბიჭი შენა ხარ?! მე მხოლოდ გაგაფრთხილე! წინასწარ!

კახა — (იფეთქებს) აბა, რას მთავაზობ, ძმასავეით საყვარელი კაცი გასაჭირში მივატოვო და თვითონ მიუნდი ბარში ვიგრილო?!

ირინე — გავალ, კაბას გამოვიცვლი!

(გადის. კახა მონყვევით დაჯდება სკამზე და სახეს ხელეში ჩარგავს. შემოდის ირინე, ხელში ჩანთა უჭირავს).

კახა — დაჯექი, ირინკა!

ირინე — (სკამზე ეშვება) ჰო, ცოტა ხნით შეიძლება, ნასვლის წინ ხომ ასე აკეთებენ?!

კახა — ნუთუ არ გესმის ჩემი?

ირინე — არა!

კახა — ახლა, ამ ცხელ გულზე, თუ...

ირინე — არა! მე გადავინვი, კახა, დავიღალე! ნასვლა რომ ვთქვი, უბრალო ნასვლა არ გეგონოს, მე სულ მივდივარ, საბოლოოდ მივდივარ, გესმის?

კახა — შენ თუ ახლა ვერ მიმიხვდი, ვერც ვერასოდეს გამიგებ! მე ყოველთვის ისე მოვიქცევი...

ირინე — როგორც სინდისი გიკარნახებს, არა?!

კახა — რატომ ასე მაღალფარდოვნად?!

ირინე — ჰო, ეს მშვენიერი პოზიციაა, ყველასთან მართალი იყო!

კახა — კაცმა რომ თქვას, რითია ცუდი?

ირინე — შენ.. დიახ, შენ, ჩემთან მართალი ხარ?

კახა — რა ვქნა, არა მაქვს ქერა თვალები და ცისფერი კულულეები!

ირინე — (ფიქრიანად) ცისფერი თვალები და ქერა თმა! (პაუზა) მართლა არა გაქვს! (დგება) ახლა შეიძლება დავიძრათ კიდეც! კარგად იყავი და ნურსად მოიტეხ კისერს! ახლა სხვამ დაინყვიტოს ნერვები შენს გამო! მე, სამწუხაროდ, გადავინვი! ნავედი, კახა! კი არ გაშინებ, უბრალოდ, მივდივარ... მივდივარ და მივდივარ!

(გადის. კახა მარტო რჩება ოთახში. ცოტა ხანს ყოყმანობს, შემდეგ კურტაკს მოისხამს და კართან მიდის, მაგრამ აღარ გაალებს კარს, ნელა გაუშვებს ხელს სახელურს, კურტაკს ჰკიდებს და კვლავ სავარძელში ჩაჯდება).

პირველი აქტის დასასრული

მეორე მოქმედება

სურათი მეექვსე

კვლავ კლავესინის მელოდია. მარიამი მაგიდასთან ზის და ბეჭდავს. ზარის ხმა კარზე. მარიამი დგება, სათვალეს იხსნის და კარს აღებს.

მარიამი — ირინე! (ეხვევა შემოსულ გოგონას) სად დამეკარგე? მთელი კვირაა, აღარ მინახიხარ!

ირინე — როგორ ბრძანდებით, ქალბატონო მარიამ?

მარიამი — არა მიშავს, დაჯექი და მომიყევი შენი ამბები!

ირინე — არა, უჩქარობ!

მარიამი — დაჯექი, დაჯექი, კახა ერთ საათში მოვა!

ირინე — მე ვიცოდი, სახლში რომ არ იყო! უნივერსიტეტის წინ დავინახე მანქანიდან!

მარიამი — როდის?

ირინე — ხუთი ნუთის წინ! სწორედ ამიტომ ამოვედი თქვენთან!

მარიამი — კარგი, ნუ ებუსხები, გამოასწორებს თავის შეცდომებს! შენ ახალი ამბავი არ იცი!

ირინე — რა ამბავი?

მარიამი — კახას უნივერსიტეტში აღდგენას უპირებენ! დღეს სწორედ საბუთებს აფორმებს!

ირინე — ჰოო? ეს კარგია!

მარიამი — (წყენანარევი გაკვირვებით) შენ რა, არ გაგებარდა?

ირინე — მე ვთხოვდები, ქალბატონო მარიამ!

მარიამი — (პაუზის შემდეგ) თხოვდები?

ირინე — დიახ!

მარიამი — კი, მაგრამ როდის გადაწყვიტეთ, კახას ჩემთვის არაფერი უთქვამს!

ირინე — აბა, რა უნდა ეთქვა კახას?!

მარიამი — არ მესმის!

ირინე — სხვას მივყვები!

მარიამი — (პაუზის შემდეგ, ნაძალადევი სიცილით) ოჰ, შე პატარა მისტიფიკატორო...

ირინე — მე არა ვხუმრობ, ქალბატონო მარიამ!

მარიამი — (ჩამწყდარი ხმით) ირინე, რა ხდება შენს თავს!

ირინე — (მხრებს აიჩეჩავს) არაფერი, ვთხოვდები, ესაა და ეს! უფრო სწორად, ვიპარები ერთ ბიჭთან ერთად!

მარიამი — ვინ ბიჭთან ერთად?

ირინე — ქერა ბიჭია, ცისფერთვალეა... აბა, მეტი რა მოგახსენოთ, ორი კვირაა რაც გავიცანი!

მარიამი — შენ რა, გაგიჟდი თუ მე მაგიჟებ!

ირინე — არა, სრულ ჭკუაზე გახლავართ! დაბლა მანქანა მელოდება!

მარიამი — რა მანქანა?

ირინე — ის ბიჭი და მისი მეგობრები მელიან!

მარიამი — ირინე, გონს მოდი, კახას რას უპირებ?

ირინე — კახამ გააკეთა თავისი არჩევანი! ციხიდან გაქცეულ ბანდიტში გამცვალა!

მარიამი — გამარკვიე, რა მოხდა!

ირინე — ახლა აღარ აქვს ამას მნიშვნელობა, უბრალოდ ბოლო ნვეთი იყო! მომბეზრდა განუწყვეტლად ხიფათის მოლოდინი! არასოდეს მესმოდა მათადორთა ცოლების!

მარიამი — (გაოგნებული) ირინე, ერთხელ ლალატს მეორე მოყვება, იცოდე!

ირინე — ნუ ეცდებით გადამაფიქრებინოთ, ქალბატონო მარიამ, მე მაგისტვის არ მოვსულვარ აქ! თქვენ მინდოდა მენახეთ წასვლის წინ და ორიოდე სიტყვა დამეზარებინა კახასთან!

მარიამი — ირინე, მოიცადე რამდენიმე დღე, ნუ დაიღუპავ თავს!
ირინე — მე ამას სწორად საკუთარი თავის გადასარჩენად ვაკეთებ! მშვიდი, ნორმალური ოჯახის შექმნა მინდა! თქვენმა ფურცანმა კახამ საკმარისად დამაგლიჯა ნერვები! (ჩაიცინებს) ისტორია მე გამამართლებს!

მარიამი — ძვირი დაგიჯდება ეგ ხუმრობა. საკუთარ თავს ვერ მოატყუებ! (პაუზა) შენ აღარ გიყვარს კახა?

ირინე — (უეცრად ნამოხტება სკამიდან) მერე რა, რომ მიყვარს?!

მარიამი — (ისიც ყვირის) არ გესმის, რომ ეს პათოლოგიაა, პათოლოგია. ერთი გიყვარდეს და მეორეს მიყვებოდე.

ირინე — მე კახასთან ბრძოლა ველარ შევძელი, თორემ საკუთარ გრძნობას როგორმე მოვუგრებ კისერს!

მარიამი — მოუგრებ?

ირინე — დიახ! რა მომცა ამ გრძნობამ? ციხის კართან დგომა, სხვა არაფერი!

მარიამი — არც არფერი სხვა?

ირინე — (სევდიანად) არა, დღესასწაულიც საკმაოდ იყო!

მარიამი — (დგება და გასაღებზე კეტავს კარს) მე შენ არსად არ გაგიშვებ!

ირინე — მომეცით გასაღები, ქალბატონო მარიამ!

მარიამი — ირინე, გონს მოდი!

ირინე — (ცივად) თქვენ ძალიან გაერთეთ დედობანას თამაშით! მომეცით გასაღები!

მარიამი — (შეძრწუნებული) დედობანას თამაშით?

ირინე — დიახ! (ყვირის) საკუთარი არა გყავთ და ვინმეზე გინდათ დახარჯოთ ეგ დაგუბებული პოტენცია... მე კი არ ვთამაშობ, მე ვცხოვრობ, გასაგებია?

მარიამი — (მაგიდაზე დებს გასაღებს) აიღე და წადი!

ირინე — ქალბატონო მარიამ, მაპატიეთ!

მარიამი — (დალლილად) კახა მოვა მალე!

ირინე — არ ვიცი, რამ გამაბოროტა ასე? (პაუზის შემდეგ) თქვენ კახას აუხსენით თუ შეიძლება, რომ სხვანაირად არ შემეძლო, ჰაერში ვიყავი გამოკიდებული და ამ დროს გამოჩნდა ის ბიჭი... მე მას ვუყვარვარ!

მარიამი — მე ვერაფერს აუუხსნი კახას! ნურაფერს დამავალებ!

ირინე — (ჩანთას აიღებს და გასაღებით აღებს კარს. უცებ მოტრიალდება) იცით, თქვენ რომ არ გამოჩენოდით პატრონად, გამიჭირდებოდა მისი მიტოვება!

მარიამი — (ცივად) კახა თოჯინა არ არის, ვინმეს რომ გადააბარო!

ირინე — (პაუზის შემდეგ) მშვიდობით, ქალბატონო მარიამ. (გარ-

ბის, მარიამი გაქვავებულივით ზის დიდხანს. შემდეგ გამოუჩვენებია
 ნამოდგება და უაზროდ დადის ოთახში... ბოლოს საბეჭდ მანქანას
 და ფურცლებს აალაგებს და თაროზე დებს. შემდეგ ფანჯარასთან მი-
 დის და დიდხანს დგას ასე, რალაცაზე ჩაფიქრებული).

მარიამი — (უეცრად შეკრთება) ვაიმე, კახა!
 (მიდის კარისკენ და ალებს, შემდეგ მაგიდასთან ბრუნდება).

კახა — (შემოდის) კარი ღია დაგრჩენიათ!

მარიამი — არა, ფანჯრიდან დაგინახე და გავაღე!

კახა — რა დაგემართათ, მოხდა რამე?

მარიამი — არაფერი. საბუთები გააფორმე?

კახა — ყველაფერი რიგზეა! მგონი მართლა დავუბრუნდი ჩემს
 აღმა მატერს! რასაკვირველია, თქვენი წყალობით!

(ცერემონიულად კოცნის ხელზე მარიამს, შემდეგ კართან დაგდებულ
 ჩანთას იღებს და მაგიდაზე დებს) ბაზარში ვიყავი და ლომივით
 ვივაჭრე! მართლა კი არა, სულ არ ვიცი ვაჭრობა... მაგრამ შერჩევით
 ყველაფერი ხარისხიანი შევარჩიე!

მარიამი — რატომ აკეთებ ამას?

კახა — თქვენ გინდათ სტუმრად მაგრძნობინოთ თავი?

მარიამი — (სუსტი ღიმილით) არა!

კახა — მაშ ნუ მსაყვედურობთ! ჰო, მართლა, ქალბატონო მარიამ,
 შეიძლება ცოტა ხანიც ვიცხოვრო თქვენთან?.. ბებიაჩემმა ჩემს
 ოთახში ვილაც ქალი შეასახლა, მომვლელად მჭირდებაო...

მარიამი — ამას რა კითხვა უნდა?

კახა — გმადლობთ! სადილს მე თვითონ გავაკეთებ, არა ვარ ური-
 გო კულინარი!

(ჩანთას დაავლებს ხელს და სამზარეულოში შეაქვს. შემდეგ
 ბრუნდება და ტელეფონთან მიდის) ირინკას ვეძებ მთელი კვირაა,
 ცოტა გამებუტა და მემალება!

მარიამი — ცოტა გაგებუტა?

კახა — (ჩაიცინებს) არა, ამჯერად საკმაოდ მაგრად, თუმცა აღდ-
 გენის ამბავს რომ გაიგებს, უცებ მოუღებება გული! თქვენთვის ხომ
 არ დაურეკავს?

მარიამი — არა!

კახა — (ტელეფონთან მიდის და რიცხვს კრეფს) ირინეს სთხოვეთ
 თუ შეიძლება... არ არის? უკაცრავად... გადაეცით, თუ შეიძლება, რომ
 კახამ დარეკა! გმადლობთ!

(კიდებს ყურმილს და იცინის) ჩემს სახელს რომ გაიგებს ხოლმე,
 წამსვე ხმა ეცვლება დედამისს! თვალით არ ვუნახივარ, მაგრამ დაუს-
 ნრებლად ვერ მიტანს! თუმცა არცაა გასაკვირი!

მარიამი — რატომ?

კახა — რა არ უთხრეს ჩემს შესახებ! ხულიგანიო, ნაციხარიო,

ნარკომანო... და ასე შემდეგ! ცხოვრებაში არ გავკარებთ ივარ ნარკო-
ტიკს!

მარიამი — ვინ უთხრა?

კახა — რა ვიცი, ცოტაა კეთილისმსურველი?

მარიამი — კახა, რალაცა მინდა გკითხო?

კახა — ბრძანეთ!

მარიამი — პირველად რომ უბრალო ჩხუბზე დაგიჭირეს, ვიცი.

კახა — თქვენ გაინტერესებთ, მეორედ რაზე დამიჭირეს? არაფ-
რის გამო! თუმცა, ყველა ასე ამბობს.

მარიამი — არა, მე შენი მჯერა!

კახა — ერთ დაბადების დღეზე, სადაც საკმაოდ ჭრელი საზოგა-
დობა იყო შეკრებილი, ვილაცამ ვილაცა დაჭრა! ყველა იქ მყოფი ავ-
ვიყვანეს და ჩემზე აიღეს ეჭვი, როგორც ერთხელ უკვე ნაცისარზე! ამ
დროს ნამდვილი დამნაშავე გაიქცა.

მარიამი — ირინეც იქ იყო?

კახა — დიას და სწორედ მაგ ფაქტორმა გადაწყვიტა ყველაფერი!
მე უკვე მოყრებული ვყავდით, ირინკა რომ შემოიყვანეს სამორიგე-
ოში... ეს რომ დავინახე, ნერვებმა ველარ გამიძლო და ვიყვირე, გაუშ-
ვით სუყველა, მე დავჭერი-მეთქი! არ მინდოდა, ირინკა დაეკითხათ!

მარიამი — ნამდვილი დამნაშავე?

კახა — ნამდვილი დამნაშავე თვითონ დაჭრილმა ჩაუშვა, მაგრამ
რატომღაც სამი თვის შემდეგ, მანამდე არ ვიცო, იძახდა! მერე, სანამ
არკვიეს და აზუსტეს, კიდევ ორი თვე გავიდა... ბოლოს გამომიშვეს!
ესა და ეს!

მარიამი — ირინემ იცოდა, რატომ აიღე შენს თავზე დანაშაული!

კახა — კი, გაიგო და ერთკვირიანი ისტერიკა დაემართა, მოკლედ,
მაგრად განვალდა ჩემი სისულელის გამო!

მარიამი — მე არც ერთ შენს მეგობარს არ ვიცნობ!

კახა — ჰო, ერიდებათ თქვენთან ამოსვლა!

მარიამი — (ამოიოხრებს) ერთი რამე არ მესმის, როგორა ხართ
ასეთი კარგები, როცა ასეთი ცუდები ხართ!

(კახა იცინის. ტელეფონის ზარი. მარიამი ყურმილს იღებს) გის-
მენთ... კახას? ვინ კითხულობს?.. ნანა?

კახა — (მხრებს იჩეჩავს) საიდან გაიგო თქვენი ტელეფონი.

მარიამი — ამნუთას. (კახას) ვინ არის ნანა?

კახა — არის ერთი... ირინკა მწვანე ჟირაფს ეძახის! (ყურმილს არ-
თმევს მარიამს) ნანა გამარჯობა, როგორ გიკითხო?.. რას მამზადებ,
ასეთი რა უნდა მითხრა? (პაუზა. კახას ყურმილი უცივდება ხელში და
ნელა ეშვება ტახტზე) შენ ხომ არ გაგიყდი?.. ვინ გითხრა? (ყვირის) ეს
ჭორია, ჭორი! და ენას ამოგაძრობთ სუყველას, თქვენი... (მარიამს,
გაოგნებული) დამიკიდა! ირინკაზე მითხრა...

მარიამი — (ტკივილით) მართალი გითხრა!

კახა — მართალი? (პაუზის შემდეგ) თქვენც გაიგეთ?

მარიამი — თვითონ ირინემ მითხრა! მე არ მინდოდა ასე უცბად...

კახა — (თავს ჩაქინდრავს და ყურმილი უვარდება ხელიდან) ცისფერთვალება, ქერათმიანი?!

მარიამი — ჰო, ცისფერთვალება!

(მის გვერდით ჩამოჯდება და თმაზე ეფერება ბიჭს) ხომ ხედავ, არც კი განყნარებ! მე მჯერა, რომ შენ ვაჟკაცი ხარ!

კახა — (დაბნეულად შეხედავს ქალს) რა ბრძანეთ?

მარიამი — შენ ხომ ვაჟკაცი ხარ?

კახა — დიახ, ალბათ... (დგება, უაზროდ დადის ოთახში, სკამს და-ეტაკება და ნააქცევს) ეს სიზმარია... მე ეს მესიზმრება!

მარიამი — (უმწეოდ) კახა!

კახა — (თავისთვის ბურტყუნებს) ეს სიზმარია, მე ეს მესიზმრება, (ბარბაცით მიდის ტახტთან და მოწყვეტით ჯდება ზედ).

მარიამი — (ტკივილით შეჰყურებს მის ასეთ ყოფას) კახა, დამშვიდდი!

კახა — წყალი მოიტანეთ?

მარიამი — ამწუთას!

(გარბის სამზარეულოში. კახა დგება, კარს აღებს და გადის. შემოდის მარიამი წყლით სავსე ჭიქით ხელში. დაბნეული დასწვდება კახას კურტაკს, შემდეგ ფანჯარას ეცემა).

მარიამი — (ფანჯრიდან) კახა! კახა!

(კურტაკს მკერდზე მიიხუტებს და კარისკენ გარბის).

სურათი მეშვიდე

ოთახი. მარიამი ტახტზე ზის ხელებში თავჩარგული. მაგიდაზე საბეჭდი მანქანა და უნესრიგოდ მიმოფანტული ფურცლებია. ზარის ხმა კარზე. მარიამი სწრაფად დგება და კართან მიდის.

მარიამი — მობრძანდით, ბატონო თენგიზ!

თენგიზი — გამარჯობათ, ხომ არ მოგაცდინეთ!

მარიამი — (ხელს აიქნევს) არა, კისერი უტეხია ამ სამუშაოს!

თენგიზი — (გაკვირვებით) მოხდა რამე?

მარიამი — არაფერი, დაბრძანდით!

თენგიზი — ჩემი ტელეფონი...

მარიამი — გაფუჭდა?

თენგიზი — დიახ, ასე წამდაუნუმ...

მარიამი — დარეკეთ, მე გავალ!

თენგიზი — არა, ნუ ნუხდებით, მხოლოდ ორი სიტყვა მაქვს სათქმელი! (კრეფავს რიცხვს). ლერი, გამარჯობა!.. თენგიზი ვარ! როგორ

გიკითხო? (პაუზა) ლერი, არ გეგონო უმადური კაცი, მაგრამ... მოიცა აგისხნა ჯერ... მე კი ძალიან მინდა, მაგრამ მივხვდი, რომ არ ვამოგადგები. ჰო, მყარად გადავწყვიტე, არაა ეგ ჩემი საქმე, შენც უნებურად მდგომარეობაში ჩაგაყენებ... არ გენყინოს, ძალიან მადლობელი ვარ შენი... მაგრამ რას იზამ... რა შუაშია აქ ხერხემალი? ვიცი, რომ ხელი გამომიწოდე, მაგრამ ასე აჯობებს შენთვისაც და ჩემთვისაც. კარგად იყავი. ღმერთმა ჩემი თავი არ დაგაჭირვოს, თორემ ყველა სხვა შემთხვევაში შენს გვერდით დადგები! (კიდებს ყურმილს, მარიამისკენ შემოტრიალდება) შეგანუხეთ, მაგრამ...

მარიამი — (რალაცაზე ჩაფიქრებული) ოთხჯერ თქვით „მაგრამ“, ეს უკვე მეხუთეა!

თენგიზი — რა ბრძანეთ?

მარიამი — (გამოერკვევა) არაფერი, მექანიკურად ვითვლიდი, რამდენჯერ თქვით სიტყვა მაგრამ...

თენგიზი — ჰოოო... როგორ ფიქრობთ, მართალი ვარ?

მარიამი — რა საკითხში?

თენგიზი — უარი რომ ვთქვი ახალ სამსახურზე!

მარიამი — უარი თქვით?

თენგიზი — (ოდნავ გაღიზიანებით) თქვენ რა, არ მისმენდით?

მარიამი — (ისიც გაღიზიანებით) აბა რატომ უნდა მესმინა.

თენგიზი — რა ვიცი, მაგრამებს კი ითვლიდით!

მარიამი — პრინციპში, რასაკვირველია, არ უნდა დათანხმებოდით! რახან საყაჩაღო ადგილია...

თენგიზი — არა, რალაც ხდება თქვენს თავს!

მარიამი — ჰო, ცოტა ვერა ვარ...

თენგიზი — კახასი რა ისმის?

მარიამი — თვენახევარია აღარ მინახავს, ხანდახან რეკავს ხოლმე!

თენგიზი — ცოტა უმადურად მოსვლია!

მარიამი — (მკაცრად) რატომ?

თენგიზი — აბა, არ შეეძლო ერთხელ მაინც ენახეთ?

მარიამი — ესე იგი, არ შეეძლო!

თენგიზი — რაც თქვენ ამაგი გაქვთ დახარჯული...

მარიამი — კახასგან ნუ დამიცავთ, ბატონო თენგიზ!

თენგიზი — აზრადაც არ მომსვლია!

(პაუზა)

მარიამი — ნუ გამინანწყნდით, ძალიან აფორიაქებული ვარ!

თენგიზი — მე ვხედავ ამას!

მარიამი — სხვა გზა არა მაქვს, თქვენ უნდა გითხრათ...

თენგიზი — რა, ქალბატონო მარიამ!

მარიამი — დღეს მილიციის სამმართველოდან იყვნენ ჩემთან.

თენგიზი — თქვენთან მოვიდნენ?

მარიამი — დიახ.

თენგიზი — კახას გამო?

მარიამი — დიახ, კახას ეძებდნენ!

თენგიზი — რა ჩაიდინა?

მარიამი — არ ვიცი! გამაფრთხილეს, აუცილებლად შეგვატყობინეთ, თუ გამოჩნდაო!

თენგიზი — სხვა არაფერი უთქვამთ?

მარიამი — არა, ძალზე ზრდილად იქცეოდნენ, თან მამშვიდებდნენ, სერიოზული არაფერი! (პაუზა).

თენგიზი — მე ვიცოდი, რომ რალაც ამდაგვარი მოხდებოდა.

მარიამი — (ცივად) საიდან?

თენგიზი — ცუდად იყო ეგ ბიჭი ატეხილი!

მარიამი — კახა უსინდისობას არ ჩაიდენდა!

თენგიზი — რა გულუბრყვილო ხართ, ქალბატონო მარიამ, არ მინდოდა მეთქვა, მაგრამ გავიგე, რომ კახა ძალიან ცუდ წრეში ტრიალებს. განუწყვეტილად რალაც ფათერაკებშია გაბმული...

მარიამი — კახა უსინდისობას არ ჩაიდენდა!

თენგიზი — აბა, რა ვიცი, თქვენს სახლაფორთოდ კი გაჩენილა ამ ქვეყანაზე!

მარიამი — რატომ ღიზიანდებით ასე კახაზე?

თენგიზი — (იფეთქებს) იმიტომ, რომ თქვენ ასეთ ყოფაში გხვდავთ, მაგ პიჭონის გამო!

მარიამი — (გაფითრებით) ვინ არის პიჭონი?

თენგიზი — ვინ და თქვენი პროტეჟე! უმადური და ეგოისტი... ეგ ბიოლოგიური ბოროტმოქმედა, მე ვიცი მაგის თაობა! საკუთარ ხუშტურებს აყოლილი, პარაზიტი და უმაქნისი თაობა... კრიტიკანობის მეტი რომ არაფერი შეუძლიათ... და სხვათა შორის, თქვენნაირი ლიბერალების ბრალია, ყველაფერი რომ გაუდით! და ეგ თქვენი აბსტრაქტული ჰუმანიზმი...

მარიამი — როგორ აძლევთ თქვენს თავს უფლებას, ასე ზეპირად ილაპარაკოთ მთელ თაობაზე. რა ცოდვა აქვთ ასეთი ამ ბავშვებს? და, საერთოდ, რატომ არის ყველა ჩასაფრებული, რომ თუ ახალგაზრდას ფეხი გადაუბრუნდა, ზვიგენებივით წაესიონ წამსვე!

ქრისტემ რომ უთხრა ბრბოს, ვინც ყველაზე უცოდველია, პირველმა მან ესროლოს ქვა ცოდვილსო, ფარისევლებმაც ვერ გაბედეს ამის გაკეთება, დღეს კი, ეს რომ ეთქვა, ნებისმიერი თქვენგანი პირველი დასწვებოდა ქვას ჩასაქოლად. იმიტომ, რომ მარტო სხვისი დანაშაულის დანახვა შეგიძლიათ. რა ხართ ასეთი უცოდველები, განსჯის უფლებას რომ აძლევთ თავს. რას ერჩით კახას, თქვენ, რომელიც ყოყმანობდით ვიყაჩაღო თუ არაო, და აქ, ჩემს დასანახად, საკუთარი

უკომპრომისობის დემონსტრაცია მოაწყვეთ!

თენგიზი — (გაოგნებული) მე... დემონსტრაცია?

მარიამი — რას თხოულობთ კახასგან, ამ თბილი და სევდიანი ბიჭისგან. რას? იმას, რომ ჯერ სამშობლოს ვერაფერში გამოადგა? იქნებ საკუთარი თაობაც დაადანაშაულოთ ამაში? ჯერ ეგ ბავშვები გაქურდეს და მერე თვითონაც დაინყეს ქურდობა!

თენგიზი — (ფეხზე წამოდგება) მე ნესიერი შვილი გავზარდე.

მარიამი — (ველარ ჩერდება) ხოლო რაც შეეხება თქვენს გამოქვლიავებულ შვილს...

თენგიზი — (დარეტიანებული) რა ბრძანეთ?

მარიამი — რა ვბრძანე და თქვენს ქლიავ შვილს ჩემი შვილი ათი თავით სჯობია! აი, რა ვბრძანე!

თენგიზი — თქვენ მე დღეს ისეთი შეურაცხყოფა მომაყენეთ, რომ... ვერასოდეს გაპატიებთ! თქვენ ისარგებლეთ სიმთვრალეში ნამოროშილი სიტყვებით!

მარიამი — თქვენ კი მსაჯულის როლში გადაწყვეტით ხმის დაბოხება... მაშინ, როცა მე დახმარება გთხოვთ!

თენგიზი — (მოტრიალდება და მიდის) საკმარისად ბევრი ვითმინე...

მარიამი — (მიაყვირებს კარებისკენ მიმავალს) და საერთოდ, გაითვალისწინეთ, რომ თუ თქვენი ფენომენალური ტელეფონი ისევ გაფუჭდა, შეგიძლიათ სხვა მეზობელს მიმართოთ! (თენგიზი მოტრიალდება, უნდა რალაც თქვას, მაგრამ გადაიფიქრებს და ძალუმად გაიჯახუნებს კარს. მუშტებშეკრული მარიამი ნერვიულად დადის აქეთ-იქით, უეცრად გაეცინება და სახეს ხელეებში ჩარგავს, შემდეგ კვლავ მოიწყენს და ტელეფონთან მიდის).

მარიამი — (კრეფს რიცხვს) ლექსოს სთხოვეთ, თუ შეიძლება. არ არის? (კიდებს ყურმილს. ზარის ხმა. მარიამი სწრაფად ალებს კარს).

მარიამი — (განცვიფრებული) ირინკა! შენ?

ირინე — (შემოდის) გამარჯობათ, ქალბატონო მარიამ!

მარიამი — (ცოტა ხანს უყურებს) ირინკა!

ირინე — (ნაძალადევი ღიმილით) არ მელოდით?

მარიამი — არა!

ირინე — მე კი მოვედი!

მარიამი — დაჯექი!

(ირინე დაღლილი ჩამოჯდება სკამზე).

ირინე — როგორ ბრძანდებით?

მარიამი — შენ როდის ჩამოხვედი?

ირინე — ორი კვირაა!

მარიამი — სად გაატარეთ თაფლობის თვე?

ირინე — ლენინგრადში.

მარიამი — ჰო, მშვენიერი ქალაქია!

ირინე — დიახ!

(პაუზა)

რატომ მათვალისწინებთ ასე, ძალიან გამოვიცვალე ამ თვენახევარში?

მარიამი — როგორ გითხრა?!

ირინე — (ნაძალადევი სიცილით) ნუ მეტყვი!

(პაუზა)

მარიამი — საიდან მოდიხარ?

ირინე — ვიცი, რაც უნდა შემთავაზოთ! ახლახან ვისადილე!

მარიამი — ჩაი?

ირინე — არა, ქაღალატონო მარიამ, საქმეზე ვარ მოსული!

მარიამი — გისმენ!

ირინე — კახაზე მინდა გითხრათ!

მარიამი — (შეშფოთებით) შენ რა, გაიგე რამე?

ირინე — დიახ.

მარიამი — სწრაფად მითხარი!

ირინე — კახას ერთი მეგობარი პატიმრობიდან გაიქცა...

მარიამი — ვინ მეგობარი?

ირინე — წყალნალებული რეციდივისტია... მაგრამ კახას ძალიან უყვარდა...

მარიამი — მერე?

ირინე — მთელი ეს თვენახევარი მალავდა და ინახავდა ქალაქგარეთ, ვილაცის აგარაკზე. ამ სამი დღის წინ კი, გადანყვიტა მცხეთის სადგურიდან გაეპარებინა, მაგრამ სადგურზე ოპერეტაჟი დაადგათ თავზე!

მარიამი — საიდან გაიგეს?

ირინე — მეზობელს აუღია ეჭვი. ერთი წუთით წყალს დაველე და...

მარიამი — მე მოგიტან! (გარბის სამზარეულოში და წყალი მოაქვს გოგონასათვის).

მერე?

ირინე — მერე ის, რომ იმ ნაძირალამ სროლა აუტეხა მილიციას. აქედანაც ესროლეს და ფეხში დაჭრეს. კახამ კი კაი პარტიზანივით ზურგზე მოიგდო ის უნამუსო და ტყისკენ გაიქცა, მაგრამ სად გაიქცეოდა?

მარიამი — კახას რამე ხომ არ დაუშავდა?

ირინე — არა, მაგრამ მაგ უტვინომ კიდევ უფრო დიდი სისულელე ჩაიდინა!

მარიამი — რა სისულელე!?

ირინე — თბილისში რომ ჩამოიყვანეს, მანქანიდან გადმოსვლი-

სას, ხელი გაითავისუფლა, ოპერმუშაკს გაარტყა და რაღაც სასწაულად გაქცევაც მოახერხა.

მარიამი — (აკანკალებული) და ახლა...

ირინე — (მწარედ) ახლა ძებნაა კახაზე გამოცხადებული!

მარიამი — (თავზე ნაივლებს ხელეებს) ვაიმე!

ირინე — (უსიცოცხლო ხმით) ჰო, მართლა, რატომა ვარ მოსული! თქვენ უნდა უშველოთ კახას!

მარიამი — როგორ? მითხარი!

ირინე — თუ მოვიდა, აუცილებლად უნდა შეატყობინოთ ერთ კაცს.

მარიამი — ვის?

ირინე — ბესო ჰქვია სახელად. ოპერმუშაკია.

მარიამი — შენ რა, გაგიჟდი? კახა დავასმინო?

ირინე — ბესო კახას ყოფილი მეზობელია, პატარაობისას ძალიან უყვარდა და როგორც უმცროს ძმას, ისე ანებივრებდა. ახლა კი ისე მოხდა, რომ მცხეთაში სწორედ მაგ ბესო მეთაურობდა ოპერაციას.

მარიამი — მერე რა, რომ ბავშვობაში უყვარდა?!

ირინე — ეგ ბესო ჩემთან მოვიდა და მითხრა, კახას ყველა ახლობელი გააფრთხილე, ვისაც კი ხმა მიუწვდება, ურჩიონ, ჩაბარდესო! მილიციამ იცის, რომ შეიარაღებულია!

მარიამი — ღმერთო ჩემო!

ირინე — მოკლედ, თუ გვინდა, რომ გადარჩეს, აუცილებლად უნდა მოვნახოთ! თქვენთან თუ გამოჩნდა, ან დაიყოლიეთ ან ამ ტელეფონზე დარეკეთ!

მარიამი — (ათვალიერებს ქალაქის ნაგლეჯს) ვისთან?

ირინე — ბესოსთან! ასე სჯობია! კახა ხიფათს გადარჩება და ნაკლებსაც მისცემენ, ბესო რამენაირად დაეხმარება, თვითონაც ძალიან განიცდის, სისხლი კინალამ ჩაექცა, კახა რომ იცნო!

(პაუზა)

მარიამი — რა წყალს ვეცე, არ ვიცი!

ირინე — მე წავალ!

მარიამი — მოიცადე, ირინკა, ჯერ ნუ წახვალ!

ირინე — არა, მელოდებიან!

მარიამი — ცისფერთვალება, ქერათმიანი!..

ირინე — თქვენ მაინც ნუ იქნებით სასტიკი!

მარიამი — გიყვარს?

ირინე — ძალიან კარგი ბიჭია!

მარიამი — ეჰ, ირინკა, ირინკა...

ირინე — (უეცრად ატირდება და მუხლებში ჩაემხოზა მარიამს) რომ წარმოვიდგენ ახლა რა დღეშია, რა გამწარებული და მე მის გვერდით არა ვარ... ოჰ, ეგ უტვინო, უტვინო!

მარიაში — დამშვიდდი, ნუ ტირი!
 ირინე — ჰო, ალბათ ტირილის უფლებაც დაეკარგე! (ცრემლს მუქი
 იმშრალეებს) მე წავალ, ქალბატონო მარიაში! მშვიდობით! სინგაპურის ქ.

მარიაში — (უსიცოცხლო ხმით) მშვიდობით, ირინკა!

ირინე — შეიძლება, ხანდახან მაინც მოვიდე ხოლმე?

მარიაში — რასაკვირველია, აუცილებლად!

ირინე — (კოცნის მარიაშს) არ დაგავინწყდეთ, დაიყოლიეთ ჩაბა-
 რებაზე!

მარიაში — ვეცდები ირინკა, შენც მიხედე საკუთარ თავს.

ირინე — ამ დღეებში გინახულვბთ!

მარიაში — ჰო, მოდი!

(ირინე გადის, მარიაში ცოტა ხანს უძრავად დგას, შემდეგ სამზარეულოში გადის, წამალი და ნახევარი ჭიქა წყალი გამოაქვს. ნელა აწვეთებს წყალში წამალს და საბეჭდ ფურცლებს მაგიდის კიდისკენ მიხვეტავს. ჭიქას პირთან მიიტანს და წამალს გადაჰკრავს. შემდეგ დგება და უაზროდ იწყებს ბოდიალს ოთახში, ბოლოს კვლავ ტელეფონთან მიდის, კრფს ნომერს — უკაცრავად, ლექსო ხომ არ მოსულა? არა? მაპატიეთ! (კიდებს ყურმილს და უღონოდ ეშვება ტახტზე. ზარის ხმა, გათიშული მარიაში უცებ ვერც გაიგონებს, შემდეგ გამოერკვევა, წამოხტება ტახტიდან და კარებს აღებს).

მარიაში — (შეყვირებს) კახა!

(მძლავრად ჩაეხუტება შემოსულ ბიჭს და ცოტა ხანს ასე უძრავად დგანან ორივენი).

მარიაში — (კარს მიკეტავს) კახა, ჩემო კახა! (სახეს დაუკოცნის) რა კარგი ბიჭი ხარ, რომ მოხვედი! რა კარგი ბიჭი ხარ!

კახა — ძალიან მომენატრეთ, ქალბატონო მარიაში!

მარიაში — რა არის ეს, სულ გალუმპულხარ!

კახა — ნვიმაში მოვხვედი!

(მარიაში სკამზე სვამს ბიჭს, გარბის, პირსახოცი მოაქვს და ენერგიულად უმშრალებს თავს).

კახა — როგორც მაშინ...

მარიაში — რა თქვი?

კახა — როგორც მაშინ-მეთქი, ფილტვების ანთება რომ დამემართა!

მარიაში — (სევდიანად) ჰო, მართალი ხარ! (პაუზა).

კახა — ნეტა ახლაც ფილტვების ანთება მქონდეს და თქვენი ჩეფჩიკი მეხუროს თავზე!

მარიაში — კახა, მე ყველაფერი ვიცი!

კახა — (სწრაფად) ვინ გითხრათ?

მარიაში — ირინემ!

კახა — ირინკამ?

მარიამი — ჰოდა, ისიც მითხრა, აუცილებლად უნდა ჩაბარდეს, თორემ კატასტროფით დამთავრდება ყველაფერიო!

კახა — (ჩაიცინებს) მითითებებიც მოგცათ!

მარიამი — კახა, ირინეს ის ბესო ელაპარაკა... მილიციამ იცის, პისტოლეტს რომ დაათრევ!

კახა — არა, ქალბატონო მარიამ, არ ჩავბარდები!

მარიამი — რატომ?

კახა — არ შემიძლია ასე ცხვარივით ჩაბარება, არც ციხე მომნატრებია მაინცდამაინც! და არც ირინეკას ეკითხება ვინმე!

მარიამი — შენ გესმის, რომ შეიძლება მოგკლან, წინააღმდეგობა თუ გაუწიე?! (მუდარით) კახა, დამიჯერე!

კახა — (რბილად) მაპტიეთ, მაგრამ მოდიოთ ნუ ვილაპარაკებთ ამაზე!

მარიამი — (სასონარკვეთით) რა დროს გმირობანას თამაშია?

კახა — (ნანყენი და გაკვირებული) აბა რა გმირობანაზე ბრძანებთ, ქალბატონო მარიამ?! სრულებითაც არ მეთამაშება!

მარიამი — ღმერთო ჩემო, შენ არაფერი გესმის!

კახა — (მოულოდნელად) მშია!

მარიამი — რა თქვი?

კახა — სასტიკად მშია, ორი დღეა ლუკმა არ ჩამიდევეს პირში!

მარიამი — შენ მოგიკვდა ჩემი თავი!

(გარბის სამზარეულოში. კახა ხელს ჩამოდეებს მაგიდაზე. სახეს მოისრეს და მომენტალურად იძინებს. შემოდის მარიამი, ხელში ნახევარი ბოთლი კონიაკი და ჭიქა უჭირავს. მძინარე ბიჭის დანახვაზე წამით შედგება, შემდეგ ფრთხილად ალაგებს ყველაფერს მაგიდაზე და ცოტა ხანს დაფინებთ მისჩერებია კახას, ბოლოს, თითქოს რაღაც გადანყვეტილება მიიღო, კარისკენ მიდის ფეხაკრეფით).

კახა — (იღვიძებს, დაფეთებულივით წამოვარდება, შემდეგ გონს მოდის და სკამზე ეშვება) უუუფ...

მარიამი — რა იყო?

კახა — სიზმარი ვნახე... (ჩაფიქრდება) მაგრამ აღარ მახსოვს... სურნელი კი აქვე ტრიალებს... თითქოს ჰოპ და ხელს წაავლებო!

მარიამი — ეს ის კონიაკია, შენ და თენგიზმა რომ ველარ დაამთავრეთ მაშინ!

კახა — (დაისხამს) გაგიმარჯოთ!

(სვამს)

მარიამი — მოიცა, საჭმელი არ მომიტანია ჯერ!

კახა — (თვალდახუჭული) არა უშავს! (თვალს ახელს) ირინე როდის იყო აქ?

მარიამი — წუთით გაგასწრო! ძალიან აფორიაქებული და შეშინებული მოვარდა, აუცილებლად ჩაბარდესო... ირინეა ძალიან განიც-

დის შენს ამბავს, კახა! (პაუზა)

კახა — პრინციპში სწორად მოიქცა, დროზე მიხედა თავს!

მარიამი — შენ არ იცი...

კახა — (აგრძელებს) და ძალიანაც კარგი, ცალკე ტვირთად დამანვებოდა მისი პრობლემა!

მარიამი — ირინკა ძალიან განიცდის!

კახა — ჰო, ალბათ! მაგრამ მაინც სწორად მოიქცა, აბა, რომელი დეკაბრისტი მე ვარ?! (ჩაიცინებს) და არც ეგა მყავს პენელოპე! (კვლავ დაისხამს კონიაკს)

მარიამი — ჯერ არ დალიო! მაცალე სუფრის გაშლა!

კახა — გემორჩილებით!

(მარიამი გადის და საჭმელი შემოაქვს).

მარიამი — ღმერთო ჩემო, პური გამთავებია, შენ მომიცადე, მეზობელს გამოვართმევ!

(სწრაფად გადის, კახა ცოტა ხანს უძრავად ზის, შემდეგ ტელეფონთან მიდის და ნომერს კრეფს).

კახა — ლექსო, გამარჯობა... ქუჩიდან გირეკავ! დღეს გავდივარ ქალაქიდან.. ტყუილად მაცივდები, მაინც არ გეტყვი, სადა ვარ... არ მჭირდება-მეთქი მანქანა. ეგლა მაკლია, შენც ვაგზვიო შარში.. ისე, მომენატრა შენთან დალაპარაკება... ნუ აგინებ, ბევრს მეხვეწა ის უბედური, გაიქეცი, თავს უშველეო! მართლა გეუბნები... ლექსო, თავი დამანებე, არ მჭირდება შენი დახმარება! ერთი სათხოვარი მაქვს მხოლოდ... მარიამთან ადი ხოლმე ხანდახან, ხომ იცი, მარტოხელა ქალია! რაო? შენთანც იყო ბესო? არა, ლექსო, არ ჩავბარდები, შენ მაინც ხომ იცი, რომ არ ჩავბარდები, მოკლედ, მარიამი არ მიატოვო... გამადლობთ, დამიკო, გეხვევი! არ გენყინოს, უნდა დავეკიდო ყურმილი! (ცოტა ხანს უძრავად დგას, შემდეგ ფანჯარასთან მიდის, შემოდის მარიამი პურით ხელში).

კახა — (მოტრიალდება) თქვენა ხართ?

მარიამი — ხომ არ გაგიფიცხო პური?

კახა — არა (ჯდება და გამგელეებული იწყებს ჭამას, მაგრამ მალევე წყვეტს და ჩაფიქრდება).

მარიამი — (ტკივილით უყურებს) რატომ არ ჭამ?

კახა — აღარ მინდა!

(კვლავ ფანჯარასთან მიდის)

მარიამი — ირინკა...

კახა — (მოტრიალდება) რა თქვით?

მარიამი — ირინკა ძალიან ნანობს!

კახა — ირინკა კარგი გოგოა!

მარიამი — (ფრთხილად) შენ კიდევ გიყვარს?

კახა — (იფეთქებს) მერე რა რომ მიყვარს, მე დედაჩემიც მიყვარს, მაგრამ ჩემთვის აღარ არსებობს! (მწარედ) ლალატს ბავშვობიდან მრავალჯერ, ქალბატონო მარიამ!

მარიამი — რას აპირებ ახლა?

კახა — ცოტა ხანში ნავალ!

მარიამი — საერთოდ?

კახა — რა ვიცი, ვიცხოვრებ. (პაუზა) მაპატიეთ, ავუნუნდი ცოტა!

მარიამი — ყველაფერი ნინაა, კახა!

(კახა მხრებს იჩეჩავს და თავს ჩაჰკიდებს) მოდი ჩემთან (კახა დგება და ტახტზე ჯდება მარიამის გვერდით. მარიამი მკლავს გადახვევს მას. კახა თავს ჩაუდებს კალთაში. მარიამი თმაზე ეფერება ბიჭს და, სადღაც სივრცეში ეყინება მზერა).

კახა — (დგება) ცდებით!

მარიამი — ვცდები?

კახა — დიახ, თქვენ... თუმცა, აბა, რად გინდათ სიტყვები?!

მარიამი — მინდა, მინდა!

(და უეცრად იფეთქებს ქუჩიდან ხმაური, მანქანების და ბორბლების წრიპინისა, სინათლის მკვეთრი ზოლი და მეგაფონის ხმა შემოიჭრება ოთახში).

მეგაფონის ხმა — კახა, ბესო ვარ, დაგვინებდი. სახლი გარშემორტყმულია!

(კახა ფანჯარას ეცემა, შემდეგ გველნაკბენივით მოტრიალდება და იარაღს იძრობს ქაშირიდან).

მეგაფონის ხმა — კახა, დაგვინებდი... და სისულელეების გარეშე (კახა კარისკენ გარბის, მაგრამ კარზე ჯვარცმულივით გაკრული მარიამი შეაყოვნებს).

მარიამი — (უსიცოცხლო ხმით) ეს მე დავრეკე, კახა! (გაოგნებული კახა ცოტა ხანს უძრავად დგას და მარიამს უყურებს, შემდეგ მოტრიალდება და ფანჯარას ალებს).

კახა — (მტკიცე ხმით) — არ ამოხვიდეთ, ბესო, თვითონ ჩამოვალ! (და იარაღს ფანჯრიდან ქუჩაში ისვრის, შემდეგ გაქვავებულ ქალთან მიდის და თმაზე კოცნის) თქვენ, ალბათ, მართალი იყავით, ქალბატონო მარიამ, არასოდეს არ ინანოთ თქვენი საქციელი!

(გადის. მარიამი წელმონყვეტილივით მიდის ფანჯარასთან და უღონოდ გადაეკიდება რაფას).

მარიამი — (ყვირის) არ ატკინოთ, არ ატკინოთ, მკლავებს ნუ უტრიალებთ, მკლავებს ნუ უტრიალებთ, არ ეტკინოს...

(რაფიდან ჩამოცურდება და ცოტა ხანს ჩაჩოქილი ზის იატაკზე, შემდეგ წვალებით წამოიმართება და რამდენიმე გაუბედავ ნაბიჯს აკეთებს).

როგორ გადაიხლართა ყველაფერი... ნვიმა, კახა, ვილაც კაცები მეგაფონებით... ირინკას ჩამქრალი სანთლის სურნელი ასდინდა, თუნ ვიზმა კიდე რალაცა თქვა, მე კი არ მახსოვს...

(მთვარეულივით მიდის მაგიდასთან და უაზროდ გადაადგილებს თეფშებსა და ჭიქებს. დგება, აქეთ-იქით იწყებს სიარულს, თითებს იმტვრევს და გათიშული მზერა რალაცისთვის გაუშტერებია).

პატივცემულო მოსამართლე, სიკვდილი შემოდის ჩვენს ფანჯრებში.. სიკვდილი და მარტოობა! მე შვილებს მიკლავენ... ჩემს შვილებს... ყველა ჩემი შვილია, ყველა ჩემი შვილია. რა არის ამაში გაუგებარი?

ქალაქს გველესაპამა შემოხვია ვეება კუდი და ნამდაუნუმ თხოულობს მსხვერპლს, ჩვენი გოგო სიცოცხლეს თხოულობს, რათა ნყალი მოგვცეს არსებობისა... (ნამით შეცბება, თვალს მოაველებს ოთახს და საფეთქლებს ისრესს) არა, ვტყუი! ეს რომელიღაც ზღაპრიდანაა! გველესაპები ხომ არ არსებობენ, ხომ არ არსებობენ, პატივცემულო მოსამართლე!

(ისევ მიდის მაგიდასთან, ისევ ნერვიულად უცვლის ადგილს თეფშებს, ჭიქას, ბოთლს).

ობიექტურად, მონყალეო ხელმწიფე, თქვენ მართალი ბრძანდებით, მათ დააშავეს და კანონმა ისინი დასაჯა, მაგრამ... მაგრამ, პატივცემულო მოსამართლე, ნუთუ არაფერი დგას ამ რეალობის მიღმა, სხვა უფრო მართალი და ღრმა სინამდვილე? ჯერ ხომ ჩვენ გავძარცვეთ ისინი და არაფერი შევთავაზეთ სანაცვლოდ, ნავართვით სამართლიანობის გრძნობა... გესმით, მონყალეო ხელმწიფე... სამართლიანობის გრძნობა! შევაგდეთ იმ მკაცრს ცხოვრებაში და ჩვენი თამაშის წესები მიუღებელი აღმოჩნდა მათთვის.

(თავს დაანებებს თეფშებს და წინ გამოდის. მოტეხილი და მხრებჩამოყრილი).

არ იფიქროთ, პატივცემულო მოსამართლე, მათ კი არ ვამართლებ, მე მხოლოდ მსურს აგიხსნათ მათი ანენილი სულის მოძრაობა! თქვენ მე არ მისმენთ, თქვენ არ მისმენთ, ამასობაში კი, სიკვდილი და მარტოობა შემოდის ჩვენს ფანჯრებში, უსასრულო ღამესთან ერთად!

(მძაფრად) სად არიან ჩემი შვილები, სად? ყველა ჩემი შვილია, ყველა სევდიანთვალეა, ყველა ჩემი შვილია. რა არის ამაში გაუგებარი, ღმერთო ჩემო, რა არის ამაში გაუგებარი?

(ბარბაცით მიდის კარისკენ, ალებს და სინათლე ქრება).

სურათი მერვე

გავიდა ორი წელი. მარიამის ოთახში არაფერი შეცვლილა ამ ხნის განმავლობაში. მარიამი მაგიდასთან დგას, ზედ რუკები

და პროექტები გაუშლია და გულმოდგინედ ავლებს რაღაც ტე-
ხილ ხაზებს რუკაზე. მაგიდასთან ვეებერთელა ჩემოდანი
დგას.

ზარის ხმა. მარიაში გამოერკვევა და კარს აღებს).

მარიაში — ო, ბატონო თენგიზ, სადა ხართ, რომ აღარ ჩანხართ?

თენგიზი — (შემოდის) ექვსთვიან მივლინებაში გახლდით, რამ-
დენჯერმე დაგირეკეთ კიდეც..

მარიაში — ჰო, ვერ შემისწრებდით, ბოლო წელიწადი ნათესავთან
ვცხოვრობდი სოფელში, სულ ორი თვეა რაც ჩამოვედი!

თენგიზი — მშვენივრად გამოიყურებით!

მარიაში — მე მადლობაც ვერ გითხარით მაშინ, ამდენი ყურად-
ღებისათვის! თქვენი ყვავილებით მთელი პალატა იყო მორთული!

თენგიზი — (ფრთხილად) ახლა როგორ გრძნობთ თავს?

მარიაში — ექიმებს თუ ვენდობით, ახლა ჯანმრთელი ვარ, აღარც
ჰალუცინაციები, აღარც დეპრესია... თითქოს თავიდან დავინწყე
ცხოვრებაო!

თენგიზი — მოხარული ვარ! (პასუხის შემდეგ) ეს რა რუკებია?

მარიაში — (იცინის) ხომ ვგავარ მრისხანე გენერალს ბრძოლის
წინ?

თენგიზი — (ღიმილით) — ცოტა არ იყოს! ეს ჩემოდანიც?! მიემგ-
ზავრებით სადმე?

მარიაში — დიახ.

თენგიზი — კვლავ სოფელში?

მარიაში — არა. კომის ასსრ-ში.

თენგიზი — ბატონო?

მარიაში — კომის ავტონომიურ რესპუბლიკაში. ახლა სწორედ
მარშრუტს ვადგენდი!

თენგიზი — კახასთან მიემგზავრებით?

მარიაში — დიახ, კახასთან!

თენგიზი — (პაუზის შემდეგ) რამდენი დარჩა მოსახდელი?

მარიაში — ორი წელი და 17 დღე.

თენგიზი — კი მაგრამ, მარტო მიბრძანდებით?

მარიაში — არა, ლექსო მომყვება, კახას მეგობარი! პრინციპში,
დარღვევები რომ არ ჰქონოდა, უფრო მალე გამოვიყვანდით!

თენგიზი — იქაც დარღვევები აქვს?

მარიაში — ეს მე სრულიად არ მიკვირს... თუმცა საქმე რაღაც
წერილმანებს ეხება! (იცინის) ძალიან დახვეწილი იუმორი კი ჰქონია,
ისეთ სასაცილო წერილებს მიგზავნიდა... (უეცრად მოიწყენს) ირინკას
კი არც ერთ წერილზე არ უპასუხა... ის კი არა, საკუთარიც გაუხსნე-
ლი მოუვიდა...

თენგიზი — ძალიან სახლადფორთო მოგზაურობას კი შედგომი-

ხართ...

მარიამი — (ნამით თავს დაანებებს რუკას და წელში გაიშურება)
ბატონო თენგიზ, ჩვენთან ინსტიტუტში ერთი ქალი მუშაობს... ძალი-
ან ნატანჯი ადამიანია... მას წლები პატიმრობაში აქვს გატარებული.
არავის ანუხებს ხოლმე მოგონებებით, მაგრამ ერთხელ, სრულიად
მოულოდნელად, თავის წარსულზე დამიწყო საუბარი... თურმე მათი
კოლონიის ზონაში, როგორც ეძახიან, დღეში ორჯერ ცხენშებმული
ორთვალით საქმელი შემოჰქონდათ. ცხენს პატარა კვიცი ახლდა
ხოლმე, რომლის დანახვაც პატიმარი ქალებისთვის ქეშმარიტი დღე-
სასწაული იყო. ყველა ანებივრებდა კვიცს, უკანასკნელ ლუკმას
უყოფდა, ეფერებოდა... და ერთხელ ასეთ ფერება-თამაშში გართულ-
მა კვიცმა ველარ მოასწრო დედასთან ერთად კოლონიიდან გაღწევა.
ინსტრუქციით კი მეორე დილამდე ჭიშკრის გაღება, აღარავის შეეძ-
ლო.

(ტელეფონის ზარი. მარიამი ყურმილს იღებს).

**ჰო, ლექსო... მე უკვე მზადა ვარ... ათ ნუთში? კარგი... გელი! (თენ-
გიზს) ლექსომ დარეკა!**

თენგიზი — შემდეგ, ქალბატონო მარიამ?

მარიამი — შემდეგ გარეთ დარჩენილმა დედამისმა ჭიხვინი ატე-
ხა, თავის კვიცს უხმობდა... შეეხვეწინე პატიმარი ქალები ოფიცერს,
მაგრამ ჭიშკარი ვერ გააღებინეს... დაფეთებული კვიცი კი აქეთ-იქით
დაჰქროდა, გასავალს ეძებდა, მავთულხლართებს აწყდებოდა მკერ-
დით... და აქ თურმე მკერდდასისხლიანებული კვიცი რომ დაინახეს
ქალებმა, ბოლოს და ბოლოს, აიძულეს კოლონიის უფროსი, ჭიშკარი
გაეღო... კვიცი გარეთ გავარდა და აჭიხვინებულ დედას გადაჭდო კი-
სერი! აქ კი უკვე ქალებს აუტყდათ ტირილი, რადგანაც ყოველ მათ-
განს თავ-თავისი კვიცი ჰყავდა სადღაც დატოვებული! გასაგებია?!

თენგიზი — რა, ქალბატონო მარიამ?

მარიამი — კახა ჩემი კვიცია, ჩემი კვიცი! და საერთოდ, ჩემი აზ-
რით, ჩვენ ყველანი ცოტ-ცოტა მიუსაფარი ხალხი ვართ, ბატონო
თენგიზ, რალაცა ამოიხმას ვართ შებმულნი და მთავარი კი გვაინყ-
დება... ერთმანეთისკენ სავალი გზების ძებნა... გზების, რომელიც უკ-
ვე ბალახმა გაავერანა!

(ჩაფიქრდება და კვლავ რუკას ჩააჩერდება).

თენგიზი — (ჩუმად) მეც ვეძებ ასეთ გზას, ქალბატონო მარიამ,
თქვენკენ სავალ გზას! მოკლედ, ჩემი აქამდე უსამართლო ბედი
თქვენს ხელთაა!

(ხანმოკლე სიჩუმის შემდეგ)

მე თქვენ მიყვარხართ!

მარიამი — (რუკას ჩასჩერებია) არა!

თენგიზი — (ტყვიანაკრავივით) არა?

მარიამი — არა! ასე არ ივარგებს! სჯობია აქედანაც მატარებ-
ლით... პრინციპში ნახევარ დღეს ვაგებთ მხოლოდ..

თენგიზი — (უცებ ვერ ხვდება) მატარებლით?

მარიამი — (თავს ასწევს) დიახ, მატარებლით! რატომ უნდა ვი-
ყოთ დამოკიდებული ამინდზე? ასე არაა?

თენგიზი — (მოულოდნელად გაელიმება) რასაკვირველია, რატომ
უნდა ვიყოთ დამოკიდებული ამინდზე! თუ ნებას დამრთავთ, თქვენს
ჩემოდანს ჩავიტან.

მარიამი — (გამოერკვევა) დიახ, წასვლის დროა უკვე! (თენგიზი
ხელს ჰკიდებს ბარგს და გადის, მარიამი სანვიმარს იცვამს, შემდეგ
რუკას გადაუსვამს ხელს).

შენკენ სავალი გზები...

(გადის. ოთახში კლავესინის მელოდია დაიღვრება და, ნაღველთან
ერთად, რალაც გამოუცნობ იმედსაც გვპირდება).

დასასრული

...მაგრამ უფლება არ მოუცია!

ორნაწილიანი პიესა

მოქმედი პირები:

ლენიკო — 21 წლის
 გია, მისი ძმა — 15 წლის
 კახა — 27 წლის
 ირინე — 25 წლის
 დათო — 23 წლის

ოთახი, მაგიდა, ტახტი, სკამები... მოკლედ, ჩვეულებრივი სა-
 სადილო ოთახი. იმავე სიბრტყეზე მეორე ოთახიცაა, რომე-
 ლიც კედლით ეზღინება პირველს, მაგრამ ეს უკვე სხვა ბინაა,
 კახას ერთოთახიანი ბინა. აქაც მაგიდა, ტახტი და სკამებია...
 და კიდევ კედლის აყოლებზე რამდენიმე გრძელი წიგნის თა-
 რო, ამჟამად დაუტვირთავი, რადგანაც წიგნები მეტწილად ია-
 ტაკზე ყრია. კახაც იატაკზე ზის და წიგნებს არჩევს. შემდგომ-
 ში ნელინელ შეივსება ცარიელი თაროები.

მეზობელ ბინაში კი და-ძმა ცხოვრობს — ლენიკო და გია. გია
 ახლა სკოლაშია, ლენიკო არა ჩანს, მხოლოდ მის სტუმარს ვხე-
 დავთ, მაგიდასთან გვერდულად მჯდარ, დახვეწილი გარეგნო-
 ბის ახალგაზრდა ქალს, ირინეს.

ირინე — (ყავის ცარიელ ჭიქას ატრიალებს ხელში) და მაინც, და
 მაინც, და მაინც... არ უნდა ნამოსულიყავი!

ლენიკოს ხმა — არ მესმის!

ირინე — (ხმამალლა) არ უნდა ნამოსულიყავი-მეთქი!

ლენიკოს ხმა — მოიცა რა, გამოვალ და მითხარი!

(შემოდის სასადილოში, ეტყობა, ახალი თავდაბანილია, გრძელი
 სააბაზანო ხალათი აცვია, თავი ფადიშაპურად აქვს წაკრული პირსა-
 ხოცით).

ლენიკო — რას ამბობდი?

ირინე — ქმარს შეურიგდი-მეთქი!

ლენიკო — კარგი რა...

ირინე — რა კარგი რა, სამი თვეც არ გასულა და ქუდმოგლეჯილი
 გამოვარდი სახლში!

ლენიკო — (საერთოდ უხალისოდ ლაპარაკობს ამ თემაზე) ის

თვითონ ცხოვრობდა აქ!

ირინე — რატომ, იმხელა ბინა აქვს?

ლენიკო — გიას მარტო ხომ არ დაეტოვებდი!

ირინე — მერე რაო, რას ამბობს?

ლენიკო — ვინ?

ირინე — დათო!

ლენიკო — რა ვიცი, ხან რას და ხან რას!

ირინე — შერიგება უნდა?

ლენიკო — უნდა...

ირინე — მერე?

ლენიკო — მოვრჩეთ რა ამაზე!

ირინე — კი ბატონო!

ლენიკო — ნუ გწყინს!

ირინე — ასეთ ბუტიად მიცნობ? ისე კი, მართალი გითხრა, მაშინებს შენი მაქსიმალიზმი!

ლენიკო — აღარ მიყვარს! ესაა და ეს!

ირინე — ასე სწრაფად გაგიტყდა?

ლენიკო — აბა წარმოიდგინე შენს გვერდით კაცი, რომელიც ვერაფრით ვერ ამოიცანი!

ირინე — (ირონიული მალაღმარდოვანებით) მაგაშიც ხომ არის რაღაც იდუმალი, მშვენიერი?!

ლენიკო — არა, სხვა რამეს ვამბობ! ერთ დღეს მკერდგაღელეხილ ყარაჩოლელთა... (დგება და მკლავებს გაშლის) Красота и обаяние всех женщин мира, გენაცვალოთ თქვენი დათუნა! წავიდეთ ხოხბებზე, ვიქეიფოთ, ბეთანიაში! მეორე დღეს თავმოდრეკილი ბუდისტია, მესამე დღეს — ბაპტისტი, მეოთხე, — დღეს კომკავშირელი, მეხუთე დღეს, — დისიდენტი...

ირინე — მეექვსე დღეს?

ლენიკო — მეექვსე დღეს ქურდული გაგების, ნესტოებდაბერილი ახალგაზრდაა. დაგჭრი, დაგკეპავ, დაგანყობ, შე ახვარო!

ირინე — (სიცილით) მეშვიდე, მეშვიდე დღეს?

ლენიკო — (უცებ მოეშვება და სკამზე ჯდება) მეშვიდეს აღარ დაველოდე!

ირინე — (ცნობისმოყვარეობით) მოკლედ, ვერ გავიგე, რა მასტია, არა?

ლენიკო — ჰო, ვერ გავიგე!

ირინე — სამ თვეში მოასწრო ყველაფერი ეს?

ლენიკო — ისე არ არის ცუდი გულის ბიჭი!

ირინე — ვგლიჯავთ ქართველები! კაცი მოთხარე და ახლა გულს უქებ?

ლენიკო — სულ არ მინდოდა მისი გალანძღვა...

511

ირინე — გიამ განიცადა?

ლენიკო — გიას უმცროსი ძმის კომპლექსი ჰქონდა...

როდა კიდევ, რომ დავცილდით!

ირინე — რომელ კლასშია ახლა?

ლენიკო — მეცხრეში, თხუთმეტი წლისაა!

ირინე — თხუთმეტი წელი, თხუთმეტი წელი... ჩართე რა რამე!

ლენიკო — გამიფუჭდა მაგნიტოფონი... გია ხან მთაში დააპრონი-
ალებს, ხან ბარში...

ირინე — კარგია მთა... ამასწინათ ჩემი ზურგჩანთა ვიპოვე სარ-
დაფში და კინალამ ავტირდი!

ლენიკო — მერე რა გიშლის ხელს! როცა მოისურვებ, მაშინ წავი-
დეთ... ჩემი მეგობრები...

ირინე — (ანწყვეტინებს) რა შუაშია შენი ან ჩემი მეგობრები?! თვი-
თონ გამოვეთიშე ყველაფერს...

ლენიკო — ბავშვი?

ირინე — არა! ამოვწურეთ მთის თემა. თქვენების რა ისმის?

ლენიკო — იგვიანებს ნერილი!

ირინე — მდაა... მშობლები სამი წლით უცხოეთში, გადარეული
უმცროსი ძმა გარდამავალ ასაკში, დიპლომი დასაცავი... ქმარი გაგ-
დებული...

ლენიკო — (იცინის) კარგი სურათი დაიხატა, არა?

ირინე — (რალაც საკუთარზე ჩაფიქრდება) უკეთესს ვერ ინატ-
რებ!

(ამასობაში კახა ათიოდე წიგნს აარჩევს და ცდილობს ზემო თა-
როზე დადოს, მაგრამ ამას ერთობ უხერხულად აკეთებს, ხელში ვე-
ლარ შეიკავენს და წიგნები ხმაურით ცვივა ძირს).

ირინე — (შეკრთება) რა ხდება?

ლენიკო — არაფერი, მეზობელია! ისე კი, მაგრად მომენატრე,
ორი თვეა არ მინახიხარ!

ირინე — (ღიმილით) ერთი წლის წინ, სწორედ ამ დროს გავიცანით
ერთმანეთი!

ლენიკო — (ღიმილით) ტურიზმუს!

ირინე — მშვენიერი იყო! ჩვენი გაოფლილი ტურისტები საყიდ-
ლებზე რომ დაძუგძუგობდნენ დროგის ცხენებივით...

ლენიკო — (აიტაცებს) ჩვენ კი პატარა დუქანში ვქეიფობდით!
ბელლა სინიორიტი, ბენვენუტო ა კაზა მია!

ირინე — (სიცილით) როგორ გადავიყვანეთ ჭკუიდან ის პატრონი,
ერთმანეთს რომ გავექაჩეთ გადახდაზე, გამიშვი და გაგიშვებო.

ლენიკო — (სიცილით) ორი გიჟი ქართველი ქალი!

ირინე — მგონი ლესბიანკები ვეგონეთ!

ლენიკო — (უკმაყოფილოდ) ნუ იცი რა...

ირინე — (იცინის) ჩემო აზიზო მეგობარო!

(ნიგნების რჩევით გაბეზრებული კახა სიგარეტს უკიდებს და შავ ნიტოფონს რთავს. წყნარი ჰანგები გამოყოფნავს კედლებში).

ირინე — (გაკვირვებით) როდიდან დაიწყო შარაფისტმა ვანიჩკამ ამ ტიპის მუსიკით ტკობა?

ლენიკო — ვანიჩკა ერთი თვეა გადავიდა.

ირინე — აქ ვინ გადმოვიდა?

ლენიკო — ახალგაზრდა კაცია...

ირინე — მაინც რა ხნის?

ლენიკო — 26-27 წლის იქნება!

ირინე — დანარჩენი ინფორმაცია!

ლენიკო — იჯდა ბოლო ექვსი წელი...

ირინე — დიდუ, ნაცხარი მეზობელი გაკლდა!

ლენიკო — არა, განათლებული, ზრდილი ბიჭია!

ირინე — ლამაზია?

ლენიკო — (მხრებს იჩეჩავს) რა ვიცი?! ისე რა! თუმცა... არ ვიცი!

(კახა ჩაქუჩს იღებს და დამატებით ლურსმანს აჭედებს სამაგრაღ თაროში).

ირინე — მოუსვენარი მეზობელი გყოლია!

(კახა უეცრად ჩაქუჩს გვერდზე გადადებს, ორად მოიკეცება და მძლავრად დააცემინებს).

ირინე — (მთელი ხმით) ხეირი, გენაცვალე!

(გაკვირვებული კახა კედლისკენ იხედება, ხომ არ მომეყურადაო. გოგონები ჩუმად იგუდებიან სიცილით).

ირინე — მკვიდრად ააშენა, ვინაც ააშენა...

ლენიკო — მართლა არ გშია?

ირინე — არა-მეთქი. (პაუზის შემდეგ) თქვენებმა გაიგეს?

ლენიკო — (მოიწყენს) არა, ჯერ არა!

(კახა ისევ ლურსმანს აჭედებს).

ირინე — (უარყოფითად) არ გაახურა შენმა ნაცხარმა?!

ლენიკო — ერთი თვის გადმოსულია, ეწყობა!

ირინე — შავეები ბევრი დადიან?

ლენიკო — რა ვიცი, შავეები არიან თუ თეთრები, მშვენიერი მეგობრები კი ჰყავს!

ირინე — შენ რა, იცნობ?

ლენიკო — (უბრალოდ) რამდენჯერმე გადაგვიპატიჟა მე და გია! გიას კერპია, ჭკუას კარგავს.

ირინე — უყურე შენ, მეზობლური კონტაქტებიც გქონიათ?! რა უნდა მიიღოს გიამ მისგან, ციხის რომანტიკა?

ლენიკო — რას ამბობ, პირიქით... ის კი არა, იქით ვთხოვ ხოლმე ჩარევას...

ირინე — (ირონიით) და ყველაფერი ეს, ერთ თვეში?

ლენიკო — (ჩაფიქრდება) ჰო, ერთ თვეში!

(პაუზა. კახა მაგნიტოფონს გამოთიშავს).

ირინე — უთხარი რა, ისევე ჩართოს!

ლენიკო — უხერხულია! აი, გია მოვა ნუთი ნუთს და შევაგზავნი!

ირინე — (სიგარეტს უკიდებს) გია ზარმაცობს?

ლენიკო — მომკლა მაგასთან ერთად მეცადინეობამ! უნდა ნახო,

რა ყიცილიყოებს უშვებს! მაგრამ სახე სუფთა აქვს!

ირინე — მოსწონს ვინმე?

ლენიკო — მოსწონს კი არა, შეყვარებულია!

ირინე — (გამოცოცხლდება) ვინ არის დულცინია?

ლენიკო — (კრიტიკულად) გრძელი ფეხები, მწვანე თვალები...

ირინე — ანვალებს?

ლენიკო — სისხლს უშრობს! თანაც მეათე კლასშია, გიაზე ერთი წლით უფროსი!

ირინე — გასაწყვეტები ვართ ქალები! მაშ შენს ქმარზე აღარ ვილაპარაკოთ?!

ლენიკო — ჰო, თუ ღმერთი გნამს.

(კახა ოთახიდან გადის. ზარის ხმა ლენიკოს კარზე).

ლენიკო — გიაა! უცნაურია, ფეხით რომ არ გააღო კარი! (დგება)

ირინე — ფეხით როგორ?

ლენიკო — (მიდის კარის გასაღებად) რამდენჯერმე ჩაგვეკეტა და ამ გზით გავალეთ. ვერაფრით ვერ მოვიყვანე ოსტატი!

(აღებს კარს და უკან გახტება კახას დანახვაზე).

ვაიმე, მაპატიე, კახა, გია მეგონე!

(ხალათში იფუთნება და გზას უთმობს).

კახა — დარეკვა მინდოდა! მაშ, მერე მოვალ!

ლენიკო — არა, არა მობრძანდი!

(კახა ოთახში შემოდის, ირინე მისკენ მოტრიალდება).

გაიცანით, კახა... ირინე...

უკაცრავად, ნუთით დაგტოვებთ... კახა, დარეკე.

(გადის. კახა ტელეფონის ყურმილს იღებს ხელში. ირინე მონუსხულივით მისჩერებია მას).

ირინე — გამარჯობა!

კახა — ლექსოს სთხოვეთ... ხუთ ნუთში? გმადლობთ! (კიდებს ყურმილს).

ირინე — არ გამოცვლილხარ!

კახა — შენსკენ ხომ მშვიდობაა?

ირინე — ნაწილობრივ! ბებიას ჩამოუსწარი?

კახა — ვერა!

ირინე — თუმცა... მე ვიყავი პანაშვიდზე!

ხედავს აქვს, აქ. ცხელი

(პაუზა)

მიმაგრება გაქვს?

კახა — არა, მოვრჩი ყველაფერს!

ირინე — დაინყე მუშაობა?

კახა — ჰო, დოკში!

ირინე — დოკი რა არის?

კახა — ხის დამამუშავებელი კომბინატი!

(იღებს ყურმილს).

ნოდარი მინდა... როდის? გმადლობთ!

ირინე — დაანებე რა თავი მაგ ტელეფონს! ექვსი წელია...

კახა — ის ექვსი წელი ჩემი დათვლილია!

ირინე — არც მე მილხინდა!

კახა — ეგ უკვე შენი პრობლემაა! (კვლავ რეკავს) არ მოსულა
ლექსო?.. ხუთ წუთში? (კიდებს ყურმილს).

ირინე — შენი წერილები მაქვს... გადმოგცე?

კახა — ძალიან დაგიმადლებ!

ირინე — შემხვდები?

კახა — რა საჭიროა... აქ ხომ მოდიხარ ხოლმე... ჩემი ფოსტის
ყუთში ჩააგდე!

ირინე — ბევრი მაქვს სალაპარაკო შენთან...

კახა — (რბილად) შენ ხომ მე მიცნობ?

ირინე — გიცნობ, ისე როგორც არავინ!

კახა — ჰოდა, სავსებით არ გამოცვლილვარ!

ირინე — შენი უფლებაა არ მაპატიო...

კახა — გეყო რა! (რეკავს) ლექსოს სთხო... ხუთი წუთი აღარ მიხ-
სენოთ, ძვირფასო... გადაეცით, რომ კახამ დაურეკა... დიახ, კახამ! გა-
მარჯობათ... ლილი? დიახ, დიახ, როგორ არა... გმადლობთ... მაშ/გა-
დასცემთ? ჰო, არ ვიცოდი, ერთად თუ მსახურობდით... როგორ არ
მახსოვხართ... თვალების ფერი?.. ეგ უკაცრავად არ მახსოვს... ქერა!
ლილი, გამოგიტყდებით და დალტონიკი ვარ! (კიდებს ყურმილს) აუ!

ირინე — (უეცრად გაეცინება) შენ მართლა არ გამოცვლილხარ!

კახა — ხეირიო, შენ მომადახე?

ირინე — ჰო! (რალაც დათბება მათ შორის).

კახა — ბავშვი რა ხნისაა?

ირინე — ოთხი წლის!

კახა — ღმერთმა გაგიზარდოს!

ირინე — ბებიას ბინა გადაცვალე?

კახა — ჰო, ფული მჭირდებოდა.

ირინე — მომენატრე!

კახა — კიდევ რას იტყვი ჭკვიანურს? (დგება).

ირინე — არ ნახვიდე რა...

კახა — (ჯდება) მარიამს ნახულობდი ხოლმე?
ირინე — ხშირად... სავადმყოფოშიც... სახლშიც... სულ შენს ხსენებაში იყო! საფლაზე იყავი?
კახა — ვიყავი!
ირინე — მართლა შეილივით უყვარდი!
კახა — შენ... ყველაფერი რიგზე გაქვს?
ირინე — არა!
კახა — ჰოოო...
ირინე — დედაშენი ნახე?
კახა — ერთი-ორჯერ!
ირინე — ისევ ძველებურად ხართ?
კახა — რას გულისხმობ?
ირინე — არ შეურიგდი?
(პაუზა)
(ღიმილით) კახა, ძალიან დავებერდი?
კახა — არა, მშვენივრად გამოიყურები!
ირინე — შენ კი მართლა არ გამოცვლილხარ!
კახა — ეტყობა დამაკონსერვა იქაურობამ!
ირინე — შენი ძმაცაცები როგორ არიან?
კახა — ზოგი კარგად, ზოგი ისე რა...
ირინე — დღემდე არცერთი არ მესალმება!
კახა — თუ ეს განუხებს, ვეტყვი, რომ მოგესალმონ!
ირინე — კახა, რად გინდა ეს ფარიკაობა?
კახა — დავაშავე რამე?
ირინე — არა, დაშავებით მე დავაშავე, მაგრამ მაინც შენი ბრალია ყველაფერი!
კახა — ლოგიკურია!
ირინე — მე შენზე უფრო ცუდად ვარ!
კახა — მერე, ვინ გეჯობრება?
ირინე — მე მინდა, რომ შენ ეს იცოდე!
კახა — ჩემზე უფრო ცუდად რომ ხარ?
ირინე — ჰო!
კახა — მეცოდინება!
ირინე — არ შედგა ჩვენი საუბარი!
კახა — მე წავეალ, კარგი?
ირინე — მოიცა, შეიძლება რაღაცა გკითხო?
კახა — ბრძანე!
ირინე — იმ ექვს წელიწადში...
კახა — დაანებე მაგ ციფრს თავი!
ირინე — (იმეორებს) იმ ექვს წელიწადში მე სულ არ ვყოფილვარ?
კახა — (რბილად) ძალიან ცოტა ხანს... მერე აღარ!

ირინე — (თავს ჩაქინდრავს) ასეც ვიცოდი!

ლენიკო — (შემოდის, კახა ჩაუცვამს, თმაც გადაუვარცხნის) კახა!

რით გაგიმასპინძლდეთ?

კახა — გმადლობთ, ლენიკო, მეჩქარება!.. (ირინეს) კარგად იყავი! (გადის. ლენიკო გაკვირვებით მისჩერებია თავჩაკიდულ მეგობარს).

ლენიკო — რა დაგემართა?

ირინე — არაფერი...

ლენიკო — (სიგარეტს და ასანთის კოლოფს უწვდის) ცუდად ხომ არა ხარ?

(ირინე თავს უქნევს, სიგარეტს უკიდებს და სახეს ხელებში ჩარგავს).

რა მოხდა ამ ხუთ წუთში?

ირინე — დასალევი გაქვს რამე?

ლენიკო — ღვინო!

ირინე — არა, რამე უფრო არსებითი!

ლენიკო — მოიცა ვნახავ...

(გადის და კონიაკი შემოაქვს).

ირინე — (სუსტი ხმით) დამისხი რა!

ლენიკო — იქნებ ვალერიანის წვეთები.

ირინე — არა, ეგ დამისხი! (სვამს და პირზე იფლებს ხელს).

კონიაკს ვერ ვიტან. (პაუზის შემდეგ) მაგარი საჩუქარი დამახვედრე!

ლენიკო — კახა!

ირინე — ჰო, კახა, ჩემი საქმრო!

(ლენიკო მოულოდნელობისაგან სკამზე ჯდება).

ირინე — არ მითქვამს შენთვის?

ლენიკო — არა!

ირინე — ჰო, ჩემი საქმრო იყო!

ლენიკო — როგორ?

ირინე — ჭრელად! მეცხრე კლასიდან მიყვარდა... ცოტა მიშველა...

ლენიკო — გინდა კიდევ?

ირინე — არა, თორემ ავჯღაველდები! (პაუზის შემდეგ) აი, თურმე რა მეზობლები გყოლია!

ლენიკო — თუ გიჭირს, ნუ მოყვები!

ირინე — არც რაა მოსაყოლი... მიყვარდა, ბედნიერი ვიყავი, მერე დაიჭირეს, მერე გამოუშვეს და მერე ისევ დაიჭირეს! ამ შუალედში გავთხოვდი! ცოტა დამისხი რა...

(ლენიკო კონიაკს უსხამს ჭიქაში. ირინე ბოლთას სცემს ოთახში).

ლენიკო — რაზე დაიჭირეს?

Handwritten notes in purple ink: "მაჯი!", "ივანი", "არ შევუბნა", and a circled "3" with an arrow pointing to the text "ლენიკო — გინდა კიდევ?".

ქართული
ნაციონალური
ბიბლიოთეკა

ირინე — პირველად იჩხუბა... ცოტა ხანს იჯდა, მერე უნივერსიტეტშიც აღადგინეს და საქორნილო კაბაც შევიკერე...

ლენიკო — მშობლები?

ირინე — მამა ადრე დაეღუპა. დედა მალე გათხოვდა მამამისის მეგობარზე... კახამ ეს არ აპატიო!

ლენიკო — საქორნილო კაბა?

ირინე — არა მარტო კაბა, თვითმფრინავის ბილეთებიც... ვიპარებოდი და უცებ მიცხადებს, ეგ კაბა გაიხადე, ორი თვით გადაიდო ჩვენი წასვლაო!

ლენიკო — რატომ?

ირინე — მგონი დავთვერი!

(ჩამოჯდება და სახეს ხელებში რგავს. ლენიკო მოუთმენლად წრიალებს სკამზე).

ლენიკო — მერე?

ირინე — (ყრუ ხმით) მაცალე რა... ცუდი შეგრძნება მაქვს... გავალ ცოტა ხნით!

(ლენიკო წამოხტება, ხელს აშველებს მეგობარს და ოთახიდან გაჰყავს. კაბა იატაკზე ზის და სივარეტს ეწევა. ლენიკო ოთახში ბრუნდება და სავარძელში ჯდება, საფეთქლებს ისრესს. კაბა მექანიკურად ფურცლავს წიგნებს).

ირინე — (ბრუნდება) ლოთური სინდრომი...

ლენიკო — უკეთ გახდი?

ირინე — ახლა არა მიშავს! *ჰუ!*

(პაუზა)

რას გიყვებოდი? ჰო, მითხრა, გადაიდო ჩვენი ქორწინება, ორი თვეც უნდა მოვითმინოთო. თურმე მისი მეგობარი ციხიდან გაქცეულა და კახამ ითავა პატრონობა... ეს უკვე ბოლო წვეთი იყო...

ლენიკო — ველარ დაელოდე?

ირინე — (რისხვით) ბოლო წვეთი იყო-მეთქი! გადავიწვი!

ლენიკო — (პირდაღებული შესცქერის) და გათხოვდი?

ირინე — ჰო, ერთ კვირაში!

ლენიკო — კაბა?

ირინე — კაბა ერთი თვის შემდეგ დაიჭირეს. იმ რეციდივისტის გაპარება სცადა მცხეთის სადგურიდან... მოკლედ, სრულაა ატყდა, ორივე მხარე ისრაოდა... *ოხმხიო პიეტი იყ...*

ლენიკო — კაბაც ისრაოდა?

ირინე — არა, ჭკუა დაუშლიდა! მეც დამღუპა და თავიც დაიღუპა! ახლა დოკში მუშაობს, პროლეტარი! მისი მეგობრები ნებისმიერ ადგილზე მოაწყობდნენ!

ლენიკო — რა ადგილზე?

ირინე — ფულიან ადგილს არ ვგულისხმობ. მაგას ფულის წარ-

7

თმევა შეუძლია, ფულის კეთება კი არა!

ლენიკო — აბა სად უნდა მოენყოთ?

ირინე — სადაც გინდა... განათლება და ნიჭი არ აკლია!

ლენიკო — ჰო, გიას ამეცადინებს ხოლმე ინგლისურში...

ირინე — ენა, ეტყობა, ციხეში დაამხეცა!

ლენიკო — აქეთ ღიზიანდები?

ირინე — (ცივაღ) შენ წარმოიდგინე! იმ ხე-ტყის კომბინატში მუშაობაც პოზაა და სხვა არაფერი!

ლენიკო — განა პოზიორია?

ირინე — როგორც არ უნდა დაგწყდეს გული, ხანდახან ეგეც ახასიათებს!

ლენიკო — კიდევ რა ახასიათებს?

ირინე — კიდევ თავს შეაყვარებს ადამიანს და მერე ტანკით გადაუვლის... საკუთარი პრინციპების გამო!

ლენიკო — (წამოხტება) შენ გადაგიარა, შენ?

ირინე — დიახ, მე!

ლენიკო — შენ, რომელმაც მიატოვე?

ირინე — რას თხოულობ ჩემგან?

ლენიკო — უნდა მოგეცადა!

ირინე — დეკაბრისტის ცოლი გავმხდარიყავი?

ლენიკო — როგორც შენ მიაბზე, მაშინ კახა გარეთ იყო!

ირინე — ჰო, იმ რეციდივისტში კი გამცვალა! გაფრთხილებ, სასწაულად უიღბლო ბიჭია!

ლენიკო — ო, ღმერთო ჩემო!

ირინე — მე პირადად დედა მიტირა!

ლენიკო — შენ რალა გაქვს სათქმელი, მშვენიერი ქმარ-შვილი გყავს!

ირინე — ჩემს ქმარს საყვარელი ჰყავს... არც ვამტყუნებ... ეტყობა, არ შემიძლია არტისტობა! თუმცა ალბათ ეგეც შემიძლია! Кончен бал, погасли свечи! (კონიაკს დასხამს).

ლენიკო — აღარ დალიო, ცუდად გავხდის!

ირინე — ამაზე ცუდად? (სვამს, სანვიმარს იცვამს და ლენიკოს კოცნის). კარგად იყავი და აღარ დამირეეო!

ლენიკო — რატომ?

ირინე — ნათელმზილველი ვარ და იმიტომ!

(გადის. ლენიკო სავარძელში ჩაეშვება).

(ოთახის შუაგულში სკოლის ჩანთა ეცემა ზატქანით. ლენიკო შეკრთება. ჩანთას მალალი, ლამაზი ბიჭი შემოყვება, სკოლის ფორმაში გამონყობილი).

ლენიკო — (საყვედურით) გია!

გია — მოშიებული მხეცი თუ გინახავთ, იგი თქვენს წინაშეა!

ლენიკო — კატლეტი და სუპი მაქვს.

გია — ყველი?

ლენიკო — გათავდა.

გია — ის შენი დაქალი შემხვდა კიბეზე... მგონი ცუდად იყო, ხომ არ გაგაცილოთ-მეთქი და არაო... (გაკვირვებით ატრიალებს კონია-კის ბოთლს ხელში). ეს რა არის, უბერავდით?

ლენიკო — (მაგიდას აწყობს) ირინას გული გაუხდა ცუდად!

გია — მერე კონიაკი შველის? (დასუნავს ბოთლს და იმანჭება) ამას როგორ სვამთ ქალები? ჰო მართლა, ორიანი მივიღე! ქოთქოთამ დამაჯილდოვა!

ლენიკო — ო, ღმერთო ჩემო!

გია — ეგ კიდევ არაფერი, პედსაბჭოზე გავყავართ...

ლენიკო — რატომ?

გია — კოლექტიური შატალოს ორგანიზატორად...

ლენიკო — კიდევ რას მეტყვი?

გია — რა ვითხრათ, რით ვაგახართ? დაბადების დღეზე მივდივარ!

ლენიკო — ჰო, რასაკვირველია, დაიმსახურე დროსტარება!

გია — კატლეტი არ გააცხელო, ცივი მირჩვენია!

(ლენიკო სუფრას გააწყობს. გია გამგელებული ქამს).

ლენიკო — წყნარად ქამე, არავინ მოგდევს! (გია რალაცას ზმუის აღშფოთებით) რა ვქნათ ახლა?

გია — კახას წავიყვან პედსაბჭოზე. ერთხელ უკვე იყო ჩვენთან სკოლაში, გიას ბიძა ვარო, ნელის უთხრა... მას შემდეგ ნელი სულ კითხულობს, ბიძაშენი როგორ არისო და თვალებს ნაბავს. ეტყობა, წარუშლელი შთაბეჭდილება დატოვა!

ლენიკო — კარგი, გეყო ტლიკინი, ქამე!

გია — ჯერ წყნარად ქამეო, მერე...

ლენიკო — ორიანი რაში მიიღე?

გია — ისტორიაში!

ლენიკო — ისევ?

გია — ჯერ საქართველოს ისტორია გვასწავლონ ნორმალურად, მერე სხვისას ვისწავლი!

ლენიკო — რა გულით მიდიხარ დაბადების დღეზე.

გია — ანკარა, ლალი გულით, ჩემო ანგელოზო! (გადაიხრება და კოცნის).

ლენიკო — უჰ, შე კატლეტიანო! (ინმინდავს ლოყას). ის გოგო იქნება?

გია — (პაუზის შემდეგ) ალბათ! აი, ნახე!

(მარვლის ჯიბიდან ქალაღდის ნაგლეჯს იღებს და ლენიკოს უწვდის).

ლენიკო — (გამოართმევს) რა არის?

გია — ჩემი ლექსია!

(ლენიკო კითხულობს. გია იძაბება).

ლენიკო — (ამთავრებს კითხვას) კი მაგრამ, იმ გოგონას ხომ ლელა ჰქვია?!

გია — (წყენით) მაგას რა მნიშვნელობა აქვს?

ლენიკო — აჰა, კონსპირაცია!

გია — მომე აქ! (ხელიდან გამოგლიჯავს ქალაღდს).

ლენიკო — მშვენიერი ლექსია!

მშვენიერია-მეთქი! (პაუზა) რას მებუხსები აქვთ! ორიანი მე მივიღე თუ შენ?

გია — ნუ გავიწყდება, რომ კაცი მე ვარ ამ ოჯახში!

(ფალცეტზე გადადის).

ლენიკო — ყიყლიყ!

გია — რაო?

ლენიკო — (სიცილით დარბის მაგიდის გარშემო) ყიყლიყ, ყიყლიყ!

გია — (ვერ დაიჭერს) დიდი ხანია, აღარ მიმიტყეპიხარ!

ლენიკო — კარგი, დაამთავრე სადილი, უნდა ავაღაგო!

გია — ჩემი თეთრი კურტკა სად არის?

ლენიკო — გავრეცხე!

გია — (შეშფოთებით) ხომ გაშრა?

ლენიკო — არა მგონია!

გია — (ყვირის) გაგიუფდი, ეგ უნდა ჩამეცვა!

ლენიკო — (შენუხებული) მე რა ვიცოდი!

გია — ვაიმე! (გარბის ოთახიდან. ლენიკო უკან მიყვება. მახ. კახა კვლავ მაგნიტოფონს რთავს და ტახტზე წვება).

გია — (ისევ შემორბის) არა, ეს შიზოფრენიის ერთ-ერთი ფორმაა.

ლენიკო — რა, გია?

გია — (ღრიალებს) რა და, ისტერიულად რომ რეცხავ ყველაფერს! (გამწარებული მღერის) „ერეცხავთ დღისით და ღამით“...

ლენიკო — მე რა ვიცოდი...

გია — (ყვირის) მაინც ჩავიცვამ!

ლენიკო — სველს ჩაიცვამ?

გია — დიახ, სველს!

(გარბის. ლენიკო კედელს ეცემა და მუშტით აბრაზუნებს).

ლენიკო — კახა! კახა!

კახა — (შემორბის ღია კარში) მოხდა რამე?

ლენიკო — უკაცრავად, მაგრამ... სველი კურტკით აპირებს ნასვლას!

კახა — ვინ?

ლენიკო — გია! დაბადების დღეზე მიდის... ის ლელა იქნება იქ...

კახა — მერე სველი რატომ უნდა ჩაიცვას?

უთქვამს!

ლენიკო — გიხდებაო, იმ გოგომ უთხრა! მე კი მაინც დამინცდეს დღეს გავურეცხე! მიშველე რამე!

გია — (შემოდის. კურტკის სახელოებიდან ნურნურით ჩამოსდის ნყალი) აი, ასევე ნავალ!

ლენიკო — ვაიმე, ფილტვების ანთება...

კახა — ანდა ტვინის!..

ლენიკო — გეხვეწები... გაიხადე!

კახა — გია, პატარა სტრიპტიზს ხომ არ ჩაატარებდი?

გია — (უყურებს ორივეს) შეთქმულებას აქვს ადგილი?

კახა — (ლიმილით) გაიხადე! გაიხადე!..

გია — (ბურტყუნით-იხდის) მრეცხავი ლენა...

ლენიკო — კარგი, დამნაშავე ვარ!

გია — (ცხრება) რა ვქნა ახლა?

კახა — ჩემი კოსტუმი ჩაიცვი...

გია — კოსტუმი?

კახა — ჰო, უხმარია... თანაც პატარა მაქვს!

— ჰო, სპ რიკოვ?

გია — კოსტუმი არასოდეს მცმია...

კახა — არ გგინდა მარჩიელობა, ჯერ გაისინჯე!

(გადის თავის ოთახში)

გია — მოუხმე, ხომ საშველად?

ლენიკო — აბა რა მექნა?

კახა — (ბრუნდება) ლენიკო, შარვალია დასაუთოებელი!

ლენიკო — უთოს ჩავერთავ! (გადის).

გია — დაბადების დღეზე მივდივარ!

კახა — გუშინ არ მითხარი?!

გია — დამავინწყდა! ნახე რა მაჩუქეს! (ჯიბიდან დანას იღებს და ტკაცვანით ხსნის) კნოპკიანია!

კახა — მაჩვენე! (ხელში ატრიალებს დანას, შემდეგ კეცავს და ჯიბეში იღებს) მსოფლიო განიარალებას ცდილობს, შენ კი იარაღები?

გია — სუვენირია!

კახა — ჰო, თანაც ძალიან ლირიული სუვენირი!

გია — დამიბრუნე რა!

კახა — მე არ ნამირთმევია!

გია — ხომ იცი, დანას არ ვატარებ!

კახა — მით უმეტეს!

გია — რა მით უმეტეს, მუშტის მოქნევას ვერ მოასწრებ, რომ ხუთი დანა მოდის... ყველა ატარებს, ჩემს გარდა!

კახა — (გალიზიანებით) ჰოდა, ეგ მეომრული ენერგია ერთმანეთის უწყევადი არ უნდა დახარჯოთ!

გია — (ჯიბრით) შენ რაში დახარჯე?

(პაუზა).

მაპატიე!

კახა — მე მაგალითად არ გამოვდგები!

გია — ხომ გთხოვე, მაპატიე-მეთქი!

კახა — მოდი, ეს დანა მე მაჩუქე, კარგი?

გია — (უხალისოდ) კი, ბატონო!

კახა — ხომ გემეტება ჩემთვის?

გია — (ეცინება) კარგი რა...

(პაუზის შემდეგ)

გეოგრაფიაშიც ორიანი მჭყლიტეს!

კახა — რა ამბავია ამდენი?

გია — არ ვიცი, ვერაფერს ვერ ვუდებ გულს!

კახა — გინდა გამეცადინო გეოგრაფიაში?

გია — (გაკვირვებით) შენ რა, ასეთი ბეჯითი მონაფე იყავი?

კახა — არა... მაგრამ ეგ საგანი კარგად ვიცი... მამა რომ დამეღუპა, ცოტა შენზე პატარა ვიყავი... ჰოდა, მოვიგონე ასეთი თამაში, მამასთან ერთად ვმოგზაურობდი პლანეტის ყველაზე ლამაზ ქვეყნებში... ეს მისი ოცნებაც იყო, მაგრამ არ დაცალდა!

ლენიკო — (შემოდის) მოისინჯე!

(კახა ჯიბეში იდებს დანას. სიბნელე. როცა სცენა განათდება, კოსტუმში გამოწყობილ გიას ლენიკო და კახა ატრიალებენ აქეთ-იქით).

კახა — მხრებშიც გამართა... სკოლის გამოსაშვებ საღამოზე მეც-ვა მხოლოდ... აბა მშვიდობაში და ფეშქვქ!

ლენიკო — ო, არა!

კახა — გიამაც მაჩუქა რაღაც, ასე რომ ბარი-ბარში ვართ!

გია — (ეჭვით) მიხდება?

კახა — (ლენიკოს უკრავს თვალს) გიხდება და მგონი ნლებსაც გმატებს!

ლენიკო — ჰო, სტუდენტით გამოიყურები!

(გია ოთახიდან გადის).

ლენიკო — საერთოდ საშინელი ფეთხუმია... პირველად ვნახე, ასე რომ იპრანჭება!

კახა — სიყვარულო ძალსა შენსა...

ლენიკო — გმადლობთ, გადამარჩინე გიას რისხვას!

გია — (ბრუნდება. კმაყოფილია) ცოტა მოგოიმო ტიპი ხომ არა ვარ?

ლენიკო — კახას რა უნდა უთხრა?

კახა — რა უნდა უთხრა ბიძიას?

ლენიკო — (ერთხმად) გმადლობთ!

კახა — მაგას კაშნე-გალსტუკიც მოუხდება!

(კისერში ჩაუფენს კაშნეს)

ნიღბ ისტოხუ 4-1

1

6

3

გია — ძალიან ნეკერმანის ბიჭი ხომ არ გავხდი?

ლენიკო — არა, ეგ არ გეშუქრება!

(გია კვლავ კახას ოთახში გარბის. ლენიკო და კახაც მას მიჰყვები-

ან).

გია — მართლა, ნიგნები მაქვს შენთვის დასაბრუნებელი!

კახა — მერე იყოს!

(გია გარბის, სკოლის ჩანთიდან სამ ნიგნს იღებს და უკან ბრუნდე-

ბა).

გია — ეს ნიკო ლორთქიფანიძე, ეს გურამ რჩეულიშვილი და „მო-
ბი დიკი“.

კახა — ასე სწრაფად ნაიკითხე?

გია — გადავყლაპე! როდის გავარჩიოთ?

კახა — (ჩაფიქრებით) როდის?

გია — ხვალ გეცლება?

კახა — მოდი, ზეგ ჩავუჯდეთ!

გია — ზეგ იყოს! ლენიკო, შენ ხომ არ გადიხარ?

ლენიკო — არა!

გია — აბა ნავედი! (მღერის)

და მე მარტო ვარ ისევ,

პისტოლეტებით ხელში!

(გადის. კახა და ლენიკო მარტო რჩებიან ოთახში).

კახა — დაბრძანდი, ლენიკო!

ლენიკო — არა, აღარ შეგიძლი ხელს!

კახა — კარგი რა...

ლენიკო — მილაგებაში ხომ არ დაგეხმარო?

კახა — (ოთახს შეათვალიერებს) არა!

ლენიკო — მართლა, არ მოგერიდოს!

კახა — დიეტურში დამლაგებელი ქალი შევიპირე, კვირაში ორ-
ჯერ მოვა... (აბა?)

ლენიკო — (ფეხს ითრევს ნასვლაზე) როგორ მოუხდა კოსტუმში?

კახა — (იცინის) გია თვითონ უხდება ყველაფერს!

ლენიკო — შენ კი კოსტუმში არასოდეს მინახიხარ!

კახა — ჰო, გადავეჩვიე ცოტა არ იყოს!

ლენიკო — (თაროებს ათვალიერებს) თითქმის მოენყვე უკვე.

კახა — პატარა რეკონსტრუქციასაც გავაკეთებ და საბოლოოდ
დავსახლდები!

ლენიკო — ნაველ, მივხედავ ჩემს დიპლომს... ჰო, სულ დამავინყ-
და... ნავიკითხა ლექსი?

კახა — გუშინ!

ლენიკო — მე ნაკლებად მომეწონა!

კახა — სამაგიეროდ გულწრფელია!

ჩაკვსხეა!

ნი

ესეიქოზს...

ლენიკო — გულწრფელი... ეს უკვე რაღაცას ნიშნავს?
კახა — ალბათ!

ლენიკო — ესე იგი, კარგი ლექსია!

კახა — კარგია, რომ გულწრფელია!

ლენიკო — აუცილებელია გულწრფელი იყო?

კახა — პოეზიაში?

ლენიკო — არა, ცხოვრებაში!

კახა — გამომძიებელთან არამც და არამც!

ლენიკო — მე მართლა მაინტერესებს!

კახა — არ ვიცი, ალბათ უნდა იყო, ან...

ლენიკო — ან?

კახა — ან არ უნდა იყო!

ლენიკო — (დიდხანს უყურებს კახას) რა სწრაფად პასუხობ ყველა შეკითხვას!

კახა — ზედმეტად სწრაფად?

ლენიკო — აღარ მოგაცდენ!

(გადის. კახა ტახტზე ჩამოჯდება და სახეს ხელებში ჩარგავს. ლენიკო თავის ოთახში შედის და უმიზნოდ სცემს ბოლთას. კახა მაგნიტოფონს რთავს. ნაღვლიანი მელოდია დაიღვრება ოთახებში. ლენიკო და კახა ერთდროულად მიდიან გამყოფ კედელთან... ორივე თითქმის სინქრონულად იწევენ კედელზე დასაკაკუნებლად, მაგრამ ხანმოკლე ფიქრის შემდეგ უღონოდ ჩამოეშვებათ შემართული ხელები. კახა ტახტს უბრუნდება, ლენიკოც გამოდის სომნაბულური ტრანსიდან, სათვალეს იკეთებს, სავარძელში ჯდება და სქელტანიან რვეულს დაიდებს მუხლებზე. ზარის ხმა კარზე).

ლენიკო — (დგება და კართან მიდის) ვინ არის?

დათოს ხმა — მიტუა ვარ, კახეთიდან ძღვენი ჩამოვიტანე!

ლენიკო — დათო, ნადი რა!

დათო — კარი გააღე!

ლენიკო — გთხოვ!

დათო — გააღე, თორემ შემოვამტვრე!

(ლენიკო კარს აღებს. შემოდის დათო, ლენიკოს ყოფილი ქმარი).

მარტო ხარ?

ლენიკო — ჰო! (დათო ოთახს შეათვალეირებს, შემდეგ სავარძელში ჯდება და ფეხებს მაგიდაზე აანყობს) ჩამოიღე ფეხები!

დათო — რატომ?

ლენიკო — ჩვენ აქ ვსადილობთ!

დათო — ამ ჩემს ფეხებს, თუ სადილობთ! ერთ დროს მეც ვსადილობდი!

ლენიკო — დათო, რა გინდა?

დათო — ანი, ბანი და განიდა,

ნეტავ რა მინდა... რა მინდა?!

ლენიკო — რაზე მოხვედნი?

დათო — მშია!

ლენიკო — (დგება) კატლეტს გაგიცხელებ!

დათო — დაჯექი, გადავიფიქრე!

ლენიკო — გია მოვა მალე!

დათო — მოვიდეს, ვინ უშლის! სხვათა შორის, შენს ლანირაკ ძმას გადაეცი, სალამი ისწავლოს!

ლენიკო — გადავცემ!

დათო — გაკერილი სიფათით რომ მხედება... რა გონია?! მე მიგატოვებ თუ შენ? მიტოვებული კაცის კომპლექსი მე არა მაქვს, მხოლოდ ველი, როდის მოხვალ გონს! უჩემოდ ვერ იკვინტრიშებ, ძვირფასო!

ლენიკო — ჩამოიღე ფეხები!

დათო — (დგება და სიგარეტს უკიდებს) საფერფლე მომეცი.

(ლენიკო საფერფლეს დებს მაგიდაზე. კახა კვლავ რთავს მაგნიტოფონს).

დათო — (კედლისკენ გაიხედავს) ეს, შენი ბლატნოი მეზობელი გუგუნობს?! კიდევ დაეთრევა აქ ტელეფონზე დასარეკად?

ლენიკო — ხანდახან შემოდის ხოლმე!

დათო — გადაეცი, რომ მორჩეს აქ ბოდიას!

ლენიკო — კიდევ ვის რა გადავცე, ხომ ვერ მეტყვი?!

დათო — (კარისკენ მიდის) მაშინ მე თვითონ ავუხსნი საქმის ვითარებას!

ლენიკო — (გადაელობება) ნუ სულელობ!

დათო — რა იყო, რა მატროსოვივით გადაეფარე?!

ლენიკო — სკანდალი არ მინდა!

დათო — აი, მე კი მინდა!

(ტელეფონის ზარი, ლენიკო ყურმილის ალებას აპირებს, მაგრამ დათო დაასწრებს).

დათო — გისმენთ! არ არის სახლში... მე დათო ვარ... (კმაყოფილი კიდებს ყურმილს) მაგრამ გაუკვირდა ვილაცას ჩემი აქ ყოფნა!

ლენიკო — არ მესმის, რას აკეთებ?

დათო — რა და ხვალ ჭორი წავა ქალაქში, შერიგდნენო!

ლენიკო — ნასევამი ხარ თუ...

დათო — აი, ეგ კი შენი საქმე არ არის! მე მინდა გავიჩხირავ, მინდა დავლევ, მინდა ქალს გავწინავ...

ლენიკო — კი ბატონო, მაგრამ არ შეგიძლია უჩემოდ ანარმოო ეგ პროცესები?

დათო — უშენოდ? (პაუზის შემდეგ) უშენოდ სიცოცხლე არ ძალმიძს! რას დადუმდი? არ იცი, რომ მიყვარხარ?

ლენიკო — კარგი რა, დათო!

დათო — არ იცი, რომ სულიერად გავპარტახდი? მოვისპე? ლენიკო, დაბრუნდი, სისულელე არ ჩამადენინო! აღარ იქნება არც ნაწილი, არც უაზრო ცხოვრება... იმ შტერ დედაკაცთანაც არაფერი მქონია... უბრალოდ, ყოველი ლამაზი ქალის დანახვას პირად შეურაცხყოფად ვთვლიდი!

ლენიკო — დათო, გვიან არის უკვე!..

დათო — სახლიდან მაგდებ?..

ლენიკო — არა, საერთოდაა გვიან!

დათო — რა, აღარ გიყვარვარ?

ლენიკო — შემიცოდე რა!

დათო — შენ, შენ შემიცოდე?

ლენიკო — მე არც გაკადრებ მაგას!

დათო — თაემოყვარეობაზე მანუები? გინდა დაგიჩოქებ! (აპირებს დაჩოქებას).

ლენიკო — (შიშით) ო, ეგ კი არა ქნა!

დათო — (გაბზარული ხმით) ლენიკო!

(მიდის მასთან და მკლავებს მოხვევს).

ლენიკო — (უკან გახტება) არ მომეკარო!

დათო — (თავს ჩაქინდრავს) ასე გეზიზღები?

ლენიკო — (შენუხებული) ნუთუ ველარ გაგაგებიინე...

(მიდის მასთან და მხარზე შეახებს ხელს. იმნამს დათო ძალუმად ჩაბლუჯავს მკლავებში და ცდილობს აკოცოს).

ლენიკო — (კივის) არა!

(მაგნიტოფონთან ჩამჯდარი კახა ფეხზე წამოხტება).

დათო — (განბილებული) აკი არ მეზიზღებო?!

ლენიკო — (სავარძელში ჩაჯდება და ტირის) ნადი რა, ნადი რა, გთხოვ!

დათო — (თვითონაც სავარძელში ჯდება და ფეხებს კვლავ მაგიდაზე აწყობს) აქაც მშვენიერად ვგრძნობ თავს!

(ზარის ხმა კარზე).

ლენიკო — (შეკრთება, ცრემლებს ინმენდს და დგება) ეს გიაა, ახლა კი მართლა ნადი!

(ალებს კარს).

კახა — შეიძლება?

ლენიკო — დიახ... შემოდი!

დათო — (პოზის შეუსვლელად) ეს თუ შენი უმცროსი ძმაა, მაგრად გამოცვლილა!

კახა — უკაცრავად, უდროო დროს...

დათო — (სტუმართმოყვარედ) აბა, რას ბრძანებთ, ჩვენს ოჯახში ცხოვრება ამ დროს იწყება!

ლენიკო — დარეკვა გინდოდა?

კახა — დიახ, მაგრამ არა უშავს... მერე დავრეკავ!

დათო — ჩემი წასვლის შემდეგ?

კახა — არა, ხვალ დილით!

დათო — მოზრდანიდით, დარეკეთ... ჩვენ ხომ არ გიშლით ხელს?

კახა — არა, ბატონო... (მიდის ტელეფონთან, რეკავს, შემდეგ ყურმილს კიდებს და წასასვლელად მოტრიალდება) არაფერ პასუხობს... გმადლობთ!

დათო — (დგება და სკამს მიუდგამს კახას) დავსიდაუნდეთ! ნავიჟურტულოთ აქეთურზე-იქითურზე. კეთილ მეზობლობას როგორც ეკადრება!

ლენიკო — (რისხვით) რას მაიმუნობ?

დათო — მე კი არ ვმაიმუნობ, ვმასპინძლობ! მშვენიერი ჩანანერები გქონიათ, გისმენდით... და ვტკბებოდი!

ჰეი, ჯუ, დონთ ბი ეფრეიდ,

ლა ლა ლა ლა, ლა ლა, ლა ლალ ლალ ლალ ლა!

კახა — თქვენის ნებართვით დაგტოვებთ.

დათო — ჩემის ნებართვით, მანდ დაეგდები, შე ქარაქუცა!

ლენიკო — (ყურებზე წაივლებს ხელს) ვაიმე!

(კახა სკამზე ჯდება)

დათო — (კვლავ მაგიდაზე აწყობს ფეხებს) შენ რომელ ლაგერში იჯექი?

კახა — (დინჯად) მე... პიონერთა!

დათო — (დამცინავად ათვალეერებს მას) შავი ხარ?

კახა — არა, შავგვრემანი!

დათო — გლანდები ამოჭრილი გაქვს?

კახა — არა!

დათო — ჰოდა, აქ სიარულს თავი დაანებე, თორემ სულ გლანდები ში გიტრიალებ ნაგანის ლულას! რა იყო, რა გაცინებს?

კახა — ისე, გამოთქმა მომენონა... ახლა კი წავალ!

(დგება).

დათო — სულ ასკინკილით იარე!

ლენიკო — კახა, მე გიხდი ბოდიშს!

(კახა გაულიმებს მას და გადის).

დათო — ნუ გადაიღლი ბოდიშებით თავს!

ლენიკო — (კარს მიხურავს და რისხვით მოუტრიალდება) ოჰ, შე მართლა ქარაქუცა!

დათო — (მზიარული განცვიფრებით) რა გინდა, ცუდად ჩავატარე? ნაღდი საკონცერტო ნომერი იყო!

ლენიკო — (დაღლილად) წადი, რა!

დათო — კი, ბატონო... ახლა მართლა წავალ! შენ კი გონს მოდი, გირჩევნია!

კონს მოხვიე!

(კარს გაიჯახუნებს. ტახტზე ჩამომჯდარი კახა კარის ბრძანების
ხმაზე, სწრაფად დგება და ოთახიდან გადის. ლენიკო ბოლთას სცემს
და ისტერიულად ისრესს საფეთქლებს)

დათოს ბლავილი — ვაიმე, მკლავს!

(დათო შემოანგრევს კარს და ლენიკოს ფეხებთან ეცემა).

ლენიკო — (კივის) რა მოხდა?

დათო — მმმკლავდა! კკკარი ჩაკეტე!

(სავარძელში ჩაჯდება. ლენიკო კარს კეტავს).

ლენიკო — ვალერიანის წვეთები?

დათო — მმმოიტა!

(ლენიკო ნამალს უმზადებს და ჭიქას უწვდის).

ლენიკო — დალიე!

დათო — (თავს აწვეს და სვამს) დაბლა დამიდარაჯდა!

ლენიკო — კარგი, დანყნარდი!

დათო — (ფეხზე წამოიჭრება) დავწყნარდე? დავწყნარდე კი არა,
მაგას...

ლენიკო — გინებას ნუ ატეხავ!

დათო — (ფეხს ურტყამს კედელს) ეს მე ვარ ბოზის ტრიკო? მე შენ
განახებ, ვინ არის ბოზის ტრიკო! (ისტერიულად ქალივით კივის) ქურ-
დებში გაგირჩევ საქმეს!

(ოთახში დაბრუნებული კახა იცინის და მაგნიტოფონს უწევს
ხმას).

ლენიკო — კარგი, ნუ ყვირი!

დათო — მაგის სისხლს დავლევ შე... ქურდებში გაირჩევა საქმე!

ასევე გადაეცი!

ლენიკო — (შეკავებული ლიმილით) გადავცემ, გადავცემ!

(დათო ფრთხილად ალებს კარს და გადის. ლენიკოც კედელზე აკა-
კუნებს. კახა სიცილს მოსხიპავს და ლენიკოს ოთახში შემოდის).

კახა — მეძახდი!

ლენიკო — ბოდიში მინდოდა მომეხადა.

კახა — (მხრებს იჩეჩავს) ხომ მომიხადა უკვე!

ლენიკო — (პაუზა) ესე არ უნდა შეგეშინებინა!

კახა — მე არაფერი... თვითონ დაფრთხა რალაცაზე!

(ერთმანეთს შეჰყურებენ).

ძილი ნებისა, ლენიკო!

ლენიკო — ნახვამდის!

(კახა გადის, ლენიკო კაბას იცვლის, ხალათში შეიფუთნება, კვლავ
სავარძელში მოიკალათებს და რვეულს გადაშლის. კახა ტახტზე წვე-
ბა).

(სიბნელე. როცა სცენა განათდება, ლენიკოს გაუხდელად სძინავს
სავარძელში. ოდნავ ბეუტავს ლამის ნათურა. კახა შხაპის შემდეგ ხა-

ლათმოსხმული სველ თმას ივარცხნის სარკის წინ. ზარის ხმა ლენიკოს კარზე).

ლენიკო — (განმეორებითი ზარის შემდეგ, ნამძინარევი ხმით) ვინ არის? (პასუხი არაა). გია, შენა ხარ? (თანდათან ფხიზლდება) გია? (დგება და კართან მიდის, შემდეგ ალებს. გია უხმოდ შემოდის ოთახში). ვერ მიპასუხებ? (ამთქნარებს) რომელი საათია? რატომ დაიგვიანე? (გია უხმოდ ჯდება მაგიდასთან). რამ დაგამუნჯა? (ჭალის ანთებას აპირებს, მაგრამ გია ხელით შეაჩერებს მას). რა, არ ავანთო? რატომ? თითქმის ვერ გხედავ? გია, ჭკუიდან არ გადამიყვანო, ხმა გამეცი! (იცინის) გეყო რა, მაიმუნობა, ლამის ორი საათია! (შეშფოთებული მისჩერებია უძრავად მჯდარ გიას). გია, ნუ მაშინებ, დამელაპარაკე! მოხდა რამე?

გია — მშია, ლენიკო!

ლენიკო — (შეებით იცინის) დღეობიდან მოსულს? გაგიცხელო?

გია — (ჩახლეჩილი ხმით) როგორც არის, ისე მოიტანე!

ლენიკო — (უეცრად მიდის მასთან და სახეს სახესთან მიუტანს. შიშითა და გაკვირვებით) შენ რა... დალიე?

გია — ჰო, დავლიე!

ლენიკო — შეიშალე?

გია — (თავის მოუტრიალებლად) შევიშალე!

ლენიკო — (რისხვით) ვინ იდიოტმა გამოგიტანათ ბავშვებს ლენიკო! მიპასუხე!

გია — მშია!

(სადღაც სივრცეში გაშტერებია მზერა).

ლენიკო — სად იყურები?

გია — (თავს მოაბრუნებს) არ ვიცი!

ლენიკო — არ იცი? (გია მძიმედ უქნევს თავს) მოდი, დანექი!

გია — მშია!

(ლენიკო სამზარეულოში გადის. გია მის მოსვლამდე ასევე უძრავად ზის. ლენიკო სუფრას აწყობს, თან თვალს არ აშორებს გაქვავებულ ძმას).

ლენიკო — (ნაძალადევი უდარდელობით) იქ რა, არ გიჭამია არაფერი?

გია — არა!

ლენიკო — (რბილად) არა უშავს, ერთხელ დალიე, მეორედ აღარ იზამ ასეთ სისულელეს... სანამ დიდი ბიჭი არ გახდები. ნუ განიცდი!

გია — (თავს შემოატრიალებს. ჩლუნგი გაკვირვებით) მე არ განიცდი!

ლენიკო — ცუდად ხომ არა ხარ?

გია — მშია!

ლენიკო — (გაკვირვებით) აკი მოგიტანე!

გია — (მძიმედ შემოტრიალდება საჭმლისკენ) ჰოოო!

ლენიკო — ჭამე! რაღას უცდი?

გია — არც არაფერს.

(ინწყებს ჭამას, ზანტად, ურიტმოდ. ხანდახან ჩანგალი ხელში უშეშდება. ლენიკო სულ უფრო მეტი შეშფოთებით შეჰყურებს მის ასეთ ყოფას).

ლენიკო — კარგი დრო ატარე?

გია — იშვიათი!

ლენიკო — (გაუბედავად იცინის) აი, ახლა უკვე გცნობ!

გია — (ჩაფიქრებით) მანამდე რატომ ვერ მიცანი?

ლენიკო — (დაბნეულად) რა ვიცი, რაღაც უცხო კაცივით იქცეო-
დი!

გია — გემრიელია ძალიან!

ლენიკო — კატლეტი?

გია — ჰო, ცივი უფრო გემრიელია!

ლენიკო — რაღაცა რობოტივით ლაპარაკობ!

გია — როგორ? გამოთქმის გარეშე?

ლენიკო — ჰო, უინტონაციოდ!

გია — რამდენს მაკვირდები?

ლენიკო — რაო, რაო?

გია — (მძიმედ) რაც მოვედი, სულ მაკვირდები! ნუ მაკვირდები,
დანეჭი!

ლენიკო — ხელს გიშლი? გაღიზიანებ?

გია — არა, შენ ჩემი უსაყვარლესი და ხარ! ძალიან მიყვარხარ...

ლენიკო — (ნაზად) გმადლობთ!

გია — (ჭამას განაგრძობს) ოღონდ.

ლენიკო — (დაბნეული დგება) კარგი, ნავალ!

გია — ჰო, ნადი, დაიძინე!

ლენიკო — ჰო! რატომ არ ჭამ?

გია — ვჭამ! როგორ არ ვჭამ...

ლენიკო — ბევრი დალიე?

გია — (ჩაფიქრდება) არ ვიცი! ბოლო სადღეგრძელო 14 აპრილის
იყო! გახსოვს 14 აპრილი?!

ლენიკო — მე პატარა ვიყავი, აი, კახას კი ემახსოვრება!

გია — კახა, კახა!

ლენიკო — რა იყო?

გია — ძალიან მიყვარს კახა! კახასი მჯერა!

ლენიკო — ჩემი?

გია — შენი ხომ მჯერა, მჯერა და მჯერა... შენი რომ არ მჯერო-
დეს, თავს მოვიკლავდი!

ლენიკო — (სპეციალურად უხეშად) კარგი, ენას ველარ ატრია-

ლებ, დანექი!

გია — ნუ მელაპარაკები ასე, თორემ გაებრაზდები!

ლენიკო — (ნაძალადევი სიცილით) ცივ წყალს დალევ!

გია — (ჩუმად) არ მატკინო გული, ისედაც მტკივა!

ლენიკო — (ახლოს მიდის მასთან) მითხარი, მოხდა რამე?

გია — ბევრი რამ ხდება ჰორაციო ამ ქვეყანაზე!

ლენიკო — გეხვენები, მითხარი... შენც შევბას იგრძნობ!

გია — მეცეკვე!

ლენიკო — რაო?

გია — მეცეკვე... — რამე ნელი, ნელი ცეკვა!

ლენიკო — მაგნიტოფონი რომ გაფუჭდა! (კახა მაგნიტოფონს რთავს და ლოგინში წვება. წყნარი, სევდიანი მელოდია შემოაღწევს ოთახში) როგორ დაემთხვა?!

გია — ტელეპატური კონტაქტით... ხომ გითხარი, მიყვარს კახა-მეთქი!

ლენიკო — მოდი, დავენეთ რა... მეოთხე საათია!

გია — მეცეკვე!

(დგება და ხელს კიდებს ლენიკოს. და-ძმა ცეკვავს).

ლენიკო — ასე რატომ დააგვიანე?

გია — ქუჩებში დავდიოდი!

ლენიკო — გააცილე ვინმე? რა გატირებს? რატომ ტირი?

გია — ამდენს რატომ ლაპარაკობ?

ლენიკო — გია!

გია — ჩუმად მეცეკვე, უხმოდ!

(უეცრად მოწყვეტით ჯდება სკამზე და სახეს ხელებში ჩარგავს. მერე სწრაფად დგება და ოთახიდან გადის. სამზარეულოდან შუშის მსხვერვის ხმა ისმის).

ლენიკო — (შეჰკივლებს) გია!

(გარბის სამზარეულოში. კიდევ ერთხელ ზრიალით იფშენება შუშა).

ლენიკო — რას სჩადი?

(ოთახში შემოათრევს გიას).

ხელები ხომ არ დააჩეხე!

გია — ნუ ნკავენკაეებ, რა!

ლენიკო — მაჩვენე ხელები... რას იქნევ ამ მუშტებს, გაგიჟდი?

გია — ლენიკო!

ლენიკო — რა?

გია — არაფერი... დავნვეთ!

ლენიკო — ჰო, შენი ჭირიმე, დავნვეთ... ჩემი ჭკვიანი ძამიკო!

გია — ენას ნუ მიჩლიქავ!

ლენიკო — მე...

გია — ბავშვი აღარა ვარ! ნუ მიჩლიქავ ენას!

ლენიკო — არა, არა, შენ დიდი ხარ უკვე, დიდი ბიჭი ხარ!

გია — აი, ისევე!

ლენიკო — რა?

გია — ენას მიჩლიქავ!

ლენიკო — ვაიმე, რა წყალს ვეცე?

გია — (თვალდახუჭული) დისტილირებულს... გამოხდილს...

ლენიკო — (შიშით) ბოდავ?

გია — მე წავალ!

ლენიკო — სად?

გია — (ენის ბორძიკით, თვალდახუჭული) გავიტასავე-გამოვიტასავეებ...

ლენიკო — (მკაცრად) აბა, ახლა მართლა მორჩი!

გია — ხმას ნუ იბოხებ, დედაშვილობას!

ლენიკო — გია, დანეჭი რა, გეხვეწები!

გია — არ არსებობს!

ლენიკო — რა?

გია — დანოლა არ არსებობს და არც იარსებებს!

ლენიკო — (თვარცრემლიანი) გია, შენ უკვე ბოდავ!

გია — გამიშვი, რა!

ლენიკო — არა! ვერ გაგიშვებ... გაახილე თვალი, გთხოვ!

გია — სული მეხუთება... ჰაერზე მინდა...

ლენიკო — ფანჯრებს გამოვალე!

გია — ვერ გამოვალე! მე ჩავამტვრიე!

ლენიკო — მით უმეტეს!

გია — რა სულელური სიტყვაა „მით უმეტეს“!

(მთელი ეს დიალოგი ლენიკოსა და გიას ჭიდაობის ფონზე მიმდინარეობს).

ლენიკო — იცოდე, კახას დაეუძახებ!

გია — კახა... კახა მე მიყვარს...

ლენიკო — (იმედმოცემული) დაეუძახო?

გია — როგორც უფროსი ძმა!

ლენიკო — ერთი ნუთით ჩამოჯექი და დაეუძახებ!

გია — არა, მარტო უნდა წავიდე! ლენიკო, ხელი გამიშვი, თორემ უცაბედად გატყენ რამეს!

ლენიკო — გია, საყვარელო, ვერ გაგიშვებ! ხომ იცი, რომ არ შეგეპუები.

გია — (იცინის) რა შეუპოვარი და მყავს... კარგი, დავწვით! დავილაღე!

ლენიკო — მართალს ამბობ?

გია — სიცრუე და ორპირობა...

ლენიკო — ავნებს ხორცსა, მერმე სულსა!

გია — ყოჩაღ!

ლენიკო — მართლა დანვები?

გია — უსიკვდილოდ! ლოგინი გამიშალე!

(ლენიკო შიშით გაუშვებს ხელს, გია სკამზე ჯდება და თავს ჩაკიდებს. ლენიკოს თეთრეული გამოაქვს და კუთხეში მდგარ ტახტზე აწყობს).

ლენიკო — (ლოგინს შლის) ჩემი ჭკვიანი სულელი ძამიკო... წარმოგიდგენია, ჩვენებს რომ ენახეთ ასეთ მდგომარეობაში?..

გია — (თვალდახუჭული) ვინ ჩვენებს, ნითლებს?

ლენიკო — მშვენივრად იცი, ვიზეც ვამბობ... არა, რა ბარბაროსი უნდა იყო, ბავშვებს ღვინო რომ გამოუტანო?!

გია — (თვალდახუჭული) ბარბაროსი, ბარბაროსი, ბარბიტურატი, ბარბარიზმი, ბურბუშელა... ურბუშელა... რბუშელა... ბუშელა... უშელა... შელა... ელა... ლა... ა!

ლენიკო — თავი მაღალი გირჩენია?

გია — „თავები მარად კეთილშობილნი, სიმღერით ავლენ სახრჩობელაზე!“

(უეცრად მოსწყდება ადგილიდან, კარს გამოანგრევს და გარეთ გარბის. ლენიკო წამით შრება, მერე კარისკენ გაიქცევა, უეცრად შედგება და კედელზე დააბრაზუნებს მძლავრად).

ლენიკო — (სასონარკვეთით) კახა, კახა!

(დაფეთებული კახა ლოგინიდან წამოვარდება).

ლენიკო — კახა, გია გამექცა ქუჩაში! დროზე!

(თვითონაც გარბის. დარტიანებული, წამძინარევი კახა სწრაფად იცვამს, გზად წიგნების გროვას წამოედება და ზღართანს გაადენს, შემდეგ წამოხტება და გზადაგზა ფეხსაცმელის ჩაცმით, ასკინკილით გარბის გარეთ. ცოტა ხნის შემდეგ კახას და ლენიკოს გაკავებული გია შემოჰყავთ ოთახში).

გია — ვთხოვთ, ოქმში აღნიშნოთ, რომ დაკავების მომენტში წინააღმდეგობა არ გამინევია!

(გიას ძალით სვამენ სკამზე).

ლენიკო — (ვედრებით) გია, მითხარი, რა გემართება?

გია — (ფეხს ფეხზე გადაიდებს) ჩემი ადვოკატის მოსვლამდე ჩვენბაზე უარს ვაცხადებ!

ლენიკო — გია, ძვირფასო, რა მოხდა?

გია — დავთვერი!

ლენიკო — კიდევ?

გია — პირველ ჩვენებას არ შევცვლი!

კახა — (ეცინება) არამც და არამც?

გია — დიახ, არამც და არამც!

კახა — კარგი, დანეჭი ახლა!

გია — კახა, შენ გაგიმარჯოს!

კახა — გმადლობთ!

გია — ალავერდი ლენიკოსთან!

ლენიკო — (კახას) მე რა ვქნა?

კახა — მადლეგრძელე!

გია — (დაყინებით) ალავერდი ლენიკოსთან!

ლენიკო — გაუმარჯოს!

გია — ვის?

ლენიკო — კახას!..

კახა — (ლიმლით) სამადლობელი ვთქვა?

გია — კახა, ძალიან ცუდად ვარ...

კახა — რატომ, გია?

გია — (თვალდახუჭული) მიშველე რამე! კახა! (ტირილი აუვარდება, მაგიდას დაემხოზა და მთელი ტანით ცახცახებს).

ლენიკო — (ისიც ატირდება) ვაიმე!

გია — (ტირილით) ნუ ღნავი! მეორე ხმა არ მჭირდება!

ლენიკო — (კახას) რას ამბობს?

(გიას უეცრად სიცილი აუტყდება).

ლენიკო — რა გაცინებს?

გია — (სიცილით, კახას) ყველა ლექსი გამიგრძელა, ჭკუაზე არ არის.

ლენიკო — (გაოგნებული, კახას) ხომ არ გვაშაყირებს?

კახა — (ჩუმად) ისტერიკაა, ნუ აყვები!

გია — (უცბად საკინძეს გაიხვეს) კახა, მიშველე, სული მეხუთება!

ლენიკო — (კვივის) ვაიმე!

კახა — (შეუყვირებს) აბა, მორჩით მოთქმას ორივე!

გია — კახა, რატომ არის ლალატი? რატომ არსებობს ლალატი? რატომ? მიპასუხე!

კახა — (სევდიანად) აბა, რა გიპასუხო?

ლენიკო — (აღშფოთებით) არა, ვინ გამოუტანა სასმელი ბავშვებს! რომელმა დეფექტიურმა?!

გია — ეფექტიურად ვებრძოლოთ დეფექტიურებს!

ლენიკო — (იფეთქებს) გეფიცები, დაგვცინის!

გია — ვინც ჩვენზე გაიცინოს...

კახა — (მკაცრად) არ მიქარო... და არ გარითმო!

ლენიკო — უნმანურობა თქვა რამე?

გია — უნმანურობა, ნმანურობა, მანურობა, ანურობა, ნურობა...

კახა — შემომხედე! ძალიან გთხოვ, დანე.

გია — (ულონოდ ჩაჰკიდებს თავს) კახა, მილალატეს...

კახა — ვინ გილალატა?

(გიას ისევ ტირილი აუვარდება).

ლენიკო — კახა, რა ვქნათ?

კახა — წყალი მოიტანე... (ჩუმად) და ნიშადური!
(ლენიკო გადის).

გია, გინდა რამე მიაგზო?

გია — ჰო, მინდა!

კახა — მითხარი!

გია — კახა, ვერ ვყვები!

კახა — გიჭირს?

გია — ლელა...

კახა — ჰო!

გია — ლელამ მილაღატა!

ლენიკო — (წყალი შემოაქვს) დალიე, გიუშკი!

გია — (წამოხტება) ნუ მიჩლექ ენას!

კახა — (ძალით დასვეს სკამზე) შესვით წყალი, გიორგი!

გია — (თვალდახუჭული სევამ წყალს) ჯერ სამჯერ ეცეკვა სხვას... (ლენიკო ნიშადურის ფლაკონს მიუტანს ცხვირთან. გია დამდურულივით წამოხტება) რა უბედურებაა ეს?

ლენიკო — (დამნაშავედ) ნიშადურია, გია!

გია — (დაღლილი) მოაცილე აქედან!

ლენიკო — როგორც შენ იტყვი, გიუშკი... (პირზე აიფარებს ხელს).

გია — (ამჯერად ვერ ამჩნევს ენის მოჩლექვას) სამჯერ ეცეკვა!

კახა — მერე?

გია — რალა მერე, კახა, რალა მერე... მაგრამ მერე სულ საშინელება გამიკეთა! კახა, რატომ ხდება ასე? მითხარი!

კახა — რა მოხდა მერე?

გია — (თვალს ახელს) მერე... სხვას ჩაუჯდა ტაქსში... სხვას გააცილებინა თავი, გესმის? სხვამ გააცილა!

კახა — ვინ სხვამ? ვისაც ეცეკვა?

გია — (აკანკალებული ხმით) არა, ის კიდევ სხვა იყო!

(ლენიკო სივრცეში უღერებს ვილაცას მუშტებს).

კახა — (ლიმილს იკავებს) ძალიან ცუდად მოქცეულა!

გია — (წამოდგება) ყველა გოგო კახპაა!

კახა — (პაუზა).

გია — (ცრემლმორეული) ლენიკო, მაპატიე, შენს გარდა... შენ ხომ არა ხარ ისეთი?... ლენიკო, ბოდიში! ჩემო წმინდა დაიკო!

(ხელზე კოცნის ლენიკოს).

ლენიკო — (ცრემლი ერევა) კარგი, დანყნარდი!

გია — სამჯერ... (სუნთქვა ეკერის) ჯერ სამჯერ ეცეკვა...

კახა — გასაგებია!

გია — (ლენიკოზე კახას) ვის უღერებს მუშტებს?

ლენიკო — (ჰაერში უშემდება ხელი) მე... ისე!

გია — 14 აპრილი გახსოვს, კახა?

კახა — მახსოვს!

გია — რას აკეთებდი?

კახა — მეც სხვებთან ერთად ვიყავი!

გია — კარგი დღე იყო, არა?

კახა — ძალიან!

გია — თვალებს ველარ ვხუჭავ!

ლენიკო — რატომ?

გია — ყველაფერი ტრიალებს... ტრიალებს გარშემო...

კახა — ტაშტი მოიტანე, ლენიკო!

გია — არ მინდა ტაშტი!

კახა — კი, ბატონო... ოღონდ, წამოწევი ტახტზე. კარგი?!

გია — (მორჩილად) წამოწევი! (მიყვება კახას და ტახტზე წეება.

ლენიკოს ტაშტი შემოაქვს). არ მინდა ეგ!

ლენიკო — (შეშინებული) არ გინდა, ნუ გინდა...

გია — (თვალებს ხუჭავს)

„მომე ჭიქა, სადღეგრძელო ახალი,

მომე გული, მერე გამაქვითკირე!

თუ მოგესმათ ხერხემალის ქახანი“...

(გრძელი პაუზა)

ლენიკო — (გაუბედავად) „...წეროს თოვლში, წეროებო, მიტირეთ!“

გია — ჩქარა, ტაშტი!

(ლენიკო კედლის პირიდან დაურბენს ტახტს. კახა შუბლს დაუჭერს გიას. ბიჭი ტახტისკენ გადაიხრება. ყრუ ხმები ისმის).

კახა — თავს ნუ წევ... კიდევ... (გია რალაცას ზმუის)

ლენიკო — მე არ გიყურებ, ნუ გეშინია!

გია — კახა, ბოდიში!

კახა — რას მებოდიშები, თუ ძმა ხარ?! (სულმოთქმული გია ტახტზე მიესვენება. კახა ფეხზე წამოაყენებს და სააბაზანოში გაჰყავს). ახლა პირი დაიბანე და ყველაფერი გაგივიღის! (სააბაზანოდან წყლის ხმაური და გიას ყვირილი იმის. ცოტა ხანში კახას თავგალუმპული გია შემოჰყავს, ლენიკო სველ თმას უმშრალებს ძმას).

გია — (კბილებს აკანკანებს) რა ცივი წყალი იყო! (ტახტზე წევს) აღარ ტრიალებს... უკვე კარგად ვარ!

ლენიკო — ჰო, გია, დაიძინე ახლა!

გია — (ბუტბუტებს) დაეიძინებ... ძილი კარგია...

ლენიკო — ხვალ, თუ გინდა, ნუ წახვალ სკოლაში!

გია — ქოთქოთას ორიანი...

ლენიკო — ვიცცი!

გია — კახა, მოხვალ პედსაბჭოზე? ვითომ ჩემი ბიძა ხარ.

კახა — მოვალ!

გია — უკვე მძინავს... (თვალდახუჭული ამოქნარებს).

ლენიკო — დაიძინე!

გია — (მიმქრალი ხმით) არ გავიხადო?

ლენიკო — მერე გაგხდით!

გია — ლენიკო!

ლენიკო — რა იყო, გია?

გია — სკოლაში წავალ!

ლენიკო — რატომ?.

გია — უნდა წავიდე სკოლაში!

ლენიკო — კარგი, დაიძინე!

გია — (ბუტბუტებს) უკვე მძინავს... აუცილებლად გამალვიძე დილით!

ლენიკო — რატომ?

გია — იმიტომ, რომ... (უცბად წამოვარდება) იმ კახას შევაფურთხო სახეში! (კარისკენ მიიწევს. ლენიკო და კახა ზედ დაეკიდებიან და ტახტზე წააქცევენ) გამიშვით! (მალე შეწყვეტს ფართხალს და ბალიშზე მიესვენება).

ლენიკო — (აქოშინებული) მგონი, მართლა დაიძინა!

კახა — მოვიცადოთ ცოტა ხანს! (თანდათან სიჩუმე დაისადგურებს).

ლენიკო — როგორ გაამწარა ბავშვი იმ უსინდისომ?

კახა — კარგი, ნუ გამაგიჟე, შენც სერიოზულად აღიქვამ ამ სისულელეს?

ლენიკო — (უეცრად ეცინება) გიას ავეყვი! რა ვქნათ ახლა!

კახა — დაველოდოთ, ღრმად ჩაიძინოს!

ლენიკო — აღარც ვიცცი, მერამდენედ გიხდი დღეს ბოდიშს!

კახა — შენც ნუ მიხდი!

ლენიკო — მაინც რა კომმარული სალამო იყო, ჯერ დათო... მერე...

გია — (ძილში) კომმარული... ოშმარული... შმარული...

ლენიკო — ვაიმე!

კახა — ნუ გეშინია, სძინავს!

ლენიკო — (დგება ტახტიდან) კიდევ კარგი აქ იყავი! და საერთოდ, კარგია, რომ ჩვენს მეზობლად გადმოხვედი!

კახა — (სიცილით) რა, ვანიჩკა არ ვარგოდა მშველელად?

ლენიკო — ვანიჩკა-ლოთი იქით იყო, მოსავლელი! არა, მაინც როგორ გამოუტანეს ბავშვებს სასმელი? გიას ჭიქა ღვინოც არ გაუსინჯავს დღემდე! წარმოგიდგენია, ქუჩაში ვინმეს რომ გადაყროდა?!

კახა — (ისიც დგება) დაიძინე!
(ლენიკოს ტაშტი გააქვს, ცოტა ხანში ბრუნდება).

ლენიკო — სულ ჩაამტვრია შუშები, კიდევ კარგი, ხელები არ დაიჩეხა!

კახა — ჰო!

ლენიკო — მონევა თუ გინდა, არ მოგერიდოს!

კახა — არა, ნავალ უკვე!

ლენიკო — მე სულ გადამიარა ძილმა. შენ გეძინება?

კახა — მაინცდამაინც არა!

ლენიკო — რახან ყველა გაგვილოთდა გარშემო, თითო ჭიქა ჩვენც დავლიოთ!

კახა — როგორც იტყვი!

ლენიკო — თუ დაგლალეთ ოჯახის წევრებმა?

კახა — (სიცხილით) სიამოვნებით შეეუბერავ შენთან ერთად!

ლენიკო — (ლიმილით) ქუჩაში ხომ არ გაიქცევი?

კახა — სხვას თუ არ ეცეკვები... (უხერხული პაუზა) უკაცრავად!

ლენიკო — (პაუზის შემდეგ) არაფერია! (ბოთლი შემოაქვს და მაგიდაზე დგამს). კატლეტიც აქ არის, პურიც... პური ცოტა გამხმარია...

კახა — შენ რა, გშია?

ლენიკო — არა...

კახა — (სკამზე ჯდება) თამადა ავირჩიოთ?

ლენიკო — დემოკრატიულად, ბატონო ჩემო, დემოკრატიულად!
(ჭიქებს შეავსებს)

ეს გიას გაუმარჯოს!

კახა — გაუმარჯოს! (ლენიკო ოდნავ მოსვამს. კახა ჭიქას ცლის)
ეს არის მოქეიფე ვარო?

ლენიკო — (თავის მართლებით) მეტი არ შემიძლია!
(გია რალაცას ნამოაბოდებს. ორივე ყურებს ცქვიტავს).

კახა — მშვიდობაა!

ლენიკო — მშვიდობას გაუმარჯოს!

კახა — (იცნის) გაუმარჯოს!

ლენიკო — (პაუზის შემდეგ) იცი, როგორ უყვარხარ გიას?

კახა — ვგრძნობ!

ლენიკო — (შეჭიკჭიკებული) ძალიან უყვარხარ!

კახა — მაგის ასაკში ცოტა არ იყოს, აიდეალებენ ხოლმე უფროს მეგობრებს. მე სულ ვცდილობ, გიამ ისეთი დამინახოს, როგორიც ვარ.

ლენიკო — რატომ?

კახა — მერე ორივემ ტრავმა რომ არ მივიღოთ.

ლენიკო — შენ კარგი ხარ!

კახა — უკეთესებიც არსებობენ!

ლენიკო — შესაძლებელია, მაგრამ...

კახა — დიპლომს ამთავრებ უკვე?..

ლენიკო — რატომ მანყვეტინებ?

კახა — მეტს აღარ ვიზამ!

ლენიკო — შენ რატომ ხარ ცუდად?

კახა — ბატონო?

ლენიკო — (დაჟინებით) ცუდად რატომ ხარ-მეთქი?

კახა — (გაკვირვებით) რა შემატყვე?

ლენიკო — აბა, კარგად ხარ?

კახა — მბურძგლავს ტანში ბედნიერებისგან-მეთქი, ვერ ვიტყვი!

ლენიკო — მე მგონი, შენ ჯერ კიდევ ვერ ჩაერთე ამ ცხოვრებაში.

კახა — რახან ჩემზეა საუბარი, მაშინ გეტყვი, მე ცუდად კი არა, უხერხულად ვარ!

ლენიკო — ვისთან?

კახა — ყველასთან, მათ შორის საკუთარ თავთანაც!

ლენიკო — იქნებ ამიხსნა?

კახა — ალბათ გამიჭირდება!

ლენიკო — შეეცადე მაინც!

კახა — (იცინის) არ მინდა, ჩემი პრობლემებით დაგვალო!

ლენიკო — სიამოვნებით დავილლები!

კახა — მოდი, ცოტა ხნის შემდეგ, კარგი?

ლენიკო — ასე იყოს!

(პაუზა)

შენ და ირინე თურმე იცნობდით ერთმანეთს!

კახა — ჰო, ვიცნობდით!

ლენიკო — დიდი ხანია?

კახა — (ყურადღებით შეხედავს) რატომ მეკითხები, შენ ხომ ყველაფერი იცი?!

ლენიკო — (დაიბნევა) საიდან ეს დასკვნა?

კახა — მე მას კარგად ვიცნობ. აუცილებლად გადაგიშლიდა გულს!

ლენიკო — გიყვარდა?

კახა — არ გენყინოს, მაგრამ ჩვენი საუბარი ცოტა დაკითხვას დაემსგავსა?

ლენიკო — (აგრესიულად) გიყვარდა?

კახა — (იცინის და მკლავებს შლის) აი, მონოლაც ამას ჰქვია! მიყვარდა!

ლენიკო — (თავს ჩაქინდრავს) ძალიან განიცდის!

კახა — თანავუგრძნობ!

ლენიკო — იქნებ აპატიო?

კახა — ლენიკო, გაიტყიპები!

ლენიკო — შენ რატომ არ მეკითხები... დათოზე?

კახა — რატომ უნდა გკითხო?

ლენიკო — მე გაძლევ უფლებას!

კახა — მე კი არ ვისარგებლებ ამ ბოძებული პატივით!

ლენიკო — კარგი, შევეშვათ ამ თემას... ირინეს გაუმარჯოს!

კახა — (ინტერესით შეჰყურებს მას) გაუმარჯოს!

ლენიკო — (ჭიქას დგამს მაგიდაზე და კახას შეჰყურებს) აი, ახლა კი დავრწმუნდი!

კახა — რაში?

ლენიკო — რომ აღარ გიყვარს!

კახა — (ინტერესით) რამ დაგარწმუნა?

ლენიკო — (ჭკვიანური გამომეტყველებით) მივხვდი!

კახა — მე მგონი, შენ ცოტა შეთვერი!

ლენიკო — რა ვქნა, იუზგარ, ყველა გალოთდა კრუგომ!

(კახას სიცილი აუტყდება):

იცი, მე შენ ერთხელ ოპერაში გნახე... კიბეზე ჩამოდიოდი ორ მე-გობართან ერთად... შინდისფერი ჯემპრი გეცვა... გოგოებმა შუშუნი ატყებეს... ეს არის, ეს არისო... დიდი ალიაქოთი გამოიწვიე!

კახა — (კრიტიკულად) „Кричали женщины ура и в воздух чепчики бросали!“

ლენიკო — მე კი სულ პატარა ვიყავი... დიდი ბაფთით... აი, რას ნიშნავს დრო, ახლა ერთად ექვიფობთ ლამის 4 საათზე.

კახა — ჰო, მართლა გვიანია!

(წამოდგება)

ლენიკო — (შიშით) შენ ვერ გაიგე... არ ნახვიდე!

კახა — (სკამზე ჯდება) დავრჩე?

ლენიკო — (ჩუმად) ჰო! (ცოტა ხანს უხმოდ სხედან). ანგელოზმა გაიფრინა!

კახა — ეს დიპლომი...

ლენიკო — რატომ ჩააცვიედი ამ დიპლომს? სხვა არაფერი გაქვს საკითხავი?

კახა — როგორ არა!

ლენიკო — (წელში გაიმართება) მკითხე!

კახა — (ხელისგულს ჩამოუსვამს ცხვირზე) ეს ცხვირი ასე რომ ჩამოდის... ასე რატომ არ ადის?

ლენიკო — (გაბუტული) შენ მე გიას ტოლი ხომ არ გგონივარ?! იცი, ბავშვობიდან, თითქმის დღემდე, მეგონა, რომ ყველაფერი, როგორც ზღაპარშია, ყოველთვის კარგად მთავრდება...

კახა — ასეც იქნება, ლენიკო! შეგხვდება ახლო მომავალში ღირსეული, საინტერესო პიროვნება, ვისაც შეიყვარებ!

ლენიკო — (აგრესიულად) შენ ხომ არ გამირიგებ ვინმეს?

კახა — (იბნევა) ვერ გავიგე?

ლენიკო — ჩემს ჭიქაში ნუ იმკითხავენ, კარგი?!

კახა — განყენინე რამე?

ლენიკო — დიახ, მანყენინე! და მოვრჩეთ ამაზე!

კახა — (ლიმილით) მეც ხომ არ გავიბუტო?

ლენიკო — შენ არა! მოდი, მარტო მე გავიბუტები!

კახა — მოდი!

ლენიკო — „მოდინე“ გამახსენდა! ერთ ბიჭს მოვწონდი მეშვიდე კლასში... მე არ მომწონდა... ჰოდა, დიდ შესვენებაზე ვუთხარი, გავიგე თურმე მოვწონვარ და მოდი, კარგი ამხანაგები დავრჩეთ-მეთქი!

კახა — მერე რა გიპასუხა?

ლენიკო — მოდიო! (კახას სიცილი უტყდება) სახლში ცოტა ნაფუტირე კიდევ! შენს ოთახში რამდენიმე ფოტოა... სამი ბიჭია და ერთ ხნიერი ქალი...

კახა — ჰო, არცერთი აღარაა ცოცხალი... ის ქალი, ქალბატონი მარიამი, მართლაც მარიამ-ლვთიშობელივით იყო ჩემთვის... ის ბიჭებიც დაილუნენ! საერთოდ, ბევრი დაილუნა იმ მშვიდობიან დროს ჩვენს თაობაში... იმდენია, რომ გიდად შემიძლია ვიმუშაო სასაფლაოზე!

ლენიკო — მაინც რატომ გრძნობ უხერხულად თავს?

კახა — (ეცინება) არ დაგავინყდა?

ლენიკო — არა!

კახა — მაგარი ჩაცემა გცოდნია... (პაუზის შემდეგ) იმიტომ, რომ ის სიახლე თუ მოძრაობა, რაც დამხვდა, ჩემი მონანილეობის გარეშე მოხდა, მე არანაირი წვლილი ან დამსახურება არ მიმიძღვის ამაში. პატიმრობიდან პირდაპირ ამ ცხოვრებაში ვტკუცე თავი... და არ ვიცი, რა ვაკეთო, რა სარგებლობა მოვიტანო... ამიტომ ვგრძნობ თავს უხერხულად. თითქოს თვითონ ნავართვი ჩემს თავს მოძრაობის უფლება! ის, რომ მე გადავრჩი ფიზიკურად და თან არაფერი გავაკეთე, უკვე, უკვე საუხერხულოა! ეტყობა, უფრო ელასტიური აღმოვჩნდი, ვიდრე ჩემი დალუპული ძმაცაცები!

ლენიკო — რატომ? კომპრომისებზე ნახვედი? ოღონდ არ მითხრა, მთელი ჩვენი ცხოვრება კომპრომისიაო!

კახა — არა, მაგას არ გეტყვი!

ლენიკო — აბა, რა ელასტიურობას იბრალებ? ერთხელ მაინც უღალატე შენს სინდისს?

კახა — (ჩაფიქრდება) არ ვიცი... მგონი, არა!

ლენიკო — მაშ რას ერჩი საკუთარ თავს? რა მაზოხიზმია ეს?

კახა — ტყუილად რომ დავრჩი ცოცხალი... უნაყოფოდ! ჩემი ძმაცაცები კი მიწაში წვანან!

ლენიკო — მიწაში კი არა ცაში არიან! სიყვარული არ ქრება, მათ

დღესაც უყვარხართ შენ, ოღონდ შორიდან, ისინი შენი უხილავი
მფარველები არიან, მამაშენიც, მარიამაც, შენი მეგობრებიც... შენ
მათ წინაშე ხარ მოვალე, წუნუნით შორს ვერ წახვალ!

კახა — (წყენით) მე არ ვწუნუნებ!

ლენიკო — სწორედ წუნუნებ! საკუთარ თავზე ხელის ჩაქნევა ძა-
ლიან ადვილია! უხერხულად გრძნობს ბიჭი თავს!

კახა — (გაკვირვებული) დავაშავე, გულწრფელად რომ გიპასუხე?

ლენიკო — (უეცრად ნაზად გაულიმებს) არა! (პაუზა. ერთმანეთს
უყურებენ).

კახა — მაშ არ ქრება?

ლენიკო — რა?

კახა — სიყვარული!

ლენიკო — არა! არც სიძულელი არ ქრება!

კახა — გვარიანად დამძიმებულა ჩვენი პატარა პლანეტა!

ლენიკო — აბა, სულ ქრატუნით ტრიალებს თავის ღერძზე! კახა,
მე მჯერა, შენ გააკეთებ შენს გასაკეთებელს! ცხოვრებამ მოგვცა ურ-
წმუნობის ბევრი საბაბი! მაგრამ უფლება არ მოუცია!

კახა — (ღიმილით) ღმერთმა გისმინოს!

ლენიკო — შენ ძლიერი ხარ! კეთილი...

კახა — გაჩერდი, თორემ გავყოყმოქდები!

ლენიკო — გიას ტყუილად არ უყვარხარ!

კახა — აი, გიაც რომ მიყურებს ბოჩოლას თვალებით, მაშინვე
უხერხული შეგრძნება მაქვს... მას სულ სხვა მაგალითები სჭირდება...

ლენიკო — ზედმეტად ხომ არ იმდაბლებ თავს?

კახა — გეფიცები, გულწრფელი ვარ!

(უეცრად ბრავანის ხმა ისმის).

ლენიკო — (წამობტება) გია გადმოვარდა!

(ორივე ძლივ-ძლივობით ასწევენ ტახტზე გიას).

გია — (ბურტყუნით) დამანებეთ თავი... მეძინება... არსადაც არ
წამოვალ!

კახა — გულდაღმა დავანეინოთ! ბოდავს!

ლენიკო — ჩვეულებრივ მდგომარეობაშიც მონოლოგებს კითხუ-
ლობს ძილში!

(მაგიდასთან ბრუნდებიან)

რალაც დაესიზმრა ალბათ!

მომშვივდა! მოიცა, დანას მოვიტან!

კახა — არ წახვიდე, მაქვს!

(ჯინსის ჯიბიდან დანას იღებს, ხსნის, ხელსაზოცით წმენდს და
პურს ქრის)

ლენიკო — რა დანაა?

კახა — გიას პრეზენტია, დღეობაზე წასვლის წინ მაჩუქა!

ლენიკო — საიდან აღმოაჩნდა?

კახა — ვილაცამ მისცა!

(ლენიკო ოდნავ მოციცქნის პურს).

ლენიკო — გასაგებია! (პაუზა. კახა დგება) მიდიხარ?

კახა — ნაველ უკვე! ჩემს ოთახამდე გრძელი გზაა!

(ლენიკოც დგება).

კახა — რა კარგი სიტყვაა, კომპრესორი!

ლენიკო — (გაკვირვებით) კომპრესორი რას ნიშნავს?

კახა — მონყობილობაა ასეთი, კედლის განგრევა შეუძლია!

ლენიკო — (სუსტი ხმით) კედლის?

კახა — ჰო, კედლს! (პაუზა). ძილი ნებისა!

ლენიკო — ლამაზ სიზმრებს!..

(უეცრად ერთმანეთს მოეხვევიან. კოცნიან. შემდეგ უხმოდ შეაცქერდებიან ერთმანეთს და კახას ოთახში გადიან. ლენიკო სკამზე ჯდება გვერდულად და მაგიდას ჩამოეყრდნობა იდაყვით. კახა უძრავად დგას).

ლენიკო — ცოტა ხანს მაცალე, კარგი?!

(ასე ზის რალაცაზე ჩაფიქრებული, თითქოს ძალას იკრებსო, შემდეგ დგება და გახდას იწყებს. სიბნელე, შემდეგ ბაცი ფერის სინათლე. გარიჟრაჟია.

გია ტახტზე წამომჯდარა, მუხლებში ჩადებულ ბალიშს დაყრდნობია იდაყვებით.

კახას ოთახში სინათლე ანთია. ჩაცმული ლენიკო მაგიდასთან ზის, სიგარეტს ეწევა. კახა თმას ივარცხნის).

ლენიკო — ლამაზი ჯვარია!

კახა — ჰო, მეგობარმა მისახსოვრა!

ლენიკო — ჩიტებიც აჭიკჭიკდნენ, კატებიც აკნავლდნენ. თითქოს ბავშვები ტირიანო, არა?

კახა — გარიჟრაჟია!

ლენიკო — გარიჟრაჟი, არიჟრაჟი, რიჟრაჟი, იჟრაჟი... ვაიმე გია!

კახა — (სწრაფად მიტრიალდება) გაიღვიძებდა?

ლენიკო — არ ვიცი! შენ მერე შემოდი!

(შერბის გიას ოთახში)

გია — (თავს სწევს მაღლა. პაუზის შემდეგ) ტანსაცმელი ვერ გამხადე?

ლენიკო — როგორ გრძნობ თავს? (პაუზა) წყალს ავადულებ! (გადის სამზარეულოში. შემოდის კახა).

კახა — გაიღვიძე?

გია — შენ როგორ მატყობ?

კახა — ცუდად ხომ არა ხარ? (გია დაყინებით მისჩერებია მას და არ პასუხობს). რა დაგემართა? (ისევ სიჩუმე) არაფერი გაქვს ჩემთვის

სათქმელი?

გია — როგორ არა!

კახა — მითხარი!

გია — ჯერ რუქაზე ხომ არ გვემოგზაურა?

კახა — გია, შენ ხედები...

გია — რას?

კახა — ეს არ იყო ლალატი!

გია — (დგება) არ იყო? არ იყო?!

(ხელს დაავლებს მაგიდაზე დაგდებულ დანას და ფერდში ურტყამს დანას. კახა ორად იკეცება და სკამზე ჯდება).

კახა — დანა მომეცი! (გია უძრავად დგას) დანა მომეცი! (გაოგნებული ბიჭი მთვარეულივით მიდის კახასთან და დანას აძლევს. კახა დანას დახედავს). ტარამდეა სველი! (სკამზე ჯდება).

ლენიკო — (შემოდის) კახა, ჩაის დალევ?

(სიბნელე. სასწრაფო დახმარების სირენის ხმა, რომელიც ხან ძლიერდება მოქმედების განმავლობაში, ხანაც მიმქრალად ისმის. სინათლე ინთება, მაგრამ ამჯერად ბლანტი, ხან ყვითელი და ხან შინდისფერი... ირეალური განათებით. შემოდის ირინე... შემოდის დათო... კუთხეში, ანთებული სანთლით ხელში, მუხლებზე დაჩოქილია გია... ლენიკო ბოლთას ცემს აქეთ-იქით... აქეთ-იქით, კახა მათ შორის ტრიალებს. დათოც ანთებს სანთელს, ლენიკოც, ირინეც).

დათო — არ მოკვდე!

გია — არ მოკვდე!

ირინე — არ მოკვდე!

ლენიკო — (წამით შედგება) კახა, ჩაის დალევ?

(კახა ხან ერთს ჩააჩერდება, ხან მეორეს. სირენის ხმა ხან მატულობს, ხან ოდნავ ისმის).

კახა — ირინკა!

ირინე — მაპატიე!

კახა — გეყო, რა!

ირინე — შენ არ გესმის, რატომ ვარ შენზე ცუდად?

კახა — არ მესმის!

გია — ღმერთო, გევედრები, გადაარჩინე კახა!

კახა — ადექი, გია!

ირინე — მაშ, არ გესმის, რომ ის ვინც საპატიებელია, უფრო ცოდოა, ვიდრე მპატიებელი?

დათო — არ მოკვდე რა!

კახა — შენ ვინ ხარ? (დათო მეორე სანთელს ანთებს და კახას უწვდის) ვინ ხარ?

დათო — მე ჯემო ვარ!

კახა — არა!

დათო — მე გია ვარ!

კახა — არა!

დათო — მე დიმიტრი ვარ!

კახა — არა!

დათო — მე გოგი ვარ!

კახა — არა! არა! არა! შენ ჩემი დალუპული ძმების სახელებს მე-
უბნები! შენ დათო ხარ!

დათო — მერე რა, მეც ხომ შენი ძმა ვარ, ქრისტესმიერი?!

გია — გევედრები!

კახა — გია, დანყნარდი, მე შენი ხელით არ მოგკვდები!

ირინე — მამა მპატიობ?

კახა — ირინ, რომ იცოდე, რა ხნის ნაპატიები ხარ?! მე ვინ მპატი-
ებს?

გია — ნუ დამამძიმებ კახას სისხლით! გევედრები...

ირინე — ყველაზე დიდი ჭრილობა მე მოგაყენე!

კახა — გია, გაიგე, რომ შენ მკვლეელი ვერ გახდები!

დათო — მე ძმა ვარ შენი ქრისტესმიერი... მე ჯემო ვარ, გია, დი-
მიტრი, გოგი!..

კახა — მესმის, დათო, ახლა მესმის, რასაც ამბობ!

ლენიკო — იცი, ბავშვობიდან, თითქმის დღემდე მჯეროდა, რომ
როგორც ზღაპრებში ყველაფერი ყოველთვის კარგად დამთავრდე-
ბა... არ მოკვდე, რა!

კახა — არა, ლენიკო, ეს მხოლოდ დასაწყისში მეგონა... იცი, თით-
ქოს რალაც ტალღას ნაყვევი... მივინებდი... წყალს სიკვდილის მოტკბო
სუნი ასდიოდა... მაგრამ მერე მაგრად ავფართხალდი და ნაპირისკენ
გამოვცურე!

გია — მე მიყვარს კახა!

ირინე — გამოცურე, კახა!

დათო — გამოცურე!

ლენიკო — გარიჟრაჟი, არიჟრაჟი, რიჟრაჟი, იჟრაჟი...

გია — მე ხომ ვიცოდი, რომ მათ ერთმანეთი უყვარდათ!

დათო — გაკვირვებული დარჩნენ ექიმები, ასეთი ჭრილობა და
არცერთი დაზიანებული სასიცოცხლო ორგანო!

კახა — თითქოს რალაც შავი ტოპრაკი მქონდა ჩაკერებული სხე-
ულში ბალღამითა და შხამით სავსე... სწორედ ის გაფატრა გიას და-
ნამ... არასოდეს მიგრძვინია ასეთი ნეტარება! მინდა ვიცოცხლო, მინ-
და მიყვარდეს, მინდა საჭირო ვიყო!

ლენიკო — არ მოკვდე, თორემ მოგკლავ, იცოდე!

გია — (უეცრად გაეცინება) რაო? რაო?

ლენიკო — არ მოკვდე, თორემ მოგკლავ!

კახა — რას მერჩის ეს და-ძმა, ვერ გამიგია!

ნატაძრალზე

დრამა ორ მოქმედებად

მოქმედი პირნი:
მარეხი
ნინო
თამარი
მიხა
დავითი
ლექსო
გიზო
ნათია
თომა
დეშნა
ზურაბი
გიორგი
ხეჩია

სურათი პირველი

შინდისფრად განათებული სცენის კუთხე. სიღრმეში კათედრა, ზედ გაშლილი ვეება ფოლიანტით. ბერის ტანისამოსში გამონყობილი მემატთანე ფოლიანტს ფურცლავს. შემდეგ ფრთას იმარჯვებს ხელში, წერას იწყებს და თან კითხულობს საკუთარ დაწერილს.

მემატთანე — იდგა ტაძარი. ზედ ურჯულოს საზღვარზე, თვალუნვდენელი მთის წვერზე. და იყო ტაძარს შეფარებული ხალხი მხნე და ზნეკეთილი, ლალი და გამრჯე, მრისხანე მტერთან და გულგაღებული მოყვრად მოსული სტუმრის წინაშე.

იდგა ტაძარი. გამოხდა ხანი და მტრისგან მოსვენებულმა ადამიანებმა თანდათან მიივიწყეს ტაძრისკენ მიმავალი გზა. ფართედ გალოკილ ბილიკს ბალახმა გადაურბინა და ერთ დროს ლამაზად აშოლტილი ერი გაზულუქდა, მოიმჩვარა და დამქლევდა, ვითა ირემი მგელგანყვეტილ ტყეში. და მიატოვა ხალხმა ტაძარი. აღარ თბებოდნენ ტაძრის კედლები სანთლის ალითა და ადამიანთა ამონასუნთქი

მხურვალე ლოცვით და ველარ აღუდგა ობლად დარჩენილი ტაძარი ქარებს ხორშაკიანებს, იწყო წელიწეღა დაშლა და აი, ერთხელ ღვეწით გარუმბებული გლეხი, საქონელს რომ გაჰკიდებოდა მდებარეობაზე ბედად ტაძრის გაღავენში შეხეტილდა, გამსუნაგებულმა მზერამ წამსვე აღმოაჩინა მოყანყალებული ქვა და მალე ამდაგვარი ქვებით განმტკიცდა გლეხკაცის ოდა-სახლის ფუძე. და კვლავ გაილოკა ტაძრისკენ მიმავალი ბილიკი, მაგრამ ამჯერად არც ლოცვისთვის, არცა მტერთან საომრად დაიდრა ხალხი, არამედ ტაძრის თლილი ქვების ჩამოსაზიდად. შემდგომში ბარში აიშენეს პატარ-პატარა ციხე-სიმაგრეები, ხით განყობილი ქოხების ნაცვლად და გაისმოდა უპირატესად სიტყვა — ჩემია, ჩემთვის და ჩემთან. გაქრა ტაძარი, ვინაიდან განიყვეს სხეული მისი.

და გამოჩნდა მაშინ კაცი სახელად თედორე, კაცი მნიგნობარი და მორწმუნე დიდად და შეუდგა იგი ქადაგებასა და შეგონებას, რათა მოეშალა ხალხს ტაძრის ქვით ნაშენი გაღავენები და სახლები, უკან, მთის წვერზე აეზიდა და გაემთელებინა ტაძრის განძარცული სხეული.

და გულს უშანთავდა მისი სიტყვები მათ, ვისაც აღარ ძალუძდა თავის გახრიოკებულ სულში ფათური. ჯერ დასცინოდნენ, შემდეგ გაბეზრებულად დაუნყეს ბლვერა, ბოლოს კი ვიღაცამ მოკლა მათი სულის ამაფორიაქებელი, მოუსვენარი მოქადაგე. და მაშინ, როგორც ეს ხშირად ხდება ხოლმე, სინანულით აეესო გული ხალხს, მხურვალედ იგლოვა თედორე და შეარქვა მას ბრძენი. მაგრამ მოუხედავად მისი სიბრძნის აღიარებისა, კაცმა არ ახლო საკუთარ სახლსა და გაღავენს ხელი. ამასობაში მტრისთვისაც არ დარჩა შეუმჩნეველი გამოლაყება ერთ დროს გონიერი და ღონიერი ერისა და შეუდგა ურჯულო მზადებას ახალი შემოსევისთვის. დაფეთებულმა ხალხმა ძლივძლივობით, დამარილებული სახსრების ჭრაჭაჭრუჭით იწყო კვლავ მთის წვერზე ტაძრის მშენებლობა, ვინაიდან კეტავდა იგი ვინრო ხეობის ყელს და შეუვალი იყო მტრისთვის. მოიტანეს ქვა და შეუდგნენ პირველი კედლების აყვანას და დაინგრა იგი. თავიდან დაინყეს და კვლავ ნგრევით დამთავრდა მათი უხალისო შრომა და აქ თვალი გაახილა ხალხმა, მზერა გაიორბა, გაიხსენა თედორეს შემოძახილი და მიხვდა მიზეზს ნგრევისა: მტრის მოსალოდნელი საფრთხით შემოფოთებულმა სოფელმა მოშალა საკუთარი ციხე-გაღავენები და პირწმინდად აზიდა ძველი ტაძრის ყოველი ლოდი მთის წვერზე. კვლავ შეუდგნენ შენებას, ამჯერად მხოლოდ ძველი ტაძრის ქვით. მაგრამ რალაცა აკლდა მათ გარჯას... ძველი აღმოჩნდა სიტყვა ჩემიდან მცნება — ჩვენამდე მიღწევა, და აშენებს ახლა ერი ახალ ტაძარს ძველი ტაძრის ქვით.

(ბერი ფრთას სათუთად ჩადებს გადაშლილ ფოლიანტში და გადის. სიბნელე).

სურათი მეორე

(წყაროსთან მოკლე მორზე მარები და ნინო ჩამომსხდარან) მარები — შე კაი ქალო, თერამეტი ნლისა დაქერივდი, ლექსო დი ბიჭია უკვე, როდემდე აპირებ მარტო ყოფნას?

ნინო — კაცს მე ვერ გავიჩენ, გათხოვების კი რა გითხრა?

მარები — რატომ? გვარიშვილობა დიდებული, ქალად ქალი ლამაზი, ხელის მთხოვნელი ულევია... ბევრი განუხებს?

ნინო — (ჩაიცინებს) მოვიდნენ ამასწინათ შუამავლები, მაგრამ ლექსო რომ გამოუყარდა ხანჯლით, სულ ლინინ-ლინინით გაასწრეს ლობეებზე!

მარები — ჰო, ეჭვიანი ვაჭიშვილი გყავს, შენც ბატონად დასვი ოჯახში! დროა მიხედეს შენს ასეთ ყოფასაც!

ნინო — რა გითხრა, ჩემო მარებ, ძალიან მახსოვს ჩემი გიორგი და სხვა კაცი ვერ იარსებებს ჩემთვის!

მარები — ლექსო ვნახე გუშინ, მზეჭაბუკს გავდა, სხვათა შორის კოჭლობა შევატყე, რა დავმართა?

ნინო — ცხენმა დაამტვრია, დავითს გაუხედნა ის სულელი კვიცი!

მარები — (ჩაიცინებით) ისე მართლა უხედნივით რომ სცემს ფლოქვებს ნათიას ჭიშკრის წინ, შენ რავა უყურებ მაგ ამბავს?

ნინო — (ჩაფიქრებით) კარგი გოგოა, მარა ადრე არაა ჯერ?

მარები — ადრე-გვიან არ იციან მაგათ!

ნინო — ის ბოვში მეც მომწონს. ჯანმრთელი, მზიარული გოგოა!

მარები — საჯიშეთაც ივარგებს, ხო გინდა ლამაზი შვილიშვილები?

ნინო — (იცინის) შენ უკვე ქორნილიც გადაიხადე, მგონი, მე რაღას მეკითხები? ისე კი, ორი წუთის წინ ჩემს გათხოვებას აპირებდი! რალა დროსია, ბებობით თუ მემუქრები?

მარები — ვინმეს მოგზავნილი არ გეგონო! არამკითხე მაჭანკალი ვარ მხოლოდ! ისე, რო იცოდე, მზითვიც რიგიანი მოყვება!

ნინო — მზითვეს ვინ უყურებს, ოჯახის ქალად ივარგოს და...

მარები — რაც უფრო ღარიბია აზნაურიშვილი, მით უფრო ამპარტავანი ბრძანდება, ბატონო!

ნინო — (წყენით) ამპარტავნობის რა შემატყე?

მარები — თუნდაც ეს გაბუტვა! არ შეიძლება გაგეხუმრო? სუ, თამარი მოდის!

თამარი — კაი გამარჯობა თქვენი, ქალებო!

ნინო — გაგიმარჯოს, დეიდა თამარ!

მარები — ხომ მშვიდობით?..

თამარი — მშვიდობა ვინ თქვა ამ ანეწილ დროში?! ყველაფერი ილაპარაკეთ უკვე, თუ მოგრჩათ რამე მოხუცისთვის? ცოტა ხმამალა მელაპარაკეთ ოლონდ, თვარა ყურს დამაკლდა ძლიერ!

(ამის შემდეგ დიალოგი თითქმის ყვირილით მიმდინარეობს)

მარეხი — სალაპარაკოს რა გამოლევს? დაბრძანდი!

თამარი — (ჩამოჯდება) უუფ, დავიღალე! (პაუზის შემდეგ კალატოზი დაეინახე, სულ ბუბუნით მიბუხნულობდა დაღმართში!

ნინო — ჰო, არავინ გასულა სამუშაოდ, დილიდან ტაშ-ფანდური გამართეს კაცებმა!

თამარი — ჰო, ეტყობა მაგათ ეძებდა! ისე კი რა უსაშველო გეჭირს, ვაშენებთ, ინგრევა, ვაშენებთ ინგრევა... ა, ბატონო, დაუჯერეთ თომა გადარეულს და მოვშაღეთ ჩვენი გალავნები, აშენდა? შენც არ მომიკვდე!

ნინო — თომა მაინც სწორი იყო, ბრძენი თედორეს ანდერძი რომ შეგვასრულებინა!

თამარი — კაი, შენი ჭირიმე, სხვების დახმარება რომ აკრძალა, ნესია, მარტო ჩვენმა სოფელმა უნდა აშენოსო, ეგეც მართალია? რა ხნის აშენებული იქნებოდა, ყველა რომ დაგვხმარებოდა.

ნინო — (გაუბედავად) ბრძენის ანდერძი ზუსტად უნდა იყოს დაცული!

მარეხი — ჰო, ქეიფ-ქეიფში უმალ აშენდება ტაძარი!

თამარი — ქვეყანა ინგრეოდა და კიმოთე ცეკვას შვებოდაო... ასეა ჩვენი საქმე (შორიდან შეწყობილი სიმღერა და დოლის ბაგუნის მოისმის). ჯანდაბა და ზურბაბა მაგათ! მონახეს არა დრო? მტერი კარზეა მომდგარი!

ნინო — აბა საკუთარ ეზოში მუშაობდნენ! გული და ხალისი უნდა კარგად შენებას!

მარეხი — რავა, ტაძარი სხვისი ჰგონიათ თუ? სიმაგრე თუ არ მოესწრო, გვიტიროს ყველამ! საზღვარზე ჩვენა ვართ, სხვა კი არა!

ნინო — (ეცინება) კაია, აქედან რომ ვუბრაზდებით! პირდაპირ ბღღვირი ავაღინეთ კაცებს!

(ქალები იცინიან)

თამარი — ისე, ამ პატარა სოფელს რომ მოგვჩერებია ყველა, ცოტა რომ ნაგვეხმარონ, არაფერი დაუშავდება თედორეს ანდერძს!

ნინო — ყველას თავისი აქვს საშენები!

მარეხი — საზღვარი კი აქაა და ჩვენი სიმაგრეც ყველაზე მთავარი!

ნინო — მოკლედ, ჩვენი ასაგებია და მორჩა, უნდა შევეგუოთ ამას! (ცეკვა-თამაშის ხმა ძლიერდება)

თამარი — ნეტა რა უღზინთ? კაი, გვეყოფა ამაზე, ისედაც მოშხამული მაქვს გული! აქობამდე რას ბაასობდით?

მარეხი — (ემშაკური ღიმილით) შვილებზე, დეიდა თამარ, შვილებზე!

თამარი — (ყურზე წაივლებს ხელს) შვილებზეო? (პაუზის შემდეგ)

ნინოს ვენაცვალე, ხო იცი, პირდაპირი ლაპარაკი მიყვარს!

ნინო — არც მე მეხერხება ქარაგმა, დეიდა თამარ!

თამარი — შენი ბიჭი რალაც ძაან უტრიალებს ჩემს ეზო-კარს...
დღესაც ბლის ხეზე იყო გასული და სულ ჭინჭრით ავუსუსხე კანჭები!

ნინო — (უხერხულ მდგომარეობაში ჩავარდნილი) რა გითხრა, დე-
იდა თამარ, ბალი არასოდეს ყვარებია და...

თამარი — (უნებლიედ ელიმება) ბალზე გიყვებო, არ მითქვამს
მე!

ნინო — რა ვიცი, გავაფრთხილებ!

თამარი — ჰო, მასე ქენი, გენაცვალე! (უხერხული პაუზა) სწორად
გამიგე, შვილო, რამეს კი არ ვუკადრისობთ... ლექსოსნაირი ბარე ორი
არ დადის ამ დუნიაზე, ოჯახიც სახელიანი გაქვს, სანიმუშო, მარა
სულ ბოვშია ჯერ ჩემი ნათია!

ნინო — (ჩაილაპარაკებს) არც ლექსოა მათუსალას ხნის!

თამარი — მაგას არ ვამბობ მეც, მოვიცადოთ პატარა ხანს!

ნინო — (ელიმება) მშვენიერი სმენა გაქვს დეიდა თამარ, ტყვილა
დაგვანყვიტე ყელის ძარღვები!

თამარი — კი, როცა ძალიან მაინტერესებს, ყველაფერი მესმის!

(სამივე იცინის)

მარეხი — მოვიცადოთო? ახლა მაგათ კითხეთ თუ ელოდინებათ?

(ხმამალა გადაიკისკისებს)

თამარი — ნუ იცი შენ უადგილო ლლაბუცი!

ნინო — (დგება, კაბას ისწორებს) აბა, უკაცრავად ვიქნები თქვენ-
თან.

მარეხი — რატომ აჩქარდი?

ნინო — საქმეს რა გამოლევს, (თამარს) ლექსოს კი მაგრად დავ-
ტუქსავე, დეიდა თამარ!

თამარი — (შენუხებული) ძალიან მკაცრად არ გამიგო, შვილო!

ნინო — აბა, მშვიდობით! (სურას აიტაცებს ხელში და მიდის)

თამარი — (მარეხს) იქნებ არ უნდა მეთქვა?

მარეხი — ნუ სწუხარ, არაფერი სწყენია!

თამარი — დიდი ყოჩალი გოგოა! ქვრივმა, მარტოხელამ რა ბიჭი
გაზარდა!

მარეხი — რა ვიცი, ჭინჭრისთვის კი გაიმეტე და...

თამარი — რა ვქნა აბა? კრუხივით დავქოთქოთებ ბოვშს და გული
მისკდება, რომ წარმოვიდგენ სხვის ოჯახში! ბებია ვარ, რა ვქნა?

მარეხი — თვითონ ბაბუდას რომ გეძახის?

თამარი — სულერთი არაა? შე ქალო!

მარეხი — შენს ხელობას თუ ასწავლი?

თამარი — მაგი ხელობა კი არა, მეცნიერებაა! ძაან გონიერი გო-
გოა, უცებ აულო ალლო!

მარეხი — კაი საქმეა დასტაქრობა! (დგება) აბა, მეც უნდა დაგემ-
შვიდობო!

თამარი — რავა გამირბიხართ ყველა?

მარეხი — (სიცლით) შენ ოღონდ ნათიაზე გალაპარაკა და დი-
ლამდე არ გაუშვებ არავის!

თამარი — (ბუზლუნით) მოგაბეზრეთ ხომ თავი? მოიცა, შენკენ
მაქვს გზა!

გამაცილე! (მარეხი წამოდგომაში ეხმარება) ა, შეხე რავა დამ-
დულრულივით მიფუთფუთობს თომა!

მარეხი — ეგ კი ჩაუმნარებს მაგათ ქეიფს!

თამარი — არ არიან ღირსნი თუ?

(მარეხის მკლავს დაეყრდნობა. ორივე გადის).

სურათი მესამე

დოლის ბავუნით, სიმღერით, ცეკვა-თამაშით შემოდიან აქეი-
ფებული კაცები.

მიხა — (მხარზე შემოდებულ ტიკჭორას მინაზე დებს) ახლა ამ ად-
ვილას დაევანათლოთ, წყაროს პირას.

დავითი — დაგეზოცავს, ბიჭო, თომა!

მიხა — ნუ შემიკვიცინეთ ამ თომათი, ფეხებსაც ვერ მომჭამს.

ლექსო — (მოიღუშება) მიხა, ნათლიაჩემზე ძვირი არ წამოგცდეს,
თორემ ისე გაგლახავ, რომ კარგახანს ჭერში დაიწყებ ღიმილს.

მიხა — (წამოხტება) ამ ლანირაკს შეხედეთ! (ლექსო ქულაჯის
გახდას იწყებს. დავითი და ახალგაზრდა გლეხი შუაში ჩადგებიან)

დავითი — გრცხვენოდეთ, ქეიფის ჩხუბში გადაზრდა ვის გაუგია.

დემნა — (ჩაიხითხითებს) მაგის მეტი რა გამიგია.

მიხა — (იქაჩება) მაგას გვარიშვილობა ხომ არ ატყუებს.

ლექსო — (ჩაიცინებს) აკარი ახლა ამას ყბაში!

მიხა — ბოლო-ბოლო ხუთი წლითა ვარ უფროსი.

გიზო — ჰა, რა ვქნათ, დავიშალოთ? (დემნას) წამო, წავილოთ ეს
ჩვენი ტიკჭორა, მამი!

ახალგაზრდა კაცი — ასე ჩავიმნაროთ ეს მშვენივრად დაწყებუ-
ლი დილა?

დავითი — შეგარცხვინოთ ღმერთმა!

ლექსო — (უეცრად გაიღიმებს და სიმღერას იწყებს):

ზეშთაგონებით მოვდივარ,
ასე ურჩი და აშარი,
ღმერთმა სიცოცხლე მაშოროს
შენი მტრის ნაფეშქაშარი!
(მიხა მეორეს ეტყვის მას, დანარჩენები ბანებს დააგუგუნებენ).

დავითი — (სასმისს შეავსებს) ეს ჩვენი წინაპრის ნათელი სულის მოხსენება იყო, მის კუნთა მარჯვენას გაუმარჯოს, ურჯულო მშვენიერ მუსერელ და დიდი ტაძრის აღმშენებელ მარჯვენას. მტრისთვის უდგომელ ციხესიმაგრედ რომ იქცა და მოყვრისთვის ცოდვების განზბან სასუფეველად. ახლა, როცა მხოლოდ ნაფუძარი დარჩა ჩვენი ძველი დიდებისა, ისევ აიზვირთა მტერი ჩვენს შესამუსრად, მაგრამ უკან დაიხვეს ყოველთვის ეშმა ჯვრის წინაშე. დე, ჩვენი წინაპრის ცაში მოფარფატე სული გაგვიძღვეს წინ აბლდვრიალებულ ჩირაღდნად, ჩვენი სათაყვანებელი სამშობლოს დასაცავად და ახალი ტაძრის აღსამართავად.

ახალგაზრდა გლეხი — (მკლავს დაიკაპინებს) უუჰ!

დავითი — (შემცბარი) რა იყო, შე კაცო!

ახალგაზრდა გლეხი — სულ ბუსუსები დამაყარა მკლავზე, აა, შეხედე (შიშველ მკლავს აჩვენებს დავითს. ერთმანეთს გადახეხევენან).

დემნა — (ნიკაპში ხელს კიდებს მიხას) შენ რამ დაგამუნჯა, კაცო!

მიხა — (თავს ნევეს მალლა) ვტირი!

ახალგაზრდა გლეხი — შენ გენაცვალე მაგ ცრემლიან თვალეში, შენა!

(შემოდის აქოშინებული თომა)

დავითი — (შემფრთხალი) თომას გაუმარჯოს, თომას!

გიზო — (თასში ღვინოს ჩამოასხამს და თომას უწვდის) დაგვლოცე, თომა ბიძია!

თომა — (თასს ჩამოართმევს) თქვენი დედები ვატირე მე!

დემნა — ასეთი დალოცვა კი არსად გამიგია!

თომა — ადამიანები ხართ თქვენ?

დავითი — რა დაგემართა, შე კაცო, ცოტა მოლხენას საქმე არასდროს გაუფუჭებია.

ახალგაზრდა გლეხი — სწორედ ტაძრის სადღეგრძელოს ვსვამდით ახლა. დაგვილიეთ ერთი თასი, ბატონო თომა.

თომა — (თასით ხელში) თქვენს სისხლს დავლევე მე!

დემნა — (შემკრთალი) რამ გაგამხეცა, შე კაცო!

თომა — გილხინთ არა, ლალობთ ხომ? ტაძარი თავისით აშენდება?

გიზო — ერთი დღე რა მოხდა, თომა ბიძია.

თომა — გუშინ?! დავითს ვენახი ჰქონდა შესანამლი, ამას მიწა გადასაბრუნებელი. ვანო ქორწილში გამოსკდა, ამ ვირმა ხელი იღრძოჭიდაობაში, ტაძარს კი არა, საღორეს ვერ ააშენებთ თქვენ. ყოველდღე ასე ტყე-ტყე გეძებოთ?

მიხა — კარგი, რამ აგაფეთქა ამ დილაადრიანად, შე კაი კაცო!

თომა — რაო, თავი მოგაბეზრეთ, არა?!

მიხა — მობეზრების რა გითხრა, მონატრებით კი ნაღდად არ მომ-
ნატრებიხარ.

თომა — სულს ამოგიყვანთ ყელში, თავებელს განყვევლინებთ, მერე
თუნდაც თედორესავით გამისტუმრეთ!

მიხა — ეს კი ნამეტანი მოგივიდა, თედორეს არ შეადარა თავი, კა-
ცო?

ლექსო — მე რა გაგაფრთხილე, მიხა?

თომა — (ლექსოს ხმაზე შეტრიალდება) შენც აქა ხარ, ლექსო?

ლექსო — მაპატიე, ნათლი!

თომა — სხვას რალა უნდა ვუთხრა, შეგარცხვინა, შვილო, ღმერთ-
მა! (ჯამს გვერდით მოისვრის და გადის)

ლექსო — ესეც ასე... ახლა კი მართლა ნავიდეთ, სირცხვილია!

მიხა — კაი, თუ ძმა ხარ, იმ მთაზე რა ამპარონიალებს ახლა?

(ტიკჭორას თავექვეშ ამოიდეებს და თვალებს მილულავს)

ლექსო — შენი საქმის შენ იცი!

(გადის).

დავითი — სავალალოა ერთობ, სავალალო! აბა, ერთიც შეეავსოთ
და...

სურათი მეოთხე

სიბნელე. თივის ზვინზე თომას სძინავს. უეცრად დაიქუხებს,
ელვა გაანათებს გარემოს და ამ მოციხფრო, სიზმრისეულ გა-
ნათებაში, თივის ზვინზე ნამომჯდარი თომა ყრუ ხმით იწყებს
ლაპარაკს უხილავ თანამოსაუბრესთან.

თომა — რა არის ეს, ხილვა? თუ მესიზმრები?.. მე შენ გიცანი,
არასოდეს მინახავს შენი სახე, მაგრამ გიცანი!.. ბრძენი თედორე! ხომ
ბრძენი თედორე ხარ?.. რატომ გელიმება? ეს შენი სიკვდილის შემდეგ
შეგარქვა ხალხმა ბრძენი! (მიაყურადებს) დიახ, მეც ასეთად მიმაჩნი-
ხარ!.. ვინ მოგკლა, იცი? ვინ? არა, ეგ არაა სულერთი!.. როგორ თუ
ყველამ?.. ყველამ ერთად?.. რატომ?.. ჰო, მესმის, მეც შენსავით ვალი-
ზიანებ და სულს ვუფორიაქებ მათ! არ იფიქრო, შენ გედრები! მე შენს
გაკვალულ ბილიკს მიყვები მხოლოდ! არც ის იფიქრო, საბოლოოდ
გადავგვარდით, რომ ჩადენილი ცოდვების სიმძიმეს ვერა ვგრძნობთ,
ვგრძნობთ და საკუთარ თავსაც არ ვუტყდებით! ნაკლი რაცა გვაქვს,
დროდადრო იმასაც ვხედავთ, მაგრამ ეგაა და ეგ, ამის იქით ნაბიჯსაც
ვერა ვდგამთ. უცხოთ არაფერი გვშურს, ერთმანეთის შურმა კი მოგ-
ვსპო და ამოგვადგოდ! ერთი სახატე გვაქვს ყველას სალოცავი, ჩვენი
ქვეყანა, მაგრამ ვერა და ვერ ვისწავლეთ ერთ ხმაში შეწყობილად
ლოცვა! ვერ ვისწავლეთ სამშობლოს ერთად სიყვარული და ასე ცალ-
ცალკე გვიყვარს ქვეყანა ჩვენი! თუმცა, ალბათ შენს დროსაც ასე

იყოს?! მე ერთ კაცს არ მოვუკლავარ, ყველამ ერთად მომკლავ, რომ ბრძანე, ალბათ ამას გულისხმობდი, სამშობლოს ცალ-ცალკე სწყვეტ რულმა ყველას ერთად რომ გაამეტებინა მოსაკლავად შენი თავი!

(პაუზა. თომა უხილავ მოსაუბრეს უსმენს).

დიახ, ორჯერ დავინყეთ მშენებლობა და ორჯერვე ჩამოგვენგრა უკვე აყვანილი კედლები. მტრის შემოსევის შიშმა მიგვახვედრა მიზეზს და ახლა შენს ანდერძს ვასრულებთ! ხალხმა უკვე მოშალა საკუთარი ციხე-გალავნები და ძველი ტაძრის ლოდები ნატაძარალზე აზიდა. ახლა მართლა გაგვიჩნდა იმედი, რომ ბოლომდე მივიყვანთ ამ საღვთო საქმეს და მტერს შეუვალ ციხე-სიმაგრედ დახვდება ტაძარი.

(თომა კვლავ მიაყურადებს უხილავ თედორეს, სახეზე ნელ-ნელა გაკვირვება და შიში ეხატება).

ეგ რა თქვი, ბრძენო?!. თუ მომესმა?... რას ამბობ, რას? რალა ძალამ უნდა დაანგრეოს კვლავ, ახლა ხომ სულ ძველი ტაძრის ქვით ვაშენებთ!.. მაშ, რა გვეშველება, დაჩოქილი გვეედრები, გვითხარი, რა გზას ვენიოთ?!

(კვლავ მიაყურადებს ბრძენს და ახლა შიშნარევ გაკვირვებასთან ერთად, ძრწოლაც ეხატება სახეზე).

არა, არ მჯერა! არ მჯერა, რომ ეს შენა ხარ! ბრძენი თედორე და ასეთი სისასტიკე? თან მე მავალეებ მაგ შემზარავი ბრძანების აღსრულებას? ეს შენ არა ხარ, შენ სხვა ხარ, სხვა, თედორეს ნილაბით!.. ღმერთო მიშველე, ღვთით მოვლენილი ხილვაა თუ ეშმაკეული გამიჯდა ტანში?! (ჯვარს მოიგლეჯს კისრიდან და წინ აიფარებს). განვედ! განვედ! განვედ! (ნელ-ნელა ეხუჭება ფართოდგახელილი თვალები და ულონოდ ჩამოუვარდება მკლავი). მაშ, ჭეშმარიტად შენ ყოფილხარ, ბრძენო! როგორ ვიფიქრო, რომ შენი მოკელის გამო იძიებ შურს შენს საყვარელ ერზე! მე, შენს ერთგულ მონაფეს, რა უფლება მაქვს არ აღვასრულო შენი ბრძანება?! იყოს ნება შენი! გემორჩილები, მე უბედური! ვიქადაგებ და მოვიძიებ იმ ყმანვილ კაცს, მაგრამ რალა მე ამკიდე ასეთი მძიმე ჯვარი, რალა მე?!

სურათი მეხუთე

ლექსო და ნათია თივის ზვინზე მოკალათებულან.

ნათია — სულ მინდოდა მეკითხა შენთვის, იმ დღეს უეცრად რომ ჩამობნელდა, რატომ შევკრთი?

ლექსო — განა შევკრთი?

ნათია — აბა, მომეჩვენა? ისე მომიჭირე ხელი, რომ მკლავი დამილურჯდა!

ლექსო — (დარცხვენით) იცი, ბაშვობიდან გამომყვა სიბნელის შიში. სულ პატარას მესიზმრა, თითქოს ალი მიტაცებდა და... ცხონებუ-

ლი ბებიჩემიც ისეთ ძილისპირულებს მიყვებოდა ხოლმე, რომ გულ-
გახეთქილი ველარც ვიძინებდი!

ნათია — ახლაც გეშინია?

ლექსო — დედაჩემს ღამით ჭრაქსაც არ ვაქრობინებ!

ნათია — ხვალვე მოვდებ მთელ ქვეყანას!

ლექსო — (გულნატკენი) აბა, შენ იცი!

ნათია — (მკლავზე შეახებს ხელს) არ გრცხვენია, მართლა დაიფე-
რე, რომ შენზე ვიჭორავებ?!

ლექსო — სულ დამცინი და...

ნათია — აბა, აბა, ნუ განაზღებო! მაჩვენე ნატკენი ადგილი! (ქუ-
ლაჯას ხდის ლექსოს და პერანგის სახელოს აუკაპინებს) მაგრად
გაქვს დაბეჭილი! ისე კი, ახია შენზე!

ლექსო — რატომ?

ნათია — როდის მოგისროლა ცხენმა, გახსოვს?

ლექსო — მაინც როდის?

ნათია — თავმომნონედ რომ ვადმოხედე, რა ყოჩალი ბიჭი ვარო,
სწორედ მაშინ! როგორც კი გაიპრანჭები, განგება ყოველთვის დაგს-
ჯის!

ლექსო — მაშ შენ სულ დაბეჭილს უნდა გეარა!

ნათია — ვითომ რატომ?

ლექსო — გაუთავებლად იპრანჭები და მიტომ!

ნათია — მე გოგო ვარ!

ლექსო — (მკლავზე დაიხედავს) რაღას ვიფიქრებდი. უკვე გახედ-
ნილი მყავდა!

ნათია — (ჩაფიქრებით უსინჯავს მკლავს) აქ დამელოდე (გარბის
და ცოტახანში უკან ბრუნდება, ხელში ბალახის კონა აქვს).

ლექსო — ეგ რა არის?

ნათია — სამკურნალო ბალახია, აქვე დავკრიფე! ამას ნატკენზე
დაგადებ და ორ დღეში მოგირჩება!

ლექსო — შენ რა, ბაბუდასგან ისწავლე?

ნათია — ჰო, ცოტა რამ გამეგება! (უხვევს მკლავს)

ლექსო — (შიამიტად) სიყვარულს ვერ კურნავ?

ნათია — არ იკურნება!

ლექსო — აბა, მე რა მეშველება?

ნათია — სიყვარულს მოპოვება უნდა! შენ ეგ ცხენის გახედნა ხომ
არ გგონია?

ლექსო — გოგოები რა, არ იხედნებით რო? (ტკივილისაგან შეჰყ-
ვირებს) მკლავ?

ნათია — არ მიყვარს მუტრუკული ღლიცინი!

ლექსო — რა ვთქვი ასეთი? იმ დღეს აფრასიონის კვიცი რომ გავ-
ხედნე...

ნათია — აღარ მორჩები ამ გავხედნე-გამოვხედნეს?

ლექსო — ის კვიცი ძალიან გგავდა შენ! აღარ მატკინო!

ნათია — გატკენ!

ლექსო — რა გენყინა?

ნათია — აი, შეგიხვევ და წავალ!

ლექსო — რა დაეაშავე ასეთი?

ნათია — ცხენს რომ შემადარე!

ლექსო — (გულწრფელად) ცხენზე ლამაზს ვის შეგადარო?

ნათია — ჯერ ეს ერთი, არავისთან მჭირდება შედარება...

ლექსო — მეორე?

ნათია — მეორე ის, რომ შველია ყველაზე ლამაზი!

ლექსო — (გაცხარებით) აბა, რას ამბობ, ცხენზე ლამაზი ადამიან-

ნიც კი არ არსებობს!

ნათია — სულ არ არსებობს?

ლექსო — მხოლოდ ერთი!

ნათია — მაინც ვინ?

ლექსო — ეგ დიდი საიდუმლოა!

ნათია — მითხარი!

ლექსო — შენი თმის კულული მაჩუქე!

ნათია — ვაჭრუკანა ხარ?

ლექსო — ხანდახან!

ნათია — ჯერ მითხარი!

ლექსო — კარგი, გენდობი!

ნათია — მაშ ვინ არის ყველაზე ლამაზი?

ლექსო — ერთი გოგოა, მთის სოფელში ცხოვრობს!

ნათია — (გამშრალი) მართლა? სახელი რა ჰქვია?

ლექსო — ნანო, მგონი!

ნათია — სად ნახე?

ლექსო — კვირიკობაზე, ხევში! ახლა შენი თმის კულული მიბოძე!

ნათია — (ამთავრებს გადახვევას) სიტყვა სიტყვაა, მომეცი ხან-

ჯალი!

ლექსო — მე თვითონ შეგჭრი!

ნათია — არა!

(ლექსო ხანჯალს უწვდის. გოგონა თმის კულულს მოიჭრის).

ლექსო — ფრთხილად, ახალი წამახული აქვს პირი!

ნათია — (თმის კულულს უწვდის ბიჭს. ლექსო მისგან გადაიხრება, მაგრამ ნათია უეცრად ხელს კრავს მას, თივაზე გადააქცევს და ხანჯლის წვერს ყელზე მიაბჯენს) ილოცე, უბედურო!

ლექსო — ასე არაფრისთვის მიმეტებ?

ნათია — ხანჯლის წვეტს ნუ უყურებ!

ლექსო — რატომ?

ნათია — თვალები გიელამდება!

ლექსო — სულ ერთია, მაინც მკლავ და...

ნათია — ილოცე სიკვდილის წინ!

ლექსო — რა გაენყობა? უფალო იესო ქრისტე, ძეო ღვთისა, სულ ასეთი მშვენიერი და ლამაზი მიმყოფე ჩემი ნათია!

ნათია — (რბილად) მე შენი არა ვარ!

ლექსო — მაშ ვისი ხარ?

ნათია — დედასი და მამასი!

ლექსო — ეს ჯერჯერობით! (ლოცვას განაგრძობს) ნათიაზე ფიქრში ერთ უსასრულო ლექსს ვწერ! არ დამიმთავრო ეს ლექსი დიდხანს, დიდხანს...

ნათია — არც მერე გავხდები შენი!

ლექსო — მაშ წავსულეწარ ნანოსთან მთაში და ესაა! რას შვრები, მართლა მკლავ?

ნათია — (ამოიოხრებს) მართლა!

ლექსო — შეწყალება როგორ დავიმსახურო?

ნათია — თვალები დახუჭე!

ლექსო — (თვალებს ხუჭავს) მაკოცებ?

ნათია — (უკვე მისკენ გადახრილი საკოცნელად კვლავ წელში გასწორდება) ო, რა ტლიკინა ხარ! ვერაფრით დაკაცდი!

ლექსო — მანახე ვინმე, კაცურ საქმეში რომ მაჯობოს! ტყვიას ტყვიაში ვაჯენ, ცხენოსანი უბადლო ვარ, ჭიდაობაში და მუშტში მომრევი არ მყავს, მშვილდისრით წკნელს ვხლიჩავ...

ნათია — რა გეშველება ასეთ ტრაზახას და ბაქიას?

ლექსო — არა, რა ვქნა, თვითონ თუ არ შევიქე თავი, შენგან ამას ვერ ველირსები!

ნათია — (დაფიქრდება) იცი რა?

ლექსო — რა?

ნათია — ნადი იმ შენ ნანოსთან!

ლექსო — რატომ?

ნათია — ნადი! ნადი!

ლექსო — შენ?

ნათია — მეც ნავალ!

ლექსო — სად?

ნათია — სახლში!

ლექსო — გინდა ორივე ნავიდე?

ნათია — ნანოსთან?

ლექსო — დაანებე მაგას თავი, ხომ იცი, რომ არ არსებობს არანაირი ნანო!

ნათია — აბა, სად მეპატიუები?

ლექსო — ჩემთან! დედაჩემი სუფრას გაგვიწყობს და მე ვეტყვი,

რომ ამერიიდან ოჯახში სამნი ვიქნებით!

ნათია — ცოლად გამოგყვე?

ლექსო — ჰო!

ნათია — რატომ?

ლექსო — იმიტომ, რომ მიყვარხარ!

ნათია — მე აღარ მეკითხები?

ლექსო — შენ რა, არ გიყვარვარ?

ნათია — რა გაქვს რო საყვარელი?

ლექსო — აბა მე რა ვიცი?

ნათია — (ახლოს მიდის მასთან) იქნებ თვალები? (თვალებში კოცნის ბიჭს) სახლში კი მხოლოდ მაშინ ნამოგყვები, როცა ცოტა დარბაისელი გახდები!

ლექსო — (სიცილით) დამიბერდები მაგის ლოდინში!

ნათია — სად შეინახავ ჩემს კულულს?

ლექსო — გულთან!

ნათია — ჰო, ეგ კარგი ადგილია!

(ეხვევიან ერთმანეთს. უეცრად ზარის მძლავრი რეკვის ხმა აკრთობს გარემოს)

ნათია — (ლექსოს მკლავებიდან ითავისუფლებს თავს) ზარი დარეკეს!

ლექსო — (მიაყურადებს) მეათედ შემოკრა ვილაცამ, რალაც მოხდა!

ნათია — (შეშფოთებული) გავიქცეთ!

(ლექსო ხელს სტაცებს ნათიას და ორივე სირბილით ტოვებენ იქაურობას).

სურათი მეექვსე

ვილაც ძალუმად რეკავს ზარს. ნელ-ნელა ყველა მხრიდან შემოდის ხალხი

დავითი — რა მოხდა?

მიხა — აბა, რა გითხრა, მეც ეს ნუთია მოვედი!

თამარი — (აქოშინებული) ვინ რეკავს ზარს?

დავითი — (ყვირის) ჰეი, რომელი ხარ მანდ?

თომა — (შემალღებულ ადგილზე გამოდის) მე ვარ!

ნინო — რა მოხდა, თომა?

თომა — ზარი მე დავრეკე, ხალხო! მე მოგიხმეთ!

მიხა — ჰოდა, გვითხარი, რაზე დარეკე, რა მოხდა?

თომა — ხილვა მქონდა, ადამიანებო, ბრძენი თედორე გამომეცხადა! (შემორბიან ნათია და ლექსო. თამარის დანახვაზე, ნათია ცალკე გადგება)

თამარი — რაო? რაო?

დავითი — ხილვა მქონდაო, თომამ!
 თამარი — ეგ გავიგე, კაცო!
 დავითი — (ხმამალლა) ბრძენი თედორე გამომეცხადაო!
 თამარი — რა გაყვირებს, ეგეც გავიგონე!
 დავითი — აბა, მეტი არ უთქვამს არაფერი და...
 თომა — გაიგეთ, ხალხო? ბრძენი თედორე გამომეცხადა ხილვაში!
 მიხა — მერე, თომას ვენაცვალე, რამდენი ვინმე სიზმარს ნახავს,
 ყველამ მაგ ზარს თუ დოუნყო რაკარუკი, რაფრა ნავა ჩვენი საქმე?
 თომა — უცნაური რამ მითხრა ბრძენმა... ჩემი ვალია გამცნოთ ეს
 და დანარჩენი თქვენ იცით!
 მარეხი — თქვი მერე, შე კაცო!
 თომა — ოღონდ ყურადღებით მისმინეთ და ერთბაშად ნუ აყაყან-
 დებთ!
 ნინო — სულგანაბული გისმენთ, თომა, თქვი, ნუ დაგვილიე სული!
 თომა — ბრძენი თედორე გამომეცხადა...
 მიხა — საიდან იცი, გინახავს რო ოდესმე?
 თომა — თვითონ მითხრა, თედორე ვარო!
 მიხა — ბრძენი თედორეო?
 თომა — თავისთავს ბრძენს ხომ არ უწოდებდა, შე დალოცვილო!
 ნინო — მიხა, ნუ უშლი ხელს!
 დავითი — ათქმევინეთ ბოლომდე თქვე კაი ხალხო, რა დაგემარ-
 თათ?
 მიხა — კაცო, იქნებ სხვა თედორე იყო-თქო, მიტომ ვიკითხე!
 თომა — უწნოდ მხიარულობ, მიხა!
 მიხა — ა, ბატონო, პირში წყალი ჩავიგუბე! (ლოყებს ბერავს. ვი-
 ლაცას გაეცინება).
 თომა — თედორე ბრძენმა მითხრა, ერის ხსნა ტაძრის აგებაშიაო!
 მიხა — ეგ ჩვენც ვიცით-თქო ვერ უთხარი?
 თამარი — (თავში ნაუთაქებს მიხას) აღარ მორჩები?
 (მიხა თვალებს გადაატრიალებს და მოჭრილი მორივით დაასკდე-
 ბა მიწას).
 დავითი — ადე, ნუ მაიმუნობ!
 (მიხა არ ინძრევია).
 თამარი — დაანებე თავი, ინვეს!
 თომა — თუ ტაძარი აშენდა, ერიც დღეგრძელი იქნებაო, მითხრა!
 ხშირ-ხშირად რომ ინგრევია, გრძნეული ძალის კი არა, თქვენი უხალი-
 სო შრომის ბრალიაო, მაგრამ მთავარი ის არის, რომ ერს ცოდვა აწვეს
 და წმინდა მიწა არ ღებულობს თქვენს ნაშენებსო!
 დავითი — საშველი რა არისო?
 თომა — ერი ცოდვებისაგან უნდა განიბანოსო!
 მარეხი — რა ცოდვაა ასეთიო?

თომა — რომელი ერთი ჩამოგიტვალოთ?

ნინო — მარტო თედორეს მოკვლა გვეყოფა მძიმე ცოდვად?

დავითი — ასი წლის წინ მოკლულ კაცზე ჩვენ ვაგოთ პასუხი?

თამარი — რაო, რა გვირჩია ბრძენმა?

თომა — (ხანმოკლე სიჩუმის შემდეგ) ხალხო, სიკვდილია ჩემთვის ამის თქმა, მაგრამ რა ვქნა, უნდა გითხრათ ამ... ამ ამოსაგლეჯი ენით! (თავს ჩაქინდრავს)

მარეხი — რა იყო. რამ დაგამუნჯა, ასე უცბად, შე კაცო?

ნინო — (შეშფოთებული) რას გვეუბნები ასეთს, თვითონ რომ გული გისკდება?

დავითი — აცალეთ, ქალებო!

თომა — (თავს მალლა სწევს) ტადარი რომ აშენდეს და აღარ დაინგრეს, მის პირველ კედელში ყმანვილი კაცი უნდა ჩაეტანოს ცოცხლადო!

(საკრებულოს მოკლე გმინვა აღმოხდება)

თამარი — (სამარისებურ სიჩუმეში) გაიმეორე, ყურს რომ დაუვჯერო!

თომა — (მორჩილად) უნდა ჩაეტანოს მხოლოდ საკუთარი ნებით, უანგაროდ და არაფერი ითხოვოს სანაცვლოდო!

(რალაც ხანს ყველა გაშტერებით მისჩერებია დამნაშავესავით თავჩაქინდრულ თომას)

მიხა — (მიწაზე ნამოჯდება) ხალხო, რას უსმენთ, გაგიყვებულა თომა!

ესაა და ეს (ხალხი დუმს), არ გახსოვს, სტეფანეს რა დაემართა ჩარეკი ორნახადის დაღევაზე? ცხრათავიან დევებს რომ ებრძოდა მთელი ღამე?

(ვილაცა შვეებით გაიცინებს, ხალხი ნელ-ნელა გონს მოდის).

დავითი — მაინცდამაინც ახალგაზრდა უნდა იყოსო?

თომა — ჰო, ჩვენდა საუბედუროდ, აბა, ეგ რომ არ ეთქვა, ჩავეკი-რებოდი და მორჩებოდა ამბავი!

მიხა — თქვენ გადამრევთ მე, მაინც უსმენთ?

თომა — (საწყლად) რად მიყურებთ ასე, მე ხომ არ მომიგონია ეს დანყველილი!

თამარი — მასეთ რამეს ვინ დაგაბრალებს, შე კაცო? მარა მაგნა-ირი არაფერი იბჭუტურო ბოვშებთან, თორემ ხომ იცი ჩვენი ყმანვი-ლების ამბავი, მოინდომებს ვინმე გმირობანას და...

ნინო — მართლა არსად მოყვე, თომა, ტვინი არ აურიო ბოვშებს!

(ლექსო ზურგებს ამოეფარება, დედამისმა რომ ვერ დაინახოს)

მიხა — არაუშავს, თომა, ეტყობა ძლიერი ჭრა ჰქონდა ლეინოს, ასე რომ, რა შენი ბრალია?

თომა — (სასონარკვეთით) ხალხო, ხალხო, მერწმუნეთ, ჭემმარი-

ტია, რასაც მე ვამბობ! დამავალა ბრძენმა და როგორ გავჩუმდე? იქა-
დაგე, მოიძიე ერისთვის თავდადებული ყმანვილი კაციო! ქალაქი
რომც ჩამქოლოთ, მაინც ვერ გავჩუმდები!

თამარი — (განცვიფრებით) მაშ, ახალგაზრდებს შეაგულიანებ,
კედელში ჩაეტანეთ ცოცხლადო?

თომა — ჰო, თამარ, ჩემი წმინდა ვალია ეს!

თამარი — თომა, მართლა დედების ჩასაქოლად არ გაიხადო საქმე!

მიხა — რაეა, მამები დამშვიდებით შეხედავენ ამ საქმეს თუ?

მარეხი — თვითონ უშვილო და უძირო რას მიხედება ამას?

თომა — შეგარცხვინა, მარეხ, ღმერთმა! თუმცა, რა მწყინს, თქვე-
ნებურად მართლებიჯ ხართ! მაგრამ მთავარი, დიდი სიმართლე მიუნ-
ვდომელია თქვენთვის!

მიხა — ცეცხლს ეთამაშები, თომა!

თომა — გაიგეთ, ადამიანებო, ჩვენი სამშობლოს გადასარჩენად
უნდა მოხდეს ეს უბედურება! სიკვდილია ჩემთვის ამის თქმა, მარა რა
ვექნა, რა წყალს ვეცე?

დავითი — (მძიმედ) შენ რას გერჩით, თომა, შენ შენი ვალი გაქვს
თედორეს წინაშე, ისე მეც გამოგია, რომ წინათ ასეთი წესით აშენდა
ერთი ციხე! ზურაბი ერქვა იმ ჩაკირულ ბიჭს!

წინო — (უჩვეულო გახარებით) კაცებო, რას მიედ-მოედებით, ნე-
ტა ვიცოდე?! ავარდით იმ მთაზე, დაიკაპინეთ მკლავები, თქვენი ოფ-
ლითა და სისხლით შეზილეთ დულაბი და აშენდება ის ტაძარი, აშენ-
დება და აღარ დაინგრევა! თქვენი არხეინობის გამო, თომას მიერ
გაბრწყვებული ვინმე ყმანვილი მართლაც რომ ჩაეკიროს, რაღად გი-
ღირთ მერე ან კაცობა, ან სიცოცხლე?

მიხა — თქვენ გადამრევთ მე, რაეა, ახლა არ შენდება თუ დანგრე-
ვის ეტყობა რამე? თომას ვენაცვალე, ერთი მითხარი, ვთქვათ არავის
არ მოუნდა კედელში ცოცხლად ჩამარხვა, მაშინ რა?

თომა — მაშინ აღარაფერს ჰქონია აზრი, ჩემო მიხა!

თამარი — მოკლედ, ბოეშებს აღარ გააგონო შენი ნალოთარი
ბოდვეები, თორემ მართლა ჩაგკირავ მე შენ!

თომა — თამარ, დაიოკე ეგ შენი კაპუეტი ხასიათი და უქმად ნუ
ატარტალებ ენას!

დავითი — მართლაც, არც ისე უბრალოდაა საქმე, როგორც შენ
გგონია, თამარ!

მარეხი — ატყობთ, თომას სულ უშვილოები რომ უჭერენ მხარს?!
დავითი — ცდები, მარეხ, მე სხვა რამეს ვამბობ. თუ ყურადღებით

მომისმენთ, ყველა კმაყოფილი დამრჩებით. თომა, თედორეს ანდერ-
ძით რა უნდა გვექნა ჩვენ? საკუთარი გალავნები დაგვეშალა და ჩვე-
ნი წინაპრის მიერ მკრეხელურად ბარში ჩამოზიდული ტაძრის ქვები
ისევ ნატაძრალზე აგვეზიდა. აგვეზიდა და ძველი ქვებით აგვეგო თა-

ვიდან ახალი ტაძარი! ასეა ხომ?

შედახილები — ასეა, ასე! ზუსტად თქვი, დავით!

დავითი — შენ გეკითხები, თომა, სადმე გადაუხვებ სიმართლეს?

თომა — (დაფიქრებით) არა, ყველაფერი სწორად თქვი, მაგრამ არ მესმის...

დავითი — ახლავე აგიხსნი! თომა, შენ არ იყავი, სული რომ ამოგვართვი, დაშაღეთ თქვენი სამოსახლოებიო?

თომა — მე ვიყავი!

დავითი — მერე არ დავშაღეთ?

თომა — მხოლოდ მას შემდეგ, მეორედ რომ დაინგრა ტაძარი!

დავითი — ახლა ამას არა აქვს მნიშვნელობა! ეს ამდენი ქვა ძალით რომ აგვაპრონიალეზინე მთის წვერზე?

თომა — მართალი ხარ!

დავითი — ხომ დაგიჯერეთ, ხომ დავინყეთ მშენებლობა?

თომა — მხოლოდ მას შემდეგ, რაც მტრის თავდასხმამ შეგაშინათ!

დავითი — (გაბეზრებულად) ახლა არ ღირს ამაზე-მეთქი! მოკლედ, შევასრულეთ თედორეს ანდერძი, თუ არა?

თომა — ნანილობრივ კი!

დავითი — ჰოდა, გვაცალე ახლა, დალოცვილო, მიგვაყვანილე საქმე ბოლომდე, მსხვერპლისა და სისხლის გარეშე! ვაფასებთ შენს ერისკაცობას, შენს თავდადებას, მარა შენს სიზმრებს ყმანვილებს სიცოცხლეს ნუ შეგევანირინებ!

აშენდება ტაძარი, მოვიგერიებთ მტერს და ცხოვრება დაიწყება, ავ თვალს რომ არ დაენახვება ისეთი!

მიხა — შენ გენაცვალე მაგ ოქროს ყანყრატოში, შენა!

დავითი — (რბილად) ამოიგდე ახლა თავიდან ეგ შენი ნაგვიანები ხილვა და მივხედოთ საქმეს!

ნინო — კაცი ხარ კაცური, დავით!

მარეხი — არ გაგვიმთელა დამსკდარი გულები?!

მიხა — თომა, ჩამო ძირს და ზარს აღარ გნახო გაკარებული!

(გარს ეხვევიან დავითს, შიშისგან განთავისუფლებული ხალხი გალაღდა და გამხიარულდა)

მიხა — დემნა, ერთი შენი ტიკჭორა გამოაგორე!

დემნა — რომელი ტიკჭორა, ხო არ მოგლანდებია?

მიხა — რომელი და ურმის უკან რომ მალავ!

დემნა — მაქვს და გიმაღავ, კაცო?

მიხა — აი, ეს კი მართალი თქვი. გაქვს და მიმაღავ!

(ყველა იცინის)

თომა — (ყვირის) ხალხო, უდროოდ მხიარულობთ!

მარეხი — რას დაგეჩხავის ეს კაცი, მართლა და მართლა!

მიხა — ჰაა, დემნა დახლიდარო, სული მინყებს ფორიაქს, იცოდე!
გამააჩენ იმ ღვინოს თუ შენი ნეკნების თვლა დავინყო?

დემნა — (შუბლში იტკიცავს ხელს) ჩემი სიამამრის ღვინოა, ამოვბობ, კაცო?

მიხა — გინდა პაპიდაშენის დაარქვი, დროზე მოიტა, გირჩევნია!

თომა — (ყელს იხლეჩს) მომისმინეთ, ადამიანები არა ხართ? ქრისტე ღმერთი არ გნამთ?

მიხა — რომ გენამს, მაგას უმადლოდე, თორე დიდი ხნის გადებული მეყოლებოდი ფეხქვეშ!

თომა — ამასაც მოვესწარი?

(მალლიდან გადმოხტება მოხუცი, მიხასკენ გაქანდება, მაგრამ ლექსო შეაჩერებს)

ლექსო — არ გინდა, ნათლი, შენ არ გეკადრება მაგაზე ხელის გასვრა!

(ლექსო ხელს უშვებს მოხუცს, მკვეთრად მოტრიალდება და ძლიერი დარტყმით ძირს დასცემს მიხას. უგონოდ გამოტილი მიხა გაუნძრევლად წევს).

ნათია — (მზიარულად) ახლა კი ნამდვილად არ მაიმუნობს მიხა!

თამარი — ნათია!

ნინო — ლექსო, შენ აქა ხარ?

ახალგაზრდა გლეხი — (დემნას მოტანილ ტიკჭორას იღებს ხელში) მე ვიცი, რაფრა გამოვალვიძო!

(ტიკჭორიდან ღვინის წვრილ ნაკადს სახეზე დაასხამს მიხას, მიხა შეიშმუშნება)

თომა — მეშინია, ხალხო, მეშინია, ხილვაში ნათქვამი იყო, რომ არ აშენდება უმსხვერპლოდ ტაძარი!

ნინო — კარგი რა, თომა, ნულარ იმეორებ მაინც!

თამარი — რას შემოუჩნდი, თომა კალატოზო, ამ სოფელს, ვერ ხედავ, თავი რომ გააბეზრე ყველას?

თომა — (ყვირის) რა ვქნა, მეც რომ შემეპაროს ეჭვი, მაშინ რა ვქნა?

ნინო — ერთ უაზრო სიზმარს ნუ შეგვწირავ ყველას!

თომა — (თავზე წაივლებს ხელებს) იქნებ მართლა სიზმარი იყო და ვცდები!

დავითი — (დაყვავებით) აი უკვე ძველი, გონიერი თომა ხარ!

(და უეცრად მძლავრი ნგრევის ხმა წაღეკავს ხალხის ჭრიამულს)

ხმები — ტაძარი! ტაძარი დაინგრა! ვაი, უბედურ ჩვენს თავს! დაინგრა, სულ დაინგრა! ღმერთო, რა შევცოდეთ ასეთი? არა, უფალო, არა! ვილოცოთ, ხალხო, ვილოცოთ!

(ყველა მუხლებზე ემხობა გაოგნებული თომას გარდა).

თომა — მაპატიე, თედორე, ჩემი ეჭვები!

მიხა — (წამოჯდება, ყბას ისრესს, ძლივს ახელს თვალებს) რა და-
მემართა, ცა ჩამომექცა თავზე?
დავითი — (სევდიანად) მართლა ცა ჩამოგვექცა, მართლა! ღმერ-
თო დაგვიფარე!

სურათი მეშვიდე

ლექსოს ქოხი. ლექსო ტახტზე წამოწოლილა. ნინო მაგიდას-
თან ზის და შვილის გახეულ ქულაჯას კემსავს.

ნინო — გძინავს?

ლექსო — არა!

ნინო — რაზე ფიქრობ?

ლექსო — ბევრ რამეზე ერთად. დღისით ხომ არ მიკითხა ვინმემ?

ნინო — (შეყოვნდება, შემდეგ უხალისოდ) კი, ტყემლიანიდან იყვნენ.

ლექსო — რა გვინდაო?

ნინო — რა ენდომებოდათ? ორი ურა კვიცი გვყავს გასახედნი და
კარგ ფულს გადავუხდითო.

ლექსო — მერე, როგორ შეუთანხმდი?

ნინო — არ გამოიჯავრდე, შვილო, და უარით გავისტუმრე.

ლექსო — (ლოგინზე წამოჯდება) ხუმრობ?

ნინო — არა, ლექსო, რამდენი სულელი და გადარეული ცხოვე-
ლია, ყველა შენ უნდა მოაჭკვიანო?

ლექსო — დედი, ეს რა ჰქენი?

ნინო — აბა, რომელ დედას გაეხარდება, შვილს სულ დაბეჭილს
უყუროს, ტყუილად ხომ არ გასწავლე წერა-კითხვა, თან არც ჩვენს
გვარიშვილობას შეჰფერის ეგ ხელობა!

ლექსო — (ჩაფიქრებით) კუდაბზიკა დედა მყოლია!

ნინო — (იცინის) ამპარტავნად არ მომნათლო.

ლექსო — კარგი, გეყოფა, ახლა, დანექი!

ნინო — ცოტაც დამრჩა!

ლექსო — (პაუზის შემდეგ) მაინც არ უნდა გაგესტუმრებია უარით!

ნინო — რა ვქნა, შვილო, სხვა ვერაფერი მოვიფიქრე!

ლექსო — პატივი თუ ეცი რამე?

ნინო — სადილზე უარი მითხრეს, გვეჩქარებო.

ლექსო — ხვალვე წავალ ტყემლიანში, აი ნახავ!

ნინო — (მშვიდად) ნუ მემუქრები, თორემ მამაშენის ხსოვნას და-
გაფიცებ!

ლექსო — (შემფრთხალი) დედი, არ ქნა ეს!

ნინო — დაგაფიცებ!

ლექსო — მამას ხსოვნას გაფიცებ, არ დამაფიცო!

ნინო — (ეცინება, დგება და ლოგინზე გადაუჯდება შვილს) თვი-

თონ გასახედნი კვიცი ხარ ჯერ, შენ ვინ უნდა გახედნო? (შუბლზე
კოცნის შვილს)

ლექსო — არ გეწყინოს, ხვალ წავალ იცოდე!

ნინო — ცუდს მიგრძობს გული, შვილო, გამანამეს სიზმრებმა...

ლექსო — რას ხედავ ასეთს?

ნინო — დილით აღარ მახსოვს!

ლექსო — ამ ერთხელ და მორჩა! შევთანხმდით? (მკლავებში იხუტებს დედას)

ნინო — უნდა დამემალა შენთვის!

ლექსო — დედაჩემი და ტყუილი?

ნინო — ნამდვილად ბოლო...

ლექსო — (ანყვეტინებს) აღარ განაგრძო! შემიძლია დაგიფიცო, რომ მეტი არცერთ ცხენს აღარ გავხედნი!

ნინო — (ყურადღებით აკვირდება შვილს) ლექსო, რაღაც შეცვლილი მეჩვენები!

ლექსო — (მხრებს იჩეჩავს) შეცვლილი?

ნინო — (ხელში იღებს მის ხელს) რაღაც ხდება შენში, რაღაც ხდება!

ლექსო — (იციინის) შენი სიზმრების შედეგია!

ნინო — არაფერს მიმაღავ?

ლექსო — ცდები, დედა! (გადანვდება და რაღაც წიგნს იღებს ჯორკოდან). ამხელა წიგნი როგორ გადანერე ხელით?

ნინო — ჩემი მზითევია. წესად იყო, ქალიშვილს საკუთარი ხელით გადანერილი „ვეფხისტყაოსანი“ უნდა მიეტანა მეუღლის ოჯახში.

ლექსო — რატომ, იყო? ნათიამაც თითქმის დაამთავრა გადანერა!

ნინო — მშვენიერი საქმეა! სხვათა შორის, თამარი ვნახე ამასწინათ?

ლექსო — ვინ თამარი?

ნინო — ნათიას ბაბუდა! ერთი მითხარი, ბლის ქურდობა როდინდან დაიწყე? კარგი, ნუ მიპასუხებ. ერთსა გთხოვ, იშვიათად გამოჩნდი მაგათ სამოსახლოს.

ლექსო — (ანყვეტინებს) იშვიათად კი არა, საერთოდ ველარ მნახავს თამარი!

ნინო — (ფარული: შემფოთებით) რაღაც იოლად იძლევი დაპირებებს!

ლექსო — (პაუზის შემდეგ) დედი, ნათია როგორი გოგოა?

ნინო — კარგი!

ლექსო — ძალიან კარგი თუ... ისე რა?

ნინო — ძალიან კარგი გოგოა!

ლექსო — ყველაზე კარგი?

ნინო — (სიცილით) რას გადამეკიდე?

ლექსო — მიპასუხე!

ნინო — ჰო, ყველაზე კარგი!

ლექსო — ჩვენს მიტან-მოტანებაში?

ნინო — აბა, სხვაგან გეგულება უკეთესი?

ლექსო — მე არა!

ნინო — არც მე და დავიძინოთ უკვე!

ლექსო — დედი, ჭრაქი ჩააქრე!

ნინო — (გაკვირვებით) აღარ გეშინია?

ლექსო — რალა დროს შიშია, დედი? ჩააქრე!

ნინო — კი, შვილო!

(აქრობს ჭრაქს და თვითონაც წეება)

ლექსო — (სიბნელეში) დედი, ლამაზია?

ნინო — ნათია? კი, ლამაზი ეთქმის!

ლექსო — ეთქმის რა სიტყვაა.

ნინო — (შვილის წყნით შეწუხებული) ლამაზი, ჯიშიანი გოგოა,

მეტი რა ეთქვა?

ლექსო — მეტი თქვი, რა!

ნინო — აბა, ძალიან შემეხვეწე!

ლექსო — გებგენები!

ნინო — მზეთუნახავია! ახლა დავიძინოთ!

ლექსო — დავიძინოთ! (პაუზის შემდეგ) დედი!

ნინო — რა იყო?

ლექსო — მამაჩემი პირველად სად ნახე?

ნინო — მარიამობას, დლეობაზე!

ლექსო — რას აკეთებდა?

ნინო — ქეიფობდა!

ლექსო — ნეტა მეც უეცრად ვენახე ნათიას!

ნინო — რას ნიშნავს უეცრად?

ლექსო — რასა და ბალღობიდან ვიცნობთ ერთმანეთს!

ნინო — მერე რა?

ლექსო — რა და უცებ რომ დავენახე, უფრო სხვა თვალთ შემომ-

ხედავდა.

ნინო — ახლაც მშვენიერი თვალთ გიყურებს. ისე კი, არც ნელ-
 ნელა დასანახადა ხარ ურიგო ბიჭი!

ლექსო — ყველა ყვავს მოსწონს თავისი ბახალა!

ნინო — აბა, ახლა ყვავიც გავხდი!

ლექსო — არა, დედი...

ნინო — კარგი დავიძინოთ! (სიჩუმე. უეცრად ნინო ლოგინზე წა-
 მოჯდება) რა დაგემართა, შვილო?

ლექსო — (ნამძინარევი ხმით) რატომ მალვიძებ?

ნინო — არა, მომეჩვენა, რომ... შენ რა, ტიროდი?

ლექსო — (მხიარული განცვიფრებით) რაო?

ნინო — რამ მომაჩვენა?

ლექსო — სიზმარმა ალბათ! არ ანთო, ძილს დამიფრთხობს!

ნინო — ჰოო... კარგი! (უკან დებს ჭრახს)

ლექსო — (მთქნარებით) თომამ თუ იპოვა ვინმე?

ნინო — აბა, როგორ იპოვიდა?

ნინო — ვინ გიყი ჩაეკირება, შვილო, თავისი ნებით?

ლექსო — სამშობლოს თუ დასჭირდა?

ნინო — რა, ადამიანის ცოცხლად დამარხება?

ლექსო — აბა, უმსხვერპლოდ არ შენდება ტაძარი და...

ნინო — აშენდება, ნამუსიანად თუ იშრომეს! ეგენი, სანამ საკუთარ ეზოში არ დაინახავენ მტერს, სულ ასე არხეინად იქნებიან!

ლექსო — მითუმეტეს! აუცილებელი ყოფილა თავის განირვა! მე ამას ვერ ვიზამ, მაგრამ ვილაცამ ხომ უნდა გადადოს თავი?!

ნინო — რისთვის, შვილო? გამოჩერჩეტებულ თომას მოლანდება ჰქონდა ნალოთარზე. ესაა და ეს!

ლექსო — წინათ ძალიან პატივით იხსენებდით, ახლა გამოჩერჩეტდა?

ნინო — ასაკი თავისას შვრება, ლექსო!

ლექსო — ტაძარი რომ მისი ქადაგების დროს დაინგრა!

ნინო — უბრალო დამთხვევაა შვილო, უბრალო დამთხვევა და ამით ისარგებლა თომამ!

ლექსო — შენ აღარ გიყვარს თომა?

ნინო — როგორ არ მიყვარს, მაგრამ იმ ქადაგებას ვერ ვპატიობ, შვილო!

ლექსო — რა ექნა აბა, დამალა ხალხისთვის?

ნინო — არა, მაგრამ მაინც... ისე კი, იმ ჩაკირულ ბიჭზე, ზურაბზე თქმულეა იყო მხოლოდ, სხვა არაფერი! ახლა კი, მართლა ღამე მშვიდობისა, შვილო!

ლექსო — შენმა სიზმრებმა თუ დაგვაცალეს ძილი! (პაუზა) დედი, მამაჩემი ჩაეტანებოდა კედელში?

ნინო — (გულგახეთქილი წამოვარდება ლოგინიდან) არასოდეს, გესმის, არასოდეს!

ლექსო — რატომ? ხომ გასწირა თავი?

ნინო — ის ბრძოლის ველზე იყო!

ლექსო — ჰო, ბრძოლის ველზე სულ სხვაა! (ამთქნარებს) კარგი, დავიძინოთ!

ნინო — (დამშვიდებული) ღამაში სიზმრები გენახოს, შვილო!

ლექსო — რაც მითხარი, სულ შენ!

(დედა-შვილი იცინის. ლექსო გვერდზე გადაბრუნდება. ლოგინზე წამოიჭდარი ნინო ცოტა ხანს აყურადებს მის სუნთქვას, შემდეგ კი თვითონაც წეება).

სურათი მერვე

თომა მარტო ზის დუქანში, წინ ლეინით სავსე დოქი უდგას, იდაყვებით მაგიდას დაყრდნობია და სახე ხელებში აქვს ჩარგული. დრო და დრო სვამს. დახლთან მდებარე დემნა საქმიანობს. გარედან წვიმის ხმაური შემოდის.

დემნა — (გარეცხილ ჯამს ამშრალეებს ხელსახოცით) როდიდან დაგჩემდა, შე კაცო, მარტო სმა? ხომ იცი, მარტო კაცი პურისჭამაშიცო...

თომა — მხოლოდ ეგა მჭირს შესაცოდო?

დემნა — ვიცი, ჩემო თომა, ვიცი რაც გიხერხავს გულს, მარა რას იზამ, შენ გამოგეცხადა თედორე და ვალიც შენ დაგადო!

თომა — რალა მაინცდამაინც მე? რატომ შენ არა?

დემნა — აბა, ეგ მე რა ვიცი?

თომა — არ ჩავთვალა ლირსად და იმიტომ!

დემნა — (ნაწყენი) სატრაბახოდ გქონია, შე კაცო, საქმე და რალას ჯავრობ!

თომა — შენს დახლს მიხედე!

დემნა — ერთი ეს მითხარი, ერის ჭირისუფლად გთვლიან, ცოტა ჯაჯლანა ჭირისუფლად, მარა მაინც... მაშ, შენი ერი თუ გიყვარს, მაგ ერის ანგარიშში ხომ მეცა ვწერივარ?

თომა — ვაი, რომ წერიხარ!

დემნა — (ნიშნისმოგებით) ჰოდა, შენი ერი თუ გიყვარს, მეც უნდა გიყვარდე!

თომა — (ახედავს) მერე ვინ გითხრა, მძულხარო?

დემნა — (ნასიამოვნები) ასე, შე კაცო! (თავისთვისაც მოაქვს ჯამი).

თომა — (ჯამს შეუვსებს) ჭრა სუსტი აქვს, თორემ არაა ურიგო ლეინო!

დემნა — ჰოო, ლეინო მართლა სანაქებო მაქვს! (ჯამს მაღლა სწევს) ეს შენ გაგიმარჯოს, თომა, დამსახურებული კაცი ხარ, ვაჟკაცი და ავკარგიანი! რას იზამ, იმ დარდით გაგიმარჯოს, შენ რომ ატარებ! (სვამს).

თომა — მადლობელი ვარ.

დემნა — (სახელოთი გაიმშრალეებს ნალვინარ ტუჩებს) ახლა, გულზე ხელის დადებით, მართლა გჯერა, რომ იპოვი ასეთ მოხალისეს?

თომა — ეგ მიკლავს სწორედ გულს, რომ ერის საუკეთესო ვაჟკაცი უნდა ჩავკირო ქვაში!

დემნა — მაშ, შენ გნამს ასეთის არსებობა? მე კი რალაც ეჭვი მეპარება!

თომა — რატომ?

დემნა — ვინ მოინდომებს საკუთარი ნებით, თანაც უანგაროდ?

თომა — რომ შეიძლებოდეს, მე ხომ ჩავეკირებოდი?

დემნა — შენ რაღა არა, ახალგაზრდა კაცი კი, მთელი სიცოცხლე ნინ რომ აქვს... რა ვიცი?

თომა — მთელს ერში ერთიც თუ არ გამოჩნდა თავგადადებული, აღარა ვნერივართ ცოცხლებში და ესაა!

დემნა — ჰო, მტერმა რომ გაგვენყვიტოს, დასანანიც აღარ ვიქნებით! ეჰ, მაგის მეტს რას ვუსმენ და რას ვხედავ ამ დახლიდან! ჰაი დედასა, პაპაჩემის მოყოლილი ამბები რომ მახსენდება, ტირილი მინდება, რა ერი ვყოფილვართ, რა ამაყი, რა ძლიერი, რა გონიერი! ვინ დამადლიდა მაშინ სამშობლოს თავის განირვას?

თომა — (ცოტა ხანს ყურადღებით მისჩერებია მედუქნეს) ჰოო, მძიმე დღეში ვართ!

დემნა — (ხელს ჩაიქნევს) ნუ იტყვი!

თომა — ერთი ეს მითხარი, შენმა ბიჭმა რომ გამოთქვას სურვილი, რას იზამ?

დემნა — (ჯამი უშეშდება ხელში) რალა ჩემს ბიჭს მიახტი, დალოცვილო, ვინ მყავს მაგის მეტი?

თომა — რა მოხდა, ისე გკითხე!

დემნა — (ამღვრეული) კაი კითხვები კი გცოდნია, მე და ჩემმა ღმერთმა. თვითონ უშვილოს და უძიროს, რა გენალელება? (უცარი დაეჭვებით) თომა, ვაჟკაცურად მითხარი, ბიჭთან რამე ლაპარაკი ხომ არ გქონია?

თომა — რაზე?

დემნა — (გააფთრებით) თავს ნუ იგდებ, კარგად იცი, რაზეც! (ფეხზე დგება) თომა, პატივს გცემ, მარა ჩემს ბიჭთან ახლო გაკარებული არ გნახო...

თომა — (სუსხიანად) დახლთან მიდექ, ჩარჩო, შენი ადგილი ნახე!

დემნა — (მომტყდარი) შენ რა გესმის მამის გულის?

თომა — (მკვახედ) ღვინო მომართვი!

(კვლავ საკუთარ საფიქრალს უბრუნდება. ნვიმის ხმაური მატულობს, შორს დაიქუხებს).

დემნა — (სველ დოქს დგამს მაგიდაზე გაუბედავად). ჩამოიქცა ცა!

(თომა არ პასუხობს. გარედან ცხენის ჭიხინი და რალაც შეძახილები მოისმის).

ვინ სტუმარია ნეტა ამ თქეშში? (გარეთ გადის და მოკლე ხანში ბრუნდება) სამი ყმანვილი კაცია, შენი ნახვა უნდათ, საქმე გვაქვსო!

თომა — (ფეხზე ნამოიჭრება) ჯერ არ შემოიყვანო! სწრაფად, ცივი წყალი მოიტა!

დემნა — (თომას მოთხოვნით დაბნეული) ახლავე, ბატონო!

(მოაქვს ნავით ნყალი. თომა გვერდზე გადაგება და პერანგს ახსნის)

თომა — (ნელზევით შიშველი) თავზე გადამასხი!

დემნა — ყინულივითაა, შე კაცო!

თომა — ჰო, ჰო, ეგ მჭირდება სწორედ! ნალვინები ხომ არ შევხვდები?

დემნა — შენ გგონია, იმ საქმეზე არიან?

(დემნა თავზე ასხამს ნყალს, შემდეგ პირსახოცს უწვდის).

თომა — (თმას იმშრალეზს) აბა, სხვა რა უნდა იყოს? შემოიყვანე!

(დემნა გადის და სამ იარაღსხმულ ბიჭთან ერთად ბრუნდება).

დემნა — ეს არის სწორედ ბატონი თომა, ყმანვილებო!

ზურაბი — ზურაბი, ბატონო! (ხელს ართმევს თომას, დანარჩენებიც ასე იქცევიან).

გიორგი — გიორგი!

ხვიჩა — ხვიჩა, ბატონო!

თომა — ჩემი ვინაობა უკვე გცოდნიათ!

გიორგი — დიახ, სწორედ თქვენთან მოვიჩქაროდით!

ზურაბი — მთელი ღამე ვიარეთ!

დემნა — მოისვენეთ, სამოსი შეიმშრალეთ, მანამდე სუფრასაც გაგიშლით!

ხვიჩა — მაგდენი დრო არა გვაქვს, ბატონო!

დემნა — მაშ, არყითა და თეთრი ნიგოზით შეიქციეთ თავი!

თომა — დაბრძანდით, ვიბაასოთ! ტანისამოსს ხომ არ შეიშრობდით ჯერ, გაცივდებით მასე!

ხვიჩა — ჯერ არასოდეს გავმთბარვართ და რა გაგვაციებს, ბატონო ჩემო?

(მაგიდას შემოუსხდებიან)

გიორგი — ჩვენ შორი სოფლებიდან გეახელით, თქვენთან საზღვარზე პირველადა ვართ!

ზურაბი — საქმეზე ილაპარაკე!

ხვიჩა — ვაცალოთ ერთმანეთს.

გიორგი — ბრძენი თედორეს ხილვა თქვენ გქონდათ, თომა ბატონო?

თომა — დიახ მე გამომეცხადა!

ხვიჩა — და დავალებაც თქვენ მოგცათ, არა?

თომა — მართალი ბრძანდებით!

ზურაბი — (მოუთმენლად) მე მზადა ვარ!

თომა — (იბნევა) უკაცრავად?..

ზურაბი — მზად ვარ ჩავეკირო!

გიორგი — (გალიზიანებით) ზურაბ, ჩვენ რა, სხვა საქმეზე ვართ ნამოსული, თუ რა?

ზურაბი — (დიდსულოვნად) დიახ, ესენიც მზად არიან ჩაეკირონ!
თომა — (აღელვებული) რა უბრალოდ ამბობთ ამ სიტყვებს, შვი-
ლებო?

ხვიჩა — დრო არ ითმენს, მტერი ახლოა!

თომა — სამი სიცოცხლე არ არის საჭირო

(დუქნის სიღრმიდან მაღალი, მოუხეშავი ბიჭი გამოდის, დახლთან ჩამოჯდება, პურის ყუას მოტეხავს და ნელა დაიწყებს ჭამას. დემნა თვალთ ანიშნებს, გადიო, ბიჭი ყურადღებას არ აქცევს მას).

დემნა — გიზო, ნადი, საქმეს მიხედე!

გიზო — მოვრჩი ყველა საქმეს!

დემნა — (გამწარვბული) მაშინ დაეითთან გადირბინე, მარილი გა-
მოართვი, შვილო!

გიზო — რად მიშვებ ამ თავსხმაში?

დემნა — (ამჩნევს რომ სტუმრების ყურადღება მიიქცია) ჩემი შვი-
ლია, გიზო!

თომა — დიდებული საქმე ჩაგიფიქრებიათ, ყმანვილებო, მაგრამ
სამი სიცოცხლე არ არის-მეთქი საჭირო!

ზურაბი — ეგ ვიცით!

გიორგი — თქვენ თვითონ შეგვარჩიეთ.

თომა — (უმწეოდ) აბა მე როგორ?..

ხვიჩა — თქვენ ხართ ამ საქმის თავკაცი!

თომა — და ამიტომ მე გამოგიტანოთ განაჩენი? არა, ასე არ ივარ-
გებს! ერთმანეთში მოილაპარაკეთ! მე ნუ დამაყენებთ არჩევანის წინშე!

ხვიჩა — ჯერ ყოველი ჩვენთაგანი გეტყვი, თუ რა პირობას ვაყე-
ნებთ!

თომა — პირობას?

ზურაბი — მე დავინყებ, თქვენი ნებართვით! გამიგია, ოდესღაც
ასე ჩაეტანა ვიღაც ბიჭი ციხის კედელში და სიმაგრე ურყევი აშენდა!

თომა — არსებობს ასეთი თქმულება, სხვათა შორის იმ ბიჭსაც
ზურაბი ერქვა სახელად!

ზურაბი — (მხიარულად) აუპ, ზურაბი. მაშ სეხნიებიც ვყოფილ-
ვართ?! შემდეგშიც ასე მოგვიხსენიებენ, ზურაბ პირველი და ზურაბ
მეორე! (უეცრად ღიმილი ჩაუქრება) არა მეორე არ ივარგებს, სჯობს
სოფლის სახელით განგვასხვაონ... მაგალითად...

გიორგი — (უკმაყოფილოდ) თუ ძმა ხარ, შენთვის იოცნებე, შენს
გარდა ორი კაცი ვართ აქ!

ზურაბი — არც თქვენ მავინყდებით, ძმებო, ტყვილა გყნინთ!
(თომას) როდის არის საჭირო?

თომა — რა, შვილო?

ზურაბი — აი ის... ჩაკირვა მოკლედ!

ხვიჩა — (თომას) ციხის კედელში!

თომა — ის ციხე არ არის, ტაძარია!

გიორგი — სიმაგრის მაგივრობას ხომ გასწევს?

თომა — დიახ!

ზურაბი — (სულწასულად) ჰოდა, რალაზეა ლაპარაკი, როდის არის საჭირო-მეთქი?

თომა — (თვალეებს დახრის) თუნდაც... თუნდაც ხვალ!

ზურაბი — (ჩაფიქრდება) ცოტა უნდა გადავდოთ, ჩვენებთან დამშვიდობება ხომ უნდა მოვასწროთ?!

გიორგი — (კუშტად) ჩვენ აღარ გვაცლი, დალოცვილო?!

ზურაბი — თქვენ თქვენი თქვით, ვინ გიშლით? (თომას) ახლა კი ჩემს პირობას ჩამოვალ, ბატონო თომა!

თომა — რა პირობას?

ზურაბი — რას და... იმ ციხეს, ციხეა თუ ტაძარი ჩემი სახელი უნდა დაერქვას! ზურაბის ციხე, კარგად ჟღერს. ჰა, რას იტყვი? (იცინის)

თომა — ჟღერადობის რა მოგახსენოთ...

ზურაბი — მომითმინეთ, ჯერ არ დამიმთავრებია! ერმილე ოსტატს უნდა დავეალოს ჩემი სახის გამოთლა ქვაში! თან ძალიან უნდა მგავდეს...

გიორგი — და კიდეც ასი შავოსანი მოტირალი ქალი და მგალობელთა გუნდი...

ხვიჩა — სულ თეთრებში გამოწყობილი!

ზურაბი — (მადლიერების გრძნობით) თქვენ ხუმრობთ, მე კი ძალიან მომწონს! მშვენიერი აზრია! არაფერი უჭირთ, ცოტა რომ ნაიტრონ კიდეც! ჰა, ბატონო თომა, ჩაუვლის მერე ჩემი ლამარია ზურაბ ნაყანარელის ტაძარს და გული დაეთუთქება, რა ბიჭს ვუთხარი თავის დროზე უარიო (ნასიამოვნები სკამის ზურგზე გადაწვება) ახლა კი, უკაცრავად და თქვენიც თქვით, ძმებო!

თომა — მომითმინეთ...

ხვიჩა — ბატონო თომა, ჯერ მე და გიორგიც გვალაპარაკეთ!

გიორგი — იტყვი, ხვიჩა?

ხვიჩა — ჯერ შენა თქვი, ბარემ!

გიორგი — კეთილი! მე, თომა ბატონო, ჩემი სიკვდილის სანაცვლოდ მამაჩემის განთავისუფლებას ვთხოულობ!

თომა — ტყვედ არის?

გიორგი — არა, ბატონო, ტყვედ რომ იყოს, რა უჭირს? მესამე წელია მეფის დილეგში იტანჯება ტყუილუბრალოდ!

თომა — როგორ მოხდა ეს, შვილო?

გიორგი — ბეზლობით! მოშურნეებმა მეფის სანინალმდევო შეთქმულების თავკაცად მონათლეს!

ხვიჩა — მორჩი, გიორგი?

გიორგი — არა! მე მის განთავისუფლებას და დამბეზლებლების

სამაგალითო დასჯას მოვითხოვ! ან ხელ-ფეხი გაგვიხსნან და ოჯახი თვითონ მიეხედავთ მაგ ქვეწარმავლებს!

ხვიჩა — ახლა მე ვიტყვი!

ზურაბი — პო, ხვიჩა, შენი ჯერია!

გიორგი — ჯერი ვინ მოუზომა?

ზურაბი — რა გაუთავებლად იკბინები, შე კაცო?! კბილები დაგცვდება მასე!

გიორგი — (ნამოიმართება) რა ბრძანე, ყმანვილო?

ხვიჩა — (გალიზიანებით) გიორგი, შენ რომ ყვებოდი შენს გასაჭირს, მე გისმენდი!

გიორგი — (წყენილ) მე რას მერჩი, ხვიჩა?

ხვიჩა — ბატონო თომა, მე ამათსავით არც გვარიშვილობა მაქვს და არც შეძლება! არ გაგიკვირდეთ და... მე ფულს ვთხოვლობ! ორას ოქროს, რომელიც ჩემს ოჯახს უნდა გადაეცეს!

ზურაბი — შენ, ძმაო, ტაძრის კი არა, შენი ოჯახის აშენება მოგდომებია!

ხვიჩა — (ყურადღებას არ აქცევს მის გაკილვას) თომა ბატონო, ცხრა და-ძმა მყავს და ხეიბარი მამა, წელს ქვემოთ მთლიანად მოწყვეტილი! დედაჩემი ნაბოლარას მშობიარობას გადაყვა! ერთადერთი მარჩენალი მე ვყავარ ოჯახს, ამიტომ ნუ გამამტყუნებთ!

თომა — მესმის შენი, შვილო!

ხვიჩა — მე ჩემს სამშობლოს ვენირები, მაგრამ არ მინდა ათსულიანი ოჯახი რომ უპატრონოდ დარჩეს!

გიორგი — ახლა თქვენ განგვსაჯეთ, ბატონო!

თომა — ვაი, რომ გული უნდა გატკინოთ, შვილებო! მშვენიერი ყმანვილები ხართ, ერისთვის თავდადებული, ვაჟკაცი, დახვეწილი სიტყვა-პასუხის...

ხვიჩა — გმადლობთ, ბატონო, მაგრამ გული რად უნდა გვატკინოთ?

ზურაბი — რა არ განყობთ მაგალითად, ჩემს პირობაში?

თომა — თვით პირობის არსებობა, ზურაბ! მთავარი ის ვახლავთ, რომ მსხვერპლის გაღება უანგაროდ უნდა მოხდეს!

გიორგი — (განცვიფრებით) მერე და სად ხედავთ აქ ანგარებას?

თომა — (რბილად) თავისთავად სიტყვა ანგარება, მართლა არ გეკუთვნით...

გიორგი — აბა, უდანაშაულო მამის დახსნის ცდაში ანგარებას დამაბრალებს კაცი? ან ხვიჩამ რა დააშავა, როცა ოჯახი შიმშილისგან უნდა იხსნას!

ზურაბი — მაშ, მარტო ჩემი პირობაა ანგარებიანი?

ხვიჩა — გიორგი, რატომ ეშმაკობ? მაშ მე ოჯახის გამო ვენირები?

გიორგი — აბა?

ხვიჩა — სამშობლოსთვის ვნირავე თავს! შენთევი კი ვეჭილად დადგომა ნალდად არ მითხოვია!

გიორგი — რაზე ჩხუბობ, შენ თვითონ თუ გესმის?

ზურაბი — თომა ბატონო, მე სახელს ბრძოლაშიც ვიშოვი! რაც გთხოვეთ, მომავალში ბალები რომ წამოიზრდებიან, მათთვისაა საქირო!

თომა — წამით არ იფიქროთ, რომ თქვენი მამულიშვილური განზრახვის სინრფელეში შემაქვს ეჭვი! თავის განირვა ყველა შემთხვევაში გმირობაა, ყმანვილებო, ამ მხრივ გული წყნარად გქონდეთ, მაგრამ...

ზურაბი — (რისხვით) ჩემმა თანასოფლეელმა ბიჭმა ბაირალი არ დახარა ბრძოლაში და, ვითომ დიდი ამბავიაო... გმირად მონათლეს, მონამებრივი სიკვდილით ვინც მოკვდა, წმინდანად შერაცხეს და სანთლებს უნთებენ. ჩემი მსხვერპლი კი რითაა ვინმეზე ნაკლები? განსხვავება მითხარით!

თომა — განსხვავება ის არის, რომ ისინი არაფერს თხოულობდნენ სანაცვლოდ! შენ კი, გიორგი, მამაშენის დახსნას რომ ლამობ, ვერ ხვდები, რა სატანჯველს შეუქმნი, როცა გაიგებს, რომ თავისუფლება შვილის სიკვდილის ფასად მოიპოვა!

გიორგი — შვილის გმირულად დალუპვის ფასად!

თომა — ეგ სულერთია! შვილი მამას არ უნდა ენირებოდეს! მტერს არ ვუსურვებ ამას!

გიორგი — მე, ხვიჩასი არ იყოს, მამაჩემს კი არა, ჩემს სამშობლოს ვენირები!

თომა — მესმის თქვენი, შვილებო, მესმის, მაგრამ ყველა წინაპირობა ანგარებად ჩაითვლება!

ზურაბი — რა ანგარებაა ეს?

თომა — პატივმოყვარეობა ანგარებაა, ზურაბ!

ზურაბი — კარგი რა, ბატონო თომა, ხვიჩასავით ფული ხომ არ მითხოვია?

გიორგი — გირჩევ, აქვე მოუხადო ბოდიში ხვიჩას!

ხვიჩა — გიორგი, მე მგონი გაგაფრთხილე, რომ არამკითხე ვეჭილები არ მჭირდება!

გიორგი — (წყენით) შენ რა უკულმა გესმის ყველაფერი, ძმაო?!

ზურაბი — ხვიჩა, შენს სანყენად არ მითქვამს!

ხვიჩა — არც გირჩევ ჩემს წყენინებას!

ზურაბი — არც დაგასლოკინოს! ამას უყურეთ, ხმაც რომ დაიბოხა?

გიორგი — მამ უარს გვეუბნებით?

თომა — მერწმუნეთ, ყმანვილებო, თქვენზე არანაკლებ მტკივა გული!

ხვიჩა — აღარც ჩაკირვა მინდა, აღარც ოქროები, სანამ ჭიპამდე არ ჩამოგიყვან მაგ ულვაშს, ჩემო გმირთაგმირო!

ზურაბი — (ხანჯალზე გაივლებს ხელს) თუ გინდა აქვე დაგზრტავ, შე გლახუჭა.

თომა — გრცხვენოდეთ, დაგავინყდათ, რა საქმეზე ჩამოხვედით?

ხვიჩა — გიორგი, შუაში არ ჩადგე, თორემ არ დაგინდობ, იცოდე!

გიორგი — (მანამდე გაშველებას რომ ცდილობდა) მასე ხომ? მე არ დაგინდობთ არცერთს! ხომ გადამიარეთ გულზე ორივემ?! ახლა მიყურეთ!

დემნა — ამ დუქანს რას ერჩით, ტყვეს მიაქვს აქაურობა და იქ უყა-
პუნეთ ერთმანეთს, თქვე კაი ხალხო.

თომა — (ნამოხტება და თითო სილას უთავაზებს სამთავეს) ეს არის თქვენი ერისკაცობა, თქვენ გენვით გული სამშობლოსთვის? მტერი კარზეა მომდგარი, თქვენ კი ერთმანეთის სისხლი არ გენანებათ? აქედან დაიკარგეთ, თქვე ცინგლიანებო, თქვენა!

გიორგი — (ხანჯალს ჩააგებს) ეს დარბაისელი კაცი რა იოლად იქ-
ნევთ მუშტებს, ბატონო ჩემო? (გადის. მას თავჩაქინდრული ზურაბი და ხვიჩა გაჰყვებიან).

დემნა — რამე სისულელე არ ქნან გზაში!

(შეშფოთებული თომა უკან გაჰყვება მათ, მაგრამ მალე ბრუნდება).

თომა — არა, სამივემ სხვადასხვა მიმართულებით გაქუსლა! (მა-
გიდაზე ყრის ვერცხლის ფულს) კიდევაც დაიზრდებიან! გესმის, დახ-
ლიდარო, არც ისეა საქმე, შენ რომ გგონია, ეგ დალესილი ბიჭები
ერისკაცური გზით ივლიან! (ცხვირს დააცემინებს) აგერ დავამონმე
კიდევ! (ცლის ღვინით სავსე თასს და გადის).

დემნა — (აყირავებულ სკამებს ალაგებს) არ გეკადრება მოხმარე-
ბა?

გიზო — რა იყო, მთხოვე და უარი გითხარი? (ჩაიცინებს) ისე, რამ-
დენი სულელი დადის ქვეყანაზე ჰა, მამი?

დემნა — (ჩაფიქრდება) ეგ სულელები ათი თავით გჯობიან, შე
საქონელო, შენა.

გიზო — (ნანყენი და გაკვირვებული) ვითომ რატომ?

დემნა — (ნელში გასწორდება) რატომ და... რატომ და...

გიზო — ჰო, ჰო, თქვი რატომ?

დემნა — (ველარ უპასუხებს) იმიტომ.

გიზო — ასე გეთქვა, შე კაცო, ახლა ნამდვილად მიეხვდი!

დემნა — ნუ ღლიცინობ მანდ უშნოდ!

გიზო — შენ რა, გული ხომ არ გწყდება, კედელში ჩაკირვას რომ
არ ვკისრულობ?

დემნა — (გულგახეთქილი) არა, შვილო, ეს სიგიჟე რამ გაფიქრებინა?

გიზო — რა ვიცი, ათი თავითო და...

დემნა — ვერ გამიგე, გიზოს ვენაცვალე!

გიზო — აბა რით მჯობიან?

დემნა — (საბოლოოდ იბნევა) არა მე... მე ის მინდოდა მეთქვა...

გიზო — ჰო, ჰო, ამოღერღე, მამი!

დემნა — მე მინდოდა მეთქვა, ეგენი ალბათ ეხმარებიან მშობლებს დალაგებაში-მეთქი!

გიზო — აუ, რამხელა ტყვილი დაანუილე?!

დემნა — რას მიბედავ, შე...

გიზო — (თვალს მოჭუტავს) ჰა, თუ გინდა დავენევი თომას?!

დემნა — კაი ახლა, შვილო, რაზე მიხეთქავ გულს? ჩამოვსხდეთ, თითო ჭიქა დავლიოთ, დილით დავკალი სნორედ უშობელი...

გიზო — ალარა მშია! (ამთქნარებს) მამი!

დემნა — ჰო, მამა გენაცვალოს!

გიზო — ფული მოიტა! ქალაქში მივდივარ!

დემნა — (რისხვით) ისევ იმ ბოზ დედაკაცთან?

გიზო — თუ გინდა, დავრჩები!

დემნა — (სანყლად) არა, შვილო, ნადი! ეგ შეგრჩება, სხვა რა?

გიზო — (ნასიამოვნები) ჯიგრიანი კაცი ხარ, მამი! ახლა ფული მოიტა, ხო იცი, რა ხარჯიანია ქალაქი?!

დემნა — (სულს ამოაყოლებს) მაგაზე კარგად რა ვიცი, შენი გადამკიდე! რამდენი გინდა?

გიზო — ხუთ თუმანს ვიმყოფინებ!

დემნა — (გამმრალი) ამდენი არასოდეს გითხოვია!

გიზო — რა ვი, ეგ შეგრჩებაო და!

(დემნა უხმოდ აძლევს ფულს. გიზო მიდის, კარში შეჩერდება და ფულს გადაითვლის).

გიზო — სამი მანეთი მაინც დამაკელი, ხომ? (თავს გააქნევს წყენის ნიშნად და გადის).

დემნა — (თვალს გააყოლებს და უეცრად გაელიმება) რა მიკვირს, ჩემი შვილია და...

(გახალისებული დემნა დარჩენილ ღვინოს დაისხამს ჯამში და სულმოუთქმელად ცლის).

სურათი მეცხრე

ღამეა. ქალები გარს დახვევიან ნამოჩოქილ თომას და გამეტე-ბით ურტყამენ.

თომა — (თავს არ იცავს) გაგიჟდით, ქალებო!

თამარი — (ლონივრად უქნევს სახრეს) ხომ გაგაფრთხილე, ხომ გაგაფრთხილე!

მარეხი — კარგი, აკმარე, თამარ, ხომ ხედავ, თავსაც არ იცავს.

თამარი — (შედგება. სხვა ქალებიც ჩერდებიან) მეტი აღარ გნახო აქ ახლოს გაკარებული (ქალები მიდიან).

თომა — (უყვირის მიმავალ ქალებს) ჰო, მე ქვა მიდევეს საგულეში, ჯალათი ვარ მონოდებით, მთელი ცხოვრება იმას ვოცნებობდი ჩემსა ტავ ვინმე ჩამაკირინა ორ კედელს შუა-მეთქი. (კვნესით დგება) მგონი ნეკნი ჩამინგრის მაგ ჯოჯოხეთის მაშხალებმა. რას მერჩოდი, ბრძენო თედორე! ჩემთვის გებრძანებინა, ჩაეკირეო... ჩავდგებოდი იმ კედელში, ამომიგლისავდნენ ამ დასადუმებელ პირს და მოისვენებდა ყველა გარშემო.

ლექსო — (შემოდის, შეშფოთებით) რა დაგემართა, ნათლი?

თომა — რა ვიცო... (ლექსოს შეხედავს და უეცრად გაეცინება) ქალებმა გამლახეს, ბიჭო.

ლექსო — (თვითონაც ეცინება) რაო?

თომა — შენ აქ საიდან გაჩნდი?

ლექსო — ხმაურზე გამოვედი. ნამო, ჩვენთან დაიძინე დღეს!

თომა — არა, შვილო, ნავალ ასე ნელ-ნელა.

ლექსო — გაგაცილებ.

თომა — ჰო, ნისქვილამდე, თუ არ გეზარება.

ლექსო — ნათლი, სულ მინდოდა შენთვის მეკითხა.

თომა — ბრძანე.

ლექსო — მამაჩემი როგორ დაიღუპა?

თომა — განა შენ არ იცი?

ლექსო — როგორ არ ვიცი, მაგრამ თავიდან მინდა მოვისმინო ცოცხალი მონმისგან.

თომა — რა გითხრა, შვილო, შუაგულ ომში მეფეს ცხენი მოუკლეს და გიორგიმ თავისი დაუთმო. ეს კი თვითმკვლელობას უდრიდა, ძლივსლა ვიცანით მერე ცხენებისგან გათელილი. მაპატიე, რომ ასე წვრილად გიყვები!

ლექსო — მე ვგვევარ მამაჩემს?

თომა — გარეგნულად უფრო ნინოსკენ ხარ გადახრილი.

ლექსო — ხასიათით?

თომა — (ჩაფიქრდება) ხასიათით? გიორგი უფრო მკაცრი იყო, შენ უფრო რბილი ხარ, ალერსიანი.

ლექსო — (წყენით) რახან ქალის გაზრდილი ვარ?

თომა — (გაკვირვებით შეხედავს) ასე ცუდად გესმის ჩემი?

ლექსო — მაპატიე, ნათლი!

თომა — მე შენს ვაჟკაცობას არ შევხებივარ!

ლექსო — მივხვდი-მეთქი!

თომა — მეტს ნულარ გამაცილებ, დაბრუნდი! (ფერდზე იკიდებს ხელს).

ლექსო — გინდა, ნათიას ბაბუდასთან მიგიყვან, კარგ მალამოს აკეთებს, უცებ მოგიჩინებს იარებს!

თომა — მაგ ბაბუდამ მიყაყუნა ყველაზე მეტად! საკმაოდ ჯანია-

ნი ქალბატონია. იღბალი, რომ თავის დროზე ცოლად არ შევირთე!

ლექსო — კარგი ერთი, თამარი შენი საცოლე იყო?

თომა — აბა, დიდი სიყვარულობია გვექონდა!

ლექსო — მერე, რად არ მოიყვანე?

თომა — რა ვიცი, შვილო, ჯერ ქალაქში წავედი, თედო კალატოზ-თან შევირთა, მისი სული აცხონოს ღმერთმა, შემდეგ ერთ დედა-კაცს გადავეკიდე... მოკლედ, აღარ შედგა ეს ამბავი!

ლექსო — ალბათ მაგიტომ გირტყა განსაკუთრებული ხალისით?!

თომა — (ნეკნებს ისინჯავს) ჰო, დამზოგაო, ვერ ვიტყვი!

ლექსო — (ღიმილით) მაშ, სახიფათო ყოფილა ასეთ დასტაქართან მისვლა!

თომა — ნუ იტყვი! კარგი, დაბრუნდი ახლა!

ლექსო — იქნებ გადაიფიქრო და დარჩე, ნათლი!

თომა — არა, შვილო, არ ვარ ჩვეული სხვაგან ძილს! ჭოტივით უნდა გავატარო ღამე!

ლექსო — ნება შენია! მაშ, აქვე გეტყვი ჩემს სათქმელს!

თომა — (უკვე ნასასვლელად შეტრიალებული) რა სათქმელს?

ლექსო — ნათლი ბევრი ვიფიქრე...

თომა — თუ გრძლად აპირებ, ხვალისთვის გადავდოთ, უქეიფოდა ვარ რალაც!

ლექსო — ორი სიტყვით აგიხსნი ყველაფერს! ეს დღეები ბევრი ვიფიქრე...

თომა — რაზე?

ლექსო — ბევრი ვიფიქრე, მზად ვარ თუ არა-მეთქი!

თომა — (შიშნარევად) რისთვის?

ლექსო — თუ მათქმეინებ, გეტყვი!

თომა — (დაძაბული) ბრძანე, ბატონო!

ლექსო — მოკლედ... ალბათ არ შევარცხვენ მამაჩემის ხსოვნას და არც შენს ნათელ-მირონს... არ შემანყვეტინო! მე ჩავეტანები იმ კედელში..

თომა — (გაოგნებული) რაო?

ლექსო — ჩავეკირები-მეთქი!

თომა — (ცოტა ხანს უაზროდ მისჩერებია ბიჭს, მერე სახეზე მოისვამს ხელს). არა, არა, არა, არა, ოღონდ შენ არა!

ლექსო — რატომ?

თომა — მეკითხები?

ლექსო — ჰო, გეკითხები!

თომა — ლექსო, შვილი რომ მყავდეს, შვილი, ალბათ უფრო იოლად გავიმეტებდი!

ლექსო — ეგ რა პასუხია?

თომა — (სახეს სახესთან მიუტანს) ნათლული ხარ, ბიჭო, ჩემი!

ლექსო — ეგ რამ გათქმევიანა, ნათლი? სხვის ნათლულებს რომ აგულიანებ და იმეტებ?

თომა — (სიტყვებს ეძებს) იცი, რას გეტყვი?

ლექსო — რას?

თომა — რასა და დედაშენს უბედურებად მამაშენის გამირობაც ყოფნის!

ლექსო — (ჩაიციინებს) მამ, საკმარისია ერთი გმირი ოჯახში, არა?

თომა — ლექსო, შვილო, მოდი, დავეინწყოთ ეს საუბარი! ვითომ არც ყოფილა! (შეტრიალდება ნასასვლელად).

ლექსო — (საკმაოდ უხეშად შეაჩერებს ხელით, თომა დაიკვნესებს) უკაცრავად, გატკინე, მაგრამ როგორ თუ დავეინწყოთ? მე აქ თამაშს კი არ ვეთამაშები! შენ დაგვევალა ეგ ამბავი და მიტომ გითხარი! აბა, ბოლომდე მათქმევინე! თანაც კი არ გითანხმებ, გატყობინებ მხოლოდ! დედაჩემს კი ნუ მაცოდებ, მაგაზე ფიქრი ახლა არ მინდა! მოკლედ, შენ რომ ბიჭს ეძებდი, ნათლი, ჩათვალე, რომ ნაპოვნი გყავს და ამაზე მეტს მართლა ნულარ ვილაპარაკებთ!

(გრძელი პაუზა. თომა გამწარებით აცეცებს თვალებს აქეთ-იქით, ლექსო მშვიდად შეჰყურებს მის ასეთ ყოფას).

თომა — (მოულოდნელად, დამყოლად) კარგი, ლექსო, რახან გადაწყვიტე, მასე იყოს! (პაუზის შემდეგ) პირობა როგორი იქნება?

ლექსო — (გაკვირვებით) რა პირობა?

თომა — შენი პირობა. რას თხოულობ სანაცვლოდ?

ლექსო — რას უნდა ვთხოულობდე?

თომა — (მუდარით) რალაცა მოითხოვე, ბიჭო!

ლექსო — (გაელიმება) ეშმაკობა გისწავლია, ნათლი! პირობა გინდა დამტყუო. შენივე ქადაგებიდან ვიცი, რომ ეს უანგაროდ უნდა გაკეთდეს! ასე არაა?

(თომა სახეზე აიფარებს ხელებს). გახარებული უნდა იყო ნათლი, შენ კი ცხვირ-პირი ჩამოგტირის.

(ბეჭზე აკოცებს თომას და მიდის. სახეზე ხელაფარებული მოხუცი არეული ნაბიჯით გადის სცენიდან).

სურათი მეათე

მკრთალად განათებული საფლავი. ლექსოს იქვე ფეხი მოურთხია და სამარის თავთან დასმულ თეთრად მოლაპლაპე ჯვარს ხელით ეფერება.

ლექსო — პირველად მოვედი ღამით შენთან, მამაჩემო, გამიარა სიბნელის შიშმა. მაინც რა შავი, მრუმე ღამეა, უმთვარო და უვარსკვლაო! არა, ერთი ვარსკვლავი მაინც კიაფობს მკრთალად, ნეტა ჩემი თუა? არ ვიცი, რისთვის მოვედი შენთან. დამშვიდობებაა ეს თუ, მალე

შეხვედრის იმედი. თუ შევხვდით, შენ დამიძახე, მამა! მე ხომ ვერ გიცნობ. აი ასე ცხოვრობ შენი ცხოვრებით კაცი და ელი, როდის შემოგვხვდება შენი ვარსკვლავი. მანაც შემომცინა და მითხრა: აი, შენი უზენდის კვიცი! აი, შენი დასაპყრობი მწვერვალი! აი, შენი ვარსკვლავის საათი! ადექი და რამე ქენი! ამისთვის დაგნათოდი თვრამეტი წელიწადი! ისიც მითხრა, აი, შენი შავოსანი თმაგაშლილი დედა, აი შენი ლამაზი შეყვარებული! აი, შენი შენზე შეწყვეტილი გვარი! ეგ არის შენი არჩევანი! მაგრამ ისიც დაამატა, თუ ვარსკვლავს ნაყვები, კაცად ნაყვები! თუ არა და ქონდრის კაცად იარეო! რა ვქნა, მამა, სხვა რომ ჩაეტანოს ჩემს მაგივრად, სიცოცხლეს ხომ აზრი დაეკარგება! ნეტა რას გრძნობდი მაშინ, მეფეს საკუთარი ცხენი რომ დაუთმე და თავი სასიკვდილოდ გადადევი?! ჩემსავით თუ გეშინოდა ნეტა, ჩემო ვაჟკაცო მამა?

(შორიდან ნინოს განწირული ხმა მოისმის, ლექსო! ლექსო! ბიჭი აკლდამის ქვას ამოეფარება. შემოდის ნინო თმაგაშლილი და სახეჩამოხოკილი, ქმრის საფლავთან ჩაიმუხლებს, ღონე ეცლებს).

ნინო — (უღონოდ თავჩაკიდებული) ჩვენი შვილი არ მოსულა აქ, გიორგი? აქ მოვიდოდა შენთან, ვიცი! მე კი გამირბის, რცხვენია ჩემი! (საფლავის ჯვარს ჩამოეყრდნობა და შუბლს მიადებს) უფალო, რა შეგცოდე, რა მძიმე ბრალი მიმიძღვის ან მე, ან ჩემს წინაპარს, ასე რომ გამაუბედურე! რად მაჩუქე გმირი ქმარი, რად მაჩუქე გმირი შვილი, რად? სულ შიშში და კანკალში ვიყავი, რომ რალაც ამდაგვარს გადამწყვეტდა ჩემი ბიჭი, ჩემი მზეჭაბუკი!.. შეგიცხვება ნათელ-მირონი, თომა, ასე ადრე ვის დასჭირდა ცაში ლექსოს უმანკო სული!

რა შეგცოდე, ღმერთო, ასე რომ მტანჯავ? ან რა დამსახურება მაქვს შენს წინაშე, გმირის ცოლობითა და გმირის დედობით რომ დამაჯილდოვე! რად მარგუნე ამხელა პატივი, რად?!

გიორგი, გიორგი! ნუთუ შენი სული არ ფორიაქობს ახლა! ყველაზე ბედნიერი დედა ხარო, დღეს ვილაცამ მითხრა. ყველაზე ბედნიერი ვყოფილვარ თურმე, ზარ-ზეიმით რომ მივაცილებ ერთადერთ შვილს ცოცხლად დასამარხავად!

რატომ? რატომ? რა თილისმა აქვს, რა ჯადო ამ სამშობლოს, რა არის ეს სამშობლო, გაუთავებლად მსხვერპლს რომ მოითხოვს? რა თილისმა აქვს ასეთი მის სიყვარულს, რა?!

მაპატიეთ ეს სიტყვები, გიორგი და ლექსო! მაპატიეთ ეს მკრეხელობა მე უბედურს, ვიცი, რომ უნდა გავმაგრდე, ცრემლი შევიშრო, თქვენ როგორც გეკადრებათ, ჩემო ვაჟკაცებო! ქანდაკებად უნდა ვიქცე და ვიმეორო, ერთი შვილ მაინც გაგზარდე ვეფხებთან მეომარია! ერთი შვილ... არ მომასწრო ბედისწერამ შენს გაზრდას, შვილო! და მაინც... ერთი შვილ მაინც გაგზარდე ვეფხებთან მეომარია! (გმინვა ამოხდება და საფლავზე დაემხოება, ლექსო ფრთხილად მიიპარება სასაფლაოდან).

სურათი მეთერთმეტე

ქართული
ლიბრეოთეკა

თივის ზეინზე ლექსო მიწოლილა, მკლავები თავქვეშ ამოვადღე
დეეს. შემოდის ნათია. ცოტა ხანს მდუმარედ დაჰყურებს თი-
ვაზე წამოწოლილ ბიჭს.

ნათია — (სიოსავით) ლექსო!

ლექსო — (თივაზე წამოჯდება) ნათი? აქ როგორ მიპოვე?

ნათია — ვიცოდი, რომ მოხვიდოდი ჩვენს ადგილზე! (გვერდზე მი-
უნვება) მკლავზე დამადებინე თავი. (ცოტა ხანს ჩუმად წვანან) იცი,
აივანზე შეძინა, ბაბუდას ტირილმა გამაღვიძა, მეც უცებ მიეხვდი,
რაც მოხდა... ცას ავხედე და დავინახე მკრთალი, უსიცოცხლო მზე.
სხივებშემოფტქენილი უფოთლო გვირილასავით და ის მზე უფრო
მთვარეს ჰგავდა, მკედარი ფერი ეღო. იცი, მზეს რომ ავხედავ ხოლმე,
ყოველთვის ცხვირს მაცემინებს... რას ვლაპარაკობ, მე თვითონ არ
ვიცი. თუ გინდა მაკოცე!

ლექსო — ზღვის გემო აქვს შენს ტუჩებს!

(კოცნიან ერთმანეთს).

ნათია — ვტირი და იმიტომ!

ლექსო — ჰოდა, ნუ ტირი!

ნათია — შენ რომ მიდიხარ?

ლექსო — იცი, მე მჯერა, რომ მაინც ვიქნები შენს გვერდზე, ხან-
დახან მიგრძნობ კიდეც!..

ნათია — ეგ ცოტაა, მე მინდა გხედავდე, ხელით გეხებოდე. (პაუ-
ზის შემდეგ) მაშ, შენ ფიქრობ, რომ მერეც...

ლექსო — არ შეიძლება, ამხელა სიყვარული მოკლულ ბაჭიასავით
წყაპ, და გაქრეს სადღაც... დარჩება, დაგუბდება. მე ხშირად მიგრძე-
ნია მამაჩემის სუნთქვა სახეზე.

ნათია — შენ იცი, რისთვის მოვედი?

ლექსო — რომ გამომეთხოვო, არა?

ნათია — (თივაზე წამოჯდება) მე მინდა შენი ცოლი გავხდე! (ტუ-
ჩებზე დააფარებს ხელს) ჩუ! რამე სისულელე არ თქვა!

ლექსო — (დაბნეული) როგორ?

ნათია — ბუნების წესით, როგორც ხდება!

ლექსო — ნათი, გარიჟრაჟზე მე აღარ ვიქნები!

ნათია — (ჩაებუტება) ჰო, ლექსო, მოკლე თაფლობის თვე მოგვი-
ზომა განგებამ!

ლექსო — ხვალ...

ნათია — ნუ იფიქრებ ახლა ამბაზე! ერთი გასაოცარი ამბავი უნდა
გითხრა.

ლექსო — რა ამბავი?

ნათია — იცი, ვინ გამომიშვა შენთან?

საქართველოს
საქართველოს

ლექსო — ვინ?

ნათია — ვინ და ბაბუდამ! ყველას რომ დაეძინა, კაბა ჩავიცვი და სარკმლიდან ბაღში გადავძვერი. ამ დროს ხელი მტაცა ვილაცამ, ბაბუდა იყო! სად მიდინარ ამ კუნაპეტ ლამეშიო. უკანასკნელი გამბედაობა მოვიკრიბე, სად მივდივარ და ლექსოსთან, მისი ცოლი უნდა გავხდე-მეთქი! მიყურა, მიყურა ცოტა ხანს და მითხრა: მართალი ხარ, ნადიო!

ლექსო — აღარ მომიყვე!

ნათია — რატომ?

ლექსო — თან ბედნიერი ვარ, თან... (ხანმოკლე დუმილის შემდეგ) ღონივრად უნდა ვიყო ხვალ!

ნათია — არ მესმის.

ლექსო — რა და, საკუთარი თავის შეცოდება თუ დავიწყე, ყველა შემატყობს ამას!

ნათია — დაივიწყე ყველაფერი! გახსოვდეს მარტო ის, რომ დღეს ჩვენი საქორწილო ღამეა! (ერთმანეთს ეხვევიან) ერთი წუთით გამიშვი ხელი! (უბიდან ორ სანთელს იღებს).

ლექსო — (ღიმილით) აქ რომ არ გეპოვნე, რას იზამდი?

ნათია — სახლში მოგადგებოდი! (ერთ სანთელს უწვდის) დაანთე! ახლა კი დავიჩოქოთ! (ორივე იჩოქებს, ანთებული სანთლებით ხელში) უფალო იესო ქრისტე! ძეო ღვთისაო! გვიხილე ცოლად და ქმრად მე და ლექსო! შეგვხედე შენი ღმობიერი მზერით ჩვენ, არა როგორც მრუშებს, არამედ შეყვარებულებს. ვფიცავარ შენს სხივოსან სახეს, რომ არასოდეს, არასოდეს შემეხება საალერსოდ სხვა კაცის ხელი. (ლექსოს) ახლა შენ თქვი!

ლექსო — (ჩურჩულით) რა ვთქვა?

ნათია — (ისიც ჩურჩულზე გადადის) რამე!

ლექსო — უფალო იესო ქრისტე! ძეო ღვთისაო! შეგვინყალენ ჩვენ შეყვარებულნი!

ნათია — (აქრობს ორივე სანთელს) ამ სანთლებს შევინახავ! (ჩაფიქრებით) თუ ღვთის ნებით, შვილი არ დამრჩა შენგან, მონაზვნად აღვიკვეცები! (ლექსო თმაზე გადაუსვამს ხელს).

ლექსო — ნათი!

ნათია — (ტუჩებზე დაადებს კვლავ ხელს) იყურე! შენ დაიმსახურე ეს! ახლა კი მომეხვიე!

ლექსო — რატომ კანკალებ?

ნათია — არაფერია (უეცრად ხელს მალლა წევს და ცრემლმომსკდარი ყვირის) პირველი მამალი, პირველი... გარიყრაფი გვიახლოვდება, ლექსო! ის ჩვენ დაგვაშორებს! (ერთმანეთს ჩაეხვევიან. სიბნელე).

ტაძრის ამოსაშენებელი კედლის წინ ხალხი შეკრებილა. ყველა ლასგან ზურგშექცევით, ქანდაკებასავით გაქვევებული დგას წინო. მის გვერდით მასავით შავებში შემოსილი ნათია დგას მუხლებზე და ორივე ხელით წინოს ფეხს შემოხვევია. ავისმომასწავებლად რეკს ზარი. ორ კალატოზს შემოყავს ლექსო. მას შავ შარვალში ჩატანებული თეთრი, ქათქათა პერანგი აცვია. სახე მშვიდი აქვს, ფიქრიანი. ხალხში გმინვა გაისმის.

წინო — (შეკრთება) მოიყვანეს?

ნათია — ჰო, დედავ ბატონო!

ბაბუდა — (ჩუმი მოთქმით) ვაი, შვილო, რა ლამაზი ხარ!

(შავოსანი ბერი ლექსოსთან მიდის, თმაზე ხელს გადაუსვამს და ხატს უწვდის საკოცნელად, ლექსო დაიჩოქებს, ხატს აკოცებს, პირჯვარს გადაისახავს და კვლავ ფეხზე დგება).

წინო — რას აკეთებს ჩემი ბიჭი?

ნათია — ილოცა და ხატს ეამბორა, დედა ბატონო!

თომა — (მიდის ლექსოსთან, ცალ მუხლზე დაიჩოქებს და ხელზე კოცნის) მაპატიე!

ლექსო — (არ დაანებებს მუხლზე დგომას, წამოაყენებს) არ გინდა, ნათლი, სჯობს პატარა სამლოცველოში შეხვიდე და ჩემთვის ილოცო!

თომა — (ყრუდ) როგორც მიბრძანებ, შვილო! (გადის)

ლექსო — (კალატოზებს მიუტრიალდება) რაღას ველით?

კალატოზები — (არეულად) როცა შენ იტყვი... შენ გელოდებით!

ლექსო — ნულარ გავწვავთ, ცოდოა ხალხი! (საკრებულოს მიუტრიალდება) მშვიდობით, ხალხო! (ოდნავ მოიდრეკს ქედს, შემდეგ ღრმად ამოისუნთქავს და სწრაფი ნაბიჯით მივა კედელთან, წამით თვალს შეავლებს მას, შემდეგ კედლის ნიშაში ჩადგება) მე მზად ვარ!

წინო — (სადღაც იცქირება) რას შვება, ჩემი ვაჟი?

ნათია — კედელში ჩადგა, დედავ ბატონო!

პირველი კალატოზი — (თოკი უჭირავს ხელში) ლექსო, უკაცრავად მარა... ხელ-ფეხი უნდა შეგიკრათ!

ლექსო — რატომ?

მეორე კალატოზი — ვერ მოითმენ, აფართხალდები და გადმონგრევ კედელს...

პირველი კალატოზი — დულაბი ვერ მოასწრებს გაცივებას.

ლექსო — მაგას ნუ შიშობთ! არც გავტოკდები!

(კალატოზები მუშაობას იწყებენ, კაცები ქუდს იხდიან, შემდეგ ყველა იჩოქებს).

წინო — რაო, დაინყეს კალატოზებმა?

ნათია — დაინყეს, დედავ ბატონო!
პირველი კალატოზი — (უეცრად ქაფჩას გააგდებს ხელიდან)
ხალხო, რას მერჩით, რას მაკეთებინებთ!
(არავენ არ პასუხობს).

ლექსო — (რბილად) განაგრძე, კალატოზო!
(ის უხმოდ უბრუნდება სამუშაო ადგილს).

ნინო — შეილო, სადამდის მოგწედა?

ლექსო — დედა, წადი, გთხოვ!

ნინო — მიპასუხე, შეილო!

ლექსო — დედი, წადი, ნათია წაიყვანე და წადი!
(კალატოზები სწრაფად აგებენ კედელს).

ნინო — შეილო, ლექსო, სადამდის?

ლექსო — (ყვირის) ნუ მანვალეზ, წადი! გაიყვანეთ ქალები აქედან!

(დავითი, მარეხი, მიხა და ბაბუდა დასწვდებიან ნინოს და ნათიას).

ნინო — (ხელს მაღლა აღმართავს) ხელი არ დამაკაროთ მე... მისი დედა ვარ!

ლექსო — კალატოზო, დააჩქარე!

პირველი კალატოზი — (ატირებული, სახელოთი ცრემლს ინმენდს) მეტი რალა დავაჩქარო?

ნინო — შეილო, ლექსო, სადამდის?

ლექსო — (მოულოდნელად მორჩილად) მკერდამდე, დედა!

ნინო — (თავისთვის) მკერდამდე!

თამარი — წამოდი, გთხოვ! ნულარ შეხედავ ამას...

ნინო — შეილო, შეილო, სადამდის!

(პასუხი აღარ ისმის, ლექსოს სახე უკვე დაფარეს ქვით კალატოზებმა).

ნინო — ლექსო, რატომ არ მპასუხობ, ლექსო!

(მოტრიალდება. ამოყვანილ კედელს შეხედავს, შეყვირებს და უგონოდ ეცემა ძირს. დაჩოქილი ხალხი ბერთან ერთად გალობას იწყებს).

თომა — (შემოვარდება) შეწყვიტეთ, ახლავე შეწყვიტეთ! გამოანგრიეთ კედელი!

(ეცემა კალატოზებს. მას გამოფხიზლებული ხალხი აკავენს).

შეძახილები — გაგიყდა? გააკავეთ!.. რა შეწყვიტოთ, რა?..

თომა — (სალტესავით შემორკინულ მკლავებში ფართხალებს) ხილვა მქონდა, ახალი ხილვა!

შეძახილები — ტყუის!.. გაგიყდა, ველარ გაუძლო! არ მიუშვათ კედლამდე!

ნათია — (ფეხზე წამოიჭრება) თქვი, თომა ბიძია, თქვი!

თომა — (ყვირის) მსხვერპლი უკვე გალებულია! ბრძენი თედორე

გამომეცხადა ლოცვაში?

შეძახილები — კალატოზებო, განაგრძეთ, არ უსმინოთ!

მიხა

დემნა

მარეხი — (არეულად) შენყვიტეთ... ათქმევიწინეთ... ათქმევიწინეთ!

თამარი

დავითი

ნათია — (მიეჭრება თომას, ცდილობს მის განთავისუფლებას)

თქვი, ყველაფერი თქვი, დროზე!

თომა — ბრძენმა თედორემ ბრძანა ხალხო, თუ ერს ასეთი თავგან-

წირული, ასეთი უანგარო შვილი ჰყავს, მას ვერაფერი მოერევას!

მსხვერპლი უკვე გაღებულია, ეს გამოცდა იყო ხალხო, გამოცდა!

დავითი — თომა, ამხელა რალაც რომ გადაგვალაზინე თავში, ახ-

ლა მართლა უნდა დაგვარწმუნო, თორემ გვიჭირს შენი დაჯერება!

თომა — (ცოტა ხანს დაბნეული დგას, ყოყმანობს, შემდეგ სწრაფი

ნაბიჯით მიდის ხატთან, იჩოქებს და ხატს ეამბორება) ვფიცავ, რომ

ჭეშმარიტია ეს აზრი — ნათლით მოსული... ერს, რომელსაც ასეთი

გულმხურვალე და თავდადებული შვილები ჰყავს, მარადიული დღეგ-

რძელობა უნერია! რომ აშენდება დიდი ტაძარი, რომ უკან დაიხეცს

მტერი, რომ გაბრწყინდება ჩვენი ტანჯული სამშობლო!

ნათია — (ფოცხვერრით გაიკაფავს გზას გაოგნებულ ხალხში და

ჯერ კიდევ ნედლ კედელს გადმოანგრევს. გულწასული ლექსო მის

მკლავებს მიესვენება). ერთი ვინმე მომეკაროს!

ლექსო — (თვალს ახელს) არა, ნათი, არა!

ხალხში შეძახილები — ისევ დაინგრევა ტაძარი! არ აშენდება, არ

აშენდება!

თომა — აშენდება!

თამარი — (ჩუშად) როგორ დაიფიცე ტყუილზე? ხილვა ხომ არ

გქონია?

თომა — (ღიმილით) ხილვა არ მქონდა, გონების განათება კი

მქონდა, ასე რომ ტყუილი არ მითქვამს, თამარ!

შეძახილები — აშენდება კი? აშენდება?

ნათია — (ნინოს დაუსვენებს შვილს მკლავებზე) აშენდება კი არა,

ავაშენებთ!

დავითი — ავაშენებთ?

ყველა ერთმანეთს — ავაშენებთ?

ნინო — შვილო, შვილო!

ხალხი — ავაშენებთ?

(მაყურებლის პასუხი უცნობია ჩვენთვის).

მერე რა, რომ სველია, სველი იასამანი?!

პიესა ორ მოქმედებად დაუდგენელი ჟანრი ფენტეზის ელემენტებით

მოქმედი გმირები

გიო ბაჩა კოსტა ოცდახუთი წლისანი. აფხაზეთში დაღუპული ძმაცაცის ბინაზე იმალებიან, რადგან...

ნია ანუ „ბებიისითერი“ — 20 წლის. იდუმალებით მოსილი

თეა — 16 წლის. თბილისის ომში უცაბედმა ტყვიამ უკვე ორი წელია ხეიბრის საეარქელს მიაჯაჭვა.

დევი — 45 წლის. დიდი ზეიმურობით ემზადება თავის მოსაკლავად.

გელა დაბალი — ძველი ბიჭები. მუდმივ „ლომკაში“ იმყოფებიან. არიან სხვა მონაწილეებიც, მაგრამ ისინი უხილავნი რჩებიან.

ს მოქმედება პირველი ს

ოთახი სცენის ცენტრში. მაგიდა, სკამები... მალაღ, ძველებურ ზანდუკზე გიტარას ჩახუტებულ კოსტას/ძინავს. ბაჩა იატაკზე ზის და ჯოხსა თლის. გიო ელექტროქურაზე მოთუხთუხე პატარა ჯამს დატრიალებს.

შემდგომი მოვლენების დროს, მოძრავი შუქის ნყალობით, კიდევ ორი, იზოლირებული ბინა გამოჩნდება. ერთში თეა ცხოვრობს, ხეიბრის ეტლს მიჯაჭვული, თექვსმეტი წლის გოგონა, მეორეში კი ორმოცს მიტანებული, მალაღი, ნარმოსადევი კაცი ხახელად დევი.

ბაჩა — მალე, სულ მალე მოიხარშება ნამალი... მალე, სულ მალე შავ-თეთრი ულიმლამო გარემო მრავალ ხალისიან ფერებად შეიღებება... სწორი ჩხვლეტა და ვავ! მოვა ურყევი რწმენა, რომ ნარკოტიკს მხოლოდ ფარჩაკები ვერ ანებებენ თავს...

გიო — დიახ, მხოლოდ სუპერ ფარჩაკები!

კოსტა — (ძილბურანში) ჰიტლერმა რომ ხუთი გემი ააფეთქა ნარკუშებით სავესე? გამოყოს მთავრობამ ერთი კატერი.

გიო — იყურეთ, ძილი არ გაიტეხოთ, კოსტა-ბატონო!

ბაჩა — შემდეგ მოვა ილუზია, რომ ყველაფერს ეშველება...

კოსტა — (თვალს ახელს და მხართეძოზე წამოწვება) ისე არაა ჩემი მტერი, თქვე მორფინისტებო!

ბაჩა — რაო, ეს რა გვაკადრეს, გიო?

გიო — (უსაზღვრო გაოცებით) მორფინისტო?

კოსტა — А чем тебе не нравиться твое имя, бычий хуй?

გიო — გამიგია, ყოველი დილა ჩენი გამოსწორებით დაინყო?

კოსტა — გამოსწორების მცდელობით!

ბაჩა — (ჯოხის თლას განაგრძობს) იძირები, იძირები რალაც ყვირთელ მორევში... იძირები, თუ ნელი ვარდნაა? არა, იძირები, თითქოს დაგაპატარავეს და საკუთარ ნალვლის ბუშტში გტკუცეს თავით...

გიო — ანჰიდრიდი მომანოდე!

ბაჩა — (ჯიბიდან დახუფულ შპრიცს იღებს და გიოს აძლევს) იძირები ამ მრუშე ნალვლის მორევში და პანიკურად ჩალიჩობ, როგორმე ფსკერს მიწვედე ფეხით...

კოსტა — (ბუზღუნით) ფანჯარა მაინც გააღეთ, თავი ამხადა რას-ტვორიტელის სუნმა!

გიო — დროზე გეთქვა, დალოცვილო!

(უხილავ ფანჯარას ალებს)

ბაჩა — გამიგია, მორევს არ უნდა შეეჭიდო, მინებდი და, ფსკერს რომ იგრძნობ, მძლავრად დაკარი ფეხი და სხვა მხარეს ამოყვინთეო...

კოსტა — (გიტარას აწყობს) გამომელვიდა საბრალოს...

გიო — ჯერ პირი დაგებანა, ბულბულო, წირპლიანი თვალებით რომ ავგალობდი!

კოსტა — (დგება ზმორებით) ახლა არ მითხრა, კბილებიც გაიფერეო!

ბაჩა — (ჯოხს მოისვრის) არა ჩანს ფსკერი, არა ჩანს სხვა მხარე...

(კოსტა გადის. გიო ჯამს ათუხთუხებს. ბაჩა გიტარას იღებს და სიმებს ჩამოკრავს).

ბაჩა — გამომელვიდა საბრალოს,

და სინანულით აღვივსე...

გიო — წყალი გააცივე?

ბაჩა — მაცივარშია!

გიო — (ოთახის სიღრმეში მიდის და ჭიქით ხელში ბრუნდება) გავედით ფინიშის სწორზე!

ბაჩა — კარგად დააშრე?

გიო — გიომ საქმე იცის, ძმაო!

კოსტა — (ახალი შემოსული) ინდიელივით მესამე პირში ბაზრობ საკუთარ თავზე?

გიო — ამის გული ხომ ვერ მოვიგეთ!

ბაჩა — ინდიელი ბელადი,

ნაკოლკები ყელამდი...

კოსტა — თუ ყელამდე?

ბაჩა — ყელამდი... ასე მინდა!

გიო — (ინტერესით) მერე?

ბაჩა — ინდიელი ბელადი,

ნაკოლკები ყელამდი,

განდონები ფერადი...

კოსტა — მეტს ვერ ქაჩავე?

გიო — აცალე, რა!

ბაჩა — ინდიელი ბელადი,

ნაკოლკები ყელამდი,

განდონები ფერადი...

მგონი ბუშტი გეგონა,

ბეჯითად რომ ბერავდი!

კოსტა — (გამზიარულებული გიოს შეხედავს, მერე ბაჩას მიუტრიალდება და თვითონაც ეცინება) აფსუსს, რა ლექსებს წერდა, ახლა კი რითი გვეხმიანება!

ბაჩა — მეც მინდა თანამედროვე პოეტი ვიყო!

კოსტა — ილადავე, ილადავე...

ბაჩა — შენ რა, არ მოგნონს ჩემი პროდუქცია? აბა ასეთ სიქაჯეს ხომ არ ვიკადრებ:

მაქვს მკერდს მიდებული

ქნარი, როგორც მინდა...

გიო — (დაიკვნესებს) გადაინვა, ეს ბოზის ნაშობი... გაზზე უნდა გადავიტანო!

ბაჩა — არ ბუთქოს! გიო, არ ბუთქოს-მეთქი!

გიო — თქი, თქი, თქი... არ ბუთქოს, სულ დაშრა გამხსნელი!

ბაჩა — (ტელეფონის ყურმილს იღებს) სილანს!

კოსტა — ვის ურეკავე?

ბაჩა — ლალის!

(ძმაცაცები უხმოდ შეჰყურებენ ბაჩას)

ჰო, რა იყო? ჯობია, ახლა დაეურეკო, სანამ ფხიზელი ხმა მაქვს... ხმაში ვინვები ხოლმე!

კოსტა — (ცივად) აბა, შენ იცი!

ბაჩა — (პირქუშად) შენ კი ხელი დაგიბანია, არა?

გიო — ბაჩა, ოთხი თვეა, ცალ-ცალკე ხართ!

ბაჩა — შეეშვი რა არითმეტიკას!

გიო — გავიდეთ, კოსტა!

კოსტა — მგონი, ნიამ გაიღვიძა!

გიო — არა, ბეიბისითთერს ტკბილად ძინავს!

(გადიან. ბაჩა თვალს გააყოლებს მათ და მხრებს იჩეჩავს)

ბაჩა — (ტელეფონის ყურმილში გაპრანჭული ხმით) ალლოუ!

ლალის ხმა — (გაკვირვებით) გისმენთ...

ბაჩა — ბაჩა ვარ, შენი ნახევარი!

ლალის ხმა — წარსულში, წარსულში ნახევარი!

ბაჩა — დრო პირობითი მცნებაა, ლალი!

ლალის ხმა — რა გინდა, პირობითო?

ბაჩა — ამნისტია ან პირობითი სასჯელი!

ლალი — დაჭრილი როგორ არის?

ბაჩა — ვინ დაჭრილი?

ლალი — ბარიგას პირადი დაცვა, ბოდივარდი, ტყვია რომ მიართვი ფეხში!

ბაჩა — (სიმწრით გაქნევს თავს) არ მესმის!

ლალის ხმა — მთელი ქალაქი ლაპარაკობს, როგორ გადააგდეთ ბარიგა კილო ოპიუმში...

ბაჩა — კილო ოპიუმში?

ლალი — ჰო, ერთ კილოში... ან იქნებ ეგ ლიტრებში ინონება?

ბაჩა — კიდეც რა იცი?

ლალის ხმა — ისიც ვიცი, როგორ გამოექომაგა მას პირადი მცველი და როგორ დაასწარი შენ, მწერალო!

ბაჩა — რა დავასწარი?

ლალის ხმა — რა და სროლა, სროლა! მხოლოდ ფეხში გაიმეტე, ჰუმანისტო? თუმცა, სწორი ხარ, შენ რომ არა, ის გესროდა!

ბაჩა — რა სროლა, რის სროლა...

ლალის ხმა — ახლა ვიკივლებ, იცოდე...

ბაჩა — აჰ, ოღონდ ეგ არა ქნა!

ლალი — გასაგებია, რომ აფხაზეთში იომეთ... ჰო, თუმცა ოსეთშიც...

ბაჩა — (რბილად) სამაჩაბლოში!

ლალის ხმა — უკაცრავად... მოკლედ, ნურავის ამადლით ამას...

ბაჩა — (გაოგნებული) ვის დავამადლეთ, ან როდის!

ლალის ხმა — შინაგანად, გულის სიღრმეში...

ბაჩა — ლალი, შევავინებ იცოდე!

ლალი — ეს უკვე რალაც ახალია, ჰო, მართლა, შენ ძმაკაცებს უთხარი, სისულელეების კეთებას მოეშვან, აღარაფერი შეიცვლება!

ბაჩა — რაო?

ლალის ხმა — თვითონ იციან, რასაც ვგულისხმობ!

ბაჩა — უცხო ხარ, იცი?!

ლალის ხმა — (სევდიანად იცინის) არ უნდა გამოიყვანო ქალი ნყობიდან!

ბაჩა — თორემ ძალაუნებურად გაშიფრავ?

ლალი — კარგი, მოვრჩეთ ჯაჯლანს... შენ ის მითხარი, არაფერი გჭირდება?

ბაჩა — შენ მჭირდები, მგონი!

ლალის ხმა — ვინ გირეცხავთ, გიუთოვებთ...

ბაჩა — არის ერთი გოგონა, ბეიბისითერს ვეძახით.

ლალის ხმა — ჰო, ბაზარში ვნახე გიოსთან ერთად... გრძელი ნან-
ნავი აქვს ხომ?

ბაჩა — ჰო, ერთ მშვენიერ დილას გამოგვეცხადა და გვითხრა, კა-
ხას ნათესავი ვარ, დროებით შემიკედლებო!

ლალის ხმა — თვითონ რა, სხვა ქალაქში ცხოვრობს?

ბაჩა — არ ვიცი... ამ თემას თავს არიდებს.

ლალის ხმა — მაშ კახას ბინაზე ხართ?

ბაჩა — (შეშფოთებული) ლალი, არავისთან წამოგცდეს, ვიმალე-
ბით!

ლალი — აჰა, გამოტყდი?

ბაჩა — შენ არც კი იცი, კახამ ეს ბინა ჩვენ დაგვიტოვა... ომში ნას-
ვლის წინ ოთხივემ ლადავით ანდერძი დავწერეთ...

ლალის ხმა — შე თუ შემახვედრებთ რამეს?

ბაჩა — როგორ არა!

ლალის ხმა — რაას?

ბაჩა — ვილლას კოტდაზურზე და კოკაინის პლანტაციას ფარც-
ხანაყანებში. მოკლედ, კახამ თავისი ანდერძი მართლა დაამტკიცებინ-
ა ნოტარიუსს.

ლალი — რამდენი ოთახია?

ბაჩა — სამი! წესით უნდა გახსოვდეს... პირველად აქ ვიცელებთ
მე და შენ! თეთრეული სახლში რომ წაიღე გასარეცხად...

ლალის ხმა — აჰ, ეგ ბინა?

ბაჩა — ჰო, ვერაზე!

ლალის ხმა — მაშ მეზობლად ყოფილხარ!

ბაჩა — იცი, ისევ დავინწყე ლექსების წერა!

ლალის ხმა — სტყუი!

ბაჩა — მე არ ვიყო, მე!

ლალის ხმა — ბეიბისითერი რა, სექსუალური მუზაა!

ბაჩა — აბა რას ამბობ, სხვანაირი გოგოა!

ლალის ხმა — girl with distance!

ბაჩა — დიახ. თანაც კახას ნათესავია!

ლალის ხმა — ან მემკვიდრეობის მძიებელი!

ბაჩა — არა! ვუთმობდით ბინას, მაგრამ უარი თქვა. მიდის მალე!

ლალის ხმა — მალე?

ბაჩა — ჰო, დიდმთვარობას ველოდებიო... ასე გამოგვიცხადა!

ლალის ხმა — დიდი, სავსე, მრგვალი მთვარე... წამიკითხე ლექსი!
ოღონდ მაიმუნობის გარეშე!

ბაჩა — (პაუზის შემდეგ) ინდიელი ბელადი... მოკლედ, არ მირიგ-

დები?

ლალის ხმა — ბავშვივით ხარ, რაც არ გინდა დაიჯერო, ისე ლაპარაკობ. როგორ გგონია, გაგებუტებოდი, რომ არ მიყვარდე? სხვათა შორის, ძალიან მიყვარდა კახა და... ეგ ორი ყვეყნიც.

ბაჩა — რას უპირებ ამდენ სიყვარულს?

ლალის ხმა — აბა, რა გიპასუხო?

ბაჩა — არა გჯერა, რომ შევეშვები?

ლალის ხმა — არა! კარგად იყავი, ბაჩა, თუმცა ცუდად ვერც იქნები, კილო ოპიუმის პატრონი! (კიდებს ყურმილს)

გიო — (კოსტასთან ერთად შემოდის) მორჩი?

ბაჩა — (მოშლილი) დაასხი რა წყალი იმ ოხრობას, ვიბრიდები ლომკაში!

(შუქის სვეტი მარჯვნივ გადაინაცვლებს... ხეივანის ეტლში ნორჩი თეა ზის. ხელთ ჯვარი უპყრია)

თეა — უფალო იესო ქრისტე, ძეო ღვთისაო, შემინყალენ მე ცოდვილი...

კოსტა — (ზანდუკზე ჩამოჯდება) აბა რა ცოდვა, რა უნდა შეუნყალონ თექვსმეტი წლის თეას? თბილისის ომში, საკუთარ აივანზე გასულს, ბრმა ტყვია მოხვდა სადღაც ხერხემალთან.

თეა — ოთხი დღეა ფეხის თითებს ვგრძნობ... ოთხი დღეა უკვე და მებუთე დილა... მშინია, დავიჯერო, მგონი ოდნავ ვამოძრავებ კიდეც... აი, ახლაც!

(საკუთარ ფეხებს დაჰყურებს შიშით და იმედით)

გიო — (ჯამის ფსკერს ათვალეიერებს) აი, ნალდი კონცეპტუალიზმი, შეხედე რა ფერწერა!

(მაგიდიდან ხმაურით ცვივა ჟურნალები)

კოსტა — დალენა ქარმა ყველაფერი!

ბაჩა — აბა ქარი? სიოც არა ჰქრის!

(სკამი ეცლება დაბლიდან და იატაკს დაასკდება)

ვინ გამომაცალა სკამი?

გიო — (გაკვირვებული) ვის უნდა გამოეცალა?

(უხმოდ შეჰყურებენ ერთმანეთს)

(გაისმის ოგინსკის პოლონეზის ჰანგები. შუქი ახლა შავ ფრაკში გამოწყობილ, ორმოციოდე წლის, მაღალ მამაკაცს ეცემა. დევი (ასე ჰქვია კაცს) სიგარეტს უკიდებს და ბოლთას სცემს ოთახში).

გიო — ბატონმა დევიმ გაიღვიძა!

ბაჩა — ვა, ჯერ არ დაუბრედია თავი?

დევი — მე ვიცი, რომ თვითმკვლელებს ცალკე ასაფლავებენ...

კოსტა — დაუბრაბუნე, ჩაუნიოს იმ პოლონეზს!

ბაჩა — მიდი და დაუბრაბუნე...

დევი — ვიცი, მაგრამ არა მნამს, რომ ეს ღვთის გამობაა... მე მხო-

ლოდ ჩემს შუამდგარ ცხოვრებას ვგმობ! ასე არაა?

თვა — ჩემო სათაყვანებლო იესო! თავს ხომ არ ვიტყუებ? ნამდვილად ვგრძნობ... სიზმრებშიც რალაც ხმები ჩამესმის... ისინი მამხნევენ, მეფერებიან, ბავშვების ხმები...

გიო — რალაც უცნაური ამბები ხდება ამ სახლში!

კოსტა — (ისევ გიტარას იღებს ხელში) იქნებ ბარაბაშკებია?

ბაჩა — ან ჩვენი უზნეობით შეშფოთებული ფუძის ანგელოზები?!

გიო — ნუ მკრეხელობ, შვილო ჩემო!

(საიდანღაც ნასროლი მუთაქა თავში ხვდება გიოს. სამივე გაოგნებული შეპყურებს ერთმანეთს)

კოსტა — ყველამ ერთდროულად გავრეკეთ?

დევი — (შამპანურს ასხამს ჭიქაში) როგორ დავხვდე სიკვდილს? ხეცსურივით ხმალმომარჯვებული თუ... თუ სიკვდილი ქალია, ლამაზი ქალი? იქნებ ქედის ვაჟკაცური მოდრეკით, საცეკვაოდ როცა გამინვევს! (მოსვამს შამპანურს) ღმერთო, როგორ მეზარება საკუთარი თავი!

(კვლავ მიიტანს ბაგესთან სასმელს, მაგრამ უეცრად ადგილზე შეხტება — შეიკუნტრუშებს და მკერდზე გადაიქცევეს შამპანურს) ვინ ამომარტყა პანჩური? ვინ მაკადრა...

გიო — იმას რალა აკივლებს?

კოსტა — ძმებო, რალაც ხდება... უკვე მეათე დღეა...

ბაჩა — კარგი, თუ ძმა ხარ... (ეცინება) ჰო, მართლა, თორმეტი კალიბრი ეყარა სადღაც!

გიო — რად გინდა?

ბაჩა — დევიმ მთხოვა... რამდენიმე ვაზნა... სანადიროდ მივდივარო!

ჰო, ისე და ჰო, ისე

გიო — (გაახსენდება) ბოლო ბოლო გავიჩხერთ დღეს, თუ მილიციას გამოვუძახოთ?

კოსტა — (საიდანღაც კონიაკის ბოთლს აძრობს და ჭიქას ავსებს) დალევთ, ბატონებო? (ბაჩა პირზე ივლებს ხელს და ოთახიდან გარბის) ჰა, არ გინდათ ახლა ბრუდერშაფტზე რწყევა!

გიო — (ჯამს აიღებს) გავალ, ვუშველი რამეს!

კოსტა — კახა, შენ გაგიმარჯოს, ძამიკო! (კონიაკს გადაკრავს) ახლა შენს ნაანდერძვე ბინაში ვიმალეებით შენი ძმაკაცები... ვემალეებით შავებს, ბარიგის პადელნიკებს, პოლიციას, საკუთარ ოჯახებს... ხომ კარგად ავანყეთ ცხოვრება?

დევი — (საჯდომზე ისვამს ხელს) ეტყობა მოლანდებები დამენყო... ვბერდები... ჰმ, ბებერი სანტიაგო, ვაჟკაცი მეთევზე, ლომები რომ ესიზმრებოდა სიბერეში... ყმანვილკაცური ხილვა. აფრიკის სანაპირო და ლომები! მე... მე რა ჩემი ფეხები დამესიზმრება?

კოსტა — იცი, სად გიპოვებ? გარიჟრაჟზე, თეთრი იასამნით გა-

დაპენტილ ბალში! ცრიდა!.. ცალი ხელი მოგლეჯილი გქონდა, ორი რაჟოკი მთლიანად დაცლილი, ბოლო ვაზნამდე! ათ ნაბიჯში დასაშინა აფხაზი ბიჭი ინვა ნელში გადაცხრილული... იქით კიდეც თებგო და ორი კაზაკი... დიდ, სველ იასამნის ბუჩქზე იყავი გადანოლილი... და ის თეთრი იასამანი შენი სისხლით იყო შავად შეღებილი!

(შემოდიან ბაჩა და გიო)

ბაჩა — იგრძენი რამე?

გიო — არა, თავიდან უნდა მოვხარშო! ეტყობა, გაგვინყალდა უკვე!

კოსტა — მორჩით რა, უკვე გული მერევა!

ბაჩა — (შემრიგებლურად) ისე, რა მოხდება, ნარკომანობა პრესტიჟული და თანაც სასარგებლო რომ იყოს!

კოსტა — ჰო, ზეპური საზოგადოება ტაშს ვიკრავდეს, ხოლო შენ, დიდი ბაიანით ხელში, მაღალ მორალს უკითხავდე სამარცხვინოდ ფხიზელ ადამიანებს!

ბაჩა — თქვენი სახე მორალური,

არის სექსი ორალური,

ხოლო ტაკო ოვალური,

რხევა არაფორმალური,

გახვევა, ნორმიდან თუ

ზედმინევენით ნორმალური!

კოსტა — (დაეჭვებით) არ მითხრა, ექსპრომტიო!

ბაჩა — (თავმდაბლად) როგორც ყველა შედევი!

გიო — არა, თავიდან უნდა მოვხარშო!

(კოსტა ხელს ჩაიქნევს, ბაჩა კვლავ ჯოხის თლას ინყებს. გიო ნერვიულად დადის ოთახში)

ისე, თუ ატყობთ, რომ ამ გოგოს მოსვლის შემდეგ აინთხლა ყველაფერი?

ბაჩა — ნიაზე ამბობ?

გიო — ჰო, ბეიბისითერზე, როგორც შენ შეარქვი.

კოსტა — რას ერჩი, მშვენიერი გოგოა... მოვიდა, შემიკედლეთო, გვთხოვა...

გიო — შენ გჯერა, რომ კახას ნათესავია?

კოსტა — აბა, ტყუილი თქვა? მემკვიდრეობა არ აინტერესებს, გვივლის და გვაფუფუნებს!

გიო — რალა მაშინ გამოჩნდა, კილო ოპიუმი რომ გავნიეთ კონონადით?!

ბაჩა — რა შუაშია ეს?

გიო — რა და მოგზავნილი არ იყოს!

ბაჩა — ნუ სულელობ რალაცას... ისე, იმ დღეს უცნაური ამბავი კი მოხდა... ბაზარში წასვლის წინ ორი ოქროს მონეტა გადმოუვარდა!

ორი ოქროს ლარი!

გიო — ოქროს ლარი აღარ გამიგია... ასეთი არ არსებობს!

ბაჩა — არა, ენერა... ოქროს ლარი!

გიო — მოკლედ, მაგის მოსელის შემდეგ ამოძრავდნენ ნივთები...
თავზე გვენთხლევა ყველაფერი...

(უეცრად ჩუმდება. მეზობელი ოთახის კართან მაღალი, ნანწავია-
ნი გოგო დგას)

კოსტა — აი, ჩვენი ბუბისითერიც!

ნია — დილა მშვიდობისა!.. ხელი ხომ არ შეგიშალეთ?

კოსტა — აბა რას ამბობ?

ნია — ახლავე გასაუზმებთ! (საათზე დაიხედავს) უი, რა ტკბილად
მძინებია! (გადის)

ბაჩა — (თავისთვის) ნარკოტიკი, არკოტიკი, რკოტიკი...

კოსტა — (აყვება) კოტიკი, ოტიკი, ტიკი..

ბაჩა — იკი, კი...

კოსტა — კი?

ბაჩა — კი!

კოსტა — ი!

ბაჩა — ი და ბებიაშენისა!

(კოსტა ბალიშს ესვრის, ბაჩა სიცილით იჭერს და უკან უბრუნებს)

ნია — (შემოდის, სკამზე ჩამოჯდება) მე მალე წავალ!

გიო — სად?

ნია — ჩემს სახლში დავბრუნდები!

გიო — სად არის ეგ შენი სახლი?

ნია — (გაკვირვებული მისი ტონით) შორს!

გიო — შორს, არა?

ნია — მე მალე წავალ და აღარ გაგალიზიანებ, გიო! სავსე მთვა-
რეს ველოდები!

ბაჩა — რას ელოდები?

ნია — დიდმთვარობას, ასე არ უნდა ვთქვა?

კოსტა — (თავისთვის) შენც კარგა მაგრა გასხია, ჩემო დაიკო!

ნია — ოღონდ თქვენი დახმარება დამჭირდება! ახლა ნუ მკით-
ხავთ, წასვლის წინ გეტყვით!

ბაჩა — კი, ბატონო! გაგვიძებ ბერო მინდია, მუხლი შაიბი მგლი-
საო!

ნია — კვირაობით რომელ საათზე იწყება საბავშვო გადაცემები?

კოსტა — ალბათ უკვე დაიწყო. ჩართე ტელევიზორი!

ნია — (დგება) ასე ვიზამ!

გიო — (ნიას გასვლის შემდეგ) რატომ უყურებს სულ საბავშვო გა-
დაცემებს?

ბაჩა — რა ვიცი, ინფანტილურია ალბათ... ჰო. მართლა, გახსოვს,

რა მოხდა გაცნობისას?

გიო — რა?

ბაჩა — შენ რომ შეგხედა, გული წაუვიდა.

გიო — რა შუაშია ეს... უბრალოდ, ცუდად გახდა!

ბაჩა — არა! გაიხსენე. შენ გვიან შემოხვედი, ნია მოტრიალდა, შეგხედა და გული წაუვიდა!

კოსტა — (ხელებს გაასავსავეებს) უი, კრაკადილიო!

ბაჩა — მანამდე არასოდეს გინახავს?

გიო — (ჩაფიქრდება) არა, არ მინახავს... დააკვირდი, არც კი გვე-
უბნება, საიდან ჩამობრძანდა.

კოსტა — რატომ-ღიზიანდებით ასე?

ნია — (შემოდის ლანგრით ხელში. ლანგარზე ყავა და ხილია) სულ
მინდოდა მეკითხა, ბეიბისითერი რას ნიშნავს?

კოსტა — ბავშვების მომვლელს!

ნია — (იციინის) აბა, ბავშვებო, მიირთვით! სხვათა შორის, იქ, ჩემ-
თან, სწავლისგან თავისუფალ დროს, საბავშვო ბაღში ვმუშაობ. ასე
რომ, მართლა ბეიბისითერი ვარ! სადილისთვის კარტოფილს მოვხარ-
შავ! (საკუთარ ოთახში ბრუნდება)

გიო — ტელევიზორი ჩართო, ბასტი ბუბუს უსმენს.

ბაჩა — აკვირდები, შენ რომ გელაპარაკება, თვალს გარიდებს.

გიო — ვითომ რატომ?

ბაჩა — ცდილობს სახეზე არ შეგხედოს!

კოსტა — (ისევ გაასავსავეებს ხელებს) უი, კრაკადილიო!

გიო — ფაიზალი დურდომია!

კოსტა — მანანამ დარეკა!

ბაჩა — გვიან ღამით, მორიგე იყო!

კოსტა — რაო?

ბაჩა — დაზარალებული თავს კარგად გრძნობსო... პოლიცია ისევ
მოსულა!

გიო — მერე?

ბაჩა — გაჯიქებულია ბოდიგარდი, არ ვიცი, ვინ მესროლაო! ერთი
ჩააფარეს თავში და წავიდნენ. მოკლედ, დაცვა არ ბოზობს!

გიო — ხომ არ იტყვის, წამლის ბარიგას ვიცავდიო!

კოსტა — მისი ილბალი, დაჭრილი როა, თორემ რომ დაინყებდა
პოლიცია მაგის კენწლას, ძირს არ დაუშვებდა, ჰაერშივე დაფქვავდა
ყველაფერს!

გიო — კიდევ რაო, მანანამ?

ბაჩა — ბოდიგარდი სულ დოლარებით იხდისო!

კოსტა — მე კი მეგონა, ყველაფერი ჩვენ წამოვიღეთ!

გიო — ცხოვრებაში არ გვიქურდია... ეს უბრალოდ ექსპროპრია-
ცია იყო!

კოსტა — რა ლამაზად გამოჩნდა ის ტყავის ლაპატნიკი... მსუქანი, ელეგანტური ლაპატნიკი... ლაპატნიკი რვა ათასი დოლარით გატყავნილი!

გიო — აზრზე მოდი, ჩვენ რა ძვირფასი დასაყენებლები ვართ! იარალი, დოლარები, კილო ოპიუმი... ოქროს ლარებიც გვექონია!

ბაჩა — სადღაა კილო, დაგავინყდა, ციხეზე რამდენი შევეზავნეთ!

კოსტა — და რამდენი გაიხმარეთ?

გიო — რა ხდება? ვის ელაპარაკება?

ბაჩა — ნია?

გიო — ჰო, ვილაცას ელაპარაკება!

კოსტა — მეც შევამჩნიე, ხშირად მესმის მისი ხმა... საკუთარ თავთან ბაზრობს?

გიო — აბა გეგულება იქ ვინმე? ტელეფონიც არ დგას!

კოსტა — დაუსტვინა? (ნაბიჯს დგამს ნიას ოთახის მიმართულე-ბით, მაგრამ უეცრად მონყვეტით ეცემა ძირს)

გიო — რა დაგემართა?

(ეხმარება ადგომაში. ბაჩა პირდაღებული უყურებს ძმაკაცებს.

კოსტა ზანდუკზე ჩამოჯდება!)

ბაჩა — იტიკინე რამე?

კოსტა — ვილაცამ ფეხი დამიდო! ნაღდად დამიდო, არ მომჩვენებია და არ შემეკამათოთ!

ბაჩა — კარგი, დანყნარდი!

გიო — არა, უნდა ვკითხო იმ ნიას, რა ხდება ჩვენს თავს?

ბაჩა — გიჟად გინდა ჩავთვალოს?

გიო — (სასონარკვეთილებით) აბა, რა ექნა, უკვე დავიზმენდი!

დევი — (საკუთარ ოთახში, მაგიდის ფეხზე თოკით ამაგრებს ლულაგადაჭრილ თოფს) მეგონა უფრო ამაღლებული იქნებოდა ეს ბოლო ეტაპი. მაგრამ ფშიკ, არაფერი ხდება, არაფერსა ვგრძნობ! (ჩარჩოში ჩასმულ ფოტოსურათს ათვალეირებს) რა ახალგაზრდები ხართ შენ და მამა ამ სურათში. კოჯორშია გადაღებული. ხშირად მახსენდება ის ლამე... მე, სულ პატარა, შუაში გენექით, მამა ტერენტი გრანელის ლექსებს კითხულობდა... მერე მერცხლის ბუდე შევამჩნიეთ აივნის კუთხეში... ბუდე პატარა იყო და ბარტყები წამდაუნუნებდნენ ცვიონდნენ... მამა კი სკამზე შემდგარი ბუდეში აბრუნებდა მათ... თან ბუზღუნებდა: ეს დედა მერცხალი ძროხასავით რომ განოლილა, რატომ არ მიხედავს თავის ბარტყებსო... დედა მერცხალი — ძროხასავით... ამაზე სიცილი აგვიტყდა... ვიცინოდით და უეცრად სუნთქვა შემეკრა, შემეშინდა ამ უკიდურესი ბედნიერების!

გიო — არა, თავიდან უნდა მოვხარშო, უკვე ქსუტუნი დამენყო!

ბაჩა — (შუბლზე შემოიკრავს ხელს) რამ გამომაშტერა? დამისხი, კოსტა, კონიაკი!

გიო — ციროზს ეთამაშები?

ბაჩა — ჩემი ქორნილის დღეა დღეს!

(კოსტა უხმოდ შეუვსებს ჭიქას)

უკაცრავად, ცოტა ხანს გადით, რა!

კოსტა — სულ ნავალთ, ბატონო!

(ბიჭები გადიან. ბაჩა ტელეფონის ყურმილს იღებს)

ბაჩა — ლალი...

ლალის ხმა — გაგახსენდა?

ბაჩა — სხვათა შორის, გაცნობის დღეცაა!

ლალის ხმა — ჰო, ასე დავამთხვიეთ, მაშინ! ბაჩა, რაღაც უნდა გითხრა!

ბაჩა — კარგს არაფერს ველი შენგან, ასე რომ, ახლა ნუ მეტყვი!

ლალის ხმა — (ყოყმანით) კეთილი!

ბაჩა — ჰო, ნაწვიმარი ბალი და ვეებერთელა ბუჩქზე გადავარდნილი, მკლავმოგლეჯილი კახა... და სისხლის წინწკლები თეთრ იასამანზე...

ლალის ხმა — შენ რა, ტირი?

ბაჩა — (თითებს მოისვამს სახეზე) მგონი, არა!

ლალის ხმა — მართლა დანერე ლექსი?

ბაჩა — აჰა...

ლალის ხმა — მოდი, მაინც გეტყვი...

ბაჩა — არ მითხრა, ცუდად ვარ!

ლალის ხმა — ნუნუნი არ იცოდი წინათ!

ბაჩა — თავი მინდა შეგაცოდო!

ლალის ხმა — შენ მაინც გგონია, რომ რაღაც პედაგოგიურ ექსპერიმენტს ვატარებ? არა, ბაჩა, არა! შენს გვერდით ვინეტი და მეგონა სხვა კაცთან გლალატობდი, ისე გამიუცხოვდი... მანამდე, არ უარყოფ, უბედნიერესი ქალი ვიყავი!

ბაჩა — საპიორი ხომ არა ვარ, პირველივე შეცდომაზე ამაფეთქო!

ლალის ხმა — ჩემზე რომ დაგეძინა, გახსოვს?

ბაჩა — რა თქვი?

ლალის ხმა — ჩემზე რომ დაგეძინა, ჩემზე რომ ინეტი, მაშინ დაგეძინა!!!

ბაჩა — დანყნარდი!

ლალის ხმა — კარგი, ოღონდ ნურც შენ მომილოცავ ქორნილის დღეს. კარზე რეკავენ, ყურმილი უნდა დავეკიდო!

(კიდებს ყურმილს. ბაჩა ცოტა ხანს უძრავად დგას, შემდეგ არეული ნაბიჯით მიდის მაგიდასთან და კონიაკის დიდ ფუჟერს გადაკრავს. კვლავ ჯოხს იღებს და მექანიკურად განაგრძობს მის გათლას)

ბაჩა — (თავისთვის) მავანი და მავანი.

იტყვის არის თავანი...

(უეცრად აიქნევს დანას და ხელის მტევანში აპირებს ჩაირტყას, მაგრამ ზურგიდან წამოპარული გიო დანიან ხელს გაუქვავებს)

გიო — (დანას წაართმევს) არ გეკადრება ასეთი გვიმები, ძაშიკო!

ბაჩა — რაზე მითხრა ლალიმ, შენი ძმაცაყები სისულელეებს შეეშვანო!

გიო — (ამოიოხრებს) მისი ერთი თავყვანისმცემელი გავიცანით!

ბაჩა — მერე?

კოსტა — ცოტა წაეჭოთეთ ის და მისი ძმაცაყი, მაგრამ შემდგომ რალაც-რალაცები გაირკვა!

ბაჩა — რა გაირკვა?

კოსტა — (უმწეოდ) შენ უთხარი, გიო!

გიო — ბაჩა, ქალი, რომელიც ოთხი თვე უშენოდ გაძლებს...

ბაჩა — რა გაირკვა-მეთქი?

გიო — რა და ლალის საქმრო ყოფილა... გშორდება!

(ბაჩა დაიკენებს და თავს ხელებში ჩარგავს)

კოსტა — კარგი რა, ბაჩა, ასეთები გადაგვილახავს?

გიო — (ჩუმად კოსტას) აცალე, იტიროს!

ბაჩა — (თავს მალლა წევს) ჩემი ბრალია!

გიო — (რბილად) ალბათ! მაგრამ გაგკარი ასეთ სიყვარულს!

კოსტა — რა თავანზე ლაპარაკობდი, ბაჩა?

გიო — მთავრობა თხოულობს იარალის ჩაბარებას!

კოსტა — რატომ, ჩვენ უფრო გვჭირდებაო?!

გიო — წარსულისთვის მადლობა, მაგრამ იარალი... მოკლედ, კალვერა რომ ეუბნება კრისს, იარალი შეიხსენით და მაგიდაზე დაანყვეთო!

კოსტა — კაცო, შენ არ გეკითხები, თავანზე გალექსე რა, ბაჩიკ!

ბაჩა — (თავს ჩაქინდრავს) ამისმა ფსიქოთერაპიამ ხომ შამცა!

კოსტა — გეხვეწები, რა!

ბაჩა — მავანი და მავანი

იტყვის არის თავანი,

ჩასაბარებელია,

რკინის ცხელი საგნი...

ჩასაბარებელია!

ჩვენგან ამას ელიან,

მერე რა, რომ სველია,

სველი იასამანი?!

კოსტა — მერე რა, რომ სველია, სველი იასამანი!

ბაჩა — (ანყვეტინებს) დაასხი!

გიო — გეყო, ეგ არ შველის!

ბაჩა — აბა, ის შველის?

გიო — (მშვიდად) არც ის!

ბაჩა — რა შევლის, აბა?!

გიო — არ ვიცი. მაგრამ განა აუცილებელია... (ჩუმდება)

ბაჩა — რა? დაამთავრე!

გიო — განა აუცილებელია შეიმსუბუქო ტკივილი?

ბაჩა — (თავს ჩაქინდრავს) ჰო, მართალი ხარ! (პაუზის შემდეგ)

მაგრამ მაინც დაასხი!

გიო — მეც დავლევ!

ბაჩა — კახას და ყველას, ვინც ნავიდა...

კოსტა — მგონი იქით უკეთესი კამპანია შეიკრიბა, აი!

გიო — მერე რა, რომ სველია, სველი იასამანი?!

(სვამენ)

(ბაჩა კვლავ მკლავებში ჩარგავს თავს და მაგიდაზე გადაწვება)

ბაჩა — (თავაუნეველად) დამანებეთ რა თავი! რა უბედურებაა ეს?

კოსტა — (გაკვირვებული) ჩვენ გვეუბნები?

ბაჩა — (თავს აწვეს მკლავებიდან) ჰო, თქვენ... რას მკოცნით და

მეფერებით?

გიო — (ფრთხილად) შენ რა, ბოდავ?

კოსტა — ვინ გაკოცა, ვინ მოგეფერა?

ბაჩა — (გაკვირვებით) ახლა თმაზე არ მისევამდით ხელს და არ

მკოცნიდით?

კოსტა — ერიჰააა!

ბაჩა — (გაუბედავად) მომეჩვენა?

კოსტა — ნუ მკოცნი, ნუ მკოცნი,

მეტკინა ტუჩები,

დამეხა ახალი კაბა...

ბაჩა — ძმებო, ეს უკვე რალაც...

გიო — (ხანმოკლე ფიქრის შემდეგ) არა, თავიდან უნდა მოვხარშო!

(ბაჩა და კოსტა გაკვირვებით შეჰყურებენ გიოს)

კოსტა — (იფეთქებს) გინდა მოხარშე და გინდა დააბასტურმე ეგ

ოხერი! ვერ ხედავ, რომ ვერეკებით უკვე?!

გიო — ჰოდა, მოვხარშავ!

ბაჩა — აკი არ უნდა შეიმსუბუქო!

გიო — (ხელს უქნევს)

სინათლემ უნდა გვაცალოს!

(ქრება სინათლე)

ოჰ, ჩემი თარსი ენა რა ვთქვი! გაზიც გათავდა!

ბაჩა — მშრალ სპირტზე ვიჩალიჩოთ!

გიო — (ბუზღუნით) სხვა რა გზაა?

(კოსტა სანთლებს ანთებს. გიო ნამალს ამზადებს. ბაჩა კვლავ ჯო-

ხის თლას ინყებს)

კოსტა — აღარ ჩათავდა ეგ ჯოხი? (უეცრად სიცილი აუტყდება)

ბაჩა, შეხედე გიოს!

ბაჩა — რა იყო?

კოსტა — ფაიზალი ალქიმოკოსია... შუა საუკუნეებში ინკვიზიციის
კოცონი არ აცდებოდა! შეგვიხრაკავდნენ ძმაკაცს ულაპარაკოდ!

ბაჩა — (ერთვება კოსტას ფანტაზიებში) მაგრამ გიო კოცონზე
ამაყად ავიდოდა და შესძახებდა — ის მაინც თუხთუხებს!

გიო — არა, სხვა რამეს შევძახებდი!

კოსტა — რას?

გიო — ლეგალიზაცია, მეტადონიზაცია და ასე შემდეგ!

კოსტა — მართლა შველის მეტადონი?

ბაჩა — ერთადერთი ეგ შველის!

კოსტა — რაც ნარკოტზე ფული გადის ქვეყნიდან, იმის ნაცვლად
მეტადონი რომ შემოეტანა მთავრობას?

გიო — მაშინ ზოგი ბიძია ფულს ველარ იშოვიდა!

ბაჩა — ჩემო კოსტა, არიან ადამიანები, რომლებიც საკუთარ ბედ-
ნიერებას...

გიო — სხვის უბედურებაზე აგებენ!

კოსტა — რა ცინცხალი აზრია, უნდა ჩავიწერო! ისე მართლა დაა-
ნებებდნენ თავს მეტადონით?

ბაჩა — ბევრი დაანებებდა, ბევრი თვით მეტადონზე შეჯდებოდა!

კოსტა — (ჩაფიქრდება) ისე, გიო მათაც შესვამდა ნამალზე!

კოსტა — ვის?

ბაჩა — ინკვიზიციის მამებს!

გიო — რომელი იდეური ნარკომანი მე მნახე? სტაჟიც კი არა
მაქვს!

ბაჩა — ჰო, პრინციპში ორი წელია გასული!

კოსტა — მაინც არ მესმის, რა მოხდა?! მანამდე რამდენს ამტკრივ
ცხვირ-პირი, ნამალს არ გაეკაროთო!

ბაჩა — მიტომაცაა სატანური! (პირჯვარს იწერს) შორს ჩვენგან!

კოსტა — რალა შორს, ჩახუტებულები ყოფილხართ უწმინდურ-
თან! (უეცრად პირს დააღებს, დაიღმუველებს და გიჟივით იწყებს სირ-
ბილს ოთახში, თან კონვულსიურ მოძრაობებს აკეთებს ხელებით)
მიშველეთ! მიშველეთ!

ბაჩა — რა დაგემართა?!

(გიო და ბაჩა შერყეულ კოსტას ეცემიან და აკავებენ)

კოსტა — იქ, ზურგთან... ზურგში... ზურგზე...

(გიო პერანგს ამოუჩეჩავს კოსტას და იატაკზე პატარა კარტოფი-
ლი დავარდება)

ბაჩა — ცხელი კარტოფილი!

კოსტა — (კვნესის) წყალი! (სულმოუთქმელად ცლის გიოს მიერ
მინოდებულ ჭიქას)

ბაჩა — (ხელში იღებს კარტოფილს) აუ, რა ცხელია?! ახლახან მოხარშულს გავს!

გიო — შო, ნია ხარშავს სამზარეულოში!

კოსტა — (გაოგნებული უყურებს კარტოფილს) ვინ ჩამიგდო?

ბაჩა — არ ვიცი!

კოსტა — (ყვირის) ვინ ჩამიგდო კისერში?

(შემორბის ნია)

ნია — (შეშფოთებით) — რა მოხდა?

ბაჩა — (დაბნეული) ვილაცამ კარტოფილი ჩაუგდო კოსტას...

ზურგიდან მიეპარა!

გიო — (ექვით უყურებს მას) რატომ გელიმება, ნია?

ნია — განა გავილიმე?

გიო — შენ რალაც იცი, დარწმუნებული ვარ... გვითხარი, რა ხდება ჩვენს თავს?

ნია — გიო, აღარ მოგბეზრდა?

(გადის)

გიო — (გასძახებს) სავსე მთვარეს ელოდები, არა?!

ბაჩა — როგორ შევაპუნტულოთ ეს მთვარე, როდემდე ველოდოთ?

გიო — მე თქვენ გეუბნებით, ნიამ რალაც იცის...

კოსტა — რას ნიშნავს, იცის? რა უნდა იცოდეს? ვინ დამიდო ფეხი, ვინ ჩამიგდო კარტოფილი...

ბაჩა — (დანას ამოაცლის გიოს ჯიბიდან და კვლავ ჯოხს მოიმარჯვებს) ისევ ატორტმანდა ყვითელი ბლანტი სითხე, ახლა უკვე შავფერშერეული და უხილავმა ხელმა მძლავრი მონასმით შენი ქალის თვალები დახატა... როდის გაქრა ამ თვალებიდან ტკბილად დამცინავი სითბო?

გიო — არა, უნდა გვითხრას!

ბაჩა — (თავზე მოისვამს ხელს) ვინ მასხამს თავზე.. (ექვით დასუნავს ხელისგულს) ჭერიდან ჩამოდის წყალი?

კოსტა — (სანთელს მიანათებს) არა!

ბაჩა — აბა, რა დამესხა?

გიო — ბარბაშკებმა თუ დაგაფსეს... ეს ერთი ახსნა მაქვს!

ნიას ხმა — გაიტყიპებით იცოდეთ?

ბაჩა — ვის ელაპარაკება?

ნია — აღარ გაბედოთ, თორემ გული მეტკინება...

გიო — (იღრიალებს) ნია!

(შემოდის ნია. ხელში პირსახოცი უჭირავს)

ნია — მოხდა კიდე რამე?

გიო — შენზე უკეთ ვინ იცის?

ნია — გიო, შენ უკვე გადაჭარბებული წარმოდგენა შეგექმნა ჩემს

შესაძლებლობებზე!

გიო — (დაიკვნესებს) ლაპარაკითაც რალაც სხვანირად ლაპარაკობს!

ბაჩა — (საწყლად) ნია, არ გენყინოს, მაგრამ რაიმე ახსნა თუ აქვს ამას ყველაფერს...

ნია — (რბილად) ბაჩა, ჯერ ადრეა, მაინც არ დამიჯერებთ!

კოსტა — (აღელვებით) დაგიჯერებთ, დაგიჯერებთ!

ნია — (ჩაფიქრდება) არაფრის შეგეშინდეთ! ბავშვები გეთამაშებიან!

ბაჩა — აბა ბავშვები?

ნია — (სასონარკვეთით) ცოტაც მაცალეთ, გემუდარებით!

(სახეზე იფარებს ხელებს და სკამზე ეშვება. სამი ბიჭი უხმოდ შეჰყურებს მას)

გიო — (მიდის და თმაზე უსვამს ხელს) კარგი, როცა ჩათვლი საჭიროდ, მაშინ გვითხარი!

ნია — (ცრემლიანი ხმით), თავის აუნეველად) შენა ხარ, გიო?

გიო — ჰო, მე ვარ!

ნია — გმადლობთ!

(ზარის ხმა კარზე. გიო ტუჩებთან მიიტანს თითს და ნიას ანიშნებს რალაცას ხელით)

ნია — ვინ არის?

თეას ხმა — თეა ვარ, ნია!

გიო — (შვებით ამოისუნთქავს და კარს ალებს) მობრძანდი, პატარა ქალბატონო!

(ოთახში თეა შემოგორდება თავისი ხეიბრის ეტლით. კოსტა წამოდგება)

თეა — სალამი ყველას და სათითაოდ!

(მოულოდნელად შუქი ინთება)

კოსტა — სინათლე მოგვიტანა თეამ!

თეა — მიიღეთ ჰუმანიტარული დახმარება! (მაგიდაზე აწყობს პურსა და ფუთას) ეს ძეხვია! ჩემმა კლასელებმა მომიტანეს! ჰო, მართლა, თქვენმა გამხსნელმა, „რასტვორიტელს“ რომ ეძახით...

გიო — დიდი რასტროისტეო გამოიწვია მეზობლებში?

თეა — დაიხრჩო ხალხი ლამის... მეშინია, რომელიმემ არ გიჩვილოთ! ძლივს გავაკავე ერთი ბრაზიანი ძია! ნია, რატომ არ მკოცნი?

(გოგონები ერთმანეთს კოცნიან)

ბაჩა — გერმანიაში ნასვლას როდის აპირებ?

თეა — (ხელს ჩაიქნევს) შენ გგონია, გეოგრაფია ცვლის რამეს? ერთ ბიჭს, ჩემსავით გაკავებულს, იქ გაუკეთეს ოპერაცია, მაგრამ...

კოსტა — (გაცხარებული) ვინ განვდის ამ იდიოტურ ინფორმაციებს?! ზოგს შველიან, ზოგს ვერა... შენ გიშველიან!

თეა — (ღიმილით) რახან შენ ასე გინდა, კოსტა?

კოსტა — სხვათა შორის, გერმანიასთან დაკავშირებით, ჩვენც ვვაქვს შენთვის საჩუქარი! (ჯიბიდან მსუქან კონვერტს იღებს და მუხლებზე დაუგდება გოგონას) მერე გახსენი!

თეა — დედამ მასწავლა, საჩუქარი ადგილზევე უნდა გახსნაო! (გაოცებული იღებს დოლარების დასტას კონვერტიდან) ღმერთო ჩემო, რამდენია!

კოსტა — სამი ათასი დოლარი!

თეა — (სანწყლად) ნია, რა ვქნა?

ნია — უნდა აიღო!

თეა — ბიჭებო, ეს ძალიან ბევრია! დიდი მადლობა! ეს სამი დღეა, თითები ავამოძრავე! გაოგნდა ჩემი ექიმი, არ ველოდიო! წინათ კი საერთოდ ვერ ვგრძნობდი, მოუხედავად ისტერიული ვარჯიშისა!

კოსტა — (აღელვებით) შენი თვალთ დაინახე?! ხომ არ მოგეჩვენა?!

თეა — არა, ხომ გითხარი, ექიმმაც ნახა-მეთქი!

კოსტა — ექიმმაც? (ხმა ჩაუნყდება. უხერხულობისაგან გამშრალი ბიჭები ერთმანეთს შეხედავენ. ნია კოსტას მიეჭრება)

ნია — (თმაზე ხელს გადაუსევამს) კოსტა, წამოდი! (გაყავს მეზობელ ოთახში)

თეა — (ლამისა თვითონაც ატირდეს) რა მოხდა, ბიჭებო?

გიო — (მხრებს იჩეჩავს) გაეხარდა!

ბაჩა — ძალიან ემოციურია!

თეა — (ჩაფიქრდება) გასაგებია! (პაუზის შემდეგ) ახლა კი, მომისმინეთ, რალაც უნდა ვიამბოთ. თან წინასწარ გთხოვთ პატივბას.

გიო — ბრძანეთ, პატარა ქალბატონო!

თეა — ორი წლის წინ, პირველად რომ მოვხვდი ამ წარმტაც ტრანსპორტში... (ხელს დაკრავს ეტლის სახელურს) საშინელი ტკივილები მანუხებდა და ნარკოტიკით მიყურებდნენ! სულ უფრო მეზრდებოდა დოზა! მერე, თანდათან გავეშმაკედი, მტკიოდა თუ არა, მაინც ვიმიზეზებდი ტკივილს, მორფი რომ მიმეღო! ბოლოს, ერთ მშვენიერ დილას, ყველაფერს მივხვდი... და გამაყურებელზე ვთქვი უარი! ახლა თქვენ რომ გიყურებთ...

გიო — (რბილად) ნუ ბოდიშობ თეა, ბოლომდე მოუფერხხავთ ამ ოხრობას კისერს!

ბაჩა — დედას ვუტირებთ! აბა ფარჩაკებად ხომ არ ვივლით?!

თეა — თქვენ არ იცით თქვენი თავის ფასი, თქვენი შემხედვარე ბევრი პატარ ბიჭი შესკუპდა ნემსზე...

გიო — აჰ, მაგ ცოდვას ნუ დაგვადება!

თეა — (სევდიანად) კარგი, ნავგორიალდი, აბა, ბოდიშს არ გიხდით, სინათლე ხომ მოგართვით?!

ბაჩა — სინათლევც, პურიც...

თეა — კოსტას... კოსტას მადლობა გადაეცით ჩემგან!

(გადის. ბიჭები კარამდე მიაცილებენ მას. შემოდიან ნია და კოსტა)

კოსტა — (დარცხვენილი) რას მიყურებთ?

გიო — რას უყურებთ, მტირალა ბიჭი არ გინახავთ?

ნია — (უქმყოფილოდ გააქნევს თავს გიოს სიტყვებზე) ყმანვი-
ლებო, სადილს როდის მიირთმევთ?

გიო — ჰო, ცხელი, ქაფქაფა კარტოფილი გაასწორებდა!

ნია — დამიძახეთ, როცა გადანყვეტო! (გადის)

კოსტა — (ზანდუკზე ჩამოჯდება, კონიაკს დაისხამს და გადაკ-
რავს) ბარემ ლუპით შემისწავლეთ!

გიო — ჰო, თვალი ვერ მოგწყვიტეთ ვერაფრით!

კოსტა — მიყვარს, მიყვარს, მიყვარს, გასაგებია? მიყვარს!

ბაჩა — (ფრთხილად) კოსტა!

კოსტა — (დაღლილი) რაც არ უნდა თქვა, გულს მატკენ, იცოდე!
(ტელეფონის ზარი. ბიჭები ერთმანეთს გადახედავენ)

გიო — ზაურა იქნება... სხვამ არავინ იცის ეს ნომერი! (ყურმილს
იღებს) ჰო, ზაურ... იშოვე წყალი? რაო, არ მესმის!.. რა თქვი? დაგაყე-
ნეს? ვინ დაგაყენა? მერე რა, რომ ქურდია? კარგი, გადაეცი ყურმი-
ლი. შენ კი ცალკე მოგელაპარაკები, შე ბოზის ტრიკო! რაო, ვინ არა
ხარ? ზოია? ზოია კოსმოდემიანსკაია არა ხარ?! ოჰ, შე მართლა ზოია!
განამეს? (ცოტა ხანს უსმენს) მიეცი ყურმილი... გამარჯობა. კი. შო-
რიდან გიცნობ... ახლოს ხარ? კარგი, ამოდი! (კიდებს ყურმილს) ქურ-
დებთან ჩაგვიშვა!

ბაჩა — ვიძახდი, არ ვენდობი-მეთქი!

გიო — აბასხვას ვის არბენინებდი ანჰიდრიდზე?

კოსტა — ანამეს?

გიო — თოკი ჩააბეს და მტკევარში აყვინთავეს, სანამ არ გატყდა!

ბაჩა — ვინ ქურდია?

გიო — გელა პქვია!

კოსტა — სერიოზული ვინმეა?

გიო — (მხრებს იჩეჩავს) მასეთი განაბი ბალი ათი შაურია, მაგრამ
მაინც შარია!

(უჯრას ალებს და პისტოლეტებს ურიგებს მეგობრებს)

კოსტა — (ბალიშის ქვეშ ამოდებს იარაღს) ქურდთან იარაღით,
ბატონებო? ეს ხომ ბოზურია?

ბაჩა — გადავიტანთ მაგ სირცხვილს როგორმე! გადატენე, რას
შვრები?

კოსტა — (არხეინად) შენს რკინას მიხედე!

გიო — (ერთ იარაღს ზურგთან ჩაიდებს, მეორეს კი წინ, ქამარში
გაიჩქობს) ბარიგამ ქურდთან იჩივლა, ხომ ვამბობდი... გამოიცნობს

ქართული
ლიბრეოთეკა

ხაურას ნავოდკას-მეთქი!

ბაჩა — (ჩაიცინებს) ზაურა რომ ნაკოლებს იძლევა, ავერ, ბებია-ჩემმა ნინამ იცის, გავარვარებულმა ბარივამ კი არა?

კოსტა — ეტყობა აღარაფერი ჰქონდა გასანენი, მართლა ჩვენ ნა-მოგვილია მთლიანად!

(გიო და ბაჩა ერთხელაც ამონმებენ იარაღებს, შემდეგ გადატენი-ან და წელზე ირგებენ)

ბაჩა — ზატვორი ჭედავს ხოლმე!

კოსტა — თქვენ რა, მართლა ომს აპირებთ? განი-გამონი, მაინც ქურდია!

გიო — ქურდი, რომელიც ბარივავს იცავს!

კოსტა — ის იტყვის, კი არ ვიცავ, ნამალი მე ჩამომიტანაო!

ბაჩა — (ირონიულად) დიახ, უკვე დადერბენკებული ჩეკებად!

გიო — ბიჭო, ბარივა იქვე არ იკივლებდა, ქურდული ნამალიაო?!

კოსტა — მერე რა, იტყვის, ძაღლები მეგონეთო!

გიო — (გაბეზრებული) ის იტყვის, ეს იტყვის, რა გინდა ლოთი-ანად?

კოსტა — (ეცინება) არაფერი, მომავალი დიალოგისთვის გამზა-დებ!

ბაჩა — (პიჯაკს იცვამს და ბუზლუნებს) ბარივა ველარ გადაგიგ-დია კაცს! იქ ავტომატიანი ჯეელი დაგვხვდა, აქ ქურდი ამოისახა, ხვალ პოლიცია დაგვადგება... (სამჯერ დააკაუნებს მაგიდის კიდეზე) არა, ასეთ პირობებში მე ვერ ვიმუშავებ, ძმაო!

(გიო და კოსტა იცინიან)

რამდენი ამოვა?

გიო — არა მგონია, ჯარი დაგვასიოს, ძალიან თავდაჯერებულად ბაზრობდა. მოიცა, მოიცა, ნიას რა ვუყოთ?

ნია — (შემოდის) აღარ მოგშივდათ?

გიო — ნია, თუ არ შენუხდები, ცოტა ხნით გაისეირნე რა?

ნია — კი ბატონო, მაინც ვაპირებდი გასვლას! (ჩანთა გამოაქვს მეზობელი ოთახიდან) როდის მოვიდე?

ბაჩა — ასე ერთ, ორ საათში!

გიო — (კართან ეწევა) შენ არ იფიქრო...

ნია — რა?

გიო — არ გეგონოს, გოგოები მოგვყავედეს!

ნია — ასეც რომ იყოს?..

გიო — არა, უბრალოდ, მინდა იცოდე!

ნია — (გაულიმებს) ჭკვიანად მოიქეციო ჩემს მოსვლამდე!

კოსტა — ნამდვილი ბეიბისითთერი ხარ!

ბაჩა — (ნიას გასვლის შემდეგ) მაინც არ მესმის, რატომ გარიდებს სახეს?

გიო — (უკმაყოფილოდ) ალბათ რაღაც დემონურია ჩემში!

კოსტა — (გიტარას იღებს და მღერის)

როდის უნდა შემოლენო,

ჩემი ფანჯრის მინები...

(ზარის ხმა კარზე)

გიო — ფრთები გამოისხა დალოცვილმა?

(აღებს კარს. მაღალი, თმაგაცვენილი ბიჭი პირველი შემოაბიჯებს, მას ჯანიანი, უკისრო ახალგაზრდა შემოყვება)

გელა — გაუმარჯოს!

(ხელს ართმევს სამივეს)

ეს მეგობარი კაცია, გაიცანით!

(გიო და ბაჩა თავს დაუკრავენ უკისროს, კოსტა ხელს გაუნვდის)

კოსტა — კოსტა!

(უკისრო უხმოდ ართმევს ხელს)

გიო — დაბრძანდით!

(გელა სავარძელში ჩაეშვება. უკისრო კედელს მიეყრდნობა)

გიო — დაჯექი, მეგობარო!

(დაბალი არ პასუხობს. ბიჭები გაკვირვებით გადახედავენ ერთმანეთს)

გიო — დალევ რამეს?

გელა — არა, გმადლობთ!

გიო — (უკისროს) შენ?

(ის კვლავ უპასუხოდ ტოვებს გიოს შეკითხვას)

ბაჩა — გაბუტული ხარ ჩვენზე, ძამიკო?

(დაბალი კვლავ არ პასუხობს)

გიო — (მოშლილი, გელას) მუმუ ამან დაახრჩო?

გელა — აბა მუმუ?

გიო — (ხელს ჩაიქნევს) ზაურა რატომ არ ამოგყვით?

გელა — ვერ მოახერხა, სველი იყო ძალიან!

გიო — მტკეპარში უყვინთავია, როგორც გავიგე!

გელა — (გულგრილად) ჰო, დაგვისველდა ცოტა!

გიო — გასაგებია!

გელა — ტუტუტუ, ასე არ გამოვა, ლამაზო!

გიო — ვერ გავიგე!

გელა — (ღიმილით) ამხელა ფიშტოთი აპირებ ჩემთან საუბარს?

გიო — აჰ, ესა?

(ქამარში გაჩრილ იარაღს იღებს და გელას უწვდის. ის უხმოდ ჩაიდება ჯიბეში)

გელა — ცოტა არ იყოს, ვჩქარობ, ასე რომ, საქმეს შევუდგეთ!

გიო — გისმენ!

(კოსტა ზანდუკზე გადაწვება და ჩუმად აჟღერებს გიტარას)

გელა — ეს აკომპანიმენტი აუცილებელია?

კოსტა — უკაცრავად!

გელა — არ გენყინოს, ძამიკო! ახლა ნამალს რაც შეეხება, ის უნდა და დაბრუნდეს. ბევრი მსმენია თქვენზე, ვიცი, რომ ვაჟკაცი და სუფთა ბიჭები ხართ...

გიო — გმადლობთ!

გელა — (ხელს აიქნევს) მადლობისთვის არ ვამბობ... და არც თქვენს გასაკერად... ასე რომ არ იყოს, შეიძლება უხეშადაც მოგქცეოდით სამივეს!

გიო — (მშვიდად) რა დავაშავეთ?

გელა — პოოო, მაგის ახსნა თუ დამჭირდა...

გიო — გელა, აქ არც საბავშვო ბაღია და არც შენა ხარ...

ბაჩა — (ჩაერთვება) ბეიბისითთერი!

გელა — (წარბს მალა ანევს) ვინ არა ვარ?

გიო — (ეცინება) ბავშვების ძიძას ნიშნავს.

გელა — როცა ქართული არ გყოფნით, ინგლისურს გაურევთ ხოლმე? (სიგარეტს უკიდებს. გიო საფერფლეს მიუჩოჩებს) იცით, რა მიკვირს, ინტელიგენტი, წესიერ ბიჭებად გიცნობთ ქალაქი... ჩვენს სამყაროშიც უყვარხართ, პატივს გცემენ, როგორც ხელოვან, კეთილშობილ ადამიანებს... და ეს ყველაფერი წყალში ჩაიყრება, როცა საკუთარ ჩარჩოდან ამოხტებით! რა თქვენი საქმეა, ძმურად, ბარიგის მოტყორცნა, დაჭრა და ფათქა-ფუთქი...

გიო — გეთანხმები! ნაღდად არ არის ჩვენი საქმე. მაგრამ ასე მოხდა! პრინციპში, მანეთიც არასოდეს მოგვიპარავს...

გელა — თუ იმ რვა ათას დოლარს არ ჩავთვლით!

გიო — ეს ექსპროპრიაცია იყო!

გელა — ალბათ ქველმოქმედებას დასჭირდა არა? კი, ბატონო, ეგ ფული თქვენია, რაც შეეხება ნამალს..

გიო — ისიც ჩვენია, ხოლო თუ პრობლემები გაქვს, შეგვიძლია გაგიყოთ!

გელა — კარგად ანონე შენი სიტყვები, თორემ პრობლემები აქეთ გაგიჩნდება!

გიო — მაშ, ასეთი მალალი აზრისა ხარ ბარიგებზე, ჩვენგან რომ იცავ?

გელა — (მოთმინებით) მე იმ ნაბოზარს კი არ ვიცავ, ჩემს ნამალს ვთხოვლობ. იმიტომ, რომ ეგ შმატი მე ჩამომიტანეს! ისიც ვიცი, ნაწილი ციხეზე რომ შეგ ზავნეთ, მაგაზე როგორ გისაყვედუროთ? ჩემი წამალი წაიღეთ, იმიტომ, რომ არ იცოდით... ამის გამოა, რომ არც თქვენს დასჯას ვაპირებ და არც იმ ქარაქუცა ნაკოლშჩიკის! გასაგებია, თუ...

გიო — გასაგებია, გასაგებია!

გელა — ჰოდა, მოვრჩეთ ამაზე!

გიო — მოვრჩეთ! მაგრამ წამალი არ დაბრუნდება. ის უკვე დადგინებული და ჩეკებად განყოფილი დაგვხვდა. სარეალიზაციოდ! არც ბარიგას, არც მის დაცვას შენი სახელი არ უხსენებია. არც ის უთქვამს, ქურდული წამალიაო! პროცენტებზე დაგვიწყეს შებმა, ოღონდ გაყიდვა გვეცლია მათთვის!

გელა — რას იზამ, ზედმეტად სულგრძელი ვარ, ამიტომაც ვლებულვო ტრავმებს! უკანასკნელად გიმეორებ, წამალი მე ჩამომიტანეს!

გიო — (გულუბრყვილო ინტონაციით) სარეალიზაციოდ?

გელა — (წამოხტება და იარაღზე გაივლებს ხელს) დასცხე!

(გიო ელვისებური მოძრაობით სწვდება მაჯაში და ძლიერი სარმით ძირს დასცემს ბიჭს, შემდეგ ზედ დაახტება და ზურგთან დამალულ პისტოლეტს პირში ჩათხრის. ამასობაში უკისრომაც სცადა იარაღის ამოღება, მაგრამ ჯერ კოსტამ ჩაარტყა თავში გიტარა, ხოლო შემდეგ ბაჩას მუშტს წამოეგო და ისიც იატაკზე გაიშხლართა. კოსტამ სწრაფად განაიარაღა უკისრო)

გიო — (გელას აზის მკერდზე და იარაღის ლულას სულ უფრო ღრმად ჩრის ყელში) ამდენი ტყუილი, მუქარა... გეკადრება განაკაცს? ტიტულს რომ დაკარგავ, ეს, ორჯერ ორია, დანარჩენს კი..

(ჩახმახს გადმოწევს)

ბაჩა — (მიდის მათთან) კარგი, გეყოფა! ფრთხილად ჩანიე, არ გავარდეს!

კოსტა — (გალახულებს დაჰყურებს) ერთს კარდენის პიჯაკი აცვია, მეორეს კი არმანისგან, მაგრამ არც ერთი იყო ფრანგი და არც მეორე იტალიელი, ორივე ბედკრული საქართველოს შვილები იყვნენ!

გიო — (დგება და იარაღის ლულას წმენდს ცხვირსახოცით) გლანდები არ გქონია წესრიგში, ძმაო! აგერ თქვენი არტილერია! (ტყვიებს ამოყრის და იარაღებს უბრუნებს ფეხზე წამომდგარ წყვილს) სადაც და ვისთანაც გინდათ იქ გავარჩიოთ! ეს შენც გეხება, გერასიმე! (მომართავს უკისროს)

(გელა და მისი მეგობარი უხმოდ გადიან ბინიდან)

კოსტა — (ამოიოხრებს) აი, კიდევ ორი მტერი!

გიო — ცუდას რად უნდა მტერობა?

ბაჩა — კოსტა, რომელი ოდრი ჰეპბერნი შენ მყავდი, გიტარით რომ გადაწყვიტე ბრძოლა?! (უეცრად სახეზე მოისვამს ხელს) ვინ შემასხა წყალი? ვინ შემასხა? (ყვირის) ვინ იმალება ამ სახლში, ბოლოს და ბოლოს?! გამოჩნდი, რომელი ხარ!

.....
(გარიჟრაჟი. ყველას სძინავს. მხოლოდ ბაჩა წამომჯდარა ლოგინზე და ტელეფონის ყურმილს აწვალავს ხელში)

ბაჩა — (კრეფს რიცხვს) დილა მშვიდობისა!

- ლალის ნამძინარევი ხმა** — იცი, რომელი საათია?
- ბაჩა** — ლენის საათია, სექსის საათია!
- ლალი** — მე მძინავს, სექსით შემფოთებულო ყმანვილო!
- ბაჩა** — მე კი შენი დილის კომმარი ვარ!
- ლალის ხმა** — ხარ, ხარ! ეჭვი არ შეგეპაროს!
- ბაჩა** — იცი, რატომ გირეკავ?
- ლალი** — ვიცი, ვიცი, რომ ხვალიდან ყველაფერი...
- ბაჩა** — არა. მე შენ გათავისუფლებ!
- ლალის ხმა** — როდის დამატყვევე რო?
- ბაჩა** — იყო ასეთი ეპიზოდი შენს ცხოვრებაში!
- ლალი** — ჰო, მართალი ხარ. იყო! ისე, რომ არ მყვარებოდი, შეგი-რიგებოდი კიდეც.
- ბაჩა** — ახლა შევირგადეთ, ჯანდაბას ჩემი თავი, მე ხომ სულგრძე-ლი პიროვნება ვარ!
- ლალი** — ყურადღებით მომისმინე. მე ვთხოვდები... გესმის? რამ დაგადუმა. ვთხოვდები-მეთქი!
- ბაჩა** — (პაუზის შემდეგ) ჩემგან რას თხოულობ?
- ლალი** — მხოლოდ ერთს, მოიქეცი, როგორც ცივილიზებულ კაცს შეშვენის.
- ბაჩა** — არის, უფროსო!
- ლალი** — (ცოტა იმედგაცრუებული) წინათ ტყვიას მესროდი, ეს რომ მეთქვა!
- ბაჩა** — არც ახლაა გვიან, არ დაკიდო ყურმილი! (იარალს იღებს ბალიშის ქვეშიდან, გადატენის)
- ლალი** — რას შერები?
- ბაჩა** — ვფიქრობ, გესროლო თუ არა!
- ლალი** — რა გადანყვიტე?
- (ჩაფიქრებული ბაჩა ჯერს ამოიღებს ტარიდან და შემდეგ ტყვია-საც აგდებას ლულიდან)
- რა მანიპულაციებს ატარებ?
- ბაჩა** — გადავწყვიტე, არ გესროლო! არა ხარ ღირსი!
- ლალი** — მაშ მართლა მორჩენილა ყველაფერი! ახლა დამშვიდდი?
- ბაჩა** — დიახ, მიცალალებულის პულსივით. ველი შენს ადვოკატებს!
- ლალი** — (იცინის) ქონებას არ ნაგართმევ.
- ბაჩა** — (რანევსკაიას ხმით) Верните мой письма и телеграммы!..
- ლალი** — შენ არც ერთი წერილი არ მოგინერია!
- ბაჩა** — გულის ფიცარზე ვინერდი.
- ლალი** — რომ იცოდე, როგორ გამიტყხე?!
- ბაჩა** — არც შენ დამაკელი. აბა, ტკბილი სიზმრები, პატარძალო!
- ლალი** — თავს მოუარე!
- (ბაჩა ყურმილს კიდებს)

ოთახში მხოლოდ ნია და ტახტზე ჩამოძინებული გიო არიან. ნია ფრთხილად ალაგებს დიდ ხელჩანთაში იარაღებს და ოპიუმის მოზრდილ ბურთს. დროდადრო შიშინარე გიოს ვახუდავს ხოლმე... ბოლოს სადესანტო ავტომატის ჩატენას ცდილობს ჩანთაში, მაგრამ ვერაფრით ახერხებს

გიო — (მთქნარებითა და თვალების ფშვენტით ნამოჯდება ტახტზე და სიგარეტს უკიდებს) გაუმარჯოს ბეიბისითურს... დიდხანს მეძინა?

ნია — (ფეხით შესწევს ჩანთას მაგიდის ქვეშ) შხაპი რომ მიიღე, ჩაგთვლიმა!

გიო — (დგება) ბიჭები სად არიან?

ნია — თეა წაიყვანეს ექიმთან.

გიო — ჩაის ხომ არ დამალევენებ?

ნია — ახლავე!

გიო — თუ ჩქარობ... მერე იყოს!

ნია — არა, არ ვჩქარობ... ერთადერთი, ბავშვებს მკვდარი საათი აქვთ და რომ არ დაეხუდეს... (ენაზე იკბენს)

გიო — ვინ ბავშვებს?

ნია — არაფერი, ამერიკა რალაც!

გიო — რა ლამაზი ხარ!

ნია — ბატონო?

გიო — ლამაზი ხარ-მეთქი და მატყუარა!

ნია — მატყუარა ძალიან ცუდი სიტყვაა, გიო!

გიო — ეგ არაფერი, მე უფრო ცუდი სიტყვებიც ვიცი!

ნია — ეგ რა სატრაბახოა?

გიო — ვინ გეტრაბახება რო? ჩამოჯექი რა წუთით!

ნია — (ჯდება სკამზე) — გისმენ!

გიო — სანამ მომისმენდე, მე მოგასმენინებ ერთ პატარა მელოდიას. მოხერხებულად დაჯექი, სკამის კიდეზე ზიხარ!

(რთავს მაგნიტოფონს. გაისმის ლეთაებრივი გალობა. გიო თავს ჩაქინდრავს, თითებს ნიას თითებს გადაჭდობს და ცოტა ხანს ასე სხედან გარინდებით ორივე)

ნია — რა იყო ეს?

გიო — თუ მელოდიზე მეკითხები, ამითი გავაცვილე მამა უკანასკნელ გზაზე.

ნია — მაპატიე.

გიო — აბა რა გჭირს საპატიებელი. მე მხოლოდ ერთი რამ მწყინს, არ შეიძლება ასე ძალიან გიყვარდეს...

ნია — ვინ?

გიო — (მხრებს იჩეჩავს) მშობლები, ძმაკაცები, რა ვიცი, კიდევ ვინ? მე ვამბობ, რომ არ შეიძლება ასე ძალიან გიყვარდეს, ყველაფერი რალაც ზომიერების ფარგლებში უნდა ეტეოდეს.

ნია — მოსაწყენი არ იქნება?

გიო — ცხოვრება ისედაც არ მოგაწყენს...

ნია — ცუდად ხარ?

გიო — დღეს ცუდად მხოლოდ ვირი არ გრძნობს თავს!

ნია — და ისიც ალბათ ჯანმრთელი ვირი, არა?

გიო — (იცინის) ჰო, ჯანმრთელი ვირი!

ნია — შემოდლა დაგეხმარო?

(გიო თავს დაუქნევს)

როგორ?

გიო — ჩემო უფლიდესო მშვენიერებავ, შენი კოხტა ფეხით ჩემკენ გამოწიე ეგ ჩანთა... და საერთოდ ეგ ავტომატი იკეცება!

ნია — ეგ ადვილი საქმეა.

(ფეხით მიუჩოჩებს ჩანთას)

ახლა კი შეგიძლია მკითხო...

გიო — რა გკითხო, შე ძუკნა, ვინ მოგაგზავნა ჩვენთან და საერთოდ რას მიკეთებ აქ, ჩემი დალუპული ძმაკაცის სახლში? რა გკითხო კიდევ, მითხარი და გკითხავ!

ნია — მე არ გატყუებ, მე მხოლოდ გიმალავთ...

გიო — რალაცას?

ნია — ჰო, ჯერჯერობით, შე... შე...

გიო — რაო, სალანძღავი სიტყვები არ გყოფნის?

ნია — მყოფნის. შე ვირო... არაჯანმრთელი ვირო! (ამოიხიხრებს) თუმცა ვირი უწყინარი და მშრომელი ცხოველია!

გიო — ვინ მოგაგზავნა?

ნია — არავინ. ეს უცაბედად მოხდა... უცაბედად გავარღვიე კედელი!

გიო — ბატონო?

ნია — იმ ჩანთის გადაგდებასაც თქვენს საშველად ვაპირებდი! იმ რკინებს აგრესიული გამოსხივება აქვთ!

გიო — და ამისთვის კედელი გავარღვიე?

ნია — არა. კედელი უცაბედად გავარღვიე და ბავშვებიც ასეთ დღეში ჩავყარე!

გიო — (იფეთქებს) რა კედელზე მელაპარაკები?

ნია — ჩემი სამყაროს კედელი... მე ხომ სხვა სამყაროდან ვარ!

გიო — (თავს მოიქექავს) მაგელანის ღრუბლებიდან, სატურნის თუ...

ნია — არა, გიო, ეგ პლანეტებია. მე სხვა განზომილებიდან ვარ, პარალელური სამყაროდან!

გიო — არა, ან უნდა გავიჩხირო, ან დავლიო!

ნია — (დაღლილი) სჯობია დალიო, გაჩხერით, თუ რას ეძახი მენ მაგას, ველარასოდეს გაიჩხერ. მე შენ ფსიქოლოგიური ბლოკი ჩაგიყენე!

გიო — ბლოკი, ხომ?

ნია — ჰო, საერთოდ შენი ნებართვის გარეშე ამის უფლება არ მქონდა, მაგრამ... ამიტომაც ვარ ცუდად. ჩვენ მძლავრი პარაფსიქოლოგიური ძალა გვაქვს, მაგრამ ობიექტის თანხმობის გარეშე...

გიო — (ანყვეტინებს) მომისმინე, მე მთელი გიჟად, თუ...

ნია — (უბრალოდ) არა, მე შენ არა გთვლი გიჟად, პირიქით, შენი ინტელექტუალური ინდექსი საკმაოდ მაღალია!

გიო — (ქედს იხრის მადლობის ნიშნად) იმ შენ პარალელოპიპედურ...

ნია — პარალელურ სამყაროში!

გიო — იქაც საქართველოა?

ნია — დიახ, ოღონდ სხვანაირი... აი, დაახლოებით ისეთი, როგორზეც თქვენ ოცნებობთ. ჩვენ ყველაფერი ვიცით თქვენს შესახებ, მაგრამ ვერ გეხმარებით...

გიო — (ინტერესით) რატომ?

ნია — (უხერხულად) ჩვენ ხომ თქვენზე ერთი წამით ახლგაზრდები ვართ.

გიო — მაგრამ ჩვენს შეცდომებს ითვალისწინებთ, არა?

ნია — ჰო, ეს შეიძლება გარკვეულ ეგოიზმადც მოინათლოს!

გიო — იმერელი ხარ, ბოშო?

ნია — არა, კოლხი!

გიო — მარგალი ხარ, ძღაბი?

ნია — (წყენით) არა ვარ მე შენი ძღაბი!

გიო — ლეკვი ლომისა სწორია

და არა პარალელური!

ნია — მე სხვანაირად ვიცი ეგ ლექსი!

გიო — არ გამაგიჟო?!

ნია — (სევდიანად) მგონი შენ ეს აღარც გჭირდება.

გიო — (ჩაფიქრებით) მაშ, იქ, იმ ნანატრ საქართველოში ცხოვრობ?

ნია — დიახ.

გიო — ახლა კი ყურადღებით მომისმინე და გადაეცი შენს გამომგზავნ პოლიციურ-პარალელოპიპედურ ორგანიზაციას, ნუ გადაწყვიტეს, რომ მათი დრო დადგა და ჩვენი მგლებივით ერთ სოროში შეყრას მოახერხებენ, რომ მართალს და მტყუანს ერთნაირად გავვისწორდებიან და მონშეს არ დაუტოვებენ იმ უკიდევანო ბოზობას, რასაც ჩვენი თაობა შეეწირა, პატრიოტული დროშის ქვეშ... თავისუფლება,

არა? დამოუკიდებლობა, არა? და თურმე სულ სხვა, განსხვავებული თამაშები? გადაეცი, სანამ ფიზიკურად არ გაგვანადგურებენ...
პირში სული გვიდგას...

ნია — (რბილად) მაპტიე, მაგრამ არა მგონია იმ მითიურ ძალებს, რომელსაც თურმე მე წარმოვადგენ, თქვენი განადგურება სჭირდებოდეთ.

გიო — მაშ რა?

ნია — გიო, ამას თქვენ თვითონ ბრწყინვალედ ახერხებთ.

გიო — (წინ გადაინევა) მაშ ჩვენ თვითონ ხელს ვუწყობთ იმ ბოზებს?

ნია — მე არ ვიცი, სიტყვა ბოზს თუ სხვადასხვა მნიშვნელობა აქვს, მაგრამ არ გენყინოს, რა საბრძოლველი თქვენა ხართ? ხელჩაქნეული, დევრადირებული ნარკომანები... თუმცა ვცდები, ერთი ლოთია!

გიო — (გაოგნებული) შენ რა გგონია, მართლა მაროდირები ვიყავით სუყველა ან რაიმე უკადრისი ჩავიდინეთ? ან აფხაზებთან მქონდა რამე გასაყოფი? და ახლა მეხუთე თაობის უმნიკვლოდ ნამსახურები გვარის კაცი, ვილაც წუნკალმა უნდა გამშმონოს და პრაკოლები მისინჯოს ხელებზე? შემდეგ კი ფულზე მევაჭროს?

ნია — მე უფრო ღრმად გითხარი!

გიო — (დალილიად) როგორ დაგავერბოვკეს ეს ანგელოზი ქალი მაგ წუნკლებმა?

ნია — რა ქნეს?

გიო — როგორ მოგიგდეს ხელში ორგანოებმა?

ნია — (ჩაფიქრდება) რას ნიშნავს ორგანოები?.. და საერთოდ, რა გინდა შენ ჩემგან. გინდა ნავიდე?

გიო — სამნუხაროდ, ვერსადაც ვერ ნახვალ!

ნია — სადაც მინდა იქ ნახვალ, მაგრამ ეს არ არის მთავარი, შენ ის მითხარი, ორგანოები რას ნიშნავს?

გიო — (ინტერესით) შენ რა, ურუპინსკიდან ხარ?

ნია — (ბეჯითად) მე ვარ პარალელური სამყაროდან, რომელიც მხოლოდ ერთი წამით ჩამოგრჩებათ!

გიო — და ახლა იმ ბედნიერ, ნანატრ საქართველოში ცხოვრობთ?

ნია — რატომ მარტო საქართველოში?

გიო — შენ უკვე მლლი!

ნია — შენ კი მტანჯავ! სხვათა შორის, რატომ ვერ ნახვალ აქედან?

გიო — (უხალისოდ) იმიტომ, რომ არ გენდობი!

ნია — (უეცრად გაეცინება) რამდენის უფლებას აძლევ შენს თავს, თავისუფლებისათვის მებრძოლო, ბრეივ ჰართ, როგორ უიდა ამიკრძალო წასვლა?

გიო — ლოთიანად, ვინ ხარ?

ნია — სტუდენტი-ფსიქოლოგი, თან საბეშვო ბაღში ვმუშაობ! (მო-

ილუშება) ნეტა არ მემუშავა!

გიო — კიდევ!

ნია — კიდევ ქვრივი!

გიო — შენ იცი მაგ სიტყვის მნიშვნელობა?

ნია — ვიცი. მე ქმარი მომიკვდა, ამიტომ აღმოვჩნდი აქ!

გიო — მოიცა, შენ იქ, იმ სამყაროში ქმარი დაგელუპა?

ნია — ყველაფერი გინდა იცოდე?

გიო — (მოშლილი) ქვრივო, მოყევი შენი ლავსტორი!

ნია — მიჭირს აგისხნა. თქვენ ჩვენს თვალში გამოქვაბულში გამომწყვდეულ ველურებს გაეხართ...

გიო — ამ ერთი წამის გამო?

ნია — (გალიზიანებით) რა აიკვიატე ეს წამი? წამი შეიძლება საუკუნეებს უდრიდეს! მოკლედ, რასაც ჩვენ მივალწიეთ, თქვენც მიალწივთ, ოღონდ არა სისხლით!

გიო — მშვენიერი, თოთო აზრია, მაგრამ შენ რატომ ხარ ქვრივი?

ნია — მე მიმიძის...

გიო — თქვი!

ნია — სკოლის ასაკიდან მოგვწონდა ერთმანეთი, მერე დავქორწინდით...

გიო — მერე?

ნია — ერთ კვირაში მანქანამ გაიტანა. მეოცნებე იყო, მზიარული, რალაც გამოგონებებზე ფიქრობდა... შუქნიშანი ვერ შეამჩნია! მერე საბეშო ბაღში დავიწყე მუშაობა, ცოტა მშველოდა... ჩვენში თვითმკვლელობა დიდ ცოდვად ითვლება!

გიო — ჩვენთანაც!

ნია — მერე მწარედ შევცდი... ზედმეტად ვფიქრობდი მასზე... ეს კი არ შეიძლება... არ შეიძლება ამდენი გლოვა!

გიო — აბა ცეკვა-თამაში უნდა გაგემართა?

ნია — არა... მისი სახე არ უნდა წარმომედგინა ასე ხშირად!

გიო — ეგ რა შუაშია?

ნია — (საწყლად) სულ მისი სახე მედგა წინ... და მინდოდა...

გიო — რა?

ნია — მინდოდა ერთხელ მაინც მენახა!

გიო — მერე ეს რა ცოდვა?

ნია — (პაუზის შემდეგ) ჩვენ დიდ ძალას ვფლობთ... ლევიტაციის, ფიქროთ კითხვის...

გიო — მაშ მე შენთვის გადაშლილი წიგნი ვარ?

ნია — არა. ჩვენ არა გვაქვს ერთმანეთის უფლების გარეშე...

გიო — (დაღლილად) განაგრძე შენი ზღაპარი!

ნია — თუ არა გჯერა, რა აზრი აქვს?

გიო — განაგრძე!

ნია — მოკლედ, მის სახეს არ უნდა ჩაეფიქრებოდი ასეთი ძალით! თქვენსა და ჩვენს სამყაროში ორეულები არსებობენ, ხშირი არა, მაგრამ იშვიათად კი... მე ვიპოვე ამ სამყაროში მისი ორეული... ნყალი დამისხი!

(გიო ბოთლიდან ჭიქას უვსებს).

ნია — (სულმოუთქმელად გადაკრავს და სული ეხუთება) რა დამალევიწინე!

გიო — არაყი! (ზურგზე ურტყამს ხელს) ახლა უფრო ლამაზ ზღაპარს მოყვები!

ნია — (პაუზის შემდეგ, შემთვრალი) ვერასოდეს ვიგონებდი ზღაპარს, ბავშვები კი მთხოვდნენ, მთხოვდნენ, მე კი ვერ ვიგონებდი! ვერ ვთხზავდი.

გიო — მერე რა მოხდა?

ნია — (სულ უფრო ეკიდება სასმელი) მერე მანქანამ გაიტანა!

გიო — ეს ნინა სურიაში იყო... შენს ორეულზე მოყვე...!

ნია — მე აქ არა მყავს ორეული!

გიო — რატომ, აბორტს გადაყვა?

ნია — რა არის აბორტი?

გიო — მოკლედ, მგლოვიარე ქვრივო, შენ გადანყვიტე, რომ შენი განსვენებული სატრფოს ორეული სადღაც აქ არსებობს?

ნია — (გაკვირვებით) სადღაც? სადღაც კი არა, აქ!

გიო — წამით წინ მიმავალ სამყაროში!

ნია — (გაულიმებს) რა კარგია, რომ მიხვდი. რა კარგი ყოფილა დალევა... დამისხი კიდევ!

გიო — (ხელს აფარებს ჭიქას) საკმარისია!

ნია — (დაასლოკინებს) უკაცრავად... დამისხი, ახლა უფრო ადვილი გახდა ყველაფერი!

გიო — ჩვენც ასე ვიადვილებთ ცხოვრებას, ზოგი ნარკოტიკით, ზოგი ალკოჰოლით, ზოგიც ჩათლახობით!

ნია — ეს რა იყო, რაც დამალევიწინე, ჩათლახობა?

გიო — (გმინვით) მორჩი. მერე რა მოხდა-მეთქი?

ნია — (თვალებს ხუჭავს, ასლოკინებს) ბოდიში... უბრალოდ, ამდენი დაძაბულობის შემდეგ... ისე ჩვენთანაცაა ლეინო... მაგრამ ოცნლამდე არ შეიძლება! მხოლოდ ქორწილზე ერთი ჭიქა!

(თითს მალლა სწევს)

გიო — ისიც მხოლოდ სიძეს, არა?

ნია — (წყენით) არა, რატომ... ეს ხომ ქორწილია?! რა ლამაზია ქორწილი, თეთრი კაბა, სიმღერა...

გიო — აბა, აბა, ნუ აქეიფდი! მერე რა იყო?

ნია — მერე მანქანამ გაიტანა!

გიო — (გააფთრებით) ორეულზე გეკითხები!

ნია — (ფხიზლდება) ჰოო, დიდი ცოდევა დავიდე... იმ დღეს საბავშვო ბაღში... ისეთი დაჟინებით წარმოვიდგინე მისი სახე, რომ ისტყველული ლავი კედელი გავარღვიე... აქ აღმოვჩინდი და საუბედუროდ ჩავსვეტი ბიცი იმ ველში მოყვენენ.

გიო — ეს ის ბავშვებია, ჩვენ რომ გვამწარებენ?

ნია — (იციინის) ისინი გეთამაშებიან... ხანდახან კი, როცა მამბრახებთ... (ასლოკინებს)

გიო — (მოულოდნელად) ბუჰ!

ნია — (შიშისაგან სკამზე შეხტება) რა მოხდა?

გიო — შეგაშინე, სლოკინმა რომ გაგიაროს!

ნია — (წყენით) გმადლობთ! ჰო, რას ვამბობდი... მოკლედ, ჩვენ დიდი ფსიქოაკუმულაციის უნარს ვფლობთ...

გიო — და მოკლე ჩართვასავით მოხდა რალაცა, ასეა ხომ?

ნია — ასეც შეიძლება ითქვას! მაგრამ ბავშვები ვერ განსხეულდნენ!

გიო — აბა თავზე რომ გვამხოვენ ყველაფერს?!. თუ ტელეკინეზს ფლობენ?

ნია — (დაეჭვებით) საიდან იცი ეგ სიტყვა? თუმცა სულერთია... (თავს მაგიდაზე დებს და ჩათვლემს) მე დამნაშავე ვარ... მათ მშობლებს და ბავშვებს, წარმოვიდგინე, როგორ ენატრებათ ერთმანეთი...

გიო — (ოდნავ შეაჯანჯლარებს ნიას) გამოფხიზლდი!

ნია — (თავს სწევს) ფხიზელი ვარ, ფხიზელი ვარ, ოღონდ აღარ ქნა ეგ ბუჰ!

გიო — კარგი. მერე რა ქენი, იპოვე ის ორეული?

ნია — მე მსურდა მხოლოდ შემეხედა მისთვის და უკან დავბრუნებულიყავი!

გიო — მერე, ვერ ბრუნდები?

ნია — (კობტად ამთქნარებს) დიდმთვარობას ველოდები, ბავშვებიც ხომ უნდა დაფუბრუნო მშობლებს?! ეს მხოლოდ დიდმთვარობაზე მოხდება.

გიო — და ის ორეული... ორეული იპოვე?

ნია — (უხალისოდ) ვიპოვე! ვიპოვე!

გიო — (ეცინება) რა, მაგრად გაგიტეხა?

ნია — რა გამიტეხა?

გიო — აბა ასე უხალისოდ რატომ ამბობ, ვიპოვეო, არა ჰგავს?

ნია — (ჩაფიქრდება) ტყუპისცალივით! ნაიარვეიც კი ყბაზე...

გიო — ბატონო?

ნია — შენა ხარ, ის ორეული, ის, ვისი ნახვაც მინდოდა, შენ, შენ, შენ.

(წამოიმართება და სილებს აწნის გაოგნებულ გიოს) ჩემი, მხიარული, მშვიდი, აღერსიანი ბიჭის ნაცვლად შენ დამხვდი, აგრესიული ცი-

ნიკოსი, ნარკომანი, მკედრისფერი მოჩვენება... შენ, შენ, დიდი ვაჟკაცი რომ გგონია თავი!

გიო — აღარ გამარტყა... მექანიკური რეაქცია მაქვს!

ნია — აჰა, მეშუქრები კიდეც? მე ხომ შენი დანახვა მინდოდა და უკან დაბრუნება... შენ კი გამოშინული კასტრაცი დამხვდი!

გიო — (მშვიდად) აი, თურმე რაში ყოფილა საქმე? მოიბეზრე ზღაპრები და მთავარს მიადექი?... მე გეომეტრიაში ვერ ვერკვევი, თორემ ეგ საქმე, კასტრატებს რაც შეეხება... (ხელს კრავს და ტახტზე მიაგდებს ნიას) ჯენტლმენობა არ დაგვიფასდა, ახლა სხვანაირად ვითამაშებთ!

ნია — (შეშინებული) არა, მე მხოლოდ სულიერ კასტრატობას ვეკულისხმობდი... არ დამლუპო, ბავშვებია იქითა ოთახში! მაპატიე!

გიო — (პერანგს იხდის) რასაკვირველია, გაპატიებ!

ნია — ეს არაჯანსაღი იქნება, მე სხვა მიყვარდა, ის მხოლოდ გგავს!

გიო — გავარტყი იმ შენს მოგონილ პრინცს!

ნია — (გაოგნებული) მოგონილს?

(უეცრად ისკუპებს ტახტიდან და ჩანთის ჯიბიდან ნაგანს აძრობს, ცოცხალი ხანს მუხლებზე დაჩოქილი ათვალისფერებს იარაღს, შემდეგ კი გიოს დაუმიზნებს. გიოს უეცრად ეცინება და შარვალს იკრავს)

გიო — მართლა მაზალო იქნება შარვალჩახდილი მიპოვონ დაბრედილი! მაშ ის შენი პრინცი ვაჟკაცი იყო, დადებითი, მეოცნებე და ასე შემდეგ... მე დეგრადირებული, მშოშარა, ბეჩავი... როგორ იქცევიან კაცები თქვენთან, როცა მათ ღირსებას შეეხებიან, შე ფლიდო, ოღონდ გაითვალისწინე, რომ მაგ ნაგანს ტუგოი სპუსკი აქვს!

(ჩაიჩოქებს, კბილებით წვდება ლულაში ნაგანს და მკვეთრი მოძრაობით გამოგლეჯს დაბნულ ნიას ხელიდან იარაღს).

ახლავე გაკოცებდი, ჩემო კახუშკა, მაგრამ პირი ზეთითა მაქვს სასვე!

(მიდის ონკანთან, კბილის ჯაგრისს იღებს და კბილების გაფერვას შეუდგება)

ისე, არტილერია ბლომადაა კიდეე მაგ ჩანთაში!

(ზურგს შეაქცევს და კბილებს იფერავს)

ნია — (სევდით) შენ კიდეე უფრო ცუდი ყოფილხარ, ვიდრე მეგონე...

გიო — (პირსახოცით სახეს იმშრალებს და ნიას მოუტრიალდება) ახლა უყურე, იქითა ქართველო, როგორ უნდა იარაღთან თამაში!

(ტყვიებს ამოყრის საბუდრებიდან, შემდეგ ერთ ცალს ჩადებს, „ბარაბანს“ დაატრიალებს, საფეთქელთან მიიტანს და გაისერის) ასე თუ შეუძლია შენს ვაჟკაც პრინცს?

ნია — ეს მას არ დასჭირვებია საკუთარი ვაჟკაცობის დასამტკიც-

ცებლად! შენში კი ყოფილა რალაც ბავშვური!

გიო — (გაკვირვებული სიცილით) ბავშვური?

(მეორე ტყვიას დებს იარაღში)

ნია — გიო, ის აღარ არის ცოცხალი, ნუ ეჯიბრები!

გიო — (მოეშვება) მე შენ მოგზავნილი მეგონე, შენ კი უბრალოდ გიყი ხარ!

ნია — თქვენი შემყურე გაგიჟდება ადამიანი, აბა რა მოუვა?... მე ბავშვებზე განვიცდი... ვცდილობ არ დავანახო თქვენი შექანებული ცხოვრება...

გიო — სელინჯერის ერთი მოთხრობის პერსონაჟს მაგონებ, ბავშვს რომ შეთხზავს თავისთვის და თვითონვე სჯერა!

ნია — მე გულს მიხეთქავს, რომ ბავშვები ამ საშინელ პაროდიას ხედავენ ცხოვრებაზე...

გიო — მამ ჩვენ პაროდია ვართ?

ნია — ხართ, ოღონდ ისევ იარაღის ტუტური არ დაინყო საფეთქელთან, მაინც არ გასროლინებ!

გიო — ყოველთვის იდიოტიზმად ვთვლიდი მაგ „რულეტკას“!

ნია — გადამაგდებინე ეგ ჩანთა!

გიო — არც იფიქრო მაგაზე!

ნია — მე შემიძლია ეგ ძალით გაგაკეთებინო, მაგრამ ყოველ ძალდატანებაზე წლები მაკლდება. მე შემიძლია შენს სულში ჩავიხედო, ოღონდ შენი ნებართვის შემდეგ.

გიო — არა.

ნია — ოდნავ, ოდნავ!

გიო — ოდნავ რალას ნიშნავს?

ნია — სულ ზედაპირზე, ღრმად არ ჩაყვინთავ!

გიო — (ირონიით) კარგი, ჩაიხედე, ოღონდ ყვინთვისა და ლასტიების გარეშე!

ნია — (პაუზის შემდეგ) რამდენი სინათლეა, კეთილი, ნაზი სუნთქვა და... ხელოვნური, ხელოვნური კუპრი... მაგრამ სითეთრე მეტია, მე ვცურავ ამ სითეთრეში, ამ მოვარდისფრო სითეთრეში... ეს კუპრი ხელოვნურია... ის გაირიყება და დარჩება... ღმერთო, რა იშვიათად მიგრძენია ასეთი ნეტარება!

(უეცრად პროსტრაციიდან გამოდის და შეკვივლებს) არა! არა!

გიო — (დაფეთებული) რა დაგემართა?

(წყალს შეასხამს სახეზე)

ნია — (ღრმად ამოისუნთქავს და წამოდგება) მე უნდა წავიდე!

გიო — სად?

ნია — (აფორიაქებული) სასწრაფოდ უნდა წავიდე!

გიო — (მშვიდად სვამს სკამზე) ბავშვები?

ნია — (სახეზე ხელს იფარებს და დაიკვნესებს) ჰო, ბავშვები!

გიო — (შემპარავად) დიდმთვარობა?

ნია — (კენესის) დიდმთვარობა! დავილუპე!

გიო — და ის შენი პარალელოპიპედი...

ნია — (უეცრად ისტერიული სიცილი აუტყდება) პარალელური!

გიო — (მასაც ელიმება) რა იყო?

ნია — მე შენ დაგლუპე!

გიო — ეგ როგორ მოახერხე, კუკუშ?

ნია — (სახეზე მოკიდებს თითებს და თვლებში ჩახედავს) მე შენ დაგლუპე, მაგრამ ღმერთს ვფიცავარ, არა ვარ დამნაშავე!

გიო — რა, მაგრად მომეხაზა?

ნია — ძალიან!

გიო — მითხარი და შეგინდობ, ჯანდაბას ჩემი თავი!

ნია — შენ... შენ მე შეგიყვარდი!

გიო — (იციინის) მე შემიყვარდი?

ნია — ჰო, ჩემგან ყოველგვარი მცდელობის გარეშე!

გიო — სულ ეგ იყო, გული რომ გამიხეთქე? და ამას ეძახი პარაფ-სიქოლოგიურ აკუმულაციებს, ჩაყვინთვებს და ამოყვინთვებს?

ნია — (თავს ჩაქინდრავს) გიო, მე არ ვაჭარბებ!

გიო — (მაგიდასთან ჯდება და ჭიქას ავსებს) ნებისმიერი გლეხის გოგო მიხედებოდა ამას!

ნია — (გაოგნებული) მამ შენ იცოდი?

გიო — (ხუზავს არაყს) რა?

ნია — რომ...

გიო — რომ შემიყვარდი? კი, ვხვდებოდი რალაცას!

ნია — მერე?

გიო — რა მერე?

ნია — მე ხომ უნდა ნავიდე!

გიო — (დაბეჯითებით) უნდა ნახვიდე, აბა ამ საგიყეთში ხომ არ დარჩები?!

ნია — (გაკვირვებით) და შენ...

გიო — შენ გაინტერესებს, მე რა მეშველება? შევიყვარებ ვინმე სხვას...

ნია — შენ ეს შეგიძლია?

გიო — შემიძლია რომელია, ამითი ვარ სახელგანთქმული! ერთ დღეს ერთი, მეორე დღეს მეორე! (დგება, ონკანთან მიდის და კვლავ კბილების გაფრვას იწყებს)

ნია — ნასვლას მიაღვილებ?

გიო — (გაქაფული პირით) არც ასეთი დიდსულოვანი ვარ, ჩემო ერთგულო! თანაც ნუ გავინყდება, რომ მე ასლი ვარ, შორეული ფან-ტომი, შენი გულისთვის კი პლასტიკურ ოპერაციას ვერ გავიკეთებ!

ნია — (მხრებჩამოყრილი) არა.

გიო — რა არა?

ნია — შენ არც ასლი ხარ, არც... შენ შენა ხარ!

გიო — ფრთხილად, თორემ შენს ფიქრებშიც ჩაეიხედავ... ეს დარჩენილი ორი ღინკილა წელიც რომ მომაკლდეს!

(და რადგან გიო ჯიუტად არ ტრიალდება მისკენ, ნია თვითონ მიდის მასთან. გიო წყლის დაგუბებას ვერ ასწრებს, როცა გოგონა პირსახოცს იღებს და სახეს უშშრალებს ბიჭს).

ნია — კბილებს მაშინ იფერავ, როცა ცრემლი გდის?

გიო — არა. მხოლოდ მაშინ, როცა ნაგანის ლულას ამომივლებენ გლანდებში!

ნია — (ჩაფიქრებული) მე კი ვერც ნარმომედგინა, ტირილი თუ შეგეძლო!

გიო — ნუ იქნები ასეთი უშუალო და მეტი არაყი აღარ დალიო!

ნია — ბავშვებს დავხედაე!

(გადის ოთახიდან. გიო სწრაფად მიდის ტახტთან, გამზადებულ შპრიცს ამოიღებს და ჟგუტს გადაიჭერს ხელზე, მაგრამ მისდა გასაოცრად ვერაფრით მიაქვს ნემსი ვენამდე, დიდხანს წვალობს. შემდეგ გაოგნებული ბალიშის ქვეშ ინახავს მთელ მონყობილობას და ჩაფიქრდება. საფერფლეში პაპიროსიდან თუთუნს გადმოყრის და სწრაფად შეაკეთებს „კასიაკს“, შემდეგ უგულოდ მიადებს იქვე, საფერფლეზე)

ნია — (შემოდის) ბავშვებს სძინავთ!

გიო — მარტო შენ ხედაე მათ?

ნია — ჰო, იცი რა კარგები არიან?

გიო — (ფრთხილად) შენ რა, მართლა გამიკეთე ბლოკი თუ რალაც ჯანდაბა?

ნია — (უხალისოდ) ჰო.

გიო — (რბილად) სასწრაფოდ მომხსენი... შეიძლება ლომკაში მოკვდე!

ნია — არაფერი მოგივა... ბავშვები თეას ეხმარებოდნენ, მე კი სისხლს გისუფთავებდით... აღარასოდეს მოგინდებათ!!!

გიო — ოპერაცია რომ დამჭირდეს?

ნია — ყველაფერს ექიმები ჩაგიტარებენ... ჯვარი გწერია!

გიო — ბაჩა?

ნია — ბაჩაზე კიდევ დამჭირდება რამდენიმე დღე... დავიცალე! ოღონდ სთხოვე, დამთანხმდეს, თორემ მართლა მაკლდება წლები... (უეცრად ეცინება) ჩემს წლებს შენ ნუ ჯავრობ. ჩვენ თქვენზე ორჯერ მეტს ვცოცხლობთ! (მოიღუშება) ოღონდ სიბერე არ მინდა.

გიო — იცი, ბაჩამ იქ, ომში ერთი ლექსი დანერა, პირველი სტროფი მახსოვს მხოლოდ... გითხრა?

ნია — მითხარი.

გიო — მე არ მჯეროდა სიბერის,
მე არა მნამდა სიკვდილის,
სიკვდილმა ისე იბეკრა,
სიბერეს ვინლა მისტირის.

ნია — და კახა?

გიო — კახაზე ხომ იცი, ნანვიმარი იასამნის ბალი და ის ბუჩქი...
მკლავმოგლეჯილმა ბოლო პატრონამდე იომა... უცაბედად ნაანყდ-
ნენ დილის ნისლში ერთმანეთს და ნააყარეს კიდეც.

ნია — მერე?

გიო — (გაიღიმებს) მერე? რა გინდა, ისევე კბილები გავიფერო?

ნია — (ნიკაპზე შეახებს ფრთხილად თითებს) ეს ნაიარევი?

გიო — ბავშვობაში კონსერვის ქილაზე გავიჭერი! ცელქი ბავშვი
კიყავი ძალიან!

(ორივე იცინის. უეცრად კარის მძლავრი ბრაზუნის ხმა და ხმამა-
ლალი, უნმანური სიტყვებით შეზავებული ხმაური აკრთობს გარინ-
დებს).

ნია — ვაიმე, ბავშვები!

გიო — სწრაფად ოთახში!

(ხელს დაავლებს ავტომატს, სწრაფად გადატენის, ერთ იარაღს
ზურგთან გაიჩრის და კარს აეფარება).

ბაჩას ხმა — ჰა, კონსპირატორო, გაალებ კარს თუ ორგანოს მუ-
შაკებს მოუხმო?

კოსტას ხმა — გეყო რა, მთელ სახლს გაელვიდა!

ბაჩა — (ეტყობა მთვრალია) აბა, გავბოზდე ამ სიბერეში და ჩემს
სასიქადულო პოლისმენებს ვუხმო კარის შესანგრევა?

გიო — (ამოიოხრებს და კარს ალებს) სად წვიმდა?

ბაჩა — (კოსტას მხარს ჩამოკონწილებული) ქორწილში, იუზგარ,
ახუიტელნი ქორწილში! შენ ლიმონკალა გაკლია კბილებში. ახლავე
გიპოვი ერგედეს.

კოსტა — მინცდამაინც ლალის საქორწინო მაყრიონს შევეფე-
თეთ!

ბაჩა — (ღრიალებს) ქორწილია, ქორწილი, გორკა, თქვე ბოზებო!

კოსტა — (ძალით დასვამს ტახტზე) შარო საიდან მოდიხარო. პირ-
დაპირ შევეჩხებთ, ეს ჯერ შოკში ჩავარდა...

გიო — ლალიმ დაინახა?

კოსტა — (სიმწრის ოფლს ინმენდს) დაინახა რომელია?.. ფერი
დაკარგა, ამანაც რომ ქამრისკენ წაიღო ხელი...

გიო — რა, იარალი ამოიღო?

კოსტა — არა, მოვასწარი და უუთხარი, თავი არ გაიფარჩაკო-
მეთქი. დამიჯერა, მოტრიალდა და წამოვიდა.

გიო — მერე?

კოსტა — რაღა მერე, გიჟივით დათვრა!

გიო — ხომ არ უჩხუბია?

კოსტა — არა, პირიქით, ყველას ეფერებოდა და უმტიციცებდა, რომ ერთადერთი გოთვერანი თვითონ ბრძანდება ამ განსუტაკებულ საქართველოში!

ბაჩა — ასეა, ასე! მე თვითონ გავათავისუფლე, თვითონ გაველე გალიის კარი! ისე არაა ჩემი მტერი, ისე არაა ჩემი მოსისხლე მტერი, მე თვითონ გამელო ის კარი. (...) რანევსკაიას ხმით.

Верните мой письма и телеграммы!

გიო — ბაჩა, ძამიკო, წამონეჩი რა!

ბაჩა — წოლა საფლავეშიც მეყოფა! (მღერის)

დართლოვლების ქალასა,

ქვეშ დაუგებდი ჩაალასა,

ნელი-ნელ მივანებოდი

არ დავატანდი ძალასა!

(კოსტა წელზე შეაველებს ხელს და იარაღს ამოაცლის, სწრაფად ამოყრის ტყვიებს ჯერიდან, შემდეგ ლულიდანაც ამოაგდება)

გიო — გთხოვ, ბაჩა!

ბაჩა — ნუ გამინაზდებით, პა დე დე... გთხოვ... გემუდარები, ჩემო ბაჩუნო... ეი, შენ, კოსტა ხარ თუ გიო, იარაღი დამიბრუნეთ და ყოშკაობას თავი დაანებეთ!

კოსტა — ა, ბატონო!

(უბრუნებს ცარიელ იარაღს. ბაჩა ქამარში გაიჩრის. ღიად დარჩენილ კარში ბატონი დევი შემოდის.)

დევი — (ტაქტიანად) უდროო დროს ხომ არ...

ბაჩა — აჰ, ამაზე უკეთეს დროს ვერც ინატრებდა კაცი... კოსტა, სად არის ჩემი თეთრი თავგუნა? სად არის, ჩემი ბუტა??

გიო — ის ხომ აფხაზეთში დაკარგე!

ბაჩა — (გაჯიუტებული) როგორ, მთელი ომი მხარზე მესვა, მოვიშინაურე ეკზიოპერის მელის პრინციპით... ჩემი ბუტა, ჩემი თეთრი თავგუნა... ის სადღაც აქ არის!

კოსტა — ბაჩა, გონს მოდი, წელინადია ბუტა აღარ გინახავს!

ბაჩა — არა, აქ იყო და მე ვიცი, რაც მოხდა. იმ ნაბოზარი არტემას არანაკლებ ნაბოზარმა კატამ შეჭამა ჩემი ბუტა! კატები რომ თავგებს ჭამენ, დღეს გაიგეთ, არა? ჰოდა, ახლა ჩამოვიღებ ხიდან მაგ კახპის ნაშობს, არტემას კატას!

(იარაღს გააძრობს და გვერდითა ფანჯარასთან ჩაცუცქდება, ცდილობს, სიბნელეში კატა გაარჩიოს).

დევი — (დინჯად) თუ ისტერიკა აქვს, ერთი კარგი სილაქი და უცებ დანყნარდება!

გიო — (დაღლილად) ჩვენ ვერ ვხედავთ ამის აუცილებლობას!

კოსტა — და ვთხოვთ, არც თქვენ მიიღოთ ეს საბედისწერო გადაწყვეტილება!

ბაჩა — (მონადირესავით ჩასაფრებული) სულ ამ ხეზეა, ოჰ, არტემ, შენ გაგაგორებ მაგ კატის ნაცვლად! (უეცრად წელში გაიმართება და ოფიციალური ტონით მიმართავს დევის) ბატონო დევი, უცაბედად ერთი ბიდონი ვალერიანი ხომ არა გაქვთ?

დევი — (გაკვირვებული) უცაბედად?

ბაჩა — (გაჯგომული) მე მინდოდა მეთქვა, შემთხვევით, სადმე ხომ არ გიგდიათ, ერთი ბიდონი ვალერიანი... ჯანდაბას, ნახევარი ბიდონი?!

დევი — (დაბნეული) ერთი პატარა შუშა მაქვს, გნებავთ დალიოთ?

ბაჩა — (ჩაფიქრდება) ერთი შუშა არ მყყოფა!

დევი — (იფეთქებს) აბა ბიდონი ვალერიანი უნდა დალიოთ დასაწყნარებლად?

ბაჩა — (გაკვირვებული) მე უნდა დავლიო? (მხარზე ხელს ხევეს დევის) არა, ბატონო დევი... სახურავზე და ხეზე უნდა მოვასხა, რათა შემოსხენებული და დედაკარგადნამყოფი კატები ერთ დიდ მუშტად შეეკრა. ჯერ კარგი გადარბენა მოუწყო ყველგან სახურავზე არტიმას და შემდეგ, ხეზე რომ აცოცდებიან ხსენებული კატები, ერთიანად გაუუდინო ჭუჭუა!

დევი — მე არ მინდა დავიჯერო, რომ თქვენ ცოცხალ არსებას ესვრით!

ბაჩა — უნდა გატკინოთ გული, მაგრამ დედასაც ვუტირებ. დაე-ხოცავ, დაემარხავ, შემდეგ მოვინანიებ და ცხოველთა დაცვის კომიტეტში შევალ, ან შევაბიჯებ. მოკლედ, როგორც არის!

დევი — კი მაგრამ რატომ, რას ერჩით კატებს?

ბაჩა — (ავრესიულად) რატომ! თქვენ გაინტერესებთ, რატომ?

დევი — (პოზაში დგება) დიახაც, რომ მაინტერესებს, რამ მიგაღებინათ ეს არაადამიანური გადაწყვეტილება!

ბაჩა — (გამომწვევად ჩაიცინებს) რატომ, არა? განა ეს თვითმიზანია?

კოსტა — დაავინყდა!

დევი — დიახ, რატომ უნდა გაეჭოთ უწყინარი ცხოველები?

ბაჩა — დღეს მე აქ შეკითხვისთვის მზად არა ვარ!

კოსტა — ხომ გითხარი, დაავინყდა ის თავუნა-მეთქი!

დევი — (მალლა აღაპყრობს თვალებს) უცნაურია, ღმერთმანი!

ბაჩა — სად არის ჩემი ბაიანი!

დევი — აკორდეონს ეძებს?

(გიო ბალიშის ძირიდან შპრიცს იღებს სწრაფად)

ბაჩა — მომეცი!

კოსტა — ბაჩა, მთვრალი ხარ, გაგაგორებს!

ბაჩა — (წყნარად) მომეცი, თორემ ფანჯრიდან გადავხტები!

გიო — (ბოლმით) აილე! (ნახევარს გადაასხამს)

ბაჩა — (კმაყოფილი ართმევს შპრიცს) ნახევარი გადაგისხია, შეველექო!

კოსტა — ბაჩა, კახას გაფიცებ არ გაიკეთო!

ბაჩა — (შეშლილი სახით) ეს რა იკადრე, შე უნამუსო, კახას მაფიცებ? (ოთახში დააქცევს მთელ ნამალს) დაიღვარე ეშმას სისხლო; თორემ ჩემს ძმაკაცებს მართლა ნარკომანი ვგონივარ.

დევი — აი, ეს კი კაცური საქციელია!

ბაჩა — (სწრაფად მოუტრიალდება) აჰ და ქალური რა შემატყვევთ, გამოტყდით, ბატონო დევი? იქნებ ნაზი მიხვრა-მოხვრა, ან შეფარული ჰომოსექსუელი?..

დევი — (მაგიდასთან ჯდება, გიოს მიერ შეკეთებულ ანაშის პაპიროსს გაიჩრის პირში და ღრმა ნაფაზებით ეწევა) არა, ეს უკვე მეტიმეტია!

კოსტა — (ყნოსავს ჰაერს) ბიჭო, პლანის სუნია!

გიო — (მოტრიალდება და ტარიანით პირდამშვეინებულ დევის რომ შეხედავს, სიცილი აუტყდება) ჩემი შეკეთებული გაუბოლებია!

ბაჩა — (ოთახში დაბოროილობს იარალით ხელში და რალაცას ეძებს) სად არის ჩემი მარადიული სიყვარული, სად? (მაგიდის ქვეშ ეძებს, შემდეგ ტახტის ქვეშ შეიხედავს) სად არის მარადიული სიყვარული?

კოსტა — არტემას კატამ შეჭამა!

ბაჩა — ოჰ, არტემ შენი...

გიო — (გაუგრძელებს) შავი კატა, არტემ-ჯან!

ბაჩა — (უეცრად დაყნოსავს და თვალს ძერასავით დაასობს ბატონ დევის) ვაჰ, თქვენც უქიშინებთ, დევი ბატონო?!

დევი — (მიკნავლებული ხმით) რას ნიშნავს ვუქიშინებ, რატომ მეფა... მეფამილიარებით... ისე მართლა რა გემო აქვს ამ ოხერს! რა არის ეს, სასაცილო პაპიროსი?

კოსტა — გახლავთ!

დევი — მერე რატომ მანევენებთ!

კოსტა — რა ვიცი, თქვენ თვითონ გაიჩარეთ პირში და...

დევი — (შეშფოთებით) ახლა რა მომივა?

ბაჩა — (ხელებს მაღლა ალაპყრობს) ახლა მოვა დიდი ბუა და...

დევი — ვაიმე!

გიო — (ანწყნარებს) არც არაფერი, ბატონო დევი, უბრალოდ შეეცადეთ რაიმე სასიამოვნოზე იფიქროთ!

ბაჩა — და არ წარმოიდგინოთ, რომ ბულტერიერი ხართ და უნდა დაგვკბინოთ სუყველა!

დევი — (გათიშული. მოეკიდა ანაშა) ბავშვობაში ხშირად მესიზმრებოდა... მზიანი, ქვიშიანი ნაპირი და ამ გარინდებაში წამომართუ-

ლი, თვალუნვდენელი, ვეებერთელა ტალღა... რომელიც ჯერ მზეს ფარავდა, შემდეგ მთლად უკიდევანო ზეცას და რაღაც გახალისებულ უსუსურობა მეუფლებოდა ამ მეფური სტიქიონის წინაშე... მოშავო, მოლურჯო მზის ჩამქრობი ტალღა... და ეს სიზმარი მდევნიდა.. მაგრამ ერთი კარგი თვისება ჰქონდა...

ბაჩა — სიზმარს?

დევი — აარა, ტალღას... თუმცა, ჰო, სიზმარს... ბოლო წამს ეს ტალღა, როგორც წესი, იყინებოდა... უფრო სწორედ, ქვავდებოდა და ოდნავ მორკალულ, თხელ მთას ემსგავსებოდა... მოშავო, მოლურჯო მთა, ზედ თეთრი გვირილებით მოპენტილი... და თვალს რომ ვახელდი, დედის ღიმილი დამნათოდა... შეჭმუნულ შუბლზე სულს მიბერავდა... (სახეს ხელებში ჩარგავს)

გიო — (ჩუმად) რა დაემართა?

ბაჩა — დედა მოენატრა!

დევი — (თავს მალლა სწევს) მშია!

კოსტა — ბატონო?

დევი — საოცრად მშია!

კოსტა — (გიოს) აათობლავა მოსანევმა!

ბაჩა — ვიქეიფოთ ასე, ფული მიგვიცია,

გინდა იყოს ჩეკა, გინდა მილიცია...

(გიოს დიდი ნაჭერი პური და ყველი გამოაქვს და დევის ანვდის, ის ხარბად იწყებს ჭამას)

ბაჩა — (ჭიქას ჩამოასხამს) ქორნილია, ქორნილი... ლალი, შენს ბედნიერ მომავალს გაუმარჯოს შე.. არა, ვერ შეგაგინებ!

Где ж вы теперь,

Кто вам целует пальцы...?!

(სვამს, დაიკვნესებს და ჭიქა ხელში შეატყდება)

დევი — (შეშფოთებით) ხელი გაეჭრა!

თეა — (ღია კარში შემოგორდება თავისი „ეტლით“) გაგიყდით, ძლივს ვაკავებ მეზობლებს!

ბაჩა — (ახსენდება) ოჰ, არტემ შენი!

კოსტა — (ბინტს აძლევს თეას) შეუხვიე ხელი ამ მაზოხისტს!

თეა — სასწაულები მითხრა ექიმმა... სასწაულები! (ხელს უხვევს ბაჩას) თუმცა, ყველას თქვენი პრობლემები გაქვთ, მე კი სულ ერთი და იგივეს ვავიძახი!

ბაჩა — დე გაიხარა პატარა თეამ,

მოიბას თავის ირმის ფეხები...

ქეიფია, ქეიფი!

აბა საკოლმეურნეო დავცხოთ, მა რა ჩემი ფეხების შარაფისტები ვართ?! (მკლავებს გაშლის და წრეს დაუვლის)

კოსტა — (გიტარას მოიმარჯვებს)

ყანა ქალებს ველარ იტევს,
 ვარდებივით მოფენილს,
 სილამაზით თვალს მოგტაცებს

ეს პატარა სოფელი და...

რა კარგია ჩემი სოფელი!

ბაჩა — (აყვია სიმღერას)

მზეს ამოსვლას არ აცლიან,

მზეს ყანაში ხედებიან

თვალყუყუნა გოგონები

ვაჟებს ეჯიბრებიან!

(დევი დგება და გიჟურ ტემპში მოცეკვავე ბაჩას დინჯად აყვება.

კოსტა გიტარას გადმოაბრუნებს და დოლივით აბრაგუნებს)

ბაჩა — (უეცრად რეპულ რეჟიტატივზე გადადის)

კოლექტივო, მხარი მხარს, მხარი მხარს,

მხარი მხარს... მიყვით ტრაქტორების ჯარს

მხარი მხარს... მხარი მხარს... მხარი მხარს

(ცეკვავს რეპს, თან ზანგური, ოდნავ ორანგულტანგული ხელის მოქნევით აძლევს რიტმს. კოსტა მოულოდნელად ამ უცნაურ რეპს სტი ვუანდერის „განგსტერზ პარადაიზს“ ჩაურთავს...)

დევი — (უეცრად აპარატზე, სავარაუდო ფანჯარასთან ჩერდება, ნამით ყბა ჩამოუვარდება და ჩურჩულით ამბობს) ეს რა მომანევი-ნეთ? ეს რა მომანევინეთ?

კოსტა — (წყვეტს დოლის დაკვრას) რა მოხდა, დევი ბატონი!

დევი — შეხედეთ, შეხედეთ... ფრინავს... მფრინავი..

ბაჩა — (არხეინად) მფრინავი თეფშია? ორი ნაფაზიც და თქვენც იფრენთ, დევი ბატონო!

დევი — (ჩურჩულით) ნია ფრინავს... ნია ფრინავს და ტირის!

კოსტა — (ინტერესით) ბებიისითერი ტირის?

დევი — (ქალის ხმით) მიშველეთ!

(ბაჩა, გიო და კოსტა ფანჯარას მიეჭრებიან)

კოსტა — ვაიმე?!

ბაჩა — (გაოგნებული) სახლის გარშემო ფრინავს და ტირის!

გიო — (ყბაჩამოვარდნილი) ნია... ნია ფრინავს!

დევი — მიშველეთ... მომაცილეთ ეს გალუცინოგენი!

ბაჩა — ლოთიანად... ერთდროულად დავიზმენდით?

გიო — (გათიშული) ნია დაფრინავს და ტირის!

ნიას ხმა — რატომ გაიკვირვებ, ბატონებო... თეა, არც შენ შეგე-შინდეს, ზოგი როცა ტირის, კბილებს იფერავს, მე როცა ცრემლი მდის, ფრენა მიყვარს... ნუ ნუხხართ, არაფერი მომივა... გულს ვაყო-ლებ მხოლოდ... მოდი, ერთად ვიმღეროთ... (მღერის)

მალლა ცაში ავფრინდები, გადმოვხედავ ქვეყანას, მაგრამ ვერსად

ვერ შევხვდები ჩემი სამშობლოსთანას!

(დარეტიანებული ოთხეული ჩუმად აყვება — ორერო რეზრაქციული
რო რერო ორერორერორანუნი...)

.....
(დევის ოთახი. მაგიდა, სკამები, ტახტი. მაგიდის ფეხს ორლულიანი, გადაჭრილი თოფი აქვს გამობმული თოკით ჩახმანხე)

დევი — (კარზე კაკუნს აფხიზლებს, დგება და კარს აღებს) მოდი, ბაჩა, მადლობელი ვარ, ჩემთვის რომ მოიცალე! (პირსახოცს დააგდება თოფზე).

ბაჩა — (სავარძელზე ჯდება და გულგრილად შეავლებს თვალს პირსახოციდან გამოჩრილ ლულას) რა ლამაზად იფრინა გუშინ ბებიისითერმა, არა?

დევი — დღესაც სიზმარი მგონია... და ის პარალელური სამყაროც, ვინ წარმოიდგენდა? (ამჩნევს, რომ ბაჩამ ჩათვლიმა) შენ რა, კაფში ხარ?

ბაჩა — (ფხიზლდება) არა, მხოლოდ უძილარი! ეს აბრეზი საიდან?

დევი — სხვენზე ვიპოვე!

ბაჩა — (ინტერესით) თავის მოკვლას აპირებთ?

დევი — (გაოგნებული) რა მარტივად კითხულობ ამას?

ბაჩა — აბა, როგორ გაგირთულოთ? ეს ვისი ნახატია?

დევი — (კიდევ უფრო დაბნეული ამ მოულოდნელი გადასვლით) მოგონს?

ბაჩა — დიას!

დევი — (უხალისოდ) ერთმა ქალმა დაკიდა... ავტორი უცნობია! ისე, მართლა არის რალაც სპონტანური...

ბაჩა — მოვწვევ, თქვენი ნებართვით!

დევი — კი, ბატონო, აგერ საფერფლე...

(ბაჩა სიგარეტს უკიდებს და კვლავ ჩათვლემს)

გინდა გაჩუქო?

ბაჩა — (თვალს ახელს) საფერფლე?

დევი — არა, ნახატი!

ბაჩა — მემკვიდრეობაში მომიხსენიეთ!

დევი — (ცივად) რატომ მელაპარაკები ასე?

ბაჩა — იმიტომ, რომ ბევრს ვიცნობდი, ვისაც ძალიან უნდოდა სიცოცხლე, მაგრამ... (მკლავებს შლის).

(უეცრად ნამოხტება და მუხლებში ჩავარდნილ სიგარეტს იღებს)

აუ, კინალამ ამოვწვი სავარძელი!

დევი — ვალერიანის ბიდონი თუ იშოვე?

ბაჩა — (გაკვირვებით) რატომ უნდა მეშოვა?

დევი — კატების მოზიდვას აპირებდი, ჯერ სახურავზე უნდა მოგესხა და მერე ტირიფზე!

ბაჩა — (ინტერესით) ვალერიანით? რისთვის?

დევი — ერთად რომ შეგეკრიბა და დავგეოცა კატები!

ბაჩა — ჰოო, მნიფედ ვყოფილვარ გუმინ... ისე, ჩაკაეფებულ ტების ჟეშტის სახურაეზე გადარბენა დაუფინყარ ეფექტს მოახდენდა, მაგრამ დახოცვა?

დევი — არტემას კატამ ჩემი თავუნა შეჭამაო!

ბაჩა — ჩემი თეთრი ბუტა... ის ხომ ტამიშთან დავკარგე, მთელი ომი ერთად გავიარეთ... ყველაფერი გასაგებია!

დევი — რა არის გასაგები?

ბაჩა — გავრეკე ეტყობა სიმთვრალეში! მდაა... (ისევ ჩაყვინთავს, უეცრად ნამოხტება და სიგარეტისაგან გაბნეულ ნაპერწკლებს იქრობს შარვალზე)

ბაჩა — ისე არტემა და მისი კატა კია დასახრჩობი ვალერიანის ბიდონში!

დევი — რას ერჩი?

ბაჩა — ქვეყანა თავზე გვენთხოდა და ეგ თავისი გაოფლილი ცოლით დუბაიდან დუბაიში...

დევი — (ერთობა ბაჩასთან საუბრით) კარგი, ეგ და მისი გაოფლილი ცოლი დუბაიში ვაჭრობდნენ, კატა რა შუაშია?

ბაჩა — კატაც თან დაჰყავდათ.

დევი — მერე რა?

ბაჩა — მერე ის, რომ კატაც თანამონანილეა! (უეცრად ეცინება) რალაც ვერ ავანყეთ დიალოგი! ჯანდაბას არტემა თავისი კატით... თქვენ მითხარით, საუბარი მინდა შენთანო და აი, მეც მოვედი!

დევი — (უშნეოდ) იცი, მე მაინც ვერ ვხვდები, როდისა ხარ სერიოზული და როდის ლადაობ? მოდი, პატარა გამოკითხვას მოგიწყობ!

ბაჩა — რა გაინტერესებთ?

დევი — ამ ორი წლის წინ შენი ინტერვიუ ნავიკითხე და ძალიან დაეინტერესდი შენით... შენი მეგობრებით...

ბაჩა — რალაც გინდოდათ გეკითხათ?

დევი — ვინ არის შენი საყვარელი ლიტერატურული გმირი?

ბაჩა — ალუდა ქეთელაური!

დევი — არა, უცხოური კლასიკიდან!

ბაჩა — მერკუციო!

დევი — მერკუციო?

ბაჩა — დიახ. გიოს სტენდალის ფაბრიციო უყვარს, კოსტას...

დევი — არა, მე შენი მაინტერესებს?

ბაჩა — ყველაზე ყველაზე?

დევი — ჰო!

ბაჩა — დონ კიხოტი! ლექსიც კი დავწერე მერვე კლასში დონ კიხოტზე და, მორიგ პედსაბჭოზე რომ გამიყვანეს, ლიტერატურის მას-

ნავლებელს დონ კიხოტი და დონ ჟუარი აერია. ჰოდა, გამლანძღეს წა-
ადრევი სექსუალურობის გამო. დონ ჟუანზე წერს ლექსებსაც.

დევი — კარგი მასწავლებელი გყოლიათ ლიტერატურაში.

ბაჩა — ჰო, ჯიგარი იყო. პოეტებს პესიმისტებად და ოპტიმისტე-
ბად ჰყოფდა.

დევი — იცი, ისე არ მინდა ნავიდე, რომ რალაცებში არ გავერკვე!
აი, თქვენი სამეგობრო... ზოგი დაგელუპათ, ღმერთმა ნათელში ამყოფოთ...
შენ და შენი ძმაცაცები... ოჯახიშვილები, რაინდები, ლამაზები, ნიჭიერები...
ყველაფერი უხვად დაგაბურტყათ განგებამ... თქვენი პოეზიის საღამოები,
გამოფენები, ზაფხულობით ტაძრების აღდგენაზე მუშაობა, სპორტი...
ულამაზესი ქეიფები, წარმტაცი გოგონები თქვენს გარშემო...
ცნობილი ძველი ბიჭების პატივისცემა. მშვენიერი ბოქემა და თან უკვე
სერიოზული განაცხადი საზოგადო მოღვაწეობაზე...

ბაჩა — (გულწრფელად გაკვირვებული) და ეს ყველაფერი ჩვენ?
ახლა მართლა ჩავკაეფდი, განაგრძეთ რა!

დევი — სად გაქრა ეს? ჯერ იმ ბნედიანებმა გაჯობეს ენერგიით,
ნატოს ჯარების დახმარებას რომ გვპირდებოდნენ, მერე ერთმანეთს დაუნყეთ
სროლა, თან სამაჩაბლო, აფხაზეთი... პოლიტიკას განერიდეთ, პარტიებში არ
შეხვედით... ამავე დროს სულ ცეცხლის წინა ხაზზე იყავით... და ფინალი...
ნებსით თუ უნებლიეთ დეგრადირებული, ხელჩაქნეული, განარკომანებული,
ნახევრად თუ მთლიანად კრიმინალური...

ბაჩა — ამოისუნთქეთ, ბატონო დევი, რა ქადაგად დავარდით?

დევი — არა, მე მერე ჩემსასაც გეტყვი...

ბაჩა — არა, ჯერ მე გეტყვი!

დევი — (გამომწვევად) რას?

ბაჩა — რას და ატრაკებთ და გიხარიათ!

დევი — (გაოგნებული) ბატონო?

ბაჩა — ატრაკებთ და გიხარიათ-მეთქი!

დევი — ეგ შენი ვირობა განზე დარჩეს... ვთქვათ, ვახურებ, მაგრამ რატომ უნდა მიხაროდეს?

ბაჩა — ეგ გამოთქმაა ასეთი... ისე, თქვენი პროკურორობაღა აღ-
ლდა ახლგაზრდებს! თან ყველაფერი ნათქვამია, ცილისწამება... მართალი,
ტყუილი ისე აიგლისა ერთმანეთში, რომ... თანაც ვერ ვიტან თაობის
სახელით ლაპარაკს... (პაუზის შემდეგ) ისე, მართლა ასეთ დეგენერატებად
გამოვიყურებით თქვენს თვალში?

დევი — რას ამბობ, არის ღირსეული, ჯანსაღი ნაწილი...

ბაჩა — ჰოდა, იმ ნაწილს მოუარეთ თავის მოკვლის ნაცვლად!

დევი — აკრძალულ იღეთებს ხმარობ... პირიქით-მეთქი, მე ვამაყობდი
თქვენით, რაც ცხრა აპრილს თქვენ იმ ჯალათებს ეომეთ...

ბაჩა — ჰო, მაგრა გადაგვიარეს!

დევი — არც თქვენ დააკელით... გმირებად გთვლიდათ ყველა!

ბაჩა — აბა რა გმირობა... გოგონები დაგვიხოცეს თვალნიც წვეწვერითაც!

ქალები... თხელი, უმწეო ქალები!

დევი — კარგია თავმდაბლობა, მაგრამ რამდენიმე პირადად შენ გადარჩინე... გაზეთშიც ენერა მათი მადლობა!

ბაჩა — (ჩაიცინებს) ერთს გავახსენდი კიდეც. წერილი მომწერა წყევლა-კრულვით სავსე!

დევი — შენ მიერ გადარჩენილმა ქალმა?

ბაჩა — ჰო. ჩემს შვილს შენს მაგალითზე ვზრდიდი, ახლა კი გწყველი, როგორც ნარკომანს და ხულიგანსო... თან დაამატა, არ გეგონოს ჩემი ძუძუები გლოცავდნენო.

დევი — გახსოვს ის ქალი?

ბაჩა — აბა საიდან? იმდენი მირტყევს ერთი თვე, ჭერში ვილიმებოდი! (ჩათვლემს და ფხიზლდება) არა, მისი ძუძუები რაღა შუაში იყო?

დევი — ვისი?

ბაჩა — იმ ქალის, ეპისტოლარული ჟანრი ალადგინა!

დევი — უპასუხე?

ბაჩა — რა უნდა მეპასუხა? ქალბატონო, გავიგე, რომ მენსტრუაციული ციკლი დაგერღვათ, სირცხვილი თქვენს ეროვნულ თვითშეგნებას?

დევი — (ელიმება) ეგ რაღა შუაშია?

ბაჩა — აბა ვისი რა საქმეა, მე თუ ავად გავხდი?

დევი — არა გაქვს შენ მაგ ავადმყოფობის უფლება!

ბაჩა — აი, თქვენც ჩემს მაგივრად წყვეტით... ისე, ხვალიდან ეგეც მორჩება!

დევი — როგორ?

ბაჩა — ნიამ რაღაც ბლოკი ჩაუდგა გიოს და ახლა მეც მემუქრება, ნემსს დასანახად ვერ აიტანო!

დევი — ბლოკი? სად?

ბაჩა — (გალიზიანებით) ტვინში... ამ ჩვენს უტვინო ტვინში! გიო უკვე შერყეული დადის, როგორია ფხიზელი თვალით ამ ცხოვრების ცქერა?!

დევი — (ჩაფიქრდება) გოგონას, რომელსაც ფრენა შეუძლია, ალბათ...

ბაჩა — (ანწყვეტინებს) კი, ეგეც შეუძლია ბეიბისითერს!

დევი — ისე, თუ ატყობ, ბავშვებიც აღარ გვინყობენ ოინებს!

ბაჩა — ჰო, დიდმთვარობა ახლოვდება. ნიას იმედი აქვს, რომ უკან დაბრუნდებიან...

დევი — (სევდიანად) იმ ნანატრ საქართველოში?

ბაჩა — წარმოიდგენდი ოდესმე, რომ არსებობს სხვა, მშვენიერი

პლანეტა...

ბაჩა — მე უფრო გასაკვირს ვერ ნარმოვიდგენდი...

დევი — რას?

ბაჩა — რას და რაც ამ ბოლო წლებში მოხდა! მაგრად გავშაყირდით! თავი არ დაგვიზოგავს... ვისწავლეთ, ვიშრომეთ, ვიომეთ... დღეს კი უცხო სხეულებად ვართ მიჩნეული საკუთარ ქალაქში... და ეს საყვარელი ქალაქიც უცხო გახდა... რატომ ტეხავთ ყველაფერს ახლგაზრდებზე... ენის დაცვიდან მოყოლებული დავით გარეჯამდე და ასე შემდეგ და ასე შემდეგ... იყო, მოდიოდა თაობა, თაობები, რომლებიც მზად იყვნენ ლამაზი, ლალი, თავისუფალი ცხოვრებისათვის... დამოუკიდებლობა, თვითმყოფადობა, ჩვენი თავი ჩვენე უნდა გვეყუდნეს... მოვიწოდოთ და ისეთი ჩაგვაფარეს თავში, რომ აქამდე დაელმებული დავდივართ! ფერი, ფერი ჩანვა მინაში ქართველი ბიჭების, პროფესიონალ მოტირლებად ვიქეციოთ და რისთვის? რისთვის? მესმის, რომ ამ გზას, რაც სხვა ერებმა საუკუნე მონადომეს, ერთბაშად ვერ გავივლიდით, მაგრამ სად იყო თქვენი, უფროსი თაობის სიბრძნე და გამჭრიახობა, სისხლი რომ გვარწყევინეთ და ახლა, ნარკომანებს, მაროდორებსა და მკვლელებს გვეძახით... ასეთებიც იყვნენ, მაგრამ რალაც დიფერენცირება ხომ იყო საჭირო, ერთ ჯოჯოხეთის ქვაბში რომ გადაგვიძახეთ?! მე რომ დავიბადე, უკვე ბოლშევიკი მეჯდა ხიშტით აკვნთან...

დევი — რაიმე დიდ შეკითხვას თუ უსვამ საკუთარ თავს?

ბაჩა — (უხერხულად შეიშმუშნება) მაქვს ერთი შეკითხვა, რომელიც მანვალებს.

დევი — რა შეკითხვა, შვილო?

ბაჩა — რატომ ითვლება ტიტველი თეთრკანიანი ქალი პორნოგრაფიად, ხოლო ასევე შიშველი შავკანიანი ქალი ეთნოგრაფიად?

დევი — (წყნარად) მორჩი მიიმუნობას! ვია აბესაძემ თავი დაიწვა რუსთაველზე, ერთმანეთს არ ესროლოთ... ეს ეროვნული ენერჯია, წვეთწვეთად ნაგროვები თქვენი წინაპრების მიერ, მთელი ქვეყანა რომ უნდა აებრდღვიალებინა, კანალიზაციის ლუკმი გადაასხით...

ბაჩა — ისწავლეთ რა პირველ პირში ლაპარაკი... მაგალითად, გადავასხით... ჩავიკეტეთ და ასე შემდეგ!

დევი — პირველ პირში კი არა, პირველ რიგში ჩემს თავს ვამტყუნებ და მიტომაც გამოუფტანე განაჩენი!

ბაჩა — (რბილად) ყველაფრით დაღლილს სანატრელად სიკვდილი დამრჩა...

დევი — (გამოცოცხლდება) რადგან მათხოვრად გადაიქცა ახლა ღირსება... 66-ე სონეტი! 68-ის პირველი სტრიქონი გახსოვს?

ბაჩა — არა!

დევი — შენ რატომ უნდა არსებობდე ამ ბინძურ დროში?!

ბაჩა — ეგ სამოცდამეშვიდეა!

(კვლავ ჩაყვინთავს)

დევი — (მოშლილი) გაიღვიძე, ბოლოს და ბოლოს!

ბაჩა — (შეკრთება) შეიძლება ასე გულის გახეთქვა, ბატონო დევი? (დაიხედავს) ისე, სულ ამოვწვი სავარძელი... არც ჩემს შარვალს დავაკელი! თქვენ რომ პასუხებს თხოულობთ, ყველაფერი ნათქვამია უკვე!

დევი — (მკაცრად) თუ ყველაფერი ნათქვამია, როგორღა წერთ მწერლები?

ბაჩა — სიტყვები უთვალავია, იოლია მათი კომბინირება, მე უფრო მუსიკოსების მიკვირს, სულ შვიდი ბგერა აქვთ და მაინც აწალიჩებენ რალაცას!

დევი — არ მოგწყინდა ლადაობა?

ბაჩა — არა!

დევი — აი, ჩემს ასაკს რომ მიაღწევ...

ბაჩა — (იფეთქებს) მერე და ვინ აპირებს ამ თქვენს ასაკამდე მიღწევას?!

დევი — (შეშფოთებული) შვილო, შენ მგონი ჩემზე უფრო ცუდად ხარ!

ბაჩა — ვინ არის დღეს კარგად? სქელკანიან ახვრებს არ ვგულისხმობ... და საერთოდ, ეს თვითმიზანი არ უნდა გახდეს, კარგად ყოფნა. ნარკომანია ეგ არის, სხვა კი არაფერი... მაგრამ მერწმუნეთ, ბატონო დევი, ის დროც მოვა, როცა კარგად ვიქნებით...

ჰო, მართლა, ტყვიები მოგიტანეთ!

დევი — (გაოგნებული) რა?

ბაჩა — ვაზნები მოგიტანეთ... თორმეტი კალიბრი?

დევი — რატომ?

ბაჩა — თქვენ არ მთხოვეთ?

დევი — (ტკივილით) შენ ხომ იცი, რისთვისაც მჭირდება?

ბაჩა — ხათრი ვერ გაგიტხებთ... თქვენ ისე მყარად გადაწყვიტეთ თავის მოკვლა, რომ...

დევი — მომეცი ვაზნები!

ბაჩა — (უნვდის ორ ვაზნას) ინებეთ! ისე, როგორ გგონიათ, კასტანედასავით იტყვიან თქვენზე?

დევი — (ვაზნებს ათვალაიერებს) რას?

ბაჩა — მას აღარ ჰქონდა დრო, ამ ლამაზ უდაბნოში სარბენად! აიხადეთ თავის ქალა, ბატონო დევი, ვინმეს შეიძლება შეეცოდოთ კიდევ!

დევი — (ყურადღებით აკვირდება) არა მჯერა...

ბაჩა — გამოგიტყდებით და თქვენს ხარჯზე გაფართოებასაც ვაპირებთ... ამ ოთახს შევიერთებთ!

(პაუზა)

დევი — მე არავის ვყვარებივარ... ძალლიც არ მყოლია...

ბაჩა — კატა?

დევი — (კვლავ ყურადღებით აკვირდება) მე მეგონა კატების თე-
მა ამოვწურეთ!

ბაჩა — ჰო, ბრიჯიდი მიხედავთ მაგათ!

დევი — (კვლავ ვაზნებს ათვალეირებს) ვინ ბრიჯიდი?

ბაჩა — (დაყვინთავს) ბარდო!

დევი — მამ ვაზნები მომიტანე, ხომ?

ბაჩა — დიახ. გიმეორებთ, მე თქვენ მალიზიანებთ, იმიტომ, რომ
ბევრს ვიცნობდი, ვისაც სურდა სიცოცხლე, მაგრამ თავი განირეს რა-
ღაც პრინციპების გამო... თქვენ კი ელემენტარული ნარცისი ხართ!
ისე საკაეფოა თვითმკვლელობის ზღვარზე ცხოვრება!

დევი — (ვაზნებს ლულებში აწყობს) მამ, შე ლანირაკო, ნაქცეულ-
ზე გეკაეფება პარადის გამართვა?!

ბაჩა — იქით განიეთ ლულა, თუ არ შენუხდებით!

დევი — რომ არ გავნიო და შევწუხდე?!

ბაჩა — რა, მეგ ზური გჭირდებათ ჯოჯოხეთის გზაზე?

დევი — არა, მაგრამ ერთს მაინც გაგამწარებ!

ბაჩა — ეს როგორ?

დევი — გაყურებინებ... გაყურებინებ!

(სახესთან მიიტანს იარაღს და ორივე ჩახმახს გამოჰკრავს. ისმის
ტკაცანის ხმა. იქვე ბაჩა სწრაფი მოძრაობით „აფეთქებს“ „ხლაჰუშ-
კას!!)

ბაჩა — ჰოპლა, ჩვენ ვცოცხლობთ!

დევი — (სროლის დროს უკან გადავარდა და ახლა სახეგამურული
და გაშტერებული იატაკზე წამოჯდება) რა მოხდა? ეს რა გამიკეთე?

ბაჩა — მოდით, ისტერიკის გარეშე!.. ვაჟკაცი არა ხართ? ეს ხომ
მაინც თქვენი პრინციპული ქმედება იყო! ხომ დაუმტკიცეთ საკუთარ
თავს, რომ შეგიძლიათ... ახლა დაივინყეთ ეგ უაზრო აკვიატება და
იცხოვრეთ! როგორც დარწმუნდით, არავითარი სიდიადე ამ აქტს არ
ახლავს... არავითარი ზეიმურობა!

დევი — შენ იცი, ჩემო კრეტინო ფსიქოთერაპევტო, რომ მაშინ,
ცხრა აპრილს... მოკლედ, ვიდექი ბეტეერებისა და ჯარის წინაშე და
ვფიქრობდი, აი, ჩემი ვარსკვლავის საათი, აი ჩემი ტულონი, არკოლეს
ხიდი! მთელი ცხოვრება ამ წამისათვის ვემზადებოდი! და გავიქეცი!

ბაჩა — ბატონო?

დევი — გავიქეცი!

(ტირილი უტყდება)

ბაჩა — (მის გვერდზე ჩამოჯდება და დევის თავს მხარზე მიიღებს)
ეგ არაფერი... მეც გავიქეცოდი, მაგრამ ვერ მოვასწარი!

დევი — (ტირის) ტყუი... შენ და შენმა მეგობრებმა თავი შეაკა-

ბაჩა — არკოლეს ხიდი, დოდის ხიდი... თქვენ ბონაპარტისტიც ყოფილხართ! სწორედ ამისი მეშინოდა, თქვენი პათეტიურობის! სულ ველოდი, როდის დადგებოდიტ ხორავას პოზაში და ოტელოს მონოლოგს ნაიკითხავდით!

დევი — (თავს წევს) რა მონოლოგს?

ბაჩა — აი, იმ ვენეციელზე, მახვილი ვთხარეო, რომ ამბობს! და მერე... რატომ გადაწყვიტეთ, რომ არავის უყვარხართ, ჩვენ გვიყვარხართ, გიოს, კოსტას, თეას... ნიას!

დევი — (ცდილობს გაიღიმოს) არტემას?

ბაჩა — აი, უკვე აღარ ვიცი... ან რატომ უნდა უყვარდეთ ახვარ არტემას ეს ინტელიგენტი ადამიანი? ეგ კასტური შეუსაბამობა იქნებოდა! ბოლოს და ბოლოს ნიას გაყევით იმ საოცნებო საქართველოში, ოღონდ ეგ ძირმაგარა ამოიგდეთ სულიდან!

დევი — მაშ ეს სადისტური ცირკი ჩემს გადასარჩენად მოაწყვე?

ბაჩა — ცირკს ეძახით, ამხელა სიყვარული გამოგიცხადეთ?

დევი — (პაუზის შემდეგ) გმადლობთ! შენ, ბაჩა, შენ გაქვს რამე დიდი ოცნება?

ბაჩა — (დაუფიქრებლად) მაქვს! მინდა ვინვე თეთრ კუბოში და საქართველოს შხვართი გოგონები ცრემლით დანამულ უხმარ პრეზერვატივებს მაყრიდნენ!

ბაჩა — (მღერის) თუ დავეცე, ნუ მიტირებთ დანანებით... არა, სხვა სიმღერას გიმღერებთ. გიმღერებთ და გიცეკვებთ!

(დგება და ფეხების ბაკუნით მღერის)

ყოფომ ბატკანი იყიდა,
ხუჭუჭა, თეთრი, ბაკუნა...

ადექით და ჩემთან ერთად აბაკუნეთ ფეხები!

(აყენებს გაოგნებულ კაცს და მასთან ერთად ფეხების ბაკუნით მღერის)

ყოფომ ბატკანი იყიდა, ხუჭუჭა, თეთრი, ბაკუნა!

გაიგო ყოყოს სიმამრმა, კარებზე მოუკაკუნა:

ყოფო დაკალი ბატკანი! ან ხორცი მომე ან ტყავი...

(სინათლე ქრება)

(ყველა, დევის გარდა, ბიჭების ოთახში შეკრებილა. თავის „ეტლში“ ჩაფიქრებულ თეას გვერდზე კოსტა უზის და წყნარად უკრავს გიტარაზე. გიო კვლავ ჯოხსა თლის, კუთხეში შეყუჟული ბაჩა ცდილობს ცხვირსახოციტ გადაჭერილ მკლავში ნემსი გაიკეთოს, მაგრამ უშედეგოდ. ნია ბოლთას ცემს, შემდეგ გიოსთან მიდის და მხარზე ადებს ხელს)

ნია — გიო, უთხარი ბაჩას, რომ ვერასოდეს გაიკეთებს, ნუ ვიუტობს, თანაც ბავშვებმა გაიღვიძეს, ოთახში შემომყავს!

გიო — (ბაჩასთან მიდის) რას ჩალიჩობ, სურვილიც ხომ გაგიქრა!

ბაჩა — (სანწყლად) ვამონმბედი, მართლა ასეა თუ არა! ლომკაც გამიქრა, მაგრამ როგორია იდიოტური სიფხიზლე?

გიო — როცა მივეჩვევით, აღარ იქნება იდიოტური!

ბაჩა — შენს პირს შაქარი... ჩავაგდებ აბა ნაგვის ყუთში!

(მონყენილი გადის)

ნია — ბავშვებო, შემოდით! (კარს აღებს)

კოსტა — (თეას) ხომ გავაკეთეთ გუშინ ათი ნაბიჯი, დღეს რა დაგმართა?

თეა — (თმაზე უსვამს ხელს) მეშინია! უსირცხვილოდ ბედნიერი ვარ! გიო!

(იღებს უკვე ნაცნობ კონვერტს და გიოს აწვდის) აიღეთ თქვენი დოლარები, დიდი მადლობა, მაგრამ აღ-არ მჭირდება!

გიო — დაიტოვე! ეს ჩვენი მზითევენია, დაიკო!

(პირდაღებულ თეას ხელი უშეშდება, კოსტა კვლავ გიტარას ააქლერებს)

ბაჩა — (შემოდის, სკამზე დაჯდომას აპირებს, მაგრამ უხილავი ბავშვები სკამს გამოაცლიან და ბიჭი იატაკზე ეპერტყება)

ოჰ, გხედავდეთ მაინც, ან ყური მომცა ხელში რომელიმესი... ნია, ბევრი დარჩა დიდმთვარობამდე, ეს ბანდიტები რომ გავისტუმროთ!

ნია — (მკაცრად) თუ ასე იცელქებთ, იცოდეთ... იცოდეთ...

ბაჩა — კარგი, დაანებე თავი... ნერვიულობენ ლანოები!

ნია — (საათზე დაიხედავს) ნახევარ სათში... უნდა მოვემზადოთ... დევიც ხომ მოვა?

ბაჩა — მოვა, მოვა, ნუ ლელავ!

ნია — ყველას ენერგიაა საჭირო!

გიო — ჩვენ რა უნდა ვქნათ?

ნია — ხელი უნდა ჩავკიდოთ ერთმანეთს და ბავშვები შუაში მოვაქციოთ...

ბაჩა — ზილინას პონტია!

ნია — მერე მთელი სულიერი ენერგია ამ სივრცეში უნდა წარმართოთ... და ბოლოს გაჩნდება თეთრი კაშკაშა სვეტი... ეს სინათლის სვეტი წაიყვანს ბავშვებს!

გიო — შენ?

ნია — (ყურადღებით შეხედავს) მერე მე ჩავდგები წრეში!

გიო — გასაგებია!

თეა — ბავშვებო, როგორ მინდა მოგეფეროთ, მაგრამ ვერ გხედავთ!

ბაჩა — მე კი როგორ მინდა გაგტყობოთ, თქვენი შიშით სკამზე

რომ ველარ ვჯდები. (უეცრად იცინის) უჰ, თქვე ლანოებო!

ნია — (შეშფოთებით) ჩაიღინეს რამე?

ბაჩა — (ჩაიცინებს) ორივე ლოყაზე მაკოცეს!

(ტელეფონის ზარი. კოსტა ყურმილს იღებს)

ლალის ხმა — კოსტა ხარ!

კოსტა — გახლავართ?

ლალი — როგორ გიკითხო?

კოსტა — რატომ უნდა მიკითხო, რო?

ლალი — გასაგებია! ბაჩას სთხოვე!

ბაჩა — (ყურმილს იღებს) გისმენთ!

ლალი — გამარჯობა!

ბაჩა — გაგიმარჯოს!

ლალი — მადლობა მინდოდა მეთქვა...

ბაჩა — ბატონო?

ლალი — იმ დღეს... შენი ჯენტლმენობისთვის! მე ვიფიქრე, დაგვიშვა პარაბელუმი-მეთქი!

ბაჩა — მაგას დამსახურება უნდა!

ლალი — სროლის ღირსიც არა ვარ?

ბაჩა — (რბილად) რა გინდა, ლალი?

ლალი — რაღაც პრაქტიკული საკითხებია... ბინაზე... ნივთებზე...

ბაჩა — დაიტოვე ეგ ბინაც და ნივთებიც!

ლალი — არა, ბინა არ მინდა, მაქვს! უბრალოდ, მოვალედ ჩავთვალე თავი..

ბაჩა — არავითარი ვალი არა გაქვს. რაც შენთვის ძვირფასია, ნაილე. გასაღები ხომ არ დაგიკარგავს?

ლალი — არა! მაგრამ... რა ფხიზელი ხმა გაქვს?

ბაჩა — ლალი, მაპატიე, ვჩქარობ!

ლალი — არც მეკითხები, როგორა ვარ?

ბაჩა — როგორა ხარ?

ლალი — კარგად, მაგრამ ცოტა დაბნეული... ჰო მართლა, განქორწინების ქალაქი არ გვჭირდება?

ბაჩა — არა, ჩვენ ხომ ჯვარი გვაქვს დანერილი, ზაგსი არ ყოფილა.

ლალი — ჰო, თუმცა... შენ რას აკეთებ?

ნია — (ნაზი ხმით ჩაუღაპარაკებს ბაჩას ყურმილში) ვის ელაპარაკები ამდენ ხანს? მომენატრე უკვე!

ლალი — (ცივად) შენ დროს არ კარგავ თურმე, მე კი ვლელავდი, როგორ არის-მეთქი!

ბაჩა — (ეცინება) დაქალი ლადაობს!

ლალი — (აგრძელებს იმავე ინტონაციით) ფან-ფან-ტიულპანიზმს არ კარგავ!

ბაჩა — (უეცრად ეცინება) აქეთ მებუტები?

ლალი — არა, კი არ გებუტები...

(კოსტა ყურმილს უკიდებს ბაჩას)

ბაჩა — (რისხვით) რას შვრები?

კოსტა — ახლა მაინც მიხვდი, რომ კატაა?

გიო — არ შეგეშალოს არტემას კატაში!

(კვლავ ტელეფონის ზარი. ბაჩა ყურმილს იღებს. ყველა მას შესცქერის)

ლალი — ერთი შეკითხვა მაქვს და თავს დაგანებებ!

ბაჩა — ბრძანე!

ლალი — შენ დამიკიდე ყურმილი თუ...

ბაჩა — მე დაგიკიდე!

ლალი — აბა, მშვიდობით გველოს!

ბაჩა — კარგად იყავი!

(კიდებს ყურმილს)

კოსტა — გილოცავ სვაბოდაზე გამოსვლას, ძმაო!

(უეცრად რაღაც ძალა შემოანგრევს კარს და ოთახში იარაღმომარჯვებული გელა და მისი უსიტყვო მეგობარი შემოვარდებიან. გელას ცალ ხელში იარაღი უჭირავს, მეორეში კი მოკაუჭებული რკინა, „გელას“ რომ ეძახიან ძველი ბიჭები)

გელა — (იარაღს ათამაშებს ხელში) გაუმარჯოს კამპანიას!

(დაბალი და უსიტყვო ავტომატს გადატენის)

გიო — (დანას გახსნის) გელა გელათი აღებს კარებს!

გელა — წამალი მაგიდაზე და მერე ვიფიქრებ, სად გესროლო!

(უეცრად კარებში ორლულიანი თოფით შეიარაღებული ბატონი დევი აისვეტება)

დევი — დაყარეთ იარაღი, თორემ დაგაცივებთ ორივეს!

გელა — (თავს მიატრიალებს მისკენ) აორთქლდი, ბაბუ!

დევი — (უმნეოდ) გაგაბაბუებ მე შენ!

ბაჩა — გერასიმემ გვითხრას ორი სიტყვა და წამალი შენია!

ნია — აჰ, ბავშვებს ვერ ვაყურებინებ ამას!

(ორივე ხელს გაიშვერს და ადგილზე აშეშებს გელას და მის უტყვო მეგობარს)

გელა — (გაოგნებული) რა მოხდა?

კოსტა — (მიდის მათთან და იარაღებს ჩამოართმევს) რა და გაგაშეშეს, კუკუშ!

გელა — ჰიპნოზია?

(კოსტა მხრებს იჩეჩავს)

სთხოვე, ამიხსნას რა?

ნია — ახლა მე მიყურეთ! (გადის და შეფუთულ წამლის ბურთს იქვე მდგომ ვარცლში აგდებს, შემდეგ ბოთლიდან რაღაც სითხეს ას-

ხამს წამალს)

გელა — (დაიქსუტუნებს) რა დაასხა? ნავთია?

კოსტა — ჰო, ნავთია!

გელა — წამალს დაასხა?

(ნია ასანთს გაკრავს და ცეცხლს უკიდებს ნავთიან ოპიუმს)

რას შერება, ძმებო, გააჩერეთ, წამალს წვავს!

ბაჩა — ლამაზდ კი იწვის ოხერი!

ნია — (ხელს აუქნევს გაშეშებულებს და ათავისუფლებს მათ) ახლა კი წადით!

(გელა და მისი მეგობარი გონს მოდიან, ჯერ ვარცხლს ჩააჩერდებიან, შემდეგ ოთახში მყოფებს)

დაბალი და უტყვი — (მოულოდნელად) შეიძლება ეს ვედრო ნავთილო... იქნებ დარჩა რამე წამლიდან!

ბაჩა — (მხიარულად) რახან შენ დაილაპარაკე, ძმაო, ალალი იყოს ეგ ნავთიანი ოპიუმი!

გელა — იარალი?

კოსტა — აქ დარჩება!

(გელა და „გერასიმე“ კარში გაიძურნებიან)

თეა — (სიცლით) სხვათა შორის, არტემამ გიჩვილათ პოლიციაში, წამალს ხარშავენ და მერე სახლის გარშემო დაფრინავენო! ეტყობა, ნიას ფრენა დაინახა.

კოსტა — პოლისმენებმა რაო?

თეა — შენ ვის აშაყირებ, ახლავე აქ იფრენო და იმდენი ურტყეს არტემას, მართლა ძირს არ დაუშვიათ. მონეული ეგონათ. დადის ახლა დაბოღმილი და საკუთარ თავს ელაპარაკება.

ნია — თეა, მე რომ წავალ, ეს იარალი და შპრიცები და მთელი ოხრობა მტკვარში გადაყარე. შენ უკვე შეგიძლია სიარული.

გიო — მტკვარს კიდევ დანაგვიანება უნდა!

ნია — სევდიანო ეკოლოგო, იარალის ჩამბარებლები თქვენ არა ხართ და რა ვქნათ? ღმერთო ჩემო, დიდმთვარობაა, სწრაფად. ბატონო დევი, თქვენც მობრძანდით! ბავშვებო, შუაში ჩადექით. სანამ სინათლის სვეტი არ გამოჩნდება, არ გაინძრეთ!

(ყველა ერთმანეთს ჩაკიდებს ხელს და წრეს აკეთებენ. ხანგრძლივი დუმილის შემდეგ არაფერი იცვლება)

ნია — სულ წამართვა ძალა იმ ორმა შეიარაღებულმა იდიოტმა! დამეხმარეთ! (კვლავ დაძაბული სიჩუმე, სინათლის სვეტი არა ჩანს).

ნია — (სასონარკვეთით) არაფერი ხდება. გრამი ენერგია არ მოდის თქვენგან, რამ დაგაბეჩავათ, რამ დაგისუფათ სულელები?! რა ვქნა, რით შეგაჯანჯლაროთ?! დევი ბატონო, გაიხსენეთ ის შორეული ღამე და მერცხლის ბუდიდან გადმოცვენილი ბარტყები. იმ ბარტყებივით არიან ახლა ეს პატარები, მათ მშობლები ელოდებიან! ეს არის თქვენი

ვარსკვლავის საათი, თქვენი არკოლეს ხიდი! მოიკრიფეთ ძალა! თქვა
 ამ ბავშვების ნაზმა ენერგიამ დაგაყენა ფეხზე და სიყვარულით მოგ
 ლება მოგცა...

თქვენ, თქვენ რა გითხრათ, ბიჭებო?! კი, ბევრი გაიღეთ და ცოტა
 მიიღეთ! ბევრი დაკარგეთ და ცოტა იპოვეთ, მაგრამ ნურავის დაა-
 მადლით ამას. საკუთარ ერს არ ებუტებიან! მსხვერპლი, თქვენმა და-
 ლუპულმა მეგობრებმა რომ გაიღეს, ბიჭმა თავი რომ დაიწვა, ამდენი
 ხეიბარი ახალგაზრდა, ნუთუ ეს მსხვერპლი თქვენ უაზროდ გაღებუ-
 ლი გგონიათ? ლამაზი სულის არც ერთი მოძრაობა არ რჩება უპასუ-
 ხოდ! პასუხმა შეიძლება დაიგვიანოს მხოლოდ! კი, დაგცინეს! ის სის-
 ხლიანი კალოც და თქვენი დაღუპული დები და შემდეგ სხვა სისხლი-
 ანი ველები და ცაში გაფრენილი თქვენი ვაჟკაცი ძმების სულებიც
 ბევრმა დაივიწყა, ანგარებით დაბრმავებულმა! მაგრამ დროებითია
 ეს ყველაფერი! გაიხსენეთ და იტირეთ, ნუ გრცხვენიათ თქვენი
 ცრემლით... კახა და ის აფხაზი ბიჭი, ნანეიშარი იასამნის ბალი და ის
 დანამული თეთრი ბუჩქი, წვიმითა და კახას სისხლით შეფეთქილი! ვე-
 რავინ შეურაცხყოფს იმ ამაღლებულს და ლამაზს, რაც თქვენმა სულ-
 მა და სხეულმა გაიღო და ვაი მას, ვინც ამას შეეცდება! პასუხი მოვა,
 მოვა სულ მალე!

მოიკრიბეთ ძალა, გამაშვებინეთ ეს ბავშვები მშობლებთან, იმ ნა-
 ნატრ საქართველოში, რასაც თქვენ თვითონ მოესწრებით თქვენს
 გამწარებულ სამშობლოში!

(უეცრად იფეთქებს და მალლა აიტყორცნება სინათლის სვეტი.
 ძალაგამოლეული ნია დაიჩოქებს)

(ხანმოკლე დუმილის შემდეგ მალლიდან ბავშვების წკრიალა სიმ-
 ლერა მოისმის)

ბავშვები — წვიმა მოდის, წვიმა მოდის,

წვიმა მოდის, წვიმა მოდის,

მთა და ბარი სველდება!

ჩემი კარგი დედიკო,

ჩემი კარგი მამიკო,

როდის დამიბრუნდება?!

ნია — (სუსტი ხმით) ბავშვები გემშვიდობებიან! ახლა მეც უნდა
 ნავიდე, სინათლის სვეტი კიდევ ორი ნუთი გაძლებს...

(ტუჩზე ხელს მიიღებს და კოცნას ხელის ლამაზი მოძრაობით მო-
 ავლებს ყველას. გიოზე ხელი უღონოდ ჩამოუვარდება, შემდეგ ფეხს
 შედგამს სინათლეში)

კოსტა — უშვებ, ბიჭო?

გიო — (სასონარკვეთით) აბა, ამ საგიჟეთში დავტოვო?

თეა — იდიოტო, მას ხომ უყვარხარ, სად უშვებ?

(მოულოდნელად გადმოფრთხილდება „ეტლიდან“, სინათლის

სვეტში შევარდება და ხელს კრავს ნიას. ნია გიოს ეტაკება. ორდევნიან
ტაკზე ეცემა. გოგონა უცაბედად ზემოდან მოექცევა გიოს) საქართველოს
საქართველოს

ბაჩა — ეს ეროტიკული პოზები ლამისთვის შეინახეთ, ყმანვილე-
ბო! თქვენ, ბატონო დევი, არ ნახვალთ? კიდევ არის დრო!

დევი — აბა რა მინდა მე იმ აწყობილ ქვეყანაში? იქნებ აქ ნავადგე
რამეს ან ვინმეს!

თეა — (კოსტას მკლავებში ატაცებული) აღარ ჩამსვა იმ წყეულ
სავარძელში!

(კოსტა ფეხზე დააყენებს მას და გიტარას იღებს ხელში)

კოსტა — (მღერის)

მავანი და მავანი,

იტყვის არის თავანი,

ჩასაბარებელია, რკინის ცივი საგანი!

ჩასაბარებელია, ჩვენგან ამას ელიან,

მერე რა, რომ სველია, სველი იასამანი?!

(ბაჩა აყვება)

ჩასაბარებელია, ჩვენგან ამას ელიან,

მერე რა, რომ სველია, სველი იასამანი!

ბაჩა — (მღერის)

გაზაფხულის ქარია,

გულო დარდთან ნაფიცო!

რა კარგი სიზმარია,

დედა, არ გამალვიძო!

გაზაფხულის ქარია, ქვეყანას უხარია,

რა კარგი სიზმარია, დედა არ გამალვიძო!

(ერთმანეთს გადახვევენ ხელს და პირველ სტროფს იმეორებენ)

მერე რა რომ სველია, სველი იასამანი?!

ბაჩა — არტემ, შე ბოზო!

დასასრული

თოვლივით თეთრი თოვლი

ბიძინა ხერხეულიძის
 ხსოვნას ეძღვნება...

ორმოქმედებიანი პიესა

2000-2001 წ.

მოქმედი პირები

1. ნიკა იშხნელი, 44 წლის, მწერალი
2. ხათუნა, 18 წლის, ბარმენი
3. გუგა, 44 წლის, პოეტი
4. გვანცა, 25 წლის, ჟურნალისტი
5. აფრასიონ ბუაჩიძე, 80 წლის, იდეალური პიროვნება
6. შლაპიანი ბიჭი, ნიკას ნარმოსახვა

პიესა დრამატურგიული სამების პრინციპზე დგას: დროის, ად-
 გილისა და მოქმედების ერთობლიობა

ნათელი კაფე, თუმცა უფრო პაბი ეთქმის, კიდევ უფრო ზუს-
 ტად კი პაბი-ბიბლიოთეკა. მაგიდები, სკამები და გრძელი ბა-
 რი, უკან ბოთლების წყება. გარშემო, კანტიკუნტად, წიგნებით
 გაჭედული თაროები.

ამჟამად პაბი ცარიელია. მხოლოდ თვრამეტიოდე წლის, მა-
 ლალ ქუსლებზე შემდგარი, მოკლევადიანი გოგონა დგას ბარ-
 თან და სიგარეტს ეწევა. ტელეფონის ზარი.

ხათუნა — (ყურმილს იღებს) პაბი-ბიბლიოთეკა! (იციინის) მაშ,
 გახსოვს?.. რას მილოცავ, თვრამეტი წლის გავხდი, ეს კი უკვე ასაკია!
 ჰო, შევურიგდი მაგ უნამუსოს... მომილოცა, საჩუქრად შამპანური
 მომართვა... რატომ? რატომ შევურიგდი, თუ რატომ ნავეჩხუბე? ჰოო,
 ... მაშ, არ გცოდნია... მისმინე! გუშინწინ თავის მეგობრებში დამპატი-
 ყა, ყველა რალაც ჭკვიანურს ბაზრობდა და მეც თავი გამოვიდე —
 ამასწინათ დოსტოევსკის „კრეტინი“ ნავიკითხე-მეთქი! შემეშალა, ეგ
 გიურზა კი, იმის მაგივრად, დამხმარებოდა... კარგი, მოვრჩეთ. უკვე
 შევურიგდი. (შამპანურს მოსვამს) ჰო, ცოტა ვყლურნე! ეს პირველზე
 მოგიყუევი, მეორემ კი რა იკისრა, იცი? ბარში შემოვიდა, ყვაილები
 ფეხებში მომაცარა... მერე რევოლვერი ამოიღო, ბარაბანში ერთი
 ტყვია ჩადო... (ხმას სულ უფრო მეტ დრამატიზმს ძენს) სამჯერ დაიტ-
 რიალა საფეთქელთან და სამჯერ დააჩხაკუნა! მაგ მართლა ბარაბან-

მა ... მეე? მე, რასაკვირველია, გული წამივიდა! ჰო, გიჟია, უნიგნური, მაგრამ, უნდა გითხრა, დიდი ვნებების თავი აქვს! ვინ? ვინ რა... ვინ? აჰ, ისა?! არა, სულაც არ ჰვავს... თანაც ვაჭრებს ვერ იტანს!

(ცოტა ხანს უსმენს, შემდეგ ლიზიანდება) ბატონი ნიკა არ არის... და შენ, ნატურში, მხოლოდ მაგ ინტერესით მირეკავ? ნუ გავინყდება, რომ ორმოცს გადაცილებული კაცია და შენნაირ ლანოებს არც ამჩნევს... ასე რომ, ჩემო დაო, ფეხი არ ჩაგივია! ჰო, კაი, გეხუმრე, რა მოგივიდა? ... (პაუზის შემდეგ) დეიდა ისევ ყავარჯნებზეა და მე ვცვლი... ძალიან ბევრს ვკითხულობ! გადამქანცა! ქალო, მწერლების კაფეა და ხომ უნდა ველაპარაკო კლიენტს რამეზე?! კაფეა, პაბი, თუ ბიბლიოთეკა, მეც მომეთხოვება... ჰო, მართლა, იმ პირველმა... დიჯეიმ... რაღაც მაგარი ნიგნი მირჩია, ნაიკითხეო... სათაური? მოიცა... (ბლოკნოტს გადაშლის) „კამა-სუტრა“ არ გესმის? „კამა-სუტრა“, რატომ იცინი გიჟვით? რა ვთქვი ასეთი? შეწყვიტე, თორემ დაგვიდებ! შეწყვიტე-მეთქი (ყურმის დაახეთქებს) გასკდი შურით!! გასკდი, გასკდი! რატომ გადაბყირდა მაინც? (სარკეს იღებს და თმებს ისწორებს. დიდხანს ათვალეირებს საკუთარ თავს და მტკიცედ ასკვნის) შურს!

(სიგარეტს აქრობს და მაგნიტოფონს რთავს. მუსიკის რიტმს აყვება თეძოების რხევით, პერანგს იხდის და ლიფის ამარა რჩება. შემდეგ ტოპ-მოდელების მოკლე ნაბიჯებით დადის აქეთ-იქით და ჟამი-ჟამი ეფექტურ პოზაში შეშდება დოინჯმოყრილი. ხათუნა ვერ ამჩნევს პაბში შემოსულ ახალგაზრდა ქალს, რომელიც გაკვირვებით შეჰყურებს მის „დეფილეს“. მუსიკის რიტმი უფრო მძაფრი ხდება და გოგონაც ოდნავ გაიქნევს მხარს, ბრეტელი მკლავზე უვარდება, ხათუნა, თითქოს ახლა შეამჩნიაო ეს, ნაზი მოძრაობით აბრუნებს ბრეტელს ადგილზე და გაშიშვლებულ მკერდს იფარავს. მუსიკა მთავრდება).

ხათუნა — (ამჩნევს შემოსულ ქალს). ვაიმე! (სასწრაფოდ გადაიცვამს პერანგს). უკაცრავად, ჩემთვის ვერთობოდი!

გვანცა — (ლიმილით) ლამაზი იყო!

ხათუნა — (კმაყოფილი) დაბრძანდით, ახლავე მოგხედავთ!

გვანცა — არ შენუხდეთ, საქმეზე ვარ მოსული!

ხათუნა — საქმეზე? (თავი მოწყავს ნესრიგში)

გვანცა — ბატონი ნიკა მალე მოვა?

ხათუნა — არ ვიცი! არ დაურეკავს!

გვანცა — მობილურის ნომერს ხომ ვერ...

ხათუნა — (სწრაფად) ვერა... არ მაქვს უფლება! არ გენყინოთ!

გვანცა — გასაგებია. (ჩაფიქრდება) დაველოდო?

ხათუნა — ჰო, ასე აჯობებს! მე ხათუნა მქვია!

გვანცა — გვანცა!

ხათუნა — დღეს ჩემი დაბადების დღეა!

გვანცა — გილოცავ!

ხათუნა — ეჰ, რა მოსალოცია... თვრამეტი წელი?

გვანცა — (ღიმილით) მაშ, მე რაღა ვთქვა?

ხათუნა — (გულწრფელად) ბოდიში! დაბრძანდით რა!

გვანცა — (ჩამოჯდება) ყავას თუ დამალევენებ, ხათუნა?

ხათუნა — თურქული, ესპრესო?

გვანცა — ესპრესო!

ხათუნა — იცით, მე ცოტას ვხედავ...

გვანცა — ბატონო?

ხათუნა — (მორცხვად) ყავაში ვიხედები!

გვანცა — მერე?

ხათუნა — თურქულში ჩაგიხედავთ... ეს ისე, მეგობრულად!

გვანცა — გმადლობთ, ესპრესო მინდა!

(ტელეფონის ზარი)

ხათუნა — (ყურმილს იღებს) პაბი-ბიბლ... აჰ, ბატონო ნიკა... დიახ, ბევრმა დარეკა... ჩავინერე... ბატონო ნიკა, თქვენ აქ გელიან! გვანცა! (ხმას უწევს) გვანცა! (გაკვირვებული) მოვიკითხო? (გვანცას) მოკითხვას გითვლით!

გვანცა — (ისიც გაკვირვებული) მე მას არ ვიცნობ!

ხათუნა — (დაბნეული) ის თქვენ არ გიცნობთ... მაგრამ მანაც მოგიკითხათ! დიახ... (კიდებს ყურმილს) თხუთმეტ წუთში მოვალ!

გვანცა — კეთილი!

(ჩანთიდან დიქტოფონს და მუყაოს დალუქულ პაკეტს იღებს)

ხათუნა — ჟურნალისტი ხართ?

გვანცა — ისე რა... დამწყები. უფრო მუსიკოსი ვარ!

ხათუნა — კონსერვატორია დაამთავრეთ!

გვანცა — ვერ დავამთავრე, მაჯა ვიტკინე და...

ხათუნა — მერე!

გვანცა — გავთხოვდი!

ხათუნა — (გადაიკისკისებს) ჰა, ჰა, ჰა, ჰა... (უეცრად მოსხიპავს უადგილო სიცილს და ყავას მიართმევს ქალს) ესეც ესპრესო! ინტერვიუ უნდა აიღოთ?

გვანცა — (ცოტა გაბეზრებული) ვაპირებ!

ხათუნა — (ჩაფიქრდება) ეგ საქმე არ უყვარს!

გვანცა — მე შემპირდა!

ხათუნა — რა გაზეთია?

გვანცა — ჟურნალია ახალი... (ანყობს მაგიდაზე)

ხათუნა — მოდი, შენობით ვილაპარაკოთ!

გვანცა — (უხალისოდ) მოდი!

ხათუნა — რამდენი წლის ხარ?

გვანცა — ოცდახუთის!

ხათუნა — დიდი ხანია?

გვანცა — რა?

ხათუნა — რაც ოცდახუთის ხარ?

გვანცა — (თითებზე ითვლის) სამი თვე და შვიდი დღეა!

ხათუნა — შვიდი საკრალური რიცხვია!

გვანცა — უყურე შენ?!

ხათუნა — (სიგარეტს უკიდებს) დეიდაჩემმა ფეხი მოიტეხა და უკვე ორი თვეა, მე ვცვლი ბართან! ძველი ბიბლიოთეკარია!

გვანცა — დეიდა?

ხათუნა — ჰო! (პაუზის შემდეგ) ფეხი მოიტეხა!

გვანცა — ახლა როგორ არის?

ხათუნა — უკეთ... მე კი უკვე შევეჩვიე აქაურობას! საინტერესო ხალხი დადის, მწიგნობარი... მაგრამ ფულს არავინ იხდის, ამხელა არა-ზა მაქვს მევალები! ალბათ მალე გავკოტრდებით!

გვანცა — ასე ცუდადაა საქმე?

ხათუნა — ბატონი ნიკა ყველას პატიყებსო, თვითონ კი წიგნის ფულიც ვერ დააგროვა...

გვანცა — აბა, ჟურნალს როგორ უშვებს?

ხათუნა — საკუთარი სახსრებით... ხშირად, ნახესხები. უყვარს ეს ჟურნალი და იძახის... (ბლოკნოტში ჩაიხედავს) ლიტერატურული პროცესის უწყვეტობა... უი, ვერ ვარჩევ დღეში! იცი რა ჰქვია კავალერს ქართულად? ჩოყლაყი! ხომ კაია, ჩოყლაყი?

გვანცა — (ღიმილით) ბევრი ჩოყლაყი გყავს?

ხათუნა — პერსპექტიული მხოლოდ ორი. ერთი ინტელექტუალია, მეორე ცხოველი! პირველი მე დამცინის, მეორეს მე დავცინი და ასე ვატარებთ დროს!

გვანცა — რატომ დაცინი?

ხათუნა — ცხოველია, მაგრამ რომანტიკოსი, პირველს არა ჰგავს!

გვანცა — რომანტიული ცხოველი...

ხათუნა — (აღელვებით) აი, შენ ამბობ ცხოველიო...

გვანცა — სტოპ! ეგ შენა თქვი!

ხათუნა — სულერთია! აი, შენ ამბობ, ცხოველიო, ის კი დიდი ვნებების მატარებელია!

გვანცა — ის, პირველი, დაცლილია ამისგან?

ხათუნა — ჰო, ... ცინიკოსია. გვანცა, რა წიგნია ასეთი, „კამა-სუტრა“? რაზეა?

გვანცა — რაზე და... პოზებია დახატული, თან ტექსტიც ერთის!

ხათუნა — პოზები? რისი პოზები?

გვანცა — ქალის და მამაკაცის. სექსუალური პოზებია... პოზიციები!

ხათუნა — (წამოხტება და მუშტებს კრავს) ოჰ, ეგ კაზიოლი ეგა, კაზიოლი, კაზიოლი!

გვანცა — ვინ?

ხათუნა — ის... პირველი! აუცილებლად იშოვე და ნაიკითხე სულიერად აგამაღლებსო! რა გაცინებს?

გვანცა — ნუ მომაქცევ ყურადღებას!

ხათუნა — არა, კოცნაობით მეც მიკოცნავია, მაგრამ მთავარი, მხოლოდ მენდელსონის ვალსის შემდეგ!

გვანცა — (მექანიკურად) მენდელსონის მარშის!

ხათუნა — გინდაც მთიულური იყოს, ოღონდ ბეჭედი თითზე.

გვანცა — იმ ერთადერთის?

ხათუნა — რა ვიცი, ერთი იქნება, ორი თუ სამი, მთავარია, მხოლოდ ქორნილის ღამეს! თუ მეყვარება, ერთგულიც ვიქნები! (მწარედ) ეჰ, ჩემმა დაქალებმა ხოშიანად იციან, როგორ დაუგონ კაცს მახე!

გვანცა — მერე და რა ყრია მაგ სათაგურში?

ხათუნა — აბა, ხო არ გაგებოზდები?!

გვანცა — (ყავა გადაცდება) ჰო, სულაც და სულაც!

(ტელეფონის ზარი)

ხათუნა — (წამოხტება და ყურმილს ეცემა) ალო... უჰ, შე კაზიოლო შენა, გაგაკამასუტრებ, შე სირისტიანო... (პირზე იფარებს ხელს და ყურმილს დაადებს) დავილუპე! (კიდევ ტელეფონის ზარი. ხათუნა განაზებული ხმით) ჰაბი ბიბლიოთეკა! გისმენთ, ბატონო ნიკა... არა! ჩემთან არ გისაუბრიათ... აქ საერთოდ არ დარეკილა! თხუთმეტ წუთში? კი, ბატონო! ჰო, მართლა, თქვენ აქ გელოდებიან! ვინ? გვანცა! (დაბნეული) მოკითხვა გადაეცე? კეთილი... (კიდებს ყურმილს).

გვანცა — რაო, ისევ მომიკითხა?

ხათუნა — (მობოდიშებით) დიახ. (თვალეზზე მოისვამს ხელს) რაღაც არეულია ვარ დღეს!

გვანცა — (ლიმილით) დაბადების დღე დასკვნების დღეცაა?!

ხათუნა — მოიცა, ჩავინერ!

(ბლოკნოტში აფიქსირებს ფრაზას, მონდომებისგან ენის წვერსაც ყოფს)

გვანცა — რა ვთქვი ასეთი, უკვდავი?

ხათუნა — მე მომწონდა... და საერთოდ, ძალიან მომწონხარ! აი, ნახავ, ბატონ ნიკასაც მოეწონები!

გვანცა — ხათუნ, მე საქმეზე ვარ მოსული!

ხათუნა — მერე, რამე გაკადრე? ის კეთილშობილი და დასტოინი კაცია... უკაცრავად, ღირსეული! (პაუზის შემდეგ) ისე კი, მაგარი კონსპირატორია, ძნელად თუ ჩაავლებ, ვინ დაყავს მალლა ოთახში!

გვანცა — შენ რა, ცდილობ ჩაავლო?

ხათუნა — ღმერთმა დამიფაროს... მაგრამ ძალიან მაინტერესებს!

გვანცა — (კიბეს ახედავს) მალლა ოთახი აქვს?

ხათუნა — ჰო, მთავარი ბინა ცოლ-შვილს დაუტოვა. ვერაზე,

ძველ სახლში აქვს ორი ოთახი. რაც ცოლს გაცილდა, უფრო აქ ათევეს
ლამეს. ლამაზი, მყუდრო ბაითია, ყველა უდობსტეებით... ცოტა მშვენი
ვერი... როგორც აქ მოსიარულე ერთი მხატვარი ამბობს, ე ქიქ! თით-
ქოს ნკიპურტი მოგხედაო თავში! თვითონ კი ბოლოს მაგიდას ურტ-
ყამს თავს, მანამდე ჯენტლმენია... ე ქიქს ცოტა უქიქინებს. ხომ კობ-
ტად ვთქვი?

გვანცა — რა?

ხათუნა — ე ქიქ, უქიქინებს!

გვანცა — ჰო, მშვენიერია. მიამბე, როგორ წარმოიშვა ეს კაფე?

ხათუნა — კაფე კი არა პაბი-ბიბლიოთეკა... პარიზში ნახა ბატონ-
მა ნიკამ ჯოისის პაბი... (პაუზის შემდეგ) გინდა, საქმე წინ წავიგდოთ!
მე რალაცეებს მოგიყვები, შენ კი ჩაინერე! ოლონდ ჭორაობა არ იყოს.

გვანცა — მომიყვე!

ხათუნა — (უეცრად დადინჯდება) შეგიძლია დიქტოფონი გამოი-
ყენო. დააჭირე პლაუს!

გვანცა — (პაუზის შემდეგ) ფლეის!

ხათუნა — აბა, პლაუ რომ წერია... კარგი, შემეშალა. ჰო, მართლა,
შენ რომ შემოხვედი, ნაომის ვბაძავდი პოდუშზე! გახსოვს, ბრეტელ-
კა რომ ჩამოუვარდა...

გვანცა — ჰო, ტელევიზორში ვნახე!

ხათუნა — რა ლამაზად გაისწორა, არც კი შეიმჩნია. მე სირცხვი-
ლით მინა გამისკვებოდა... ისე, ცოტა მაინც ვგავდი ნაომის?

გვანცა — უფრო დელაკრუას ქალს, ბარიკადებზე!

ხათუნა — (იციინის, შემდეგ მიამიტად კითხულობს) ეგ რომელია?

გვანცა — (შერცხვება) მაპატიე, უაზროდ გეხუმრე!

ხათუნა — (ნაძალადევი ღიმილით) არაუშავს... მე არ მწყინს! (პა-
უზის შემდეგ) რა, ულამაზო ქალია?

გვანცა — ძალიანაც ლამაზია... უბრალოდ, უადგილოდ ვიხუმრე!

ხათუნა — ჰოო! (ჩაფიქრდება) ახლა ბატონი ნიკას მეგობრები აქ
არ არიან. თვითონ კი რალაც ტკივილები ანუხებს სპლეტენიაში და...

გვანცა — სად?

ხათუნა — აი, მზის სპლეტენიას რომ ეძახიან... სოლენწროე... ჰო-
და, რალაც ანალიზებს იღებს... ძალიან ტკივა. მარინეც წერვიულობს!

გვანცა — მარინე?

ხათუნა — ყოფილი ცოლი. კარგი ქალია, მაგრამ ზედმეტად მშვი-
დი, ამიტომაც გაცილდა ქმარს.

გვანცა — არაფერი მესმის.

ხათუნა — მოკლედ, ახლაც უყვარს, მაგრამ დამლალაო, იძახის,
სულ შფოთვაში ვარო, გადავინვიო!

გვანცა — რამ დალალა?

ხათუნა — მეც ეგ არ მიკვირს, ასეთი ქმარი გყავდეს და დაილა-

ლო? ვაჟკაცი, ლამაზი, მწერალი...

გვანცა — მწერალი იქნებ რთულია ყოფაში?

ხათუნა — ჰო, მარტივიანო, ვერ იტყვი. ფათერაკიანი კაცია... მაგრამ მაინც არ მესმის! არც ეჭვიანობა ყოფილა, არც უხეშობა, რამ დღეა? თვითონ სიმპათიური, განათლებული ქალია, მაგრამ სულ ნერვიულობს. იცი, ისე ექცევა ქმარს... (სიტყვებს ეძებს)

გვანცა — (ღიმილით) როგორც სკოლის დირექტორი ცელქ მონაფეს?

ხათუნა — (მოხიბლული) აუ, რა კობხად თქვი, მოკლედ, გაცილდა! ნორმალური საქციელია ეს?

გვანცა — (მხრებს იჩეჩავს) ალბათ ნორმალურია, მაგრამ ცოტა ვიცი, ასეთი ფუფუნების უფლებას რომ აძლევდეს საკუთარ თავს! მამ ეჭვიანობა არ ყოფილა?

ხათუნა — არა. ბატონი ნიკა ის ტიპი არ არის, ჩემო დაოო, რომ მეუბნებიან და ამავე დროს თვალებით მჭამენ. არ მჭირდება ასეთი ძმადნაფიცები! მოკლედ, ის მარინე... ცოტა დედობრივი ცოლი აღმოჩნდა!

გვანცა — დედობრივი?

ხათუნა — ჰო. გაცილდა, მაგრამ ნერვიულობას მაინც განაგრძობს... დღეს სამჯერ დარეკა, რა უთხრეს ექიმებმაო? (ტელეფონის ზარი) გამორთე, გვანცა! (იღებს ყურმილს) დიახ, მე ვარ, ქალბატონო მარინე! არა, არ მოსულა... აუცილებლად. მე თვითონ დაგირეკავთ! (კიდებს ყურმილს. გვანცას) აი, ხომ დარწმუნდი?! შეგიძლია ჩართო!

გვანცა — დიქტოფონზე მეუბნები?

ხათუნა — ჰო.

გვანცა — მე ის არ ჩამირთავს!

ხათუნა — (ნაწყენი) ამდენი ვიქაქანე... სჯობდა ჩაგენერა!

გვანცა — (ცივად) ხათუნა, შენ მგონი მამეცადინებ!

ხათუნა — სულაც არა! (ცრემლი ერევა) რატომ ასე ქედმაღლურად, მე ხომ მეგობრულად დაგხვდი?

გვანცა — ნუ გწყინს!

ხათუნა — (ჭიქას ჩააჩერდება) მე ისეთ სოფელში გავიზარდე, რომ დღესაც არ იციან, რა წყობაა... ცარიზმი თუ კომუნიზმი. ოცი კომლია სულ... ჩემი მეზობლის მამიდა კი მგელმა შეჭამა!

გვანცა — რისი თქმა გინდა?

ხათუნა — რა მინდა და... ნკვარამი და კურმუხეთი მინდა მევე... (ხმამალლა ტირის. შეშინებული გვანცა მხრებზე მოხვევს მკლავებს) რა ვქნა, არ დამიმთავრებია კემბრიჯები...

გვანცა — (საკუთარი ცხვირსახოცით ნმენდს ცრემლებს) გეყოფა, პატარასავით იქცევი!

ხათუნა — ჰო, აღარა ვარ პატარა... პატარაობა სჯობდა, ააააა...

(აგრძელებს ღნავილს. გვანცა თოთო ბავშვივით არწევს მკლავებში და გოგონაც თანდათან წყნარდება) ელენე თექვსმეტი წლისაა და ბოლონიაში სწავლობს!

გვანცა — (ასეთი გადასვლით დაბნეული) ვინ არის ელენე?

ხათუნა — (სლუკუნით) ბატონი ნიკას შვილი... კემბრიჯზე გამახსენდა... ამ ცხვირსახოცს გაგირეცხავ და მოგცემ!

გვანცა — შენი იყოს... ახალია!

ხათუნა — მაშინ ხურდა უნდა აიღო... (ჩაჩრის ხელში ხურდა ფულს. წყნარდება) შენ კი არ გაბრალებ, მე იმ კაზიოლს ვაბრალებ, კამა-სუტრაო! მაგას არ ვალირსებ არცერთ პოზას!

გვანცა — (იციინის) არც აღირსო! მე ახლა სასამართლოდან მოვდივარ, ქმარს გავცილდი. ასე რომ, მაპატიე, უხეში თუ ვიყავი!

ხათუნა — (თვალეებს დააჭყეტს) ოფიციალურად გაცილდი?

გვანცა — ჰო.

ხათუნა — რატომ გაცილდი?

გვანცა — მიღალატა!

ხათუნა — ვაიმე! და არ მოკალი?

გვანცა — (სერიოზულად) არა!

ხათუნა — ბავშვი?

გვანცა — (დაღლილად) არ გეყავდა, ჯერ ადრეაო, ასე თვლიდა!

ხათუნა — უუუ, ეგ კაზიოლი ეგა... (სწრაფად) შენ ხომ არ გწყინს?

გვანცა — (იციინის) არა!

ხათუნა — მე მესწინია ასეთი რამეების!

გვანცა — რას იზამ, ტკივილს ზურგი არ უნდა შეაქციო...

ხათუნა — იქნებ შევეგებო კიდეც?

გვანცა — (ინტერესით) უყურე ამას შენ?

ხათუნა — (დამორცხვებით) კარგად გიპასუხე?

გვანცა — ხუთოსანი ხარ!

ხათუნა — ჩემი ფიზკულტურის მასწავლებელი მომწონდა! ლამა-

ზი კაცი იყო!

გვანცა — ზედმეტად ბევრს ხომ არ ფიქრობ კაცებზე?

ხათუნა — მგონი კი... იცი, სარაიონო შეჯიბრში მეორე ადგილი ავიღე პინგ-პონგში. ისეთი გახარებული იყო...

გვანცა — ვინ?

ხათუნა — (მონყენილი) ჩემი ფიზკულტურის მასწავლებელი!

გვანცა — მერე?

ხათუნა — მერე ფიზიკის მასწავლებელი შეირთო.

(ტელეფონის ზარი) გისმენთ! დიახ, ბატონო ნიკა, გელოდებით!

გვანცა — (კუშტად) მოიკითხე ჩემს მაგივრად!

ხათუნა — გვანცამ მოგიკითხათ! (გვანცას) ბატონი ნიკა ამბობს...

გვანცა — მე ნავედი!

(დგება)

ხათუნა — გვანცა მიდის! ხუთ წუთში?.. გადავცემ! (ყურმილს მიჰქცევს)
დებს) ბოდში მოგიხადა, მოვალე!

გვანცა — (ჯდება) მოვიცდი, სხვა რა გზა მაქვს?!

ხათუნა — რატომ არ ვაქვს სხვა გზა?

გვანცა — ხათუნ, ეს ჩემი პირველი დავალებაა, ჯერ შტატშიც არ ვირიცხები. ნიკა იშხნელის ინტერვიუს თუ მოგვიტან, აგიყვანთო, მითხრეს. ძალიან მჭირდება ეს სამსახური და, სულს ცოდვილო, ჯამაგირიც მჭირდება!

ხათუნა — ეს რომ გაიგოს, აუცილებლად... მოგცემს ინტერვიუს!

გვანცა — იმედია, არაფერს ეტყვი!

ხათუნა — რატომ?

გვანცა — (რბილად) იმიტომ, რომ დამამცირებ!

ხათუნა — (მორჩილად) კარგი. არ ვეტყვი.

გვანცა — მოდელი გინდა ვახდე?

ხათუნა — უუუჰ, მინდოდა... დიეტაზეც დავეჯექი, შიმშილისაგან სინჯებზე გულიც წამივიდა, მაგრამ ამას რა ვუყო?

გვანცა — რას?

ხათუნა — (მკერდზე მოიჭერს ხელს) ზედმეტად დიდი მაქვს!

გუგა — (კიბეზე ჩამოდის) მერე დიდ მკერდს რა სჯობია, ეგ შენი მომავალი შეიღების სატრაპეზოა! ბომ!

ხათუნა — (გაოგნებული) თქვენ... შენ... თქვენ ვინა ხართ?

გუგა — (ორმოცს გადაცილებული, მაღალი, წვერგაუპარსავი კაცი. ეტყობა, რომ ახალი ვალეიძეებუღია) გუგა ვახლავართ, გუგა! ბომ! (ფეხი დაუცდება კიბეზე და ძირს ჩაგრიხინდება. ახალა ვამჩნევთ, რომ თავი გვერდულად აქვს გადახვეული არც თუ ახალი ბინტით!

ხათუნა — (მივარდება ნაქცეულს) იტკინეთ რამე?

გუგა — (იატაკზე წევს და დაბლიდან შესცქერის) რა ლამაზი ხედაია!

ხათუნა — (მუხლებს იფარავს ხელით) იქ როგორ მოხვდით?

გუგა — (დგება და სახვევს ისწორებს) იქ თუ აქ? იქ ნიკას ოთახში მეძინა, აქ კი ჩამოვგორდი!

ხათუნა — როგორ, საიდან?

გუგა — კიბიდან, კუკუშ, კიბიდან!

ხათუნა — თქვენ ვინ ბრძანდებით?

გუგა — სახელი უკვე მოგახსენეთ, პროფესია თუ გაინტერესებთ, პოეტი ვარ. თუმცა ეს პროფესია არ არის, როგორც აუხსნეს ბროდსკის სასამართლოზე!

ხათუნა — გვანცა, რას ბჟოტიალობს ეს კაცი?

გვანცა — აუხსენით გოგონას, ხომ ხედავთ, ლელავს!

გუგა — რა აფუხსნა, ის რომ ლექსის წერა პროფესია არ არის?

გვანცა — როგორ მოხვდით ოთახში?

გუგა — ქუჩიდან... კარი ღია იყო! ბომ!

ხათუნა — ახლა მართლა ბუმ იქნება! (დიდ საფერფლეს წამოავლებს ხელს).

გუგა — (დალლილად) ოღონდ საფერფლე არა! ჩემმა მეუღლემ სწორედ ეგ ნივთი მტყორცნა აღგზნებულ მდგომარეობაში! (ბართან მიდის და ბოთლებს ათვალეირებს) სასწრაფოდ მოსაფიქრებელია, რა დავლიო!

ხათუნა — (შეკვივლებს) არა... ეგ ბუზის წამალია!

გუგა — (დამფრთხალი) ეს უკვე მეტისმეტია! ბუზის მაგივრად დაბრედვა? მაშ, რა ქნას ინტელიგენციამ? პახმელიას გადაყვეს?

ხათუნა — (აღშფოთებით) ეს თქვენა ხართ ინტილიგენტი?

გუგა — ინტი კი არა ინტი!

ხათუნა — აი, რო გდრუხავ თავში საფერფლეს, მერე ვახდები ინტი!

გუგა — ვატყობ, საფერფლე მშვენიერი სქესის ტრადიციულ იარაღად იქცა. გთხოვთ, და-ნიშ-ნუ-ლე-ბი-სამებრ მოიხმაროთ იგი! ბომ!

ხათუნა — (სასონარკვეთით) გვანცა, ვერაფერს ვხვდები, რაღაც უცნაურად ლაპარაკობს... კარიც არ დამრჩენია ღია!

გუგა — (ბოთლებში ფათურობს) კარი არ ჩაგირაზავთ, სულაც და სულაც!

ხათუნა — ერთი უსმინეთ, ამ ბომჟს!

გუგა — რატომ გაუზრდელდნენ ნიმფეტკები?

ხათუნა — (გაუბედავად) ეს მე ვარ კანფეტკა?

გუგა — რატომაც არა? (ვისკის ბოთლს ხსნის) რომელი საათია?

გვანცა — ექვსი!

გუგა — დილის თუ?..

გვანცა — ახლა საღამოა!

გუგა — (წაიშურებებს) დილაა თუ ბინდია... (სვამს და უკმაყოფილოდ გააქნევს თავს) შეკეთებულია ვისკი!

გვანცა — მე მიყვარს თქვენი ლექსები!

გუგა — კარგი გემოვნება გქონიათ! აი, ნიკანდროც მოვიდა!

(ოთახში ნიკა იშხნელი შემოდის. ჯინსები, შავი სვიტრი და ბოტასები აცვია. ხელში კეისი და ყვავილები უჭირავს. მას ფეხდაფეხ ასევე ჯინსებში და სვიტრში გამონყობილი ბიჭი შემოყვება, ყელზე თეთრი კაშნე აქვს გადაგდებული, თავზე ძველმოდური შლაპა ახურავს. ბიჭი შეხტება და ფეხმორთხმით ჯდება ბარზე).

ნიკა — (ყვავილებს მიართმევს ხათუნას) გილოცავ, დიდი გოგო გაიზარდე!

ხათუნა — უღრმესი მაღლობა! საიდან შეიტყვეთ?

ნიკა — ეს საიდუმლოა... დეიდაშენმა მითხრა! გამარჯობა, ცინო!

ხათუნა — ბატონო ნიკა... გვანცა ჰქვია!

ნიკა — უკაცრავად, გვანცა. გუგა, როდის მოხვედი?

გუგა — შენს ოთახში მეძინა!

ხათუნა — ჰმ, ნაუპლაცკარტა! ჩემი ბრალია, კარი დამრჩენია ლია. ეს არასოდეს განმეორდება, ბატონო ნიკა!

გუგა — (სახვევს ისწორებს) ვიხუმრე! კარი დანით გავაღე! ბომ! ახლა არ მკითხო, თავი სად გაიტეხე?

ნიკა — არ გკითხავე! თავი სად გაიტეხე?

გუგა — ჯერ მიშველე, სული მძვრება!

ნიკა — სამი ბოთლი ნალდი ტეკილა მაჩუქეს... ხათუნ, გახსენი ყუთი!

ხათუნა — ჯერ სიას ხომ არ ნახავთ?

გუგა — ხათუნა, ჯერ საქმე, გახსენ ყუთი!

ხათუნა — რა მიწოდეთ? ხათუნაო?!

ნიკა — (გვანცას) დაბრძანდით! რას მიერთმევთ?

გვანცა — უკვე გეახელით!

ნიკა — სულ ორი წუთით... (გვერდზე გადის. მობილურ ტელეფონზე რეკავს). ჰო, ფილო, წამოვიღე რენტგენის პასუხები... რას უნდა მივხვედე, ჩემთვის ეს აბსტრაქციაა...

გუგა — (ხათუნას მიერ მოტანილ ტეკილას ხუხავს)

ირიყრაჟა, ქარი ჩადგა,

გადიყარა, დადგა დარი;

ლურჯ ბედაურს მოაქროლებს

მეგობრისთვის მეგობარი!

ხათუნა — (გვანცას) ეს ამ ბომყის ლექსია?

გვანცა — არა! აკაკის!

ნიკა — რატომ გაგინაზდა ხმა? ცუდია რამე?.. ფილო, მე ხომ გავიგონე ის ფრაზა... არ გეხერხება ტყუილი და არც შენი სახის ფერი მავინყდება... რა და შეშინებული იყავი! (იფეთქებს) ბიჭო, ხომ იცი, შენი ყველაზე მეტად მჯერა, სხვა ექიმებთან ნუ გამიშვებ!.. რა იზმენა, უნდა ვიცოდე! როდის? ... როდის იქნება პასუხი? (დაღლილად) კარგი! დავიცდი! (კეცავს ტელეფონს და კეისს ხსნის, ცოტა ხანს გულდასმით ათვალთვლებს რენტგენის სურათებს, შემდეგ კვლავ კეცავს კეისს და ბარზე მოისვრის)

შლაპიანი ბიჭი — რა მოხდა, ეჭვობ რამეს?

ნიკა — ექიმები ეჭვობენ!

შლაპიანი — რას გეუბნებიან?

ნიკა — ხან რას და ხან კიდევ რას! თვალეში არ მიყურებენ. მგო-

ნი ცუდადაა საქმე!

ხათუნა — (ნიკას ჩუმიად) გვანცა გელოდებით!

ნიკა — ჰო, ახლავე!

შლაპიანი — ტკივილები გაქვს?

ნიკა — ღამე არ მაძინებს!

შლაპიანი — იქნებ აპრილის ექოა, სალდათის ჩექმის?

ნიკა — რალა დროს ეგაა? თორმეტი წელი გავიდა!

გუგა — ნიკანდრო, მოდი რა, ჩავარტყათ!

ნიკა — ცოტა მაცალე, გუგა! (გვანცას მაგიდას მიუჯდება) უკაც-რავად, გალოდინეთ! მოიტანეთ ლექსები?

გვანცა — არა, მე ლექსებს არ ვწერ!

ნიკა — (საფეთქლებს ისრესს) აბა, ვინ დამირეკა გუშინ?

გვანცა — მე დაგირეკეთ, ოღონდ სამი დღის წინ!

ნიკა — და რამეზე შევთანხმდით?

გვანცა — (ამოიოხრებს და კვლავ მაგიდაზე აბრუნებს დიქტოფონს და დალუქულ პაკეტს) თქვენ მე ინტერვიუს დამპირდით!

ნიკა — (დამფრთხალი) როდის?

გვანცა — (მშვიდად) სამი დღის წინ, დილით ძილბურანში და მეც ვისარგებლე ამით!

ნიკა — დილით დარეკეთ?

გვანცა — დიახ!

ნიკა — რატომაა დალუქული?

გვანცა — ეს რედაქციაში შემოსული კითხვებია, მეც არ ვიცი მათი შინაარსი!

ნიკა — ასეთი ინტრიგაა, ხომ?

გვანცა — რედაქტორის იდეაა... თქვენი თანდასწრებით უნდა გავხსნა!

ნიკა — გასაგებია. საათი X. საიდუმლო ინფორმაცია!

გვანცა — ნუ ღიზიანდებით!

ნიკა — მესმის, ეს მხოლოდ მოთელვაა... პატარა, მომხიბლავი, ჟურნალისტური პროვოკაცია... მე ნყობიდან გამოვალ, ეს კი უკვე კონტაქტია!

გვანცა — ნუ ღიზიანდებით!

ნიკა — არა, დამეთანხმეთ, რომ ეს გეიმები...

გვანცა — გეთანხმებით!

ნიკა — თან გატყობთ, სულ არ გაინტერესებთ, არც ეს ინტერვიუ და არც ჩემი პიროვნება!

გვანცა — არა, რატომ?

ნიკა — იმიტომ! იმიტომ რომ სხვაგან ხართ!

გვანცა — იქნებ, ამ მარჩიელობას, სჯობდა თვალი გადაგვევლო კითხვებისთვის?

Handwritten marks at the bottom of the page, including a circled number 7.

ნიკა — მთელი ჩემი ცხოვრება უპასუხოდ დარჩენილი კითხვებია!

გვანცა — (ცივად) ახლავე დაუძახებ ხათუნას!

ნიკა — რისთვის?

გვანცა — თავის ბლოკნოტში ჩაინერს ამ გამონათქვამს.

ნიკა — (ამოიოხრებს) ჰოოო, ხათუნას ბლოკნოტი! ყავა ხომ არ გნებავთ?

გვანცა — გმადლობთ, უკვე დავლიე!

ნიკა — (მუცელზე მოიჭერს ხელს და წინ იხრება) სასმელი?

გვანცა — რა გემართებათ?

ნიკა — ცოტა მტკივა... აქ! ახლა გამივლის!

გვანცა — სპაჰმია?

ნიკა — (გასწორდება. ცხვირსახოცით ინმენდს შუბლს) იყო!

ხათუნა — (გაუბედავად მიდის მასთან) ბატონო ნიკა, ერთი შეკითხვა მაქვს!

ნიკა — (სულს ითქვამს) აქაც შეკითხვა... ბრძანე!

ხათუნა — რატომ თქვა ლევ ტოლსტოიმ, ანა კარენინა ვარო!

ნიკა — (პაუზის შემდეგ) ეგ ფლობერმა თქვა!

ხათუნა — ანა კარენინა ვარო?

ნიკა — არა, მადამ ბოვარი ვარო!

ხათუნა — (ბლოკნოტში იწერს) აჰა! (პაუზის შემდეგ) და რატომ იბრალებდნენ ქალობას?

გუგა — ნუ ლელავ, ხათუნ, ორივე გეტეროსექსუალი იყო!

(ტელეფონის ზარი. ხათუნა კნიქსუნს აკეთებს)

გმადლობთ, ბატონო ნიკა!

გვანცა — (საქმიანად) ბატონო ნიკა...

ნიკა — (იფეთქებს) გამოთიშეთ ეს ტელეფონი და საერთოდ დაანებეთ ამ ბატონობიას თავი!

გვანცა — ნიკოლოზ!

ნიკა — რაო?

გვანცა — აბა, ნიკანდრო?

გუგა — (ჭიქას ივსებს) ეგ პლაგიატია!

ნიკა — (პირველად შეხედავს ინტერესით გვანცას) ნიკანდრო მეტისმეტი იქნება... ნიკა დამიძახეთ!

გუგა — ხათუნა, ლიმონი, გეთაყვა!

ხათუნა — (რატომღაც დაეჭვებით) რად გინდათ ლიმონი?

გუგა — თვალეში უნდა ჩავინვეთო!

გვანცა — თვითონ აიღეთ პირველი ბარათი, ნიკა!

(პაკეტს გადმოაპირქვავებს და მაგიდა ოთხკუთხედი ბარათებით ივსება)

ნიკა — როგორც გამოცდაზე?

გვანცა — დაახლოებით!

ნიკა — (თვალებს ხუჭავს, დიდხანს აფათურებს ხელს და ბოლოს ერთ-ერთ ბარათს იღებს) თვითონვე ნავიკითხო?

გვანცა — დიახ! (დიქტოფონს რთავს)

ნიკა - გიყვართ თუ არა მამაკაცის პარფომერია და რა სუნამოს ხმარობ? ამ სიგიჟეს უნდა ვუპასუხო?

გვანცა — (დაბნეული) არ ვიცი!

შლაპიანი — არ თქვა ახლა, კენზო ან კაშარელიო... შიპრი და ტრანინოი ადეკოლონი არ დაგავინყდეს!

ნიკა — ეგენი ჩვენ არ მოგვსწრებია!

შლაპიანი — აბა, კარგად გაიხსენე!

ნიკა — შენ მართლა მათუსალასკენ გაქუსლე!

შლაპიანი — გაიხსენე-მეთქი!

ნიკა — (უეცრად სიცილი აუტყდება) ერთხელ მწერლების სემინარზე ტრანინოი ადეკალონი დავლიე!

გვანცა — (შოკირებული) ბატონო?

ნიკა — ჩემი ციმბირელი კოლეგა გამიმასპინძლდა. სხვა არაფერი გვექონდა.

გვანცა — მერედა, რა შეგრძნება...

ნიკა — (ანყვევტინებს) თითქოს პარიკმახერი შევჭამე!

გუგა — (მარილს იყრის მუშტზე) როცა სხვა გზა არ არის? (ახლოს მიიტანს სახესთან მარილიან მუშტს, მაგრამ ხათუნა ისკუპებს და ხელში ჩაარტყამს კაცს)

ხათუნა — (ყვირის) რას ბედავ, შე თავხედო ნარკომანო?

გუგა — (გაოგნებული) ბომ!

ნიკა — (მოტრიალდება) რა ხდება?

ხათუნა — კოკაინს იყრიდა ცხვირში!

გუგა — რა მამბულარა გოგო ხარ! ყველაფერი კი არ უნდა თქვა!

ნიკა — ხათუნ, ეგ მარილია და არა კოკაინი! ტეკილას მარილით და ლიმონით სვამენ!

გუგა — თუმც არც კოკაინი იქნებოდა ურიგო! ჰმ, ტეკილაც შარვალზე დამექცა!

შლაპიანი — (მზიარულობს) არა გიშავს, მარილიც ზედ აყრია, არ დააჩნდება!

ხათუნა — (შენუხებული) მამაკითვ, ახლავე დაგფერთხავთ! ადექით! (გუგა დგება. გოგონა მის წინ ჩაიცვუცქებს და ნაჭრის ხელსახოცით ლონივრად უწმინდავს დასველებულ შარვალს)

შლაპიანი — (შეშფოთებით) Гусары, молчать (გუგა უეცრად შეყვირებს და ჩაჯდება).

ხათუნა — ვაიმე!

ნიკა — რა მოხდა?

ხათუნა — მგონი ვატკინე! იქ!

საქართველოს
საქმიანო

(გვანცას ისტერია ემართება. შლაპიანი ტაშს უკრავს)

ნიკა — (თავზე დაადგება ჩაცმულ გუგას) აბა, გეყო მამინა!

ბა! გუგა — (ემშაკურად ახედავს) დამლუპა კაცი!
ნიკა — ადექი!

გუგა — (დგება და ბოთლს ათვალეირებს) ისე ფაიზალი ტეკილაა, რამხელა მექსიკური ჭია აგდია შიგ!

ნიკა — ხომ გითხარი, ნაღდია-მეთქი!

გუგა — (ბოთლს ეფერება) აქ რამ მოგიყვანა, შე მექსიკელო შენა!

ნიკა — დანყნარდი, ხათუნ, ჩამოუშვი მკლავები!

(სახეზე მკლავებფარებული გოგონა თავს გააქნევს და გარბის)

შლაპიანი — ნიკოლოზ, დაუბრუნდი გვანცას, შენი პასუხები მეც

მაინტერესებს!

ნიკა — (გვანცას) კიდევ ავილო?

გვანცა — (თვალეებს იმშრალეებს) გთხოვთ!

ნიკა — (ბარათს კითხულობს) ხართ თუ არა ნარცისი?

გვანცა — (დიქტოფონში) ხართ თუ არა ნარცისი?

ნიკა — (ჩაფიქრდება) არა. საკუთარ თავთან რომანს კარგა ხანია

მოვრჩი.

გვანცა — შემდეგი ბარათი!

ნიკა — (კითხულობს) ანდერძი თუ დაგინერიათ ოდესმე?

გუგა — (გაიგონებს) ანდერძის რა გითხრათ, ყველაზე ტკბილი კი საკუთარი ნეკროლოგის დანერაა.

გვანცა — მაშ, ანდერძი!

ნიკა — ახლა რომ დავწერო, რა მოხდება?

გვანცა — (გაკვირვებით) არც არაფერი!

(ნიკა რალაცას წერს ქალაღდის მეორე მხარეზე და გოგონას უწვდის ბარათს)

გვანცა — თქვენი ანდერძი ნავიკითხო?

ნიკა — გთხოვთ!

გვანცა — (კითხულობს) დამასაფლავეთ მეოცე საუკუნეში!

ნიკა — დიახ. ასეთი ანდერძია!

გვანცა — (ინტერესით) ახლა რომ უკვე ახალი საუკუნეა?

ნიკა — მერე რა!

გვანცა — (დიქტოფონში) დამასაფლავეთ მეოცე საუკუნეში!

გუგა — რა გახბდა ერთი ლიმონი?

ხათუნა — (შემოდის) ახლავე მოგართმევთ, ბატონო გუგა!

(მოაქვს დაჭრილი ლიმონი. გუგა მარილს აყრის ზედ)

ხათუნა — (ბოთლს იღებს ხელში) მე დაგისხამთ!

გუგა — (კმაყოფილი) კარგი აზრია!

ხათუნა — (უეცრად ბოთლს ჩააკვირდება, მალლა აწევს ხელს და

შეჰკივლებს) ვაიმე, ჭია!

(ბოთლი ხელიდან უვარდება, გუგა სპორტულ ვარდნას აკეთებს და ზედ იატაკთან ახერხებს მის დაჭერას)

ნიკა — (შეხტება) რა მოხდა კიდე?

ხათუნა — (შეშინებული) ბოთლში ვეებერთელა ჭიაა!

ნიკა — ასეც უნდა იყოს!

შლაპიანი — (ბარიდან ჩამოხტება) მყუდრო საგიჟეთია! აბა, შენი ბიბლიოთეკა შევათვალიეროთ, იუზგარ!

ნიკა — მიდი! ისე, რა ხშირად იცვლები?

შლაპიანი — (ჩაიციინებს) ჰო, მე ხომ ბევრი ვარ!

ნიკა — არც ისე ბევრი! ყველას გცნობთ! აი, შენ...

შლაპიანი — იუზგარ, არ გინდა სახელები... არ შეიძლება!

ნიკა — (სევდიანად) მესმის!

(შლაპიანი ბიჭი თაროებთან მიდის, ნიგნებს ათვალიერებს)

გუგა — გეპარდის ნახტომი! თან წვეთიც არ დაღვრილა! ბომ! (მარილს ალოკავს, ლიმონს მონუნნის და სასმელს გადაკრავს დაჭყანული სახით) თაფლია, თაფლი! განათდი, ღამევე, კუნაპეტო!

ხათუნა — ხომ არ მიბრაზდებით?

გუგა — არამც და არამც!

ხათუნა — (ღიმილით) მაშინ წამიკითხეთ თქვენი ლექსები!

გუგა — (მძიმედ ჩაფიქრდება) ლექსები? კაცმა რომ თქვას, რატომაც არა?! სილანს!

(ნიკა და გვანცაც მისკენ შეტრიალდნენ) სად არის ჩემი რვეული? აჰა! (შარვლის უკანა ჯიბიდან პატარა, გვარიანად დაჭმუჭნილ რვეულს იღებს და გადაშლის) მე ახლა თქვენ ნაგიკითხავთ... არა, ამას არა! მე ახლა თქვენ... არა, არც ეს! მე ახლა... ვიპოვე! სათაური „გრძელი და მოსანყენი ლექსი“.

შლაპიანი — შენც მოკლე და საკაეფო დაგენერა!

გუგა — (რვეულს ფურცლავს) არა, არც ამას არ ნაგიკითხავთ... მე ახლა თქვენ ნაგიკითხავთ... (ბოლო ფურცელს ჩააშტერდება, შემდეგ რვეულს დაკეცავს და შარვლის უკანა ჯიბეში ინახავს) არაფერსაც მე თქვენ არ ნაგიკითხავთ!

ხათუნა — (წყენით) რატომ?

გუგა — (მოკლედ) დახვრეტაა!

ხათუნა — რა?

გუგა — ხმამაღლა ლექსების კითხვა!

გვანცა — ერთი ბარათიც, ნიკა!

ნიკა — (თვალეებს ხუჭავს და ხელს აფათურებს მაგიდაზე) თითქოს მაკდურაქს ვთამაშობდე! კლასიკური „კლასობანა“, თავზე სალკა მადევს, თვალეები დახუჭული მაქვს და ვცდილობ კვადრატში ზუსტად ჩავხტი! მაკ? მაკ! მაკ?

შლაპიანი — დურაკ!

ნიკა — (კითხულობს ბარათს) საყვარელი სტრიქონი ლექსიდან!

გვანცა — (დიქტოფონში) საყვარელი სტრიქონი!

ნიკა — შენ ჩემში უსტვენ, ვით საყდრის ჩიტი!

გვანცა — (ლიმილით) დაემთხვა!

ნიკა — თქვენს სტრიქონს დაემთხვა?

შლაპიანი — თქვე დაემთხვეულებო თქვენა!

გვანცა — დიახ!

გუგა — ნიკანდრო, ნუ გამებუტე!.. მარტო ხომ არ დავლევ?

შლაპიანი — (განაზებული ხმით) დედა, დედა, ვინმეს ლოთი არ ეგონო!

გვანცა — ერთი შეკითხვაც და... შეისვენეთ!

ნიკა — (კითხულობს) გესმით თუ არა ქალების?

გვანცა — გესმით?

ნიკა — ნაკლებად! თითქმის არ მესმის... და ეს მშვენიერია ალბათ!

გვანცა — რა არის მშვენიერი?

ნიკა — ცნობისმოყვარეობა რომ შემრჩა!

გვანცა — გავაგრძელოთ?

ნიკა — (თითს ადებს ხელისგულს) კალათბურთივით მცირე შესვენება!

(გუგასთან გადაჯდება) გაამზადე ორ კაცზე!

გუგა — მზადაა, ძამიკო!

შლაპიანი — ნიგნები იცოცხლე, მაგრამ კითხულობს ვინმე?

ნიკა — ხანდახან...

შლაპიანი — პარფუმზე რომ გკითხეს... მგონი ყველაზე კარგი სურნელი ბავშვობაში ნაკითხულ ნიგნს აქვს!

ნიკა — სხვა სურნელებიც კარგია... მაგალითად მამის... ზღვის და თამბაქოს სურნელი დამდევეს, როცა ვიხსენებ!

შლაპიანი — ხშირად იხსენებ?

ნიკა — არ ვიცი, რას ნიშნავს ხშირად... ისე ყველას გიხსენებთ!

შლაპიანი — მართალია, მიტომაც ვართ აქ!

(პაუზის შემდეგ) მაშ, ხანდახან კითხულობენ კიდეც?

ნიკა — (იცინის) რას ჩამაცივდი?!

შლაპიანი — აგაშენა ღმერთმა!

გუგა — ჰა, ვნყვიტოთ, თუ პოლიციას გამოვუძახო?!

ნიკა — გაგვიმარჯოს! (სვამს)

გუგა — ეს თავისთავად... სადღეგრძელოს არ იტყვი?

ნიკა — არა!

გუგა — სულ ნასულხარ ხელიდან!

(ტელეფონის ხარი. ხათუნა ყურმილს იღებს)

ხათუნა — (ჩუმად) აღარ დარეკო, შე დებილო... გაიგე, არ დასწაველი ამ დასწაველი დაბადების დღეს! მე შენ გიჩვენებ ბარაბნის ტრიონს, შე მართლა ბარაბანო! შე ბაობაბო!.. რა არის და ხე, დიდი ხე! ჩაიხედე „ნიეშენალ ჯეოგრაფიკი“, თუმცა მანამდე თხა და გიგო ნაიკითხე... კამა-სუტრა კი ბებიაშენს წააკითხე, იქნებ გაახსენდეს რამე! (პირზე ხელს იფარებს) ვაიმე, შემეშალა, ეგ იმ პირველმა მითხრა... ვაიმე, შემეშალა... ვინ პირველმა და პეტრე პირველმა! არ არის შენი საქმე! დი-ახაც მშვენივრად ვგრძნობ აქ თავს... საინტერესო ადამიანები არიან, ჩვენ ვსაუბრობთ, ვკამათობთ! (შეშინებული) გიკრძალავ! არ გაბედო! (კიდებს ყურმილს)

გუგა — (ნიკას) ბავშვი როგორ არის?

ნიკა — უნდა დარეკოს მალე!

გუგა — მოსწონს იქ?

ნიკა — ძალიან, მაგრამ მაინც აქეთ უნდა!

გუგა — გამაგიჟებენ ეს ბავშვები, აქ რა დარჩენია?

ნიკა — შენგან მიკვირს... როგორ უცნაურადაც არ უნდა გეჩვენოს, ჩვენი შვილები მაინც აქ ისურვებენ ცხოვრებას!

გუგა — სულაც არ ვთვლი უცნაურად... ის კი არა, ერთი ესპანელი ძმაკაცი მყავს, არქიტექტორი... საკუთარ ქვეყანაშიც გამარჯვებული კაცია, მაგრამ უკვე ხუთი წელია თბილისს ვერ აანინკნა ოჯახმა. მეტნილ დროს აქ ცხოვრობს, ამ ბარდაკში... თვითონაც ვერ აუხსნია, რატომ. კაცმა რომ თქვას, ამ ახალმშენებლობას რომ ვუყურებ, მგონია, რომ მაგრად იძიეს თბილისზე შური! საერთოდ აღარ მესმის, რა ხდება? ვინ არის ეს ხალხი, რომელი ნაპრალებიდან გამოძვრნენ? გუშინ არარაობიდან გამოჩეკილი ვირთაგვა, ერთი ორი პოლიტიკური „დი-შოვი“ სკანდალით ყველა გაზეთის თავფურცელზეა... თან მნიშვნელობა არა აქვს, კაიკაცობით თუ სიბილწით აღწევ ამას. მთვარია ჩანდე, არ დაგივინყონ... ისე კი, თუნდაც დედა გაგინოს ყველამ, უკვე რა-ღაცას წარმოადგენ!

ნიკა — ვულგარული სოციოლოგიაა!

გუგა — თვითონ სოციუმია ვულგარული! ინერტულები არ ვიყავით მე და შენ, უკან არ დაგვიხევია, სახელის მოხვეჭაც ნოლიდან და ვინყეთ, ისე გადაგვიხაზეს წინა ათწლეულები...

შლაპიანი — დიდუ, რაფრა მოწონთ საკუთარი თავი?! კიდევ რას ნაიგალობებ, გუგი, Все в черне а ты в белом фраке.

ნიკა — (იციინის) ტრაბახი არ გიხდება, ძამიკო!

გუგა — (ხელს ჩაიქნევს) თვითონ თუ არ ვიქვით თავი, სხვა ვინ მოიცლის! მოდი, ჩვენი წასული ძმებისა ვთქვათ!

შლაპიანი — ძლივს არ გავახსენდით?!

(კაცები სვამენ)

ეეე, ნიკოლოზ, ეგ სტაქანი ბოლომდე!

ნიკა — ბოლომდე არ ვსვამ მე ამ ჭიქას,
რენო, რანიჩო,

შიგ ანგელოსებს, ფეხი უნდა ჩავაბანინო!

(შემოდის ხათუნა)

ხათუნა — ხომ არაფერი გნებაეთ?

გუგა — არა, ხათქუნ, სამწუხაროდ, აღარ!

ნიკა — (ჩუმად) მორჩი! (ხათუნას) ხათუნ, იცი, გახდი და ძალიან მოგიხდა!

ხათუნა — არა, ბატონო ნიკა, უბრალოდ, დავიხვეწე!

შლაპიანი — ნო კომენტი!

გუგა — (პაუზის შემდეგ) ღამით შენი ხელნაწერი წავიკითხე! გამკანრა, მაგრამ ხატვა აკლია.

ნიკა — ვიცი! საერთოდ, მიჭირს წერა. სულ მეგონა, რომ რასაც ვაკეთებ, ეს ჯერ უბრალო მოთელვაა. და უცებ ცაიტნოტში აღმოვჩნდი. სილაღე დავკარგე! გახსოვს ფასკუნჯს ფრენის დროს ძალა რომ ელევა, რას აკეთებს ბიჭი?

გუგა — ბარძაყიდან ხორცს ამოიჭრის და ფასკუნჯს აძლევს!

ნიკა — ჰოდა, ასე უნდა წერდე. ამას თხოულობს შენი ფასკუნჯი!

(გვანცას) უკაცრავად, მიგატოვეთ!

გვანცა — დაგელოდებით!

ხათუნა — (ჩუმად, ნიკას) ეგ ქმარმა მიატოვა!

ნიკა — (ასევე ჩუმად) მეც მივატოვე, ქმარმაც... შენ მაინც დაუჯექი!

ხათუნა — სამუშაო საათებში უფლება არა გვაქვს!

ნიკა — ვინ გაგვიბრაზდება?

ხათუნა — უიმე, სულ ავირიე! (გვანცას მაგიდასთან ჩამოჯდება „სვეტსკად“) გვანცა, რას შეება ახლა ლენონის ბიჭი?

გვანცა — გულწრფელად გეტყვი... არ ვიცი!

ხათუნა — იმ მეორემ დამირეკა!

გვანცა — ბაობაბმა?

ხათუნა — ჰო, წერეები დამანყვიტა... ნამდვილი ოტელოა!

გუგა — ოტელო სულაც არ იყო ეჭვიანი, პირიქით, ის ზედმეტად მიმნდობი გახლდათ! ჰომ!

ხათუნა — ვაიმე, ჩავინერ! (ენას ყოფს წერის დროს)

ნიკა — ხათუნა — ენა!

ხათუნა — (ჩაზმუვლებით) ბატონო ნიკა, (შიშისგან ენას იკენეტს)

გუგა — ეგ ფრაზა მე არ მეკუთვნის!

ხათუნა — სულერთია!

ნიკა — (გვანცას შეუვსებს ჭიქას) გასინჯეთ ტეკილა, სტიმულატორია!

გვანცა — გაგვიმარჯოს!

გუგა — (უკმაყოფილოდ) რა ჭირი გვეტაკა ქართველებს, სადღაც რძელს თქმაც კი გვეზარება!

გვანცა — თქვენ თქვით, გუგა!

გუგა — მე მეზარება! გაგვიმარჯოს! (ჩაფიქრდება) მალე პირიქით დაიღვევა ხოლმე, რას არ გაუმარჯოს! ბომ!

ნიკა — ჰო, ეგ უღვევი თემაა!

გუგა — (სახვევს ისწორებს) არა, როგორ მრეკა საფერფლე საკუთარმა მეუღლემ?

ნიკა — ეტყობა, გადარიე ეგ ბელურასავით გოგო!

გუგა — გენახა ეგ ბელურა ბადროსმტყორცნელივით... რამ გაამხეცათ ეს ქართველი ქალები?

გვანცა — (მეზობელი მაგიდიდან) იქნებ ქართველმა კაცებმა?

გუგა — (ჩუმად ნიკას) ოცი წელია ცოლ-ქმარი ვართ და კიდევ ჩემს გამოსწორებას ცდილობს... შენი მარინესი არ იყოს!

ნიკა — ქალებს გაუმარჯოს!

გვანცა — კაცებსაც!

ხათუნა — მეც დავლევ რა!

შლაპიანი — ცხოველებსაც გაუმარჯოს!

ნიკა — ჰო, ფლორას და ფაუნას!

გუგა — (წამიღერებს) სწრაფია ვით ტალღა, ცხოვრება ჩვენი... რა, არ იცით ეს სიმღერა? *хочете песен, их есть у меня!*

ხათუნა — (ჩაილაპარაკებს) არასწორი რუსულია! (გვანცას) იცი, რა თქვა ჩემზე, პირველად რომ დამინახა?

გვანცა — ვინ, პირველმა?

ხათუნა — არა, მეორემ!

გვანცა — რაო?

ხათუნა — დააყარე ამას სნიკერსები და რიხკიტარიკი, რიხკიტარიკიო!

გვანცა — (სიცილ უტყდება) რიხკიტარიკიო?

ხათუნა — ჰო და რიხკიტარიკიო! სილა უნდა გამენნა?

გვანცა — აბა, რა გიპასუხო?

ხათუნა — სულ დამავინწყდა... ბატონო ნიკა, რვიანი გავათიშინე, თორემ სულ მობილზე და უცხოეთში რეკავდნენ!

ნიკა — შენ რომ არ მყავდე, რა მეშველებოდა, ხათუნ!

გუგა — რატომ იკიდებ ხელს მუცელზე, გტკივა რამე?

ნიკა — ხანდახან, გუგა!

გუგა — მერე მიხედვა უნდა მაგას!

შლაპიანი — შეხედე გუგის, როგორ დაბრძენებულა! (ტელეფონის ზარი. ნიკა მობილურს მიიტანს ყურთან)

ნიკა — ლენიკო... ლენიკო, ახლა ვაპირებდი დარეკვას!.. კარგად... სისულელეა, რაღაც წამომტკივდა... არაფერი სერიოზული! დედაშენ-

ღთ!

მა დაგაფეთა?.. მითხარი, სად ხარ და გადმოგიჩვენებ... ნუ ღელავ-
მეთქი და ტყუილად ნუ ხარჯავ მაგ ლირებს... ჰო, მართლა, ხვალ გად-
მოგიჩვენებ რალაცა თანხას! ... რას ნიშნავს, არ გჭირდება... ოფიცია-
ლურად? ... ახლავ დაანებე თავი! ... იხტიოზავრი ბაბუაშენია დედის
მხრიდან! (იციანის) სევედიანი ხმა? გეჩვენება, შვილო! არაფერზე
ინერვიულო! მიყვარხარ! (ხმა ებზარება და მობილურს თიშავს)

ხათუნა — რა, ასე ცუდია ოფიციალურად, ბატონო ნიკა?

ნიკა — (გამოერკვევა) ბოდიში, ხათუნ! ეს იმიტომ ვუთხარი, რომ
სწავლაში არ ჩამორჩეს!

ხათუნა — (ჩაფიქრებით) ჰოოო!

(უეცრად ნიკა ორად იკეცება და ბართან ეცემა. ქალები შევივლე-
ბენ. გუგა წამოაჯუნს წაქცეულ ძმაცაცს)

გუგა — რა დაგემართა, ბიჭო?

ნიკა — (სულს ითქვამს) ხათუნ! ყინულიანი წყალი... პირსახოცი
და ჭიქა ტეკილა! (კენესის) და არა ამ თანმიმდევრობით!

ხათუნა — არ მესმის!

გვანცა — ჯერ ტეკილაო! (უეცრად საიდანლაც ამოვარდნილი ქა-
რი ყმულით შემოანგრევს კარს და ოთახში მალალი, თეთრწვერა მო-
ხუცი შემოდის. გრძელი, შავი სანვიმარი აცვია. კაცი ჯოხს სკამის
ზურგზე ჩამოკიდებს და მაგიდას მიუჯდება. ნიკა ტეკილას ხუხავს და
წვლებით დგება ფეხზე).

თეთრწვერა მოხუცი — თქვენ ნიკა იშხნელი ხართ?

ნიკა — გახლავართ!

მოხუცი — აფრასიონ ბუაჩიძე!

შლაპიანი ბიჭი — მიგრძნობდა გული... ახლა კარი გაიღება და
აფრასიონ ბუაჩიძე შემოვა-მეთქი!

ნიკა — (გაკვირვებით ათვალეერებს) დებრძანდით!

აფრასიონი — (სანვიმარს იხდის და სმოკინგში რჩება) ჯერ ბიბ-
ლიოთეკას დავათვალეერებ, თქვენის ნებართვით...

ნიკა — კი, ბატონო! ხათუნა, გააცილე სტუმარი!

ხათუნა — აქეთ მობრძანდით! (სტუმარს ბარს უკან გაუძღვება)

გუგა — ვინ არის ეს იმპოზანტური მოხუცი?

ნიკა — არ ვიცი... აფრასიონ ბუაჩიძე ვარო! (ისევ ხსნის კეისს და
რენტგენის ფოტოებს ათვალეერებს)

გუგა — (გვანცას მაგიდას მიუჯდება) რა დღეშია ინტერვიუ?

გვანცა — შავ დღეში!

გუგა — ხომ არ გავიფერადოთ განწყობილება?

გვანცა — ეს როგორ?

გუგა — დავლიოთ თითო ჭიქა, თორემ... წამლეკა თქვენმა დეპრე-
სიამ!

გვანცა — მე არ ვიცი მაგ სიტყვის მნიშვნელობა!

გუგა — სამაგიეროდ, მე ვიცი. დავლიოთ?

გვანცა — ძალიან ტახიკარდიული რიტმია!

გუგა — აბა ბრადიკარდიულით მიზანს ვერ მივალწევთ! (სწავლენ ბრუდერშაფტზე) ახლა კი, გაიღიმეთ, გვანცა, და მაკოცეთ! (გვანცას ეცინება, დგება და ორივე ლოყაზე კოცნის გუგას)

გვანცა — რა არის ეს, თითქოს ზღარბს ვაკოცეო?!

გუგა — გავიპარსავ ნვერს... აუცილებლად! ბომ!

ნიკა — (კეისს კეცავს) ახლავე შეწყვიტეთ ეს აღვირახსნილობა!

გუგა — აი, ასეთი შურიანი და ჯაჯღანა ტიპია, თქვენ კი ინტერ-ვიუებს ართმევთ! (მოფარებულიდან ხათუნას კისკისი ისმის)

ხათუნას ხმა — რა მშვენიერია, აუცილებლად უნდა ჩავინერო!

ნიკა — (გაკვირვებით) შეხედე, რას შობა?

გუგა — მოხუცი უძახე შენ!

აფრასიონი — (დინჯად შემოდის დარბაზში) მშვენიერი ბიბლიო-თეკაა... და მეგზურიც მშვენიერი გამაყოლებთ!

ხათუნა — (კმაყოფილი) ბატონ აფრასიონს მოენონა ჩვენი ნიგნები!

აფრასიონი — ქეშმარიტად. ძალიან მომენონა, მაგრამ... თუ კითხულობს ვინმე?

ნიკა — რომ გითხრათ, ფუტკარავით ესევა ხალხიო, მოგატყუებთ!

აფრასიონი — ჰმ, პრინციპში ბიბლიოთეკა დღეს მომხიბლავი ანაქრონიზმია!

ნიკა — დაბრძანდით!

აფრასიონი — (ჯდება და ჩიბუხს გააბოლებს) სხვათა შორის, ეს ჩიბუხი სოტბის... არა ვტყუი, კრისტის აუქციონზე შევიძინე!

ნიკა — სტალინის ჩიბუხია?

აფრასიონი — არა. ჟორჟ სიმენონის!

ნიკა — უკაცრავად, დაგტოვებთ, ხათუნა მოგემსახურებათ!

აფრასიონი — მე თქვენთან მაქვს საქმე!

ნიკა — (კვლავ ჩამოჯდება) გისმენთ!

ხათუნა — (თავისთვის, გაკვირვებით) მომხიბლავი ანაქრონიზმი?

ნიკა — რას მიირთმევთ?

აფრასიონი — ფრეშს დავლევ ფორთოხლის!

ხათუნა — რაო?

ნიკა — ფორთოხალი განურე!

ხათუნა — (დაბნეული) გავწურო? ახლავე... (თავისთვის) ფრეში რაღაა?

აფრასიონი — მამ თქვენ ნიკა იშხნელი ხართ!

ნიკა — თქვენ კი აფრასიონ ბუაჩიძე!

აფრასიონი — გახლავართ! ჯერ პატარა შესავალს გავაქვებ!
მდაა... უცნაურია, მაგრამ ვლელავ!

ნიკა — რატომ?

აფრასიონი — უნდა გამცნოთ, რომ ჩვენს შეთანხმებაზე საქართველოს ბედია დამოკიდებული!

(პირველი აქტის დასასრული)

ნიკა — ახლა მეც ავლელდები!

აფრასიონი — ეგ ბუნებრივია! შევეცდები სხარტად აგისხნათ ყველაფერი. მე ამერიკელი ქართველი ვარ... პირველი ტალღის ემიგრანტი!

ნიკა — ბუაჩიძეების სოფელი ისლარია, თუ არ ვცდები!

აფრასიონი — დიახ, ხარაგოულში... ბატონო ნიკა, გაგიკვირდებათ, მაგრამ მე ძალიან მდიდარი კაცი გახლავართ!

ნიკა — ძალიან მდიდარი, თუ ძალიან, ძალიან?!

აფრასიონი — თუ გნებავთ, შეგიძლიათ ათჯერ ახსენოთ ეგ სიტყვა, ძალიან!

ნიკა — გასაგებია! მაგრამ ეგეც პირობითი მცნებაა!

აფრასიონი — თუ სიმდიდრე პირობითია, ოთხი მილიარდი დოლარი შენვდება თქვენს ქედმაღლობას?

ნიკა — ქედმაღლობის რა შემატყვევთ?

აფრასიონი — კეთილი, ასე გკითხავთ, ოთხი მილიარდი საკმარისია?

ნიკა — ისლარს ეყოფა!

აფრასიონი — უადგილოდ ხუმრობთ!

ნიკა — ბატონო აფრასიონ, რამდენი გჭირდებათ?

აფრასიონი — რა?

ნიკა — ფული!

აფრასიონი — ორას დოლარს ვიმყოფინებ!

ნიკა — რა ამბავია?

აფრასიონი — მე, როგორც ზემოთ მოგახსენეთ, მდიდარი კაცი ვარ!

ნიკა — ღმერთმა ბარაქა მოგცეთ!

აფრასიონი — ღმერთმა უკვე მიბოძა ბარაქა! არ მისმენთ და ორასი დოლარი გებევრებათ. ორი წლისა გახლდით, როცა სულგანათლებულმა მამაჩემმა ბოლშევიზმის კლანჭებს თავი დააღწია და ამერიკაში წამიყვანა. დედა ჩემს მშობიარობას გადაყვა. იქ, უცხოეთში, ქართულ დიასპორასთან კავშირი არ გვექონია... რატომ დასცქერით წამდაუნწუმ საათს?

ნიკა — ცოტა არ იყოს, ვჩქარობ... იქნებ მოგვიანებით...

აფრასიონი — გამორიცხულია... არა, ღმერთმანი, მართლა მიკვირს, მილიარდებზე ვსაუბრობთ და თქვენ სადღაც გეჩქარებათ!

ს

3

გეგმა

ხათუნა — (ჭიქას დგამს მაგიდაზე) თქვენი ფორთოხალი!

აფრასიონი — გმადლობთ, შვილო! (მოსვამს ნვენს) ჩინებულია... ამერიკელებს არ უვარგათ ხილი... შესახედად იცოცხლე, მაგრამ გე მო...

ნიკა — ორასი დოლარი არ მაქვს!

აფრასიონი — ისესხეთ! თქვენი ავტორიტეტის კაცს ეგ არ უნდა გაუჭირდეს!

ნიკა — ეგ ტრილიონები მამამ დაგიტოვათ?

აფრასიონი — ცხონებულმა მამაჩემმა ერთი ხანჯალი და დასახოცი ბოლშევიკების სია დამიტოვა. ჰო, კიდევ ქართული მინა მიანდერძა, სხვათა შორის, სწორედ ისლარიდან ნაღებული. უმძიმესი კაეშანი რომ მომანვებოდა, მანქანის საბარგულს ეხსნიდი თვალდახუჭული, იმ ქართულ მინაში შევაცურებდი ხოლმე ხელს... პატარა ტოპრაკში იყო ჩაყრილი და ხატიდან ჩამოღვენითილი ზეთივით მიღბობდა სულს.

ნიკა — თქვენი ჰონორარი ოცდაათ ლარს შეადგენს!

აფრასიონი — მე ორასი მჭირდება, უპირობოდ!

ნიკა — (ცოტა ხანს უხმოდ შესცქერის მოხუცს) იცით, თქვენ ძალიან ჰგავხართ ბაბუაჩემს!

აფრასიონი — მეც შევამჩნიე მსგავსება!

ნიკა — რანაირად, ის ოცი წლის წინ მიიცვალა?!

აფრასიონი — ფოტოებიდან.

ნიკა — სად ნახეთ?

აფრასიონი — თქვენი დოსიე გამოვისყიდე კგბ-დან. რასაკვირველია, ასლი.

ნიკა — ოჯახური ფოტოებიც იქ იყო?

აფრასიონი — პატარა ნაწილი... დანარჩენი კერძო დეტიქტივს დაევუკვეთე!

ნიკა — ბაბუ, ბაბუ, თქვენს ასაკში... გეკადრებათ?

აფრასიონი — ამახსნევენეთ ვითარება!

ნიკა — 50 ლარი და მორჩა...

აფრასიონი — თქვენ მე დამცინით!

ნიკა — (დაღლილად) ეს თქვენ დამცინით, ბატონო ჩემო! (შლაპიან ბიჭს) რა ვუყო მოხუცს, ამ ასაკის აფერისტი ჯერ არ მინახავს!

შლაპიანი ბიჭი — მოუსმინე, ყურადღებით მოუსმინე! შენ ხომ დიდხანს გჯეროდა თოვლის ბაბუების! ჩვენი თამაშიც გაიხსენე! როგორ ვოცნებობდით, რომ გამოჩნდება მდიდარი, ქართველი ემიგრანტი და მონანიების ნიშნად საქართველოს აჩუქებს მილიარდებს. გახსოვს, როგორ ვანანილებდით ფულს? ჩხუბიც კი მოგვდიოდა პრიორიტეტებზე.

აფრასიონი — ნუთუ თქვენი ნდობის დამსახურება ასე ძნელია?

ნიკა — ჰო, ურწმუნო თომა ვარ! იშხნელების დოსიეს განსიყვითლებას, პირდაპირ ჩემთვის მოგემართათ!

აფრასიონი — ხომ უნდა მცოდნოდა წინასწარ, ვის ვაბარებ ამხელა ფულს?! ლუსტრაციის კანონს დავლოდებოდი?

ნიკა — აი, ეს ლაპარაკი უკვე მომწონს. მაშ, თქვენი მემკვიდრე ვარ?

აფრასიონი — (უხერხულად) არა, მემკვიდრე არა... ეს ფული საქართველოს უნდა მოხმარდეს, ამიტომ არავითარ პერსონიფიცირებაზე საუბარიც არ არის... კოორდინატორი იქნებით, შესაბამისი ანაზღაურებით, რასაკვირველია!

ნიკა — (ინტერესით) თქვენ არც კი ცდილობთ მაცდუნოთ! ეს უკვე საინტერესო ხდება!

აფრასიონი — იმიტომ, რომ აბსოლუტურ ნდობას გიცხადებთ!

ნიკა — გმადლობთ, მაგრამ ორასი დოლარი მეტისმეტია!

აფრასიონი — (მკაცრად) არ არის მეტისმეტი და ახლავე აგიხსნით რატომაც. მე ალცგეიმერის ავადმყოფობა აღმომიჩინეს ამერიკაში... მალე ტვინი გამიწყალდება და აღარაფერი მუხსომება...

ნიკა — როგორც რეიგანს?

აფრასიონი — დიახ, ეგ დაავადებაა სწორედ. ამიტომ ვჩაქრობ ფულის დროზე დაბინავებას საქართველოში. ეს ჩემი ვალია სამშობლოს წინაშე. მხოლოდ ასე გამოვისყიდო ცოდვას... აბა, რეიგანივით ხომ ვერ დავემშვიდობები ჩემს ერს?!

ნიკა — როგორც ვხედავ, თქვენ მას ჯერ არც კი მისალმებიხართ! (მოხუცი თავს ჩაქინდრავს)

აფრასიონი — ხშირად ტკენთ გულს ადამიანებს?

ნიკა — რაც შეიძლება იშვიათად!

გუგა — (რომელიც აქამდე გვანცასთან ერთად კითხულობდა მაგიდაზე გაბნეულ ბარათებს) რა უბედურებაა ეს? ქართველებს ნორმალური შეკითხვების დასმაც კი დაავიწყდათ, პასუხებზე რომ არაფერი ვთქვათ!

გვანცა — მე წინასწარ არცერთი არ წამიკითხავს... ეს რედაქტორის იდეა იყო!

გუგა — ცინცხალი ხერხია ჟურნალისტიკაში!

გვანცა — ნულარ მამართლებინებთ თავს... ისიც მეყოფა, სამსახური რომ დავკარგე!

გუგა — იცით, რას ვიზამთ ჩვენ? ხვალ, ფხიზელ ჭკუაზე, თვითონვე შევთხზავთ შეკითხვებს და ნიკაც უპასუხებს!

გვანცა — ტყუილად არ მიკოცნია თქვენთვის!

გუგა — ოღონდ ნიკამ არ ამხადოს სკალპი!

გვანცა — (რბილად) ნუ ხუმრობთ ასე!

შლ. ბიჭი — რას შევები, ძმაცაცს წვავ, ბიჭო?

აფრასიონი — (ამთავრებს ჩიბუხის დაბერტყვას და თავიდან გააბოლებს) რას იზამ, საყვედური სამართლიანია, მაგრამ სჯობს გვიან ვიდრე არასდროს! უნდა ვითხრათ, რომ აქ ინკოგნიტოდ ჩამოვედი ჩემი ლეგენდა — ამერიკელი ქართველოლოგი იყო!

ნიკა — ლეგენდა?

აფრასიონი — დიახ, სპეცსამსახურების ზედმეტ დაინტერესებას მოვერიდე.

ნიკა — ო, არა მგონია, მათ თქვენთვის ეცალოთ!

აფრასიონი — მოიცლიან, მერნმუნეთ, მილიარდებს რომ ჩამოვრიცხავ!

ნიკა — (ინგლისურად) ანლეს მაი მემორი ფეილზ მი...

აფრასიონი — როდის გილალატათ მეხსიერებამ?

ნიკა — (გაკვირვებული) ინგლისურიც გცოდნიათ!

აფრასიონი — რატომ მინყობთ გამოცდებს? რასაკვირველია ვიცი, მე ხომ ამერიკის მოქალაქე ვარ! მოკლედ, ჩამოვედი, ბინა ვიქირავე და ვითარების შესწავლას შევუდექი... ორ თვეში სამოქმედო სცენარის კონტურებიც გამოიკვეთა... ხოლო დღეს დილით გამქურდეს, მობილი, ფაქსი, საბუთები, კრედიტკარტები, ქეში, ტანსაცმელი... ყველაფერი წაიღეს. ეს ორასი დოლარიც...

ნიკა — ასი... ასი დოლარი!

აფრასიონი — (ჯიუტად) ეს ორასი დოლარიც ფაქსების გასაგზავნად მჭირდება, რათა ფული გადმოვარიცხინო ჩემს ბანკებს... წინ დიდი სამუშაოა... მოქალაქეობის მიღება... ამხელა ფულის წელ-წელა გადმოქაჩვა... ეს ხომ ერთბაშად ვერ მოხერხდება... რად მინდა პანიკა ბირჟაზე?

ნიკა — საელჩოსთვის მიგემართათ!

აფრასიონი — (გაბეზრებულად) ხომ ვითხარით, ინკოგნიტოდ ჩამოვედი-მეთქი! რატომ ჩააცქერდით ჩემს ხელებს?

ნიკა — უკაცრავად, თქვენი ხელისგულები მაჩვენეთ, თუ შეიძლება!

აფრასიონი — უნდა მიმკითხაოთ?

(უნვდის ხელებს)

ნიკა — ისეთი კოჭრები გაქვთ, თითქოს ბანკირი კი არა, მენავე იყო!

აფრასიონი — ნიჩბებს გულისხმობთ?

ნიკა — დიახ... ნიჩბებს... ნავს!

აფრასიონი — ჰოო. მენავეობა ჩემი ჰობია!

ნიკა — ამ ასაკშიც?

აფრასიონი — არც თუ ტაქტიანი შეკითხვაა. უკვე მოგახსენეთ, ჩემი ჰობია-მეთქი. ჩემპიონატებზე არ გამოვსულვარ.

ნიკა — თუმცა, ებრძოლეთ თქვენს დინებებს, მე რა მესაქმება!

აფრასიონი — იქ დინება არ არის! (პაუზის შემდეგ) **დავანტვი**
თავი ნიჩბებს და ნავეებს, საქმეს მივხედოთ!

ნიკა — ხომ არ მოგშივდათ?

აფრასიონი — არა, ბატონო, ბრევის დიეტაზე ვარ... ეს ფული
ტრანშებით წამოვა ჩვენს მიერ დაარსებულ ქართულ ბანკში. მანამდე
კი, სანამ ავადმყოფობამ ხელი არ დამრია, დიდი ბიზნეს-გეგმა უნდა
შევადგინოთ... პრიორიტეტები და დაცვის მექანიზმები განვსაზღვ-
როთ!

ნიკა — (ღიმილით) მე რომ არაფერი მესმის ბიზნესის?

აფრასიონი — ეგ თქვენი პრობლემა არ არის. აქ ჩემი ექსპერტე-
ბის ჯგუფი ჩამოვა და ქართველებთან ერთად...

ნიკა — ჩემგან მხოლოდ ორასი დოლარი გინდათ?

აფრასიონი — არა, მტკიცე ნების მეგობარი მჭირდება... აბა ამ
კორუმპირებულ ქვეყანაში ვის ვანდო ჩემი მილიარდები, თქვენ უფ-
რო არ იცის?!

ნიკა — კორუფცია ძალზე დელიკატური სიტყვაა!

აფრასიონი — კი, ბატონო, სუპერკორუფცია დაარქვით, მამა-
ძალლობა, ბოლოს და ბოლოს!

ნიკა — სუპერმამაძალლობა! კეთილი... რა წარმოშობისაა თქვენი
მილიარდები?

აფრასიონი — უნივერსიტეტი რომ დავამთავრე...

ნიკა — ალბათ, ჰარვარდი!

აფრასიონი — არა, ეგ ბოსტონელი სნობების აღმამატერია...
მოკლედ, კომპიუტერულ ბიზნესს მოვკიდე ხელი!

ნიკა — როგორც ბილ გეითსმა?

აფრასიონი — (ქედმაღლურად) მე რომ საქმე დავიწყე, ბილ გეით-
სი მაგიდის ქვეშ დადიოდა.

ნიკა — ორასი დოლარი მაინც ბევრია!

აფრასიონი — ყმანვილო, მგონი შევცდი თქვენში, ვაჭრობას კად-
რულობთ?

ნიკა — ღმერთმა დამიფაროს!

აფრასიონი — (მკაცრად) ღმერთმა დაიფაროს საქართველო! ჰო,
მართლა, აუდიენცია უნდა გამიხერხოთ, სასწრაფოდ! ქვეყნის პრე-
ზიდენტთან!

ნიკა — ო, ეგ ადვილი საქმეა! მას ეს ძალიან გაეხარდება!

აფრასიონი — *еще бы*, არ გაეხარდეს! ქვეყნის გადარჩენაზეა ლა-
პარაკი!

ნიკა — ასი დოლარი და ხელი ჩამოვართვათ ერთმანეთს!

აფრასიონი — ორასს წყალი არ გაუვა და, საერთოდ, ფულს ბედ-
ნიერება არ მოაქვს!

ნიკა — სამაგიეროდ, უფულობას მოაქვს უბედურება!

აფრასიონი — შეიძლება ევროთიც გადმოვრიცხოთ პირველი ტრანშები!

ნიკა — (უეცრად) ბატონო აფრასიონ, მე ვერ წაგადგებთ საქმეში!

აფრასიონი — რატომ?

ნიკა — (ჩუმად) მეც ავადა ვარ!

აფრასიონი — რაო, თქვენმა მეგობარმა ფიდომ შეგაშინათ?

ნიკა — (გაოგნებული) ახლა უკვე თქვენ მაშინებთ!

აფრასიონი — სულის სიმტკიცე გჭირდებათ. ძლიერი კაცი მგონიხართ. წინ დიდი საქმეები გველის. სუფთა, ნიჭიერი და გავლენიანი ხალხის ბირთვი უნდა შევექმნათ!

ნიკა — (ჯიბიდან იღებს ფულს) აქ ასოცი დოლარია... და ესეც რისთვის, იცით?

აფრასიონი — ბაბუათქვენს რომ ვგავარ?

ნიკა — და წყალგაუმტარი დრამატურგიისათვის... განსაკუთრებით ქართულ მიწაში ხელის ფათურისთვის... რად გინდათ ნავი და ნიჩბები? ბელეტრისტიკას შეებით.

აფრასიონი — (დგება) არაბივით ვაჭრობთ!

ნიკა — (ამოიოხრებს) ხათუნ, რამდენი გვაქვს სალაროში?

ხათუნა — სამოცდასამი ლარი!

ნიკა — მომიტანე! ესეც ინგლისურის ცოდნისათვის!

აფრასიონი — მე ვაფასებ თქვენს დიდსულოვნებას, მაგრამ...

ნიკა — (მოშლილი) ახლა ვინ არის არაბი?

აფრასიონი — (მშვიდად) თქვენ!

ნიკა — გუგია?

გუგა — ოთხმოცი ლარი მაქვს!

გვანცა — ათამდე მეც მომეპოვება!

ხათუნა — ლარ-ნახევარი ხურდებათ!

ნიკა — შეაქუჩეთ! (შლაპიან ბიჭს) რა ნასტიკურია ბაბუ?!

აფრასიონი — (ფულს ჯიბეში იდებს, ხათუნა სანვიმარს აცმევს) სხვათა შორის, ნიკა, მამათქვენი რომ ყვებოდა, გახსოვთ? არგენტინაში სელექციის გზით ერთი ცხენი დააპატარავეს. ლილიპუტი ცხენი შექმნეს. ყველაფერი შეუმცირეს, გარდა ერთისა. გული ვერ დაუპატარავეს. საქართველოს ადარებდა იმ ცხენს მამათქვენი!

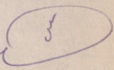
(გასასვლელისაკენ მიდის და ოდნავ უქნევს თავს შლაპიან ბიჭს. უცებ შეჩერდება) ფრეშის რამდენი მმართველს?

ხათუნა — ლარი.

აფრასიონი — (ხურდებით აძლევს გოგონას) ეტო ვამ ნა ჩაი! (გადის)

ნიკა — (სიცილით) როგორც ლოხს, ისე ამახია!

გუგა — ჩვენს ბებია-ბაბუებს გაუმარჯოს!

ნიკა — ვუსმენდი და ვტკბებოდი მისი ნიჭიერებით.

ხათუნა — სხვათა შორის, თვითონ იყო მომხიბლავი ანატოლიანელი
მი!

(ყველა გაკვირვებით შეჰყურებს)

(მობილური ტელეფონის ზარი)

ნიკა — (მობილში) გისმენთ... მარინ?... ტყუილად ლელავ, ყველა-
ფერი რიგზეა! რა და კარგი სურათია... ახლა მოიტანეს რენტგენის პა-
სუხი... რა გატირებს?... კარგი რა, ნუ მიტირებ ცოცხალს!.. ფიდოს არ
დაურეკო, ოპერაციაზეა!

(ვათიშავს მობილს და ბარს ეყრდნობა იდაყვებით)

გუგა — რა ხდება, ნიკა?

ნიკა — (სახეს მოჩანს) არც არაფერი, ძამიკო! რატომღაც მგო-
ნია, რომ დაუფიქრებლად უფრო სწორ ნაბიჯებს ვდგამდი, ვიდრე
ანალიზების შემდეგ!

გუგა — მარინე ნაღდი პენელოპაა! დაემორჩილე ნყურვილის
გრძნობას!

(საკუთარი ხელით გადაახუხინებს ტეკილას)

ნიკა — ის პენელოპა თვითონ გამცილდა!

შლაპიანი — რატომ მოატყუე, ყველაფერი რიგზე მაქვსო?

ნიკა — არ მინდოდა გული ტკენოდა... რაც არ უნდა თქვა, თხუთ-
მეტი წელი ვიყავით ერთად! ახლა უფრო პრაქტიკულ რამეებზე ვფიქ-
რობ. ბავშვზე გავაფორმო, რაც გამაჩნია, საავტორო უფლება და ასე
შემდეგ და... საერთოდ, ჩემს გამო ხარჯი რომ არ ჰქონდეს ლენიკოს.

შლაპიანი — სად მიერეკები, ჯერ ხომ არ იცი საბოლოო პასუხი?!
ლამისაა საფლავის ქვა შეისყიდო წინასწარ!

ნიკა — შო, თუმცა...

შლაპიანი — რას აპირებ?

ნიკა — თუ ცუდია რამე, არ ვიმკურნალებ... ტკივილს გავიყურებ
მხოლოდ. თავსაც ვერ დავიბრიდავ, დიდი ცოდვაა!

შლაპიანი — (ირონიით) არ ვიცოდი, ასე ღრმა მორწმუნე თუ იყა-
ვი!

ნიკა — (ღიმილით) ღრმა თუ არა, რიგითი მორწმუნე ხომ ვარ?!

გვანცა — ნიკა!

ნიკა — (გამოერკვევა) გისმენთ, გვანცა!

გვანცა — (გაუბედავად) მერვე კლასში ჩემი პირველი თავისუფა-
ლი თემა თქვენს მოთხრობაზე დავნერე და თითქმის ნახევარი კლა-
სიც ასე მოიქცა!

ნიკა — (ინტერესით) რომელი მოთხრობა?

გვანცა — „უხილავი მფარველები“!

ხათუნა — (ბლოკნოტით ხელში) ბატონო გუგა, ჩანანერს ხომ არ
გაკეთებთ ამ ბლოკნოტში?

გუგა — საჩივრის წიგნია?

ხათუნა — საალბომო ლექსებისა და ფრაზების კრებულია?

გუგა — საალბომო? აბა, წამიკითხეთ რამე!

ხათუნა — (თმას ისწორებს და ბლოკნოტს გადაშლის)

მე ბავშვობაში მყავდა ძაღლი, სახელად რექსა...

ნადირობაში შემოაკვდა მეზობელ ზემდეგს.

მე გეტყვი ლექსად, დამიბინდა გონება სექსმა...

და ასე შემდეგ, ასე შემდეგ, და ასე შემდეგ...

გუგა — რა გულწრფელი ჩანახატია, ძაღლი, ბავშვობა, ზემდეგი, სექსი...

ხათუნა — თქვენც ჩამინერეთ რამე!

გუგა — მე ვიფიქრებ ამაზე... ლიმონი მომიჭერი!

(წუნწუნის ლიმონს და იჭყანება) მამ ასე... ჯერ ზეპირად და გამოთქმით!

რკინისმკვნიტელა, ტკბილი გეტერა,

ტიკილა მასვა და მომეფერა!

გეტერას მტერი გადაემტერა,

ენდ ითსეთერა, ითსეთერა, ენდ ითსეთერა... ბომ!

ხათუნა — (ტაშს უკრავს) რა უბადლოა, უზადო და სპონტანური... ეეე, და ითსეთერა რას ნიშნავს?

გუგა — (ალბომში აკეთებს ჩანაწერს) და ასე შემდეგ, და ასე შემდეგ... ინგლისურად!

ხათუნა — აჰ, როგორც პირველ ლექსში, არა?

გუგა — პირველიც ეგ არის და უკანასკნელიც! შეუნახე შთამომავლობას!

ხათუნა — (მკერდზე მიიკრავს ბლოკნოტს) შევუნახავ, უპირობოდ შევუნახავ!

გუგა — (მუსიკას მიაყურადებს) ეს სტივ ვანდერია?

ხათუნა — დიახ!

გუგა — (ჩაფიქრდება) ნეტა რა დაემართება, ერთ მშვენიერ დილას თვალები რომ აეხილოს და ენა მუცელში ჩაუვარდეს?!

ხათუნა — სტივ ვანდერს?

გუგა — დიახ, ბრმა გენოსს!

ხათუნა — თვალები აეხილოს და ენა მუცელში ჩაუვარდეს? (ჩაფიქრდება) ალბათ თავს მოიკლავს!

გუგა — ჯიგრული ნათქვამია!

ნიკა — (ბართან მიდის, ზედ შემოსკუპებულ შლაპიან ბიჭთან) შენ ეს მითხარი, ვიცი, რომ ჩემს მეტი ვერავინ გხედავს!

შლაპიანი — სრული ჭეშმარიტებაა!

ნიკა — მე კი მომეჩვენა, რომ მოხუციც გხედავდა.

შლაპიანი — აბა მოხუცი?

ნიკა — აფრასიონ ბუაჩიძე. მომეჩვენა, თითქოს გხედავდა და ერთხელ გაგილიმა კიდეც!

შლაპიანი — (მხრებს იჩეჩავს) მართლაც რომ მოგეგონა? სხვა რა ახსნა აქვს ამას?

ნიკა — (თვალეებზე მოისვამს ხელს) აი, ახლა ისევ შეიცვალე! ხან ბიჭი ხარ, ხან ქალი... ხან კი ბევრი ერთად!

შლაპიანი — (ლიმილით) რას მერჩი, ნიკანდრო, ჩვენ ხომ შენს წარმოსახვაში ვართ მხოლოდ!

ნიკა — (თავს გააქნევს) მართალი ხარ... სხვა ახსნა არ არსებობს!

შლაპიანი — შენ ჯობია გვანცას მიხედო... ცოდოა გოგო. თან მგონი, ავარდი კიდეც. მოგეწონა?

ნიკა — ჰო, სამწუხაროდ!

გუგა — (ჩაფიქრებით) ტეკილასაც ალარა აქვს ჭრა!

ნიკა — (გვანცას მაგიდასთან ჩამოჯდება) ალარ გვინდა დღეს შეკითხვები, გთხოვთ... ხვალისთვის გადავდოთ!

გვანცა — როგორც გენებოთ!

(ჩანთაში აწყობს დიქტიფონს და ქალაღებებს)

ნიკა — (უხზოდ შეჰყურებს ამ პროცესს, შემდეგ ხელს დაადებს ხელზე) არ ნახვიდეთ!

გვანცა — უკაცრავად, მაგრამ...

ნიკა — დარჩით, გთხოვთ... გეხვეწებით!

გუგა — მე კი გემუდარებით! ბომ!

შლაპიანი — გუგა, მურმანო!

გვანცა — დავრჩები!

ნიკა — გმადლობთ. ცოტა ხანს ჩუმად ვისხდეთ!

(გვანცა ორივე ხელს აღმართავს და თითებს ერთდროულად მიიღებს თვალეებზე, ყურებზე და ტუჩებზე)

ხათუნა — (გუგას) მოდით, სახვევს გამოგიცვლით!

გუგა — რაო, აქ აფთიაქიცა გაქვთ?

ხათუნა — მხოლოდ ბინტი!

გუგა — ნაკერთან ფრთხილად ოღონდ!

ხათუნა — მე მედდების კურსებზე ვსწავლობდი!

გუგა — რა უნივერსალური ხარ, ხათუნ!

ხათუნა — თქვენ კი რენესანსული ტიპი ხართ!

(გადის ბინტის მოსატანად)

გუგა — დააა, ნახვატალას, დევოჩკა!

(სიგარეტს უკიდებს. ხათუნა ბრუნდება)

ხათუნა — ნუ იძაბებით, არ გატკენთ. რა მშიშრები ხართ კაცები და არ თქვათ რა, რა რომანტიული ინტიმიო!

გუგა — რა რომანტიული ინტიმიო?!

ხათუნა — (კეკლუცად) თქვენ სახიფათო კაცი ხართ!

გუგა — ეხ, ტროლეიბუსში უკვე ადგილს მითმობენ!

შლაპიანი — (მხიარულობს) ჰო, შენც სულ მუნიციპალურ ტრანსპორტით დასეირნობ!

ხათუნა — (სახვევს ამაგრებს) ხომ არ გიჭერთ?

გუგა — არა, მაგრამ სურვილი გამიჩნდა, ხშირხშირად გავიტეხო თავი!

შლაპიანი — (სევდიანად) სულ გამომიჩერჩეტდნენ ძმაკაცები!

ხათუნა — აუტანელი ხართ! (გადაიკისკისებს, შემდეგ სახვევს მაკრატლით მოჭრის) ვოლა! მაჩუქებთ თქვენი ლექსების ნიგნს?

გუგა — აუცილებლად!

ხათუნა — და რას ნამიწერთ ყდაზე?

გუგა — ავტორი გაფრთხილებთ, რომ ლექსების კითხვა სახიფათოა თქვენი ჯანმრთელობისათვის!

ხათუნა — რა არაორდინალურია!

გუგა — (დაიკვნესებს) შენ მე ბოლოს მომიღებ, ხათქუნ!

ხათუნა — ვაიმე!

გუგა — (დაფეთებული) რა მოხდა?

ხათუნა — ლუკმა არ ჩაგიდევთ პირში. ახლავე გაგიმზადებთ ბუტიერბროტს!

(გარბის)

გუგა — ბომ?!

ნიკა — დღეს იყო სასამართლო?

გვანცა — დიახ. დღეს დილით.

ნიკა — უცნაური გრძნობაა, არა?

გვანცა — პირიქით, ძალიან მკაფიო და ცხადი. უცნაური თუ საცნაური ის შეკითხვებია, საკუთარ თავს რომ უსვამ. რა იყო ეს ერთად გატარებული წლები?.. როდის იყავი ნალდი, მაშინ თუ ახლა?.. ისეთი შეგრძნება მაქვს, თითქოს ჩემი კლონი იყო გათხოვილი! ლიტერატურამ დამლუპა!

ნიკა — (ეცინება) ეგ როგორ?

გვანცა — (ღიმილით) ძალიან მიყვარდა სათავგადასავლო რომანები! ძლიერი, კეთილშობილი. ღირსებით აღსავსე კაცები... ჩემს უნკასს ვეძებდი!

ნიკა — ვერავინ გადმოხტა კლდიდან?

გვანცა — მიტომაც იყო უნკასი, უკანასკნელი მოპიკანი... ეს ველარ გავთვალე! თუმცა, გათვლებში ისედაც მოვისუსტებ!

ნიკა — თქვენი მეუღლე ალბათ გრძნობდა ამას...

გვანცა — დიახ, მითხრა კიდევ, პიგმალიონები ცუდად ამთავრებნო!

ნიკა — სწორი უთქვამს.

გვანცა — ჰო, არ იყო უჭკუო ბიჭი... საერთოდაც კარგი ბიჭი იყო,

აბა ამდენი წელი რა გამაძლებინებდა?... და კიდევ... ხომ არ დაგვალა
ლეთ ჩემი გულწრფელობით?

ნიკა — მე თვითონ არ გკითხეთ? რამე ქონებრივი კონფლიქტი
ხომ არ ყოფილა?

გვანცა — ო, არა. ისე არ იფიქროთ, თითქოს ჩემმა ექვნიანობამ
დაანგრიო ოჯახი!

ნიკა — მე სხვა რამეს ვფიქრობ, თქვენ თვითონ ხომ არ უბიძგეთ
სხვა ქალისკენ, უნკასობა რომ შეანერეთ?

გვანცა — (ჩაფიქრდება) ეს აზრი მანამდე არ მომსვლია თავში...
მაგრამ, არა... არანაირი ძალდატანება ჩემი მხრიდან არ ყოფილა...

ნიკა — ამას თქვენ ამბობთ!

გვანცა — მერწმუნეთ, ძალიან მარტივი ვარ ურთიერთობაში და
სრულებით არ ვეძებ სირთულეებს. მისი ლალატი დამანგრევედა, ჯერ
კიდევ რომ მყვარებოდა. ისე, რა მყიფე ყოფილა ყველაფერი!

ნიკა — ჰო, იოლად მსხვრევადია! რკინა-ბეტონს ძნელად თუ ნა-
ანყდება კაცი!

გვანცა — თქვენ, მგონი მე მამტყუნებთ!

ნიკა — ვინ მომცა ამის უფლება... თან, მე ხომ არაფერი ვიცი
თქვენს შესახებ! სულ არ გენატრებათ?

გვანცა — როგორ შეიძლება მოგენატროს სიზმარი, რომელიც
დილით აღარ გახსოვს?! თქვენი ერთი ნაწარმოების გმირი ამბობდა,
თითქოს უკაცრიელ კუნძულზე ვიყო, მინდა ბოთლში წერილი ჩავაგ-
დო, ვარ ამა და ამ გრძედზე და განედზე, მიპოვეთო!

ნიკა — რატომ გაგახსენდათ?

გვანცა — მე არ ჩავაგდებდი ბარათს ბოთლში, პირიქით დავიმა-
ლებოდი იმ კუნძულზე!

ნიკა — ცოტა ხომ არ აზვიადებთ?

გვანცა — (ღიზიანდება) ძალიან გთხოვთ, ნუ ნაბავთ მამაშვილუ-
რად თვალებს!

ნიკა — (ცივად) მეტი აღარ დალიოთ!

შლაპიანი — ჰა, მუტრუკო, რას უტოკავ, რა თქვა ასეთი?

გვანცა — უკაცრავად! (პაუზის შემდეგ) უფროს-უმცროსობაში
ჩავეჭერი, ვატყობ!

(ნიკა ჯერ განცვიფრებული შეჰყურებს, მერე სიცილი უტყდება,
გვანცასაც ელიმება)

ნიკა — და თქვენ ამბობთ, მარტივი ვარო!

გვანცა — (მოულოდნელად) თქვენ როგორ ხართ?

ნიკა — (გაკვირვებული) გმადლობთ, ისე რა...

გვანცა — მე არ გეკითხებით, როგორ ბრძანდებით მეთქი, მე
გკითხეთ როგორ...

ნიკა — (ანყვეტინებს) ახლა მივხვდი. ცუდად! და საერთოდ დღეს

ეს შეკითხვა...

გვანცა — რაო, ბარტაგოი შეკითხვაა?

ნიკა — (სიცილი უტყდება) ზუსტად! (პაუზის შემდეგ) იცით, ერთ-
მა ჭკვიანმა პირატმა რა მოიფიქრა: კლდოვან, რიფებით სავსე ყურე-
ში, ყალბი შუქურა დადგა. შტორმისა და ნისლის დროს გემები დან-
დობილად მიდიოდნენ ამ შუქზე და ილუპებოდნენ. ასე, ყოველგვარი
აბორდაჟების გარეშე, აღწევდა მიზანს!

გვანცა — თქვენ მეკობრე ხართ, თუ მსხვერპლი?

ნიკა — არ მიყვარს სიტყვა მსხვერპლი, მაგრამ ჩემი გემი დალე-
წილია და გაქურდული! ჩემი ლამაზი კარაველა!

გვანცა — თქვენ ხომ გადარჩით?

ნიკა — გადავრჩი, ნაპირზე გამომრიყა ტალღამ. იცით, რომელი
კუნძულის ნაპირზე... (ხმას დაუნეგს) იმ კუნძულის, სადაც თქვენ იმა-
ლებით!

გვანცა — კეთილი იყოს თქვენი გამორიყვა, მაგრამ რა ვუყოთ
ბოროტს და ჭკვიან პირატს!

ნიკა — დავბრიდოთ!

გვანცა — გაგრძელება თუ აქვს ამ ისტორიას?

ნიკა — (ცოტა ხანს უყურებს გოგონას, შემდეგ სიგარეტს მოუკი-
დებს) სამწუხაროდ, არა!

გვანცა — (ნაძალადევი სიცილით) Концерт скончался!

შლაპიანი — (უკმაყოფილოდ) რა კატა-თაგვობანას ეთამაშები?

ნიკა — ხომ არ გაგიჟდი, წამით დამავინწყდა ასაკი და ის ოხრობა,
რაც მჭირს!

შლაპიანი — იმ ანეკდოტს მახსენებ, გასისხლული ნიქარა ბიჭს
რომ ეხვეწება, ეგ მაკრატელი და სავარცხელი უკან გადააგდე, წინ ნუ
ისვრიო!

ხათუნა — (შემოდის თეფშით ხელში) თქვენი ტოსტიკი ინებეთ!
ხომ გემრიელია?

გუგა — (ილუკმება) ძალიან, ბომ!

ხათუნა — წიგნი მაჩუქეთ და კიდევ გაგიკეთებთ!

გუგა — უნდა დავძებნო, მე აღარ მაქვს!

ხათუნა — სამაგიეროდ, ჩვენ გვაქვს... ახლა გამახსენდა! ოღონდ
ყველაზე მაღალ თაროზეა, უნდა აძვრეთ!

გუგა — (უხალისოდ) კიბე?

ხათუნა — კიბეც მოგვეპოვება... წამობრძანდით!

გუგა — (დგება) საით მიმავაბუნძულელებს ეს ქალბატონი? (ხათუნას
გაყვება)

ნიკა — (უხერხულ სიჩუმეს არღვევს) ხომ არ მოგშივდათ?

გვანცა — (დგება) არა, გმადლობთ, ახლა კი წამდვილად დამავი-
ანდა! (ნიკა უეცრად წინ გადაიხრება და კვნესის) რა გემართებათ?

ნიკა — (წვალებით) სპაზმია, ახლავე გამივილის!

გვანცა — (შემფოთებული) რამე ნამალი არა გაქვთ?

(ნიკა თავს უქნევს, ჯიბიდან ტაბლეტებს იღებს და პეშვით ჩაიყრის პირში, შემდეგ ტეკილას გადახუხავს) ნამალს ტეკილას აყოლებთ? ეს სად წერია?

ნიკა — (სულს ითქვამს) ჩემს კარაბადინში!

გვანცა — ნიკა, გთხოვთ, ნუ აკეთებთ ამას!

ნიკა — მეცა მაქვს სათხოვარი. არ ნახვიდეთ, არ დამტოვოთ მართო ამ კუნძულზე!

გვანცა — (პაუზის შემდეგ) აკი სიუჟეტის ძაფი განწყდაო?

ნიკა — რას გაუგებდ ამ დრამატურგიას! ვინ იცის, იქნებ... რა დაგემართათ?

გვანცა — (თვალს ისრესს) რალაც ჩამივარდა თვალში!

ნიკა — (სკამზე დასვამს) ახლავე გიექიმებო!

გვანცა — (ლიმილით) ტეკილას ჩამანვეთებო?

ნიკა — არა, სულს შეგიბერავთ! (ნელზე მოხვევს ხელს და თვალს გაახელინებს. ნაზად უბერავს სულს) ახლავე გაგინიავებო მაგ მშვენიერ თვალებს! ეს ალბუციდზე ეფექტურია!

გვანცა — დიახ... ეფე... ქტუ... რია!

ნიკა — რატომ ლაპარაკობთ ნყვეტილად, ჩემმა სიახლოვემ ხომ არ აგალეღვათ?

გვანცა — (წვალებით) არა... ნეკნები...

ნიკა — (გაოცებით) ნეკნები?

გვანცა — ჰო... ძალიან მომიჭირეთ ხელი... და... ველარ ვსუნთქავ!

ნიკა — ეს პროცედურის ნაწილია!

გვანცა — ამდენი სულის... ბერვისაგან... ძილი მოგერევათ!

ნიკა — ახლა მე ვერაფერი მომერევა! (კოცნიან ერთმანეთს. უეცრად საშინელი გრუხუნის ხმა ისმის).

ხათუნას ხმა — (კივის) ვაიმე! (ნიკა და გვანცა ერთმანეთს შეხედავენ და ხმაზე გარბიან)

ხმები — ჯერ წიგნები მოაცილეთ... სად არის?... აგერ ფეხსაცმელი მოჩანს... ფეხით გამოვათრიეთ... გადაყარეთ ეს წიგნები... აი, რალაცას ზმუის!

შლაპიანი — გუგას პონას შლიმანი სჭირდება!

(შემოყავთ გაკავებული, დარეტიანებული გუგა, სახვევი ცალ თვალზე აქვს ჩამოფხატული)

ნიკა — (შვებით) პოეტის ჭეშმარიტი ფინალია!

გვანცა — ვიფიქრე, რალაც აფეთქდა-მეთქი!

გუგა — Вы когда нибудь видели, такую великолепную катастрофу?!

ხათუნა — აი, სწორედ ეგ ფრაზა ჩამინერეთ თქვენს წიგნში!

გუგა — (ხელში ჩაბლუჯულ წიგნს დახედავს) ეს ჩემი წიგნი არ არის, ტომას ელიოტია!

ხათუნა — (მზიარულად) მე კი ვიპოვე თქვენი კრებული, როცა ტყვეობიდან გიხსენით!

გუგა — (რალაცას ჩაჯღაბნის წიგნში და სკამზე დაეშვება) არა, დღეს ჩემი დღე არ არის, თუმცა არც გუშინ იყო! (უეცრად ახსენდება) ეინა თქვა ჩემზე, ზმუსისო! მე არ ვზმუოდი, ელემენტარული ასფიქსია მქონდა.

გვანცა — (ნიკას ნაზად) მეც მქონდა პატარა ასფიქსია!

ხათუნა — (კითხულობს გუგას ჩანაწერს) მეგობარო, ეს არ არის წიგნი, ხელი ახლე და კაცს შეეხები!

გუგა — ბოდში ბიბლიოთეკის დაქცევისათვის! ბომ!

ნიკა — გულთან ახლოს ნუ მიიტან! დავალაგებთ! (ტელეფონის ზარი) გისმენთ... ხათუნას? (თვალთ ანიშნებს, ყურმილი აიღეო)

ხათუნა — (ბართან მოდის) ალო... ჩვენ აღარაფერი გვაქვს სალაპარაკო... შენი იდიოტური შაყრებით კამა-სუტრაზე და... კიდევ ბევრი მახსენდება... დაახვიე აქედან! ჰო, ჰო, დაახვიე-მეთქი! რა იფიქრე, რომ ასეთი მიამიტი და შტერი ვარ? შენ კი გამოსული ბიჭი, ჩემზე კაეფობ?.. მოვრჩეთ, აღარაფერი... (დიდხანს უსმენს) შენ ისევ ხუმრობ! ... ვიზებიც? ... რა საბუთები უნდა შევავაროვო? (უსმენს) გეხვეწები, მართალი მითხარი, მორიგი ხუმრობაა თუ...? ... როგორ, უარაფროდ? მარტო კბილის ჩოთქით ხომ არ წამოვალ? ... არა, არა, ამხელა ხარჯი რა საჭიროა... შე ყველაფერი მაქვს სამოგ ზაუროდ, ჩემთვის მთავარი თვითონ პარიზია... ვაიმე, მგონი არ ტყუი! ვინ არის დემულენი? ... როგორ თუ დაანგრიოს, ეგ ხომ კულტურული ძეგლია? კარგი, მოვემზადები, მაგრამ კიდევ ერთხელ გთხოვ, ნუ მომატყუებ, ისედაც შეგირიგდები! (დიდხანს უსმენს. ბედნიერი ღიმილი აღბეჭდია სახეზე) არა, ეს უკვე შენი ფანტაზიებია... ვინც არ უნდა იყოს, ის შენი მეგობარი, იცი, რა რთულია სააგენტოში გასინჯვა? (იცინის) შენ მონეული ხომ არა ხარ? ისეთი ხმა გაქვს... კარგი, გეყოფა, ისედაც ამერია ტვინი... (უეცარი დაეჭვებით) მანდ ვინ ხითხითებს? ... მომეჩვენა? (შეგობით) ჰო, ვილაც ჩაერთო, ეტყობა... მომისმინე, რა საბუთებია საჭირო?.. (წყენით) გაითიშა... ალო, ალო... გაითიშა! (ქიდებს ყურმილს და მაგიდასთან ჩამომჯდარ სამეულს მიეჭრება) ბატონო ნიკა, დიდი სათხოვარი მაქვს თქვენთან!

ნიკა — ბრძანე, ხათუნ!

ხათუნა — (ლელავს) მეგობარმა დამირეკა... რალაც გენიალურ ამბავს მთავაზობს... მე გაბუტული ვიყავი და ახლა, რომ შევურიგდე... მოკლედ, პარიზში მეპატიჟება... ერთი კვირით. (ბედნიერი სიცილით) მსუბუქად წამოდიო, ყველაფერს იქვე ვიყიდითო... უი, ეს რა შუაშია... ავირიე... ისე მოულოდნელად... ძალიან კარგი კულტურული პროგრამა-

მამა! ... თვითონ ნამყოფია და იცის! ... ყველაზე მეტად მინდა ბასტი-
ლია განახოო, თან დროზე უნდა ჩავასწროთ, თორემ ვილაღდება...
ნი ბასტილიის დანგრევას აპირებსო... გამიკვირდა სხვათა შორის, პა-
რიზი თბილისი ხომ არ არის, იქაც ანგრევენ კულტურულ ძეგლებს?
და კიდევ... თუმცა „ჩრვეო პარიზაც“ ხომ აიღეს...

ნიკა — (ყვირის) შენყვიტე! (შემდეგ უფრო მშვიდად) შენყვიტე ეს
ისტერიკა!

ხათუნა — (დაბნეული მისი რეაქციით) რატომ მიბრაზდებით, მე
მხოლოდ გიყვებოდით... შინდოდა ვიზებზე დამხმარებოდით... (გაკ-
ვირვებული შეშყურებს უზმოდ მჯდარ სამეულს) და კიდევ... რომ გა-
გეშვით... უხელფასოში... რა მოხდა, რატომ მიყურებთ სამივე ასე?

გვანცა — (პაუზის შემდეგ დგება და მხრებზე ხვევს ხელს გოგო-
ნას) მოდი, ჩამოჯექ, ხათუნა!

ხათუნა — ის ახლა დარეკავს... ტელეფონი გაითიშა!

გვანცა — მომისმინე... ბასტილიის ციხე ორი საუკუნის წინ დაან-
გრიეს!

ხათუნა — მერე რა... როგორ თუ დაანგრიეს?

გვანცა — იმ დემულენმა დაანგრია ხალხთან ერთად... ორი საუ-
კუნის წინ!

ხათუნა — (უშნეოდ) ესე იგი?

გვანცა — ესე იგი, შენი ვაჟბატონი უნიჭოდ ხუმრობს... (იფეთ-
ქებს) კი არ ხუმრობს, დაგცინის ეგ შობელძალი!

ხათუნა — (ხელებს მიიღებს ყურებზე) ნუ ყვირი, გვანცა, გთხოვ,
ნუ ყვირი! მე ყველაფერს მივხვდი! (სომნამბულასავით მიდის დახლ-
თან და მექანიკურად ამშრალებს ჭიქებს. უსიცოცხლო ხმით) რატომ
დამცინა? რატომ უნდა მოგინდეს ადამიანის დაცინვა... რა საჭიროა
ეს? (ტელეფონის ზარი. ხათუნა თავს ჩაქინდრავს, ნიკა ყურმილს
იღებს)

ნიკა — გისმენთ! ხათუნას არ სცალია... ჰო, სხვათა შორის, კამა-
სუტრა ჩვენს ბიბლიოთეკაში არ არის! იმიტომ, რომ შენი დედიკოს
საძინებელში დამრჩა!.. ახლა კი, მე მომისმინე, შე ქარაქუცა! ერთხე-
ლაც რომ დაურეკო ხათუნას, ძალიან ცუდად მოვიცლი შენთვის... ჰო,
ხუმარა ბიჭო, ნამდვილად არ დავიზარებ! (კიდებს ყურმილს)

გუგა — სეფე ჭიქა ხათუნას!

გვანცა — ერთადერთი სამკურნალო რეცეპტია, ბატონებო?

ნიკა — ხათუნ, გილოცავ დაბადების დღეს! კიდევ ერთხელ!

გვანცა — დაანებე თავი მაგ ჭიქებს და ჩამოჯექი! (ტელეფონის
ზარი. ნიკა ყურმილს იღებს).

ნიკა — ბატონო... ხათუნას? ახლავე... (ყურმილს აფარებს ხელს)

ხათუნ, მე მგონი ის ბიჭია, მეორეს რომ ეძახი!

ხათუნა — (ყურმილს იღებს) გმადლობთ, ბატონო ნიკა! გამარჯო-

ბა... სად ხარ? ჰო, ვხედავ... დამიცადა ნუთით... (ყურმილს ხელს აფარებს) შეიძლება ცოტა ხნით გავიდე... აქვე ქუჩის მეორე მხარეს?

ნიკა — ნადი, ხათუნ! (ხათუნა წინსაფარს იხსნის, ჩანთიდან სარკეს ამოიღებს, შეათვალიერებს თავს და გვანცას შეხედავს. გვანცა ცერა თითს აუნწევს. გოგონა გადის)

გვანცა — როგორ ჩამწარდა დაბადების დღე!

ნიკა — (ლიმილით) თქვენ ხათუნას არ იცნობთ, ხუთ ნუთში მისი კისკისი აიკლებს აქაურობას!

გუგა — (რაღაცას აკვირდება გარეთ) რამხელა კამბეჩია?

ნიკა — რომელი?

გუგა — ხათუნას რომ ელაპარაკება... არც მეორე მყავს ტანწერ-ნეტა და ბექბრტყელი, ისიც გვარიანი ჯორია, მაგრამ ხათუნას მეგობარი რაღაც უსაშველოა!

გვანცა — (ლიმილით) ხათუნა მაგას ბაობაბს ეძახის!

ნიკა — რას ერჩით ბაობაბს? (მობილს კრეფს, ცოტახანს უსმენს და ისევ კეცავს)

გვანცა — (შეკვივლებს) ვაიმე... ვაიმე!

ნიკა და გუგა — (ერთხმად) რა მოხდა?

გვანცა — (სკამიდან წამოხტება. თვალცრემლიანი) სილა გაარტყა ხათუნას იმ პირუტყყმა (გარბის გასასვლელისკენ. ნიკა უკან გამოედევნება)

გუგა — (სწრაფად ხსნის დანას) ატ, თქვე ნუნკლებო! (დაედევნება მათ)

შლაპიანი ბიჭი — რა ვქნა, გიორგი სააკაძის, ნეზე ამძვრალი ბიჭვით უნდა გადმოვცე ბრძოლის ძირითადი მომენტები! აი, ნიკამ ორჯერ მაგრად დააშხულია კამბეჩს, მაგრამ ძვრა ვერ უყო... რაღაც ანომალიასთან გვაქვს საქმე! მეორე მუტანტს ჩხუბი არცოდნია, ამიტომ ნიკას და გუგის მიერ ჩატეხილმა ცხვირმა ისე დაასვედიანა, რომ მცირე კროსი გამართა ხალხმრავალ ქუჩაზე... მაგრამ რა ვუყოთ ხათუნას კამბეჩს? ჯანი და ახალგაზრდობა მის მხარეზეა... მაგრამ ჩემი ბებერი ძმაკაცების გამოცდილებაც ანგარიშგასაწივეი ფაქტორია... და აი, გუგამ მატადორის უზადო გრაციით, მცირე ჩხვლეტა მიაყენა დანით ხათუს მუტირებულ კავალერს უკანა, რბილ ნაწილში... რასაც დაზარალებულის ღმუილი და ბრძოლის ველის დატოვება მოყვა, თანაც ისეთი სისწრაფით, რომ საქმეში ჩაუხედავი კაცი იფიქრებდა, რომ მას სადღაც ძალიან ერქარება... ყველაფერ ამას თან ერთვოდა ჩვენი გოგონების კვილი და ქრისტიანული შეგონებები! ახლა ოთხივე აქეთ მორბის. შევეგებოთ მათ...

(ოთახში გვანცას სახეზე ხელაფარებული ხათუნა შემოყავს, მათ ნიკა მოყვებათ, რომელიც ფრთხილად ისინჯავს დაზარალებულ ყბას).

გუგი — (შემოდის ოთახში, დანას ცერად აღმართავს ჰაერში და დასჭყივლებს) გახლავართ ზეიდაური...

ნიკა — (სწრაფად მოტრიალდება და დანას ართმევს ხელიდან) ხომ არ დაჭერი?

გუგა — არა, რომელი ყასაბი მე მნახე? ტაკოში ვუჩხვლიტე ოდნავ!

ხათუნა — (მშვიდად) მკვლელი, მკვლელი, მკვლელი!

გუგა — (დაბნეული) ხათუნ, ოდნავ ვუჩხვლიტე... ტაკოში! და საერთოდ, უფიქსატორო დანაა...

ხათუნა — (დინჯად იმეორებს) მკვლელი, მკვლელი, მკვლელი!

გვანცა — ხათუნ, დამშვიდდი, არაფერი მოსვლია იმ მუტრუკს!

ხათუნა — (შესაშინებელი სიმშვიდით) მე აქ ინტელექტუალურად და სულიერად ამაღლებას ვაპირებდი, ამიტომ გამომიშვა დეიდამ... და მკვლელების, ლოთებისა და გიჟების ხელში მოვხვდი... ეს რაღაც მთვრალი ხომალდია!

ნიკა — ხათუნ...

ხათუნა — (კვლავ მონოტონურად) მიშველეთ, მიშველეთ, მიშველეთ... მე ორი თაყვანისმცემელი მყავდა... ორივე მირეკავდა ხოლმე, მწერლებმა და პოეტებმა გამიქციეს ისინი... (უეცრად წყვეტს რეჟიტატივს და კვილზე გადადის) აღარავინ დამირეკავს, აღარც პირველი, აღარც მეორე! რას მერჩოდით, რას მერჩოდით?!

გვანცა — ხათუნ, ბიჭებმა შენ დაგიცვეს...

ხათუნა — (კვიის) რატომ დამიცვეს? რატომ დამიცვეს ასეთი გააფთრებით?! აღარავინ დამირეკავს! (ბარისკენ შემოტრიალდება, ზედ გადაემხობა და ტირის)

გუგა — (მობოდიშებით) ხათუნ, აი ასე მეჭირა დანა... მხოლოდ წვეტი სჩანდა... ტაკოში ოდნავ... (ათვალეირებს ხათუნას გამობზეკილ ტაკოს) ვუჩხვლიტე, მაგრამ მგონი მისამართი შემეშალა...

(ნიკა ხელს კიდებს მას და ხათუნას მომხიბვლელი ადგილების თვალეირებას აწყვეტინებს)

ნიკა — მართლა უჩხვლიტე?

გუგა — სულ ოდნავ... რატომ იღმუვლა, არ ვიცო!

ხათუნა — აღარავის ვეყვარები... არავის ვუყვარვარ!

ნიკა — რა ვქნათ, ისტერიკა აქვს!

გუგა — ამ დროს სილის გაწნაა კარგი, მაგრამ მე არ შემიძლია!

გვანცა — გაგიყვით, კიდეც სილა რომ მოხვდეს, საერთოდ გადადგება ჭკუიდან!

ხათუნა — აჰ, სილაც უნდა მლენოთ?! (პირს ალებს და ღნავის) არავის ვუყვარვარ, მიშველეთ!

ნიკა — აბა, ახლა გაჩუმდი! (ხათუნა დამფრთხალად უყურებს მას) შენ ღმერთს უყვარხარ, გესმის, შენ ადამიანი ხარ და ღმერთს უყ-

კ

3

ვარხარ! (დაბნეული ხათუნა სკამზე ეშვება და ხელებს მუხლებზე დაინყობს)

გუგა — შენ ადამიანი ხარ და ღმერთს უყვარხარ! ბომ! დანა კი მართლა უფიქსატოროა, შეხედე!

შლაპიანი ბიჭი — არ მიანვა ამ უფიქსატოროს?! მილიციაში ხომ არ იძლევი ჩვენებას? (მობილური ტელეფონის ზარი)

ნიკა — გისმენთ... მარინე, ახლა არ გადამრიო, იმდენჯერ მათქმევინე, მშვიდობა არის მეთქი, სანამ ომი არ დაიწყო, კარგად ვარ, კარგად, შენ თუ არ გამხდის ძალით ცუდად! (თიშავს მობილს და ბარზე მდგომ ტელეფონის ყურმილსაც გადადებს)

გვანცა — (ჩუმად. ხათუნას) ხათუნ, ბიჭებმა შენი ღირსება დაიცვეს... რაც შეეხება კავალრებს, ხვალ მთელი თბილისი რომ გაიგებს, რა კაცებმა გამოიღეს შენთვის ხელი, შენი აქციები ცაში ავარდება!

ხათუნა — (ყურებს ცქვიტავს) მართალი ხარ, იცი?!

გვანცა — (ღიმილით) სარკეში ჩამახედებ? ჩემი სახლში დამრჩა!

ხათუნა — (გამოცოცხლებული) სარკეში კი არა, თუ გინდა სულში ჩაგახედებ!

გუგა — ხათუნ, ვითომ პოდიუმზე ხარ და ჩვენთვის პატარა დეფილე გამართე! მე ხომ შეგისრულე წიგნზე!

ხათუნა — (თმებს ისწორებს) ვაიმე, არ ვიცი...

გუგა — იცი, იცი! (გოგოები გადაიან)

ნიკა — (ნატკენ ხელს ისრესს) ქვის ყბები ჰქონდა იმ შობელ-ძალღს? ახლა მაინც მომიყევი, როგორ გაიტეხე თავი! თან გადაგიხვევ!

გუგა — (იმანჭება ტკივილისგან) ტიემესში ვიყავი, გამოფენაზე და ერთი კოხტა გოგონა გამაცნეს. აღმოჩნდა, რომ ლექსებს წერს და ფემინისტური მოძრაობის ლიდერია საქართველოში... ფრთხილად რა...

ნიკა — ბოდიში... მერე...

გუგა — წვიმა ნამოვიდა, მას კი ზონტი ჰქონდა... ჰოდა, შევეყუყუეთ ორივე... ჩემს სახლთან რომ მივედით... მომიკიდე რა!.. ვანიჩკა გახსოვს, ჩემი მეზობელი?

ნიკა — აბა, ვანიჩკა?!

გუგა — ძველი პრაშლიაკი! ნაკოლკა ჰქონდა ასეთი: „ფეხები დამბანე, ცელქო!“ მოკლედ, მაგ ვანიჩკამ თავის სარდაფში ლამის კლუბი გახსნა და ვიფიქრე, იქ ჩავიყვან ჩემს პასიას-მეთქი, მაგრამ ბატონმა ვანიჩკამ ამიხსნა, დღეს უშიშროების ბიჭები ქეიფობენ და არ ღირს შენი ჩასვლაო. მე ვუთხარი, მეგონა კოტტონ-კლუბი გქონდა, შენ კი ძერჟინსკის კლუბი გაგიხსნია-მეთქი!

ნიკა — (იცინის) რა გიპასუხა, ატრიცალოვეკის ბერმუხამ?

გუგა — დაიმორცხვა ცოტა. ბოლოს სახლში მივიყვანე ის პოე-

ტესსა. ანუკი და ბავშვები სიდედრთან ათევდნენ ლამეს...

ნიკა — თავზე დაგადგა?

გუგა — მოთმინება, თავადო! აქეთ მისმინე... იმ ჩემი ცრფვილი სავეს სუფრაფისტკამ ჯერ ლექსი დაჭექა, ხოლო შემდეგ დასძინა: მე მარტო კალამში კი არა, კარატეშიც უბადლო ვარო, რამდენიმე კატა გააკეთა და ტორშერს, კარადას და თაროებს სულ დედა უტირა. დალენა ყველაფერი! თან რალაც გამყივან კლიჩს დასაძახოდა!

შლაპიანი ბიჭი — ამას პქეია, Предварительные любовные игры!

გუგა — და ამ დროს შემოდის ანუკი! ვილაც იდიოტმა ხრუსტალის საფერფლე გვაჩუქა შარშან... დანარჩენი იცი! ჩემი ბელურა წინა ინკარნაციაში ნალდად ბადროსმტყორცნელი იქნებოდა... Без замаха ისე დამაშხულია წარბში, რომ, ბომ!

ნიკა — პოეტესსა?!

გუგა — იშუსტრა და ფანჯრიდან გადახტა... მაინც ბელეტაჟია, ბომ!

შლაპიანი ბიჭი — აფსუს დროებავ, წინათ მგოსნები მინიმუმ მეოთხე სართულიდან ხტებოდნენ!

ნიკა — ცოლმა ლოგინშიც რომ შეგისწროს ქალთან, მაინც არა უნდა იძახო, ძვირფასო, ეს ყველაფერი მტკნარი სიცრუეაო! (სიცილით შემოდინან გვანცა და ხათუნა. ხათუნას მცირე ცვლილებები შეუტანია თავის სამოსში და მზადაა „დეფილესთვის“).

ნიკა — (მობილს რთავს) ანუკი, გამარჯობა, ნიკა ვარ!.. მგოსანი ჩემთან არის, აქ გაათია ლამე! ანუკი, დამიჯერე, შენს მიერ შერისხული გუგა უმნიკვლოა შენს წინაშე!

შლაპიანი ბიჭი — როგორ უხდება გუგას სიტყვა — უმნიკვლო!

ნიკა — ხომ იცი, არ მოგატყუებ, მერწმუნე, შენ ხომ ჭკვიანი გოგო ხარ?! აბა, გკოცნი!

გუგა — (დაძაბული) არა თქვა, ჭკუა რომ მქონოდა, მაგაზე არ გავეთხოვდებოდიო?

ნიკა — თქვა!

გუგა — ესე იგი შემირიგდა, ბომ!

ნიკა — აბა, ხათუნ, პოდუმი გეძახის! (თიშავს მობილს)

ხათუნა — (მეფური ფესტით) გვანცა დააჭირე პლაუს... უი, ბოდიში, ფლეის! (გვანცა მაგნიტოფონს რთავს. ხათუნა წელში გაიხნიქება და მუსიკას ააყოლებს ტანს)

ნიკა — რა არის ეს? რომაელი ლეგიონერივით რომ დააბოტებ?! აბა, მსუბუქად, მოსწყდი ამ ცოდვილ მინას... კარგია, მშვენიერია... ასე... წარწარად, უფრო წარწარად... ბატონებო, გაარონინეთ ეს ბალანა პოდუმზე და ახალი ტროას ომი დაიწყება... ცაცურე, ხათუნა, ძირს არ დაიხედო... შენ მალლა ხარ, დაბლა შენით დარეხვილი მამაკაცები ირევიან, შენ ვერ ამჩნევ მათ... მზისკენ მიცურავ, ლამაზო გედო, შენ

ლეოვჯუხი

3

არავისთვის გცალია... იარე ხათუნ... შენ საოცარი ხარ, იდუმალი და მიუნდომელი! შენ შენი ოცნებისკენ მიაბიჯებ! შენ იქ გელიან! (ხათუნა უცებ შეჩერდება, ხელებს სახეზე აიფარებს და ეკითხი წასკდება)

ნიკა — (მკლავებს შლის) ისევ ღნავის!

გვანცა — (ლიმილით) არაუშავს, ეს კარგი ცრემლებია!

(სცენის აქეთა მხარე ბნელდება და ყველა ბინდში მოექცევა. ბინდიდან ნიკა გამოდის, ხელში სანთელი უჭირავს)

ნიკა — (შლაპინ ბიჭს) ალარ დარეკა ფიდომ, ესე იგი ვერაა საქმე კარგად... ეს სანთელი დღეს ეკლესიიდან წამოვიღე! (ბარის კიდეზე ანებებს სანთელს და ანთებს) მაშ ასე, ჩემო მეგობარო! ძალიან მომე-ნატრე!

შლაპიანი ბიჭი — ჩვენც! ნუ შეეცდები გამოცნობას, ვინ უფრო მეტია ჩემში, ან ვინ გელაპარაკება ამ წუთას! ნურც სახელს დამიძა-ხებ!

ნიკა — რატომ?

შლაპიანი ბიჭი — სხვებს ეწყინებათ... ჩვენ ხომ შენს წარმოსახ-ვაში ვართ! და საერთოდ, ეს ხომ სპირიტუზმის სენსი არ არის!

ნიკა — (თვალეებზე მოისვამს ხელს) სახეები, სახეები, ამდენი საყ-ვარელი სახის კალეიდოსკოპი... ირინკა, გია, თქვენ ერთად ხართ?

შლაპიანი ბიჭი — რასაკვირველია, ერთად! ოღონდ სახელების გარეშე!

ნიკა — აი, შენი სახელი კი არ მახსოვს, ჩემზე ერთი კლასით წინ სწავლობდი... მერე მითხრეს, აფხაზეთში დაილუპაო!

შლაპიანი ბიჭი — ჰო, ტამიშთან! რატომ ვერ მიტანდი ბავშვობა-ში?

ნიკა — იმიტომ რომ — დამცინავი და ცინიკოსი მეგონე!

შლაპიანი ბიჭი — ჰო, მე ვგრძნობდი შენს აგრესიას... მერე რალა-ტომ დათბი?

ნიკა — ლამის სამ საათზე ჭავჭავაძით ვეშვებოდი რუსთაველზე. ჩემს წინ შენ მიაბიჯებდი და ვერ მხედავდი. ქუჩაც ცარიელი იყო... უცებ დაიხარე, რალაც აიღე მიწიდან, სახესთან მიიტანე და ფანჯრის რაფაზე შემოდე... იმ ადგილს რომ გავუსწორდი, დავინახე, რომ ეს გამხმარი, ობმოკიდებული პური იყო...

შლაპიანი ბიჭი — ყოველთვის სენტიმენტალური იყავი!

ნიკა — მაშ ტამიშთან?

შლაპიანი ბიჭი — ჰო, აფხაზეთში!

ნიკა — სახეები, ამდენი საყვარელი სახე... ბიძინ, ბიძინ!

შლაპიანი ბიჭი — ხომ გთხოვე?!

ნიკა — სულ ბოლოს მე გიკითხავდი ფსალმუნებს, მეუფემ დამა-ვალა... გესმოდა ჩემი?

შლაპიანი ბიჭი — მესმოდა!

ნიკა — უეცრად თვალი გაახილე და თქვი: თოვლი იყო თოვლივით თეთრი... მგონი ტოლსტოის ფრაზაა, მაგრამ ჩემთვის შენს ნათქვამად დარჩა... ჩვენი სიყმაწვილის ქათქათა თოვლი, ახლა ნაშარდალი და ტალახგამჯდარი.

შლაპიანი ბიჭი — (ბარიდან ჩამოხტება, შლაპას მოიხდის და ნიკას ახურავს, შემდეგ თავის თეთრ კაშნეს შემოახვევს კისერზე) გიხდება!

ნიკა — რა, უკვე დროა? ცოტა მეშინია, ბიჭო! უფრო ვაჟკაცი მეგონა ჩემი თავი, მამაჩემივით ვაჟკაცი!

შლაპიანი ბიჭი — მერე და ვინ გითხრა, რომ არ მეშინოდა?

ნიკა — (ხელს იწვდის წინ) მამა... დედა!.. (პაუზის შემდეგ) არა, ისე ბიძინა ხარ! მამ, დანარჩენი იქ გავარჩიოთ, სადაც თოვლი ყოველთვის თოვლის ფერია? ერთი წამით დამელოდე! (შედის მიმქრალ ბინდში, გვანცას) მაპატიეთ, ჩვენ დროში და სივრცეში ავცდით ერთმანეთს! (გოგონა უღონოდ ჩაქინდრავს თავს)

ხათუნა — (გუგას) რა გემართება?

გუგა — მე ვტირი, ბომ!

ნიკა — (შლაპიან ბიჭთან ბრუნდება) წავიდეთ, ძმაო! (უეცრად აფეთქებასავით ინთება სინათლე, კვლავ ქარი შემოანგრევს კარს და პაბში სმოკინგში გამონყობილი აფრასიონი შემოდის. მოხუცი ჯოხის ენერგიული ხმარებით მიდის ნიკასთან, მკლავში ჰკიდებს ხელს და მაგიდასთან მიჰყავს)

აფრასიონი — გახსენით კეისი! ასე! ახლა თქვენი რენტგენის ფოტოები მომეცით! სანამ თქვენი ძმაცა ციფრო ფიდო ხალათგაუხდელი მოქრის აქეთ, მინდა აგიხსნათ ერთი ნიუანსი მედიცინაში. ექიმები ამას ფიტობუხუარს უწოდებენ. თქვენ ამასწინათ ჭამეთ ხურმა?

ნიკა — (გაოგნებული) ხურმა? მგონი კი...

აფრასიონი — ნუ გაამტყუნებთ ფიდოს, ბევრ გამოცდილ ექიმს მოსდის ეს შეცდომა... ეს ხურმის კურკაა და არა სიმსივნე... ხანდახან რენტგენზე ცუდ ეფექტს იძლევა ხოლმე... ამას ჰქვია ფიტობუხუარი... ისე ძველი გამოთქმაც არსებობს...

ნიკა — ვირმა რა იცის ხურმა რა ხილიაო!

აფრასიონი — დიახ, დიახ, ვირმა რა იცის... არ გენყინოთ! მომავალში ეს რენტგენის ფოტოები კაბინეტში ვააკარით და ხშირხშირად შეხედეთ ხოლმე... თქვენ ალგებრაული ნყოფის ტვინი გაქვთ და მიხედებით, რასაც გეუბნებით! ტელეფონი კი ჩართეთ!

ნიკა — (თვალეზე მოისვამს ხელს) რა თავბრუდამხვევი ყოფილა სიცოცხლე?

(აფრასიონი შლაპიან ბიჭთან მიდის. ის ბარიდან ჩამოხტება)

აფრასიონი — კინალამ გამომიცნო კოჟრიანი ხელებით... მენავე

ხომ არა ხარო!

შლაპიანი ბიჭი — (ლიმილით) ნიკანდროს მახვილი თვალით

აფრასიონი — რას იზამ, მოხუცი აფერისტის მოგონებად
ჩები მისთვის... თუმცა, ხომ არ გავაგრძელო ეს როლი და ოცნებაც
ავუსრულო! უჭირს ქვეყანას! მიდი, გამოართვი შენი კაშნე და შლაპა!

(ბიჭი მიდის გაშეშებულ ნიკასთან, ქუდს და კაშნეს მოხსნის, თმაზე გადაუსვამს ხელს)

შლაპიანი ბიჭი — კიდეც ბევრი დაგრჩა საბაჩუნო ამ ცოდვილ მი-
ნაზე, ნიკანდრო! (ბრუნდება მოხუცთან) ახლა?

აფრასიონი — ახლა ახტი შენს ქანდარაზე!

შლაპიანი ბიჭი — ნიკამ რა ჰქნას?

აფრასიონი — ნიკამ? ნიკამ იცეკვოს!

ნიკა — ხათუნ, დააჭირე ხელი პლაუს!

ხათუნა — ფლეის, ბატონო ნიკა, ფლეის!

(როკენროლის მძაფრი რიტმი შემოიჭრება სცენაზე. ნიკა გოგო-
ებს დააბზრიალებს, გუგა მართო ცეკვავს)

გუგა — მგონი ვიბრაციაში გავარტყი, ბომ!

(შლაპიანი ტაშს ააყოლებს რიტმს, ჯოხზე დაყრდნობილი მოხუცი
ჩერჩილის ქანდაკების პოზაში დგას და მოცეკვავეებს უყურებს. ხო-
ლო ნიკას სანთელი იწვის და ჯერ ჩაქრობას არ აპირებს).

დასასრული

